

CAMBAZ

IŞIL LİMAE

YALANIN KOKUSUNU ALIYOR MUSUN? TEK BİR ŞANSIN VAR. DAİRE 13'TEKİ HATAYI BUL.

Afra Ahsen Çakmak gözlerini açtığında, kendini Ölüm'ün elinde yalnız başına tutsak alınmış bir halde bulur. Bir bodrum katında hayatta kalmaya ve akıl sağlığını kaybetmemeye çalışan Afra'nın etrafı onlarca tehditle çevrilidir. Doktoru bir organ mafyası, psikiyatristi ise Ölüm'ün bizzat kendisine terapi veren bir psikopattır. Ölüm'ün daha büyük bir oyun için hazırlandığının farkına vardığında, Afra hapsedildiği bodrumdan kaçmanın ve diğerlerine ulaşmanın bir yolunu aramaya başlar.

...

İnanılan her gerçek güvenin bir yanılsamasıdır.
Kime güveneceksin?

Karanlığın içinde, ip üzerinde yürüyen bir Cambaz.
Dili doğrulara küsmüş, kim olduğunu bilmeyen bir Yalancı.
Unutmayın...
Bir ipte iki cambaz oynamaz.

Artık kurallar yok.
Yalanlar gizli kalamaz.
Oyuna hazırsan...
Tatlı yalancım, hadi maskeni çıkar!

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

**“Eğer bir gün beni
hatırlarsan, çatı katında
buluşalım. Tutamadığım bir
sözüm var.”**

CAMBAZ

İşıl Limae

Yayın Koordinatörü	: Derya Sevim
Editör	: Elif Çınar
Düzelti	: İrem Ç.
Son Okuma	: Öznur İlter
Kapak Tasarım	: Gamze Tarımcıoğlu
Kapak Uygulama	: Ali Özer
Sayfa Tasarım:	: Sidem Zelal Edin

Türü : Yetişkin*- Gerilim
Kitap No : 2800

1. Baskı: Eylül 2025
ISBN: 978-625-366-237-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

©İşıl Limae

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevin-den izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

CAMBAZ

7 TUTSAK 1 ÖLÜ

IŞIL LİMAE

Düzenleme
Ny.ozlem

*Sevdiklerini korumak için her şeyi göze
alan kahramanlara...*

Cambaz alma listesine ulaşmak için okutunuz.

.

İÇERİK UYARISI

Kitapta geçen isimler, semboller, örgütler, kurumlar ve diğer her şey tamamen hayal ürünüdür.

7 Tutsak 1 Ölü serisi gerçek hayatın yansıması olan birçok karanlık unsur içerir. Eğer hassas bir ruh haline sahipseniz veya yoğun duygusal yük taşıyan konulardan rahatsız oluyorsanız, bu kitabı başka bir zamana ertelemeğiniz tavsiye edilir. Seri kaçırılma, hapsedilme, duygusal istismar, fiziksel istismar, kendine zarar verme, intihara teşebbüs, ağır depresyon, sağlıklı duygusal ilişkiler, saplantı, ölüm tehditleri, kanlı sahneler, vahşet, travma tetikleyici olaylar, insan psikolojisinin çarpık yansımalarını içeren sahneler barındırmaktadır... Sayfaların arasında dolaşırken sizi sarsabilecek sahnelerle karşılaşabilirsiniz. Bu noktada ara vermekten çekinmeyin.

ÖLÜM

Saat: ??.

İstanbul, ?? Temmuz 2021

Her insan en az bir kere kaybeder.

Azrail'in uğursuz beklentisi koridora çökmüştü, küf kokan boğucu esintisi yakında olduğunu hissettiriyordu. Koridor çok sessizdi, neredeyse lambaya hayat veren elektriğin sesi bile duyuluyordu.

Koridorda bekleyen kişi ölüm meleğinin yakınlarda dolaşma nedenini biliyordu. Adamın saçları her zamanki gibi düzgünce şekillendirilmişti ama her an bozulacakmış gibi kırılgan bir kalıp halinde duruyordu. Yeterince iyi aydınlatılmamış koridorun ışığı, beyaz maskesine gölgeler düşürmüştü. Maskesi koridorda dolaşan kölelerin yüzündekilerden ve tam karşısında beklediği odanın içinde duran doktorların taktığından farklıydı.

Diğerlerinin yüzlerini siyah maskeler süslerken adamınki beyazdı. Fakat bembeyaz değildi.

Gözlerin olması gereken o boşluğun hemen köşesinde, gözpınarında simsiyah bir kadın figürü oturuyordu. Bacaklarını sarkıtmış, bir kolunu maskenin kenarından geçen simsiyah kelebeğe doğru kaldırmıştı.

Bu tuhaf maskenin sahibinin birden fazla ismi vardı. Çünkü annesi onun kim olduğuna karar verirken epey zorlanmıştı.

Adam bir zamanlar kendisine Kıyı diyordu. Çünkü doğduğunda annesi, kulağına denizle karayı birleştiresin diye bu ismi fısıldamıştı. Ölmüş bir aşkı kurtarmak için, doğan her çocuk gibi ebeveynlerinin kurbanı olmuştu.

Yıllar geçmiş, oğlan büyümüşdü ve annesi onun hiçbir zaman Kıyı olmadığına karar vermişti. Ona başka bir isim fısıldamaya başlamıştı. *Ölüm*.

Ölüm, Deniz'in aynada gördüğü canavardı. Ölüm, onun hayatını mahveden bir hayaletti. Ölüm onun asla doğurmak istemediği, Kıyı sandığı oğluyla birlikte dünyaya gelen yaratıktı. İnsanlara zarar verirdi. Bunu en çok da onun varlığını ortaya çıkaran kadına, Deniz'e yapardı.

Ölüm, Deniz'le konuşurdu. Deniz'in baktığı aynaların içinde ortaya çıkar, ona kötü şeyler yapmasını söylerdi. Bunu yapmak için bir nedene ihtiyaç duymazdı çünkü o *şeytandı*.

Ölüm maskesinin ardında sakladığı, uykusuzluktan sızlayan gözlerini yavaşça kendi ellerine doğru indirdi. *Canavar*, diye tekrarladı zihninde. *Şeytan. Yaratık. Deniz'in hayaleti*.

İnsan olmayan herhangi bir şey.

Ben buyum.

Ses çıkarmamak için özen gösterilen tedirgin adımların yaklaştığını duyduğunda, hiçbir şey hissetmeden ağır ağır gözlerini ellerinden çekti ve bakışlarını koridordaki harekete dikti.

Siyah maske takmış ayaktakımı kafalarını eğip titreyerek önünden geçti.

Her zamankinden daha tedirginlerdi, bugünün diğerlerinden farklı olduğunu biliyorlardı. Binada ve Daire 13'te işlerin karıştığını fark etmek, tüm günlerini binada geçiren gamalar için zor olmamıştı. Ölüm'ü daha önce hiç görmemişlerdi ve diğerlerinin arasında parlayan beyaz maskeyi görünce titremeye başlıyorlardı.

Bazıları Ölüm'den yeterince uzaklaştığında şaşkınlıkla dimdik bir şekilde oturan adamın kıyafetlerine bakıyordu. Ölüm ise onların bakışlarına tepki vermeyecek kadar *-onları öldürmeyi düşünmeyecek kadar-* yorgundu.

Siyah takım elbise ve beyaz gömlek. Ölüm her zaman bunları giyerdi fakat şu an üzerindikiler, bunlardan çok uzaktı.

Paçaları uzun gelen mavi bir kot pantolon giymiş, paçalarını kıvrırmak için bile uğraşmamıştı. Üzerine kalçasına kadar dökülen mor bir *sweatshirt* geçirmişti. Kıyafetleri giyen kişi Ölüm'dü ama üzerindikilerin hatırası geçmişte öldürdüğü birine, Kıyı'ya aitti.

Ölüm'ün donuk bakışları koridor köşesinde onu dikizleyen

maskeli kadına döndü. Soğuk bakışları kadının siyah maskesindeki tek açıklığa, göz boşluğuna odaklandı. Kadın da bunu fark etmiş gibi gergin bir şekilde kafasını eğip koridorun köşesini döndü.

Koridor boşaldığında bile Ölüm kıpırdamadan oturmaya devam etti. Gözlerini ileriye, tam karşısında duran odanın içini gösteren cama çevirdi.

Tutsak 7, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüyle cam parçasını bileğine dayayana kadar işlerin bu noktaya geleceğini anlayamamıştı. Nabızı zayıf bir şekilde atarken Ölüm onun kanlar içinde kalmış bedenine, bileğindeki derin kesiklere bakakalmıştı.

Ahsen onu anlardı. Afra'nın ise onu anlamasını ummuştu.

Ölüm, Afra'nın onu anlamasını sağlayacak o küçük parçayı kaybetmekten korkuyordu.

Afra'nın ölmesinden *korkuyordu*.

Gözetlediği oda bir hastane odası değildi ama içinde ölmeye yüz tutmuş biri vardı.

Afra Ahsen Çakmak.

Hasta yatağı içinde olduğundan daha da küçük gözüküyordu. Ölmeye çalışan ama ölmekten korkan bir çocuğa benziyordu. Ölüm'ün *-hayır hayır-* Kıyı'nın onu tanıdığı zamanlardaki hali gibi görünüyordu.

Göz kapağının üzerindeki kılcal damarlar solmuş, teni üzerinde belirginleşmişti. Yoğun kirpiklerine düşen ışık gözaltında bir gölge oluşturmuştu. Bir gagayı andıracak şekilde yüzünde çıkıntı yapan maskenin altındaki dudakları çatlaklarla dolu ve bembeyazdı. Dalgaları sönmüş kahverengi saçları basit bir ip yumağından ibaretmiş gibi kafasının tepesinde toplanmış, cerrahi bonenin altında kaybolmuştu.

Ölüm, genç kızın kollarına bakamadı.

Odanın içinde ayakta duran beden kapıya doğru hareketlendiğinde Ölüm'ün dikkati dağıldı. Biraz sonra doktorun bedeni kapının aralığından sessizce süzüldü. Ellerindeki tıbbi eldivenler ve ağzını kapatan maskeyi çıkarmıştı. Şimdi yüzünde siyah bir maske vardı.

Ölüm ayağa kalktığında gözleri hafifçe karardı. Bulanık görüşüyle birkaç adım atarken kalp atışları kulağını dolduruyor, maskenin içinde yankı yapıyordu. Güçlkle odaklayabildiği gözlerini karşısındaki kadına çevirdi.

Doktor kısa boylu, kilolu bir kadındı. Maskenin altından belli belirsiz görünen gözlerinde acıyı hissetmiş birinin sahip olabileceği türden derin bir bakış vardı. *Senem Alaca*. Ölüm onu bulmadan önce organ nakline ihtiyacı olan insanlar için organ kaçakçılığı yapan bir çetenin içindeydi. Kendi doğruları uğruna yanlış şeyler yapmayı göze alan biriydi.

Bu yüzden Ölüm'ün eline düştüğünde bile soğukkanlı davranmayı başarmıştı.

Ölüm'ün bir şey söylemesini beklemeden, "Durumunda bir değişiklik yok," dedi doktor pürüzlü sesiyle. İlk onun konuşmamacığını biliyordu.

Ölüm dudaklarını birbirine bastırdı. "Ve senden bu durumun değişmesini istemiştım."

"Ben Tanrı değilim," dedi doktor.

Kadının üzerine doğru hafifçe eğilerek, "Ama senin Tanrın benim," dedi Ölüm. Kalp atışları hızlanırken kendi maskesinin içinde nefes alamıyormuş gibi hissetti. "Onu yaşatacağsın dediysem, bunu *yapacağsın*."

"Ben insanıım, efendim. İnsanlar birbirine sadece ölüm bahşedebilir. Bir insanın yaratabileceği tek şey, yıkıcı bir güçtür. Birine hayat vermek Tanrı'ya mahsustur. O yaratır, biz yok ederiz." Doktor gözlerini, maskesinin ardında saklanmış gözlerle çevirmekten çekinmedi. "Tanrı sensen, ona yeni bir hayat ver."

Ölüm çok şey yapabilirdi ama onu hayatta tutabilmek bu hayatta başaramadığı tek hayaliydi. Öfkesi gerçek olmayan bir kahkahayla bedeninden dışarı taşıtı. "Ben de..." dedi kahkahalarının arasından. "Ben de kızının hayatını yeterince önemseddiğini sanmıştım, *doktor*. Onun organlarını baştan dizmek için bu kadar emek harcadıktan sonra..."

Ölüm saf korkunun kadının kasılmış bedeninde belirişini izledi. Doktor belini büküp öne doğru eğilirken gözlerini kaçırdı. "Elimden gelenden de fazlasını yapacağım."

"Elinden geleni ya da daha fazlasını istemiyorum," dedi Ölüm sert bir sesle. Kafasını yana yatırıp donuk gözlerle doktora baktı. "Onu *yaşatacağsın*."

"Kurtulduğunda bunu yapmış olan ben olmayacağım." Doktor, maskeli yüzünü özür dilercesine eğdi. "Kendi başarmış olacak."

CAMBAZ

“İçeri gir,” dedi Ölüm. “Onu yalnız bırakma.”

Doktor ona sırtını dönüp odanın kapısını açtı. İçeri girmeden önce duraksadı. Yüzünü dönmeden, “Önerimi tekrar düşünmenizi öneririm, efendim.” dedi tereddütle. “Sevdiği birinin sesini duymak, ona iyi gelecektir. Konuşulanları duyabilir. Ona hayallerden ve umuttan bahsetmek işe yarayabilir. Bir insanı hayata bağlayan şeyler bunlardır, birkaç kablo değil.”

Ölüm sessiz kalırken doktor içeriye girdi.

Ölüm cebindeki telefonlardan birini çıkarıp yerine geri döndü. Oturup kafasını kaldırdı. Ölü gibi yatan kızın bedenine bir bakış attıktan sonra parmaklarını ekranda gezdirdi.

Ölüm: Rapor ver.

Bir saniye geçmeden cevap geldi.

Dokuz: Beklediğimiz gibi tekrar kavga ettiler.

Bir kız gelmişti ve yeni bir şey inşa etmişlerdi.

Bir kız gitmişti ve onlar yıkılmıştı.

Yıkıldıkları için de yıkacak ve parçalayacak bir şeyler arıyorlardı.

Ölüm bunun için onları suçlayamazdı.

Dokuz: On Üç onları oda hapsine aldı.

Dokuz: Bir gündür yemek yememeleri dışında bir sorun yok.

Dokuz: Belki de onlara, Tutsak 7'nin hayatta olduğunu söylemeliyiz.

Ölüm: İşte o zaman onları gerçekten öldürmüş olurum.

Ölüm: Umut etmek öldürür.

Ölüm: Hiçbir şey bilmemeleri daha iyi.

Ölüm: Onları da kaybedemem.

Ölüm: Bir süre daha birbirlerinden uzak dursunlar.

Dokuz: On Üç'e iletiyorum. Benden istediğiniz bir şey var mı?

Ölüm cevap vermeden telefonu cebine attı. Fakat birkaç saniye sonra telefon tekrar titrediğinde dişlerini dudağına geçirerek öfkeyle telefonu geri çıkarttı.

Dokuz: Banyo hâlâ temizlenmedi. Koridora koku yayıldığını söylüyorlar.

Dokuz: Bununla ilgili planınız var mı?

Ölüm: Kafan fazlalık gibi mi hissettirmeye başladı?

Dokuz: Anlamadım, efendim.

Ölüm: Gerekmedikçe mesaj atmaya devam edersen, korkarım ki kafan daha fazla boynunun üzerinde duramayacak. Taşımak için ağırlık yapıyorsa çözüm olur.

Bir daha mesaj gelmedi. Böylece Ölüm sessiz bekleyişine geri döndü. Gözlerini önündeki cama çevirerek odanın içini izlemeye devam etti. Onun ölüp ölmeyeceğini düşünürken buldu kendini.

Doktora ne söylemiş olursa olsun, tehditlerin ve paranın bir insanı hayatta tutamayacağını biliyordu.

Yaşarsa ne olurdu?

Ölürse ne olurdu?

Ölüm buna cevap ararken zorlanıyordu. Çok fazla düşünüyordu. Onsuz bir dünyayı düşündüğünde aklına yüzlerce ihtimal geliyordu. Kendine ne olacağı, Ahsen'i tanıyan o çocuğa ne olacağı, diğer tutsaklara ne olacağı...

Ölüm oyunu *onsuz* devam ettirebilir miydi?

Kafasını hafifçe sağa sola sallarken derin bir nefes aldı. Bir oyunun oynanabilmesi için tüm oyuncular sahnede olmalıydı. Tutsak 7 her şeyin başlangıcıydı ve onsuz bir son yoktu.

İşler bu noktaya nasıl gelmişti? Sık sık kendine sorduğu soru buydu. Afra'nın katlanabileceklerinin sınırını nasıl fark etmemişti? Ya da fark etmişti ama yeteri kadar umursamamış mıydı? Ölüm, o günlerde kendisinin ne düşündüğünü bile bilmiyordu. Sanki Afra'nın zihnindeki o boşluklar, Ölüm'ün kendisini de ele geçirmişti.

Bir insanı *iki kere* nasıl kaybedebilirdi?

Seni iki kere nasıl kaybedebildim? Ölüm gözlerini yumdu. Eli göğsünün üzerindeki kumaşı kavradı. Aklında başka birinin anılarını dinlerken öylece sıranın ona geri gelmesini bekledi.

CAMBAZ

Hastanenin çatı katında, içinde delilik olan o duvarların üstünde iki kişi oturuyordu. Çatıya yeni çıkmaya başladıkları günlerden biriydi. Burayı keşfeden Ahsen'di. Evine bir yabancıyı sokuyormuş gibi çekingen bir şekilde Kıyı'nın yanına oturmasına izin verdiğinde oğlan ilk başta bunu garipsemişti.

Çok geçmeden ikisi de esintili çatıyı sanki onlara ait bir evmişçesine, sıcak bir yuva gibi benimseyecekti.

Bir gün durduk yere, "Bu çok tuhaf," dedi Ahsen ayağa kalkarak. Bir konferans sunuyormuş gibi ileri geri yürürken ellerini kalçasının kenarlarına dayamıştı. Bugün çatı her zamankinden daha rüzgârlıydı ve bu Ahsen'in dalgalı saçlarının savrulup durmasına neden oluyordu. Kıyı'ya göre basit ama bakması güzel bir görüntüydü. Doğaldı.

"Bu sefer konu ne?" dedi Kıyı ilgisizce.

"Zenginsin ve bu yetmiyormuş gibi zekisin."

"Evet?"

"Zeki olabilirsin ama bu zengin olduğun ve çalışmana gerek kalmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Ama zeki olduğundan çalışıyorsun ve..."

Kıyı hafifçe yüzünü buruşturdu. "Ailemin parası benim param değil. Ailesinin parasını sömürmek için var olan o tuhaf tiplerden değilim."

"Yine çok nazıksın," dedi Ahsen göz devirirken. "Ona 'baba parası yiyen tipler' diyoruz halk arasında."

"Ben de halk arasında..."

"Sen elitsin," dedi Ahsen. Ona döndüğünde gözleri parlıyordu. Kıyı sırtını duvardan çekmeden bakışlarını kaçırırken rahatsız olmuş bir ifade takındı. "Zenginsin ama aptal değilsin."

"Zenginler, zengin olmuşsa teknik olarak soylarında oldukça zeki ve çalışkan biri olmalı. Kalıtsal..."

"Zekisin, çalışkansın."

"Zeki biri neden çalışması gerektiğini iyi bilir."

"İyi eğitilmişsin."

Kıyı kızarmaya başlarken boğazını temizledi. Bu sözleri daha önce defalarca kez duymuştu. Yine de bir şekilde karşısındaki kız söylediğinde, "Evet, öyleyim," diyemiyordu. Utana sıkıla, "Teşekkürler," diye geveledi.

"Ve tüm bunlar yetmiyormuş gibi yakışıklısın."

Kıyı utandığını belli etmemek için Ahsen'in gözünün içine bakarken Ahsen ne dediğinin farkına vardı. "Eh," dedi geçiştirmeye çalışırcasına. Parmaklarıyla oynayarak dudaklarını yaladı. "Aman, doğru söze ne denir? Bakma öyle. Daha önce de duymuşsundur birilerinden."

"Duymadım." En azından içten bir şekilde söyleyeni, diye ekledi Kıyı zihninden.

Ahsen gözlerini kırptırdı. Ardından Kıyı'nın verdiği cevapla kendisiyle alay ettiğini düşünerek gözlerini devirdi. "Neyse, ben bugünün konusunu buldum. Gel oturalım."

Kıyı hoşnutsuz bir şekilde zemine baktı. Kirli zemini düşündükçe utancının yatışması işine geliyordu.

Ahsen o sırada çantasını karıştırıp içinden bir bez çıkardı ve Kıyı'ya uzattı. "Sofra bezi," diye açıkladı çocuğun soru işareti dolu bakışlarına cevap vererek. "Takım elbisene dikkat et."

Kıyı afallamış bir şekilde ona uzatılan örtüyü kavradı. Bunu sırf onun için mi getirmişti? Ahsen'in böyle jestlerine her seferinde şaşıırıyordu. Daha önce koridorda otururken ona sürekli bir şeyler getirmesine rağmen hem de.

Kıyı'nın şaşırmasına alınmış gibi, "Tanıyorum seni," diye homurdandı Ahsen.

Kıyı şaşkınlığını üstünden atamadan örtüyü yere serdi ve ceketini geriye atarak oturdu. Beli dimdik, sopa yutmuş gibi oturuyordu. Kambur duran Ahsen ise ona bakarak hafifçe iç geçirdikten sonra kendi belini de dikleştirdi. "Bugünkü konumuz," dedi büyük bir duyuru yaparcasına. "Neden çalıştığın."

Kıyı gözlerini yavaşça kırptı.

"Yani..." dedi Ahsen daha iyi açıklamak için düşünceli bir şekilde ona bakarken. "Daha fazla para kazanmak mı istiyorsun? İnsanlığa hizmet etmek mi istiyorsun? Bir amacın olmalı, değil mi?" Duraksadı. "Ne sormak istediğimi anladın mı?"

Kıyı kafasını hafifçe geriye yatırıp göğ e baktı. Gözleri kısılmış, kirpikleri hafifçe birbirine girmişti. Kıyı düşünürken aralarında bir sessizlik oluştu fakat bu rahatsız edici bir sessizlik değildi. Huzurlu bir sessizlikti. Değer verdiğin bir insanın yanında sustuğunda bile anlam dolu olan bir sessizlikti.

CAMBAZ

En sonunda, "Kaybetmek istemiyorum," dedi yavaşça.

"Kaybetmek istemiyorsun," diye tekrarladı Ahsen. Sesinde tatlı bir merak vardı.

Kıyı gözlerini gökyüzünden ayırıp başını salladı. "Hiçbir şeyi kaybetmek istemiyorum." Ahsen'in gözlerinin içine baktı. Seni de, diye düşündü sersemlemiş bir şekilde. "Ne bir oyunu, ne önemsiz bir eşyayı, ne değer verdiğim insanları... Hiçbirini kaybetmek istemiyorum. Annemi, babamı, ailemi, sahip oldukları şirketi. Hep-sini korumak istiyorum.

"Her insan en az bir kere kaybeder," diye mırıldandı Ahsen. "Büyüttüğü hayalini, günlerce çalıştığı sınavı, zar zor elde ettiği işini, en yakın arkadaşının ona verdiği bilekliği, yuvam dediği evini, dikkat ettiği sağlığını..."

"Her şeyden çok sevdiği insanı," diye ekledi Kıyı.

Ahsen birkaç saniye sadece onun yüzüne bakmakla yetindi. "Senin korkun bu. Kaybetmekten korkuyorsun."

Kıyı kafasını eğerek onu onayladı.

Ahsen boğazını temizledi. "Senin... her şeyim dediğin biri oldu mu?" Konuşmalarında farklı bir kapı açılmış gibi dikkatle ona baktı.

Kıyı hızlı cevap veremedi. Kazanmadığım birini kaybetmekten korktuğumu fark ettim, diyemedi. Annesini de babasını da kazanmamıştı, yine de onları kaybetmekten korkuyordu.

"Annem," dedi Kıyı hiç düşünmeden.

"Onu kaybetmedin," dedi Ahsen gülümseyerek. Uzanıp Kıyı'nın elini destek olmaya çalışırcasına sıktı. "Sadece o, kendini bulmaya çalışıyor Buraya iyileşmek için gelen kimse henüz kaybolmadı. Sadece insanlar kaybolmamızı istiyor Bize deli deyip bizi ötekileştiriyorlar ama bunu yaparken kendileri deliriyor."

Kıyı bu teselliye ihtiyaç duyduğunu o ana kadar fark etmemişti bile. Kendini Ahsen'in elini sıkarken ve gülümsemeye çalışırken buldu. Bazen büyük olan Ahsen'miş gibi hissediyordu.

Belki annemi kaybetmedim ama onun gözünde Kıyı kaybolup gitti, diyemedi Kıyı. Ahsen'in elini tutarken dudaklarına gelen kelimeleri yutsa da kendini hafiflemiş gibi hissetti.

Elini ilk çeken Ahsen oldu. Ancak ondan uzaklaşmadı. "Tatlış," dedi gülümseyerek kafasını geriye yatırırken. Bir şey görebiliyormuş gibi gökyüzüne baktı.

İŞİL LİMAE

"Ciddi bir konuda 'tatlı' bulduğun tam olarak ne?" diye sordu Kıyı.

"Kaybetmekten bu denli korkuyor olman," dedi Ahsen kendini geriye bırakırken. Yere sırtüstü uzanarak kollarını başının arkasına dayadı. "Kazanmak için her şeyi yapacak biri olmaktan iyidir. Ama Kıyı... kaybedeceksin."

"Efendim?"

"Herkes bir gün ölecek. Ölüm karşısında bir şansın olmayacak." Kıyı, annesinin sık sık kullandığı o kelimeyi duyduğunda ürperdi. Kelimeye hayali bir varlık değil, soyut bir anlamla bakmaya çalıştı.

Ahsen aniden doğrulup dizleri üzerinde Kıyı'ya yanaştı. "Ellili yaşlarımda ölürsem beni koruyamadığın için kötü hissetme, olur mu?" derken dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı.

"Ellili yaşlarımızda seni hatırlıyor olur muyum?" dedi Kıyı kaşlarını kaldırarak. "Fazla iddialısın."

Ahsen ona bakarken tebessüm etti. Gülümsediğinde çatlamış dudakları acıyormuş gibi hafifçe kaşlarını çatmıştı. "Umarım beni hatırlamazsın," dedi yumuşak bir sesle. "Koruyamadığın biri olmak istemem."

"Geleceği düşünmene gerek yok," dedi Kıyı omuz silkerek. "Anı yaşa diyen sen değil miydin? Yanında olduğum sürece seni koruyacağım."

Ahsen gülümsemesinin arkasında yatanları saklamak istercesine gözlerini önce göğ, sonra da çatının kenarına çevirdi.

"O zaman beni yalnız bırakmasan iyi edersin."

Ölüm gözlerini açtığı anda farklı bir yerdeydi. Bir an nerede olduğunu idrak edemeyerek duraksadı. Gözlerini etrafta gezdirdi ve kendini camın ardındaki koridora bakarken buldu. Doktor camın diğer tarafında, Ölüm'ün en son kendini hatırladığı yerde oturuyordu ve odanın içine bakmıyordu.

Ölüm ne ara içeriye girmiş ve onun dışarı çıkmasını emretmişti? Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Uyku. Sorun uykusuzluktu. Zihninin bulanıklığının sebebi bu olmalıydı.

CAMBAZ

Gözlerini yavaşça aşağıya indirdi. Afra'nın güçsüz düşmüş kollarına sarılmış bembeyaz bandajlara baktı. Hiç umursamadan o kesikleri açtığı zamanki bakışları aklındaydı. Yaşayacak gücü kalmamıştı.

Ölüm'ün en başından beri istediği şey bu değil miydi?

Kaybetmemek uğruna her şeyi yapabilecek birisiydi. Şimdi neden karşısında kaybetmiş olduğu kızı hayata döndürmek için her şeyi yapabilecek gibi hissediyordu? Böyle olmamalıydı.

Kaskatı kesilmiş hareketlerle elini maskesinin yanından kulağının içini kaplayan cihaza yaklaştırdı. Ses değiştiricinin açık olduğundan emin olduktan sonra ellerini yatağın kenarına dayadı ve uzanıp nabzını hissetmemek için kendini zorladı. Bunun yerine gözlerini, kızın kalp atışlarını gösteren cihaza dikti.

"Sana hayallerden, umutlardan veya sevdiğin şeylerden bahsedemem," dedi Ölüm soğuk bir sesle. Ses değiştirici sesini mekanik bir hale getirmişti. "Hayallerinden geriye tek bir zerrenin bile kalmaması gerekiyor çünkü sen benimkileri yerle bir ettin. Umut etmeni ve sonra hayal kırıklığına uğramanı istiyorum çünkü bana bunu yaşattın. Sana sevdiğin şeylerden bahsedemem çünkü bir zamanlar tanıdığım o kız değilsin."

Sır verircesine yatağa doğru eğildi. "O gün yalan söyledim," dedi yavaşça. "Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Kaybetmemek için *her şeyi* yapacak olan ben değildim, *sendin*. Pes etmemek için çırpınıp son anda yenilgiyi kabulleniyorsun." Kesik nefesler soludu. "Benim kaybedecek kimsem yoktu, *Afra*. Sadece sen. Sadece sen vardın ve onu da benden aldın." Sesi titrediğinde duraksadı. "*Her şeyimi* benden aldın."

Ölüm bir hareket bekledi. Filmlerdeki gibi komadaki kişinin konuşma sahnesinde serçeparmağını hafifçe oynatmasını bekledi. Ancak ölü misali yatan kızdan hiçbir tepki gelmedi. Kalp atışlarını kanıtlayan düzenli *bip* sesleri Ölüm'ün kulaklarını dolduruyordu.

"Ben kazanmak için her şeyi yapacak olandım," diye devam etti Ölüm. Tekrar doğruldu ve kızın kapalı gözlerine baktı. "*Tek bir* oyun, *Afra*. Sadece *bu oyun* var. Sana yemin ederim ki, ben kazanacağım."

Bip. Ardından bir nefes alışı kadar zaman geçiyordu. *Bip*.

"Ölmeyi yeterince isteseydin, bunu çoktan başarmıştın. İçin-

de bir şeyler yaşamak istiyor, kelebeğim.” Kendi kendine yemin edencesine mırıldandı. “Kana ihtiyacın vardı ve seni hayatta tutabilmek için kendi kanımı sana verdim. Sen ölmek istesen de damarlarında gezinen benim kanım seni yaşatacak.”

Bip, bip, bip.

“Sen kaybedersen, ben kazanamam.”

Ölüm bir süre sonra bu cansız gibi duran bedenden tepki beklemeyi de bırakmıştı. Uzun adımlarla odadan hızla çıktı.

Çıkar çıkmaz başındaki boneyi, maskesinin üzerindeki maskeyi ve kıyafetlerini saran tulumu çıkarıp koridordaki koltukların üzerine attı.

“Sevdiği birinin sesine ihtiyacı var.” On Üç onu koridorda bekliyordu. Sırtını duvara yaslamış, ellerini cebine sokmuştu. “Onunla konuşurken ses değiştiriciyi kapatın.”

Ölüm sırtından aşağıya soğuk bir dalganın yayıldığını hissetti. Aynı şeyi iki farklı kişiden duymuştu ve şimdiden sabrı tükenmek üzereydi. “Beni uzun zamandır tanımıyor,” dedi tehditkâr bir sesle. Bu düşünce göğsünde bir ağrının belirmesine neden olmuştu. “Sesimi hatırlamıyor.”

“Zihin unutsa bile kalp unutmaz. Tanıdık bir ses, dünyayla bağının kopmadığını ona fısıldar.”

Ölüm kıpırdamadan On Üç’ün siyah maskesine bakmaya devam etti.

“Çocuklar neden hep aynı masalı dinlemek ister, hiç düşündünüz mü?”

“Çocukluğumda fazla masal dinlemedim.” Ölüm’ün ‘dâhi’ olarak etiketlendiği çocukluğuna dair hatırladığı tek şey özel dersler ve dadılardı. “*Biliyorsun.*”

“Tanıdık hikâyeler her çocuğa güven verir. Sonunu bildikleri bir masalda, istedikleri an uyuyabilirler.”

• • •

Yedi gün olmuştu.

Ölüm artık günlerin nasıl geçtiğini hatırlamıyordu. Kendini hâlâ aynı yerde otururken bulduğunda üç gün geçtiğini ona söyleyen Dokuz olmuştu. Zaman o kadar değersiz ve anlamsızdı ki, bir bir yitip giden takvim yaprakları onun gözünde yere düşen sonbahar yaprakları kadar basitleşmişti.

Dokuz'a ve On Üç'e çağrı attığında önündeki monitörde iki siyah maske belirmesi birkaç saniye sürdü. Sağdaki görüntü ela gözlerini örten maskeyle karanlık hapisanesinde oturan Dokuz'a aitti. Solda ise ofisinde oturan On Üç'ün görüntüsü vardı. İkisi de kafalarını hafifçe eğdi.

"Efendim," diye mırıldandı On Üç. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu gece eve kimsenin gelmesini istemiyorum," dedi Ölüm.

"Oldu bilin," dedi Dokuz anında. Yüzünü hafifçe çevirdi. "On Üç?"

"Hemen hallediyorum."

Ölüm onların daha fazla konuşmasına izin vermeden bağlantıyı kapattı. Birkaç dakika içinde tüm sistemin silahlara ve kameralara olan erişimini kesti. Klavyelerin arasında duran anahtarla en alttaki kilitli çekmeceyi açıp silahını çıkardı. Mermileri silaha tek tek yerleştirdikten sonra silahı mor ceplerinden birine tıktı. Çekmeceyi kilitleyip anahtarı masaya fırlattı ve elleri ceplerinde odadan çıktı.

Fakat ilk gittiği yer ev olmadı.

Gözlerini açtığı anda tekrar o koridordaydı. Adımları onu tutsağının yanma çekmiş, onu nefes alırken bir kez daha görmek istemişti. Bekliyordu. Belki de asla geri gelmeyecek birini bekliyordu. Maskeli yüzünü cama yaslamış, öylece duruyordu.

Kapının açıldığını duysa da gözlerini doktora çevirmedi. Kadının adım sesleri ona yaklaşırken bile sadece kızın kolundaki bantajlara bakıyordu. Uyandığında sayılarından emin olmak için o kesikleri tek tek sayacaktı.

Uyan, diye tekrarlıyordu Ölüm zihninin içinde. *Uyan. Uyan. Uyan.*

Ölmesine izin vermeyecekti.

Ona verebileceği tek şey ölüm olsa bile... Onu bekliyordu.

"Efendim?" dedi doktor tereddütle.

Ölüm onun bir haber verecekmiş gibi çıkan sesine karşı maskesini camdan ayırdı ve ona döndü. "Durumunda bir değişiklik mi oldu?" Değiştirilmiş mekanik sesinde belli belirsiz bir titreme vardı.

"Hayır." Doktorun bakışları anlamlıydı. "Siz..." dedi yavaşça. *"Ağlıyorsunuz."*

Ölüm elini kaldırdı. Parmaklarını maskesinin üzerinde gezdirip maskenin kuru olduğundan emin olduktan sonra elini indirdi. “Ağlayan ben değilim,” derken sesi netti. *Maskenin arkasındaki ağlıyor.*

Boynundaki ıslaklığı hissetti.

Maske gülümsüyordu, Ölüm gülümsüyordu. Maskenin ardında yukarıya doğru kıvrılmaya çalışan dudaklar titriyor ama başarısız oluyordu. Yaşlar dudaklarının kenarından akıp çenesine doğru süzülürken gözyaşlarının tek kanıtı çenesinden aşağıya doğru inenlerdi.

Ölüm, onun ağlamasına karşı duyduğu tiksintiyi bastırmaya çalıştı.

Elini beline attığında metalin soğukluğunu hissetti. Maske gülümsemeye devam ederken Ölüm cebinden silahı çıkardı ve ağır hareketlerle doktora doğru kaldırdı. “Yirmi altı gün oldu,” derken değiştirilmiş sesi titremişti.

Kadın şaşkınlık içinde ona bakakaldı. Fakat kendini toparlaması uzun sürmedi. Temkinli bir şekilde ellerini havaya kaldırırken geriye doğru bir adım attı. “Gerekli tüm takipleri yapıyorum,” dedi düz bir sesle. “Sizin iyi olmanız için elimden geleni yapıyorum. Haddimi aştıysam...”

Ölüm, titreyen elleriyle tetiği çekti ve silahı ateşledi. Maskenin ardında akan gözyaşları daha da şiddetlenmişti.

Karşısındaki kadın donakalmış bir şekilde ona bakıyordu.

Ölüm silahı cebine koydu. “Biraz daha sağa çevirseydim boynunu vuracaktım,” dedi omuz silkerek. “Sadece o odada kal, doktor. Gelişme olmadığı sürece benimle konuşmaya çalışma. Yoksa seni öldürmeden önce kızının gözlerinin önünde öldüğünden emin olurum.”

Parmağında silahın soğukluğunu hissedebiliyordu. Ölüm ona dokunmuş, onu ateşlemişti. Oysa bunu kendi yapmaz, başkalarına yaptırırdı. Neredeyse... Neredeyse gözyaşları kendi elini kana bulamasına neden olacaktı. Tek bir kurşun, hepsi bu kadardı.

İsteseydi herkesi öldürebilirdi.

Oysa isteyince birini bile yaşatamıyordu.

Belki de maskenin ardındaki bu yüzden ağlıyordu.

Son kez dönüp yatağın içinde kaybolmuş kızın bedenine baktı.

Vital bulgu monitöründeki kalp atışlarını izledi. Ardından adımları onu binanın içinde başka bir kata doğru çekti. Zamanın ve mekânların akışı artık tuhaftı. Bir yere gitmeyi düşünüyordu ama ayakları onu bambaşka bir yere sürüklüyordu. Tüm planlarını tizlikle yapan o düzen takıntılı obsesif deha, şimdi dalgındı.

Gözlerini tekrar açtığında çoktan arzuladığı yerdeydi.

On üçüncü kattaki tek daire.

Daire 13.

Dalgın bakışlarla karşısında otomatik olarak açılan dış kapıyı izliyordu.

Ölüm, yere sürünen paçalarıyla kırmızı bölgenin içine adım attı. Kırmızı bölgeden çıkar çıkmaz kapı arkasından kapanırken dağınık koridora göz gezdirdi. Kitaplar, kitaplığın yanında zemine dağılmış haldeydi.

Kitapların üzerine basmadan dikkatle geçip yere oturdu ve kitapları toplamaya başladı. Bir yandan da kapakta yazan isimleri okuyordu. “İçimizdeki Şeytan,” diye mırıldandı. “Tutunamayanlar...” Tutunamayanlar’ın kapağını düzeltti. “Ahsen uzun diye bitirememişti.”

Birden nefesini tuttu.

Maskeyi takan yüzü konuşmamıştı.

“Sabahattin Ali’nin kitaplarında onun çizdiği yerler vardır,” dedi kendi kendine. Ses değiştirme cihazı olsa da konuşan Ölüm değildi.

Kitapları olabildiğince düzeltip dizerken okunamayacak halde olanları zihnine kazıdı. Sonrasında yere oturup sırtını kitaplığa yasladı ve sayfaları karıştırmaya başladı.

Ahsen kalemi sertçe bastırıp alıntının başını ve sonunu işaretlerdi. Öyle ki kalemin izi diğer sayfaya çıkardı. Bunu yaparken de eğlenirdi. Alıntılarını noktalar arasında işaretlemek onun için eğlenceliydi.

“‘Ama bir kere kırılmıştım,’” diye mırıldandı Ahsen. Kıyı ile hastane koridorunda oturuyorlardı. Ahsen, gizli bir şey okuyormuş gibi kitabı iyice kendine çekmişti. “‘Hayatta en güvendiğim insana karşı duyduğum bu kırgınlık, adeta bütün insanlara dağılmıştı; çünkü o benim için bütün insanlığın timsaliydi.’” Kalemi kâğıda bastırırken derin bir nefes aldı. “Çok güzel değil mi?”

* Sabahattin Ali’nin Kürk Mantolu Madonna isimli eserinden alıntı yapılmıştır. (e.n.)

Kelimeleri takip ederek, "İhaneti anlatan bir alıntı mı?" dedi Kıyı.

"İhanete uğrayacak kadar, onu hayal kırıklığına uğratacak kadar sevdiği, yanında tuttuğu ve değer verdiği biri varmış," dedi hüznünlü bir tebessümle. "Birini bütün insanlığın timsali diyebileceğin kadar sevebildiğini hayal edebiliyor musun? O yoksa hiçbir insanın, insan olduğuna dair inancın kalmayacak kadar..."

Ölüm kitabı kapattı ve büküldüğü için tuhaf duran kapağını tekrar düzelterek ayağa kalktı. Elindekini de kitaplığa yerleştirdikten sonra gözlerini tek bir saksı dışında bomboş duran koridora çevirdi. İşte o zaman, kameralarda fark etmediği bir şeyi fark etti. Saksının içindeki Unutmabeni çiçeği solmuştu.

Eğilip çiçeğin kendini aşağıya atmak istiyormuş gibi sarkmış yapraklarına parmak uçlarıyla dokundu.

Tutsak 7'nin yokluğunda unutmabeni çiçeğini yaşatmayı unutmışlardı.

"Çiçek olmak da zor iş ha," dedi Ahsen hastanenin duvarında solmuş çiçeklere bakarken. Kıyı ile henüz çatıya çıkmaya başlamadıkları zamanlardı.

"Çiçek olmak?" diye yineledi Kıyı. Bir uzaylıyı anlamlandırmaya çalışıyormuşçasına Ahsen'e baktı.

"Düşünsene, kimse sulamadıkça mal gibi kuruyup gidiyosun," diye homurdandı Ahsen.

"Mal gibi?"

"Aynen, mal gibi." Derin bir nefes aldı. "Güzel görünsün diye gelmişler buraya koymuşlar ama sulamayı akıl edememişler. Bir çiçek böyle ölmeyi hak etmiyor." Sirtını solmuş çiçeklere döndüğünde yüzünde öfkeli bir ifade görmek Kıyı'yı şaşırtmıştı. "Burası psikolojimizi yeşertmeyecek miydi? İçim boğuluyor şu zavallıları görünce. Böyle tedavi merkezinin ben ta..."

Ölüm yürümeye devam etti. İç dışına çıkmış yastığın üzerine basarken düşünüyordu. Kız buraya geldiğinde suskun ve karamsar olmasına rağmen evde bir şeyleri değiştirmiş, diğerleriyle bir bağ kurmuştu. Böylece o gittiğinde hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Eskisinden de kötü bir hale gelmişti.

O böyle biriydi. İnsanlarla bağ kuramadığını düşünüyordu, oysa bunu bir şekilde başarıyordu. İnsanlar ona bağlanıyordu.

Kendisi insanlara bağlanmıyordu. "Birine ne kadar az bağlanırsan, o kadar az hayal kırıklığına uğrarsın," dedi Ölüm. Sanki tutsakları orada oturuyormuş gibi salondaki koltuklara bakıyordu.

"Kıyı," dedi Ahsen kelimeleri uzatırken. "Bir baksana ya, yılışıyorum sana şurada. Kaldır kafanı şu kitaptan."

Gözlerini kitaptan ayırmadan, "Önemli bir kısımdayım," diye mırıldandı. Sesinde dalgınlık vardı. "Üzgünüm. Biraz bekleyebilir misin, Ahsen?"

"Hayır."

Kıyı başını sallayıp kitabı kapattı. Yüzünde kızgınlığa dair hiçbir iz taşımadan hafifçe gülümseyerek aniden dönüp Ahsen'e baktı. "Seni dinliyorum," dedi kızın rüzgârda uçuşan saçlarına bakarken. Yüzünün arkasında gökyüzü gözüktüyordu. "Önemli bir şey söyleyecek olmalısın."

"Evet, önemli," dedi Ahsen gülümseyerek. Fakat gülümsemesi kısa sürdü. Bir an sonra yüzü ciddileşmişti. "Ben hayatından çıkseydim, ne hissederdin?"

Kıyı anında kitabı geri açtı. Okumadığı halde gözlerini kitabın içine sabitledi. "Saçma soru."

"Nesi saçma ya?" Ahsen iyice ona yanaştı. "Bir kere cevap versen ölür müsün? Düşünüp duruyorum ama cevabı..."

Kıyı aniden kafasını çevirdiğinde yüz yüze geldiler. Yüzleri arasında çok kısa bir mesafe vardı. "Ahsen," dedi ciddiyetle. "Hayatından çıkmayacağım. Eğer sen de çıkıp gitmeyi düşünmüyorsan, sorun yok. Tamam mı? Sürekli olumsuz şeyler düşündüğünü biliyorum ama benimle ilgili kötü bir son düşünme. Hep arkadaşın olarak kalacağım."

"Ya gitseydim?" dedi Ahsen yavaşça yutkunarak.

Kıyı derin bir nefes alıp kızın gözlerinin içine baktı. "Seninle hiç tanışmamış olmayı dilerdim," diye mırıldandı. Çünkü o acıyla yaşayamazdım, diye düşündü ancak bunu kelimelere dökemedi.

Ölüm tutsakların odasına açılan koridora ilerledi. Hiçbir kapıyı incelemeden gözlerini direkt o kapıya çevirdi. Haftalardır açılmayan, ona en yakın kapıya... Adımları sessiz bir çağrıya yenik düştü. Kapının kolunu çekti.

Kurumuş kanın boğucu kokusu onu karşıladı.

Ölüm odanın içine adım atmadan önce eğilip kot pantolonunun

uzun paçalarını kıvırdı. Ardından nefesini tutarak odanın içine girdi ve yavaşça kapıyı kapattı.

Banyodan dış kapıya kadar uzun bir kan izi vardı. Kan bazı yerlerde daha yoğun, bazı yerlerde aralıklıydı. Kurumuştur, yine de ilk günkü gibi canlı görünüyordu. Sadece bu kısımdaki kanın bile bir insandan nasıl çıktığını düşünmek baş ağrıttı.

Ölüm banyoya doğru ilerledi. Adımları kurumuş kanın üzerine bastı. Başka adım izleri de yeri kaplamıştı. O geceye, diğer tutsaklara ait izlerdi.

Kan.

Kan her yerdeydi.

Duşakabinin içinde, camında, üstüne düşmeden önce duşakabinin kenarına sardığı örtünün tamamında, klozetin kenarında, aynanın yere saçılmış cam parçaları üzerinde, Afra'nın çarptığı duvarda, zeminde...

Ölüm oturacak bir yer aradı fakat bulamadı.

Üzerindekileri kirletmeden oturabileceği, kan olmayan tek bir yer bile yoktu.

Banyonun parçalanmış kameralarına, temizlenmek için uğraşan kanlı ellerin geride kırmızı bir iz bıraktığı lavaboya baktı. Bir adım daha ileri atmadan önce tereddüt etti çünkü bunu yaparsa, o geceki seslerin zihninde çılgılık atacağını biliyordu.

Yine de o adımı attı. Kendini boğuluyormuş gibi hissetmesine rağmen attı.

Böylece kanın en az olduğu tarafa, kırık aynadan geriye kalan parçaların büyük kısmının bulunduğu yere yürüdü. Banyonun en ucuna gittikten sonra üzerine düşecek bir kurumuş kan lekesi olmadığından emin oldu. Bacaklarını kırıp sırtını duvara dayadı. Gözleri beyaz banyodaki koyulaşmış kızılıklar üzerindeydi.

Kıyı ve Ahsen çatıda duruyordu. Ahsen dirseklerini çatının kenarına yaslamış, yanağını avucuna gömmüştü. Yağmur altındaki binaların görüntüsünü izliyordu. Saçlarını tepeden toplayıp bir kuyruk yapmıştı. Üzerinde siyah kazak ve siyah kot pantolonu vardı. Geniş ve siyah bir şemsiye ikisinin de kafasının üstünü kapıyordu, şemsiyeyi tutan kişi Kıyı'ydı. Her zamanki takım elbiselerinden birini giymişti.

"Hava durumunu kontrol edip yanına şemsiye almalısın," dedi

Kıyı sert bir sesle. "Yağmur damlaları gözlüğüne düştüğünde önünü görebileceğini hiç sanmıyorum. Tehlikeli."

Ahsen'in dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. "Telefonum yok," dedi omuz silkerek. "Sen demeden söyleyeyim, anneminkinden de bakamam hava durumuna. Üşeniyorum."

Kıyı iç geçirdi.

"Hem hayatta her şeye karşı önlem almak insanı yoruyor," diye devam etti Ahsen. Sanki Kıyı'yı ikna etmeye çalışıyordu. "Çünkü bazen önlem alsan da hiçbir şeyin değişmediğini fark ediyorsun. Bu yüzden hayata ayak uydurmak gerekiyor. Aniden yağmura yakalandığında ıslanmaya karar vermek çok güzel olmaz mı?"

"Üşütürsün."

"Ama değmez mi?"

Kıyı yağmur görünce şemsiye açanlardandı. Yağmurun altında ıslanmak için çabaladığı hiç olmamıştı. Ayrıca yağmura da bu gözle hiç bakmamıştı. Bu yüzden, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Aniden ona dönerek, "Bu arada bir şey soracağım," dedi Ahsen. "Deniz teyzenin ilaçları işe yarıyor mu? Durumu iyiye gidiyor mu?"

Kıyı bir anda sorulan bu soruya karşı cephe aldı. "Neden sordun?" derken sesi mesafeliydi.

"İyi olmasını çok isterim," dedi Ahsen ona yan gözle bakarak. Kıyı'daki değişikliği fark etmişti. "Bir de... Sanırım benimkiler işe yaramıyor. İlaçları kastediyorum."

Kıyı susup onun devam etmesini bekledi.

"İntihar hakkında sık sık düşünürdüm. Şimdi daha az düşünüyorum ama... düşünüyorum. Bu normal mi, bilmiyorum. Eskiden nasıl ölebileceğimi araştırıp durmuştum. Bu aralar, özellikle şu aralar havalar da kötüyken sürekli aklıma gelip duruyor. En acısız, en hızlı, en acılı olabilecekleri araştırmıştım. Ben..." Derin bir nefes alarak yüzünü ellerine gömdü. "Bilmiyorum."

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu Kıyı. Sesindeki o mesafe yok olmuş, yerine endişe gelmişti.

"Bilmiyorum. Sanırım yaşamak istiyorum. Ama... Ölürsem nasıl olur diye de düşünüyorum. Bunu ona söylersem ilaçların dozunu arttıracak ve yine ölü gibi uyumaya başlayacağım, eminim. Sınav haftama az kaldı. Uyuyunca bir ton laf yiyorum. Uğraşamam."

“Yiyeceğin laf umurunda olmamalı. Sonuçta ilaç kullandığını biliyorlar. Ayrıca bunu kesinlikle psikiyatristine anlatmalısın. Bunları düşünmen yanlış değil, Ahsen. Herkes ölüm hakkında düşünür fakat bu kafanı bu kadar meşgul etmemeli. İlaçlar bunu sağlayacak.”

“Çünkü uyurken düşünecek zamanın olmuyor” Ahsen güldü. “Babamın yanında uyuyunca onu bir görsen... Onun lafını duycayağma ölürüm daha iyi.”

Ardından yağmur damlaları aniden üzerlerine dökülmeye başladı.

Kıyı şemsiyeyi indirmişti.

Ahsen gözlerini kırptırıp bir eliyle gözlüğünün üstünü kapattı. “Ne oldu?” Bir an duraksayıp Kıyı’yı inceledi. “Şemsiyeyi mi indirdin? Ben de düşürdün sandım bir an.”

Kıyı kafasını geriye yatırarak yağmurun onu ıslatmasına izin verdi. “Bunu ilk kez yapıyorum,” dedi ifadesiz bir sesle. Birkaç saniye öyle durduktan sonra kafasını çevirip Ahsen’e baktı. “Hem hayatta ilk kez deneyimleyeceğin yüzlerce anın olacak. Bana değip değmeyeceğini sordun, değil mi? Yaşamadan yağmurun altında ıslanmanın değip değmeyeceğini bilemem. Ve sen de yaşamadan bu hayatın yaşamaya değip değmeyeceğini bilemezsin. Ölerək sonsuz olasılığı kaybetmenin ne denli korkunç olacağını bir düşünsene.”

İkisinin de saçları yağmurla ağırlaşırken birbirine baktılar

“Bazı ölüm şekilleri rahatlatıcı,” dedi Ahsen donuk bir ifadeyle. Elini indirip yüzünü diğer tarafa çevirdi. “Sanki o şekilde ölmek, ‘yaşarsam neler olur’ diye düşünmekten daha rahat olur.”

“Hangisi?”

“Yüksek bir yerden atlamak,” derken ifadesiz bir yüzle altlarında uzanan şehre baktı Ahsen. “Yere çakıldığın an bilincin kayıp gidiyor Atladığında, yere düşene kadar kısa bir an özgürsün. Kanatları olmayan birinin uçabilmesi gibi. Hızlı ve temiz. Sadece kısa bir an acıyı hissediyorsun.”

Kıyı dikkatle onu izliyordu.

“Fakat bazı ölüm şekilleri çok korkunç,” diye mırıldandı Ahsen. “Bana yaşamayı istetecek kadar. Ölümden korkutacak kadar. Düşünsene... Kendini kesiyorsun. Vücudundaki tüm kan dışarıya çıkarken bekliyorsun. Bilincinin kapanmasını beklerken acıyı his-

sediyorsun. Ve akan onca kam görürken insan olduğunu hatırlıyorsun.” Dudaklarının arasından kesik bir nefes verdi. “Tüm o kan... Bir insanın o şekilde ölecek kadar hayattan nefret ettiğini düşünsene.”

Kıyı aniden bir adım attı ve kollarını onun etrafına doladı. Ah-sen yan durduğu için tepki veremezken Kıyı derin bir nefes almakla yetindi. “Sus.”

“O kadar mı nefret ettin?” diye mırıldandı Ölüm. “O kadar mı nefret ettirdiler?”

Anılar ve anı olarak kalacaklar... Geçmiş, şimdi ve gelecek. Hepsi önünde, Ölüm’ün zihninin içindeydi.

O gece tutsağı biraz daha bekleseydi, görevin gerçek olmadığını öğrenecekti.

Peki ya son görevi değil de sondan bir önceki görevi onu bitirmişse? Egemen’i seçmesi, ölmeye karar verdiği gece olmuşsa?

Ölüm’ün zihni doluyordu.

Ya o geceye katlanamadığı için en çok korktuğu şekilde ölmeye çalışmışsa?

Ölüm aniden ayağa kalktı. Elini *sweatshirt*’ünün mor cebinin içine sokup silahı çıkardı. Elleri titrerken sendeleyerek banyodan çıktı. Kan izini takip edip kapıya ulaştı. Tekrar koridora çıktığında görüşü çoktan kararmaya başlamıştı. Aldığı nefesler kulağı dolururken odaklanmaya çalıştı. Silahı kaldırdı ve o kapıya yanaştı.

Tutsak 3’ün kapısına.

Göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu.

Onun suçu.

Maskesini yüzüne bastırdıktan sonra iki elle silahı kavradı ve silahı kapıya doğrultmaya devam etti. Tam o sırada, kapının altında belli belirsiz bir gölge dikkatini çekti. Biraz sonra kulaklarını bir ses doldurdu. Sanki diğer tarafta biri kendini kapıya doğru bırakmıştı.

“Lütfen öldür beni.” Egemen Varol’un sesini canlı olarak duymak Ölüm’ü afallatmıştı. Geriye doğru bir adım atarken gözlerini kapının altındaki gölgeye sabitledi. Ses kapının ardından alçak bir şekilde geldi. “Orada olduğunu biliyorum. Afra benim yüzümden öldü. Lütfen, beni de öldür.”

Ölmedi, diye düşündü Ölüm. Ölmedi, ölmedi, ölmedi.

Ölüm'ün elindeki silah titremeye başladı. Ona susması için bağırarak istedi ama boğazı düğümlenmişti. Eğer ellerinden birini silahtan çekerse silahı düzgün tutamayacağını farkındaydı. Ölüm silah tutmaz, başkalarına tuttururdu. Ölüm birini öldürmez, başkalarına öldürtürdü.

“*Lütfen.*”

Afra'nın intihara kalkışmasından sonra tek kelime konuşmayan tutsağının ilk söyledikleri, ölmek için yalvarmak oldu.

“*Ölüm, buna bir son ver,*” dedi Egemen pürüzlü sesiyle. “Cana karşı can. *Ölmek istiyorum.*”

Ve Ölüm, ona bunu verecekti. İki eliyle tuttuğu silahı kapı boyunca kaldırdı.

Cebindeki telefonlardan birinin titreştiğini hissettiğinde geriye doğru bir adım attı. Dudaklarından kesik bir nefes dökülürken silahı indirdi.

Neredeyse yapacaktı.

Ölüm transtan çıkmış gibi aniden taş kesildi, bu sefer bir zeresi bile titremiyordu. Tek eliyle silahı kapıya doğrultmaya devam ederken diğer eliyle telefonu açıp kulağına dayadı.

“Efendim,” dedi doktorun sesi. “Kız uyandı.”

Afra Çakmak, intihara kalkışmasının üzerinden yedi gün geçtiğinde uyanmıştı.

Ardından Ölüm silahını indirdi. Kapının diğer tarafında ölmek için yalvaran tutsağı öylece bırakmaya karar verdi.

“Bırak öleyim,” diyordu bu sefer. “Bana kendimi öldürecek bir şeyler ver. Bırak...”

Ölüm kıkır kıkır gülerken sesi boş koridorda yankılandı.

“Sevgili Tutsak 3,” dedi alayla iç geçirerek. “Sıranı beklemelisin.”

Ölüm hızlı adımlarla koridordan çıkarken içinde bir çocuğun hevesi uyanmıştı. Uzun zamandır istediği bir oyuncağa en sonunda sahip olan bir çocuğun hisleriydi bunlar.

Artık oyun devam edebilirdi. Sonuçta oyunun devamında da yine ölmeyi isteyecekti.

Ölüm zamanı geldiğinde ona istediğini verebilirdi.

GÜN 54

"Gözlerinin içine bakmayı, bana karşı hissettiğin o korkuyu görmeyi özledim."

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
24 Haziran 2021*

Başaramadım.

Bilincimin ilk defa ne zaman yerine geldiğini hatırlayamıyordum.

Her şey kesik kesikti. Biri ben gitmeden önce yaşananları aceleyle birleştirip önüme sunmuş gibi hissediyordum. Hızla sıralanan kelimelerden oluşan, çaresiz konuşmaları anımsayabiliyordum. Çığlık sesleri duyuyordum ancak sahipleri o kadar belirsizdi ki, kendimi sürekli bağırmanın ben olup olmadığını merak ederken buluyordum.

Bir çığlık atacak dile, kontrol edebileceğim dudaklara sahip miydim? Yoksa bedenimden çoktan ayrılmış mıydım?

Tuhaf bir sıcaklık vardı fakat bedenimi hissedemiyordum. Ölüp ölmediğimi düşünüyordum. Ölümün bu olduğu fikri varlığını görünmez bir güçle sarsıyordu. Hissettiğim bir belirsizlikti. Sanki karanlığa gömülmüş bir kuyunun en dibindeydim.

Bu araftan ve susturamadığım düşüncelerimden kurtulmak, herhangi bir yere gitmek istiyordum. Sessiz bir yere.

Fakat sürekli acı vardı.

Acı, acı ve daha fazla acı.

"Sen insansın," diyordu bana. *"Canın acıyor."*

"Yeter," diye bağırarak istiyordum acıya karşı. *"Biliyorum, yeterince kanadım ben."*

Acı vardı, oysa bedenim bile yokken acının da olmaması ge-

rekirdi. Bu acı o kadar şiddetliydi ki, bedenimi delip geçerek çok daha ileriye uzanıyordu. Benim olan, özgürleştirmeye çalıştığım tek şeye. *Ruhuma*.

Ruhumu aralamak isteyen ışık canımı acıtıyordu. Artık anlayamadığım, kime ait olduğunu umursamadığım fısıltılar vardı. Oysa ben dünyadan kopmak istiyordum. Işığından, seslerinden... Nefretim o denli güçlüydü. Yaşamaktan değil, yaşamanın ne olduğunu hiç bilmemiştim ki ben. *Yaşayamamaktan* nefret ediyordum.

Sonra bir ses geldi.

“‘Siz tıpkı tilkinin benimle karşılaşmadan önceki hali gibisiniz. Dünyadaki binlerce tilkiden yalnızca biriydi ama ben onunla dost oldum ve şimdi artık o özel bir tilki...’”

Bu fısıltı uzun zaman boyunca varlığını rahatsız etmiş, zihnimi kıvrandırmıştı. Söylediklerine anlam verememiştim. Fakat en sonunda, dudaklardan dökülen kelimeler beklenen anlamı kazandı.

“‘Acaba bir gün hepimiz kendi yıldızımızı yeniden bulalım diye mi yıldızlar böyle parlıyor?’”

Acı azaldı. İlk önce birinin bana masallar anlatan fısıltısı geldi.

“‘Sevdiğiniz çiçek milyonlarca yıldızdan yalnız birinde bile bulunsa yıldızlara bakmak, mutluluğumuz için yeterlidir’”

Yıldızlar. Yıldızlar... İlk düşündüğüm, tutunmak istediğim şey buydu. Gökteki yıldızların ne kadar güzel görüldüğünü anımsatabiliyordum. Koca evrende ışıltı saçan o küçük parçalar bana yalnız olduğumu ve tam da bu yüzden yalnız olmadığımı hatırlatıp dururdu.

Bir daha yıldızları göremeyecek miyim?

“‘Çiçeğim işte şunlardan birinde deriz kendi kendimize. Ama bir de koyunun çiçeği yediğini düşün, bütün yıldızlar bir anda kararmış gibi gelir Bu mu önemli değil?’”

Belki fısıltının sahibinin sesi titremişti, belki de ben devamını dinleyebilecek kadar dünyaya tutunamamıştım o an. Fakat bu kelimelerden sonra sesin devamı yoktu.

* Bu bölümde (*) ile işaretlenen alıntıların tümü *Antoine de Saint-Exupéry*'nin *Küçük Prenses* isimli eserine aittir. (e.n.)

CAMBAZ

"Sen Küçük Prens'in gezegenindeki tek çiçektin, Ahsen. O yüzden seni cam bir fanusa hapsetmişti. Birlikte tüm gün doğumlarını izleyebilmeniz için."

Kelimeler anlam kazandıkça başka türde bir acı ruhumu sarıyordu.

Ölmek istiyorum, ölmek istiyorum... Kelimeler dahil bu dünyaya ait her şeyden kopmalıyım.

Fakat o ısrarcı fısıltı hiç gitmiyordu. Sanki ne zaman dünyada neler olduğunu merak edercesine bedenimi hissetmeden zihnim uyansa yanı başımda bekliyordu. Ne anlattığını bilmiyordum ama sustuğunda kendimi devamını merak ederken buluyordum. Kendime öfkeleniyordum çünkü kelimelere, seslere ve dünyaya ait hiçbir şeye bağlanmamam gerektiğini biliyordum. Merak bir bağıdı.

Beni tutan bir bağıdı.

Gitmek istiyordum.

Dünya sadece canımı yakıyordu.

Ben huzur istiyordum.

*"Ölene kadar sorumlusun gönül bağı kurduğun her şeyden."**

Kırgın ses, içimde bir şeylere dokunuyordu. Ben ölürken başımda kimin beklediğini merak ediyordum. Işığı yabancıydı. Yine de bana seslenirken tanıdık bir şeyler hissediyordum ve bu hissin bedenimin varlığından kaynaklanıyor olmasından korkuyordum. Ben bedenimi hissetmek değil, ondan tamamen kopmak istiyordum. Toprağın altında çürüyebilirdi bedenim, zamanla birlikte insanlar da beni unuturdu. Umurumda değildi.

"Tutunamayanlar'ı okusam sana, kaçınıcı sayfasında uyanırsın?"

Fısıltı ruhumu kavrayıp kendine doğru çekti.

*"Ben üzgündüm. Ama onlara yorgunum dedim."**

Aradan zaman geçiyordu. Oysa benim için zaman artık sonsuzluktu. Fısıltı olmadığı sürece uzaklaştığımı, acıyı hissettiğim anlar dışında koptuğumu hissediyordum. Artık mutluydum.

Özgürdüm.

"Üzgündüm ama sana da yorgunum demiştim. Hep anlattın, hiç şikâyet etmedim. Anlatmaya ihtiyacım vardı ama sanki dinlemek bile anlatıyormuş gibi rahatlamama neden oluyordu. Acımız aynıydı. Biz aynıydık. Sen benim aynadaki yansıyamdın, Ahsen."

IŞIL LİMAE

Ahsen.

Son kelime, bedenimi hissedemediğimde bile bende çılgılık atma isteği uyandırmıştı.

Biri beni bu dünyada tutmak istiyordu.

"*Lütfen, gitme.*"

"*Kes sesini!*"

"*Onu uyandırabilirim.*"

"*Sus, sus, sus, sus...*"

"*Ahsen...*"

"*Ahsen'in yok artık senin. Senin Ahsen'in uyanmayacak!*"

"*Tuhaf hissediyorum...*"

"*Seni incitirler, çocuk.*"

"*Neler oluyor anlamıyorum... Doktor Hanım?*"

"*Sus. SUS! Maskeyi bırak!*"

Fısıltılar gitmişti.

Ve sonra *ben* gelmişim.

Bedenimi hissettiğim ilk anı hatırlamaya çalışıyordum ama zihnimi başka şeyler meşgul ediyordu. Ruhumu değil, göz kapaklarımı aralamaya çalışan o parlak ışık ve bedenimi hissettiğim nadir anlardaki o sızı vardı.

Hissediyordum.

Canım çok yanıyordu.

Ölmem gerekiyordu.

Ben bu dünyada yaşayamazdım. Yaşatmazlardı. *Yaşatmamışlardı*. Geri dönmek istemiyordum. Işığı hissettiğimde gözlerimi aralamak istemiyordum.

Sanki tekrar doğuyordum. Bu dünyaya gelirken bile bu adımlardan geçtiğini fark etmeyen bedenim, yine aynı şeyi yaşıyordu. Bu yüzden ne zaman uyandığımı hatırlamıyordum.

Neredeydim? Neler olmuştu?

Düşünmeye başladıkça o tuhaf kâbus aklıma geliyordu. Altı yabancının olduğu, silahlarla dolu bir evdeydim. Yaşamaya çalışıyor, denedikçe kendimi kaybediyordum.

Kâbus... *Hah.*

Kendimi kandıramıyordum.

Onlar kâbus değil, gerçektir. Beni tekrar uyanmaktan bu kadar korkutan şey de buydu.

CAMBAZ

İntihara kalkışmış ama başaramamıştım.

Ve bu, dünyadaki tüm hayal kırıklıklarından daha ağırdı.

Zamanında yaşamak istediğimde buna izin vermemişlerdi. Ölmek istemiştım ama hayatta kalmıştım.

Bu ucuz hayatımın değeri neydi ki?

Düşüncelerim bir girdaptı. Işık gittikçe netleşirken zaman sonsuzdu. Fısıltılar netlik kazanıyordu. Etrafımda gezinen canlıların varlığını hissedebiliyordum. Gitmek istediğim dünya silikleşir, sıkışıp kaldığım dünya netleşirken elimden hiçbir şey gelmiyordu.

İlk ne zaman uyandığımı hatırlamıyordum.

Fakat uyanışlarımdan ilk hatırladığım, kesik bir anıdan ibaretti.

Işık bir ağrı gibi gözlerime binerken bu baskıya dayanamayıp kirpiklerimi aralamaya çalıştım ama ilk birkaç deneyište başarılı olamadım. Kaşlarımın hafifçe oynatabildiğimi fark ettim. Sızlayan dudaklarımın arasından bedenimi titreten soğuk nefesler alıp veriyordum.

Gözlerimi açmaya çalışırken istemsizce inleyerek kafamı hareket ettirdim. Her yerim ağrıyordu. Kulağımı dolduran ritmik *bip* sesleri beynimi delip geçiyordu. Yaşadığımı fark etsem de kendimi her zamankinden daha ölü hissediyordum.

Yanımda kim vardı? Nasıl bir yerdeydim? Tüm bedenimin sızlamasına neden olan bu biplleme sesi nereden geliyordu?

Gözlerimi hafifçe araladım.

Belki buna neden olan şey, düşüncelerimle bedenimin eşleşmemesiydi. Belki de bedenim kendi kendine hareket ediyordu. Bilincimi taşıyan ruhum bedenimin içinde oturmuş, olan biteni gözetliyordu.

Ya da... bir ihtimal gerçekleri görmek isteyecek kadar cesurdum.

Işık kirpiklerimin arasından geçerek gözlerime ulaştı. Genzimden istemsiz bir inleme çıktı. Uzun bir uykudan uyanan birinin sesiydi bu.

Gördüğüm tek şey bulanık bir renk silsilesiydi.

Bunun nedenini idrak etmem, gereğinden fazla uzun sürdü. Gözlüğüm yüzümde değildi. *Göremiyordum*. Gözlerimi açmış olmam hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Yine de çaresizlik içinde gözlerimi sürekli kırptıştırarak etrafta

IŞIL LİMAE

olan biteni seçmeye çalıştım. Bembeyaz bir insan figürü içeride hareket ediyordu. Doktor muydu? Gözlerimi güçlükle yukarı kaldırdım. Renklerin çoğu beyazdı. Yani... bir hastanede miydim?

Ölüm... beni hastaneye mi götürmüştü?

“Yine uyanmışsın,” dedi bir kadın sesi. Gözlerimi sesin geldiği yöne çevirdiğimde beyaz figürün bana doğru hareketlendiğini gördüm. “Nabızın yükseliyor. Sesin hızlanması seni korkutmasın.”

Kulağımı dolduran ritmik sesi o zaman fark ettim. Tepki vermek istemiyordum ancak bedenim varlığını kanıtlamak istiyor gibiydi. Boğazımdan derin, küçük bir ses çıktı. Sanki, ‘*Ben buradayım,*’ diyordu.

“Güzel,” diye mırıldandı kadın. Ya da... mırıldanmıyor muydu? Bir şekilde sesi uzaklaşmıştı. “En azından uyandığını gördü.”

Gözlerimi kırptırdım. Ardından söylediklerini idrak ederek bakışlarımı körlemesine etrafta gezdirdim. Göremeyecek olsam bile beni gören o kişi her kimse ona bakmak istedim. Kim olduğunu bilmek istedim.

O kişinin annem olmasını isterdim.

Gözlerim kararırken son seçebildiğim cama dayanmış bir insan bedeniydi.

Katlanılmaz biplerler daha gözlerimi aralamadan kaşlarımın hafifçe çatılmasına neden olurken derin bir nefes alma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Bunu yapmayı denediğimde boğazım, burnum ve her yerim ağrıdı. Çürümüş bir bedenimin olduğunu anımsadığımda az önceki çabalarımın rağmen uyandığımı belli etmemiş olmayı dileyerek gözlerimi kapalı tuttum ve seslere odaklanmaya çalıştım.

Biplerleri görmezden gelmeye, kurumuş boğazım yüzünden öksürmemeye çabalarırken diğer seslere odaklandım. Odada birinin olduğunu düşüneceğim herhangi bir belirti arasam da bulamadım. Bipleyen cihazın ve başka bir lanet makinenin uğultusu dışında etrafta hiç ses yoktu.

Gözlerimi hafifçe araladım. Sızlayan göz kapaklarımı zorlayarak gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Sırf daha net görebilmek

için verdiğim boş bir çabaydı. Fakat biraz daha kendime geldiğimi hissediyordum. Gördüğüm tek şey bulantılardan ibaret olsa da etrafı biraz inceleyebilirdim.

Düşündüğüm gibi odada bir hareketlilik yoktu. Bir insanı andıran bir bulanıklık da göremiyordum. Bu yüzden gözlerimi rahatça etrafta gezdirdim ve gördüğüm bulanıklıkları anlamlandırmaya çalıştım.

Çıkarabildiğim kadarıyla odanın sağında ve solunda birkaç tane büyük makine vardı. Ne olduklarını bilmiyordum ama biple-yip duran, rahatsız edici cihaz sağ tarafımdaydı ve bana oldukça yakındı. Bir yatakta yattığımı, sırtımın önceki uyanışıma oranla daha yukarıda durduğunu fark etmiştim. Kollarım dahil boynuma kadar tüm bedenime kefeni andıran, beyaz bir örtü örtülmüştü.

Dudaklarımın arasından kesik bir nefes verirken görüşümü kesen, burnumdan çıkıntı yapan küçük bir engeli fark ettim. Muhtemelen ağzıma bir şey koymuşlardı.

Bir an kendimi, tenime kaç kesik atmam gerektiğini düşünürken buldum. Yetersiz olan şey neydi? Bedenime hemen ulaşmış olamazlardı. Yeterince derin kesmemiş miydim? Kaç kesik atmıştım ki? Kaç kesik atmam gerekiyordu? Yeterince kan akacağını düşünmüştüm. Yoksa etrafa bulaşan kanın kızılığı sadece benim hayal gücüm müydü? Öleceğimden emindim. Hayatta kalmaktan deli gibi korkuyordum, bu yüzden öleceğimden emin olmuştum. En azından öyle zannetmiştim.

Kalp atışlarım hızlanırken yavaşça gözlerimi yumdum, nefeslerimi düzenli tutmaya çalıştım. Makinenin biplemesinden daha çok, kalbimin düzenli ve hızlı atışları beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Durumu değerlendirmeye karar verdim.

Hayattaydım. Hastane odasına benzer bir odadaydım ancak hastanede olup olmadığımı emin değildim. Buraya nasıl geldiğimi, buraya beni kimin getirdiğini bilmiyordum. Yanımda kimse yoktu ve bu da kurtulduğumu değil, Ölüm'ün elinde olabileceğimi gösteriyordu.

Göğsümde bir ağrı belirirken nefeslerim üstünkörü bir hal aldı. Kesik, yetersiz nefeslerim canımı yakarken kapalı gözlerimi sıktım.

Neden intihara kalkıştığımı hatırlıyordum. Ölüm'ün gece yanıma geleceğini söyleyen mesajı, bana olacakların düşüncesini...

IŞIL LİMAE

Tecavüze uğramaktan korkmuştum.

Bilincim yerinde değilken bedenime yapabileceği her şeyin düşüncesi doldu zihnime.

Oda iyice soğurken içimde bir yangın varmış gibi kıvranmaya başladım. Kolumu kırırdatırken çığlık attım ve bir elimi göğsümün üzerine götürdüm. Kalbim bedenimi terk etmek istercesine kuvvetle atıyordu.

İleri doğru atılmak, kalkıp gitmek için çabalarken gözlerim kocaman açıldı. Bedenimi doğrulturken vücudumdaki tüm kemikler bana yabancıymış gibi etime battı.

Yan dönüp yatağın kenarına tutunmaya çalıştığımda üzerimdeki beyaz örtü düştü ve kolumu gördüm.

Kanlı bandajlarla sarılmış kolumu.

Göğsüm hızla inip kalkarken biipleme sesleri hızlandı.

Burada *yalnızdım*.

“Panikatak,” dedi sesini daha önce duyduğum ve doktor olduğunu tahmin ettiğim kadın. Muhtemelen telefonla konuşuyordu çünkü odanın içinde bir başkasının varlığını hissetmiyordum.

Bir süredir bilincim açık olsa da odanın içinde gezinen birini hissettiğim anda gözlerimi açmamayı ve uyuyormuş gibi derin nefesler alıp vermeye devam etmeyi seçmiştim. En son uyandığımda neler olduğunu bile hatırlamıyordum.

“Efendim...” Kadın iç geçirdi. “Düşündüğünüzden daha basit nedenler bile panikatağı tetikleyebilir. Uyandığını gördünüz.” Benden mi bahsediyorlardı? “Yaşadığı stresle başa çıkamamış olması çok normal. Henüz *her anlamda* sağlıklı olduğunu söyleyemeyiz. Ruhsal gelgitler yaşayacaktır ve bunun bedenine etki etmemesi imkânsız.”

Kadın panikatak geçirdiğimi söylüyordu. Oysa ben ne olduğunu bile hatırlamıyordum.

“Emredersiniz.” Kadın benim duyamadığım sese karşı cevap verirken midem kasıldı. *Efendim, emredersiniz...* Ölüm’le mi konuşuyordu?

CAMBAZ

Gözlerimi aralamadan öylece beklemeye devam ettim. Dinlemiyormuş gibi yaparak çok şey duyabilirdim. Dünyada işler böyle yürüyordu. Lisede olan biten her şeyi öğrenmek için gerekli iki beceri, sadece bunlardı.

Kadın derin bir nefes aldı.

Bip, bip, bip...

Siktiğimin sesi.

“Uyandığını biliyorum.”

Tepki vermedim. Kıpırdamadan düzenli nefesler alıp vermeye devam ettim.

“Duydukların doğru,” diye devam etti yavaşça. “Panikatak geçirdin ama her şey yolunda. Bizden istenildiği gibi. Herhangi bir şey hatırlıyor musun?”

Konuşacağımı düşünüyorsa çok yanılıyordu. Ölümün kıyısından beni döndüren kişi bu kadınsa, ondan tüm kalbimle nefret ediyordum. Bu nefret o kadar güçlüydü ki, minnettarlığın tam tersi bir şekilde kalbimde can bulmuştu.

“Burada kamera ya da herhangi bir ses kayıt cihazı yok.” Kadının sesi bıkkın çıkıyordu. “Yani rahatça konuşabilirsin ama hareketlerine dikkat etmeni öneririm. Koridorda kamera var.” Duraksadığında kalp atışlarım çoktan hızlanmaya başlamıştı.

Hayır, hayır, hayır...

“Eminim silahlı kameralara alışıksındır.”

Tanrım, ölmeme izin verecek kadar da mı sevmiyorsun beni?

Düşüncelerimin kıyısında dolaştığı o kâbus, kadının kelimeleleriyle gerçekliğini ilan etmişti. Boğazım düğümlenirken gözlerimi istemsizce sımsıkı yumdum. Gözlerimi açıp bulanık da olsa bu kâbusu görmek istemiyordum.

Silahlı kameralar.

Ölüm’ün elindeydim.

Onun elindeydim.

Kurtulamamıştım.

Nefes alamıyordum.

Nefes alamıyorum.

“Sakinleş,” dedi doktor hızla. “Burnundan derin bir nefes alıp ağzından yavaşça ver. Korkacak bir şey yok. Hayattasın.”

Korktuğum şey de buydu.

IŞIL LİMAE

Gözlerimi yavaşça açtım ancak benimle konuşmaya çalışan doktora bakmadım bile. Gözlerimdeki sızlama artarken yaşların gözlerime dolduğunu hissettim. Bulanık olan dünyanın görüntüsü, iyice bulanık bir hal aldı.

Titreyen dudaklarımı hafifçe araladım ve ilk kelimelerimi söyledim. “Sen doktorsun, değil mi?” Dilimi ağzımda zor hareket ettirebilmişim. Sesim parçalara ayrılmak istermiş gibi çatlaştı, boğuktu. Kendi dudaklarımdan döküldüğünü bilmesem, bu sesin bana ait olduğuna inanmazdım.

“Hastanın, doktoru tanımasının hastaya güven verdiğini düşünürlersin. Kendimi tanıtmamı ister misin?”

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Bir şeyler bilmek belki bana güç verirdi. Belki de onun beni anlamasını sağlayıp beni öldürmesi için onu ikna edebilirdim.

“Adım Senem,” dedi kadın bıkkın bir şekilde. “Doktor değilim.” Gözlerimi bir kere kırptım.

“Doktor olmanın ne kadar çok insanı kurtaramamak anlamına geldiğini öğrensen, çok şaşırırdın.” Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılırken tepkimi belli etmemeye çalıştım. Yine de ne düşündüğümü anlamış gibi keyifli bir şekilde kıkırdadı. “Seni baştan uyarıyorum, bana sakın doktor diye seslenme.”

Dudaklarımın uyuştüğünü hissederken onu daha iyi görebilme çabasıyla gözlerimi kıstım. “Nesin sen?” diye mırıldandım güçlkle.

Cevap vermedi.

Hiç cevap vermeyeceğini düşünürken, “Adına organ mafyası diyorlar,” dedi ifadesiz bir sesle. “Nereyi dizeceğini bilen biri, nereyi keseceğini de iyi bilir. Doktorluğu bırakalı çok uzun zaman oldu.”

Yanımda olan tek kişi de organ mafyası mıydı? Kalbim boğazımda atarken bilincimin benden biraz olsun uzaklaştığını fark ettim. “Neşterin var...” derken sesim kendi kulağıma zar zor ulaştı. Uzun zaman sonra konuşmaya çalışmak bir işkenceydi. “Neşterin vardır. Lütfen...”

“Ne söyleniyorsun sen?”

CAMBAZ

“Lütfen öldür beni.”

“Korkarım ki bunu yapamam,” dedi kadın soğuk bir sesle. Bir an sonra sıcak yaşların yanağımdan burnumun kıvrımına süzüldüğünü hissettim. “Görevim seni hayatta tutmak.”

Gözlerimi kapattığımda daha fazla gözyaşı yanaklarıma doğru yol aldı. “Lütfen,” dedim titreyen sesimle.

“Yaşamayı hak etmiyorsun,” dedi doktor.

Boynuma saplanan iğnenin acısıyla gözlerim aniden açıldı. İrileşmiş gözlerimden yaşlar dökülürken gözlerimi kadının yüzüne çevirdim. Yüz hatlarını seçemesem de benden nefret edercesine baktığına yemin edebilirdim.

“Yaşamayı istemeyen hiç kimse yaşamayı hak etmez,” diye fısıldadı zehir gibi bir sesle. “Gebermek istiyorsan, elinden geleni yap ama buna izin vermeyeceğim. Çünkü sen ölürsen...”

Üzerime bir ağırlık çöktü. Gözlerim yavaş yavaş odağını kaybediyordu.

Tek anladığım, hâlâ tutsak olduğumdu.

Tutsak 7. Tutsak 7. Tutsak 7.

Hiçbir şey bitmemişti.

Her şeyin sıfırdan başlamasına neden olmuştum.

Düzenleme

Ny.ozlem

GÜN 55

*“Onlara ölmek için yalvarırken onların Tanrılarının
kim olduğunu unutuyorsun.”*

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
25 Haziran 2021*

Ağızma koyulan kaşıktaki ilk lokmayı yutar tutmaz kustum. Midem sarsılıyordu. Sızlayan bedenim kasılıp dururken bir dakika bile sürmeyen bir kusma seansına katlanmak benim için çok zordu. Genzim yanarken aralık gözlerimden yaşlar boşalıyordu.

Bulanık bedeniyle başımda dikilen Senem, öfkeli bir şekilde kafasını sağa sola salladı. “Biraz güçlü dur,” derken dişleri arasından tıslıyor gibiydi. “Yemek yemeye başlaman gerekiyor, yoksa kan değerlerin daha da kötüleşecek. Yediğini midende tut.”

Çıkardığım çorbanın kalıntıları çenemden aşağıya akarken dudaklarımın arasından derin nefesler alıp verdim. “Elinden geleni yap,” dedim donuk bir sesle. Konuşmaya biraz daha alışmıştım. “Ölüm’ü kızdırmak istemezsin.”

Senem hareket etmeyi bıraktı. “Bak sen?” derken sesi alaylı ve biraz da şaşkındı.

Nefretle doluydum. Elime ölme şansı geçerse, bu sefer her şeyi düzgün yaptığımdan emin olacaktım. Korkum yoktu. Bir kere intihara kalkışmış biri, artık ölümden ne kadar korkabilirdi ki?

Kadını, beni öldürmeye ikna edebileceğimi sanmıyordum. Ben ölürsem bunun sonuçları onun için de iyi olmayacaktı. Ne de olsa ağzından kaçırmıştı.

Onu konuşturmaya çalışabilirdim. Nerede olduğumuz hakkında, belki de Ölüm hakkında bilgi alabilirdim. Ufak bir ihtimal de olsa onu polisleri araması için ikna edebilirdim.

Tek yapmam gereken onun istediklerini yapmamaktı.

“Kaybedecek hiçbir şeyim yok,” dedim geriye yaslanırken. Bakışlarının tenimi delip geçtiğini hissedebiliyordum. Çenemden aşağıya akıp giden salyama umursamadım. Önümde duran tepsi-den yayılan yemek kokusu da, kusmuk kokusu da genzimi yakı-yordu. “Bana istediğini yap. Bana aklına gelebilecek *her şeyi* za-ten yaptılar.”

“Bir dahaki sefere bu yemeği yiyeceksin,” demekle yetindi sert bir sesle. “Yoksa sana yapılmamış bazı şeyler yapmayı düşünebili-rim. Eminim evde organlarına dokunan olmamıştır.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp görme konusunda bir halta yara-mayan gözlerimi kapattım ve kafamı onun olmadığı tarafa çevir-dim. “Organlarım senin olsun,” dedim ruhsuz bir şekilde. “Böyle-ce ölebilecek miyim?”

Bir sessizlik oluştu.

Tehditleri umurumda değildi çünkü Ölüm’e çalışıyordu. Üste-lilik Ölüm, tüm bunların en kötüsüyken onun altında çalışan birinin yaptıkları bana ne kadar zarar verebilirdi ki? Ölüm beni yaşatmak için bunca zahmete katlanmışken birinin bana zarar vermesine izin verir miydi? Amacı hayatta kalmam, böylece hayatımı daha da berbat bir hale getirmek değil miydi?

Bana verilen son görevi düşününce gözlerimi iyice sıktım.

“Seni neyle tehdit ediyor?” diye sordum. Kelimeler bir anda dudaklarımdan dökülmüştü.

Hâlâ yerinden kıpırdamamış olmalıydı, hareket ettiğine dair bir ses duymamıştım.

“Kızım la.”

Cevap vermesi bir anlığına nefes almayı bırakmama neden oldu. Bunu beklemiyordum.

“Kızını öldürmekle mi?”

“Evet.” Sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Neden bana cevap vermeyi tercih etmişti?

“Benim yüzümden birinin daha ölmesini istemem,” diye kar-şılık verdim. Sesim uykuya dalmak üzereymişim gibi boğuk çık-mıştı. Aslınur’u düşünmemeye çalıştım. “Fakat çorbayı içemem. Gözlüğüm yokken göremiyorum ve çorba...” Sesim titrediğinde boğazımı temizledim. “Kan içiyormuşum gibi geliyor.”

Elbette bu bir yalandı. Gerçek olan şey ise... midemin bunu

IŞIL LİMAE

kaldırmadığıydı. Yine de gözlüklerime ihtiyacım vardı ve bana gözlük vermeleri için aklıma mantıklı başka bir neden gelmiyordu.

Sessizlik uzadı da uzadı. Boynumdaki damarın şiddetle attığını hissediyordum.

En sonunda sadece, “Bununla ilgileneceğim,” demekle yetindi Senem.

Sesi o kadar kötücüldü ki, elinde olsaydı tüm organlarımı o anda vücudumdan çıkarıp alırdı. Bunu biliyordum.

Ölüm’ün elinin değdiği kötü olmayan tek bir şey bile yoktu.

O şeytandı.

Gözlerimi tekrar açtığımda tek başımaydım.

Ancak her şey netti.

Bu yeni durum uykuğun hızla dağılmasını sağlamıştı, gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Netlik nefesimi keserken hafifçe doğruldum ve etrafıma bakındım. Beyaz örtünün altında, bir hasta yatağında yatıyordum. Üzerimdeki örtünün bazı kısımlarında ufak kızılıklar vardı. Ne işe yaradığını bilmediğim tıbbi cihazlar yatağın etrafındaydı. Yatağımın hemen yanında bir sandalye duruyordu. Tam karşısına ise duvara dayalı bir şekilde iki kişilik, sarımsı bir rengi olan koltuk yerleştirilmişti. Koltuk hariç oda tamamen beyazdı.

Kendimi kesmeye ya da kendime saplamaya yarayacak hiçbir şey yoktu.

Odanın sol tarafında duvar yerine cam vardı. Görüşüm bulanıkken bile etrafımı doğru algılayabilmişim. Camın diğer tarafı boş bir koridoru gösteriyordu. Koridorda herhangi bir kamera ya da silah göremesem de izlenildiğimi anlamak için dâhi olmama gerek yoktu.

Derin bir nefes vererek kolumu zorlukla kaldırdım ve gözlüğümün çerçevesine dokundum. Önceki gözlüğüme benziyordu, yüzümdeki rahatlığı tanıdık. En önemlisi camların numarası mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı.

Sızlayan kollarımı kucağıma indirdim. Geriye yaslanıp gözlerimi kolumdaki bandaja çevirdim.

CAMBAZ

Kaç kesik olduğunu bilmiyordum.

Hatırladığım tek şey, banyonun zemininde yatarken kolumdan akıp giden kandı.

Gözlerimi yumdum. Yalnızlık hissini üzerimden atmak için diğerlerini düşündüm. Öldüğümü mü düşünüyorlardı? Yaşadığımdan haberleri var mıydı? Ölüm onlara bir şey söylemiş miydi? Onlara hiçbir şey söylememiş olmasını umdum çünkü elime şans geçerse, tekrar ölmeyi deneyecektim.

Banyoyu görmüşler miydi?

“Görmemiş olun,” diye mırıldandım kendi kendime. “*Görmemiş olun...*”

Gökhan verdiği söz bozduğumu kanlar içinde görmemeliydi. Egemen... Egemen’in midesi bulanırdı. Karnına sarılır, yere çökerdi. Biri kalkması için ona elini uzatmadıkça kalkmazdı, biliyordum. Öncekinde de aynısı olmuştu. Belki de Kutay bile soğukkanlı kalmayı başaramamıştı. Böyle anlarda hep kendine çok fazla yüklenirdi. Ya bana ölmeyi teklif eden Mete? Kendini nedanlı suçlamıştı kim bilir... Neşeli davranmaya çalışan Sarp ve Çağrı’nın bile kanı donardı.

Hayır, hayır... Belki de tek bildikleri bir sabah uyandıklarında oturma odasına gelmeyişimdi. Peki ya... Ya beni kanlar içinde görmüşlerse? Gerçi Ölüm’ün onlara izin vereceğini sanmıyordum. Ya da belki de... Belki de canlarını yakmak için olan biteni görmelerine izin vermişti. *Bilmiyordum*. Her şeyi yapmış olabilirdi.

Beni suçlamışlar mıydı? Bana kızmışlar mıydı?

İntiharımın nedeninin ne olduğunu düşünmüşlerdi?

İlk düşünebileceği ihtimallerden birini fark ettiğimde boğazım düğümlendi. *Egemen...* Egemen’le geçirdiğimiz gece yüzünden bunu yaptığımı düşünmüşler miydi? Ya Egemen... Kendini suçlamış mıydı?

Bunları ölmek üzereyken düşünmemiştim. Düşünmek istemiştim çünkü biliyordum. Vicdan azabı bir yük gibi üzerime çökecekti ve onları üzmemeye düşüncesi beni bu dünyaya bağlamaya çalışacaktı.

Egemen’in, “*Güven bana,*” deyişini anımsadım.

Ardından Gökhan’a verdiği söz aklıma geldi.

Dizlerimi hafifçe kendime çekerken titreyen dudaklarımın içi-

IŞIL LİMAE

ni ısırdım. Sertçe yutkunurken gözlerimin dolmasına engel olmadım. Göğsüm sıkışıyordu. Canım acıyordu ancak acı bu sefer bedenimden kaynaklı değildi. Kendimi kurtarmayı düşünürken onlara acı çektiirmiştım.

Ben bir yalancıydım.

Üstelik Egemen bir keresinde bana yalancılardan nefret ettiğini söylemişti.

Kapalı gözlerimden yaşlar akarken kendimi rahatlatmaya çalıştım. Belki de diğer tutsaklarla bir daha karşılaşmayacaktım. Belki onlar için bir ölü olarak kalacaktım.

Kimsenin hayatında olmamam daha iyiydi.

GÜN 56

*“İlaçlar zihnini uyuştursa da uyurken sadece
benim adımları sayıklıyorsun.”*

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
26 Haziran 2021*

Gözlerimi önce buharı tüten mercimek çorbasına, ardından hâlâ net bir şekilde görmeye alışamadığım Senem’e çevirdim. Tombul, sevimsiz bir kadındı. Bunu bana düşündürten şey bakışlarıydı. Gözleri birer deliğe benziyordu ve odaklanmış gibi konuşurken bile dalgındı. Onu vahşi bir kemirgene benzetmiştim.

Çorbanın buharı gözümün önünden süzülerek yukarı doğru yükseldi.

“Artık kan olmadığını görebiliyorsundur,” dedi Senem sabır dilercesine. Yatağımın karşısındaki ikili koltukta oturuyordu.

Oturur pozisyonda güçlüklerle durabildiğimi ona belli etmek istedim. İnleyerek biraz daha arkaya yaslanırken gözlerim doldu. Zayıftım.

Kendimi olduğumdan daha zayıf göstermeye çalışıyordum.

“Sanırım kusacağım,” dedim pürüzlü bir sesle.

“Önüdekileri bitireceksin.”

Dudaklarım arasından derin nefesler alıp vermeye başlarken bu role girmekte hiç zorlanmadım. Kalp atışlarım anında hızlanmaya başladı. “Belirsizlik... İzleniyorum...” Boş boş mırıldandım. Kafamı sağa sola çevirirken duvarlara baktım. “İzleniyorum. İzleniyorum... Beni izliyor, değil mi?” Parmaklarımı sıkıca yatağın kenarındaki demirlere doladım. Dizlerimi hızlı bir şekilde bükünce baldırımın hizasındaki çorba tepsisi sallandı.

Senem ayağa kalktı.

“Delillerle ilgili tek deneyimim organlarını çıkarıp almak. Yani

deli taklidi yapmasan iyi edersin çünkü buna bir çözüm bulabileceğimizi sanmıyorum.” Bana doğru yürürken irileşmiş gözlerimi ona çevirdim. *Ne taklidi?* “Bu odada kamera ya da seni izleyebilecek hiçbir şey yok. Sadece koridorda kamera var.”

Koridordaki kameranın beni gördüğünden emindim ancak bu tahminimi ona söylemedim.

Parmaklarımı gevşetirken göğsüm inip kalkmaya devam etti. Senem beni yatıştırmaya çalışırcasına gülümsedi. Birinin ona, bir organ mafyasının gülümsemesinin pek de rahatlatıcı olmadığını söylemesi gerekiyordu.

“Beni duyamaz mı?” diye fısıldadım.

Senem başını iki yana salladı. “Onun gözünün önünde değilsin,” dedi benim gibi *o* özneyi kullanmadan. “Yani sakinleş ve yemeğini soğutma artık.”

“Yemeğimi yemezsem senin başına bela olacak, değil mi?”

Senem kıstığı gözleriyle bana bakarken yüzümde mimik oynamadı. Kapı çalmasaydı, aramızdaki sessizlik belki dakikalarca devam edebilirdi.

Tüylerim diken diken olurken Senem’le aynı anda bakışlarımızı kapıya çevirdik. Gelen Ölüm müydü?

“Gel,” diye seslenen Senem oldu.

Kapı açıldığında içeriye giren kişi siyah maskeli bir adamdı. İşin tuhaf yanı, hatırladığım maskeliler gibi aynı renk tulumlardan giymiyordu. Üzerinde siyah, polo yaka bir tişört ile koyu gri kumaş pantolon vardı. Adam nispeten uzun boylu ve kalıplı sayılırdı. İçimden bir ses onun Ölüm olmadığını söylüyordu.

“Umarım sizi rahatsız etmedim?” dediğinde ses tonundaki yumuşaklık gözlerimi şaşkınlıkla kırpmama neden oldu.

Senem bana ve kucağımdaki tepsiye bir bakış attıktan sonra adama döndü. “Geleceğinizi söylemişlerdi,” dedi kafasını eğerek. “Henüz yemeğini bitirmedi.”

“Onunla ben ilgilenirim,” dedi adam. Odanın içine girip kapıyı arkasından kapattı. Bir kolunun altına sıkıştırdığı kâğıtlar dikkatimi çekti. “Siz dışarı çıkabilirsiniz.”

Senem bana tek bir bakış daha atmadan, zaten bunu bekliyormuşçasına hızla odadan çıktı.

Maskeli adam, tek eliyle yatağın yanındaki sandalyeyi kaldırdı

CAMBAZ

ve biraz daha yakın bir konuma yerleştirdi. Sandalyeye oturduktan sonra bacak bacak üstüne attı, belgeleri bacağının üzerine yerleştirdi. Maskeli yüzünü bana çevirip öylece durdu.

Aramızdaki sessizlik gitgide büyüyordu.

Konuşmayacağını anladığımda, “Kimsin sen?” diye sordum.

“Burada isimlerimizle değıl, numaralarımızla anılırız,” diye açıkladı kibarca. “Bana On Üç diyebilirsiniz.”

Göz devirirken dudaklarımdan istemsiz bir homurtu döküldü. “On Üç mü?” derken sesim alay doluydu. “Ölüm’ün bu sayıyla gerçekten bir sorunu var.”

Aldığım cevap benim için beklenmedikti.

“Evet, on üçle gerçekten bir sorunu var. Buna dikkat etmenize sevindim. Bazen yaşanan travmalar belli bir nesne, sayı ya da kavram etrafında yoğunlaşabilir. Bu da o nesneyle ya da sayıyla bir tür sembolik ilişki kurulmasına yol açar. Yani aslında sayı, yaşadığı travmanın kendisini temsil ediyor olabilir.”

Travmasını sikeyim.

On Üç kimin nesiydi ve neden böyle konuşuyordu? Konuştukça buradaki varlığı gitgide saçma gelmeye başlamıştı.

“Sen doktor musun?” diye sordum tereddütle.

“Evet.”

“Gerçek bir doktor mu, yoksa *organ mafyası* olanlardan mısın?”

Sorum On Üç’ü şaşırtmış gibiydi. Bir an duraksadıktan sonra, “Gerçek bir *doktor*,” diye cevapladı. “Organ mafyası olduğumu düşünmene ne sebep oldu?”

“Odadan çıkan doktorum organ mafyası olduğunu *itiraf etti*.”

On Üç bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi omuz silkti. Elindeki dosyadan bir kâğıt çıkarırken gözlerini dizlerine çevirmişti. “Ben de bunun için buradayım,” dedi alçak sesle. “Doktorunuzla ilgili bir memnuniyet formu doldurmanız istenildi.”

“Kim istedi?”

On Üç kafasını kaldırıp bana kaçamak bir bakış attı. “Sanırım cevabı biliyorsunuz.”

“Ölüm benden *memnuniyet formu* mu istiyor?” dedim dehşet içinde. “Ona siktir git dileklerimi iletebilirsin. Hiçbir şeyden memnun *değilim*.”

On Üç ani çıkışıma gücenmişe benzemiyordu. “Doktorunuzla geçirdiğiniz süreci anlamamız önemli. Bazı standart sorular soracağım. Hazır olduğunuzda söylemeniz yeterli.”

Yemek yemek birden gözüme daha ilgi çekici gelmeye başlamıştı. Kolumu kaldırmak canımı yakıyor olmasaydı, sessizce çorbama devam edebilirdim. Derin bir nefes aldım. “Hazırım,” diye mırıldandım. Ne sorabilirdi ki?

“Önceki doktorunuzla görüşmeler sırasında kendinizi ne sıklıkla güvende hissettiniz?”

Kaşlarım hafifçe çatıldı. “Hiçbir zaman?” dedim sorarcasına. Başka bir cevap mı bekliyorlardı?

“Hiç size yöneltilen sözlerin fiziksel ya da psikolojik bir tehdide dönüştüğünü düşündüğünüz oldu mu?”

“Beni *organlarımla* tehdit etti.”

“Görüşme sonrası anormal bir korku, endişe ya da... kaygı hissettiniz mi?”

“Panikatak geçirdiğimi söylediler. Ama nedeni sadece o değildi.” Koridora kaçamak bir bakış attım. “Gerçek bir doktorsan, içinde bulunduğun durumun saçmalığını göremiyor musun? Beni kaçırdı ve bu bana yaptığı diğer şeylerin yanında büyük bir olay bile sayılmaz.”

On Üç cevabımı dikkatle yazarken konuşmadı. Çıkan tek ses kalemle kâğıdın buluşma sesiydi.

“Önceki doktorunuzla konuşurken konuşmalarınızın gerçekten gizli kaldığını düşündünüz mü?”

“Ölüm’ün bir şekilde her zaman beni dinlediğini ve izlediğini biliyorum.” Sertçe yutkundum. “Aksini söylemeniz bile bunu biliyorum.”

Kâğıda bir şeyler daha karalayıp dosyanın içine yerleştirdi. “Soruları dürüstlikle cevapladığınız için teşekkür ederim. Geri dönütlerinize göre gerekli aksiyonlar alınacaktır.” Kalemi parmakları arasında döndürdü. “Şimdi... Sizinle biraz daha... *yakından* konuşabilmeyi umuyordum.”

Elini yüzüne atıp siyah maskeyi çıkarırken onu şaşkınlıkla izledim. Açık kumral, hafif dağınık kısa saçları vardı. Gözleri belirgin bir yeşil rengiydi. Sakalı ya da bıyığı yoktu, yeni tıraş olmuş gibi görünüyordu.

Gözlerimin içine bakarken hafifçe gülümsedi. Bu hareketiyle yüzünde beliren kırıksıklıklar yaşını gösteren tek şeydi. “Normalde maskelerimizi çıkarmamız yasak ancak sizinle daha rahat konuşabilmemiz için birkaç noktada özel izinler aldım. İlerleyen sürecinizde *psikiyatristiniz* olarak size destek sağlayacağım.”

Psikiyatrist mi? Ölüm’e çalışan ve *aklı başında* olan bir psikiyatrist mi? Gözlerimi kırpmadan yüzüne baktıktan sonra boğazımdan ilkel bir kahkaha döküldü, sanki bunu nasıl yapacağımı bile unutmuştum. Zayıf düşmüş bedenim kahkahamla sızlarken yaşarmış gözlerimle On Üç’ün yüzüne baktım.

“Bu bir kamera şakası mı?” diye sordum dehşete düşmüş bir şekilde. “Ruh hastasının tekinin emrinde psikiyatrist olarak mı çalışıyorsun? Ölüm bir de terapi mi almamı istiyor?”

“Ruh sağlığınıza önem veriyor.”

“Vay be,” dedim sertçe yutkunarak. “Çok duygulandım.”

“Gerçekten sizin için burada olduğuma güvenmeniz için her şeyi yapacağım,” derken sesi kararlıydı. Elini “buyurun” dercesine havaya kaldırdı. “Bana istediğinizi sorun.”

Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım. “Neredeyiz?”

“Çatalca. Aynı binanın içinde ancak farklı bir kısımdayız.”

Daire 13’e hâlâ yakın olduğum fikri kalp atışlarımı hızlandırdı. Onlara ulaşabilecek kadar yakın ama bir o kadar da uzaktım.

“Ölüm benimle ne yapmayı planlıyor?”

“Birçok fikri olduğuna eminim. Fakat öncelikle sizin sağlığınız hakkında endişeleniyor.”

Tekrar parçalayabilmek için beni birleştirmeye çalışıyordu.

“Ölüm buraya geliyor mu? Bana bir şey yaptı mı?”

Yüzünden herhangi bir ipucu yakalamaya çalıştım. Ancak maskesini çıkarmış olsa da yüzüne geçirdiği görünmez maske hâlâ oradaydı. “Her gece size kitap okumak için geldi,” dedi ağır ağır. “Bunun dışında tüm gün sizi koridorda bekliyordu.”

Ölüm... Bana *kitap* ım okumuştum? Boynumdan bir ürperti geçerken onun yanıma gelmiş olduğu düşüncesini kafamdan atmaya çalıştım. On Üç’ün söylediklerine tamamen inanmıyordum. Sadece kitap okumak için geldiğine inanmak istesem de bedenim ihtimalleri düşündükçe geriliyordu.

“Dışarıda... Dışarıda bizi arıyorlar mı?”

IŞIL LİMAE

On Üç yavaşça yüzümü süzüp bakışlarını önündeki beyaz kâğıda indirdi. Yavaşça bir şeyler karaladı ama ne yazdığını göremiyordum. “Arandığınızı bilmek sizi rahatlatır mıydı?”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Belki. *Bilmiyorum.*”

“Korkarım dışarısı hakkında size bilgi veremem.”

“Aramıyor olsalardı, bunu söylemeni sorun etmezdi,” dedim On Üç’ü dikkatle süzerken. “Bizi *arıyorlar*. Ölüm bunu bilmemi istemiyor, değil mi?”

Dudağının bir kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. Kafasını kaldırıp bana anlamlı bir bakış attı. “Sanırım aradığınız cevapları bulabiliyorsunuz.”

Dişlerimi birbirine bastırıp bakışlarımı kaçırdım. Söylememesi gereken bir bilgiyse, neden beni onaylamıştı? Ne kadar dürüst, ne denli iyi bir yalancıydı?

“Ölüm’ü tanıyor musun?” diye sorma cesaretini buldum kendimde. “Onun gerçek kimliğini biliyor musun?”

“Onunla ve... ailesiyle bir terapi geçmiştik var.”

“Ölüm *terapi* mi alıyordu?” Ağzım açık kalmıştı. Karşımda duran adam da Ölüm de kafayı sıyırmıştı. “Ve *hastan* için *böyle* bir yerde mi çalışıyorsun?”

Dediklerimi duymamış gibi, “Sorunuzun cevabı evet,” diye devam etti. “Ama size başka hastalarım hakkında bilgi vermek için burada değilim. Özellikle de benden iyi tanıdıklarınızla ilgili.”

“Onu tanmıyorum,” derken sesim hiç olmadığı kadar netti. Başıma bir ağrı saplandı.

Hafifçe gülümsedi, sanki kendime yalan söylediğimi düşünüyordu. Kalem kâğıdının üzerine koyarken sandalyede geriye doğru yaslandı.

“Şimdi... Size bir sorum olacak. Daire 13’e dönme fikri size nasıl hissettiriyor?”

“*Kâbus gördüm, kâbus gördüm, kâbus gördüm...*”

Ne zaman uyandığımı bilmiyordum. Tek hatırladığım gözyaşları içindeyken bağırmayı durduramadığımdı.

Senem kaşları çatık bir şekilde odaya girdiğinde beni güçsüz

CAMBAZ

bacaklarımla kapıya sürünerek ulaşmaya çalışırken bulmuştum. Yaralı bir hayvan gibi mermerin üzerinde can çekişiyordum.

Neler söylediğimi hatırlamıyordum fakat *her şey* için yalvardığımı hatırlıyordum.

“Buradan çıkmalıyım.”

Boynuma bir şırınga saplanana kadar mırıldanmaya devam ettim.

İlk defa yalnızlıktan korkuyordum.

Oysa ölmeye çalışmadan önce buna yeteri kadar alıştığımı sanırdım.

Biri uyurken saçlarımı okşuyordu.

Gitmesini istemiyordum.

Yanımda kalmasını istiyordum.

Uyuduğumu sanırken birçok şey söylüyor, birçok şey yapıyorlardı.

Ben... artık uyuyamıyor muydum? Neden her şeyi duyuyordum?

“Kendine zarar verirken... seni en çok rahatlatan neydi?”

On Üç her zaman yanımdaydı. Cevap vermesem bile bana sorular soruyor, elimi tutuyordu.

“Acının gittikçe geride kalması... Dünyadan çekip gittiğimi hissediyordum.”

“Seni bu dünyada tutan bir şey var mıydı?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey yoktu.”

“Ölüm’ü öldürmeyi düşündün mü?”

“Ben kimseyi öldürmek istemedim.”

Biri neden yanı başımda ağlıyordu?

IŞIL LİMAE

Sanırım vücudumda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Sonunda ölmeyi başarabilecekmiş gibi hissediyordum. Tek yapmam gereken öylece beklemektir.

“Gerçekten yaşamak mı istiyordun, yoksa sadece biri seni fark etsin diye mi hayattaydın?”

“Sessizlik,” diye mırıldandım yalvarırcasına. On Üç’ün susmasını istiyordum. Artık dayanamıyordum. “Sus artık.”

“Kurtarılmak istediğine emin misin?”

“Bilmiyorum. *Belki*. Hayır.”

“Sence şu an sen gerçekten... *sen* misin?”

Biri bana kitap okuyordu.

Bana kitap okuyan kişinin sesi insan sesine benzemiyordu. Yankılanıyordu.

Sanki Tanrı beni ziyarete gelmişti.

GÜN 57

"Bana Ahsen'i hatırlatıyorsun."

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7

27 Haziran 2021

Gözlerimi yavaşça araladım. Hiçbir şey görememek, bir anlığına öldüğümü düşünmeme neden olsa da bu çok sürmedi. Bekledikçe odanın karanlığı netleşmeye başladı.

Uyanalı kaç gün olmuştu? İlk defa ışıkların kapalı olduğu anı denkle gelmişim. En son uyandığımda neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Hatırladığım son net anı, On Üç'le olan konuşmalarımıza aitti. O kadar çok soru sormuştu ki, artık ne soruları ne de cevapları hatırlayabiliyordum.

O günden sonra asla tam olarak uyanamamıştım. Bana ilaç mı vermişlerdi? Çok fazla konuşma duymuş olsam da hiçbirini hatırlamıyordum. Birkaç kez yemek yediğimi, her seferinde karnımın ağrıdığını hatırlıyordum.

Sırtüstü dönerken istemsizce inledim. Vücudumun her yeri hâlâ ağrıyordu.

Gözlerim tavana kaydığında şaşkınlıkla duraksadım. Bir zamanlar kendi odama yapıştırdığım fosforlu yıldızlar tavandaydı ve kendi cılız ışıklarıyla parlıyorlardı. Yıldızlar daha önce de mi vardı, yoksa ben mi yeni fark etmişim? Cevabı bilmiyordum.

Bakışlarımı aşağıya indirirken birden donakaldım. Solumda oturan, kapkara silueti fark ettim.

Nefesim kesilirken sanki canlı olmadığımı kanıtlamaya çalışırcasına hareketsiz kesildim. Doğru mu görüyordum? Orada, karanlığın içinde kıpırdamadan, sopa yutmuş gibi oturan biri vardı. Değil mi? Hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu. Sanki... gerçek bir insan değildi.

IŞIL LİMAE

Gözlerimi onun üstünde tutamayacak kadar korkmuştum. Sanki bir karabasan üstüme çullanmıştı ve kıpırdamam imkânsızdı.

Keşke karabasan olsaydı.

“Günaydın, *kelebeğim*.”

Ses bir insana ait değildi. Yankılı ve yüksekti, mekanik titremlere sahipti.

Dudaklarımın arasından kesik bir nefes döküldü.

Ölmek istedim. Beni bu hayatta tutan *her şeyden*, onun elindeki güçten nefret ediyordum. Korku öyle bir şeydi ki, insanın bedenini üzerindeki kontrolünü yok ediyordu. O karanlık figür hiçbir şey yapmadan dururken bile bize ne yaptığını haykırıyordu. Tüm gücün elinde olduğunu, buradaki her şeyin kontrolünün onda olduğunu...

Tutsaktım.

Ölüm yanımda, bir adım uzağımdaydı.

Ve bana her şeyi yapabiliirdi.

Bu düşünce aklımı kaçıracaktı gibi hissetmeme neden olurken beynim tamamen durdu. Ne dudaklarımı açıp ona yalvarabilirdim ne de hareket edebildim. Sanki felç geçirmişt看. Bu acizlikten iliklerime kadar tiksindim. Kendimden, zayıflığımdan ve kırılgan olmaktan nefret ediyordum.

Zaman mı durmuştu, yoksa ikimiz de hiçbir şey demeden ve kıpırdamadan öylece beklemiş miydik? Bilmiyordum. Bana sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Ölüm, o değiştirilmiş sesiyle tekrar konuştu:

“*Ahsen...*”

Sertçe yutkundum. Vücudum hafifçe titrerken kontrolsüzce, onun dediğini reddedercesine başımı sağa sola salladım. Ahsen ismini herkes bilmez, bilenler de kullanmazdı. Sanki bana değil, bir başkasına sesleniyordu.

“Beni hatırlamıyor musun?”

Dudaklarım titrerken dilimi nihayet kullanabilecek gibi hissettiğimde düşünmeden konuştum. “Seni tanımıyorum,” dedim tizleşen sesimle. Ağlamanın eşiğindeydim. “*Lütfen...* Lütfen bırak gideyim.”

Aciz sesim ve yalvarışım, o korku anında bile midemin kasılmasına neden oldu. Yalvardığımda elbette beni bırakmayacaktı, o

zaman neden bu kelimeleri kullanıyordum ki? Neden güçsüz olduğumu bu kadar kabulleniyordum?

Beni duymuyormuş gibi değiştirilmiş sesiyle devam etti. “*Beni çok özleme*, diye yazmıştın.” Sesinde bir duygu varsa bile bunu anlamak imkânsızdı. “Ama seni çok özledim.”

Kendimi tutamadan hıçkırıklarımı yutarak ağlamaya başladım. Boğazımm derinlerinden, kapalı dudaklarıma çarpan bir inilti çıktı. Tüm sesim boğazımın içinde boğulup gitti.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülürken günahımı merak ettim. Haykırarak bunu sormak istedim. *Ona ne yapmıştım?* Tek suçum onun birine benzettiği bir kadın olmak mıydı? Neden bana takmıştı?

Kaskatı kesilmiş bedenimi biraz olsun hissedebilmeye başlamıştım. Etrafta kendimi koruyabileceğim ya da ona saldırabileceğim hiçbir şey olmasa da çaresize ondan uzaklaşmaya çalıştım. Yataktan tuhaf sesler yükseldi. En ufak bir hareket tüm vücudumun ağrmasına neden oluyordu. Geriye gitmeye çalışırken neredeyse yere düşecektim.

Gölge aniden ayaklandı.

Omuzlarımı kendime doğru çekerek çığlık attım.

Fakat Ölüm üstüme gelmek yerine yataktan kalkmamdan endişeleniyormuş gibi hızla geriye doğru birkaç adım attı. Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. Dehşet içinde ona bakakaldım. “Gidiyorum,” dedi yankılı sesiyle. “Gidiyorum. Hareket etme!” Değiştirilmiş sesi iyice yükselmişti.

İstesem de bedenimi daha fazla hareket ettiremezdim. Böyle kaçmaktansa üstüme gelseydi, korkum iyice artar mıydı bilmiyordum. Fakat geri çekilmesi ve seçtiği kelimeler kafamın daha çok karışmasına neden olmuştu.

“Uzak dur,” diye fısıldadım kuru bir sesle. Sesimi ben bile zor duymuştum. Ancak zar zor da olsa karanlığın içinde başım salladığını seçebildim.

Kapıya giderek benden iyice uzaklaştı. Bir eli kapının koluna doğru hareketlendiğinde bedeni benim için sadece bir karalıdan ibaretti. Üzerine giydiği her şey siyah gibi görünüyordu.

“Sadece iki soru,” dedi tuhaf bir tonlamayla. “*Beni neden yalnız bıraktın?*”

Cevap vermedim, veremedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yine kendimi kontrolsüzce başımı sağa sola sallarken buldum.

“Neden bunu benim yanımda yaptın?”

Yüzümdeki kaslar seğirdi. Sanki vücudum çılgınca ona bir şeyler anlatmak istiyordu. Ancak ne anlatmak istediğini ben bile bilmiyordum.

“Cevabını düşünecek yıllarım vardı,” diye devam etti Ölüm. *“Beni neden yalnız bıraktın,* diye sormuştum. Her zaman yalnız olduğumun farkında bile değildim. Onun gibi yalnız bir kızın, beni kalabalıklaştırdığını düşünmüştüm. Fakat yalnız biri, bir başkasının yalnızlığına şifa olamazdı. Ne ben senin yanında kalabilmişim ne de sen benim. Yalnızdın, bu yüzden yalnız hissetmemeye çalışır gibi benim yanımda pes etmiştin.”

Öldüğün için özür dilerim, kelebeğim,” dedi yavaşça. “Öldüğüm için özür dilerim.”

Ölmediğimi kendime hatırlatırken yavaşça yutkundum. Sanrılar... Halüsinasyonlar... Gördükleri bunlar olmalıydı. *Evet, evet...* Hepsi bundan ibaretti.

“Eğer bir gün beni hatırlarsan, çatı katında buluşalım.” Kapıyı hafifçe kendine çekti. Kapı ses bile çıkarmamıştı. “Tutamadığım bir sözüm var.”

Ardından gitti.

Kapıyı arkasından çekip kapattı ve karanlığa karıştı. Korkudan koridoru gösteren cama bile bakamadım.

Ne halde olduğumu o gittiğinde idrak edebildim. İki elimle yatağın kenarlarını sıkıca kavramıştım. Bedenim acıdan kaskatı kesilmişti. Ensemi ve boynumu kaplayan ter tabakasını hissedebiliyordum.

“Gitti,” dedim kendi kendime. *“Gitti.”*

Sırtımı yastığıma yaslayarak sakinleşmeye çalıştım. Sadece gitmiş olduğu gerçeğine odaklandım, söylediklerini düşünmek bile istemiyordum.

Bana bir şey yapmamış, yaklaşmamış veya zarar vermemişti. Oysa onun yanıma gelmesi düşüncesi bile intihara kalkışmama neden olan şeydi.

Ellerimi zar zor yatağın kenarındaki demirlerinden ayırdım. Kollarımı kendime dolayıp sırtüstü yatağa uzandım. Ardından

CAMBAZ

kollarımdaki acıya aldırmadan güçlükle yana doğru döndüm ve üzerimdeki örtüyü boynuma kadar çekip titrememi bastırmaya çalıştım. Fakat bir süre sonra dişlerim birbirine çarparak takırdamaya başladı. Yüzüm karıncalanıyordu.

Bir elimi yumruk haline getirip ağzıma bastırdım. Korkudan mı, yoksa rahatladığımdan mı ağladığımı bir türlü kestiremezken titreye titreye ağlamaya devam ettim.

Gözlerimi tekrar açtığımda ne ara uykuya daldığımı hatırlamıyordum. Tek hatırladığım uzun bir süre ağladığımdı.

İnleyerek yatağın kenarında duran gözlüğüme uzanıp yüzüme yerleştirdim. Gözlerimi açmadan biraz nefeslenerek öylece durdum. İşte o zaman, kaçınılmaz bir şekilde Ölüm'ün söylediklerini düşünürken buldum kendimi.

Ölüm onu üç çocukla ortada bırakmışım gibi davranıyordu.

Benim *öldüğümü* düşünüyordu.

Aynı zamanda *kendisinin* öldüğünü de.

Onu hatırlamamla ilgili bir şeyler söyleyip durmuştu. Tuhaf bir şekilde bazen ikinci adımı kullanıyordu. Mantıklı, açık bir şekilde konuşmadan onu anlamamı ve onun isteyeceği bir şekilde hareket etmemi istiyordu.

Onunla her an tek başıma yüzleşmek zorunda kalabileceğimi bilmek, beni Daire 13'te kaldığım zamanlardan daha çok korkutuyordu.

Yatakta zar zor kıpırdanıp gözlerimi kırpıştırarak etrafa baktım. Bu sefer karanlıkta değildim, ışıklar açıktı. Boş koridoru ve odamı görebiliyordum.

Odadaki değişiklik aniden dikkatimi çektiğinde kaşlarım hafifçe çatıldı. Gözlerimi yatağın tam karşısındaki duvara çevirdiğimde artık duvarın bomboş olmadığının farkına vardım. Geniş bir televizyon bembeyaz duvarın üstüne asılmıştı ve ekranda bir görüntü vardı.

Kırmızı bir kelebek.

Kelebeğin kanatları saydamdı, kimse saydam kanatların kanayacağını düşünmezdi. Oysa kelebeğin kanatlarının altında kan vardı. Herkes onu özgür sanırken siyah bir arka plana çivilenmişti.

IŞIL LİMAE

Özgürlüğü temsil etmek için yaratılan bir canlı, şimdi tutsaklığı temsil ediyordu.

Kendi sesimi bile zor duyacak şekilde, “Lanet kelebekler,” diye mırıldandım. Başımı başka tarafa çevirdim.

“Rahat dur! Dikişlerini alıyorum.”

Boşta olan kolumu hızla örtünün altından çıkarıp gözlüğüme uzandım ve tek elimle yüzüme yerleştirdim. İlk önce Senem’in bana bakan öfkeli, küçük gözlerini gördüm. Bakışlarımı indirdiğimde bandajsız kolum beni bekliyordu.

Kesiklerimde dikişler vardı. Bunu görmek beni tuhaf bir şekilde gururlandırmıştı. Ölmek için elimden geleni yapmış, yeterince derin kesmiştim. Ben *çabalamıştım*. Yaşamak benim suçum değildi. Bana olanlar benim suçum değildi. Hepsi benim kontrolümde olmayan çevre ve bu çevredeki insanlar yüzündendi.

Yastıktan kafamı kaldırıp sakince saymaya başladım. “Bir, iki...”

“Ne mırıldanıyorsun?”

“Üç, dört...”

“Kes sesini! Dikkatimi dağıtıyorsun!” Senem tırnaklarını avucumun içine gömdü.

Onu umursamadan mırıldanarak saymayı bitirdim.

Yedi.

Senem son attığım kesiğin dikişini çıkarırken boğazım düğümlenmiş bir şekilde bakışlarımı tavana çevirdim.

Kolumda yedi kesik vardı.

Yedi tutsak için yedi kesik.

Benimle sonsuza dek kalacaklardı. Derin kesiklerin izi geçmezdi, bunu biliyordum. Bu yüzden bacaklarımın üstü izlerle doluydu, başka bir yerim değil.

Artık yaşadığım süre boyunca o izler gözümün önünde olacaktı. Ölmeye çalıştığımı sürekli hatırlayacaktım ve bu yakamı bırakmayacaktı.

Gözlerimi tavandaki parlamayan yıldızlara çevirdim. Tenime iğne batıyormuş gibi aniden belirip kaybolan acılar, bedenimden ayrılan dikişlere eşlik ediyordu.

CAMBAZ

“İntihar etmeden önce anneme bir mektup yazdım,” diye mırıldandım kuru bir sesle. “Kalemim kâğıdım yoktu ama anneme yazar gibi zihnimde bir mektup yazdım. Kalemim ve kâğıdım olsaydı, söylemeye korktuğum bazı şeyleri yazamazdım.”

Senem konuşmadı.

“Sen de her şeyi kızın için yapmıyor musun?” dedim usulca gözlerimi ona çevirirken. “Annem haftalardır beni arıyor. Benim bulunmamı bekliyor. Senin gibi kızı için hayatı boyunca elinden geleni yapmış bir anne var beni bekleyen.” Sızlayan gözlerimde yaşlar birikti. Fakat bu sefer, bedenim almak istediği cevabı desteklemek istercesine gözyaşlarımı bana sunmuştu. “*Lütfen* bana yardım et.”

“Sana Tanrı bile yardım edemez,” dedi Senem keskin bir sesle. Sert bir hareket yaptığımda kolumdaki acı bu sefer daha uzun sürdü. Dişlerimin arasından tıslarken gözlerimi sımsıkı kapattım. “Neden bana acımıyorsun?” diye sordum boğazım düğümlenirken.

Senem’in parmakları incelmış bileğime dolanarak sıkıca kavradı. Gözlerim hızla açılırken daha fazla gözyaşı dökülmeye başladı.

“Buradaki sistemi hâlâ anlamadın mı, kıt beyinli?” dedi her kelimenin üstüne bastırarak. “Kimse ona ihanet edemez çünkü herkesin kaybedecek bir şeyi var.”

“Benim yok,” dedim gözümü yavaşça kırparken. Bağırılmak için kendimi zor tutuyordum.

“O yüzden buradasın.”

Birkaç saat sonra Senem yeni öğünümle geldiğinde hayal kırıklığıyla iç geçirmemek için kendimi zor tuttum.

Cam bardak ya da porselen tabaklar *yine* yoktu. Her şey plastikti. Oysa filmlerde birinin boynunda patlamak için etrafta her zaman cam bir şeyler olurdu.

Ölüm ya gereksiz bir şekilde temkinliydi ya da beni çok iyi tanıyordu. Kendime saplayabileceğim bir şeyler arıyordum ve plastik çatalın iş görebileceğine karar vermeme rağmen, gitmeden önce Senem her seferinde bir şeyin eksik olup olmadığını kontrol ediyordu.

Senem yüzüme bir bakış attı ve yaklaşıp tepsiyi önüme yerleştirdi. Bir eliyle kafamı tepsiye doğru eğdi. “Önüne bok konulmadı. Ye şunu.”

Kafamı elinin altından kurtarmaya çalışırken ona bir bakış attım. Yüzümden nefretimi görebildiğine yemin edebilirdim.

“Umarım kızına böyle davranmıyorsundur,” dedim elini niha yet ensemden çektiğinde. Plastik kaşığı elime alıp içinde kaynar çorba dolu plastik kâseye hüsrarla baktım. Kaşığı içine daldırdım.

“Kızım! kendini bir tutma,” derken sesinde hem iğrenme hem de belli belirsiz bir gurur vardı.

Ağızma doğru götürdüğüm kaşığın üzerinde bir kızılık belirdi.

Kaşlarım çatılırken kaşığı kendimden uzaklaştırdım. Ardından tepsinin üzerine bulaşmış kırmızılıkları fark ettim. Sanki tüm tepsiye sos dökülmüştü. Elim üstündeki kırmızı sıcaklık...

Kafamı kaldırdığımda Senem’le göz göze geldik. Küçük gözleri irileşmişti ve bana korkuyla bakıyordu. Hareket etmiyordu, dudaklarındaki kızılık ise *kandı*.

Önce üstüme doğru devrildi. Kucağımın hizasında duran tepsinin dönmesiyle kaynar çorbanın yakıcı sıcaklığı bacağıma işledi. Gözümü bile kırpmadan sadece izledim.

Senem’in üzerime, ardından da yatağın kenarından yere doğru devrilen bedenini izledim. Gözlerim kapıya çevrildiğinde siyah maskeli birinin elinde silahla öylece durduğunu fark ettim. Üstünde Ölüm’ün çalışanlarında olan üniforma vardı.

Bir an beni de öldüreceğiyle ilgili coşkulu bir umut tüm benliğimi kavradı.

Fakat silahlı adam geri çekildi. İçeriye maskeli iki erkek ve bir kadın girdi. Gözlerim On Üç’ü hemen seçti. Onda üniforma yoktu. Yine polo yaka tişörtlerinden giymişti. Odayı inceleyip en son bana baktı.

Olan biteni ancak Senem’in bedenini sürükleyerek odadan çıkardıklarında idrak etmiştim.

Sürüklendiği yerde, kanlı bir şerit kapıya doğru uzanıyordu. Senem *ölmüştü*.

CAMBAZ

Kan kokusu burnuma dolarken kucağıma baktım. Yemekle karışmış kan midemin ağzına gelmesine neden olurken derin bir nefes aldım. Midem daha da bulanırken ağzıma kadar gelen safrayı yuttum.

“Afra, iyi misin?”

Bakışlarımı tepsideen kaldırıp sesin sahibine çevirdim. On Üç yatağın yanına kadar gelmiş, ellerini yatağın direğine dayamıştı.

Söylediklerini onaylarcasına gözlerini kırptım.

“Yaşananların *memnuniyet* formunun bir sonucu olmadığını bilmelisin. Sana davranışlarıyla bunu kendisi seçti. Yalnızca... Tüm bunlar senin gözünün önünde olmamalıydı. Bunun için özür dilerim.”

Kucağımdaki tepsiyi alıp içeriye giren bir maskelinin eline tutuşturdu. Cebinden çıkardığı mendille üzerime doğru eğildiğinde geri çekildim.

“Sana zarar vermeyeceğim.”

“Ölüm’e çalışıyorsun,” diye mırıldandım şoktan sıyrılmaya çalışırken. “Onu öldürdünüz.”

“Her insan kötüdür,” dedi On Üç sır verircesine. “Sadece bazıları daha az kötüdür.” Mendili yüzüme temas ettiğinde irkildim. “Bir sonraki seansımızı daha erkene çekmek ister misin?”

“Git başımdan.”

Sırtımı iyice yatağa yasladım. Hepsinin işi bitene kadar kafamı diğer tarafa çevirip nefes almamaya çalıştım. Hızla odayı temizlediler. Üzerimdeki çarşafı toplayıp yeni, bembeyaz bir çarşaf serdiler. Kafamı tekrar çevirdiğimde içeride kimse kalmamıştı. Sanki az önce biri öldürülmemiş gibi her yer temiz kokuyordu.

Ölüm yalnız kalmamı beklemiş olmalıydı. Birden televizyondaki kelebek görüntüsü kayboldu. Ekranda büyük harflerle tek bir cümle yazıyordu.

Ölüm: SANA KABA DAVRANMAMALIYDI.

Bir insanın canını almak için yeterli bir nedenmiş gibi öylece bunu yazmıştı. Sormadığım soruya, tahmin ettiğim bir cevap vermişti.

Senem’in ölmeyi hak edip etmediği üzerine kafa yormamaya karar verdim. Yine de, “Kızına ne olacak?” diye sordum.

IŞIL LİMAE

Ölüm: Kızı öldü.

“Onu da mı öldürdün?”

Ölüm: Onun kızı yıllar önce öldü.

Ölüm: Düşmedi. Boğulmadı. Kaçırılmadı.

Ölüm: Kızını kendi elleriyle öldürdü.

Ölüm: Ama her sabah kahvaltıda konuşuyorlardı. Hatta geçen gün saçını bile örmüştü.

Ölüm: Tatlı, değil mi?

Boğazım kururken zorlukla yutkundum.

Neden bilmiyordum ama ona inanmıştım. Birkaç saat önce, kan odadan silinene kadar kusmama neden olan kişi o olmasına ve gözümün önünde Senem’in vurulmasını emretmesine rağmen ona inanmıştım.

Ruhum, gerçeklerle sarsılırken kollarımı kendi etrafıma dola-
dım. “Siz delisiniz,” diye mırıldandım yorgun bir şekilde.

Ölüm: Hepimiz öyleyiz.

Onlar deliydi ve beni de delirtiyorlardı.

On Üç beni yeni *doktorumla* tanıştıırken yanımdaydı. *Sözde* doktorum genç bir kadındı. Herkes gibi siyah maske takıyordu. Uzun boylu ve inceydi, güzel bir fiziği vardı. Beyaz önlük giyiyor-
du ama önlük onun doktor olduğuna inanmam için yeterli değildi.

Kadın adını söylemedi, ben de sormadım.

On Üç ikimiz arasında gözlerini gezdirip hayal kırıklığıyla iç geçirdi. “Afra, bu Zeliha. Yeni doktorun.” Ardından eliyle beni işaret etti. “Zeliha, Afra Ahse...”

“Afra,” dedim sözünü keserek. “Sadece Afra.”

CAMBAZ

“Sadece Afra,” diye düzeltti On Üç.

Kafasını eğip, “Memnun oldum,” diye mırıldandı Zeliha. Senem’e olanları bilip bilmediğini merak ettim. Çekingen davranmasının nedeni bu muydu?

Zeliha yemeği önüme benden korkuyormuş gibi hızla koyduğunda kâsenin kenarından çorba döküldü. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Bana kaba davranma,” diye uyardım. “Öncekinde çorba içmeye çalışırken birden kaşığıma kan sıçramıştı.” Duraksadım ve dürüst olmaya karar verdim. “İştahım kaçıyor.”

“Memnuniyet formlarına özen gösteriliyor,” diye ekledi On Üç. “Hastan senden memnun kalmazsa, sen de doktor olamazsın, Zeliha.”

Maskenin altındaki gözler bana bakakaldı. Muhtemelen ondan daha gençtim ancak bir şekilde kendimi daha yaşlı hissediyordum.

“Alışırsın,” demekle yetindim. Çorbadan bir kaşık aldım. Memnuniyet formu yeterince açıklayıcı olmamıştı. “Kaba davranırsan, seni öldürür.”

On Üç bana göz kırptı.

Ölüm’ün birilerinin ölmesi için emir verirken çoğu zaman bir nedene ihtiyacı olmadığını ona söylemedim.

O kadar da kötü hissetmesine gerek yoktu.

Senem’in ölümünün üzerimde etkisi olmamıştı. Onu yeterince umursamıyordum ve hayatımda herhangi bir yeri yoktu. Yine de kapıya kadar sürüklenen bedeninin ardında bıraktığı kan izlerinin rüyama bile girmemiş olması tuhaftı. Sadece gözümün önünde ölmesi bende *ufak* bir rahatsızlık hissi uyandırmıştı.

Kendimden tiksiniyordum. Belki de intihar teşebbüsüm insanlığımdan bir şeyleri öldürmüştü.

Zeliha atkuyruğunu savurarak odaya girince bakışlarımı bıkkın bir şekilde ona çevirdim. On Üç bizi yalnız bıraktığında onunla konuşmaya çalışmışım. Ölüm onu neyle tehdit ediyordu? Kaç yaşındaydı? Burada isteyerek mi kalıyordu?

Hiçbir soruma cevap vermemişti.

Sahte bir neşeyle odamda dolaşıp duruyor, değerlerime bakı-

IŞIL LİMAE

yor, anlamadığım tıbbi yorumlar yapıyordu. Hiçbir soruma cevap vermediği andan itibaren ondan nefret etmeye başlamıştım.

“Bugün mobilizasyona başlıyoruz,” dedi Zeliha. Bana bakmadan koltuğa oturup çantasını açtı. “Bir haftalık fizyoterapinin ardından daha rahat hareket edebilir hale geleceksiniz. Bu yüzden lütfen benimle sıkı çalışın.”

“Odayı tavaf mı edeceğim?” dedim sinirden gülerken. Gülüşüm kurumuş dudaklarımın sızlamasına neden olmuştu.

“Koridorda alıştırmaya yapacağız. Gerektiğinde merdivenleri de kullanacağız.”

Koridorda olmak etrafı keşfedebileceğim anlamına geliyordu. Belki binada neler döndüğünü anlamamı sağlayacak bir şeyler yakalayabilirdim.

“Tedaviniz süresince sizinle ben ilgileneceğim,” dedi yavaşça. Yüz birinci kez ona, “*Sizli bizli konuşmayı bırak artık,*” demeyi düşündüm. “İlk başta zor olacak fakat güçlü biri olduğunuzu biliyorum. Yedi derin kesik, yetersiz bir erken müdahaleye rağmen...”

“Yaşamak istemiyorum,” dedim üstüne bastırarak. “Bir daha benim hakkımda varsayımlarda bulunma.”

Zeliha başıyla onaylayıp gözlerini benden kaçırdı, sonrasında benimle konuşmadı.

İlk başta gerçekten zordu. Bacaklarımı ve kollarımı hareket etmeye alıştırmak için, boş boş yattığım zamanlarda kendimce egzersiz yapmıştım. Ancak ayağa kalkmak, yürümek başka bir şeydi.

Üç kenarlı metal destek çubuğuna tutunarak Zeliha’nın yardımıyla koridora çıktım. Dönme dolabın en üstünde sallanırken midede oluşan o boşluk hissi içimi kapladı, etrafa bakınıp yürümeye çalıştım. Bacaklarım bedenimi taşıyamıyor, adım atmak zor geliyordu. Kendimi yürümeyi yeni öğrenen bir bebek gibi hissediyordum. Yatarak geçirdiğim sürenin beni ne kadar zayıflattığını fark etmek canımı yakmıştı.

Koridorun duvarları beyazdı ve her köşeye kameralı silahlar yerleştirilmişti. Bu tanıdık görüntüyle karşılaşmak boğazımın kurumasına neden oldu.

CAMBAZ

Koridorda sadece dört kapı vardı. Kaldığım odanın dışındaki kapılar dairelere açılıyor gibi görünüyordu. Duvarında cam olan başka bir kısım yoktu. Nihayet gözlerim koridordaki asansörü buldu. “*Kullanım dışı*” yazısına uzun uzun bakarken boğazım kurudu.

“İstersen biraz mola verelim.”

Zeliha’nın sesiyle kendime geldim. Ağırılığımın tamamını destek çubuğuna yasladığımı fark ettiğimde kollarımdan güç alarak bedenimi doğrulttum.

“Bugün tamamen bırakmak istiyorum,” dedim hevesimi saklamaya çalışırken. “Yarın devam ederiz.”

Titreyen ellerimi görmemesi için parmaklarımı destek çubuğuna sıkıca sardım.

On Üç yalan söylememişti.

O asansörü tanıyordum.

Ve eğer yanılmıyorsam, değişen bir şey yoksa... Diğerleri birkaç kat yukarıdaydı.

Gözlerim dolarken kafamı öne eğip yağlı saçlarımın yüzümü örtmesine izin verdim.

Yalnız değildim. Hâlâ burada bir yerlerdeydiler.

Yıldızların gökyüzüne saçılması gibi bu apartmanın içine saçılmıştık.

GÜN 66

“Seni özledim. Seninle oynamayı özledim.”

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
6 Temmuz 2021*

Günlerce kendimi zorladım. Kaslarım ağrıyordu, yine de her gün daha fazla hareket edebiliyordum. Ağrı kesiciler en büyük dostumdu. Yemeklerin tamamını iştahla bitiriyor, ilaçları ve vitaminleri içiyordum. Odada kimse yokken bile doktorun bana gösterdiği egzersizleri yapıyordum.

Çok geçmeden merdiven egzersizlerine de başladık. Böylece binayı daha çok keşfetme şansım oldu. Çıktığımız iki katta da dörder kapı vardı ve katlar bomboştu. Duvarlarda bir sürü kameralı silah asılıydı ancak biz hareket ederken kıpırdayanını görmemiştim. Belki de Ölüm, bunu silahların çalışmadığını düşünmem için yapıyordu. İşin aslı silahların çalışıp çalışmaması umurumda değildi. Kafama sıkarsa benim için hava hoştu.

Binanın kaçınıcı katında olduğumla ilgili herhangi bir tahmin yürütemedim. Hem aşağıya hem yukarıya giden merdivenler vardı. Asansörün üstünde kaçınıcı katta olduğumuz ya da en son kaçınıcı katta durduğu yazmıyordu.

“Günaydın.”

On Üç, siyah maskesiyle bir uğursuzluk belirtisi misali odaya girince ona yan gözle baktım. Ağırılığımı bir bacağımdan diğerine verirken kaslarımın sızlamasını görmezden gelmeye çalıştım.

“Günaydın,” diye cevapladım gönülsüzce.

“Seni ayakta görmek güzel.”

Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

“Hı-hı.”

“Kendini hazır hissediyorsan, bugün güne banyoyla başlamak ister misin?” diye sordu. “Biraz rahatlamana yardımcı olabilir.”

“Nerede?” diye sordum. Artık kokum beni rahatsız etmiyordu ama saçlarıma dokunduğum an elimi yağa batırmışım gibi hissetmekten ben de bıkmıştım. Uzun zamandır yıkanmadığımı düşünmek midemi bulandırıyordu.

“Bu kattaki dairelerden birinde senin için banyo hazırlandı,” diye cevapladı On Üç. Sarı koltuğun koluna oturuşunu izledim. Hâlâ kollarımı esnetiyordum.

“Bunu teklif eden *Ölüm* mü?”

“*Ben* teklif ediyorum,” dedi On Üç bastırarak. “Ölüm emir vermeyi sever ama şu an seninle ilgili daima uzman görüşüyle hareket ediyor.”

“Uzman görüşü dediğin şey kaçık bir psikiyatristin lafları mı?”

Şaşırtıcı bir şekilde On Üç kafasını geriye yatırıp sıcak bir kahkaha patlattı. “Evet,” dedi kıkırdarken. “Sanırım öyle.”

Hızla düşündüm. O kapıların arkasında bir ev varsa, içeride kullanabileceğim bir şeyler bulabilirdim. Özellikle de banyo gibi bir yerde... Bu işe yarayabilirdi. Belki kaçınıcı katta olduğumu hesaplayabilir, böylece işime yarar bir şeyler bulabilirdim.

Camdan atlamak da kulağa fena bir fikir gibi gelmiyordu.

“Yıkanırken tek olacağım, değil mi?” diye sordum.

“Elbette. Mahremiyetine özen gösterilecek.”

“İlginç,” diye mırıldandım.

“İlginç olan şey nedir?”

“Ölüm normalde banyomuzu silahlara taktığı kameralarla kaydediyordu. *Her zaman.*”

“İstersen buna bir çözüm bulabiliriz,” dedi On Üç anında. Ölüm’ün bunu yapmasını garipsememişti.

Kaşlarım çatılırken kalçamı yatağın kenarına dayadım. “Nasıl?” diye sordum. “Ona karşı mı geleceksin?” Sesime belli belirsiz bir şaşkınlık yansımıştı.

“Daire 13’ü *ben* yönetiyorum.”

Sanki içimde bir ip çekilmişçesine bir anlığına boşlukta asılı kaldım. Başımdan aşağı buz dolu bir kova su dökülmüş gibi hissediyordum. Söylediklerini anlamlandırmaya çalıştım. Aylardır içinde haps olduğumuz karanlığın ardındaki isim, gerçekten şu an

karşımda duran, sıradan polo yakalı adam mıydı? Bu kaçık psikiyatrist nasıl bu denli sistemin parçası olmuştu?

On Üç donakaldığımı fark etmişti. Elini “*sakin ol*” dercesine havaya kaldırdı. “Yeni devraldım,” diye düzeltti. “Size bozuk yumurta gönderen ben değildim. Sakin ol. Ben de her şeye yeni alışmaya çalışıyorum.”

“Bozuk yumurtaları gönderen...” Sesim pürüzlü çıkıyordu. “Ölüm değil miydi?”

On Üç usulca güldü. “Bu bina büyük bir makine gibi, Afra. Her kat maskeli karıncalarla dolu. Eve yemek tedarik edilmesi ve evin temizlenmesi gibi ayak takımı işlerle Ölüm’ün bizzat kendisinin uğraşacağını mı düşünmüştün?”

“Evet,” diye cevapladım beklemeden. “Çünkü *takıntılı*.”

“Sizi her an izlediği doğru ama çoğunlukla bir imparatorluğu yönetmekle meşgul. Ekranların arkasında kurduğu o görünmeyen düzende, her şey onun bilgisi dahilinde ilerler. Gözünü sizden ayırsa bile sistem onun gözleriyle görmeye devam eder.”

Çoğunlukla. Satır arasında verdiği bilgiyi havada kaparken başımı sallamakla yetindim. Ölüm’ün her şeyi halleden adamları olduğunu tahmin etmek zor değildi ama bunu kendi gözlerimle görmek farklı bir şeydi.

Eliyle kapıyı işaret ederek, “İstersen yürürken biraz daha konuşabiliriz,” dedi On Üç.

Bana bir şeyler anlatmaktan vazgeçmesinden korktuğumdan dolayı ağzımı açmadım. Sadece kafamı eğerek onu onayladım. On Üç bana destek çubuğunu vermeye çalıştığında ise elimi kaldırıp istemediğimi belirttim. Yavaş da olsa kendim yürümek istiyordum.

“Belirsizlikten nefret ediyorsun.” On Üç’ün tespiti ona yandan bir bakış atmama neden oldu. “Ölüm, belirsizlikten kurtulman için daha fazlasını öğrenmene hazır.”

“O zaman anlat,” dedim dikkatimi düzgün adım atmaya verirken. “Çünkü sorduğumda kimse gerçek cevaplarla gelmiyor.”

“*On üç*’ bu sistemdeki son sayı.” Adımlarını benim için yavaşlatırken ellerini arkasında birleştirmişti. “On üç yönetici, on üç ekip var. Her ekip farklı bir göreve hizmet ediyor. Ölüm bu sistemin en başı. Her şey onun isteklerine çıkıyor.”

“Sadece...” Boğazım düğümlendi. “Tüm bunlar... sadece Daire 13 için mi?”

“Hayır, *daha fazlası* için. Sizi var olmamışsınız gibi nasıl saklayabildiğimi hiç düşündün mü?”

“Sık sık,” dedim istemsizce doğru cevabı vererek. “Tüm günün aynı evde geçerken düşünecek çok şeyin olmuyor.”

“Düşünecek çok şeyin olması her zaman iyi değildir.” Merdivenin karşısındaki kapının önünde durduk. On Üç cebinden anahtar çıkarıp kapıyı açarken yüzünü bana çevirdi. İçeri girmem için bana alan bırakacak kadar geri çekildi.

Anahtarı cebine koyarken daire numarasına benzer bir şey görmeye çalıştım fakat anahtarın hiçbir detayı yoktu. Hayal kırıklığımı yansıtmamaya çalışarak içeri girdim.

Ev tasarımı Daire 13 gibiydi. Dış kapının önünde geniş bir koridor vardı ve uçta kalan salonu görebiliyorduk. Perdeler çekiliydi, bu yüzden kaçınıcı katta olduğumuza dair bir fikrim yoktu. Salonunda, tam da camların önünde dört maskeli adam bekliyordu.

“Onlara aldırma lütfen,” dedi On Üç yumuşak sesle. “Sadece güvenlik amaçlı buradalar.”

“Güvenlik,” diye tekrarlardım alayla.

“Bu taraftan.” On Üç elini sola doğru uzattığında eline dik dik baktım. Pes edip önden o gidene kadar ileriye tek bir adım atmadım.

Banyoya giden koridor bizimkine göre daha dardı. Yine de o kadar benzerlerdi ki, koridorda sırtımızı duvara vererek Gökhan’la konuştuğumuz günü gözlerimin önünde görebiliyordum sanki. Onun yanında olacağıma söz vermiş, her şeyi birlikte aşacağımızı söylemiş ve ona sarılmıştım.

Onları düşünmek omuzlarımın suçlulukla ağırlaşmasına neden oluyordu. Hepsini yarı yolda bırakmıştım. En çok da kendimi.

On Üç banyonun kapısını açıp geri çekildi. “Tabure ayakta yıkanmaman için,” diye açıklamaya başladı. “Kameralar kapalı, bu konuda için rahat olsun. Yeni kıyafetler, kirli sepetinin üstünde. Kullanabileceğin her şey duşakabinin içinde.”

İçeriye girip etrafı incelemeye başladım. On Üç’ün hâlâ kapının önünde durduğunu fark ettiğimde hiçbir şey demeden kapıyı yüzüne kapattım ve kilidi çevirdim.

IŞIL LİMAE

Derin bir nefes alarak banyonun içinde döndüm. Odanın üç köşesinde duran, kırmızı ışığı yanan kameralara baktım. Sessizce tüm dolapları açmaya başladım. Dolaplardan sabun ve tek kullanımlık birkaç şampuan dışında bir şey çıkmadığında dişlerimi gıcırdattım.

Ne aynaya fırlatabileceğim ne de kesiklerimi tekrar açabileceğim bir şey yoktu. Ellerimi lavabonun kenarına dayayıp soluklandım. Nefeslerim düzene girerken gözlerimi aynaya çevirmeye ancak cesaret edebildim.

İyi bir şey görmeyi beklemiyordum, bu yüzden çökmüş yüzüm beni şaşırtmamıştı. Elmacıkkemiklerim yüzümde iyice belirginleşmişti. Dudaklarımda renk kalmamıştı ve yüzüm inceltince gereksiz bir şekilde daha da öne çıkmışlardı. Gözlerim bir çukurun içine düşmüş gibiydi, gözaltı torbalarım şişmiş ve kararmıştı. Yağlandığı için dümdüz olmuş saçlarım ışığın altında parlıyordu.

Her zamankinden daha çirkin görünüyordum.

Kaç kilo verdiğimi düşünmemeye çalıştım.

Üzerime geçirilmiş hastane önlüğünü zar zor çıkardım. Kuru olmuş dudaklarımı dilimle ıslatıp derin bir nefes aldım.

Göğsümdeki kemikler belirginleşmişti. İncelmiş bedenimde göğüslerim her zamankinden daha çok göze çarpıyordu. Yutkunup eşofmanımı aşağıya doğru çektim. Belimden aşağısını aynada göremiyordum. Bu yüzden bakışlarımı aşağıya, incelmış ve kılları uzamış bacaklarıma indirdim.

Hasta hissediyordum. Hasta görünüyordum.

Kollarımı kendi etrafıma dolayarak yavaşça yere çöktüm ve alnımı dizlerime yasladım.

Pis ve kirli hissediyordum. Üstelik bunlar sadece bedenimle alakalı şeyler değildi.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve gözlüklerimi çıkardım. Aynadaki görüntüm çoktan geçmişin bir parçası olmuş gibi bulanık bir hal almıştı.

Gözlerimi elime indirdim. Bulanık görmeme rağmen elimdeki gözlüğe dikkatle baktım. Kalp atışlarım gittikçe hızlanan bir orkestra gibiydi. Kulaklarım kanımın uğultusu ve su sesiyle dolup taştı.

Gözlüğümün camları... *camdı*.

Gözyaşlarım yanaklarıma akarken titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım ve boğazıma kadar yükselen hıçkırığımı geri gönderdim.

Gözlüğün camlarını çıkarabilir miydim? Sonra geri takması kolay olur muydu? Gerçi aklımdan geçen plan başarılı olursa, camı geri takmak gibi bir derdim kalmayacaktı. Parmaklarım tereddütle gözlüğün çerçevesinde gezindi. Ölmek mi istiyordum, yaşamak mı? Cevabı bildiğimden emin değildim.

Düşünmemeyi seçtim. Parmaklarımı bastırıp birkaç dakikalık uğraş sonucunda gözlüğün camlarından birini çıkarmayı başardım.

Aniden birilerinin bana seslenmesini, bir şeyler sormasını istedim. Elimdeki gözlük camıyla birlikte kendi zihnimdeki seslerle baş başa kalmak istemiyordum. Yalnızlık, ölümden daha korkutucu gözüktü gözüme. Bu da sanki bilmiyormuşum gibi acizliğimi iyice yüzüme vurdu.

Biliyordum. Zihnimin içinin ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum. Çoğunlukla zihnimdeki karmaşaya kucak açıyor olsam da şimdi içimde kendimden kaçınmak gibi ilkel bir dürtü vardı. Tüm bunlara katlanan Afra, artık o seslere kulak vermek istemiyordu. O Afra yorulmuştu. O Afra'nın dinlenmeye ve tüm seslere kulaklarını kapatmaya ihtiyacı vardı.

Yine onlarca düşünce kafamın içinde dolanıp duruyordu. Elimde tuttuğum camla, ölmekle, yaşamakla, çabalamakla ve pes etmekle ilgili düşünceler... Karşıt kavramlar kafamın içinde aynı sonuca ulaşıyordu.

Gözlük camı, tam iyileşmemiş yaralarımı deşmek için şüphesiz yeterliydi. Kendimi *tekrar* kesebilir, intiharı tekrar deneyebilirdim.

Camı parmaklarımın arasında yitirmekten korkarcasına onu daha da sıkı bir şekilde kavradığımda tüm vücudum titremeye başlamıştı. Ölüm düşüncesi bir kez daha yakınımdaydı. Aldığım nefesleri güçleştiren, zayıf düşmüş dizlerimi titreten ve camı bırakmayı reddeden parmaklarımı bu hale getiren ölümdü.

Bir kere daha ölmeyi deneyeceksem, bunu tam yapmalıyım. Öldüğümünden emin olmalıyım çünkü bir kez daha gözlerimi Ölüm'ün ellerinde açamazdım. Bu sefer ondan tamamen kurtulmalıyım.

Bacaklarımdan gücün çekildiğini hissederken lavaboya yaslandım. Tam şimdi hareket etmemem için hiçbir neden yoktu. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Hayatım yoktu. *Kurtuluşum* yoktu. Yaşamaya devam etmek için hiçbir nedenim yoktu. Şimdi elimdeki camı, o yedi kesiğe dayayabilir ve o yaraları tekrar açabilirdim. Bu sefer yedi kesğin hepsi benim için olurdu.

Yapacaklarımı adım adım düşünürken vücudumdaki titreme arttı. Tekrar tekrar camı kolumdaki izlerin üzerinde çektiğim görüntüleri aklıma getirirken en sonunda titrememin nedenini fark ettim.

Titrememin nedeni çıplak bir şekilde banyoda dikilmem değildi. Ölüm düşüncesinin beni korkutması da değildi. Bambaşka bir şeydi. Kendimi sevip sevmediğimi bana sorgulatan bir şeydi.

Canımın acımasından *korkuyordum*.

Bedenimden çıkacak o kan şelalesini görmekten daha çok, canımın acımasından korkuyordum. Sanki... Sanki kendimi severmişçesine, o anda neler hissedeceğimi kendime acıyarak düşünürcesine korkuyordum. Kendime değer veriyormuş gibi hissetmek neredeyse kahkaha atmama neden olacaktı.

Kafamı kaldırıp aynadaki yansımama bakarken yüzüm hayal kırıklığıyla doluydu. “Neden korkuyorsun?” diye fısıldadım aynadaki çökmüş yansımama. “Devam etmek mi istiyorsun? Seni tekrar parçalara ayırmak için iyileştiriyor.”

Camı avucumun içine alıp elimi yumruk haline getirirken nefeslerim hızlandı. Geriye çekilerek bakışlarımı aynadan ayırdım. Gözlerimi sımsıkı yumdum, derin bir nefes aldım. *Sakin ol*, diye tekrarladım kendime. *Sakin ol, sakın ol...*

“*Kaybetmemek için her şeyi yapacak olan ben değilim, sendin.*”

Bakışlarımı elime kaydırdım.

Buna şimdi karar vermek zorunda değildim.

Camı geri takıp gözlüğü yüzüme yerleştirdim ve elimin tersiyle burnumun ucunu sildim. Burnumu çekerek duşakabının içine girdiğimde beni soğuk su karşıladı. Suyu ayarladıktan sonra tabureye oturdum. Ilık suyun tüm vücuduma yayılmasına izin verdim.

Saç derimi hissedene kadar saçımı defalarca şampuanladım. Kollarım havada durmaktan ağrımaya başladığında kollarımı

dizlerime yaslayıp biraz dinlendim. Su damlaları yüzümden süzülürken gözyaşlarımın da onlara karışıp karışmadığından emin değildim.

Devam edecek gücü kendimde bulunca sabunluğa uzandım. Kapalı sabun kutusunu açtığımda ise karşılaştığım şey sabun değildi.

İçinde bir not vardı.

Kaşlarım çatılırken hızla ayağa kalktım. Bir elimle yüzümdeki suyu ve gözlük camlarımı olabildiğince sildim ve sabunluğun içindeki notu elime aldım. Kutunun yere düşmesine izin vererek kâğıdı kenarlarından dikkatle tutarak açtım.

Bu notu okuyorsan bazı şeyler yolunda demektir.

Buradan kurtulmanız için size yardım edeceğim, Afra. Hepinizin kurtuluşu için bir yol var. Doğru an geldiğinde ne yapman gerektiğini bileceksin. Kim olduğumu ise daha sonra öğreneceksin.

Her akşam yemeği saati geldiğinde koridordaki kameralar kapanacak. Sadece hayatta kal.

(Notu suyun içinde bırak. Geriye hiçbir iz kalmayacak.)

Notu tekrar tekrar okurken gözlerimi kırıştıtırıp duruyordum. Her kelimeyi zihnime kazımaya çalıştım. Islak parmaklarımın değdiği kısmın eridiğini fark edince bir elimi nottan çektim. Dam-lalar notun üstüne düştükçe harfler, hatta kâğıt bile kaybolmaya başladı.

Kalbim boğazımda atıyordu. Not ellerimin arasında eriyip giderken donup kalmıştım.

Bu da Ölüm'ün aptal oyunlarından biri miydi? Kendimi öldürmeyi düşünceğimi anlamıştı da devam etmem için beni ikna etmek mi istiyordu? Ölüm... Bunu yapanın Ölüm olduğuna inanmak istiyordum.

Sanki içimde çok eski bir şey -unutmaya çalıştığım ama unutamadığım bir şey- yavaşça uyanıyordu. Gerçek bir umut ışığına karşı duyduğum korkuydu bu. Belirsiz, güvensiz bir umut. Not parmaklarımda eriyor, ellerim kontrolsüzce titriyordu. Umut edemeyecek kadar yorgundum ama hiçbir şey hissetmemeye de daha fazla dayanamıyordum.

Ya... Ya bir başkası bu notu bırakmışsa? Ya bu koca binada Ölüm'ün karşısında duran, bizim gibi kurtulmak isteyen birileri varsa? On Üç... On Üç olabilir miydi? Yoksa beni yanıltan sesindeki nezaket miydi?

Hepinizin kurtuluşu, yazmıştı. Senin kurtuluşun, değil. Sadece beni değil, yedimizi de kurtarmayı vaat ediyordu. Kim olduğu ve ne yapacağına dair her şey belirsizdi. Yine de... ilk defa bize yardım edebilecek birileri vardı.

Tabii tüm bunlar bir oyunun parçası değilse.

Daha önce pes etmiştim çünkü kaçmak için en ufak bir şansım yoktu. Dış kapının açılıp kapanması Ölüm'ün elindeydi. Camlar parmaklıklarla kaplıydı, kontrol yine ona aitti. Başkalarının odalarına giremezdik. Kırmızı bölgeyi geçtiğimizde yaşamak istiyorsak bizi öldürebilir, ölmek istiyorsak bizi yaşatabilirdi.

Ölüm böyle biriydi ve bizi bir eve hapsedmişti. Gökhan'la Çağrı'nın yaşadıkları üzerine o gece, kendi bedenimden kaçmak için hiçbir şansım yokmuş gibi hissetmiştim. Tecavüze uğramak istemiyordum. Ve bunun olmaması için her şeyi yapardım. *Yapmıştım da.*

Artık o evin dışında, farklı bir yerdeydim. Bir kapının ardına hapsedilmiş halde değildim. Ayrıca ne kadar sonu belirsiz gözükse de kaçmak için bir şansım vardı. Yardım edeceğini söyleyen biri vardı.

Kaçmak için bir şansımız vardı.

Diğerlerini *kurtarabilirdim*. Onlarla kurtulabilirdim.

Zihnim durmaksızın çalışıyordu. Kendimden değil, buradan nasıl kaçabileceğimi düşünüyordu.

Gözlüğümün camını tekrar çıkarmaya yeltenmedim. Sanki ihtiyacım olan şey buydu. Elle tutulmayacak kadar bile olsa küçücük bir umut... İntihara kalkışırken kendimi kurtarmaya çalışmıştım. Şimdi... Eğer yazılanlar gerçekse, *onları kurtarabilirdim*.

Kapanmış kameraların çalışıp çalışmadığına bir kere daha bakmadım. İşim bittiğinde birinin beni izleyip izlemediğini umursamadan duşakabinden çıktım ve kurulanıp benim için bırakılan temiz kıyafetleri giydim. Bakışlarım kısa bir an düşün içine dö-

CAMBAZ

nerek kâğıttan kalıntı aradı. Geriye kalan tek şey epey dökülmüş saçlarımdı.

Aynadaki yansımama, en çok da eskisi kadar güçlü dalgalara sahip olmayan cansız saçlarıma kısa bir bakış attım. Uzanıp kapıyı açtığımda kapının diğer tarafındaki On Üç'ün siyah maskeli yüzü direkt görüş alanıma girdi. "Bitti," dedim düz bir sesle. "Gidelim."

"Umarım daha iyi hissediyorsundur," dedi On Üç aynı yumuşak sesiyle. *Notu gönderen o muydu?* Maskesindeki tek boşluğa, gözlerinin içine baktım. "Zeliha Hanım egzersizleriniz için bizi bekliyor."

Halletmem gereken ilk kişi o kadındı.

GÜN 75

*“Ebe benim. İstediğin kadar kaç,
bir adım arkanda olacağım.”*

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
15 Temmuz 2021*

Kaçmak istiyordum.

Kaçıp gitmek, buradan kurtulmayı denemek istiyordum. Bana verilen o umut parçası bir zehir gibi kanıma işlemiş, düşüncelerimin yönünü şaşırtmıştı. Bir şekilde bu binadan kurtulabilmek gözüme kolay görünür olmuştu.

Her akşam yemeği saatinde koridordaki kameralar kapanacak.

Günler geçtikçe hâlâ o nota güvenip güvenemeyeceğimi bilemiyordum. On Üç etrafımda dönüyor, gün içinde beni birkaç kez ziyarete geliyordu. Her konuşmasında bir bilgi kapmayı başarıyordum. Ölüm’ün izin verdiği kadarıyla konuştuğunu söylüyordu ama Ölüm’ün olan bitenden bu kadar haberimin olmasını istediğini sanmıyordum.

Zihnimde yavaş yavaş bir plan şekilleniyordu.

Kaybedecek bir şeyim yoktu. En azından inanmak istediğim şey buydu. Aldığım karar beni en fazla öldürebilirdi, zaten bu da istediğim şeydi. Kaçmayı başarabilirsem, bu da istediğim bir şeydi.

En azından şimdilik.

Başarısız olursam, Ölüm’ü sinirlendirmememin sonucunu düşünmek istemiyordum.

Günler geçip Zeliha ile egzersizlerim devam ederken verdiğim kararın saçmalık olduğunu düşündüğüm zamanlar oluyordu. Nasıl kaçacaktım ki? On Üç bu binanın her yerinde Ölüm’ün adamları olduğunu söylemişti. Kameralar çalışmıyor olsa da onlardan nasıl kurtulacaktım?

CAMBAZ

Bir şekilde... Korkularıma rağmen kurduğum plan imkânsız gibi hissettirmiyordu.

Bak, kanatları olsa da uçamayanlar var.

Kanatların olmadan da ilerleyebilirsin.

“Afra Hanım, yatağa geçebilir misiniz? İğne saatiniz geldi.”

Dikkatim dağılırken kafamı kaldırmamla odaya giren Zeliha’yı görmem bir oldu. Bu sefer On Üç’le birlikte gelmemişti, yalnızdı. Elindeki tepsiyi koltuğun yanındaki sandalyeye bıraktı.

Zeliha ayakta durmama yorum yapmadan iğneyi hazırlamak için köşeye geçti.

Yatağa doğru ilerlerken, “İğnede ne var?” diye sordum. İçtiğim her ilacı sorgulamama çoktan alışmıştı. Bana verdikleri ilaç neydi bilmiyordum ama gün geçtikçe ağrılarım hiçliğe karışıyor gibiydi. Zor olan tek şey, sabah yataktan ilk kalkışımı

“Bu sadece bir destek iğnesi,” diye açıkladı o çekingen ses tonuyla. “İçinde B1, B12 gibi vitaminler ve elektrolit var. Vücudun uzun süreli yorgunluk, açlık ya da stres sonrası toparlanması için gerekli.”

“Zaten bunun için hap almıyor muydum?” Doktorum Senem’ken iğne olmamıştım.

“Evet ama bu tarz durumlarda vücut haptardan yeterince fayda sağlayamayabiliyor, biz de iğneye geçiyoruz. Senin gibi vakalarda bu görülür.”

Senin gibi vakalar. Kahkahamı zorla yutup gözlerimi yumdum. Dünyada yaşadığım deliliği tadan başka birini hayal etmekte zorlanıyordum. Tam da bu yüzden çektiğim acı beni yalnızlaştırıyordu.

Yatağa geçip uzandım. Kafamı Zeliha’yı görmeyeceğim tarafa çevirdim. Yanağım, yastığa yayılmış saçlarıma değdi. Temiz saçlarımanın kokusu burnuma dolarken hafifçe iç geçirdim. “Uyumak istiyorum,” diye mırıldandım. Ancak uyumama izin vermeyeceğini ve yemek gelir gelmez beni yedirmeye çalışma çabalarının başlayacağını biliyordum.

“Birazdan yemek gelir,” dedi Zeliha aceleyle. “Bekle, bekle! Sakın uyuma.” Ellerini beline dayadı. “Zaten kafanı koyduğun gibi gidiyorsun...”

Aslında uykuya direkt dalamıyordum, sadece uyuyor rolü yapmakta gayet iyiydim.

Gözlerimi araladım ve kirpiklerimin altından maskeli yüzüne baktım. “Peki.”

Bir elinde iğneyi dik bir şekilde tutarken bana döndü.

“Doğrulmama yardımcı olur musun?” dedim pürüzlü bir sesle. “Yatakta olduğum sürece uykuya dalmamam imkânsız. Yemeği burada yiyemem.”

“İğneden sonra koltuğa geçebiliriz,” dediğinde başımı aşağı yukarı salladım. Tam da gitmeyi istediğim yerd.

“Yüzüstü uzanın lütfen.” Zeliha eşofmanımı indirip iğneyi kalçama batırırken kısa bir an nefesimi tuttum. “Bitti, geçmiş olsun. Sıkıca bastırın şimdi.”

Pamuğu bastırırken yatakta döndüm. Zeliha doğrulmama yardımcı olurken ağırlığının çoğunu ona bıraktım. Ayağa kalktığımda inleyerek ona tutundum ve ağırlığımı onun zayıf bedenine verdim. Koltuğa doğru attığım her adımda oflayıp pufladım.

Koltuğa oturduğumda ise kendimi geriye attım ve nefes nefese soluklandım. Kollarımı gevşek bir şekilde birbirine dolamışken başımı geriye doğru yatırmıştım.

Zeliha endişeli gözlerle beni izlerken, “Biraz üşüyorum,” dedim omuzlarımı kendime çekerek. “Yatak örtüsünü örtebilir miyim?”

Yatağın üstünden örtüyü çekip aldı. “Bu normal, vücudun seni savunuyor. Sonuçta damarına bir sıvı verdik. Bu hafif bir soğukluk hissi yaratabilir.”

Ona cevap vermeden bana uzattığı örtüyü omuzlarıma sardım. Zeliha tepsiyi kucığına alıp karşımdaki sandalyeye oturdu. Tepsi ahşap, tabak ve çatal ise plastikti. Çorba her zamanki gibi aşırı sıcaktı, tüten buharı havada net bir şekilde görülebiliyordu. Patates püresi ve haşlanmış sebzeler ona eşlik ediyordu.

Damarlarımda akan kan bir fikri kovalıyormuşçasına hızlanmıştı. Titrediğimi görmemesi için ellerimi hafifçe dizlerime bastırdım.

“Yemekten sonra uyuyabilirsin,” dedi beni ikna etmeye çalışırcasına. “Bu yüzden bunların hepsini bitirmeye çalış.” Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, hepsini bitiremeyeceğimi biliyordum.

“Tepsiyi yaklaştırır mısın?” diye mırıldandım. “Belki birazını kendim yiyebilirim. Sadece... çorbayı içmeme yardım eder misin? Kollarım hâlâ ağrıyor.”

“Nasıl istersen.” Zeliha başını salladı ve dediğimi yaparak sandalyesini bana yaklaştırdı. Plastik çorba kâsesi hariç her şeyi alıp koltuğa koymaya başladım.

Zeliha çorbadan bir kaşık aldı, ağızma doğru uzatırken maskenin gizleyemediği gözlerine baktım. Onu burada tutan şeyi, zaafını ve Ölüm’ün onu hangi kozla yanında tuttuğunu bilmek isterdim. Zeliha’nın Ölüm’ün emrettiklerini yapmazsa neler kaybedeceğini merak etmem birden kaçınılmaz bir hâl almıştı.

Çünkü onu Ölüm’e karşı suçlu konumuna düşürecektim. Kaybetmek istemediği ne varsa kaybedecekti.

Uzattığı kaşıktaki çorbayı yuttuktan sonra, “Ölüm’ün altında çalışmaktan memnun görünüyorsun,” dedim. Duraksayıp derin bir nefes aldım. “*Senin kaybedecek neyin var? Neden bunları yapıyorsun? Neyden korkuyorsun?*”

Zeliha sessiz kalarak kaşığı tekrar bana uzattı. Kaşığa düşmanımış gibi bakmakla yetindim.

“Üzgünüm ama buna cevap veremem.” Sesi hiç üzölmüş gibi çıkmıyordu.

Neleri kaybedeceğine dair iyice meraklansam da üstelemedim. Umursamamayı seçtim çünkü suçlu hissetmek istemiyordum.

“Diğer kadın,” dedim yavaşça. “Senden önceki...” Zeliha belli belirsiz irkildiğinde kafasını kaldırıp bana baktı. “Sanırım kızının ölmemesi için bunu yapıyordu. Sonuç olarak başka birinin alıkoymuş kızına kaba davrandığı için öldüröldü.” Gözlerimi dizlerime çevirdim. “Meğer yıllar önce kızını kendi elleriyle öldürmüş.”

Zeliha söylediklerime bir yorum yapmadı. “Bu bilgiler beni ilgilendirmiyor.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım. “Sadece söylemek istedim.”

Eninde sonunda ettiğini bulursun.

Böylece ilk adımı attım. Çığlık atarak çorba kâsesini aniden yere savurdum.

Zeliha bir an donakaldı. Ardından, “Ne yapıyorsun?” dedi sesi yükselirken. İkimizin bakışları da beyaz zemine yayılan çorbaya çevrilmişti. Bana döndüğünde koltuğun üzerinde bacaklarımı kendime çekip dizlerime sarıldığımı gördü. “S... *sen iyi misin?*”

“Ben...” dedim güçlölkle yutkunurken *ve bu sefer rol yapmıyordum.* “Ben... *Kana benziyor...*” Gözlerim doldu. Sadece

gözlerimin dolmasını düşünmem bile bunun gerçekleşmesi için yeterliydi. Halüsinasyon gördüğümü, çorbayı kan sandığımı için korkudan ağladığımı düşünecekti. Üstelik *gerçekten* korkudan ağlıyor olmama rağmen tüm bunların sonu gelene kadar ne olduğunu anlamayacaktı.

Dudaklarımın arasından hızla derin nefesler alıp veriyordum. “Tamam,” dedi Zeliha yatıştırıcı bir sesle. “Burayı temizlemesi için birini çağırayım. Özel olarak istediğin bir çorba var mı?”

Tüm vücudum titrerken başımı iki yana salladım.

Sandalyesinden kalktığında panikledim. Çenemi dizlerimin üzerinden kaldırdım ve irileşmiş gözlerle ona baktım. Maskeli yüzü bana döndü. “Tamam, sakın ol.” Ellerini omuzlarıma koydu. “Kan falan yok. İçtiğin şey çorbadan başka bir şey değildi.”

Uzanıp bileğine yapıştım. Parmaklarım onun kolunu sıkarken bembeyaz olmuştu. “Beni yalnız bırakma,” derken sesimdeki korku gerçektir. “Lütfen, *hemen* yok et şunu. Görmeye artık dayanamıyorum. *Dayanamıyorum...*” Hıçkırdığımda gözlerimden aşağıya daha fazla gözyaşı yuvarlanmaya başlamıştı. “Lütfen... *Lütfen...*”

“Tamam,” dedi Zeliha. Bir elini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “Tuvalette işimizi görecektir bir şeyler vardır. Sen sadece otur, ben hallederim.”

Zeliha elimi kolundan nazikçe ayırırken parmaklarımı bir şifre giriyormuş gibi teker teker açtı. Bakışları yatağımın arkasındaki kapısı kapalı küçük tuvalete kaydı. Benim gözlerim ise çoktan kalkarken sandalyeye bıraktığı tepsiye kilitlenmişti.

Zaman yavaşlarken hava gittikçe ağırlaştı. Sadece bir saniyelğine tereddüt ettim. Parmaklarım kalın, ahşap tepsiyi kavrarken karnım kasıldı. Saniyeler önemli olmasaydı durup oracıkta kusa bilirdim.

Her şey birkaç saniyede gerçekleşti.

Ayağa kalkıp tepsiyi Zeliha’nın kafasının arkasına tüm gücümle savurdum.

Zeliha tam adımının ortasında donduğunda da durmadım. Tepsiyi, beni hayata bağlıyormuşçasına kavradım ve bir kez daha ensesine çarptım. Zeliha ileri doğru sendelediğinde panikledim, bu da tepsimin yere düşmesine neden oldu. Kopan gürültü bile kulaklarıma yeterince şiddetli gelmemişti.

CAMBAZ

Camdan gördüğüm kadarıyla koridorda kimse yoktu fakat yine de çıkan ses paniklememe neden olmuştu. Koridorun ilerisinde korumalar varsa ne yapacaktım? *Hiçbir şey*. Yapabileceğim bir şey yoktu, olan olmuştu.

Zeliha ileri doğru adım atacakken atkuyruğunu kavrayıp onu hızla geriye çektim. Bağırarak yere devrildiğinde ani hareketi, benim de sendelememe neden oldu. Elini yüzüme doğru savurduğunda yüzüm sağa savrulsa da acıyı hissetmedim. Elleri yakamı kavradı. İki elimle saçlarını sıkıca kavrayıp zayıf bedenini kendime doğru çektim. “Lütfen çorbayı temizle,” dedim hıçkırarak. “Lütfen.”

Bacağımı kavrayıp çektiğinde bir anda ne olduğunu anlamadan popomun üstüne düştüm. Kalçamdan belime doğru bir ağrı yayılırken gözlerim irileşti.

Dudaklarımdan bir inleme döküldü. Zeliha yerden doğrulmaya çalışıyordu, bunu zar zor idrak edebilmişim. Ensesini tutarak ayağa kalkmaya çalıştığında atılıp beline asıldım ve onu tekrar yere çektim. İkimizin de zayıf bedeni yere devrilmişti.

Hızla sırtına oturup bizden bir adım uzaktaki tepsiye uzandım. Kollarım zangır zangır titrerken tepsiyi durmaksızın kafasına indirdim.

İnlemeleri ve acıyla boğuklaşmış sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Kıpırdanmaları kesildiğinde onu bacaklarından yakalayıp koltuklara doğru sürükledim. Birbirine bastırdığım dişlerim kırılacakmış gibi hissediyordum.

Zeliha sızlanırken eğildim ve tek elimle maskesini nazikçe çıkardım. Suratını incelemeyen yüzünü tekmelemeye başladım.

Bir daha.

Bir daha.

Ne yapmam gerektiğini düşünmüyordum bile. Yıllarca şiddete maruz kalmış bedenim, olanları garipsemeden gördüklerini uyguluyordu. Bedenime birden yüklenen gücü izlerken kendime hayret ediyordum. Bilincini kaybetmesini, bayılmasını istiyordum ama nerede duracağımı bilmiyordum.

Bunu yaşamak, kaçıp kurtulmak için yapıyordum. Yine de ağlamamı durduramıyordum. Daha önce ölmek için kendi kanımı akıtmaya hazırlarken şimdi yaşamak uğruna bir başkasının kanını döküyordum.

Hâlâ kıpırdanıp yan dönmeye çalıştığını fark ettiğimde dudagımı dişledim. Yerdeki tepsiyi hızla aldım, parmak boğumlarımı beyazlatacak kadar sıkıca tuttum. İki ayağımı göğüs kafesinin etrafına yerleştirerek tepesinde dikildim. Ardından tepsiyi maskesiz yüzüne savurdum.

En sonunda hareketsiz kaldığında burnuyla dudaklarının arasındaki kavis kanla dolmuştu, yüzünde kızarıklıklar vardı. Yarı aralık gözleri odağını kaybetmişti.

Katil, katil, katil...

Nefes nefese kalmış bir şekilde üstünde dikilirken dünyaya ait sesler geri geldi. Buraya yaklaşan birilerini görmekten, başka sesler duymaktan korkarcasına bakışlarımı hızla cama çevirdim. Koridor boştu, duyduğum tek ses kendi soluklarımdı.

Başarmıştım ama kendimi kaybetmişim gibi hissediyordum.

Havada tuttuğum tepsiyi yavaş yavaş indirdim. Hızla eğildim. Bir elim stresle kendi saçlarımı çekiştirirken diğer elimle Zeliha'nın nefesini kontrol ettim. Ölmesinden korkuyordum.

Katil olmak istemiyordum.

Bu koca binada, diğerlerinden tek farkım buydu.

Koltukta duran yatak örtüsünü kaptım, dişlerimin arasına yerleştirdim. Derin bir nefes alıp örtüyü hızla çektim ve kumaşı şeritler halinde parçalamaya başladım.

Örtüyle işim bittiğinde Zeliha'nın üzerinde sadece iç çamaşırları kalmıştı. Ayakları, bacakları, kolları ve ağzı dişlerimle yırttığım örtüyle bağlanmıştı. Son olarak da bedenini yatağa doğru sürükleyip ayak bileklerini ve el bileklerini yatağa bağlamıştım. Çıplak tenini ise örtüden kalan parçayla örtmüştüm. Buradaki canavarların herhangi bir kadını yarı çıplak görmesini istemiyordum.

İnce kumaşların onu ne kadar tutabileceğini bilmiyordum. Ancak acele etmem ve buradan hemen çıkmam gerekiyordu.

Adrenalin, zorladığım vücudumun ağrısını bana biraz olsun unuttururken son olarak Zeliha'nın saçındaki tokayı çekip aldım. Saçlarımı onun gibi atkuyruğu yaptım ve eğilerek yerdeki siyah maskeye uzandım. Maskenin ince lastiklerini çekerken duraksayıp yüzümdeki gözlüğe dokundum.

Gözlüğü çıkarmam gerekecekti.

Dişlerimi birbirine bastırırken bakışlarım Zeliha'ya kaydı. Gö-

CAMBAZ

rüntüsü beni sadece bir anlığına duraksattı. Aldığı darbeler ve tene sıçramış kan, yüzünü tam olarak seçmemi genelliyordu. Yine de kapalı gözleri ve kırmızılıkların ardında belli olan bembeyaz teniyle saf birine benziyordu. Ancak o da bu sistemin bir parçasıydı.

Beni sarsan şey... *insan* olmasıydı.

Maskeyi çıkardıklarında özünde hepsi *insandı*.

Koltukta duran tabaklara, yere iyice yayılmış çorbaya ve parçalanmış yatak örtümünden arta kalanlara son bir bakış attım. Sertçe yutkunurken gözlüğümü elime aldım. İki camını da çıkarıp çerçeveyi giydiğim kot pantolonun arka cebine sıkıştırdım. Başımı arkaya eğerek gözlük camlarını gözlerimin üzerine yerleştirdim ve elimdeki maskenin ince lastiklerini çekip maskeyi kafama geçirdim. Maske yüzüme oturduğunda gözlük camlarını sıkıştırarak gözüme baskı yapmasına neden olmuştu. Bu şekilde rahat bir görüşüm olmasa da tamamen bulanık görmekten iyiydi. Birileriyle karşılaşırsam doğrudan gözlerine bakmadığım sürece camları fark etmeyeceklerini umuyordum.

Yüzümde siyah bir maske, üzerimde beyaz önlük vardı.

Saçım Zeliha gibi atkuyruğu yapılmıştı. Bana bol gelse de onun kıyafetlerini giyiyordum.

Artık Ölüm'ün emrindeki bir maskeliye dönüşmüştüm.

Arkama tek bir bakış bile atmadım.

Hasta bedenimle Zeliha'nın dik duruşunun yansımasını taklit etmeye çalışarak koridora çıktım. Silahlara yapışık kameralara kısa bir bakış attım, çalıştıklarını gösteren herhangi bir ışık yoktu. Sakin adımlarla ilerlemeye başladığımda kameralı silah hareket etmedi. Atkuyruğum enseme sürtünüp dururken nedensizce biri beni takip ediyormuş gibi hissediyordum.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama maskenin yüzümdeki ağırlığı ve engellediği görüş alanım bana pek yardımcı olmuyordu. Merdivenlere ilk adımımı attığımda göğsüme bir ağırlık saplandı. Ellerimi önlüğün cebine yerleştirip bana bol olan kot pantolonun beline baskı yaptım.

Bir üst kata çıktığımda herhangi bir hareket yoktu. Koridor bomboştu ve duvara asılı kameralı silahlar kıpırdamıyordu. Böylece bir kat daha çıktım.

Merdivenler kısa olmasına rağmen her adımı o kadar zor atı-

yordum ki, birkaç basamak bile gözüme sonsuzluk gibi geliyordu. Ölmek için adım atmak kolaydı. Bir pencerenin, balkonun, çatının, köprünün kenarından ileriye doğru atılacak tek bir adım... Yaşamak için adım atmak ise daha zordu. Yer çekimi ağırlaşarak beni dünyanın dibine gömmek istiyormuşçasına aşağıya çekerken adım atmak, dünyaya karşı bir savaş vermek gibi hissettiriyordu.

Allah 'ım yardım et, diye geçirdim içimden. Yardım et de kurtulayım bu cehennemden. Senden başka kimsem yok.

Tüm vücudum ter içindeydi, sanki bir hastalığı atlatmaya çalışıyordu. Fakat ben ilerlemek zorundaydım, beni ileriye taşıyacak kanatlarım olmasa bile devam etmeliydim.

Planımın geri kalanı *yoktu* çünkü neler olabileceği ile ilgili hiçbir fikrim yoktu. Olmayan bir planda da ters gidebilecek hiçbir şey yoktu. Gerçek plan, koşulların değişebileceğine kucak açmaktı.

Adımlarım yeni koridora ulaştığında bakışlarımı koridorda gezdirdim.

İki katta da kimse yoktu ve ikisi de giriş katına benzemiyordu.

İlerlemeye devam ettim. Merdivende duran, duvara yaslanmış iki beden gördüm. Ellerim önlüğün ceplerinin içinde yumruk halini aldı. İkisi de öyle kalıplı sayılmazdı. Siyah maske ve aynı üniforma içinde ikiz sayılabilirlerdi. Onları birbirinden ayırt edebilmemin tek yolu, birinin maskesinin altından görünen simsiyah sakallarıydı.

Gözlerimi hızla onlardan ayırarak koridora çevirdim ancak biri onlara attığım bakışı yakalamış olmalıydı.

“Lan doktor,” dedi sakallı olan tok bir sesle. Konuşma tarzı yayvandı. “Yine dakiksin bakıyorum.”

Kalp atışlarım hızlanırken merdivenleri arkamda bırakıp koridora çıktım ve karşımda daha fazla maskeli buldum. Konuşma seslerini duyduğumda ağzım kurudu.

“Yine duymazlıktan geliyor,” dedi başka bir erkek sesi. En azından bu cümle, Zeliha’nın da onlarla muhabbete girmediğini anlamama yetmişti. “Teklifim hâlâ geçerli. Yüzünde o maskeyle yatakta seni eğlendirebilirim.”

Onları arkamda bırakırken peşimden gelmesinden, bana zorla dokunmasından korktum. Neyse ki korkularım gerçek olmadı.

Üçüncü katta şansım yaver gitmedi.

Dudaklarımı birbirine bastırırken koridora kararsız bir bakış attım. Burası giriş katı mıydı? Alttaki iki kattan farklı gözüküyordu ve koridorda sola doğru bir çıkıntı vardı.

Başıma iğne ucunu andıran bir ağrı saplanırken kaşlarım çatıldı.

Hayır, hayır... Giriş katının diğer katlardan farkı, silah olmaması olmalı. Duvarlara bak. İlk geldiğinde sadece giriş katını ve on üçüncü katı gördün. İki katın birbirinden farkı silahlardı.

Bakışlarımı duvara kaydırduğım anda bir silah gördüm. Ölüm'ün olan biteni anlayıp anlamadığını düşünürken yanağımın içini sertçe ısırdım.

Tam o sırada, bir bağırış kulaklarımda yankılandı. "Bu sefer zeytinler taze ve az tuzlu olacak!" Ses bu koridorda üç maskeli ile birlikte duran kilolu bir kadından geliyordu.

"Git kendin al!" diye bağırdı genç bir erkek sesi. Sanırım cevap veren, tam karşısında duran ve epey kısa olan adamdı. Yanlarında duran üçüncü erkek hepsinden uzundu, kollarım kavuşturmuş bir şekilde duruyordu.

"Salaklar," diye homurdandı sırtını hâlâ duvardan ayırmayan sakallı adam.

"Yedikleri konusunda bu kadar seçici olacağını kim tahmin edebilirdi ki?" diye mırıldandı diğer adam. Ardından sesini yükseltti. "Doktor, sıradaki *emrin* ne?" Buna cevap vermem gerekiyor muydu? Ayrıca konuşursam, Zeliha olmadığımı anlarlar mıydı? "Bir şey demeyeceksen merdivenin tepesinde dikilmeyi bırak, yoksa beynini dağıtasım geliyor."

Ölüm gerçekten ekibini yeryüzündeki şeytanlardan toplamıştı.

"Zeytinlerden biri bile berbat olmamalı, anlıyor musun?" Bağırın kadın kontrolden çıkmıştı. Kısa boylu olana doğru bir adım atarken elini havaya kaldırdı.

Geriye doğru kaçarken, "Tamam dedik!" diye sesini yükseltti genç erkek. "Altı üstü zeytin!" Kafasını yanında duran adama çevirdi. "Öyle dik dik bakacağına harekete geç sen de amına koyayım ya! Zeytinleri taşımanın kolay olduğunu biz de biliyoruz." Arkasını onlara döndü ve bir anda benim durduğum tarafa doğru yürümeye başladı.

Bana gözucuyla bile bakmadan yanımdan geçip gitti ve mer-

divenleri ikişer üçer çıkmaya başladı. Üstelik diğer adam da onu takip ediyordu ama onun adımları aceleci değildi. Sakin bir şekilde yürüyordu.

Binadan çıkmak için üst kata geçeceklerse...

Hızla adamın peşinden merdivenleri çıkmaya başladım.

Önden koştururcasına “zeytin” almaya giden adamı takip ettim. Benden hızlı oluşu ve maskenin dar görüş alanı onu göz hapsinde tutmama engel oluyordu. Ayak seslerinden diğer adamın da arkamdan geldiğini anlayabiliyordum.

Diğer koridora açılan kısımda simsiyah demir kapıyı ve kapıya vurulan kilidi gördüğümde boğazım düğümlendi. Önden giden sırtım kapıya verdi. “Aç şunu,” dediğinde neredeyse cevap vermek için dudaklarımı aralayacaktım.

Arkamdaki adam, omzunu hafifçe omzuma sürterek önüme geçti. Rahat görünmek amacıyla merdiven korkuluğuna yaslandım. Uzun olan adamın cebinden anahtar çıkardığını gördüğümde bakışlarımı duvara sabitledim ve kapı açılana kadar onlara bakmadım.

İkisi ağır kapıyı iterek açtı. Son basamakları yavaşça çıkarken gözlerimi kapının açıldığı koridordan ayıramadım.

Giriş katı burasıydı.

Koridorda silah yoktu. Asansörün yeri, girişe karşı sol çaprazda kalan merdiven... Buraya ilk geldiğim günkü gibiydi. Sanki geçmişime kırık bir ayna tutmuştum.

Öylece dış kapıdan çıkıp gidebilir miydim?

Kafamı çevirdiğimde uzun boylu olan adamın kapının orada durduğunu gördüm. Demir kapıya asıldı ve gıcırtilar eşliğinde kapıyı kapattı. İşte o zaman kapıya şaşkınlıkla bakakaldım çünkü kapı, kapıya benzemiyordu. Binalarda tüm katların elektrik ya da su vanalarının olduğu panel gibi görünüyordu. Görünürde anahtar sokacak bir yer bile yoktu.

Adam kapıyı kapattıktan sonra yürümeye başladı. Birkaç saniye daha beklemeden dış kapıya yöneldiğimde stresten midem ağzıma gelmişti.

Dudaklarım titrerken kendimi sakin hareket etmeye zorluyordum. Fakat gerçek dünya birkaç adım ilerideyken bu imkânsızdı. Önümde duran iki adamın kapıyı açmasını beklerken kilit tarzı bir

CAMBAZ

şeyler olacağını düşündüm ama kısa boylu olan sadece kapının düğmesine basıp kapıyı itti.

Bizi buraya hapseden kapının açılması işte bu kadar basitti.

Nefesim boğazımda takılı kalırken gözlerim sızladı.

Gerçek dünyayı gördüm.

Dört duvar arasında olmayan, denizle gök arasında sıkışmış dünya karşımdaydı. Gündüz değildi, güneş çoktan göğü terk etmişti. Akşam yerini geceye bırakıyordu. Göğün rengi lacivert tonlarındaydı.

Karanlığa yakın, aydınlığa uzak.

Binanın önünde duran gece lambası sarı ışıkla yanıyordu, sineklerin ışığın etrafında dört döndüğünü belli belirsiz seçebiliyordum.

Dışarıdaki tuhaf, sıcak hava üzerime vurduğunda bu tadına bakmam gereken bir şeymiş gibi ağızım sulandı. Genzim yanarken ağlamamak için gözlerimi kırıştırdım.

Ait olduğum, bir zamanlar nefret ettiğim ve şimdi gözüme cennet gibi görünen dünya tam karşımdaydı. *Acımasızdı*. Milyonlarca insanı ve daha fazla hikâyeyi barındırıyordu. Şeytanın tüm kötülükleri bu dünyanın içindeydi, yine de bir şekilde... *güzeldi* işte.

Ben dünyayı hayranlıkla izlerken bir anda her yer karanlığa gömüldü.

Çok geçmeden elektriklerin gittiğini anladım. Koridordaki ayak seslerini fark ettiğimde dış kapıya doğru iyice yanaştım. Ancak kapının önünde kıpırdamadan duran iki adam, geçip gitmem için bana yol açmadı.

“N’oluyor lan?” diye bağırdı kapıyı açan maskeli. Kapıyı açık tutmaya devam ederken kafasını yanındakine çevirdi. “Burada elektrik kesilir miydi?”

Yanındaki uzun adam omuz silkmekle yetindi.

“Siktiğimin dilsizi seni.”

Ayak sesleri yaklaşırken risk almayı seçtim. “Acelem var,” dedim düz bir sesle. Bir şekilde sesim titremeden konuşmayı başarmıştım. “Çekilin şuradan.”

Uzun boylu adam kenara çekilirken diğeri de aynısını yaptı. “Kaç kurtul,” dedi geveze olan alayla. Yanlarından geçtim.

Dışarıya doğru bir adım attım. Ardından bir tane daha.

Durmadım.

Yürümeyi bırakmadım ama yeterince hızlı ilerleyemiyordum. Gözlerim uzakta gözüken çatılara sabitlenmişti. Kulaklarım sokak lambasının durduğu yokuşta bir insan sesi arıyordu. Tenim ise havanın sıcaklığına alışmaya çalışıyordu.

Sahi hangi aydaydık? Temmuz? Belki de Ağustos... Buraya hapsedileli kaç gün olmuştu da ilk defa özgürlüğü bu denli yoğun hissedebiliyordum?

Kurtuldum, kurtuldum, kurtuldum...

Gerçek gibi gelmiyordu. Attığım her adım sanki bir yanılsama, bir hayaldi. İnanamıyordum. Dışarıda olduğuma *inanamıyordum*.

“Keşke siz de görebilseniz,” diye mırıldandım kendi kendime. *Mete... Dünya dönmeye devam ediyor.*

Derin bir nefes alarak adımlarımı hızlandırdım. Sokak lambasının ışığıyla aydınlanan çakıllı zemine ilk adımımı atmıştım. Gerçekten kurtulabilirsem onları da kurtarabilirdim.

“Kapıdakiler!” Binanın içinden bağırان bir kadın sesi yükseldi. “Bekleyin!”

Beklemedim.

“*Doktor! Sen de!*”

Adımlarım duraksadı. Sokak lambasıyla aramda kaç metre kaldığını hesaplamaya çalışırken arkamdan seslenen kadının silahı olup olmadığını merak ettim. Omzumun üzerinden geriye doğru baktığımda kadının maskeli ve üniformalı olduğunu fark ettim.

Şimdi koşup bu yokuştan aşağı doğru inmeye başlasam bana yetişebilirler miydi?

Ne yapmam gerekiyordu?

Kulağımın arkasından süzülen bir ter damlası boynuma doğru kaydı. Sanki hayat, vereceğim kararı belirleme görevini üstlenmiş gibi sokak lambasının altında bir araba durdu. Arabanın arka kapısı açıldığında inen kişinin yüzündeki siyah maskeyi görür görmez tekrar binaya döndüm. Atkuyruğum havayı kamçılarken kollarımı göğsümde kavuşturdum, dudaklarımı birbirine bastırarak binaya doğru yürümeye başladım.

Çok fazlalardı. Onların dediğini yapmazsam, bir şeylerin ters gittiğini anlamaları ve güçsüz düşmüş bedenimi yakalamaları uzun sürmezdi. Diğer ikisi binanın içine girmiş olmalıydı çünkü

binanın girişinde dikilen kıvrırcık saçlı kadın dışında kimseyi göremiyordum.

Arabanın tekrar hareket ettiğini işittim. Arkamdan başka adım sesleri geliyordu. Maskeli kadına yaklaşıırken kendi ayaklarımla binaya tekrar girmekten iliklerime kadar nefret etmişim.

Adımlarım durduğunda maskeli kadının tam önündeydim. Dudaqlarımı aralayıp tek kelime edemedim çünkü Zeliha'nın sesini biliyor olmasından korkuyordum.

Kadının gözlerinin içine bakarken kafamı hafifçe omzuma doğru yatırdım. Onu sorgularcasına, neden beni çağırdığını sorar-casına... Zeliha'yı bunu yaparken hayal edebiliyordum.

"Neden durmadın?" dedi sert bir sesle. Gözlerini yüzümden, daha doğrusu yüzümü kaplayan maskeden ayırmamıştı.

Bedenim kaskatı kesilmiş olsa da bir şekilde omuz silkmeyi başardım.

"Siktiğimin dilsizi," diye homurdandı kısa boylu adam tekrar. Binanın içinde bir ayağıyla yerde ritim tutarken gergin gözüküyordu.

"Siz ikiniz," dedi kadın ters bir şekilde. Bir eliyle beni, diğer eliyle de kısa adamın yanındaki elemanı işaret etti. "Gidip jeneratörü kontrol edin. Ölüm'ün emri ve *acil*."

"Ölüm sana, gidip bu emri ilk bulduğun az konuşan iki köleye vermeni mi söyledi?" dedi kısa boylu olan. Binanın içinden biraz sıyrılıp kapıya yaklaştığında siyah maskesini görebildim. "Dilsiz zeytin taşıyacak, benimle geliyor." Benden değil, yanındaki adamdan bahsettiğini anlamam birkaç saniye sürdü.

"Hayır, gelmiyor," dedi kadın. Yüzünü adama çevirip ona doğru bir adım attı. Kısa boylunun maskesi bir anda ışıkla aydınlandığında adam gözlerini kısarak geri çekildi. Işık, kadının elinde beliren el fenerinden geliyordu.

Kadın feneri parmakları arasında ters çevirdi ve binanın içine doğru uzattı. Uzun boylu olan öne çıkıp feneri eline aldı. Gözlerinin üzerime çevrildiğini hissetsem de ona bakmadım.

"Zeytinleri ben mi taşıyacağım yani?" Kısa boylu adamın sesi histerik çıkmıştı. Sanki bunun için paniklemişti.

"Öyle görünüyor." Kadının sesinde gülümseme olduğuna yemin edebilirdim.

“Bak, ben *DarkWeb*’in en taşaklı *seri katillerinden* biriyim, tamam mı?” Küçük bir kız çocuğu gibi oturup ağlamamak için kendimi zor tuttum. *Seri katil mi?* “Zeytin seçmek yeterince sıkıcıyken o küçük, siyah pislikleri taşımamı mı istiyorsun? Hayatta olmaz! Sıkıntıdan ölebilirim!” Ellerini iki yana açıp geriye doğru bir adım attı. “Yeter artık!”

“Ne bu tantana?” Arkamdan gelen ses ürpermeme neden oldu ama yerimden sıçramamayı başarabildim. Ses derindi, tehlikeli bir tona sahipti.

“Ben seri katilim ve benden *zeytin* almamı, *zeytin taşımamı* istiyorlar.”

Adam ona sunulan cevabı takmamıştı. “Çekil önümden.”

Sesindeki tehditkâr tını, anında yana çekilip içeri girmesine izin vermeme neden oldu.

Dört maskeli adam önümüzden geçerek binaya girdi, hepsinin el feneri taşıdığını gördüm. Üzerlerinde telefon olup olmadığını düşünürken aynı zamanda maskelilerin sayısının ne kadar da fazla olduğunu fark ettim.

Ölüm gerçek hayatta nasıl biriydi? Nasıl bir servete, nasıl bir güce sahipti? Bu kadar insanın zayıf noktasını nasıl bulmuştu?

Ayrıca bunca şeyin arasında tek derdi *biz* miydik yani?

Gözlerim kısa bir anlığına sokak lambasına kaydı. Yokuş tekrar boştu, etrafta ne bir araç ne bir insan gözüküyordu.

Kaçma şansım yoktu. Konuşup onları ikna edemezdim, sesi mi daha önce duymuşlarsa bir terslik olduğunu anlarlardı. Eğer jeneratöre göz atmayı kabul edersem de Ölüm yokluğunu fark edebilirdi.

Sadece arkamı dönüp tüm bunlardan uzaklaşmak istiyordum.

Zaman kaybediyordum.

“İyi zeytin seçmeler, *seri katil*,” dedi kadın. Alay edeceğini sanmıştım ama sesindeki saygıyı duymak beni şaşırtmıştı.

Seri katil olduğunu iddia eden kısa adam ellerini ensesinde birleştirdi. “Sikik deliler,” diye mırıldandı. Ardından ıslık çalarak kapıdan çıktı. “Zeytinleri taşıyamazsam Ölüm kızmaz, değil mi?”

Kimse ona cevap vermedi.

“Siz de jeneratöre,” dedi maskeli bir elini omzuma koyup beni içeriye çekerken. Adımlarım ona direnemedi. Böylelikle tekrar bi-

nanın içine girdim ve beni dış dünyadan ayıran kapının kapanışını izledim.

“Acele edin. Bu işin hızlı çözülmesi gerekiyor.” Yüzünü yanımdaki uzun boylu adama çevirdi. “Tek el feneri yeter, *hadi*.”

Başımı sallamakla yetindim. Elektriklerin kesilmesinin ne demek olduğunu idrak ederken gözlerimi el fenerine çevirdim. Kameralar kapalıydı. Silahlar çalışmazdı. Yani bina şu an *ölüydü* ve Ölüm beni *izleyemezdi*. Eğer her katta kameralar ve insanlar varsa, elektrik geldiğinde beni anında bulması imkânsızdı. Bu sırada dışarı çıkmak için şansım olabilirdi.

“*Neden bu kadar uzun sürdü?*”

Etrafımızda olmayan, değiştirilmiş bir ses duyduğumda ürperdim. Kadın iç geçirip cebinden bir telsiz çıkardığında dilim boğazıma kaçacaktı. Parmağını telsizin bir kısmına bastırdı. “Şimdi gidiyorlar,” dedi yüzü bana dönük bir şekilde durmaya devam ederken.

“*Acele etmezseniz, karşılaşacağınız sorunları tahmin etmek güç değil.*”

“On dakikaya hallolmuş olur.” Maskeli kadın yüzünü bu sefer uzun boylu adama çevirdi. Telsizin uğultusu kesildiğinde, “*Siktirip gidin!*” diye kükredi bize doğru. Sesi maskeme rağmen yüzüme tokat gibi çarptı.

Yanımda duran adam paniklemiş gibi hızla yürümeye başladı. Binanın merdivenine doğru ilerlerken peşine takıldım. Avuçlarımın içinde biriken teri önlüğüme sürerek gözlerimi önümdeki kişiye diktim. Tek kelime ettiğini duymamıştım ve bu ondan daha çok ürkmeme neden oluyordu.

Kafamı geriye çevirip baktığımda dış kapıdan vuran ışık bana kadının hâlâ kapıda olduğunu gösterdi.

Bu işi çözmeden kurtulamayacağımı kabullenmiştim. Köşeyi döndük ama merdivenlerden çıkmadık. Merdivenin karşısındaki panonun önünde durmuştuk. Maskeli adam el fenerini panoya tuttuğunda elektrik ve doğal gaz giderleri ile ilgili duyuruların panoda asılı olduğunu gördüm. Bina aidatı ve koridorlarda ses yapmama ile ilgili uyarılar bile asılmıştı.

Sanki burada birileri yaşıyormuş gibi. Faturalarını ödemesi gereken insanlar varmış gibi...

Adam dönüp el fenerini bana uzattığında kararsız bir şekilde aldım. Tekrar bana sırtını dönerek panoyu çivilerden asılı olduğu kısımlardan çıkardı ve yana çekip yere koydu. Yanıma geldiğinde el feneri panonun ardındaki iki kişinin yana yana durabileceği bir genişlikle olan koridoru aydınlatıyordu.

Jeneratörün böyle bir yerde ne işi olabilirdi? Binanın dışında ya da bodrum gibi bir yerde olması gerekmiyor muydu?

Adam bir elini, “önden buyur” dercesine koridora uzattı.

“Önden sen gideceksin,” dedim katı olmasını umduğum bir sesle.

Bir an duraksadı. Ardından “fark etmez” dercesine omuz silkti.

Eğer buradan kaçmaya çalışıyor olmasaydım, gerçekten dilsiz olup olmadığını ona sorabilirdim. Kafasını hafifçe öne eğerek koridora girdiğinde el fenerini kaldırdım.

“Gir içeri de panoyu yerleştireyim.” Tekrar maskeli kadının sesini duyduğumda omuzlarım gerildi. Yanıma geldiğini yeni fark etmiştim.

Kapana kısılmış gibi hissederken sertçe yutkunup koridora girdim. İleri doğru birkaç hızlı adım atıp önümdeki adama yetiştim.

“Hızlı halledin!” diye seslendi kadın arkamızdan.

Omzumdan geriye doğru baktığımda koridorun ucunun karanlığa gömüldüğünü görebiliyordum.

Ne yapacaktım ki? Zeliha gizli bir mühendis falan mıydı? Jeneratörü bulduğumuzda ne halt yiyeceğim hakkında bir fikrim yoktu ve en kötüsü, saniyeler ilerledikçe Ölüm’ün neler olduğunu anlayacağı zaman da yaklaşıyordu.

Dudaklarımı kemirerek bakışlarımı önüme çevirdim. Duvarlar tuğladandı. El feneri önümüzdeki koridoru aydınlatıyor, adamın gölgesi koridora düşüyordu. Sessizce yürürken gözlerimi önümdeki adamın sırtına sabitlemişim çünkü bakabileceğim başka bir yer yoktu. İlginç hiçbir şey yoktu. Koridorda bir eğim ya da yol ayrımı bile yoktu.

Önümdeki adamın yürüyüşüne odaklanmış bir şekilde ilerlerken aklımda tek cümlelik bir plan bile şekillenmemişti. Ne yapacağımı *bilmiyordum*.

Saniyeler geçiyordu, tek odaklanabildiğim önümdeki adamın omuzlarının devinişiydi. Adım atış şekli... Kaşlarını çatılırken tu-

haf bir hisse kapıldım. Bunu düşünmemle birlikte başıma bir ağrı saplandı. Ağrı o kadar şiddetliydi ki, sıkılı dişlerimin arasından bir inleme döküldü. Ağzımı kapatmak için elimi uzattığımda yüzümdeki maskeyi fark ettim.

Önümdeki adam omzunun üzerinden bir bakış attı.

“Sorun yok,” dedim düz bir sesle. “İlerlemeye devam et.”

Dişlerimi sıkarak yürümeye devam ettim. Başıma saplanan ağrı hâlâ oradaydı ve sanki attığım her adımda daha da güçleniyordu.

Duyduğum bir tıkırtıyla birlikte attığım adımın bir şeyin üzerine denk gelmesi bir oldu.

Gözlerimi yere çevirdim. Ayağımın altında duran şeyin siyah bir maske olduğunu fark ettiğimde geriye doğru birkaç adım attım. El feneriyle birlikte kafamı kaldırdım ve önümdeki adamın durmuş olduğunu fark ettim.

“Ne yapıyorsun?” derken sesime korku bulaşmıştı. “Bu maske senin mi?” Geri geri yürümeye devam ederken gözlerimi kıpırdamadan duran adamdan ayırmıyordum.

“Eğlenceliydi.”

Değiştirilmiş, mekanik ses kulaklarıma ulaştığında donakaldım. Bacaklarım buz kesildi. Dilim kıpırdamayı unutmuş gibi ağzımın içinde ağırlaşırken yutkunamadım bile.

Ölüm.

Ölüm karşımdaydı.

El fenerini tutan elim titreyince sırtını aydınlatan ışık sağa sola kaydı. “Kaçmaya çalışacak kadar hayata bağlı olduğunu izlemek beni duygulandırdı. Özellikle de sevimli doktoruna yaptıklarını gördükten sonra epey etkilendim. Senden beklediğim şeyler buydu, *sevgili tutsağım*. Daha önce tanımadığım biri gibi davranman.”

Bedenini bana çevirdiğinde donakaldım. Yüzündeki maske... beyazdı. Göz boşluğunun kenarında bir kadın figürü vardı ve maskenin kenarında duran bir kelebeğe uzanmıştı. Bir şekilde yerdeki siyah maskeden çok daha ürkütücüydü.

“Tasarımını sevdin mi?” diye sordu işaretparmağıyla yüzünü işaret ederken.

Vücudumdaki güç çekilirken, “Ne istiyorsun benden?” diye sordum titreyen sesimle. “Neden bana bunu yapıyorsun? Neden *benimle* oynuyorsun?”

Ellerini iki yana kaldırdı. “Ben de bilmiyorum ki.”

Ağlayamayacak kadar korkmuş bir şekilde ona bakmaya devam ettim. Başıma tekrar şiddetli bir ağrı saplandığında elim refleks olarak maskenin alnımı kapatan kısmına doğru hareketlendi.

Bana doğru bir adım atarken, “İnsan zihni asla tamamen unutmaz,” dedi Ölüm. “Bunu biliyor muydun?”

Geriye doğru bir adım attım.

“Unuttuğun zamana ait bir his, bir duruş, bir koku... Sen fark etmesen de zihnini tetikler ve beyin sana gerçekleri hatırlatmaya çalışır. Bu yüzden bazen insanlar...” İşaretparmağını alnına dayadı. “Dayanılmaz bir baş ağrısı çekerler, *kelebeğim*. Seni inletecek kadar şiddetli bir ağrı... Şimdi söyle bana, neren ağrıyor? Vücudunu mu çok zorladın, yoksa sana tanıdık gelen bir şeyler mi var?”

Dilimi kullanamayacakmış gibi hissettiğimden başımı sağa sola sallamakla yetindim.

Ben ne olduğunu anlamadan iki büyük adımda tamamen önümdeydi. Bir elini dirseğimin altına koydu. “Bu iyi hissettiğin anlamına mı geliyor?” dedi o tuhaf, değiştirilmiş sesiyle. “O zaman oyunumuza devam edelim mi?”

“Bırak beni.” Dirseğimi elinden çekip geriye doğru hızlı birkaç adım attım. “Uzak dur benden!” Sesim tıpkı elimdeki el feneri gibi kontrolsüzce titriyordu.

Ölüm ellerini havaya kaldırdı. “Yeter ki sen iste.” Düşünüyor-muş gibi kafasını öne eğdi. “Yine de... Benimle oynar mısın?”

Başımı sağa sola salladım.

“Çocukken oynayacak çok arkadaşı olmamıştı ama,” dedi kafasını daha da öne eğerken. Değiştirilmiş sesindeki ton değişmişti. “Hem bir zamanlar ona, ‘*Keşke çocukluğunda elinden tutup seni oyunun içine çekecek kız çocuğu olsaydım,*’ demiştin. Hatırlıyor musun?”

Hâlâ başımı sağa sola sallıyordum.

Ölüm iç geçirdi. “O zaman oynayalım,” dedi ellerini çırpmaya başlarken. “Ebe benim.”

“Ne?” Sesim kısık çıkmıştı.

CAMBAZ

Aniden başını kaldırdı. “KAÇ!” diye kükredi yüzüme doğru. Yerimden kıpırdayamadığımı fark edince gülmeye başladı. Değiştirilmiş sesindeki kahkaha, tüylerimi diken diken ederken geriye doğru zar zor bir adım attım. “Yakalarsam *benimsin!*”

“Buradan kaçacağım,” diye mırıldandım transa geçmiş bir şekilde. Titriyordum. *Buradan çıkmam gerekiyor.*

Ölüm arkamdaki koridoru işaret ederken gülmeye devam ediyordu. “Çıkış o tarafta, güzelim.”

El fenerini tüm gücümle yüzüne fırlattım. Ölüm afallayarak geriye doğru sendeledi. Ona arkamı döndüm ve nereden geldiğini bilmediğim bir güçle zifiri karanlığın içine doğru koşmaya başladım. Ayakkabılarım yeri ezip geçerken attığım her adımda vücuduma büyük bir ağırlık saplanıyordu. Kahkahası, hâlâ yankılanarak beni takip etmeye devam ediyordu.

Jeneratör yoktu.

Görev yoktu.

Emir yoktu.

Kaçmaya çalışacağımı en başından beri biliyordu ve benimle alay etmişti. Belki notu bırakan kişi bile kendisiydi.

Nefes nefese kalmış bir şekilde koşarken bir süre sonra kahkahasının dindiğini duydum. Beni takip eden adım sesleri kulağıma ulaştı. Koridor aniden spot ışıklarına benzer bir ışıkla aydınlandığında bunu sorgulamadım. Sadece koştum, koştum ve koştum.

Koridorun karşısını, yani pano koyulmuş çıkışı gördüğümde tüm vücudum isyan bayrağı çekiyordu. Yan dönerek omzumla panoya çarptığımda hızım, panonun kırılmasına neden olurken sarsıllarak koridora düştüm. Yere çarptığımda omzum sızladı, dudaklarımdan bir çığlık döküldü.

Kafamı kaldırdığımda koridordan bana doğru koşan Ölüm’ü gördüm.

“Siktir,” diye mırıldandım. “*Siktir git!*”

Debelenerek ayağa kalkmaya çabalarken gözlerimi koridordan ayırdım ve hâlâ karanlık olan binanın içine çevirdim.

O sırada birden duvarlardan Ölüm’ün sesi yankılandı. “*Ona dokunmayın.*”

Belki de bu yüzden, hâlâ dış kapının önünde dikilen kıvrıkcık saçlı kadın hiçbir şey yapmadan öylece durdu. İsmimi söyleme-

IŞIL LİMAE

mişti. Kim olduğumu betimlememişti. Sadece “o” demişti ve bu herkesin anlaması için yeterliydi. Hepsi benim anlamadığım bir oyunun içerisindeydi.

Kapının düğmesine basıp kapıyı sertçe kendime çektim. Dışarıya adım attığımda kapı arkamdan kapandı. Karın boşluğumdaki ağır nefesimi kesiyordu, hafifçe öne eğilerek bir elimi karnıma bastırdım. Koşmaya devam ederken bir şekilde sokak lambasının altına ulaştım. Ardından geriye bile bakmadan hızla sola saptım. Bir zamanlar çıktığım yokuşu inmek için...

Beklemediğim şey bir çarpışmaydı.

Nasıl olduğunu anlamamıştım. Kendimi birkaç saniye içinde, sokak lambasının aydınlattığı yere saçılmış meyvelerin arasında buldum. Kafamı kaldırdığımda orta yaşlı bir adam gördüm. Saçı ve sakalı hafifçe kırılaşmaya başlamıştı. Elinde ise meyve poşetleri vardı ve ben büyük olan bir tanesinin patlamasına neden olmuş-tum.

Kalbim, umut ve heyecanla sıkıştı. “Çok özür dilerim,” dedim doğrulmaya çalışırken. Titreyen ellerimi ona doğru uzattım. “*Çok özür dilerim...*” Nefesim kesildi. “Lütfen, lütfen bana yardım edin. *Kaçırıldım*. Birçok kişiyi kaçırıp bu binada tutuyorlar ve ben...”

Yaşlı adam bana şaşkınlıkla bakıyordu.

Dış kapının kapanma sesini duyduğumda zar zor ayağa dikilmiştim. Dilim dolandı. “Polis...” dedikten sonra cevap vermesini beklemeden yokuş aşağıya koşmaya başladım.

Yokuş, koşma hızımın ben istemeden hızlanmasına neden olurken hissettiğim çaresizlik gökyüzünün altında olmama rağmen gittikçe artıyordu. Omzumdan geriye doğru bakamıyordum bile çünkü korkuyordum. Ölüm’ün bana ne kadar yaklaştığını görmek istemiyordum.

Kurtulabileceğime dair bir inancım yoktu. Koşmak sadece koşmaktı... Nereye kadar dayanabilirsem. Hiçbir şeye inancım kalmamıştı.

Vücudum da daha fazla hareket etmeyi reddediyordu, daha fazla dayanamayacağımın farkındaydım. Sapabileceğim tek bir ara sokak bile yokken tek yapabildiğim, bir insan görme umuduyla önümdeki yola bakmaktı.

Birden saçlarımın kavrandığını hissettim ve adımlarım bir anlı-

ğına havada asılı kalırken geriye doğru çekildim. Hızım yüzünden birkaç adım öne doğru atsam da kafam bedenimle birlikte hareket etmemişti.

“*Yakaladım!*”

“Bırak!” diye bağırırken gözlerim acıyla doldu. “Yardım edin!” diye çığlık attım. *Biri sesimi duysun.* “Biri yardım et...”

Bir el ağzımın üzerine kapandığında beni tutan kişinin üzerine doğru sendeledim. Gözlerim çaresizce geriye doğru kaydığında Ölüm’ün maskeli yüzünü gördüm. Ellerim istemsizce ağzıma kapanan eline giderken sesim boğuk ve kısık çıksa da bağırmaya devam ediyordum. “*Yardım edin!*”

“O kazandı, neden mızıkçılık yapıyorsun?” dedi Ölüm. Ayıplararcasına cıkcıkladı. “Gerçi hile yapmasına onu ben teşvik ettim. Normalde bir kızın saçını asla çekilmemeli.”

Saçlarımı aniden bıraktığında diğer eli de ağzımın üstüne kapandı ve kafamdan tutarak beni ayağa kaldırdı. Bedenim onun bedenine yaslanmıştı. Bacaklarımı hareket ettirerek çırpınıyor, ağzımı kapatan elinden kurtulmaya çalışırken boğuk çığlıklarına devam ediyordum.

“Saçlarına baban gibi davrandığım için özür dilerim.”

“*Bırak!*” Sesim avucunun içinde boğuldu. “*Yardım...*”

“Şimdi o kazandığına göre artık ödülünü alıyoruz,” dedi Ölüm hevesli bir şekilde. “Ödülüm sensin. *Benimsin.*” Bir elini ağzımdan çektiğinde kısa tırnaklarımı tek eline saplayıp bağırdım. Duruşundan ödün vermedi. “Seni sadece biraz uyuşturacağım. Eve dönüş yolunu hatırlamanı istiyorum.”

Geri kalan her şey biraz bulanık, biraz da netti. Yine de dediği gibi olmuştu. Burnuma dolan o tuhaf kokudan sonra eve dönüş yolunu hatırlayabilmişim. Baygın değildim ama net düşünemiyordum ve en önemlisi, vücudumu kıpırdatamıyordum. O beni kucaklayıp yokuşu geri tırmanırken hiçbir şey yapamıyordum. Tamamen çaresizdim. Kendi içime hapsolmuşum.

Belli belirsiz şeyleri hatırlayabiliyordum.

İlki, çarptığım amcanın Ölüm'le konuşmasıydı. "Ölüm'ün istediği meyveleri bu kız bu hale getirdi... Şimdi ne yaparım ben?"

Ona çarpmış ve yardım dilenmiş bir kız umurunda bile değildi. Üstelik işin tuhafı, maske takmasa bile Ölüm'e çalışıyordu. Belki... Belki de bu çarpışma sahnesi bile Ölüm'ün bir oyunuydu.

Tüm hayatımı kontrol ediyordu.

İkinci hatırladığım şey, atkuyruğum her adımında sallanırken ve odaksız gözlerim gökyüzüne takılı kalmışken bana bir şeyler anlatmasıydı. "Normalde daha düzenliyimdir. Herkesi role hazırlamak için kısa bir süre vardı elimde. Umarım özensiz gözükmemişimdir. Genelde birbirleriyle konuşmazlar bile. Fakat günler sonra birkaç farklı ses duymanın sana iyi geleceğini düşünmüştüm." Kendi kendine aynı şeyleri sayıklıyordu. "Umarım aklında düzensiz biri olarak kalmam. Düzen önemlidir."

Yaptıklarını takdir etmemi mi bekliyordu?

"Odanda ses dinleme cihazı vardı. Gerçekten seni başıboş bırakacağımı mı zannettin? Tabii kameralar yoktu, rahatsız hissetmeni istemedim. Tamamen baygın olmadığının farkındasın, değil mi? Konuşurken bana bak. Biraz tepki ver."

Asansörün melodisini işittim. İlk geldiğimde bu sesi ne kadar da rahatsız edici bulduğumu anımsıyordum. Karanlık bir asansörde o melodi, her zamankinden daha ürkütücüydü. Özellikle Ölüm'ün elleri sırtımda ve bacaklarımın altındayken. Tüm vücudum, dünya üzerinde en çok korktuğum insanın elleri arasında dururken.

Ölüm maskeyi yüzümden çıkardı, gözlerime dayadığım camları yüzümden çekti. "Bu maskeyi görmek istemediğim tek yüz seninki," demişti ağır ağır. "Sadece canavarlar maske takar."

Sen bir canavarsın.

Asansörün durduğunu, Ölüm'ün beni taşıyarak koridora çıktığını anımsıyordum. Bedenimi kıpırdatamazken korku içindeydim. İntihara kalkıştığım gece dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Ona olan korkumu, bana neler yapabileceğini...

Beni metal bir kapının önüne bırakışını, tam dönüp gidecekken aniden dönüp karanlık koridorun ortasında yerde yatan bedenime

CAMBAZ

sarıldığını ve değıştirilmiş sesiyle hıçkırarak ağlamaya başladığını hatırlıyordum.

Elleri sırtımdan yukarıya doğru tırmanarak iki omzumu da kavramıştı. Alnını bir omzuma yaslariken ilk başta ne olduğunu anlamamıştım. Gülüyor muydu, ağlıyor muydu? Anca gözyaşlarını tenimde hissettiğimde ne olduğunu anlamıştım. Uyuşmuş zihnim ve kıpırdıyamayan bedenimle bile ağlayışını unutamıyordum. Gözyaşları damla damla omzuma dökülmüş, boynumu ıslatmıştı.

O hissi aşamayacağımı biliyordum.

Bu pisliğin yaptığı her şeyden pişmanmış gibi tek kelime etmeden, neden ağladığını söylemeden omzumda ağlamasını aklımdan silemeyecektim.

Bundan sonrası sadece karanlıktı. Belki koridorun karanlığı, belki de kapanan gözlerimin karanlığı... Hangi karanlığın geldiğini bilmiyordum.

Tek bildiğim *başaramadığımdı*.

Hayatta daha önce defalarca kaybettiğim gibi bir kez daha kaybetmiştim.

GÜN 76

“Oyuna tekrar başlamaya hazır mısın?”

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
16 Temmuz 2021*

Sesler uyuşmuş zihnime kışın düşen ilk kar tanesi gibi ağır ağır süzüldü. Uğultunun arasından belli belirsiz kelimeleri seçebiliyordum.

“Lan kavga etmeyi kesin de şuraya bakın!”

Sessizlik.

“Kim lan bu?”

“Afra'nın yerine birini mi yolladı?”

“Kimse onun yerini tutamaz.” Duraksama. “Kız baygın mı?”

“Aşırı küçük duruyor Çocuk olabilir mi?”

“Şuraya bakın...” Yine bir duraksama. “Kutunun üzerinde Afra yazıyor.” Birkaç küfür. “Bizimle taşak mı geçiyor lan bu herif?”

Kırpiklerimi kırıştırırken ilk hissettiğim şey vücudumdaki ağrıydı. Sanki tüm uzuvlarım bedenimden kopup gitmeye çalışıyor, kendini bilinmeyen bir yöne çekiyordu. Sert ve soğuk bir zeminde yattığımı idrak ettim.

“Lan, lan, lan! Kıpırdadı!”

İnleyerek gözlerimi araladım, avucumun içini yere dayayıp hafifçe doğruldum. Anında tüm koluma bir sızı yayıldı. Gözlerimi kırıştırırken karşımda dikilen devasa dikdörtgen demir kapıyı gördüm. Bir elimi sızlayan başıma götürdüm, ağrısına engel olmaya çalışırcasına bastırırken bakışlarımı sağa kaydırdım. Bu sefer de “Kullanım Dışı” yazan asansörü gördüm.

Yazıyı okuyabildiğimi idrak ettiğimde ellerimi başımdan yüzüme doğru indirdim ve yüzümde gözlük olduğunun farkına vardım.

CAMBAZ

Telaşla kafamı eğip üzerime baktım, hâlâ bir başkasının kıyafetlerini giyiyordum.

Zeliha.

Hızla yerimden kalktım, sekerek birkaç adımda asansörün karşısına geldim. Kapısına asılıp açmaya çalışırken vücudum çılgılık çılgılaydı. En sonunda hüsrarla kapıyı tekmelediğimde gürültü koridorda yankılandı. Derin bir nefes alırken duraksadım.

Ben neredeydim?

Sırtımı asansöre döndüğümde boğazım kurudu. Koridordaki kameralı silahları, kapıyla kapatılmış merdiveni ve bu katta bulunan tek daireyi gördüm.

Kapısı *açık* olan daireyi.

Boğazım kururken o tarafa doğru yürümeye başladım. Sanki atacağım adımları ben seçmiyordum. Bir şekilde oraya çekiliyordum ve içten içe bunun nedenini biliyordum.

Kapının önünde durdum. İlk önce kapının ardındaki kırmızı çizgilerle belirlenmiş o alanı ve içinde duran küçük kutuyu gördüm. Ardından gözlerimi zar zor yukarıya kaldırdım.

Daire 13.

Onları gördüm.

Diğer tutsakları.

Tekrar onların karşısına çıktığımda neler olabileceğini hep düşünmüştüm. Ölüm onlara yaşadığımı söylemiş miydi? Yoksa günlerdir, hatta belki de haftalardır ölü olduğumu mu sanıyorlardı? İntihara kalkıştığım için bana kızarlar mıydı, yoksa yaşadığımı gördüklerinde rahatlarlar mıydı? Bana sarılırlar mıydı? Bana sarılmalarını ister miydim?

Bedenim kilitlenip kalmıştı. Nefes bile alamıyordum.

Saniyeler uzayıp gidiyordu. Yüzlerine bakamayacakmış gibi hissetmeme rağmen kendimi zorladım. Bakışlarım panikle hiçbirine odaklanamadan kayıp gitti. Neredeyse bıraktığım gibi görünüyorlardı. Yüzlerindeki kızarıklıklar ve morluklar haricinde gözlerindeki umutsuz karanlık aynı kalmıştı.

Gözlerimin ilk tutunduğu kişi Mete'ydi çünkü şimdi bile,

aradan geçen günlere rağmen ondan yayılan güveni hissedebiliyordum. Yüzündeki şaşkınlık açık bir kitap gibi okunuyordu. Bir kaşında yara bandı vardı ama bu yüzünün güzelliğini gölgelememişti. Ağzımı açıp tek kelime edemedim. O da konuşmadı.

Bakışlarımı kaçırdım.

Çağrı'nın sırtışı yüzünde donup kalmıştı. Yüzü büyük bir kavgaya atlattığını özetliyordu. Teni mor, kırmızı ve yeşille kaplanmıştı.

Sarp... Zayıflamıştı ve yüzünde çekimser bir ifade vardı. Kutay kafasını hafifçe sağa sola sallarken kıvrıkcık saçları hareket ediyordu.

Kendimi zorlayarak Gökhan'a döndüğümde kendime ihanet ediyormuşum gibi hissettim. Siyah saçlarının hafifçe örttüğü gözleri irice açılmış, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı.

Gerçek bir tepki veren ilk kişi Gökhan'dı.

Geriye doğru bir adım attı.

Sırtını bana döndü ve arkasına bile bakmadan evin içine girdi. Dudaklarımı aralasan da adım söyleyecek cesareti bulamadım.

Genzim yanarken gözyaşlarımı içeride tutmak için kendimle bir savaş verdim.

Sonrasında bakışlarımı en çok yüzleşmeye korktuğum kişiye çevirdim. Yaptıklarım yüzünden kendini en çok suçlayabilecek kişiye. *Egemen'e...*

Koyu sarı saçları her zamanki gibi dağınıktı. Keskin yüz hatları çökmüş, belki biraz da kilo vermişti. Gözlerindeki, genelde fazla uyumaktan kaynaklanan şişlik yerini uykusuz gözaltı torbalarına bırakmıştı.

Bana o kadar boş bakıyordu ki, canım acıdı. Sanki hiçbir şeymişim gibi bakıyordu. *Hiç kimseymişim* gibi. Kendimi daha fazla tutamadım. İlk defa o anda gözlerim doldu.

"*Egemen...*" diye başladım. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Onu geride bu yükü bıraktığım için ağlaya ağlaya özür dilemek istiyordum.

Gözlerim en çok onun yüzünde takılı kaldı. En sonunda duygusuz gözlerine bakmaya dayanamayınca bakışlarımı kaçırdım.

"Hayattayım," diye fısıldadım. Biraz daha yüksek sesle konuşsaydım, sesim titrerdi.

"Eee..." Bakışlarım hızla Çağrı'ya döndü. "Fark ettik." Kafası

karışmış gibi diğerlerine baktıktan sonra gözlerini tekrar yüzüme çevirdi. “Buyurmaz mısın?”

Hapsedileceğim eve buyurmaz mıydım?

“Sanırım gidebilecek bir yerim yok.” Sertçe yutkunurken asansöre kaçamak bir bakış attım.

Tekrar başımı sallayıp kapıya doğru hareketlendiğimde, “Dur,” dedi Kutay. Kafa karışıklığıyla ona bakarken gerçekten de durmuştum. “Demir kapıyı açmayı denemedin.”

Birkaç saniye bakiştık.

“Çünkü dümdüz demir,” dedim kaşlarımı havaya kaldırırken. Koridorun soluna, bomboş kısma baktım. “Ve emin ol gidebileceğim bir yer yok.” Dudaklarım sızlamasına rağmen hafifçe gülümsedim. Acı bir gülümsemeydi bu. Kutay’ın ela gözlerinin içine bakarken, “Denedim,” diye ekledim.

Sarp’ın hareket ettiğini gördüğümde bakışlarım ona kaydı. “Ay bana bi’ şeyler oluyor,” diyerek sırtını duvara dayadı. Duvarda kaya kaya yere devrilirken dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Hay sikeyim ya,” diyen Mete’nin bakışları Sarp’a kaydı. Bana doğru tekrar kararsız bir bakış attıktan sonra hızlı adımlarla fenalaşan Sarp’a yöneldi.

“Her şey bildiğin gibi,” dedi Çağrı ellerini iki yana açarken. Ellerini şortunun lastiğine sıkıştırıp omuz silkerken gülümsüyordu.

Daha fazla dayanamadım. Dudaklarım titrerken kırmızı bölgeye bir adım attım. Kurşunlar bedenimi delip geçmedi. İlk seferinde sürüklenerek sokulduğum eve, bu sefer kendi ayaklarımla tekrar girdim.

Daire 13’e tekrar hapsedileceğimi biliyordum. Yine de uzun zaman sonra ilk defa kendimi *güvende* hissediyordum.

Bana alan açmak amacıyla geri çekildiler. Eğilip kırmızı bölgedeki isminin yazdığı kutuyu aldım. Kutuyu açtığımda bir telefonla karşılaşmak beni şaşırtmadı. Telefonu alıp kırmızı çizgiden çıktım.

Kartlar yeniden dağıtılmıştı.

Ölüm’ün oyunu tekrar başlıyordu.

Artık tamamen evin içindeydim ve ben sadece... buraya *ait* hissediyordum.

Ben ne olduğunu anlamadan biri beni kolumdan tutup kendine çekti.

Bir de baktım ki, Çağrı bana sarılıyordu. Rahatsız edici bir sarılma değildi. Kollarını gevşek bir şekilde omuzlarıma dolayarak hafifçe üzerime doğru eğilmişti. Kafam göğsüne anca geliyordu. “Yemin ederim yavaşlık olsun diye söylemiyorum...” Sesi ciddiye. “Özlendin.”

İçimde bir ip koptu, gözümünden bir damla yaş süzülürken Çağrı geri çekildi. Morluklarla dolu yüzüyle tekrar gülümsedikten sonra hafifçe kaşlarını çattı ve diğerlerine bir bakış attı. Gözyaşımın bıraktığı ıslaklığı hızla silerken gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım çok fazla titriyordu.

Telefondan bildirim sesi geldiğinde nefesimi tuttum.

Çağrı ve Kutay’ın bakışları bana kaydığında telefonu kaldırıp ekrana baktım. Birkaç saat önce bana sarılarak ağlayan beyaz maskeli adamın görüntüsünü hayal meyal hatırlıyordum.

Ölüm: Tavşan deliğine hoş geldin.

“Eh,” dedi Kutay. Kafamı kaldırdığımda hafifçe gülümsedi ve bir eliyle evi gösterdi. “O zaman... Eve *tekrar* hoş geldin.”

“İstersen önce bir otur,” dedi Çağrı ben cevap veremedim. Sarp’ın yüzünü kitapla yelpazeleyen Mete’ye kaçamak bir bakış attı. “Hepimizin oturmaya ihtiyacı olabilir.”

Salona ilerledik. Eski yerime, Gökhan’la oturduğumuz ikili koltuğa geçtim. Titreyen dizlerimi birbirine bastırıp avuç içlerimi dizlerime dayadım. Kafamı hafifçe öne eğdiğimde yorgun düşmüş, dalgaları sinmiş saçlarım yüzüme döküldü.

Sessizlik kulağımı dolduran tek şeydi. Yüzmeyi bilmeden denize dalmış gibi hissediyordum. Onlar sustukça ben boğuluyordum.

Aklım almıyordu. Bu insanları nasıl geride bırakabilmişim?

Tecavüze uğrayacaktın.

Egemen beni kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Seni sadece bir geceden kurtarmıştı. O’nun elinden değil.

Gökhan’a söz vermişim.

Seni anlar. Anlamalı. O da ilk başta yaşamaktansa ölmeyi seçmişti.

Gözlerimi soluma, Gökhan’ın oturması gereken o boşluğa çevirdim.

Orada kimse yoktu.

Sol yanım boş kalmıştı.

Koltuklara hızla göz gezdirdiğimde Egemen hariç herkesin burada olduğunu gördüm. Onun yokluğu, varlığından daha çok kendini hissettiriyordu.

“Hâlâ gerçek gibi gelmiyor ama...” Mete’nin sesi beni, Egemen’in yokluğunu içimde büyütmekten alıkoydu. Üçlü koltuğun ortasına oturmuş, dirseklerini dizine dayamıştı. “Seni görmek güzel.”

“Afra.” Bakışlarımı Kutay’a çevirdim. Üçlü koltuğun bana yakın köşesine oturmuş, ellerini kucığında birleştirmişti. Bana bakarken kararsız görünüyordu. “İyi hissettiğinde konuşmamız gerekiyor.”

“İyi hissettiği bir zamanda mı?” Gökhan’ın sesi soğuktu. Üçlü koltuğun bana en uzak kısmına, koltuğun kenarına sırtını bana dönerek oturmuştu. “Daha birkaç dakika önce yaşadığım öğrendik! O bizim ne hissettiğimizi umursuyor mu? Karşımızda yirmi dokuz gündür ölü olan biri dikiliyor!”

Kaşlarım hafifçe çatıldı. “Yirmi dokuz gün mü?” diye fısıldadım donuk bir sesle. Ölüm bana *yıllar* gibi hissettirmişti.

Gökhan kafasını öne eğdi, bana cevap vermedi.

“Hâlâ günleri mi sayıyorsun?” diye soran kişi Çağrı’ydı. Her zamanki yerinde, karşımdaki ikili koltukta oturuyordu.

“Günler de onunla birlikte ölmedi ya,” derken Gökhan’ın sesi soğuktu.

Yaşamıyormuşum gibi konuşmuştu. Sanki onun içinde çoktan ölmüştüm.

Yirmi dokuz gün. Bodrum katındaki hastane çakması odada bu kadar uzun zaman mı tıkılıp kalmıştım? Ölüm bana bir saat bile vermemişken günler benim için haftalar kadar uzundu. Gökyüzüne bakabileceğim bir pencere bile yoktu.

“Başından neler geçti?” diye soran kişi Mete’ydi. “Maskeliler seni buradan çıkardıktan sonra sana ne olduğunu hiçbirimiz öğrenemedik. Yirmi dokuz gündür *onun* elinde miydin?”

Boğazım düğümленirken başımı zar zor aşağı yukarı salladım. Demek bu evden beni, Ölüm’ün adamları çıkarmıştı. Dudaklarımı aralasam ağlardım, bu yüzden sessizliğe gömüldüm.

IŞIL LİMAE

Önümden geçen adımları gördüm. Ardından koltukta yanıma bir ağırlık çöktü. Sol yanımda biri vardı ancak gelen Gökhan değildi. Daha gözlerimi çevirmeden bunu anlamıştım.

Mete'ydi.

Bir elini sırtıma koyduğunda istemsizce gerildim. Mete'nin gözleri ürkmüş bedenimde gezinirken gözlerini yumup derin bir nefes verdi. Elini yavaşça çekti. Yüzümü görmek için hafifçe öne eğilirken, "Abicim," diye mırıldandı. "Ne yaptı sana?"

Ne yaptı sana?

Bu soruya verebilecek yüzlerce cevabım vardı ama şimdi hiçbirini dilimin ucuna gelmiyordu. Önemli olan sadece yaptıkları mıydı, yoksa yapmayı düşündükleri miydi? *Hayır, hayır...* Önemli olan *her şeyi* yapabilecek bir konumda olması ve beni bu gücün altında ezmesiydi.

"Beni hapsetti," dedim sesim çatlarken. "Gözlerimi açtığımda bu binanın bodrum katındaydım ve..." Gökhan'ın sırtına kaçamak bir bakış attım. "Yirmi dokuz gün boyunca orada tutuldum."

"Tek başına mıydın?" diye sordu Kutay.

"Doktor kılıklı ama doktor olmayan bir organ mafyası ben yemek yerken önümde öldürüldü," dedim gözlerimi kırpmadan ona bakarken. "Doktorum ve psikiyatristim vardı."

"Organ mafyası mı?" diye soran Sarp'ın sesi kısıldı. Daha yeni kendine gelmişti.

"*Psikiyatrist* mi?" Bu soru Kutay'dan gelmişti.

"Aman siz de," dedi Çağrı göz devirirken. "Şu anki durumumuza bakın, şaşırdığınız şeye bakın." Duraksadı. "Mallar."

"Ölüm'ü gördün mü?" diye sordu Kutay. Kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti.

"Çoğunlukla az ışıktayken ya da karanlıktayken. Yüzünde her zaman maskesi vardı." Kalp atışlarım onu anlatırken hızlanmaya başladı. "Onu gördüm," diye devam ettim zorla. "İstemediğim kadar çok gördüm."

"Bu kadar mı?" diye sorarken Mete'nin yüzünü gölgeleyen şey şüpheydi. "Sadece seni hapsedip tedavi edilmeni mi sağladı? Yoksa sana zarar verdi mi?"

"Tedavi edip öylece seni buraya geri mi gönderdi?" diye ekledi Sarp.

“Sadece bir kez anlatabilirim,” dedim güçlükle. Bakışlarımı ondan kaçırdım. “Egemen de burada olduğunda.”

Kısa bir sessizlik oluştu.

“Egemen nerede?” diye sordum ayağa kalkarken. Oyalanmak istemiyordum. Suçluluk duygusunun ağırlığı altında ezilirken adımlarım ona ulaşmak istiyordu.

“Bana söz vermiştin.” Gökhan koltuktan kalkıp bana döndü. Yüzündeki ifade duraksamama neden oldu. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı, gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. “Bana söz vermiştin ama daha bana tek kelime etmeden gidip onunla konuşmak istiyorsun.”

“Gökhan,” dedi Kutay. Sesi uyarıyla doluydu.

Bakışlarını ikimizin arasında gezdirirken, “Ne sözü?” diye sordu Çağrı.

“Çünkü o kendini suçluyor,” dedim boğuk bir sesle. “Belki hepinizden de çok ve...”

“Biz suçlamadık mı sanıyorsun?” dedi Gökhan sakın bir ses tonuyla sözümü keserken. “Her gün, yirmi dokuz günün *her sıkık anında* bu evde kavga vardı. Hepimiz kendimizi suçladık çünkü senin Egemen’in yanına gittiğin gece burada kalmayı seçseydik, intihar etmezdin diye düşündük!” Bağırmasına rağmen nefes nefese kalmıştı. “Neden ilk ona gidiyorsun?” Sesi kontrolsüzce yükseldi. “Neden bana tutamayacağın bir söz verdiğini anlatsana!”

“Gökhan,” dedim alçak sesle. Bakışlarım onun yüzüne dalıp gitti. “Egemen’in midesi bulanır.”

Hepsi öylece bana baktı.

“Stres yaptığında ve fazla *‘hissettiğinde’* her zaman midesi bulanıyor,” diye devam ettim. “Kusmamak için yerinden bile kıpırdamaz. Onu alıp gelmem gerekiyor çünkü merak ettiklerinizi iki kere anlatacak gücüm yok. *Yemin ederim* yok.” Duraksadım. “Sana verdiğim sözü tutamamışken yüzüne bakacak gücüm de yok.”

“Biliyor musun...” Gökhan’ın sesi titriyordu. “Benim de ölü sandığım biriyle konuşacak gücüm yok.”

“Hey, hey...” diye araya girmeye çalıştı Çağrı.

Gözlerimi Gökhan’ın yüzüne çevirdim. “Sanırım ölmemi tercih ederdin,” dedim düz bir sesle. Bana verebileceği cevabı düşünmek bile ellerimin titremeye başlaması için yeterliydi.

IŞIL LİMAE

Gökhan'ın bana karşı böyle olmasını istemiyordum.

Canım çok yanıyordu.

“Hayır...”

“Birlikte yaşamak için söz vermiştik. Sözümden dönmeye çalışmam, seni sözümü bozmamdan daha çok sinirlendiriyorsa yapabileceğim hiçbir şey yok.” Dişlerimi yanağıma geçirdim ve Gökhan'ın yüzünde belirip kaybolan suçluluk duygusuyla yüz yüze geldim.

“Sen, sensizliğin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.” Gökhan'ın sesinde bir yenilgi vardı. “Hayatından senin gibi birinin kaybolmasının nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun. Sana yaşamak için söz veren birini, bir kan gölünün ortasında ölmek üzere olduğunu görmek nasıl bir his, bilmiyorsun.”

Yalnız kaldığım her an onları düşünmüş, sürekli o geceyi hayal etmiştim. Banyoda beni görüp görmediklerini ve...

Cesaretimi toplayarak, “Beni gördünüz mü?” diye sordum.

“Tuhaf bir alarm çalmaya başladı,” dedi Sarp irkilmiş bir şekilde.

“Bir kadın sesi kendine yaptığın şeyi bize duyuru geçti,” dedi Kutay. Geriye yaslanıp gözlerini tavana çevirdi. “Hepimiz banyodaydık.”

“Kutay maskeliler gelene kadar ilk yardım uyguladı,” diye araya girdi Çağrı. Kutay devam edebilecekmiş gibi görünmüyordu. “Sonra da... Ne kadar geçti bilmiyorum, maskeliler geldi. Seni alıp götürdüler ve bizi orada bıraktılar.” Yüzüme bakarken bakışları durgundu. “Beyaz bir banyoyu kırmızıya çevirmiştin.”

Elim istemsizce kestiğim koluma gitti, parmaklarımla koluma dokundum.

Belki de Gökhan haklıydı. Onların ne hissettiğini tahmin bile edemiyordum. Korkunç bir şey olmalıydı, öyle kolay kolay unutulacak türden değildi. Tıpkı çorbama damlayan o kan damlaları gibi... Tıpkı Sarp'ın eski sevgilisinin kapının önünde kurşuna dizilmesi gibi... Ya da Zeliha'nın kıyafetlerini almak için ona yaptıklarını gibi...

Kafamı öne doğru eğerken gözlerim doldu. “Özür dilerim,” dedim titreyen sesimle. “Size bunları yaşatmak istemezdim. Ben sadece...”

“Yaşamak istemiyordun,” dedi Gökhan ağır ağır. “*Her şeyi birlikte atlatırız,*’ dedikten sonra yaşamak istemediğine karar verdin.”

Neden vazgeçtiğimi sorsana...

“Sizin aranızda romantik bir şeyler oldu da biz mi kaçırdık ya?” diye homurdandı Çağrı kısık sesle. Düşünceli bir edayla çenesini sıvazlıyordu. “Vay be.”

“Kes sesini,” dedi Gökhan sesini yükseltirken. Boş bakışları Çağrı’nın üzerine kilitlenmişti. “Bu öyle bir şey değil.”

“Off,” dedi Sarp aniden. “Neden kavga ediyorsunuz?” Koltukta hafifçe doğruldu. “Afra’nın yaşadığına sevinmek yerine neden bu konuşmaları yapıyoruz? Ve neden sarılmadan önce onu sorguya çekiyorsunuz?” Bir eliyle sarı saçlarını omzundan geriye doğru atıp Gökhan’a döndü. “Hepimize aynı anda anlatmak istiyorsa, herhalde gidip Egemen’i ikna edecek kişi de Afra. Egemen’i sen mi mutfaktan çıkaracaksın sanki? Hepinizin ona verdiği tek şey yumruklarınızdı.”

“Kaldı ki,” diye ekledi Çağrı. Abartılı bir el hareketi yaparak öne eğildi. “Hepiniz Egemen’i suçlamadınız mı?”

“Ben hariç,” dedi Sarp.

“Ve ben,” diye ekledi Çağrı.

Kanımın vücudumda yavaşladığını hissettim. “Ne yaptınız?” diye fısıldadım. “Egemen’e ne söylediniz?”

“Hepimiz birbirimizi suçladık,” dedi Mete bu yeterli bir açıklamaymış gibi. Hemen yanımda ayakta duruyordu.

“Yooo,” dedi Çağrı. “Alakası bile yok. Sarp’la ben suçlayacak kimseyi aramadık. Kutay da sözlü olarak kimseyi suçlamasa da bazı hareketlerinden yaptığı suçlamalar belli oluyordu yani...” İmalı bir şekilde Kutay’a baktı. “Bazen gerçek hislerini aşırı belli edebiliyor.”

“İnsan çaresiz hissedince suçlayabileceği birini arıyor,” dedi Kutay. “Ve kendimizi ne kadar suçladıysak, etrafımızda da o kadar suçlayacak birini aradık.” Gözlerini bana çevirdi. “Sanırım etrafta bir kadın olması bize iyi geliyordu.”

“Bir kadın olması değil,” dedi Mete. “*Afra’nın* olması iyi geliyordu.”

Kutay başını sallarken gözlerini benden ayırmadı. “Senin yokluğunda hepimiz... kavgaya meyilliydik.”

IŞIL LİMAE

“Ben hariç,” dedi Sarp tekrar. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Mete iç geçirdi. “Senin saldırganlaştığın gün olursa kendimi sike...” Duraksayıp bana baktı. Ardından kendi kendine gülümse-di. “*Silkeceğim...*”

Bana özel küfür sansürleri... Neredeyse gülümseyecektim. Aklım tamamen Egemen’e yapabilecekleri suçlamalarla dolu ol-masaydı, gülümseyebilirdim de. “Ona ne dediniz?” derken göğ-süm sıkıştı.

Çağrı ellerini iki yana açtı. “İlk günlerde Mete, eşek sudan yüzerek geçmeyi unutuncaya kadar Egemen’i birkaç kez dövdü,” diye açıkladı umursamaz bir şekilde. “Ağzıma fiş sokan Egemen, karşılık bile vermedi. Şey dediler işte... *Tecavüzcü, piç, peze-venk...*”

Egemen’e mi *tecavüzcü* demişlerdi?

Gıcırta sesi duyduğumda yerimden sıçradım. Bakışlarım duva-ra kaydığında silahların Çağrı’ya çevrildiğini fark ettim.

Çağrı gülümseyerek silahlara el salladı. “Çalıştığınızı bilmek güzel.”

“Ona bunları mı söylediniz?” dedim dehşet içinde. Sadece o gece Egemen’i seçtiğim için onun bana zarar verdiğini mi düşün-müşlerdi?

“Ben hariç,” dedi Sarp tekrar. Bir an duraksadıktan sonra ek-le-di “Bir de Çağrı hariç.”

“Bir daha beni eklemeseydin, seni saçından asmayı düşün-ecektim,” dedi Çağrı bir elini göğsünün üzerine koyarken. “Teşek-kürler.”

“Bence şu an bunlardan bahsetmek çok sıçmık bir fikir,” diye fısıldadı Sarp eliyle ağzını örterken. “Afra diğerlerini boğabilir. İyi dövüştüğünü unuttun mu?”

“Kusacak mısın?” diye sordu Mete.

“Hayır,” dedi Sarp. “Gizli konuşmaya çalışıyorum.”

Gökhan bıkkınlıkla iç geçirdi.

“Ona gerçekten *tecavüzcü* mü dediniz?” Başımı çevirerek tek tek hepsinin yüzüne bakmaya çalıştım. Parmağımı Gökhan’a doğ-rulttum. “Dedin mi?”

Beni ne onayladı ne de reddetti.

“Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” dedim titreyen sesimle. Bağdırmamak için kendimi zor tutuyordum. Egemen sırf Kutay dışında bir seçeneğim olması için bir şey dememiş, o gece ise ölmeyi kabullenmişti. “Egemen beni *kurtardı*.”

Mete derin bir nefes aldı. Konuşmak üzere dudaklarını araladı ama ağzını açmasına izin vermedim. “Onu seçen bendim! *Ben!* Beni hayatta tutan oydu! Eğer yaşanılanlar için Ölüm dışında birini suçlamak istiyorsanız ve ikimizden birine tecavüzcü demek istiyorsanız *bana* diyebilirsiniz!” Ellerimi iki yana açtım. “Bir avuç insan, birbirinize sıfat yapıştırmaya ne kadar da heveslisiniz.”

Nefes nefese kalmış bir şekilde durdum. Omuzlarım aldığım nefeslerle inip kalkıyordu. Ara ara vücuduma saplanan ağrıyla birlikte dün gece ne kadar zorlandığımı hatırladım. Geriye doğru sendeleyerek kalktığım koltuğun kolçağına oturdum. Gözlerimi yumup derin bir nefes verdim. “Bu kadar acımasız olmayın,” dedim yalvarırcasına.

“Afra,” dedi Gökhan yumuşak bir sesle. Sesinde kırılganlığın parçaları vardı. “Sen de acımasızdın.”

Başımı iki yana salladım ancak biliyordum. Onların yüzleşmek zorunda olduğu görüntü acımasızcaydı.

“Herkes birbirini suçladı,” dedi Kutay. “Sonra zor ve karışık haftalar geçirdik. Bunları oturup detaylıca konuşmamız gerekiyor. Sen neler olduğunu anlatırsın ve biz de burada neler yaşandığını anlatırız. Bunun için önce Egemen’i burada istiyorsan, gidip onunla konuşabilirsin. Fakat uyarayım, haftalardır kimseyle konuşmuyor.”

Nefeslerimi düzene sokmaya çalışırken, “Kimseyle konuşmadı mı?” diye tekrarladım.

“Konuşmaya çalışsak da konuşmadı,” dedi Mete bileğini ovuştururken. “Ben bile konuşmaya çalıştım. Zaten birkaç kavgamızın nedeni bizimle tek kelime etmemesiydi.” Parmaklarını yumruk haline getirdikten sonra elini gevşetti. “Bok kafası.”

“Yani *konusmuyor* diye kavga mı ettiniz?” diye sordum inanamayarak.

“Hiç haftalardır konuşmayan biriyle aynı çatı altında yaşadın mı?” dedi Kutay iç geçirirken. “Benim gibi sakın birinin bile sinirini zorlayabiliyor.”

“Bu arada bu, sınıfın sessiz çocuğuna gıcık kapan sınıfın popüler tayfası kafası,” dedi Sarp bir anda. “Söyleyecektim de içimde kalmıştı. Sussun işte, ne güzel kimseye zararı yoktu.”

Kutay ona sert bir bakış attı. “Sorun susması değildi. Kendine zarar veriyordu. İlk zamanlar onu suçla...” Duraksadı. “... *suçlamamızdan* sonra kendini suçlamaya başlamış olmalı. Konuşmuyor ama kim bilir kafasının içinde neler dönüyor. Kafayı yemiş gibi davrandığını fark ettin mi?”

“Bir dönem Sarp yediklerini kusuyordu,” dedi Mete. Bana doğru bir adım atıp elini omzuma koydu. *Sarp mı...* “Gökhan yemeden içmeden kesilmişti. Hatta Egemen de öyle.” Gözlerimi Gökhan’a çevirdiğimde bana bakmadığını fark ettim. “Kutay, Gökhan’ı bir şekilde yemeye geri döndürebildi fakat Egemen’i konuşmaya bile ikna edemedik. Birbirimizden nefret ettiğimiz için kavga etmedik. Birbirimizi suçladık, evet. Ama birbirimizi toplamaya çalışıyorduk.”

“Didişmek stres atmaya yardımcı oluyor,” diye açıkladı Çağrı omuz silkerek.

Kalp atışlarımın sakinleşmesi için beklerken aklımda sürekli “*tecavüzcü*” kelimesi dönüp duruyordu. Egemen ona söylenenleri kabul etmiş olamazdı, değil mi?

“Ben en çok kendimi suçladım,” dedi Mete yavaşça. Elini sırtıma kaydırды, ardından kollarını etrafıma doladı. Başım onun omzuna değdiğinde dudaklarım titredi. Dudağımı ısırırken gözlerimi yumarak ona yaslandım. Sızlayan kollarımı onun bedeninin etrafına doladım. “O gece burada kalmamız için yeterince ısrar etmedim diye kendimi suçladım.” Çenesini kafamın üstüne bastırdı. “Ablamı da koruyamamıştım,” dedi kısık sesle. Söylediklerini zor duymuştum.

Gözlerimi açmadan sarılmanın verdiği hisse odaklandım. Ne çok sıkı sarılmıştı ne de fazla gevşek... Kollarının arasından sıyrılıp kaçmam için bana alan veriyor gibiydi.

Keşke abim sen olsaydın.

“Tek suçlu Ölüm’dü,” diye mırıldandım. “Bunu kendinize yapmayın. Bu evdeki tek sorun en başından beri Ölüm. O sokak, anesine olanlar ya da biz değiliz.”

Mete geri çekildiğinde bu sefer karşımda dikilen Kutay’dı.

Kollarını iki yana açtığında davetini kabul ederek ayağa kalktım ve kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. Onlara sarılırken kesiklerle dolu kolum alev almış gibi yanıyor, sanki benimle alay ediyordu.

Pes ederken onların yerine de pes etmiştin.

“Olabilecekleri tahmin etmem gerekiyordu,” dedi Kutay, Mete gibi. “Hepinizi anladığımı sanıyordum, yine de ölümü kabullenmiş birini yüz ifadesinden tanıyamadım.”

Derin bir nefes alarak alnımı omzuna yasladım. “Kendini suçlama.” Bir zamanlar hepsi birer yabancıydı ancak şimdi o yabancılara sarılmak bana huzur veriyordu.

Kutay geri çekildiğinde kirpiklerinin ıslandığını fark ettim. Yine de buruk bir şekilde bana gülümsemeyi başardı. “Sensiz burası olmazdı. Eh, senin gibi inatçıyı mezar bile tutamazdı zaten.”

Kutay’ın yanından geçip Sarp’ın karşısına dikildiğimde gülererek ayağa kalktı. Sıkıca sarıldığımızda karışık saçlarını daha da karıştırarak istemsizce gülümsedim. “Teşekkür ederim,” derken ne için teşekkür ettiğimi bilmiyordum. Hiçbirimizi suçlamayacak kadar iyi niyetli olduğu için miydi, yoksa az önceki tartışmayı yatıştırdığı için miydi?

“Hayatta olduğun düşüncesi hâlâ aşırı garip geliyor,” dedi sırtıma pat pat vururken. “Ama sanırım içten içe yaşıyor olduğunu düşünüyordum.”

“Orasını anladık zaten,” dedi Mete alayla. “Kesin öldüğüne inanıyor olsaydın, bayılmaya yaklaşırdın.”

“Direkt bayılırdım,” dedi Sarp geri çekilirken. Yanakları kızarmıştı. Bir an sonra koltuğa geri oturup yüzünü yelpazelemeye başladı. “Gelecekteki karım sizce Afra’ya sarıldığım için üzülür mü?”

“Öyle bir karın olursa,” dedi Kutay. “Direkt boşan.”

Gökhan’a bakmadan Çağrı’ya yöneldim çünkü Gökhan’a kollarımı açan kişi olmaktan korkuyordum. Onun karşısına geçene kadar biraz daha zaman kazanmak istedim. Bu yüzden kollarımı Çağrı’ya doladım.

“Çok değiştim bence,” dedi Çağrı bana sıkıca sarılırken. “Sence?”

“Sanırım hepimiz biraz değiştik,” diye karşılık verdim. Geriye çekilirken başımı omzuma doğru hafifçe eğdim. “Ama gerçekten bir tebriği hak ediyorsun...”

IŞIL LİMAE

“Ne tebrik hak etmesi?” dedi Çağrı pis pis sırıtırken. “Biraz toparlan da yavşamaya başlayayım.”

İç geçirdim.

Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırırken, “Şaka şaka,” dedi Çağrı.

“Allah belanı versin,” dedi Sarp. “Aaa, seviyesiz herif.”

Geri çekildiğimde Gökhan’la göz göze geldik. Ellerini üzerindeki siyah eşofmanın cebine sokarken, “Egemen’i alıp gel,” demekle yetindi. Ona yaklaşmamı bile istemiyor gibiydi.

Benden nefret ettiğini düşünmüyordum. Sadece kırgındı ve bu kırgınlığıyla hareket ediyordu. Onun duygusal dayanağı olmuş, sonrasında ortadan kaybolmuştum.

Ben de kırgındım. Neden hayatta kalmak için her şeyi yapan Afra’nın o gece ölmeyi seçtiğini sormadığı için kırgındım. Sordukları için... Bana kırıldığı için kırgındım.

Hayatta birçok şeyden kaçmışım. Ailemle yaşadıklarından, okul hayatımdaki gerçeklerden, derslerden, ihanetlerden, kötü kalpli insanlardan ve bana yaptıklarından... Bir süre sonra kendimden, iyi-kötü fark etmeksizin tüm insanlardan, hatta bir insan gibi hissetmekten bile kaçmışım. En önemlisi, hayatın kendisinden kaçıp gitmeye çalışmışım.

Bu sefer kırgın olsam da kaçıp giden kişi ben olmak istemedim.

Adımlarım birbirinin önüne o kadar hızlı düştü ki, kendi hareketlerimi takip bile edemedim. Bir an sonra kollarımı Gökhan’ın bedenine sıkıca sarmışım. O şok içinde kıpırtısız bir şekilde dururken gözlerimden yaşlar boşanıyordu.

“O gece ben mahvolurdum, anlıyor musun?” dedim titreyen sesimle. Boğazımda bir hıçkırık takılı kalmıştı. Karşısında ağlayıp sızlanan bir çocuk gibi davranmak istemiyordum. Onun düşlediği, sırtını yaslayabileceği arkadaşı olmak istiyordum. “O geceyi yaşasaydım, atlatamazdım. Kızma bana, *n’olursun...*”

Gökhan kollarını kıpırdatmaya çalışırken onu nasıl tuttuğumu fark ettim. Kollarını bedenine dayalı haldeyken ona sarılmışım, kıpırdamıyordu bile.

“Bırak beni,” derken Gökhan’ın sesi titredi. Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendimi zor tuttum.

“İstediğin buysa bana bir daha hiçbir zaman sarılma,” dedim

yutkunurken. Gözyaşlarımı yutmuş gibi hissetmişim. “Ben her zaman sana sarılacağım, Gökhan... Sen kollarını bana dolamasan bile.”

“*Bırak dedim!*”

Bağırışı kulağımda patlarken kollarımı ondan ayırdım ve geriye doğru bir adım attım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Yaşlarla bulanıklaşmış gözlerimle öylece yüzüne baktım.

Ağlıyordu.

Bembeyaz teninin üzerindeki gözyaşları, ona ait değilmiş gibi duruyordu. Bakışlarında öfke vardı ama gözyaşları kırgınlığını anlatıyordu.

Bir elini durmamı istercesine bana doğru kaldırırken bir koluyla gözlerinin üstünü kapattı. “*Nefret ediyorum...*” dedi boğuk bir sesle. “Ani hareketlerinden.” Derin nefesler alıp veriyordu. “*Sana kim sarıl dedi ki?*” diye bağırdı. Bağırırken bile gözlerini benden saklamıştı. “*Seni asla affetmem.*”

Başıma bir ağrı saplanırken gözlerimi kırptırarak ona baka-kaldım. Gökhan kolunu yüzünden çekmeden koşar adımlarla dış kapının oradaki koridora doğru gitti.

Ölene kadar kendini affedeme. Ölene kadar vicdan azabı çek.

Bir elimi alnıma bastırırken aldığım nefesler ciğerimi acıtıyordu. Gökhan banyoya giden koridorda kaybolana kadar öylece arkasından baktım. Bir elimi göğsümün üzerine götürürken orada hem rahatlama hem de hüzün buldum.

Ve en önemlisi, kendimi affedemiyordum.

“Sanırım biraz dağıldık ha?” dedi Mete. Gözlüğümü yukarıya kaldırıp kolumla yüzümü temizledim. Ardından burnumu hafifçe çekerek onlara döndüm.

Kutay, Mete’nin sırtına bir kere vurdu. “Toparlarız,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Sonuçta sadece *birbirimize* sahibiz.”

“Tutkalımız da geri döndüğüne göre,” diye ekledi Çağrı. “Hal-lolur.” Tutkal derken benden bahsettiğini anlamam birkaç saniye aldı. Çağrı koltuktan kalkıp pantolonu pislenmiş gibi kalçasını silkeledi. “Ben Gökhan’ın sinirini bozmaya gidiyorum.”

Tek kaşı yukarı kalkarken, “Sal çocuğu,” dedi Kutay.

“Gidip sinirini bozmasam sabaha kadar bebek gibi zırlar,” dedi Çağrı yüzünü buruşturarak. “Ayrıca konuşacaklarımızı da bu

kadar bekletemeyeceğimize göre...” Ellerini çırparken gözlerini bana çevirdi. “Sen Egemen’i topla,” dedi hafifçe gülümserken. “Ben Gökhan’ı buraya getiririm.”

Yanımdan geçip giderken gözlerimi kısa bir anlığına yumdum. Çağrı koridorda ilerlerken arkasından baktım. “Çağrı.”

Omzunun üzerinden bana baktı.

“Değişmişsin,” derken dudağımın bir kenarı yukarıya doğru kıvrıldı.

Çağrı yarım ağız sırttı. “Allah korusun.”

Değişmişti. Tüm duygularını sakladığı o esprili ve gevşek maskesinin altına, bu değişimi de saklamaya çalışıyordu. Yine de içten içe kendisindeki değişimi fark ettiğini biliyordum. Gözlerinden belli oluyordu çünkü artık maskesini yüzüne geçirmeden önce bir anlık da olsa duraksıyordu. Belki de sürekli gülümsemek istemediğinde bile sürekli gülümsemekten yorulmuştu.

“SİKTİR GİT LAN BURADAN!”

Gökhan’ın yükselen bağıırışı salonu doldurduğunda hepimiz koridora kaçamak bir bakış attık.

“Egemen’le iyi şanslar,” dedi Kutay hafifçe gülümserken. “Ağzını açıp tek kelime etmezse, bunu garipse. Yardıma ihtiyacın olursa, seslenmen yeter.”

“Herif konuşmayalı uzun zaman oldu,” dedi Mete. “Sana karşı nasıl yaklaşacağını kestiremedim şimdi.”

“Biriniz onunla gidin,” diye öneri attı Sarp.

“Hayır,” dedim anında. “Lütfen... Onunla yalnız kalmak istiyorum. Eğer...” *Bana saldırırsa mı diyecektim?* Egemen böyle bir şey yapmazdı. “Yardıma ihtiyacım olursa seslenirim.”

“Kulağım sende olacak,” dedi Mete kollarını göğsünde kavuştururken. Gerilmişti. “Kendini sakın o konuşsun diye paralama. Senden değerlisi yok burada.”

Benim gözümde hepsi, benden daha değerliydi fakat bunu ona söyleyemedim. Ben hayatım boyunca ne kendime değer verebilmişim ne de insanlara. Ben *bu evde* insanlara değer vermeyi öğrenmişim. Bunu bana Daire 13 öğretmişti. *Ölüm* öğretmişti.

Kafamı eğdim ve attığım her adımda hızlanan kalp atışlarım eşliğinde mutfığa yöneldim. Kitaplığın yanından geçerken bir zamanlar koridorda oturup tüm kitapların içini karıştırdığımız gün-

leri anımsadım. Çağrı alıntıları dramatik bir şekilde canlandırırken günlerce Ölüm'ü anlamaya çalışmıştık.

Kapının eşiğinde sadece birkaç saniye duraksadım. Ardından nasıl açıklama yapacağımı, ne diyeceğimi düşünmeden mutfağın içine doğru bir adım attım. Tek istediğim onu buradan çekip çıkarmaktı.

Onu yumurta yiyip zehirlendikleri gündeki gibi buldum.

Duvarın kenarına oturmuş, bacaklarını kendine çekmiş ve alnını dizine yaslamıştı. Kollarını sıkıca dizlerinin etrafına sarmıştı. Yüzünü göremiyordum. Adım seslerimi duyduysa da kafasını kaldırıp bana bakmadı. Onu bu halde bulmak beni şaşırtmamıştı.

Saklandığı kabuğun altını çoktan görmüştüm.

Hâlâ neden kusmaktan korktuğunu öğrenememiştim. Hayır, aslında ona bunu sormamıştım çünkü cevap vereceğini düşünmemiştim. Onu seçtiğim güne dek Egemen'le aramda çok samimi bir ilişki yoktu. Onunla sabaha kadar konuştuğumuz geceden sonra ise Ölüm bana intihar çanımı çalan o görevi çoktan vermişti.

Egemen'i tanımaya çalışacak yeterli zamanım hiçbir zaman olmamıştı.

Ona doğru ilerlemeye başladım. Yaklaştıkça kusmuğun ekşi kokusu burnuma doldu. Egemen'den birkaç adım uzakta duran, neredeyse tamamen suyu andıran kusmuğu gördüm. Sertçe yutkunurken gözlerimi tekrar Egemen'e çevirdim. Sırtı aldığı nefeslerle hızla inip kalkıyordu.

İlk defa *kusmuştu*.

Tam önüne vardığımda kelimelerim zihnimin içinde birbirine girdi. Bir anda zihnim boşalmıştı. Konuştuğumda sadece düşünmeden konuşabilirdim çünkü... *düşünemiyordum*.

"Egemen," dedim usulca. Adını seslenirken sırtımı duvara dayadım ve yere çöktüm. Bacaklarımı onun gibi kendime çektim. "Benimle de mi konuşmayacaksın?"

Cevap vermedi.

"Sana söyleyecek o kadar çok şeyim vardı ki, hepsini unuttum." Birden gülmeye başladığımda gözlerim doldu. Sol gözümünden bir

damla yaş süzülerek çeneme doğru kaydı. “İçeride, herkesin içinde söyleyemedim *çünkü*... bazı şeyleri söylemek cesaret istiyor ve bu gerçeği duymayı en çok sen hak ediyorsun. Ve *Gökhan*... Tabii artık o yanımda durmaktan bile nefret ediyor.”

Sertçe yutkunup kafamı duvara yasladım. “İntihara kalkışma sebebim sen değilsin, hiçbir zaman sen olmadın,” diye mırıldandım. “O gün ölmeye çalışmasaydım, Ölüm bana... *tecavüz* edecekti.”

Egemen’in sırtı hareket etmeyi bıraktı.

“Size söyleyemeyeceğim başka bir görevdi. *Yanıma* gelecekti. O gün... Odaya gitmeden önce...” *Seni öpmeden önce*... “Çoktan bunu yapmaya karar vermiştim.” Sertçe yutkundum. “En azından onun bana çektireceği acıdan daha azını çekerek ölürüm diye düşünmüştüm.”

Gözlerimi Egemen’in ensesine çevirdim. Saç tutamları ensesinde kıvrılarak saçının dalgalı gözükmesine neden olmuştu. “Beni suçlayabilir misin?” diye fısıldadım. Bunun olma ihtimali ne kadar beni korkutsa da kendi kendime omuz silktim. “İstersen beni suçla ama... kendini suçlama. *Yalvarırım*.”

Sustum.

Sustuk.

Egemen’in kolu kesiklerle dolu koluma değdi. Kumaşın ardına saklanan yaralarım karıncalanıyordu.

Dakikalar boyunca onu izledikten sonra, “Benim için çok şey yaptın,” diye mırıldandım. “Ben sadece... *yorulmuştum*. Yaşamaktan vazgeçmiş ve hayatta kalmaya odaklanmışım ama... yaşadığını hissetmeden hayatta kalmak zormuş, *Egemen*.”

Yine cevap vermeyeceğini sanmıştım ancak sesi uzun zaman sonra, *yirmi dokuz gün sonra* kulaklarıma ilk defa ulaştı.

“Sen gittiğinden beri yaşamıyorum.”

Sesi hatırladığımdan farklıydı. Kelimeleri pürüzlü, sesi boğuktu. Konuşurken zorlanmış gibiydi. Kalp atışlarım hızlanırken dilimle hızla kurumuş dudaklarımı ıslattım. “Her şeyi anlatacağım,” dedim hızla. “Sadece beni dinlemene ihtiyacım var. Kendini suçlamadığını bilmeye ihtiyacım var. Sen... Sen *her şeyi* yaptın.”

“Seni kurtarmak istemişim,” diye mırıldandı titreyen sesiyle. Sanki söylediklerimi duymamıştı.

CAMBAZ

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken görüşüm bulanıklaştı. Gözlerimi sıkıca yumdum ve birkaç damla gözyaşını özgür bıraktım. “Kurtardın,” dedim hıçkırırken. Bir elimi ağzıma bastırıp boğazıma dizilen hıçkırıkları tutmaya çalıştım.

Egemen kafasını kollarının arasından kaldırdı. Bir süre öylece durduktan sonra arkasına yaslandı. Kafasını duvara dayarken çenesini yukarı kaldırdı. Keskin yüz hatlarını, kemerli burnunu ve gözlerini inceledim. Gözleri boşluğa bakmaya devam ediyordu. Yine de yüzünü bana göstermişti, bu da bir şeydi.

Kollarını dizlerinden çekerek karnının üzerine yerleştirdi. Mide bulantısı için ondan defalarca özür dilemek istiyordum.

“Sen gerçek misin?” diye sordu kendi kendine konuşurcasına.

“Öyleyim,” dedim titreyen sesimle.

Kafasını hafifçe yana yatırıp tereddütle gözlerini bana çevirdi. Yüzünde şüphe ve... öfke vardı. Bakışları sertti. Gözlerinin içinde o tanıdık ve alaycı sıcaklık yoktu.

“Kanıtla.”

“Gerçek olduğumu kanıtlamamı mı istiyorsun?”

Başını aşağı yukarı sallarken yüzündeki o şüpheli ifade hâlâ oradaydı. “Yirmi dokuz gündür yoktun, *Afra*,” dedi gözlerini benden ayırmadan. İsmim ağzında bir tat bırakmış gibi yutkundu. “*Sen ölmüştün*. Sen ölmüştün ve şimdi buradasın.” Kuru kuru öksürürken bir kolunu karnına bastırdı ve hafifçe öne eğildi. Öksürükleri dindiğinde gözlerini yine bana çevirdi. “Delirmediğimi bana *kanıtla*.”

Karnına sardığı koluna uzanıp elini tuttum. “Hissediyor musun?” diye sorarken gözlerinin içine baktım.

Egemen’in gözlerinde bir ışık belirirken bakışlarını elime kaydırıldı. Kafasını hızla kaldırarak tekrar yüzüme baktı. “Kanıtla,” diye tekrarladı. Yüzünü bana doğru eğdiğinde sıcak nefesi tenime değip geçti.

“Beni öp.”

Kelimeler zihnimin içinde boş bir koridorda söylenmiş gibi yankı yaparken nefes alamadım.

Beni öp.

Beni.

Öp.

IŞIL LİMAE

Yüzlerimizin arasındaki mesafe yok denilebilecek kadar azdı. Gözbebeğinin etrafını bir halka gibi saran, kahverenginin farklı tonlarındaki çizgileri fark edebiliyordum. Egemen'in tüm dikkati üzerimdeydi ve bu dikkat vücudumdaki sıcaklığın yükselmesine neden oluyordu. Sanki dudaklarım söyledikleri karşısında alev almıştı. Ensemden sırtıma doğru bir sıcaklık dalgası yayılıyordu.

Gergindim çünkü yüzündeki odaklanma bana bir şeyi hatırlatmıştı.

Biri bizi izliyordu.

Ölüm sanki *buradaydı*. Kameraların ardındaki gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. Oradaydı. İzliyordu. Dinliyordu. Ölçüyordu. Planlar kuruyor ve oyunlar oynuyordu. Vereceğim cevabı bekliyordu. Kendi kendine eğleniyordu ve alacağım kararı tahmin etmeye çalışıyordu.

Nefes alışlarım sıklaştıkça dudaklarımın aralanmasına engel olamadım. *Ölüm burada değil*, diye tekrarlardım kendime. *Burada değil*.

Egemen'in kameraları umursadığını düşünmüyordum. Yüzündeki ifade ve bana bakış şekli, "*Burada yalnızız*," diyormuş gibiydi.

Gözlerimi onunkilerden ayıramadım. Egemen'in bakışlarındaki o ifade, "*Beni öp*," deyişi ve bana odaklanış şekli... Tüm bunlar aklıma geçmişte kilitli kalmış bir günü getiriyordu. Haftalar öncesinde yaşanmış bir günün *-son günüm olabilecek o günün-* sonlarından birini... Bana o gün de böyle bakmıştı.

Ona teşekkür etmiş, dilimden kelimeler döküldüğü anda yakasını kavrayıp parmak uçlarımda yükselmiş ve onu *öpmüştüm*.

Ben *ne* yapmıştım?

Gözlerim istemsizce dudaklarına doğru kaydı. "Ben gerçeğim," derken sesim kırılgan çıkmıştı. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum.

"Öyle hissettir," derken gözlerinin içi bile kıpırdamadı. "Giderken *gerçekten* gitmiştin. Sakladığın cam parçasıyla..." Konuşmayı aniden bırakıp yutkundu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Birden olduğumuz konumun tüm gerçekliği zihnimi rahatsız edici derecede doldurmuştu. Burum kendi kokuma artık alışmıştı ama bizden çok uzak olmayan

ekşi kusmuk kokusu burnuma doluyor, midemin kasılmasına neden oluyordu. Vücudum ağrıyordu ve *çok* yorgundum. Hem beden hem ruhen. Oturduğum pozisyonda cebimdeki telefonun vücuduma sertçe battığını hissediyordum. Ölüm'ün kameraları bizi izliyordu. İçeridekiler Egemen'i alıp geri dönmemi bekliyordu.

Rahatsız edici.

Atmosferi sadece böyle tanımlayabilirdim.

Yine de onun yüzüne bakmak bana bazı şeyleri unutturuyordu. Üzerime çökmüş bu ağırlığa rağmen o... *Egemen'di.*

Yüzümü ona yaklaştıırken nefesimi tuttum. Onu ilk öptüğümde neredeyse transtaydım, tek istediğim ölüp gitmekti. Şimdiyse hareketlerimin yavaşlığı bana her saniye ne yapmak üzere olduğumu hatırlatıyordu, bilinçliydim.

Nefesini dudaklarımın arasından içime çektim. Dudaklarımı dudağının kenarına bastırdım. Teninin sıcaklığı dudağımı yakarken bir süre öylece kaldım. Geri çekilmem gerektiğini bilsem de bedenimi geriye çekemedim. Yüzümü biraz daha çevirsem...

Egemen hafifçe geri çekildi. Ancak daha ben ne olduğunu anlamadan ellerini yanaklarıma yaslayarak yüzümü nazikçe kavramış ve dudaklarının tamamını ağızıma bastırmıştı. Gözlerim kapanırken teslim oldum. Nabzım delicesine atarken nefes alma ihtiyacıyla dudaklarımı araladım ama o boşluğu dolduran yine onun dudakları oldu.

Karnım kasılıyor, göğsümde bir şeyler eriyordu. Zihnimde dönüp duran düşüncelerin hepsi bedenimi terk etmişti. Sadece bir anlığına hiçbir şeyden korkmadım. Neden onu öptüğümü, ne hissettiğimi bile düşünmüyordum.

Dudakları geri çekildiğinde ben ne olduğunu anlamadan benden uzaklaşmıştı. Ancak elleri yanaklarımı bırakmadı. Bir eliyle gözlüğümü düzeltip bakışlarını yüzümde gezdirdi.

Onunla birlikte Ölüm'ün de kameranın arkasında dikkatle beni izlediğini hissedebiliyordum.

Kalp atışlarımın ritmi kulaklarımı doldururken yavaşça yutkundum. Bu yaptığımın Egemen için ne ifade ettiğini ya da Ölüm'ün bu konu hakkında ne yapacağını düşünmemeyi tercih ettim.

“Şimdi,” derken sesim çatladı. “*Gerçek olduğuma inanıyor musun?*”

Bana daha farklı baktığını fark ettim. Daha... her zamanki gibi bakıyordu. “Bir soru,” derken ne dediğimi umursamadı. “Hep merak ettiğim bir soru.” Kısa bir an duraksadı. “Madem...” Tekrar durdu. Gözleri koluma doğru kaymıştı. “Bunu yapacaktın...” Bakışlarını benden ayırıp gözlerini yumdu. “*Neden beni öptün?*”

Elleri yüzümü tutarken bakışlarımı ondan kaçıramadım bile. Dokunuşunun altındaki yanaklarım, öpücüğün sarhoşluğuyla yanıyordu. Bulanık zihnim sorduğu sorunun cevabını düşünüyordu. Onu *neden* öpmüştüm?

Kafamı hafifçe aşağıya eğerek bakışlarımı kaçırdım. Dudaklarımın arasından bir nefes verirken kucaklarıma çektiğim parmaklarımda belli belirsiz bir titreme vardı.

Çok *saçmaydı*. İntihar etmeden önce onu öperek veda etmem çok *saçmaydı*. O gece kanlar içindeki bedenimi gördüğünde öpücüğüm hakkında ne düşünmüştü? Diğerleri bir yana, ona neler yaşatmak zorunda kalmıştım? Ona nasıl bir acı vermiştim?

Her zamanki gibi sıçıp batırmıştım. *Haksızlardı*. Onlara ve eve iyi geldiğimle ilgili atıp tutmuşlardı ancak öyle bir şey yoktu. Ben bu evin parçalanışını hızlandırıyordum. *Ölüm’ün* işine yarıyordum. Başka kimsenin değil. Zaten telefonun üzerimde olmasının nedeni de bu değil miydi?

Onu öpmüştüm.

“Ben...” diye mırıldanırken bakışlarımı kaldırıp Egemen’in yüzüne baktım. Dikkatle beni izliyordu. *Minnettarlık?* Egemen’e karşı hissettiğim şey bu muydu, kestiremiyordum. Yine de dudaklarına yapışmamı açıklayabilecek mantıklı bir açıklama bulamıyordum.

Dilimle kurumuş dudaklarımı hızla ıslattım. Kelimeler ağzımın içinde ağırlaşırken sertçe yutkundum. “O an için...” Sesim kısıldı. “Sen, dünya üzerinde en çok önemsemişim insandın ve ben sadece...”

“Bana *teşekkür etmek* istedin.” Egemen’in sesi yalındı. “Sadece buydu.”

Gerginlik zihnimin boşalmasını sağlarken Egemen derin bir nefes aldı. Ellerini yüzümden çektiğinde parmaklarının titrediğini fark ettim.

Telefonun titremesi bacağıma yayılırken gözlerimi ondan ayırdım ve telefonu çıkardım.

CAMBAZ

Ölüm: Dünya üzerinde en çok önemsedğin insan mıydı?

Ölüm: Nasıl biri...

Ölüm: Nasıl biri en sevdiği insanın gözünün önünde intihar eder, Afra Ahsen Çakmak?

Gözlerimi ekrana sabitledim. Sorusuna verebilecek hiçbir cevabımın olmadığını farkındaydım. Telefonu güçsüz parmaklarımin arasında sıkarken tekrar Egemen'e baktım. "Özür dilerim," dedim hızla. "İşin aslı..."

"Bencilsin."

Donakaldım. Sanki bana elini kaldırmasını bile beklemediğim biri yüzüme sert bir tokat atmıştı.

"Yaşamak için bencil olmakta sorun yok ama sen ölürken çok, çok bencildin, Afra," dedi tane tane. "Bana veda ederken çok bencildin." Gözleri kısıldı. "Diğerlerine veda etmezken çok bencildin."

Saniyeler birbirini kovalarken dilim ağzımın içinde bir ceset gibi ağırlaşmıştı. Dudaklarımı aralayıp inkâr edemedim.

Zaman benim için donmuştu. Güzel anları sonsuz kılan zaman, ben kendi bedenimde kısılp kalmışım gibi kıvrılırken ve Egemen'in bakışlarına karşılık vermem için kendimi zorlarken yavaşlamıştı. Yargılandığımı hissediyordum fakat bunu yapan Egemen miydi, yoksa telefonun diğer tarafındaki Ölüm müydü anlamıyordum.

Dilimi kullanabildiğimi hissettiğimde, "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Egemen'in dudaklarından bir gülümsemenin hayali gelip geçti. "Sen yokken ben de bilemedim." Yüzümü incelerken omuzları hafifçe çöktü. Sırtını duvardan ayırırken kollarını iki yana doğru açtı.

Bir davet.

Görüşüm bulanıklaştı. Biraz sonra sıcak yaşları ve gözlerimin kenarından süzülüp yüzüme düşüşlerini hissettim. Dudaklarım aralanırken sesli bir nefes verdim. Ardından benim için araladığı kollarının arasına atıldım.

Kollarım bedenine dolandığı anda yüzümü göğsüne gömdüm. "Teşekkür ederim," dedim boğulan sesimle. "İşlerin bu noktaya gelmesini istemezdim, yemin ederim." Ellerimi sırtından aşağı

doğru kaydırırken gözyaşlarından birkaçı gözlüğümün altına dö-
küldü. “Ama ben...”

Onun tarafından affedilmeye ihtiyacım vardı.

“Şşşt,” derken sesi yatıştırıcıydı. “Geçti.”

Kendini mi, yoksa beni mi teselli ettiğini bilmiyordum.

Hiçbir şey geçmemişti, yine de söylediklerine inanmak iste-
dim. Her şeyin geçtiğine, bir daha canımın yanmayacağına, bir
daha başkalarının canını bu kadar yakmayacağıma... Cebimdeki
telefonda bir mesaj daha gelmeyeceğine inanmak istedim. Fakat
ya bir şeylere inanmak için çok korkaktım ya da yeterince şey gör-
müştüm.

Kendimi kandıramadım.

“Geçti,” diye tekrarladı Egemen. Belki de sadece geçmesini
dilediği içindi.

Aniden bir gürültü patladığında Egemen’in sırtımda hareket
eden eli durdu. Ardından ben ne olduğunu anlamadan kendimi
Egemen’in yerinde, duvarın dibinde buldum. Cehenneme ait bu
sesin tanıdık geldiğini fark ettiğimde ahşap mutfak masasına sap-
lanan mermilere bakakaldım.

Silahlar çalışıyordu.

Bir mermi yerde yuvarlanarak parmak ucuma kadar geldiğinde
bir çığlık duydum. Birkaç saniye sonra ise kulaklarımı dolduran
sesin bana ait olduğunu anladım.

“Egemen!” diye bağırdım Egemen’in ne yaptığını anlarken.
Beni duvarla arasına sıkıştırarak önüme geçmişti.

“İyiyim!” diye bağırdığında yüzünü çok kısa bir anlığına bana
çevirdi. Yüzünde öfke vardı. “Bizi uyarıyor,” derken sesi alçal-
mıştı fakat sesi, benim için kurşunların sesini bastırıyordu.

Aniden sesler kesildi. Kulağımda silahların yankısı devam
ederken kafamı duvara yasladım. Birkaç saniye sonra, diğerleri
içeriye dalmadan önce tek duyabildiğim ikimizin sesli nefes alış
verişleriydi.

“Afra!” diye bağırarak Mete’nin sesini duydum. Sesindeki en-
dişe bir maraton koşmuşum gibi hızla atan kalbimin ağrımına
neden oldu. Bir an sonra Mete çatılmış kaşları ve solmuş teniyle
topallayarak görüş alanıma girdi. Gözleri Egemen’le aramda gidip
gelirken derin bir nefes verdi. “İyi misiniz?” diye sordu.

İkimiz de cevap vermedik. Veremedik.

Sarp ve Kutay mutfağa girdiğinde ikisi de endişeli görünüyordu. “Silahlar çalışmayalı ne kadar olmuştu?” dedi Sarp. Eğilip yerdeki mermiye bakarken sarı saçları neredeyse yere degecekti.

Bir elini gergin bir şekilde saçlarına daldırırken, “Notunu tutmuyorum,” diyerek tersledi Kutay.

“İyi misin?” diye tekrarladı Mete. Bakışlarını yüzüme sabitlemişti.

Bedenimi hissetmeye çalışırken başımla onayladım. Mete elini Egemen’in omzuna atıp onu önümden çektiğinde gözlerim deli gibi Egemen’in vücudunda dolaşıyordu. *Vurulmuş muydu?* Gözlerimi yüzüne çeviremiyordum.

“Afra,” dedi Egemen. “Ben iyiyim.”

Mete şaşkınlıkla Egemen’e baktı. Aslında Egemen’e bu şekilde bakan sadece o değildi. Kutay ve Sarp da aynı durumdaydı. Mete siniri bozulmuş gibi güldü. Yanağındaki gamzeler derinleşirken, “Konuşmaya döndün ha?” dedi alayla.

Egemen gözünü benden ayırmadı. “Önüme bak.”

Mete dediğini yaptı. Gözleriyle beni kontrol ederken tek dayanağım yaslandığım duvardı. Dizlerim titriyordu. Mete koluma destek olarak duvardan uzaklaşmamı sağladığında yerde duran şey dikkatimi çekti.

Yerde bir kitap vardı.

Montaigne, Denemeler.

Son okuduğum kitaptı.

Ayaklarımın üzerinde durmak dünyamı sarsarken başım döndü. Kurşunla delik deşik olmuş masanın görüntüsü gözümün önünde bulanıklaştığında gözlerimi kısarak odaklanmaya çalıştım. Dudaklarımın arasından sesli nefesler veriyordum.

“Gel seni oturtalım,” dedi Mete yavaşça. “Egemen, sen de gel. Yere yapışacak gibisin.”

Bakışlarımı Egemen’e çevirdiğimde odaklanmak için bir kez daha gözlerimi kırıştırdım. Yüzünde birini terslemeden önce olan o ifadesi vardı, yine de sessiz kalmayı seçti. Ya da bir şey dediyse de ben duymuyordum çünkü...

Fiyuuu... Dünya biraz dönüyordu.

Ağırlığımı Mete’ye verirken adım atmak için elimden geleni

yaptım. Mete'nin tek eliyle bir sandalyeyi kavradığını ve silkelediğini zar zor seçebilmişim. Bedenimin ağırlığı sandalyeye çöktüğünde kıpırdandım ve en sonunda biraz nefeslenmek için alnımı masanın üstüne dayadım. Bir kurşun masanın üstünde çıkıntı yapıp alnımı rahatsız ederken nefeslerime odaklandım.

“Manyğa bak,” diyen Çağrı'nın sesini duydum. “Masayı taramış.”

“Hepimiz görebiliyoruz.” Gökhan da içeriye girmişti.

“Gözünün önündekileri görebiliyorsun yani?”

“Gelin oturalım,” dedi Kutay. Sesi her zamanki gibi sakin değildi. Sinirinin bozulduğu sesinden belli oluyordu. “Burada konuşalım.”

“Daha iyi misin?” dedi Mete bir eliyle sırtımı sıvazlarken. Kafamı masadan kaldırmadan mırıldanarak onayladım.

“Epik *moment** bu, bak,” diyen Sarp'ın sesini işittim. Birkaç mermi yere düştü, ardından bir sandalye çekildi. “Hiçbir şey olmamış gibi burada oturacağız bir de.”

Alnımı masadan ayırıp derin bir nefes aldım. Gözlerimi araladığımda baş dönmem geçmişti. Herkes çoktan masaya yerleşmişti.

Masanın en başındaki sandalyede oturuyordum. Sağ çaprazıma Mete, sol çaprazıma ise Kutay geçmişti. Mete'nin yanında Sarp ve Gökhan oturuyordu. Kutay'ın yanında ise Çağrı ile Egemen vardı. Egemen'in bana en uzak köşede oturmasına bir anlam yüklememeye çalışırken yavaşça geriye yaslandım. Delik deşik olmuş sandalye vücudumdaki ağırları şiddetlendirecek kadar rahatsız ediciydi.

Gözlerimi masanın üzerinde dolaştırdım. Masanın şekli öncekiyle aynı olsa da yeni olduğu belli oluyordu. Tamamen üzerine saplanmış kurşunlarla kaplı olmasını görmezden gelerek rengi sayesinde yeni olduğunu anlamıştım.

Kurşunlar masaya farklı bir hava katmıştı. Özellikle masayı delip diğer tarafından çıkan ve masada delik bırakanlar. Bir de yatay olarak masaya saplanıp kalanlar vardı.

Tam da bu tımarhaneye uygundu.

“Telefon.”

* (İng.) An, durum. (c.n.)

CAMBAZ

Hepimiz Egemen'e döndüğümüzde Egemen sadece kafasını kaldırıp bana bakmakla yetindi. "Telefona bak."

Ölüm bunu neden yaptığıyla ilgili mesaj atmış olabilirdi ve biz de gürültünün içinde bunu duymamış olabilirdik. Başımı sallayarak cebime uzandım.

Ölüm: Geçti diye seni avutabiliyor.

Ölüm: Sizin için geçti.

Ölüm: Tutsak 3'ü unutmadın.

Ölüm: Hayat senin kadar acımasız, Tutsak 7.

Kafamı kaldırıp telefonu masanın üzerine bıraktım. "Anlatmaya nereden başlamamı istersiniz?" diye sordum. "İntihar ettiğim geceye ne dersiniz? Kurtulmak için o kadar çabalamışken, *Egemen...*" Sesim çatladı. "O benim için çabalamışken buna katlanamayıp ölmeyi seçmişim gibi görünüyor, değil mi?"

"Öyle görünüyorsa sorun ne?" dedi Mete sağımdan. Biçimli kaşları çatılmıştı.

"Beni güçsüz görmenizi istemiyorum," dedim yutkunurken. "Hemencecik pes ettiğimi, bu kaçıışı tercih etmişim gibi düşünmenizi istemiyorum."

Mete uzanıp masanın üstünde duran bir elimi kavradı. "Ben pes etmiş olduğunu düşünsem de sana hak veririm, abicim," dedi yavaşça. "Güçsüz olduğunu düşünmedim." Derin bir nefes aldı. "Sen her zaman güçlüsün."

"Gerçekten mi?" diye sorduğumda sesim çocuksu çıkmıştı.

Mete parlayan gözleriyle beni onayladı.

"Ben öylece intihar etmeye karar verdiğini sanmıyorum," dedi Kutay. Ela gözlerini masanın üzerine bıraktığım telefona çevirdi. "Görev gecesinden sonra iyiydin. Ölüm'ün yeni bir şey yapmış olabileceğini düşündüm. Telefon sendeydi ve Ölüm'ün sana attığı her mesajı bize iletemiyordun sonuçta."

"Ben de katılıyorum," diye ekledi Sarp. "Ölmek için o kadar şeyi yapmandan sonra psikolojik çöküntü içinde verdiğin bir karar olduğunu düşünmedim. Saçma olurdu. *Biz...* Bir kere konuşmuştuk..."

Sarp devam etmeyince, "Neden bunu yapmış olabileceğini,"

diye devam etti Çağrı. “Sonu bayağı sağlam bir kavgayla bitmişti.” İmalı bir şekilde işaretparmağıyla herkesi işaret etti, kavga kavgacıları yüzünde duruyordu. Egemen’in yüzüne doğrulttuğu parmağını hemen çevirmedi.

Çağrı’nın parmağına bakarken, “Seni suçlamadılar,” dedi Egemen. Gözlerini yumup derin bir nefes aldı. “Parmağını indirecek misin, yoksa kırıp ağzına vermemi tercih mi edersin?”

Çağrı ona el hareketi çekti. “Bu dediğin çok *Egemenceydi*,” demekle yetindi. Elini indirip sırtırken yüzünü bana çevirdi. “Birbirlerini ve kendilerini suçlarken seni anlamaya sıra gelmemiştir.” Gökhan’ı işaret etti. “Seni suçlamak seni gördüğünde aklına gelmiş gibi.”

“Üstüne gitmeyin,” dedim yumuşak bir sesle. “Öfkesini yansıtmak istiyorsa yansıtabilir.” Verilen sözün tutulmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Hayal kırıklığını anlayabiliyordum. “*Lütfen*,” diye ekledim Gökhan’ın yüzünü saklayan saçlarına bakarken.

Çağrı dudağına fermuar çeker gibi yaptıktan sonra arkasına yaslandı. Mete ile Kutay kısa bir an bakışmakla yetindi.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçerken dillendirilmemiş bir beklenti omuzlarımdan üzerine kondu. Masanın üzerinde parmaklarımınla oynarken düzenli nefesler alıp vermeye ve onlara neyi, nasıl anlatacağıma odaklandım. O cesaretin gelmesini ve kelimelerin dudaklarımda belirmesini beklerken Egemen konuştu.

“Afra’ya o gece tecavüz edecekti ve *bu yüzden* Afra intihar etmeyi seçti.”

Silahlar gıcırdayarak ona doğru çevrildiğinde göğsüm endişeyle sıkıştı. Egemen’in üzerinde olan bakışlar bana dönmeye başladığında Egemen masaya öyle bir yumruk geçirdi ki, masanın benim olduğum tarafı biraz havalandı. Avuç içlerini masaya dayayıp öne doğru eğildi. “Duydun mu nedenini?” diye bağırdı Gökhan’a doğru.

“Bağıрма...” diye geveledim ağzımın içinde.

Kutay bir elini masanın üzerinden Egemen’e doğru uzattı. “Sakin.”

Egemen sert bir hareketle onun elini itti. “*Sakinmiş*,” dedi alayla. “*Ne oldu? Suçlasana beni! Benim yüzümden ölmemiş miydi?*”

Sesli nefesler alıp verirken, “Ben öldürtür müydüm onu?” dedi kendi kendine konuşurcasına. “Onun için...”

“YETER!” Mete neredeyse kükreyerek yumruğunu masaya indirdiğinde irkildim. Bu sefer masanın Egemen’in olduğu tarafı hafifçe yukarıya doğru havalandı. Mete de Egemen de irkildiğimi fark etmiş gibi bana bakarken Mete’nin yumruk olan eli anında gevşedi. Egemen ise yavaşça arkasına yaslanırken gözlerini benden kaçırdı.

“Yeter,” diye tekrarladı Mete. Gözlerini bana çevirdi. “Ne kadarını anlatmak istiyorsan, ne kadarını anlatabilecek gibi hissediyorsan o kadarını anlat.” Başımı aşağı yukarı salladığımda Mete kafasını eğdi. “Dedikleri doğru muydu?”

“Doğruydu,” dedim kısık sesle.

Yaşlar aniden hücum ettiğinde bir elimi gözlüğün altından geçirip avucumu gözüme bastırdım. Dudaklarım titrerken omuzlarım çöktü ve dayanamadım. Sonunda anlatabileceğim bir yerde, kendimi biraz daha güvende hissederken kendimi bırakıp ağlamaya başladım.

Bu sefer *yalnız* değildim.

Konuşmaya başladığımda her şey sanki hemencecik olup bitmişti. Gözlerimi ilk açtığım günden itibaren gördüğüm her şeyi anlatmaya başladığımda ağlayıp durduğum için Sarp bana peçete getirmişti. Mete sandalyesini tam yanıma çekmiş, ben anlatırken elini sırtımdan bir kez olsun ayırmamıştı. Çok kötü olduğumda -Ölüm’ü ilk gördüğüm anı anlatırken titremeye başlamam gibi- bana sıkıca sarılmıştı.

Bazen ağlarken konuşmaya çalışmaktan nefessiz kalmıştım. Durup kendime gelmemi beklemişlerdi. Senem’in ölümünü anlattıktan sonra ağlamam azalmıştı. Bu sefer öğrendiklerimi, On Üç’ü anlatmaya başlamıştım. Kelimelerim haftalarca bu anı beklemiş gibi dilimden dökülürken Kutay bana su getirmişti.

Yalnız değildim.

Kendime sürekli tekrarladığım şey buydu.

O odada haftalarca durduğumda, Senem’in ölümüne şahit olduğumda, hareket etmeyi tekrar öğrendiğimde, zorla yemek yedirildiğimde, Ölüm karanlığın içinde karşıma dikildiğinde, Ölüm karşıma kanayan kelebek görselini koyduğunda, tekrar intihara

kalkışmayı düşündüğümde ve maskelilerin arasına karışmak için Zeliha'yı bayılttığımda tek başımaydım. Ölüm beni kovalarken de bana sarılıp ağlarken de tektim.

Yaşadıklarım kadar yalnızlığım da bana ağır gelmişti. Bunu, ben konuşurken Mete'nin sırtımdan çekmediği elinin varlığı sayesinde anlamıştım.

Anlatmayı bitirdiğimde Mete'nin eli saçlarıma doğru kaydı. "Benim güçlü kızım." Başımı okşarken beni iyice kendine çekti. "Nelere katlanmışsın sen..."

Ağlamam durmuştu ama sözleri üzerine neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktım. Burnumun direği sızlarken ağlamamak için gözlerimi sımsıkı yumdum. "Çok yoruldum," dedim. Kafamı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Ben babama bile böyle yaslanmamıştım. Şimdiyse bir çocuk gibi sızlanarak birine sığmıyordum.

"Tüm olanlara rağmen kaçmaya cesaret edebilmişsin ve onun karşısında durabilmişsin ya..." Çağrı'nın sesinde şaşkınlık vardı, alaylı konuşmuyordu. "Helal olsun."

"Senin verdiğin helali..." Mete'nin ağzının içinde gevelediklerine rağmen Çağrı'nın söyledikleri, kendimle biraz olsun gurur duymamı sağlamıştı. Mete'nin tesellisi de öyle.

"Tüm doğru kararları vermişsin ve elinden geleni yapmışsın," dedi Kutay uzanıp omzuma hafifçe dokunurken. "Ölüm'ün kurduğu sistemi bile öğrenmeyi başarmışsın. Hiçbir pişmanlığın olmasın. Ve tekrar aynı görevi vereceğine dair bir korkun da olmasın."

"Oturma odasından çıkmayız," dedi Mete.

"Çıkmayız," dedi Kutay onu onaylayarak. Omzumu bir kere sıktıktan sonra elini geri çekti. "Yanından bile ayrılmayız ve kim gelirse gelsin, sana bir şey olmaz. Anladın mı? Bu ev de inanılmaz güvenli değil, biliyorum. Fakat en azından biz varız. Ölüm sadece seninle konuşsa da bu mücadele hepimizin."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Biliyorum... Ve teşekkür ederim."

"Abi," dedi Çağrı gergin bir sesle. "Korku filmi gibi lan. Bu evi yöneten kişi Afra'ya yüzünü gösteriyor ve psikiyatrist olduğunu iddia ediyor."

"Ölüm'ün kendini göstermesi bile yeterince korkunç." Sarp

kollarını kendi etrafına doladı. “Onunla kovalamaca oynaması ve diğer maskelilerin konuşabiliyor olduğu gerçeği...” dedi derin bir nefes alarak. “Bir de kendi de binanın içine girmiş. Afra ile oynamak için neler yaptığına bakın.” Gözlerini yüzüme çevirdi. “Sana çok saygı duydum, cidden...”

“Benim aklıma başka bir şey takıldı,” dedi Kutay. Kafamı Mete’nin omzundan kaldırıp hafifçe doğruldum. Mete de elini saçımdan çekip kendimi toparlamam için bana alan verdi. “Afra’yla bir süre organ mafyası ilgilenmiş resmen.”

Başımı sallayarak onu onayladım. “Dediğine göre.” Çorbama sıçrayan kanın görüntüsü zihnimde belirip kayboldu.

“Ve gördüğün şu diğer maskeli, *DarkWeb*’de ünlü seri katil olduğunu söyleyen,” diye ekledi Kutay. Gözlerini kameraya çevirdi. “Maskeliler bu kadar tehlikeli kişiler olabiliyorsa biz sadece zengin ve güçlü bir grubun değil, bir *suç örgütünün* elindeyiz.”

“*DarkWeb* ne?” diye sordum boğazımı temizleyip. Sesim çok ağlamaktan dolayı biraz tuhaf çıkıyordu. “İsminden sadece kötü bir şey olduğunu anladım.”

Kutay, Egemen’e döndü. “Egemen bu konuda bilgilidir,” dediğinde Egemen’in bilgisayar mühendisliği okuduğunu hatırladım.

“Karanlık ağ,” dedi Egemen. Gözleri benim üzerimdeydi. “Buz dağının görünmeyen kısmı gibi düşünebilirsin. İnternet üzerinde herkesin giremediği, farklı ve pis işlerin döndüğü bir kısım. Sadece özel tarayıcılarla içeriye girilebiliyor. Aklına gelebilecek her türlü yasadışı iş orada dönüyor. Seri katil kiralamadan tut insan, organ, uyuşturucu pazarlamaya kadar... Dolandırıcıların, katillerin, hatta ülke ajanlarının bile olduğu bir ortam. Sadece ismini duyup merak eden ve neler olduğuna bakmak isteyenlerin ise sonunun geldiği bir internet yüzü.”

“Ben bir ara merak edip bununla ilgili bayağı bir video izlemiştim ya,” dedi Sarp yerinde kıpırdanırken. “Biraz sosyal medyayla haşır neşir olanlar bir şekilde duyuyor ismini aslında. Cidden bizi *DarkWeb*’de 7/24 yayın yapan bir şova dönüştürmüş olabilirler.”

“Yedi tutsağın *siktiri boktan* hayatı,” diye başlık açtı Gökhan. “*Bayağı iyi.*”

“İzleniyor olmak son derdim,” dedi Çağrı iç geçirerek. “Sa-

dece fanlarımın yorumlarını göremediğime üzülürdüm. *Eh*, tabii bu şekilde ünlü olmak da istemezdim.” Kameraya bakarak saçını düzeltirken omuz silkti. “Hem bir sokaktan yürüyüp geçtik diye buraya hapsedilmektense, bir şov oyuncusu olmak daha *mantıklı* geliyor. En azından... mantıklı bir amacı var? Annesinin ölümüyle suçlanmak saçma sapan bir mevzu.”

Mete sabır dilenircesine saçlarını geriye doğru yatırdı. “Büyük bir suç örgütünün elindeyse, durum düşündüğümünden daha da can sıkıcı.”

“On Üç katlardan ve ekiplerden bahsederken sürekli ‘*sistem*’ diyordu,” diye araya girdim. “Sanki bir makinenin parçasıymışız gibi. Maskelilerin her koridora karınca gibi dağıldıklarını söyledi. Bu binada hiçbir zaman yalnız değiliz.”

Kutay bıkkınlıkla nefes verdi. “Yeni öğrendiğimiz bilgiler sadece kurtulma ihtimalimizi gözümde daha çok düşürdü.” Elleriyle yüzünü ovuştururken canı gerçekten sıkılmış gibi gözüküyordu.

“Hâlâ umudun mu vardı?” dedi Mete alayla. Dirseklerini masaya yaslayarak öne doğru eğildi. “Seni ilk tutsak olarak yollamalıydılar. O zaman halini görmek isterdim.”

“Birilerinin didişmediği beş dakika geçerse saçımı keseceğim,” dedi Sarp. Masa tenisi maçı izliyormuş gibi bir Kutay’a, bir Mete’ye bakıyordu. “Sen de mi, *Brütüs*?”

“Ben dışarıda bir yerlerde birilerinin bizi aradığına inanıyorum,” dedim tereddütle. “On Üç bunu açık açık söylemedi fakat bu çıkarımı yapmamdan memnun olmuş gibi gözüküyordu.”

“*On Üç* nasıl bir lakap ya?” diye homurdandı Çağrı. “Bir, İki, Üç, Dört, Beş falan da mı var şimdi? Adam kendine Ölüm adını verip diğerlerine üşenmiş, sonra da saymaya başlamış resmen.”

“Söylediğine göre, *evet*.”

“Yani bu adam yeni gelmiş ve önceki On Üç bize bozuk yurmurtaları yollayan kişiymiş?” diye sordu Sarp onay beklercesine. “Bu evle ilgili her şeye Ölüm’ün karar verdiğini sanıyorduk ya.”

“Bir bebek bakıcımız da var,” derken On Üç’ü bebek bakıcısı olarak hayal etmek tuhaftı. “Ölüm’ün annesine ve Ölüm’e terapi vermiş bir psikiyatristle konuşmak ilginçti.”

“Tüm bunlar saçmalık.” Kutay kendi saçlarını çekiştirirken sabır dilenircesine derin bir nefes aldı. “Kusura bakmayın. Kafam

çok dolu. Hem Afra geleli sadece bir-iki saat oldu.” Gözlerini bana çevirdiğinde hafifçe gülümsedi. “Sanırım sindirmem gereken şeyler var.”

“Biraz dinlenelim,” dedi Mete. “Hepimiz düşünelim ve hem kendimize hem Afra’ya zaman verelim. Belki bu süreçte Afra’nın anlattıklarından yeni bir şeyler yakalarız ya da aklımıza yeni fikirler gelir. Hem biraz da gözümüz Afra’yı görmeye alışır.” Bir eliyle atkuyruğumu umursamadan saçlarımı karıştırdı. “Kusura bakma, abisi. Hâlâ tuhaf geliyor biraz.”

“Anlayabiliyorum,” dedim omuz silerken. Omuzlarıma ağrı saplandığında dişlerimi birbirine bastırdım. “Ne de olsa sizin için ölüydüm.”

“Kalkalım o zaman,” dedi Kutay. “Salon, mermilerle dolu mutfakta oturmaktan iyidir.”

Sandalyeler gıcırdayarak geriye doğru itilirken Çağrı yerdeki mermileri tekmeleye tekmeleye yolunu açtı. Ellerini ceplerine koyup oflaya puflaya mutfaktan ilk çıkan kişi oldu. Kendimi ruh halinin fazla hızlı değiştiğini düşünürken buldum. Sarp ve Gökhan da Çağrı’yı takip etti.

Kutay, yanımda duran Mete’ye kaçamak bir bakış attıktan sonra mutfaktan çıktı. Geriye sadece ben, Egemen ve Mete kalmıştık. Egemen hâlâ yerinden kalkmamıştı ve gözleri kumaşın kesikleri gizlediği kolumun üzerindeydi. Refleks olarak elimi kolumun üstüne koyduğumda gözlerini yüzüme kaldırdı. Mete’ye bir bakış attıktan sonra beklemeden kalkıp mutfaktan çıktı.

“Konuşmak istediğin özel bir durum var mı?” diye sordu Mete. İkimiz de hâlâ sandalyelerimizde oturuyorduk.

“Her şeyi anlattım,” dedim yanağımın içini ısırırken. Onlara anlatamayacağım tek bir şey vardı, bu da banyoda bulduğum nottu.

“Dinle,” dedi Mete sandalyesinde öne eğilirken. “Bir dahaki sefere, başın sıkıştığında diğerleriyle konuşamayacak gibi hissetsen bile ilk bana gelmeni istiyorum. Anladın mı?” Dudaklarımı araladığımda elini kaldırıp beni susturdu. “Bize bir şey olmasını istemediğin için her şeyi kendine yüklemeye çalışma. Bizi kurtarmış olmuyorsun. Seni ölü sanırken hayatta olmamızın kurtuluş olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Nasıl?” dedim tereddütle.

“Tutsaklardan biri bile kurtulamazsa, kazanmış sayılmayız.” Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Aile desen değiliz. Arkadaş ortamı desen... O da değil. Birbirimizi çok da sevmiyoruz. Yine de aramızda tuhaf da olsa bir bağ var, bunu buradaki kimse inkâr edemez. Bunu dış dünyadaki kimse anlayamaz. Kameralardan bizi izleyen o sapık Ölüm bile.” İşaretparmağını alnıma dayadı. “Sen kurtulamazsan ben de kurtulamam, anladın mı?”

Genzim yanarken gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. “Bu çok... *duygusaldı.*” Güçlkle konuşabilmişim.

“O zaman bunu unutmayacağını düşünüyorum,” dedi başını aşağı yukarı sallarken. Kendi sandalyesini geriye çekip yerine koydu. “Yardım edeyim mi?” diye sorduğunda birinden yardım alırken hissettiğim o suçluluğu bastırdım ve Mete’nin kalkmama yardım etmesine izin verdim. Birinin yardımcı olmasının vücudumdaki ağrıyı hafifletmediğini fark ettiğimde dişlerimin arasından tıslayarak nefes verdim.

Ayağa kalkar kalkmaz gözüm etrafında birkaç mermi duran yerdeki kitaba çevrildi. İlerledim ve gıcırdayan bir vücuda sahip robot gibi zorlukla eğilerek yerden kitabı aldım.

“O kitap,” dedi Mete arkamdan. Kafamı çevirip omzumun üzerinden ona baktığımda gözlerinin kitabın üzerinde olduğunu ve kaşlarını hafifçe çatıldığını gördüm. “Senden sonra elinden düşürmedi ama bir kere bile baştan sonra okuduğunu hatırlamıyorum.”

“Çünkü hep aynı yeri okuyordu,” dedim kitabı açarken. Sürekli aynı yeri okuduğu için kitabı açtığım gibi bu kısım karşıma çıkmıştı. “En son okuduğum kitaptı.” Mete’nin hareketsiz kaldığını hissettiğimde dönüp ona hafifçe gülümsemekle yetindim. Ardından bakışlarımı tekrar kitaba indirdim ve satırlar üzerinde gözlerimi gezdirdim.

“Mademki ölümün önüne geçilemez, ne zaman gelirse gelsin.”

Bunlar ölmeden önce okuduğum satırlardı.

Montaigne’in “Ölüm” denemesindendi.

“Sırf okurken neler düşündüğünü bulmak için okuyabilmek isterdim,” dedi Mete. Ben mutfaktan çıkarken adımları beni takip ediyordu. “Durumu biliyorsun.” Uzun bir okuma yapmaya çalıştığı anda kelimeler gözünün önünden uçup gidiyordu.

CAMBAZ

Salona geçtiğimizde herkesin çoktan yerine kurulmuş olduğunu gördüm. Egemen dışında... Gidilecek çok yer olmadığından dolayı muhtemelen banyodaydı. Kusup kusmadığına bakmak için yanına gidip gitmemek arasında kalsam da en sonunda burada durmayı tercih ettim. Sarıldığım kitapla birlikte kitaplığa gidip kitabı boş bulduğum bir yere yerleştirdim.

Güzel yazmıştı ama yeterince okumuştuk.

Geçmişî arkamda bırakmış gibi hissederken sırtımı kitaplığa döndüm. Adımlarım ikili koltuğa yöneldiğinde Gökhan'ın yine orada oturmadığını fark ettim. Boş koltukta rahat bir pozisyon bulup uzandım.

Yastığı başımın altına aldım ve sessizlik içinde gözlerimi yumdum. Güneş salona vuruyordu, hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Baygınlığımdan uyanalı çok az olmuştu. Yine de diğerlerinin salon içindeki kırıltılarına odaklandım. Yanımda birilerinin olduğunu bilirken vücudum kendini kolayca uykunun kollarına bıraktı.

Gözlerimi aniden araladığımda yüzüm koltuklara dönüktü. Gözlerimi kırpıştırarak uyanıklığıma alışmaya çalışırken gözlükle uyuyakaldığımı fark ettim. Elimle gözlüğümü yokladığımda, "Uyanma diye dokunmadık," diyen Kutay'ın sesini duydum.

"Kaç saat oldu?" derken sesim kırk yıllık sigara bağımlısı gibi çıkmıştı. Boğazımı temizlerken ağızımda iğrenç bir tat olduğunu fark ettim.

"Akşam ziline yaklaştık," dedi Mete düşünceli bir şekilde. "Epey uyumuş oldun."

Sadece karanlığın olduğu bir uykuydu.

Karanlık ve sessizlik.

Bu kadar.

Gece odama dönüp yalnız başıma kaldığımda ne yapacağımı kestiremiyordum. Gece uykuya dalamazsam ve düşüncelerimle baş başa kalırsam *delirebilirdim*.

Koltuktan dikkatle kalktığımda vücudum isyan çılgınlıkları attı.

"Egemen'le uyuma düeti mi yapıyorsunuz, bu ne?" diyen Çağ-

IŞIL LİMAE

rı'nın sesini duyduğumda odağım Egemen'e kaydı. Tekli koltuğunda kollarını kavuşturmuş, rahatça yayılmış bir şekilde uyuyordu. Onu böyle görmek neredeyse beni gülümsetecekti.

"Uzun zamandır gün içinde uyumuyordu," dedi Kutay.

Benim için yeterli bir cevaptı.

Kafamı eğip arkamı döndüm ve bir bardak su için tutuşan boğazıma acıyarak hızlı adımlarla mutfığa doğru ilerledim. Tezgâha yaklaşıp dolapları karıştırdığımda ise şaşkınlıkla bardaklarla baktım çünkü... bardakların hepsi *plastikti*.

Burnumdan küçümseyici bir nefes verdim. Demek bu sefer intihara kalkışmamam için önlemler vardı, öyle mi?

Ölüm'ün bilmediği şey, ölmek isteyen birini kimsenin durduramayacağıydı.

Üçüncü bardak suyum içerken cebimdeki telefon titredi. Onu umursamadan önce suyum bitirdim. İç geçirip bardağı tezgâha bıraktım ve mermilerle dolu zemine kısa bir bakış atarak mutfağın çıkışına yöneldim. Elimi cebime atıp telefonu çıkardım.

Ölüm: Bu akşam odalarınıza gitmeyeceksiniz.

Kaşlarım çatıldı. Telefonu avucumun içinde sıkarken kafamı kaldırdım ve koltuğa yaklaşıırken, "Bu akşam odalarımıza gitmeyecekmişiz," diyerek Ölüm'ün talimatlarını duyurdum.

"Nedeni neymiş?" diye sordu Mete.

Elimdeki telefon titredi.

Ölüm: Sürpriz!

Zil sesi Daire 13'ü doldurduğunda tüm bedenim gerildi. "Sürpriz olduğunu söylüyor," derken sesim patlamış bir balon gibi söndü. Egemen'in irkilerek uykusundan uyanmasını gözucuyla izledikten sonra yüzümü dış kapıya doğru çevirdim.

İçimde kötü bir his vardı. Ölüm'ün sürprizlerinin nasıl olduğunu daha önce görmüştük.

"Hızlı başladı," dedi Gökhan dik dik kapıya bakarken. "Bir terslik var."

"Bozuk yumurta ve pizzadan sonra nasıl bir sürpriz olabilir?" dedi Sarp düşünceli bir edayla.

Belki de gelen sürpriz her neyse bunun arkasında On Üç vardı. Ölüm'ün onun fikirlerini dinlediğini söylemişti.

"Gidip ne olduğuna bakalım," dedi Kutay. Hepimizi yönlendirerek ne yapmamız gerektiğini bize hatırlatmıştı. Başımı salladım fakat avuç içlerim terliyordu. Tekrar bir maskeliyi bu kadar erken görme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Çizginin bize ait tarafına dizildiğimizde Egemen yanımdaydı, uykusundan ayılmaya çalışıyormuş gibi gözünü ovuşturuyordu. Gözlerim istemsizce dudaklarına kaydığında kamım kasıldı. Onu *öpeli* birkaç saat bile olmamıştı.

Kapı açılmaya başladığında alkış sesleri de bununla birlikte kulağımıza ulaştı. Kafamı diğerlerine çevirip ne olduğunu anlamaya çalışırken onların da aynı durumda olduğunu gördüm. Ne olduğunu ise sadece kapı tamamen açıldığında anlayabildik.

El çırpın maskeliler karşıdaki duvarın dibine dizilmişti ve ses ten anladığım kadarıyla bu sadece gördüklerimizle sınırlı değildi. Ses o kadar kuvvetli ve yankılıydı ki, ritmik hareketlerle alkış tutan maskeliler tüm koridoru kaplamış olabilirdi.

"Ne halt dönüyor lan burada?" dedi Çağrı dehşet içinde.

Hislerimi tam olarak ifade etmişti.

Daha korkuncu, söylemeye başladıkları *şarkıydı*. "İyi ki döndün, Afra!" diye bağırın kadın ve erkek sesleri birbirine karışıyor, bir gürültü halinde kulağıma doluyordu. Afra'nın a'larını uzatıyorlardı ve ben sadece donakalmış bir şekilde kapıya bakabiliyordum. "*İyi ki döndün Aaaaafraa!*"

"Dalga mı geçiyor?" diye tısladı Egemen yanımda.

"Evet," dedim On Üç'ün kahkahasını hatırlarken. "Dalga geçiyor."

Daha da fazla maskeli kapıda belirdiğinde gördüğüm şeyin tuhaf bir kâbus olduğuna ve hâlâ koltukta uyuduğuma inanmak istedim. Fakat *maalesef* kâbus değildi. Bir elinde uçan balon, diğer elinde silah tutan onlarca maskeli hem sağımızdan hem solumuzdan geçerek içeri doluşurken kafamızı çevirip arkaya bile bakamadık.

Gerçekten.

Şarkı hâlâ devam ediyordu ama coşkusu biraz daha azalmış gibiydi. "*İyi ki döndün Afra!*" Sesleri nasıl neşeli çıkabiliyordu? Şu

an gerçekten karanlık ağ mı her neyse, onda bir şov programında olduğumuz düşüncesi bana hiç uzak gelmiyordu.

İçeriye giren maskeliler koşarak kapıdan çıkarken sadece bakmakla yetindik.

“Bunlar gerçek, *di’ mi?*” dedi Sarp emin olamamış gibi.

“Aynı kâbusun içinde değilsek, *evet,*” dedi Kutay gözlerini kapıdan ayırmadan.

Şarkı nihayet son bulduğunda bir alkış gümbürtüsü daha koptu. Gözlerimi kırıştıtarak alkışı kesmelerini beklerken bu sefer arkadan bir elektro gitar ve... davul sesi yükseldi. Kaşlarım iyice çatılırken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Ardından görüş alanımıza itilebilen tekerlekli bir masa geldi. Masayı süren kişi sarışın bir kadındı. Sarı saçları pembe kurdele ile iki kuyruk yapılmıştı.

Masayı iterek kırmızı bölgenin içine bıraktığında beyaz, büyük kutunun üzerine yazan yazıya zar zor odaklandım. Büyük harflerle ismim yazıyordu. Üstelik bu sefer sadece Afra değil, *Ahsen* de yazılmıştı.

Derin bir nefes aldım ve kimsenin beni teşvik etmesini beklemeden, koridorda duran maskelilerle göz teması kurmamaya çalışarak kırmızı bölgeye yaklaştım. Kapının kenarından aniden iki maskeli çıktığında yerimde sıçradım ancak onlar sadece üzerime *konfeti* patlattı.

Rengârenk parçalar başımdan aşağıya yağarken dik dik maskelilere baktım. Gözlerimi kısa bir an en yakındaki kameraya çevirdim. Tekerlekli masayı tereddütle kendime çektikten sonra peşimden sürükleyerek tutsaklara doğru ilerlemeye başladım.

Dış kapı kapanmaya başladığında maskeliler tek elini kaldırıp salladı ve son kez, “*İyi ki döndün Afra!*” diye bağırdılar.

Kapı kapandığında yüzümü diğerlerine döndüm. “Bu neydi şimdi?” diye sordum içtenlikle.

“Evi yöneten bir psikiyatrist olunca yaşadığımız tiyatro,” dedi Mete göz devirerek. “Demek evdeki değişikliklerin nedeni buydu.”

“Evde ne değişti ki?” diye sordum kaşlarım çatılırken.

Egemen kapıya göz gezdirdi. “Bir gün eve girdiler ve banyodaki kameraları aldılar.”

“Artık her gün iki öğün ev yemeği geliyor,” diye ekledi Sarp.

“Mobilyaların kenarlarını oval hale getirdiler.” Gökhan’ın soğuk bakışları bana döndü. “Evdeki eşyalar birbirimize ya da kendimize zarar verme ihtimalimizden uzak şekilde tasarlandı.”

Demek plastik bardakların sebebi buydu. Ölüm, bu sefer oyunundan çıkamayacağımdan *gerçekten* emin olmak istemişti.

Bakışlarım kutuya kaydı. “Sanırım bunu açmam gerekiyor,” dedim Ölüm’ün bir şey demesini beklemeden. Beyaz kutunun önündeki ismimin yazıldığı kâğıdı çektim. Arkasının boş olduğunu gördüğümde onu gelişigüzel yere fırlattım. Sonrasında ise kutunun üstünü kaldırdım ve...

İki kutuyla karşılaştım.

“Kutuların içinden kutular ve o kutuların içinden de başka kutular çıkarsa, o kutuları ben Ölüm’ün...” diye başlayan Mete cümleinin sonunu yaratıcı bir küfürle tamamladı.

Büyük kutuyu açtım.

Önümde bir pasta vardı. Kocaman, dikdörtgen bir pasta. Mum yerine rengârenk *çakmakların* batırıldığı ve ortasında...

“Lan,” dedi Çağrı öne doğru eğilirken.

Aslında *hepimiz* pastaya doğru eğilmiştik.

“Benim vesikalığım burada ne işi var?” Mete pastaya, yumruklamak istiyormuş gibi bakıyordu.

“Iyy... Allah tipimin belasını versin.” Sarp ağlamaklı bir şekilde bir saniyeliğine pastaya arkasını döndü.

“Benim vesikalığım bile değil!” dedi Gökhan sakın bir ses tonuyla. “E-okul fotoğrafım burada ne arıyor?”

Bakışlarım pastanın üzerini süsleyen, geçmişe ait fotoğraflar arasında kayıp giderken gözlerim bir fotoğrafa odaklandı.

Baktığım fotoğrafın yanında başka bir fotoğraf yoktu. Diğerlerinin fotoğrafları, üçer üçer iki satır oluşturacak şekilde dizilmişti. Benim fotoğrafım ise en altta ve tekti. Onlardan biriydim, onlar gibiydim ancak aynı zamanda onlardan farklıydım. Ölüm beni farklı kılıyordu.

Masanın etrafından dolanırken ellerimi arkadaşlarımdan arasına sokarak onları iki yana itekledim ve kendi fotoğrafıma düz bakabileceğim bir şekilde durdum.

Birkaç yıl önceki Afra ile göz göze geldim.

Fotoğrafı ne zaman çekindiğimi hatırlamıyordum ama kimli-

ğimi çıkardığımda gördüğüm yüz buydu. Fotoğrafta dalgalı saçlarım, göğsümün biraz üzerinde bitiyordu. Saçlarımın aralarında açık renkli tutamlar vardı. Yanlış bir açıcı kullanımının sonucu gibi gözükse de aslında saçımı açan güneşti.

“Saçlarını mı boyamıştın?” diye sordu Çağrı.

Gözlerimi yavaşça yüzüne çevirdim. Bana değil, pastadaki fotoğrafta bakıyordu. Sarp ikimizin arasında bir yerde sıkışmıştı.

“Hayır,” derken sesim kuruydu. “Yazın kendiliğinden açılıyordu.”

“Güzel görünüyor,” dedi Çağrı bakışlarım yüzüme kaldırırken.

“Yalan söylediğini biliyorum.”

Çağrı sırtıttı. İri ve sıralı dişleri gözler önüne serildi. Göz de-
virmeye üşenip sadece bakışlarımı tekrar pastaya indirmekle ye-
tindim.

İşin komik yanı, fotoğraftaki Afra şu anki halimden daha iyi görünüyordu. O zamanlar yüz hatlarım şimdiki gibi sivri değildi, yüzüm henüz çökmemişti. Muhtemelen ideal kilomdaydım. Gözlerimdeki o bakış, şimdiki kadar derin ve karanlık değildi. Dolgun dudaklarımda bile belli belirsiz bir renk vardı.

Gözlerimi kendi fotoğrafımdan ayırdığımda ilk dikkatimi çeken Gökhan’ın fotoğrafı oldu. Fotoğrafta yüz hatları daha çocuk-
suydu. Dilim zar zor ağzımın içinde hareket ederken, “O olaylar yaşanmış mıydı?” diye sordum. “Bu fotoğrafı çekindiğin za-
man...” Gökhan pastayı incelemeyi çoktan bırakmıştı. Kafasını hafifçe geriye yatırırken bana tek bir bakış atmakla yetindi. İnce dudaklarını birbirine bastırarak sustu.

O olaylar yaşanmıştı.

Dikkatimi çeken ikinci fotoğraf Sarp’ınkiydi. Sarp’ın şimdi upuzun olan saçları, fotoğrafta kısaydı. Sarı saçları çenesine kadar iniyordu. Yüzünde bir sürü sivilce vardı ve onun da kameraya bakışlarından mutsuz olduğu belliydi.

“Sarp sen saçını lisede mi uzatmaya başlamıştın?” diye sordu Mete.

“Liseyi bıraktıktan sonra,” derken Sarp’ın sesi huzursuzdu. “Bu fotoğraf liseyi bırakmadan önceki son dönemimden.”

Ona zorbalık yaptıkları dönem. Fotoğraf kendini sevmediği ve mutsuz olduğu dönemdendi.

“Kutay bok gibi çıkmışsın lan,” dedi Çağrı aniden.

Gözlerim bahsettiği fotoğrafa doğru kaydı. *Kutay...* Kutay'ın saçları kıvrıcık değil, dalgalıydı. Gözlerinin altı o kadar çöküktü ki, Kutay'ı bu halde görebileceğimi düşünmezdim.

"Millete laf atacağına kendi fotoğrafına bak," dedi Kutay göz devirerek.

Çağrı kaşlarını çatı. "Ne varmış fotoğrafımda?" derken agresifleşmişti. "Gayet havalı, seksi ve baştan çıkarıcı çıkmışım burada. Kıskançlıktan geberebilirsin."

"Ben ortada fotoğraf göremiyorum," dedi Gökhan soğuk bir sesle.

"Fotoğraf yok burun var," diye katıldı ona Sarp. Ardından Çağrı'nın sırtına iki kez vurdu. "Kusura bakma."

Konuşma ölü sandığımı ruhumu canlı bir hisle doldurdu. *Merak*. Gözlerimi Çağrı'nın fotoğrafına çevirdiğimde neden böyle söylediklerini anlamıştım. Çağrı fotoğrafta zayıftı. Saçları havalı olsa da burnu yüzünde ekstra büyük duruyordu. Kulağındaki küpeler ve saçının güzelliği de burnunun *bayağı* büyük olmasını gölgeleyememişti. Yine de... kötü durmuyordu. Hatta *çekici* bile sayılırdı.

"Fena değil," diye mırıldandım.

"*Hıh*" diye bir ses geldiğinde kafamı kaldırdım. Alaylı ses Egemen'den çıkmıştı ve ona döndüğümde bakışlarından eğlendiği belli oluyordu. Çağrı'yla alay ettiğimi mi düşünmüştü? Yoksa sadece iltifat etmem mi hoşuna gitmemişi?

Göğsümde bir his sivrildi. "En azından gözlerinin içi parlıyor," dedim gözlerimi Egemen'den ayırmadan. Bu ufak bir meydan okumaydı.

Senin ve benim gibi değil. Ölü gibi bakmıyor.

Çağrı parmağını şaklatırken gözleri Kutay'ın üzerindeydi. "Gerçekten kıskançlıktan geberebilirsin," dedi gururla. "Sizin gibi yıkık değilim, gayet mutluydum ben."

"Yalan söyleme," dedim aniden. "Hayır, mutlu değilsin. *Değildin*." Çağrı ani çıkışım karşısında bana döndüğünde yüzünde açık bir şaşkınlık vardı. "Sen hayatımda gördüğüm en iyi yalan-

cılardansın.” Çağrı’nın kaşları çatılmıştı. “Mutlu olduğuna kendini bile inandırabiliyorsun,” diye ekledim. “Sen sadece mutlu rolü yapmakta çok iyisin, Çağrı. Mutlu *değilsin*.”

Daha önce bunu ona söyleyen olmuş muydu, bilmiyordum. Fakat Çağrı’nın gözleri yüzümde takılı kaldı. Dudakları hafifçe aralanırken zar zor yutkunuşunu fark ettim. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştığı belli oluyordu ama *gözler*, gözler her şeyi anlatırdı... Onun gözleri de her şeyi anlatıyordu. İçten içe farkında olduğu bir gerçek yüzüne vurulmuştu. Onun maskesini aralamış ve diğerlerine açık etmiştim.

Sessizlik uzarken pişman olmaya başlamıştım. Bunu herkesin içinde söylememin onu rahatsız edip etmediğini sorgularken, “Özür dilerim,” dedim hızla. “Ben sadece...”

Maskeni burada takmana gerek olmadığını bilmeni istedim.

Boğazıma biriken kelimeleri yutarken gözlerimi kaçırdım ve Çağrı’nın şaşkınlığının ağırlığının altından kurtuldum. Mete’nin fotoğrafına bakarken gözüm Egemen’inkine takılsa da sadece Mete’ye odaklandım. Yakışıklılığı aynı olsa da inanılmaz mutsuz görünüyordu.

“Mete yine manken gibi,” dedi Sarp övgüyle.

“Eyvallah.”

Egemen neredeyse aynı görünüyordu. Sadece saçları biraz daha kısaydı ama saçlarının dağınıklığı bile aynıydı.

Birden kafamı kaldırdığımda tüm tutsakları Egemen’e bakarken buldum.

Egemen’in yüzü buz gibiydi. “*Ne bakıyorsunuz*” dercesine tek kaşını kaldırmakla yetindi. Sessizliği bana, ben yokken haftalarca tek kelime etmediğini hatırlatırken boğazım düğümlendi.

“Sen büyüyemiyor musun?” dedi Mete pastayı işaret ederek.

“Ne kadar büyüdüğünü görmek ister misin?” dedi Egemen sakın bir sesle. Tek cümlesiyle Mete’nin yüzü, kavgaya hazır bir hale bürünmüştü.

Mete’ye doğru eğilirken, “Alınma ama hiçbiriniz pek büyümemişsiniz aslında,” dedi Çağrı. Elini kafasının üzerine yerleştirerek Mete’yle arasındaki boy farkını işaret etti.

Mete, Çağrı’nın havadaki elini kavrayıp hızla burktu. Çağrı irileşmiş gözleriyle elini tutarak geri çekilirken olduğu yerde te-

pinmeye başladı. “*Has... has...*” Mete’nin tek harekette bu etkiyi nasıl bıraktığını sorgulamamayı seçtim.

“Özetle,” dedi Kutay olan biteni umursamadan. “Önümüzde hayatımızın bok gibi dönemlerinde çekindiğimiz vesikalıkların basılı olduğu bir pasta var.”

Ölüm dalga geçme konusunda *epey* iyiydi. Seri katillere maske takıp ellerine balonlar ve konfetiler vermek ne kadar “iyi” ve “eğlenceli” olabiliyorsa o kadar *iyiydi*.

“Diğer kutuyu açacak mısın?” diye sordu Kutay. “Bir şey yazdı mı?”

Başımı sağa sola salladım. “Hayır ama sanırım açmamı bekliyor.” Gözlerim pastanın yanındaki uzun kutuya kaydı. Elimi kutuya doğru uzatırken kalp atışlarım hızlanmıştı. Hiçbir şey tahmin edemiyordum çünkü bunu hazırlayan kişi Ölüm’dü.

Uzun kutunun kapağını kaldırdığımda içinden iki kutu daha çıktı. Biri uzun, diğeri küçüktü.

Mete gürültüyle nefes verirken bir küfür savurdu. Masaya arkasını dönüp koridorda volta atmaya başladı.

Mete’yi izlemeyi bırakıp iki kutuya döndüm. Uzun kutunun içinden daha çok kutu çıkabileceğini düşündüğüm için önce küçük kutuya doğru uzandım.

“TÜTÜN İÇENLER GENÇ YAŞTA ÖLÜR”

Kutunun kapağını öylece tutmaya devam ederken Çağrı elini kutunun içine daldırdı ve paketlerden birini çıkardı. “Lan,” dedi hevesle. “Bu bize sigara yollamış!”

“Hem de kısa kırmızı *Lark*,” dedi Kutay yavaşça.

“Sanayici sigarası değil miydi o?” dedi Mete. “Şu zehir gibi olan.”

Kaşlarım çatılırken sadece izledim.

Çağrı peş peşe tüm sigara paketlerini kutudan çıkardı. “Bir, iki, üç...” diye saymaya başladığında, en başından sonucu biliyordum. “Yedi paket var burada ve ta ta ta daaa! Markasına bakın...” Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. “Ben sigaramı yurt dışından aldığım için bu kalitesizliğe alışık değilim. Mentollü içmek varken bu...”

“Tamam, en zengin sensin,” dedi Kutay bıkkınlıkla.

“Boğazında kalsın, Çağrı,” dedi Mete masaya tekrar yanaşırken. İlgisiz bir şekilde sigara paketlerine bakmakla yetindi.

Çağrı bu sırada paketin içini kokluyordu. “Yok, tütün değil bu.”

“*Pussy* kokularını takip ederek iz sürme yeteneklerini geliştirmiş Çağrı canlısı, koku testi yaparken,” dedi Sarp kendi kendine gülerek.

Çağrı ona ters bir bakış atmakla yetindi. “Tütünün kokusu belli olur.”

“Kırmızı *Lark* tütünden daha kötü olabilir.” Gökhan’ın bunu nereden bildiğini sorgulamadım bile.

Telefon yeni bir mesajı haber verirken kendimi çoktan buna hazırlamıştım.

Ölüm: Hepinize bir çakmak.

Ölüm: Ve bir de paket.

Ölüm: Kendinizinkileri alın.

“Hepimiz bir çakmak ve bir sigara paketi alacakmışız,” derken görevleri okumayı hiç özlemediğimi fark ettim. Telefonu tekrar cebime sıkıştırdım. Uzanıp Çağrı’nın elinden bir paket aldıktan sonra pastadan turuncu çakmağı çekip çıkardım. Pastalı kısmını kutunun kenarına sürdükten sonra çakmağı cebime attım. Sigara paketini koyacak yer bulamadığımdan elimde tuttum.

Herkes pastadan çakmakları tek tek çıkarıp kendine sigara paketi alırken kafamda bin bir düşünce dönüp dolaşıyordu. Sigara içmemizi mi isteyecekti? Peki *neden*? Tüm bunların farklı bir amacı olmalıydı. Ölüm’ün uçuk beyninin içinde mantıklı bir sonuca varabilecek bir amacı...

Anlam veremiyordum.

Dalgın bakışlarım Egemen’in üzerinde durduğunda onu çakmaktaki pastayı yalarken buldum. Dili çakmağın altından kayıp giderken yavaşça yutkundum. Egemen’in bakışları bana döndüğünde tuhaf ya da ayıp bir şeye şahit olmuşum gibi bakışlarımı ondan hızla kaçırdım.

Sırf bir şey yapmış olmak için uzun kutuyu açtım. Ortaya çıkan şişelere kaşlarım havaya fırlamış bir şekilde bakakalmışken koridorun ışığı şişenin camından yansıyor.

“Alkol!” diye cıyıkladı Çağrı. Mutluluğu yüzüne ve gözlerine o kadar hızlı ulaşmıştı ki, neşesinin rol olma imkânı yoktu. “Bunu

içebilecek miyiz? Adam resmen âlem yapmamızı istiyor burada. Çok iyi, *çok iyi...*”

“Kişi başı bir 35’lik votka mı iyi?” dedi Gökhan.

Çağrı eline bir şişe aldı. “Şey, herhalde direkt kafamıza dikmemizi falan istemez.”

Sarp gözle görülür şekilde irkildi. “Fikir verme adama.” Tek tek hepimize bakarken gergin gözüküyordu. “Kokuyu alan varmı?”

Mete kaşlarını çatıp derin bir nefes aldı. “Ne kokusu?”

“Bok kokusu,” dedi Sarp kollarını göğsünde kavuştururken. Başını iki yana salladı. “İyi şeyler olmayacak.”

Kalp atışlarım yorgun bedenimi döverken Ölüm’ün bizden isteyebileceklerini düşünmemeye çalıştım. Çağrı sigaraların olduğu kutuyu kenara attıktan sonra şişeleri de kutusundan çıkardı. Şişenin olduğu kutuyu çektiğimde onun altında ince, uzun bir kutu daha gördüm.

“Siktiğimin kutuları bitecek mi artık?” diye homurdandı Mete sabırsızca.

Parmaklarım yola devam etmek için cesaret topluyormuşçasına kutunun üzerinde birkaç saniye oyalandı. En sonunda kutunun kapağını çekip açacak cesareti kendimde bulabildim. Bu sefer sadece plastik tabaklar ve plastik kaşıklarla karşılaştım. Bir de... minik, kare şeklinde birkaç kutuyla.

Dudaklarımı hafifçe aralayıp sayarken kutulardan yedi tane olduğunu fark ettim.

“Herkese bir kutu sanırım,” dedi Kutay. “Ve pastayı yiyecekmişiz gibi duruyor.”

Kafamı hafifçe eğip küçük kutulardan birini elime aldım ve kapağını iki parmağımla tutarak kaldırdım. Kutunun içinde kelebek şeklinde paketlenmiş, bordo renginde bir şeker vardı. İçimde bir huzursuzlukla küçük şekere bakarken, “Tüm bunlarla ne yapacağız?” diye sormaya cesaret edebildim.

Ölüm de bunu sormamı bekliyor olmalıydı. Telefon anında titredi.

Ölüm: Hepinizin küçük kutudaki şekerlerden birini yutmasını istiyorum.

Dudaklarım gerildi. “Şekerler, *sadece şeker* mi?” diye sorarken buldum kendimi. Zihnimin büyük bir kısmı beni metrelerce kovalayıp omzumda ağlayan psikopatın telefonun diğer ucunda olduğunu bana fısıldıyor, beni uyarıyordu.

Elindeki kutuyu incelerken, “Şekerleri yememizi mi istiyor?” diye sordu Kutay.

Ölüm: Sadece şeker.

Ölüm: Tatsız geçmişlerinizden önce ağzımız tatlansın diye.

“Sadece şeker olduklarını söylüyor.” Ona *asla* inanmıyordum. Telefonu elimde sıktım. “Şekeri yutmamızı istiyor.”

“Önce emsem olur mu?”

Hepimiz dönüp Sarp’a baktık.

“Ne?” dedi gözlerini üzerimizde dolaştırırken. “Emmedikten sonra şeker yutmak aşırı mantıksız ki...”

Telefon titredi.

Ölüm: Tamam.

Ölüm: Sarp emebilir.

“Sen emebilirmişsin,” dedim böyle bir konuşmaya hiç dahil olmamış olmayı umarken.

Sarp şekere tuhaf bir ifadeyle baktı. “Böyle deyince kulağa güvenilir gelmedi,” derken sesi gerilmişti. “Yok, ben yutarım direkt.”

“Aman siz de,” dedi Çağrı. “Kaybedecek neyimiz var ki?” Gözlerimi ona çevirdiğimde hıştırtılar eşliğinde kendi şekerinin paketini açtığını fark ettim. Bir an sonra yeşil şekeri ağzına atıp dudaklarını büzdü.

“Kaybedecek bir hayatımız var,” dedi Kutay dikkatle Çağrı’ya bakarken. Sanki onun yüzünden zekâ seviyesini anlamaya çalışıyordu.

Dilini dudaklarında gezdirerek, “Çok da umurumda değil sanırım,” dedi Çağrı. “Buna hayat diyebilen olursa...” İç geçirip başını sağa sola salladı. “Afiyet bal şeker olsun.”

Çağrı'nın umursamazlığı bende de vardı. Bu yüzden şekerin paketini bir çırpıda çıkarıp şekeri direkt ağzıma atmak beni rahatsız etmedi. Olabilecek hiçbir şey umurumda değildi. Beni öldürebilir ya da uyuşturabilirdi. Sonuçta burada olacaktım. *Arkadaşlarının yanında* olacaktım.

Açılan şekerlerin sesleri saniye saniye kulaklarımızı doldururken gönüllü olmasa da şekerleri herkes yuttu. Mete'nin kaşları çatıktı ve Egemen tüm bu saçmalıklardan şimdiden bıkmış gibi gözüküyordu. Tüm bunlar olmasa gidip uyuyacağını tahmin edebiliyordum.

Ölüm: Pastayı kaldırın.

"Pastayı kaldırmamızı istiyor," dedim gözlerimi masaya çevirirken. "Pastanın kutusunu kaldırıp pastayı kenara koyun."

Sarp, Çağrı, Kutay ve Mete kutuyu tutup çektiğinde pastanın altında kalan, parmağımdan ince bir kalınlığa sahip olan başka bir kutuyu fark ettim. Uzanıp kutuyu aldım. İçini çevirip masanın üzerine doğrulttuğumda zarflar düştü.

"Bize mektup mu yazdılar?" diye sordu Sarp ani bir hevesle.

Hepimiz dönüp ona baktık.

"Askerde değiliz, biliyorsun değil mi?" dedi Mete ekstra sakın bir şekilde.

Zarflardan birini elime aldığımda Ölüm'ün sessizliğinden cesaret bularak zarfın içini açtım. "Küçük bir kalem ve beyaz bir kâğıt," dedim zarfın içindekileri çıkarırken. "Tüm bunlarla ne planlıyor?"

"Agam bizimle eylenecek," dedi Sarp oflayarak.

Avucumun içindeki telefon titrediğinde gözlerimi ekrana çevirdim.

Ölüm: Hepinizin bir zarf almasını ve en sevdiği tutsağın adını kâğıda yazmasını istiyorum.

Kaşlarım çatıldı. "Burada en çok kimi seviyorsak onun adını zarfa yazmamız isteniyor," dedim kafa karışıklığıyla.

Ölüm: Kutuların içindekileri masadan alın.

Ölüm: Salona gidin.

Ölüm: İsminizin yazdığı zarfı alın.

Ölüm: Seçiminizi yazdıktan sonra kâğıdı zarfa geri koyun.

Ölüm: Ne yazdığınızı birbirinize söyleyemez ya da ima edemezsiniz.

Ölüm'ün söylediklerini tekrarlarlarken elimdeki zarfı ters çevirdim. Zarfın arkasında "Egemen" yazdığını gördüğümde zarfı ona uzattım. Bana bakarken, "Evde en sevdiğin kişinin adını yazmalısın," dedim. Sesim tuhaf çıkmıştı. Ve... Hissettiğim şey bir miktar utanç mıydı? "Sadece yazan kişi kimi yazdığını bilmeli."

"Bokunu çıkardı işin," dedi Mete. Oflayarak zarfları karıştırıp kendininkini bulmaya çalışıyordu. "Sınıf başkanı da seçelim olacak."

"Her şeyi salona taşıyalım, sonra zarf mevzusunu hallederiz," dedi Kutay. Herkes masaya el atarken salona bir bakış attım. Tam o an kitaplığın hizasında başlayan uçan balonların tavanı tamamen doldurduğunu gördüm. Rengârenk balonların ipleri yere kadar süzülüyor, koltuk takımının etrafına iplerden oluşan bir perde çekilmiş gibi gözüküyordu.

Daire 13 bu sefer gerçekten *sirke* dönmüştü.

Bakışlarımı balonların üzerinde gezdirirken, "Net bir şekilde deliliği hissedebiliyorum," diye mırıldandım. Kutay'la birlikte salona doğru ilerlemeye başladık.

Kutay derin bir nefes alırken ellerini beline yerleştirdi. "Ben de."

Yanıma gelen birinin varlığını hissettiğimde gözlerimi balonlardan anca ayırabilmişim. Egemen yanıma gelmişti ama bana bakmıyordu. Gözleri balonların üzerinde takılı kalmıştı. "Otur," dedi düz bir sesle.

"Ha?" demekle yetindim.

Egemen başını bana doğru eğdi. "Titriyorsun." Bakışlarını aşağıya kaydırды. Gözlerini takip ettiğimde titreyen bacaklarımla karşılaştım. Adrenalin yüzünden ayakta durmak için kendimi ne kadar zorladığımın farkında bile değildim.

"Bedenini zorlama," derken sesi netti. Gözlerini yüzüme kaldırdı ve çenesiyle koltukları işaret etti.

Tekrar derin bir nefes aldım. “Haklısın,” diye mırıldandım. Yalnız oturacağımı bilsem de adımlarım beni yine ikili koltuğa doğru çekti.

“Şuraya el atalım,” dedi Çağrı. Koltuklara yaklaştırdıkları tekerlekli masaya çaresizlikle baktı. “Ben pasta taşıyamam bu arada.”

“Ben düşürürüm.” Sarp ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı.

“Elinizden bir iş gelse şaşardım,” dedi Mete pasta kutusunu kolayca eline alırken. Pastayı koltukların arasında kalan orta sehpayaya yerleştirdi. Zarfları da masanın üzerine gelişiğüzel bıraktığında öne eğilip adımın yazdığı zarfı kaptım.

Çok geçmeden Ölüm’ün istediği ortam oluşmuştu. Tekerlekli servis masasını koridorda bırakmış, kutulardan çıkan her şeyi masanın üzerine koymuştuk. Sigara paketleri, çakmaklar, zarflar, pasta, tabaklar, kaşıklar ve alkol şişeleri... Sadece zarflar masada uzun süre kalmamıştı. Hepimizin elinde kalem vardı.

“Bunu yapmamızı neden istiyor?” dedi Sarp düşünceli bir şekilde. “Her oyunun mantığı olur. *Survivor* mı oynuyoruz burada? Eleme gecesi mi yapacağız, yoksa en çok yazılan ödüllendirilecek falan mı?”

Göz göze geldiğimizde, “İnan ne biliyorum ne de tahmin edebiliyorum,” dedim içtenlikle. “Ne olacağını bilmiyorum.”

Gergin bir şekilde elimdeki beyaz kâğıda baktım. Ölüm cevaplarımızı ne için kullanacaktı?

En sevdiğim tutsak... Bu evdeki en sevdiğim insan.

Mete’yi, Gökhan’ı ve Egemen’i düşündüm. Onların bendeki yerini zihnimin içinde didik didik ederken bakışlarım donuklaştı. Gözucuyla Mete ve Sarp’ın zarflarını kapatıp masanın üzerine koyduğunu gördüm. Yanağımın içini ısırarak Gökhan’la Egemen’e kaçamak bir bakış attım.

Acaba onlar kimi yazardı? Mete kimi yazmıştı? Sarp muhtemelen Mete’yi yazmıştı.

Egemen de zarfı masaya bıraktı.

Kalemi parmaklarımın arasında sallarken terlemeye başlamıştım.

Kutay ve Çağrı da birkaç saniye aralıklarla zarflarım bıraktı. Geriye sadece Gökhan’la ben kalmıştık. Gözlerim onun üzerindeyken yüzünü bana çevirmedi.

Derin bir nefes aldım ve kalemin ucunu açtım. Ardından ismi

yazdım, kâğıdı katladım ve zarfın içine soktum. Kalem de zarfın içine attığımda, “Dur, dur. Onu atma,” dedi Kutay tatlı bir telaşla öne doğru eğilirken. “Resim yaparız duvarlara. Yeni aktivite olur.”

İsteğinin çaresizliği içime ılık bir his yayılmasına neden olurken, “Tamam,” diye mırıldandım. Ben kalemi zarftan çıkarırken Gökhan kendi zarfını masanın üzerine bıraktı. Zarfı tekrar kapatıp masanın üzerine bıraktım.

Koltukta bacağıma yakın duran telefon titredi.

Ölüm: Zarfları gidip masaya koymanızı istiyorum.

“Zarfları oradaki masaya koymamızı istiyor,” dedim elimle koridordaki masayı işaret ederken.

Mete aldığı nefesler arasında kesik kesik küfürler mırıldanırken masaya eğildi ve zarfları topladı. Ardından yine öfkeli bir şekilde ayağa kalktı, topallayan bacağıyla birlikte koridora yöneldi. Zarfları dağınık kutuların üstüne bıraktı. Tek kelime etmeden güçlü adımlarla geri gelip üçlü koltuğa çöktü.

Evin içinde tanıdık zil sesi yükseldi.

“Yine mi?” diye yakındı Kutay.

Dış kapı açılmaya başladı. Kutay ayağa kalkıp dış kapıya tereddütle bakarken hiçbirimiz ayağa kalkmaya uğraşmadık.

İçeriye maskeli ve üniformalı bir kadın girdi. Masayı çekip kırmızı bölgeye doğru geri geri yürüdükten sonra koridorda gözden kayboldu. Kapı tekrar yavaş yavaş kapandı.

“Maskelileri görmeye alışmışım,” diye homurdandı Gökhan.

“Her öğün yemek getirirken yüzlerini gördüğümüz içindir,” dedi Sarp. “Yeni düzene geçmiş olmamız hâlâ tuhaf geliyor. Bir de demeyeceğim demeyeceğim diyorum ama... Bugün niye sadece kahvaltı verildi bize?”

Çağrı masadakileri işaret etti. “Rabbim bir yerden kısıp bir yerden veriyor işte,” dedi Sarp’ı dürtüklerken. “Şuna bak, ne yakınıyorsun?”

“Sigaraya meraklı değilim,” dedi Sarp göz devirerek. “Alkol de günah. Ama pasta... Bak orada akan sular durur. Yine de yeterince duramaz çünkü yemek yemeyi tatlılardan daha çok severim. Yani bu sistemi pek beğenmedim ben.”

CAMBAZ

“Her gün böyle olacağını sanmam,” dedi Kutay kafasını eğerken. “Yarın yersin, Sarp.”

“Teşekkürler, motivasyon perim,” dedi Sarp elini karnının üzerine koyup. “Şimdi ne yapacağız?”

Parmaklarım titreyen telefonun etrafını sıkıca sardı.

Ölüm: Oyun oldukça basit, Tutsak 7.

Ölüm: Kolay adımlarla başlayacağız.

Ölüm: Sigara kullananlar elini kaldırsın.

“Sigara içenler elini kaldırsın,” dedim gözlerimi telefondan kaldırırken. Kameralar balonlara rağmen bizi görebiliyor muydu ki?

Çağrı elini kaldırdı. Kısa bir duraksamanın ardından Kutay da elini kaldırdı. Ardından da *Gökhan* elini kaldırdı.

Ölüm: İçenler ellerini kaldırsın.

“Alkol alanlar ya da içenler işte...” diye geveledim. “Elini kaldırsın.”

Çağrı elini kaldırdı. Gözleri diğerlerinin üzerinde dolaştı. “Başka yok mu ya?” diye sorarken sesi eğleniyormuş gibi çıkıyordu.

Ölüm: Yalancılar, yalancılar...

Görünüşe göre Ölüm’e göre en az birimiz yalan söylüyorduk.

Ölüm: O zaman oyunu benim kurallarına göre oynayacağız.

Ölüm: Sorular soracağım, cevaplar vereceksiniz.

Ölüm: Sonra sizinle küçük bir DC oynayacağız.

Ölüm: Fakat bunların hepsinden önce hepiniz alkol alacaksınız.

Ölüm: Zihniniz geçmişi hatırlayacak ve şimdiyi unutacak kadar uyuşacak.

Ölüm’ün yazdıklarını diğerlerine okuduktan sonra, “Ya oyunda yalan söylersek?” diye sordum sesimi yükselterek. “Ya bu oyunu oynamamaya karar verirsek?”

“Ki bu bizim için zor bir karar değil,” diye ekledi Mete gözle-

rini balonlara çevirirken. Sanki balonların arkasından kameraları görebiliyordu.

Ölüm: Sizin tüm doğrularınızı ve yalanlarınızı biliyorum.

Ölüm: Yalan söylerseniz, zarfa yazdığınız “en sevdiğiniz” kişiden bunun acısını çıkaracağım.

Ölüm: Bunu umursamazsanız da... Sizi ilgilendiren bir şey var.

Ölüm: Sadece şeker değildi :)

“Adi piç,” diye tısladım dişlerimin arasından. “*Biliyordum.*”

“Ne oldu?” diye sordu Kutay.

“Bize verdiği şey sadece *şeker* değilmiş,” dedim hızla. “Tuhaf hissedene var mı?”

Mete omuz silkti. “Şeker olmamasına şaşırana var mı?”

“Tam şey diyecektim...” diye mırıldandı Sarp. “Midesi yanan var mı?”

Şüpheyile Sarp’a bakarak, “Psikolojiktir o,” dedi Mete.

Kısa bir sessizlik oldu. “Ben normal hissetmiyorum,” dedi Gökhan. Gözlerim hızla Egemen’e döndüğünde bir elini karnına bastırdığını gördüm.

“Ne vardı?” diye bağırdım aniden. Ölüm oralarda bir yerdeymiş gibi rengârenk balonlara bakıyordum.

Ölüm: Ölmeyeceksiniz.

Ölüm: En azından şimdilik.

Ölüm: Şekerlerden biri yavaş etki eden bir zehre sahip.

“Seni *şerefsiz*...” diye başladım hırsıyla. Bizi *zehirlemişti!*

Ölüm: Diğerleri ise aynı yan etkileri gösteren ağır bir mide ilacı.

Ölüm: Yalan söylerseniz, içinizden biri zehirlenir.

Ölüm: Yalan söylerseniz, zarfta ismini yazdığınız kişi ölür.

Ölüm: Ölümden korkmuyormuş gibi rol yapıyorsunuz.

Ölüm: Bana alışmışsınız gibi.

Ölüm: Oysa siz hâlâ insansınız.

Ölüm: Hadi başlayalım.

Ölüm: Son kez uyarıyorum.

Ölüm: Bana yalan söylemeyin.

Gözlerim son mesajın üzerinde tekrar tekrar gezinirken sanki zihnimin derinliklerine yavaşça bir iğne batırılıyordu.

Tüylerimi diken diken eden şey, Ölüm'ün tehditleri değildi. Beni zehirlemiş olma olasılığı da değildi. Önemli olan şey *diğerlerini* zehirlemiş olma olasılığıydı ve...

Yalan söylemeyin, demişti. Bu cümle bir şeyleri zihnimde uyandırmaya çalışıyordu fakat ne olduğunu kestiremiyordum. Bana kalan tek şey hafif bir baş ağrısıydı.

Dudaklarımı araladım ve ölüme yaklaşmış birinin soğukkanlılığıyla mesajları seslendirdim. "Sadece birimizde zehirli şeker var. Diğerlerimizin içtiği şey ise etkisi aynı olan bir ilaç." Egemen'e bakmamaya çalıştım. "*Mide ilacı*. Eğer oyunu kurallarına göre oynamazsak, zarfa kimin adını yazmışsak onu öldürecek ve..." Yazdığım ismi düşünürken sesim boğuklaştı. "Zehirli şekeri hangimiz yuttuysak kurtulamayacağız."

Kurtulamayacağız.

Bu evden de.

Kendimizden de.

Havadaki gerginliği neredeyse elimle tutabilirdim. Nefes almak bile bir anda zorlaşmıştı. Sanki gerilim havanın ağırlaşıp yere düşmesine neden olmuştu ve nefes almaya çalışırken yerden bir şey kaldırmaya çalışıyordum.

Kendime engel olmaya çalışsam da ister istemez bakışlarım Egemen'e döndü. Ağır bir mide ilacı... Çoğumuzun yuttuğu şey buydu. Mide ilacı olayı, Egemen'i hedef aldığını mı gösteriyordu? Ölüm'ün seçtiği sıradaki kişi o muydu?

Sadece üç kişi kaldığımızı fark ettim. Kutay, Egemen ve ben...

Benden *nefret ediyordu*.

Bu yüzden beni sona bırakacağını düşünüyordum.

Egemen'in gözleri bana döndüğünde renginin solduğunu fark ettim. Çene kasları kasılıp gevşedi. Bu durumda olmaktan utandığını *biliyordum*. Yüzümü bir anlığına süzdükten sonra bakışlarım kaçırıldı.

Kelimeler zihnimin içinde dönüp duruyordu.

Hayır, *utanmıyordu*.

IŞIL LİMAE

Bundan *nefret ediyordu*.

“Ne yapacağız?” derken Sarp’ın sesi panik doluydu. Endişesi kendimi sorgulamama neden olurken kaşlarım hafifçe çatıldı. Neden içimde ilkel bir korku yoktu? Bunun nedeni onların yanında olmam mıydı?

“Karşı gelmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi Mete sert bir sesle. Parmaklarıyla siyah kotunun üzerinden dizinde ritim tutuyordu. “Şu ana kadar yaptığımızı yapacağız.”

Kutay, Sarp’la göz teması kurmak amacıyla öne eğildi. “Bizimle oynamaya devam etsin diye, hayatta kalmak için ne isterse yapmaya devam edeceğiz.” Bir an duraksayıp kafasını bana çevirdi. Ela gözlerine baktığımda, “Bazı şeyler hariç,” diye ekledi. “Her şeyi değil.”

Zihnim bana o gecenin varlığını anımsattı ancak anıların gün yüzüne çıkmasına izin vermedim. Bir gün içinde bunu tekrar yapamazdım. *Şimdi değil*.

Gökhan’ın dudakları kısa bir an yukarıya doğru kıvrıldı ama yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. “Her şeyi yapmaya değil,” diye fısıldadı keskin bir sesle.

Kelimeleri sanki göğsümün üzerinde bir yırtık açıp geçmişti. Verdiği his parmak ucundaki kâğıt kesigi gibi hissettirmişti.

Bakışlarımı kaçırıp elimdeki telefona bir bakış attım. Ne kadar hızlı başlarsak, o kadar hızlı bitirebilirdik. Hem şekerlerin etkisi artmadan bunun bir yolunu bulmalıydık.

“Biz hazırız,” dedim sesimi yükselterek. “Her ne planlıyorsan başla artık, Ölüm.”

Ölüm: Gittikçe uyumlu olmaya başlıyoruz.

Ölüm: Ölüm düşüncesine değil de bana alışmış olabilirsiniz.

Dilimin ucuna gelen hakaretleri tutmak için dilimi ısırırken burnumdan öfkeli bir nefes verdim.

Ölüm: Sigara için.

Ölüm: Sadece bir dal.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken, “İlk istedi-

ği şey sigara içmemiz,” dedim emrini tekrarlayarak. “Sadece bir tane.”

Çağrı parmakları arasında sigara paketini döndürürken gergin bir şekilde güldü. “En azından güzel bir şeyle başladık.” Sesindeki açlık kendini belli ediyordu. Bu da buraya gelmeden önce ne kadar sigara içtiğini merak etmeme neden oldu. Paketten bir dal çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirmesini ve kendi çakmağını ateşlemesini izledim.

“Kırmızı *Lark* için bu kadar hevesli birini ilk defa görüyorum,” dedi Gökhan.

“Sanayiciler hariç,” diye ekledi Mete.

Ateş, sigaranın ucunu tutuşturdu. Çağrı, Ölüm’den kaçmak için onu ölüme yaklaştıracak dumanı içine çekti.

İronikti. Düşününce Ölüm’ün bize yaptırdığı her şey öyleydi.

Çağrı sigarayı dudakları arasından çekip dumanı üfledi. “Beni mi izleyeceksiniz, oğlum?” derken kaşlarını havaya kaldırmıştı. “Sigara içerken aşırı seksi durduğumun farkındayım ama bir evde bu kadar hayran istemiyorum.”

“Ahmak,” diye tısladı Mete sigara dudaklarının arasındayken.

Kutay ona bakmadan kendi çakmağıyla Mete’nin sigarasını yaktı çünkü Mete birkaç saniye boyunca çakmakla cebelleşmişti.

“Eyvallah,” dedi Mete.

Kutay sigarasını çıkarmakla meşguldü. Tek eliyle paketi açıp ustalıkla sigarayı içinden çekerken hareketlerinden alışkanlık emareleri belli oluyordu.

Gözlerimi onların üzerinde gezdirmeye devam ettim. Gökhan’ın çoktan sigarayı yaktığını ve sigara dudakları arasındayken kafasını geriye yaslamış bir şekilde tavana baktığını gördüm. Dudakları arasında bıraktığı sigaraya elini bile götürmemişti.

Onun ne kadar süre boyunca sigara içtiğini merak ettim. Ve nasıl, nerede içtiğini... Acaba kendi bakkallarından mı paket alıyordu? Yoksa harçlıklarını biriktirip mi sigara alıyordu? Hangi olayın üzerine sigara içmeye başlamıştı? Arkadaş ortamından dolayı olacağını düşünmüyordum. Aptal biri değildi. Sırf bir ortama ayak uydurmak için kendinden ödün vermezdi.

En azından bu evde tanıdığım Gökhan öyleydi.

“Gökhan ve Egemen profesyonel galiba.” Sarp’ın sözleri üze-

rine bakışlarım önce ona, ardından da cümlelerin hedeflerine çevrildi. Gökhan'ın annesinin karnından sigara içerek çıkmış gibi durduğunu çoktan fark etmiştim. Fakat Egemen...

Tuhaf bir şekilde sigara ona *yakışıyordu*.

Sanki sigara birini havalı yapabilecek bir süsmüş gibi hem elinde hem de yüzünde güzel duruyordu. Bedenindeki gerginlik hâlâ yerindeydi. Çene hatları gergindi, bir kolunu karnına bastırmaya devam ediyordu. Diğer eli dudaklarının arasında asılı kalan sigaraydı. İki parmağı arasından sigarayı içine çekerken sanki dumanı bile farklı bir şekilde üflüyordu. Sırtını yasladığı tekli koltuğundan öne doğru kaykıldığında duman yüzü boyunca süzülüp gitti.

Karnım kasılırken kendimi *aptal* gibi hissettim. Sanki okul çıkışında, kapıda sigara içen tayfaya sırf sigara içiyorlar diye düşen beyin yoksunu varlıklardan biriydim. Hatta aptallık konusunda onlardan da beter olabilirdim çünkü Daire 13'teydim. En azından onlar kendi ayaklarıyla yürüyerek kaçırılmıyordu.

Ölüm kimlerin sigara içtiğini sorduğunda Çağrı, Gökhan ve Kutay el kaldırmıştı. Egemen onlardan biri değildi. Mide bulantısı yüzünden odaklanamıyor muydu? Yoksa sadece yalan söylersek neler olacağını mı görmek istemişti?

Şey, bu biraz tehlikeliydi.

“Neden sigara kullananlar sorulduğunda bir şey söylemedin?” dedi Kutay sert bir sesle. O da aynı şeye takılmıştı ve soruyu soran kişi olduğu için minnettardım.

Egemen ona dik dik baktı. “Sana ne?”

“Hepimiz doğruyu söylemeliyiz,” dedim aralarına girerek. Egemen gözlerini Kutay'dan ayırmadığında onu yatıştırmak için devam ettim. “Şahsi olarak kendime ne olacağı umurumda değil fakat size bir şey olmasını *istemiyorum*.”

Egemen gözlerini aniden bana çevirdi. “Daha oyun başlamamıştı.” *Başlamış olsaydı yapmazdım*, diyormuş gibiydi. Çünkü... sonuçta zarfa bir isim yazmıştık.

Aptalca bir umutla zarfa benim adımı yazıp yazmadığını merak ettim. Yalan söylediğinde bu yalanı beni öldürecek olmasına rağmen zarfa benim adımı yazmış olmasını *umuyordum*.

Gözucuyla Egemen'i izleyerek, “Yani sen ilk defa sigara kullandığını ve *bu şekilde* içtiğini mi söylüyorsun?” dedi Çağrı. “Do-

ğaçlama olarak?” Tek kaşını havaya kaldırırken dalga geçer gibi gözüküyordu.

“Ne oldu?” diye sataştı Mete. “Dibin mi düştü?”

“Tabii ki hayır lan,” dedi Çağrı göz devirirken. “Birinin ilk sigarasını böyle içtiğine kim inanır? Bu hayatta çok şey gördüm bak... Ama bu onlardan biri değil. Kaçırılmamız bile daha normal.”

“Değil,” dedi Sarp.

“Normal,” diye ısrar etti Çağrı.

Egemen pis pis sırtarak koltuğunda tekrar geriye yaslandı. Bedeni biraz olsun gevşemiş gibi görünüyordu. “Yetenekliyim,” derken sesinde kendini beğenmişlik vardı. İçimden bir ses bu kendini beğenmişlik maskesinin, Çağrı’yı kudurtmak için olduğunu söylüyordu.

Sarp’la çaresizlik içinde birbirimize baktık. Salon çoktan sigaranın ağır kokusuyla dolmuştu, nefes almayı benim için keyifsiz hale getiriyordu.

“Sen de mi hiç içmedin?” diye sordum.

Sarp kafasını sallayarak beni onayladı. “Ama iyi bir pasif içiciyimdir, eski dostlarım sağ olsun.”

En azından pasif içici olmana neden olacak arkadaşların vardı, diye düşünürken gözlerimi ondan kaçırđım. Onun hayatı da zor olmuştu ama Sarp bir şekilde kendini yalnızlığından kurtarabilmişti.

Ben sadece odamda boş boş oturmuşum.

Kendi paketimden bir dal sigara çıkardım. Ardından oldukça acemi bir şekilde işaret ve ortaparmağım arasında sigarayı tuttum. Diğer elimle çakmağı yaktıktan sonra ikisini birbirine yaklaştırdım. Ateş yavaş yavaş sigaranın ucundan bir şeyleri almaya başladı.

“Mesela,” dedi Çağrı altyazı geçerek. “İlk defa sigara içen biri böyle olur.”

Tereddütle sigarayı dudaklarıma götürdüm. Hafifçe içime çektiğimde ise gözlerim şokla irileşti. Sigarayı dudaklarımdan çekip öksürmeye başladığım. Gözlerim yaşarmıştı.

“İlk defa sigara içen birinin tepkisi,” dedi Çağrı hipotezini desteklemeye devam ederken. “Dumanı, ciğerlerinin hücrelerine kadar çekti kız. Mitokondrilerin falan iyidir umarım?”

Öksürüklerim arasından zar zor, “Sus ya,” dedim hırıltılı bir sesle. Kaşlarım çatılmıştı, yüzümü buruşturarak elimdeki sigaraya baktım.

İnsanlar buna bağımlı falan mı oluyordu yani? Bir de içerken zevk alıyorlardı...

“Bunu nasıl içiyorsunuz?” diye homurdandım.

Dumana bakıp yüzünü buruştururken, “Aklı olan kimse kırmızı *Lark* içmiyor,” dedi Gökhan.

Çağrı bana yandan bir bakış attı. “Ciğerimize aniden çekmeden.”

“Bir kes sen de,” dedi Mete. Kısılmış gözleriyle Çağrı’ya bakıyordu. Bana döndüğünde bakışları yumuşadı. “Ağzının içinde tut dumanı, abicim. Ciğerine çekme. Öksürmezsin öylece.”

“Ağz kanseri olursun,” diye ekledi Çağrı.

Sigaramdan çıkan dumanı izlerken dediğini yaptım. Mete’nin dediği gibi bu sefer öksürmemiştim ama önceki öksürüşümden boğazımda kalan sızı yerini koruyordu. Üstelik ölümden hâlâ tam olarak dönememiş bir bedenle sigara içmek, bana daha da hastalıklı hissettiriyordu. Sanki en ufak şey bile beni öldürmeye yetebilirdi. Ölüm düşüncesi benim için eskisi kadar rahatlatıcı değildi, tam aksine beni tedirgin hissettirdiğini fark etmiştim.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım Mete’ye dönerken.

Tam o sırada başka biri öksürük krizine girmişti.

Hepimiz Sarp’a döndük.

“Ne?” dedi kafasını kaldırarak. Uzun ve darmadağın saçları arasından bize bakarken gözlerini kırıştıırıyordu. “Ciğerime çekmeyi denemek istedim.”

Gökhan homurdanırken Egemen eğlenmiş gibi göz devirdi.

“Salak,” dedi Çağrı sevgi dolu bir içtenlikle. Elindeki sigarayı çoktan yok etmişti ve kalan küçük parçayı orta masanın üzerinde söndürmekle meşguldü.

“Gitmeyin üstüne ya,” dedim boğazımı temizlerken. “Ben anlıyorum seni, Sarp.”

Koltuğa bıraktığım telefon tekrar titredi. Bileğimi dizime yaslayıp sigarayı yüzümden uzak tutarken diğer elime telefonu aldım.

Ölüm: Güzel.

Ölüm: Ben izin vermeden ikinci dalı içemezsiniz.

Çağrı'ya döndüğümde düşündüğüm gibi paketten yeni bir sigara çekiyordu. "Bir tane daha içemezsin," dedim hızla. "Yeni yasak geldi. O izin vermeden içmeye devam edemeyiz." Elimde boş boş yanan sigaraya bakıp iç geçirdim fakat bu daha çok dumanın içime dolmasına neden oldu. Salonumuz balonlarla dolu dumanlı bir hava sahasıydı.

Çağrı elindeki sigaraya baktı. "Gösterip vermemek bu yalnız," dedi hırsla.

"Bundan ikinci bir dal istiyorsan net sıkıntın var," dedi Gökhan soğuk bir sesle.

Ölüm: İlk sigaranızı bitirmek zorundasınız.

**Ölüm: Ben emir vermeden alkole dokunamayacağınızı söyleme-
me gerek var mı?**

Ölüm: Ağızınıza benim istediğimden daha fazlası girmeyecek.

Son cümleye bakarken sigarayı dudaklarıma götürdüm, dumanı çekip tiksintiyle geri üfledim. "Sadece ilk dalı bitirmemizi istiyor. Ayrıca isteğinden daha fazlası ağızımıza giremezmiş."

"Onun ağızına girdireceğim ben bir şey," dedi Mete gergin bir şekilde. Yüzünü hafifçe buruşturmuş bir şekilde dumanla kaplanmış tavana bakıyordu. Yine de sigarayı içmeye devam etti.

Ben de aynısını yaptım.

Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. *Dudaklarına koy, içine çek ve dışarıya ver...* Döngü bu şekilde ilerliyordu.

Sigara içmeye devam ederken aklım eve kaydı. *Aileme*. En azından ailem olması gereken kişilere...

Annem sigara kullanıyordu. Ne zaman başladığını hatırlamıyordum fakat olayların ağırlaştığı dönemlerde olabilirdi. Annemin kendine bunu yapmaya başlaması komikti. Çünkü babam... Babam kendi vücuduna zarar verecek en ufak bir şey yapmamaya çalışırdı. Alkol, sigara ya da sağlıksız beslenme onun hayatında yoktu. Kötü biriydi ve tam da bu yüzden uzun yaşamak için elinden geleni yapıyordu.

Annem ise kendine zarar verecek bu şeyi kullanmayı tercih etmişti. Sözde özendirmemek için benden gizli içmeye çalışırdı, yine de görürdüm. Özenmezdim. Evde gördüğüm herhangi bir şeyin nor-

mal olmadığını biliyordum. Onlardan nasıl bir insan olmam gerektiğini değil, nasıl bir insan *olmamam* gerektiğini öğrenmiştim.

“Neden sigara içiyordunuz?” diye sordum ortaya. Sigaramın ucunun küle dönüşmesini izledim. “Neden başladınız?”

Ben cevap vermeyeceklerini düşünürken ilk konuşan Kutay oldu. “Arkadaş ortamı,” derken bu cevabı kesinlikle ondan beklemiyordum. “Uzattıklarında kabul ettim ve... Bilmiyorum. Bir süre sonra bir de baktım ki, onlar içerken ben de içiyorum.”

“Aynı şekilde başladı,” dedi Çağrı ona katılarak. Sanırım bu yaygındı. “Sonra... Sadece arkadaş ortamında içmedim. Canımı sıkkan bir şey duyduğumda ya da huzursuz hissettiğimde her şekilde içiyordum.” Masada söndürdüğü sigaranın küçük parçasına baktı. “Buraya geldiğimde sinirden sağa sola sataşmasaydım, yoksunluğuyla başa çıkamazdım. Sigarasızlık beni delirtecekti neredeyse. Tüm gün buradayız ve hiçbir şey yapmıyoruz. Zihnimizle baş başa gibi bir şeydik ve... Bir *-hayır-* birkaç dal yakmak istediğim çok an oldu.”

“Sen bayağı bağımlıydın o zaman,” dedim yanağımı avucuma yaslariken.

“Öyleydim,” diye karşılık verdi Çağrı. “Belki hâlâ öyleyimdir, bilmiyorum. Canım deli gibi ikinciye çekiyor.”

Gözlerimi Gökhan’a çevirdim. Sigara kullandığını söyleyen ama soruma cevap vermeyen bir tek o kalmıştı.

“Ya sen?” diye sordu Kutay. Ona bakmadan Gökhan’a sorduğunu anladım.

“Ölmek istiyordum,” dedi Gökhan ifadesiz bir sesle. “Fakat kendimi öldürmekten korkuyordum. Beni yavaş yavaş öldürecek bir şeyler istedim. Uyuşturucu gibi bir şey hiç düşünmedim. Alkol bile gözüme yaşımdan dolayı yeterince uygun gelmiyordu. Ben de sigarayı seçtim. Belki kanser olur, sonra da yavaş bir şekilde ölürüm dedim.”

Gökhan’a bakmadan, “Sadece biri öldüğünü görsün istedin,” dedi Egemen. Verdiği cevaba da cevap vermesine de şaşırmışım. “Belki de seni kurtaracak birini arıyordun.”

Gökhan cevap vermedi. Yüzünde en ufak bir mimik oynamadı. Sadece bitirdiği sigarasını masada söndürüp geriye yaslanmakla yetindi. Kollarını gevşek bir şekilde birbirine sarmıştı. Sigaraları-

CAMBAZ

mızın tamamı bitmişti. En azından... Ölüm'ün içmemizi istediği kadarı.

Telefon titredi.

Ölüm: Sırada alkol var.

Ölüm: Hepiniz kendi şişenizden iki yudum alın.

Ölüm: Sadece iki yudum.

Ölüm: İki.

Anladık.

Gözlerimi telefonun ekranından ayırdığımda karnıma bir ağrı saplandı. Hafifçe inleyerek bir elimi karnıma götürürken midemdeki yanmayı şiddetli bir şekilde hissettim. Sertçe yutkundum. “Şişeleri açmamızı ve sadece iki yudum almamızı istiyor.”

“Şu şekerin etkisi artıyor,” dedi Kutay dediğime cevap vermeden.

“Evet,” diye mırıldandım. “Midem yanıyor.”

Gözlerini üzerimizde gezdirerek, “Zehir hangimizde olabilir ki?” diye mırıldandı Sarp. Yüzündeki ifade endişesini belli ediyordu. “Daha... ağır bir durumu varmış gibi hisseden var mı?”

“Egemen kötü gözüküyor,” dedi Kutay. Yan gözle onu süzüyordu. Söylediği doğrudu. Egemen muhtemelen kusmamak için tüm enerjisini kullanıyordu. Yerinden milim kıpırdamadan gergin bir şekilde duruyordu. Sadece sigara içerken biraz olsun gevşemişti.

“İyiyim,” dedi Egemen gergin bir sesle. Başka bir şey söylemedi. “Önüne bak.”

“Bu da konuşmaya başladı ama hiçbir şey değişmemiş gibi,” dedi Çağrı göz devirerek. Ağzına sokulan fişi unutmuş gibi bir rahatlıkla konuşuyordu. “Yine ters, yine ters.”

“Olay çıkarma,” dedi Kutay sakince.

Mete başını sallayıp masaya uzandı. “Hızlı halledelim şu işi.” Şişeyi eline aldığı anda sadece bir saniyeliğine bana baktı. İyi olup olmadığını yoklar gibiydi. İyi gözüküğüme karar vermiş olacak ki, tek bir hareketle kapağın kenarını masanın kenarına indirdi ve şişenin ağzını açtı. Şişeyi burnuna yaklaştırıp kokladı.

“Bir dakika,” dedi Çağrı. “Sek içmemizi mi istiyor?”

Gözlerimi telefona indirdim.

Ölüm: Küçük bir bebek gibi sızlanacak mı?

“Evet,” dedim Ölüm’ün cevabını çevirirken. “Öyle istiyor.” Ben konuşmayı bitirmeden Çağrı çoktan kendi şişesini açıp aceleyle ilk yudumu almıştı. Acele etme isteğinde oldukça haklıydı. Özellikle benim hissettiğim gibi bir mide yanması hissediyorsa.

“Harika,” dedi Çağrı şişeyi indirirken. Kafasını geriye yaslayıp ağzından sesli bir nefes verdi. “*Hah!* 35’lik votkayı sek içiyoruz. Umarım tamamını bitirmemizi istemez.”

Mete yan gözle Çağrı’ya bakarken şişeyi kafasına dikti. Aldığı yudumları, âdemelmasının boynunda attığı turdan sayabiliyordum. Yüzünü ekşitirken, “Tadı ne bunun böyle lan?” diye homurdandı. “Asıl zehir *bu*, şeker falan değil.”

“Votka işte,” dedi Çağrı. “*Of, of...* Sizinle buradan çıkınca sağlam bir rakı sofrası kurmamız lazım. Meyhaneye falan gidelim hatta. Çok yabancısınız bu işe, böyle olmaz...”

Kutay kendi şişesini indirdiğinde iç geçirdi. Ürpermiş gibi değil de... rahatlamış gibi görünüyordu.

Uzanıp kendi şişemi elime aldım.

Parmaklarım şişenin etrafına dolandığında ağırlığı bir anlığına şaşırmama neden oldu. Kollarımdaki sızı artarken şişeyi kucağıma çekmeyi başardım. Kendimi sakinleştirmek adına derin bir nefes aldığımda sigara kokusuna çoktan alıştığımı fark ettim. Sigara neyse de... Bu alkol bize ne yapacaktı?

“Sarhoş olunur mu iki yudumla?” diye sordum sertçe yutkunurken. “Daha önce hiç içmedim.”

“Bilmiyorum,” dedi Mete. Oflayarak koltukta geriye yaslandı. “Sen yudumları ara vererek iç, peş peşe içme. Çarpıyor, orası kesin.”

“Biraz yakacak,” dedi Çağrı parmağıyla elimdeki şişeyi işaret ederken. “Normalde kolayla, gazozla falan karıştırılıp içilir.”

Merak ve tedirginlik içimi kemirmeye başlarken elimden hiçbir şey gelmiyordu. Sarhoş halim nasıl biri olurdu? Fazla mı konuşturdum, yoksa fazla mı susardım? Normalden daha şikâyetçi biri mi olurdum? Belki de sadece oturup ağlardım... Ya da sadece uyurdum.

Bilmiyordum.

Zihnim benim elimde değilken nasıl biri olacağımı kestiremiyordum. Neler diyeceğimi bilmiyorken ve yanımda insanlar varken zihnimin uyuşması fikri *korkutucuydu*. Kendimi teslim etmek gibi geliyordu.

“Acele et,” diye fısıldadı Egemen tuhaf bir sesle. Şişenin içine bakmayı bırakıp gözlerimi ona çevirdiğimde bana dönmüş gözlerindeki ilkel paniği gördüm. Bu sefer diğer kolunu da karnına sarmıştı.

Düşünmeden şişeyi başıma diktim. Sadece... Aniden olmuştu işte. Şişeyi iki elimle kaldırmak zorunda kalmıştım. Soğuk diyebileceğim sıvı dilimden aşağıya doğru kayıyor, değdiği yere tuhaf bir his yayıyordu.

Mete'nin dediği gibi yudumlarımın arasında biraz zaman geçmesini beklemedim. Ağız dolusu bir yudumun ardından ikinciye de aldım. Boğazımdan aşağıya bir uyuşukluk hissi yayılırken gecikmeli gelen tadıyla birlikte yüzümü buruşturdum. Tadı ağırdı ve... aklıma gelen hiçbir şeye benzemiyordu. Çocukken yanlışlıkla içtiğim kolonyaya benziyordu, ayrıca yakıyordu. Ya şekerdendi ya da alkolden fakat midemdeki yanma hissi artmıştı.

Sarp içtikten sonra öğürüp yüzünü iyice buruşturdu. Ben de gözlerimi kırpıştırarak zihnimde bir şeylerin değişip değişmediğini anlamaya çalışıyordum. Sarp, Egemen'in şişesini ona uzattı. Egemen tek eliyle şişeyi kapıp kafasına dikerken çaresiz görünüyordu. Şişeyle işi biter bitmez gözlerini yumdu. Gökhan ise kendi iki yudumunu yüzünde mimik değişmeden içmişti.

Telefon titredi. Ancak zihnim bunu algılamakta birkaç saniyelik gecikme yaşıyormuş gibi anında fark edemedim. Derin nefesler alırken gözlerimi diğerlerinin yüzünde gezdirdim. Ardından bakışlarımı koltuktaki telefona indirdim.

Ölüm: Güzel.

Ölüm: Şimdi birer dilim pasta yiyin.

“Pasta yememizi istiyor.” Düşüncesi bile midemin bulanmasına neden oluyordu. *Hayır...* Midem bundan öncesinde de bulanıyordu. *Evet.* Öyle olmalıydı. Ayrıca pasta yiyebilecek gibi hissetmiyordum.

Ensemden aşağıya bir damla ter süzüldü.

Yutkunup masadaki pastaya bakarken, “Keyfim kaçtı,” dedi Sarp.

Avucumu alnıma yasladım. “Benim de.”

“Amaç midemizi uzay çöplüğü haline getirmek galiba,” dedi Çağrı iç geçirerek. “Sarp seninki çoktan öyledir de...”

“Aynı yemekleri yiyoruz,” dedi Sarp kırılgan çıkan sesiyle. Eli mi kısa bir anlığına yüzümden çekerek Çağrı’ya baktım. Sarp’a söylediği hoşuma gitmemişti.

Kutay ayağa kalkıp eline bir tabak alırken onu izledim. Tabağının içine çatalını bıraktıktan sonra plastik bıçağı eline aldı ve pastayı kesmeye başladı. Her tabağa bir tane koyup masanın üzerinde tabakları dizdi. Sarp çoktan yarı hevesli bir şekilde kendi tabağını eline almıştı.

Mete kendine bir tabak alırken bir tabak da bana uzattı. Titreyen kollarımla uzanıp tabağı aldım. Saniyeler boyunca elimdeki çatala ve tabakla bakışırken Sarp’ın sesi beni transtan çıkardı.

“Kimi yiyorsunuz?”

Gözlerimi kırıştıtararak pastaya baktım.

Kimse cevap vermeyince, “Sadece sordum ya,” dedi Sarp keyifsiz bir ses tonuyla. “Ben şu an Kutay’ın vesikalığını yiyorum da.” Kutay’a bakarken omzundaki saçlarını geriye attı. “Yedim seni.”

“Sabır,” dedi Mete ikisine bakarken. “Ben biliyorum ya bizim ortamın boşluk seviyesini, o yüzden kendime kendimi aldım direkt.”

Kafamı hafifçe eğip pastadaki vesikalığa baktığımda kendi fotoğrafımı gördüm. Bir şekilde bu midemin daha da bulanmasına neden oldu. Kendimi yeme düşüncesi kulağa hoş gelmiyordu.

“Beni kim yiyor?” diye sordu Sarp.

Cevap gelmedi. Bu da onu yiyen kişinin Gökhan ya da Egemen olduğu anlamına geliyordu ve... *Şu an neden bunu düşünüyorum ki?*

Çatalı pastaya saplayıp hınçla bir parça kopardım. İlk parçayı ağzıma attıktan sonra gerisi hızlı geldi. Pastayı yok etmek istercesine peş peşe bir sürü lokma alırken midem gittikçe kötüleşiyordu. Yine de bir şeye odaklanmak iyiydi. En azından zihnimi bir şeyle meşgul etmiş oluyordum.

CAMBAZ

Boş tabaklarımızı masanın üzerine yığdık. Pastadan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ölüm de tam o anda tekrar mesaj attı.

Ölüm: Artık oyuna başlıyoruz.

Ölüm: Masanın üzerini boşaltın ve şişelerden birini masanın üzerine koyun.

Mesajı anlamak için tekrar okuduktan sonra yeni emirlerini tekrarladım.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” dedi Çağrı ben cümlemi bitirir bitirmez. Gözleri masanın üzerine çevrildiğinde çenesi gerildi. Onun geçmişiyle ilgili izlediğimiz video hâlâ aklımdaydı.

“Evet,” dedi Kutay. Ayağa kalkıp masanın üzerindeki üst üste yığmaya başladı. Kendi sigara paketimi ve çakmağımı da masanın üzerine koyduğum için, onu da masanın üzerinden almıştı. Her şeyi toplamayı bitirdikten sonra elindekileri boş televizyon ünitesinin üzerine bıraktı.

Çağrı masanın üzerine kendi şişesini yatay bir şekilde koydu. Şimdi masa boşalmıştı ve oyun için hazırды.

Ölüm: Oyunu biliyorsunuz.

Ölüm: Kurallarda ufak bir değişiklik yapacağız.

Ölüm: Şişenin ucunun denk geldiği kişi, doğruluğu ya da cesareti seçecek.

Ölüm: Şişenin diğer tarafındaki kişi ise seçilmeyen seçeneği seçmek zorunda kalacak.

Ölüm: Şişenin ucundaki birine bir soru soracağım.

Ölüm: Diğerine de bir cesaret görevi vereceğim.

Ölüm: Şişeyi sadece sen çevireceksin, Tutsak 7.

Ölüm: Doğruluğu seçtiğinizde yalan söyleyemezsiniz.

Ölüm: Cesareti seçtiğinizde ise korkaklık yapamazsınız.

Ölüm: Yalan söyler ya da korkaklık yaparsanız...

Ölüm: Çok basit.

Ölüm: Ölürsünüz.

Mesaj atmayı bıraktığında gözlerimi tekrar ekran boyunca kaydurdım. Dudaklarımı aralayıp mesajları onlara da okudum. “Yani,”

dedim sona yaklaşırken. “Birimiz doğruluk seçerse, karşımızdaki cesaret demek zorunda bırakacağız. Ve... her şeyi Ölüm’ün yapacak olması...”

“Kulağa hoş gelmiyor,” diye alçak bir sesle cümlemi tamamladı Gökhan.

Başımı aşağı yukarı salladım. Koltuktan kalkarak masanın kenarında dizlerimin üzerine çöktüm. Dizlerim isyan ederken elimdeki telefonu masanın üzerine bıraktım. Elim şişenin üzerine gittiğinde gözlerimi diğerlerinin üzerinde gezdirdim.

Hepsi koltuklardan inip masanın etrafına oturmaya başladı. Sarp masada karşımda duruyordu ve endişeli gözüküyordu. Muhtemelen en çok onunla denk gelecektik. Çağrı ve Mete masanın sol taraflarına geçmişti. Diğerleri ise koltuğunda oturuyordu. Sağ taraf daha kalabalık kalmıştı.

Mesaj geldi.

Ölüm: Telefonu ortaya koy ve herkesin oyun süresince ekrana bakabileceğini söyle.

Telefonu masanın ortasına yakın bir yere iterken, “Oyun oynarken ekrana bakabilecekmisiniz,” dedim donuk bir sesle. Gözlerimi Mete’ye çevirdim. “Yazılanları okumamı ister misin ya da...”

“Bir cümle falan okuyabiliyorum,” dedi Mete iç geçirirken. “İki-üç cümleyi de. Sadece bir kitapta, tüm o kelimeleri peş peşe görünce işler zorlaşıyor. Her şey bulanıklaşıyor. Eğer... okuyamazsam söylerim.” Hafifçe gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıktı. “İyi ki varsın, abicim.”

Ölüm: Çevir.

Böylece oyun başladı.

Şişeyi gövdesinden kavrayıp çevirdim. İçindeki sıvının da etkisiyle şişe ağır bir şekilde dönerken bu dönüşü uzun sürmedi. Gittikçe yavaşlayarak belli bir doğrultuya yaklaştı ve... *durdu*.

Şişenin kapaklı ucunda Çağrı, diğer ucunda ise Gökhan vardı.

Bakışlarımı Çağrı’ya çevirdim. “Doğruluk mu, cesaret mi?” Sorum havada bir ağırlık bırakmıştı.

“Doğruluk,” dedi Çağrı hiç düşünmeden. Bu kararını sorgulamadım, söylemekten çekineceği herhangi bir şey kalmamış olmalıydı. Doğruluk onun için en kolay seçimdi.

Ölüm: Doğruluk görevi = Hiç uyuşturucu kullandın mı?

Çağrı telefona doğru eğildiğinde hafif dalgalı saçları alnına döküldü. Gözlerini kısarken bir şeyi sorgular gibi duraksadı. “Evet,” dediğinde biraz olsun şaşırdığını kendime itiraf etmem gerekiyordu. Evet, *zengindi* falan filan ama... Sanırım ondan yine de beklemezdim.

“Zengin bebesi fantezileri,” dedi Mete küçümseme kokan sesiyle. Gerçekten para bolluğunun buna neden olabileceğini düşünürken kafamı eğdim.

“Altı üstü üç kere kullandım,” diye karşı çıktı Çağrı. Sanki bu Mete’nin dediğine karşı bir cevap kabul edilebilirdi. “Ayrıca para bolluğundan değildi.”

“Zengin olmasan uyuşturucuya bulaşman daha zor olurdu,” dedi Kutay başını sağa sola sallayarak. “Paran seni güvende tutmadı mı? İşini kolaylaştırmadı mı?”

Çağrı bir elini saçlarının arasına daldırdı. “Ne sanıyorsunuz? Sadece zenginlerin bu illeti kullandığını mı?” diye çıkıştı sert bir sesle. “O ortama bir kere girdim ve bağımlısı olmadan çıkabildim çünkü neler olduğunu gördüm. Bu siktiğimin illetini 7’den 70’e, her ırka, her dine mensup insan kullanıyor. Virüs gibi her yerde ve kimse buna müdahale edemiyor.” Elini saçları arasından çekip avucunun içine baktı. “Bu ortamın içinde olan insanlar her hafta birini kaybediyor. Yüksek dozun onları dünyadan daha çok koparacağına inanıyorlar ve en sonunda ölüyorlar. Uyuşturucu kuryeleri yakalanıyor ama baronlara hiçbir şey olmuyor. Sadece piyonları avlayıp duruyorlar çünkü...”

Derin bir nefes alıp sustu.

“Hepiniz biliyorsunuz işte.”

Sessizlik içinde Çağrı’ya baktık.

En sonunda konuşan Kutay oldu. “Çok şey biliyor gibisin,” dedi ağır ağır. “O ortama sadece üç kere girmiş biri olarak...”

“Ben...” Çağrı duraksadı. “Çevremde kullananlar vardı.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Girdiğim ortamlar... Bana dünyanın diğer yüzünü gösteren ortamlardı.”

“Bağımlı olmamana sevindim,” dedim alçak sesle. Kollarımı gevşek bir şekilde birbirine doladım.

Çağrı’nın gözleri bana çevrildi. “Sadece uzaklaşmak ve unutmak istiyordum. Mezarımın kazılmasını değil.” Ardından kafasını eğerek, “Ben de sevindim,” diye ekledi.

Gözlerimi zar zor Gökhan’a çevirdiğimde masadaki telefon tekrar titredi.

Ölüm: Cesaret görevi = Afra’ya sarıl.

Gözüm telefonda yazana takılı kaldığında kalp atışlarım çoktan hızlanmaya başlamıştı. Ölüm’ün neden böyle bir şey istediğine anlam veremezken kafamı hızla kaldırıp Gökhan’a baktım.

Soğukkanlıydı. Siyaha çalan gözlerini telefonda ayırıp mesafeli bir şekilde bana bakarken çoktan yerinden kalkmıştı. Kutay’ın arkasından dolanıp yanıma geldi ve hiçbir şey söylemeden dizleri üzerine çöktü. Ardından ben ne olduğunu anlamadan kollarını boynumun etrafına sardı.

Soğuk bir sarılmanın bu kadar canımı yakacağını tahmin bile edemezdim ama... *yakmıştı*. Gevşek bir şekilde duran kolları ve üzerindeki soğukluk sadece onun sırtına ellerimi koyacak kadar cesaret toplamamı sağladı. Birkaç saniye böyle durmamıza rağmen bana daha uzun hissettirmişti çünkü acı ve üzüntü zamanı yavaşlamış gibi gösterirdi. Kollarımın arasından hızla çıkıp ifadesiz bir yüzle kendi yerine geçti.

Ellerim işe yaramaz iki parça gibi dizlerimin üzerinde öylece kaldı.

“Cesaret görevleri fena değil ha,” dedi Çağrı ikimiz arasında göz gezdirirken.

“Bir şey söylemek istiyorum,” dedi Sarp. “Bunu çok dikkate almıyorsunuz hiçbir zaman ama...”

“Ne?” dedi Mete sabırsızca.

“Herife fikir vermeyelim lütfen.”

Sarp’a katılıyordum. Cesaret görevlerini küçümsemeleri

CAMBAZ

Ölüm'ün yapabileceklerinden daha da korkmama neden oluyordu. Titremeyle birlikte hepimizin gözleri masaya çevrildi ancak Ölüm'ün yazdığı şey basitti.

Ölüm: Çevir.

Şişeyi tekrar çevirdim. İçindeki alkol şişe boyunca dönüp dururken gözlerimizi şişeye dikerek durmasını bekledik. Beklenti dolu bir sessizlik içindeydik ve Daire 13'te bu normalden daha da rahatsız ediciydi.

Şişe Mete ile Çağrı arasında durdu. Seçme şansı yine Çağrı'daydı.

"Doğruluk," dedi Çağrı bıkkınlıkla nefes alırken. Bir eliyle saçlarını geriye yatırdı. "Gerçekten sürekli bana mı gelecek bu ya? Akşama gusül tazeleyeyim bari."

Ölüm: Doğruluk görevi = Daha önce bir erkeği sevebileceğinden şüphe ettin mi?

Hepimiz mesajı okuduktan sonra Çağrı'ya döndük. Çağrı ise gözlerini telefonun ekranından ayırmamıştı. Yüzünde o bıkkın ifade yerini korurken sıkılgan bir tavırla, "Evet," dedi göz devirerek. "İnsanların hepsi arkanızdan bu şekilde konuşurken her şeyden şüphe edebiliyorsunuz. Kendinizden de onlardan da. Herkes nasıl biri olduğunu söylerken ve sen kendini tanımazken nasıl kendinden şüphe etmeden durabilirsin ki?"

"En son hoşlanmıyorum diyordun," dedi Mete ifadesiz bir sesle.

"Hoşlanmıyorum," dedi Çağrı sert bir tonla. "Som hoşlanıp hoşlanmadığım değil, bundan şüphe edip etmediğim, *ultra zeki mühendis abimiz.*"

Mete ona kötücül bir bakış attı.

Ölüm: Cesaret görevi = Bacağındaki kurşun yarasını göster.

Dişlerinin arasından bir nefes vererek, "Bu mu yani?" dedi Mete.

Ölüm'ün ona hediye ettiği, topallamasına neden olan yarası hakkında ne düşünüldüğünü merak ettim. Sarılmak istemediğin birine sarılmak gibi hayatın boyunca seninle olacak bir yarayı göstermek de basit değildi.

Mete masadan biraz uzaklaştı ve kot pantolonunun bol paçasını yukarı çekti. Kumaşı çekmek gittikçe zorlaşsa da dizine yakın kısma kadar pantolonu açmayı başarmıştı.

"İşte burada," dedi Mete elini dizinin altına vurmakla yetinecek. Yarasına bakarken bunu ilk defa gördüğümü fark ettim. Söylediğine göre Ölüm'ün annesine aralıksız bir saat sövmüştü ve bir saatin sonunda Ölüm ona bunu yapmıştı. Bu evde yaranın iyileşmesi korkunç olmuş olmalıydı. Zaten tam olarak iyileşememişti.

"Hâlâ ağlıyor mu?" diye sorarken buldum kendimi.

Mete'nin dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi, yanağındaki gamze gerçek bir gülümsemenin habercisi gibi bir an görünüp yok oldu. "Bazen," derken sesi yumuşaktı. Sanki sormam onu duygulandırmıştı. Doğrusu... bu evde kimse kimseye bir şey sormuyordu. Nasılsın sorusuna "iyiyim" diyebilecek kimse yoktu.

"Buradan çıkabilirsen üstesinden gelinebilecek bir şeydir belki," dedi Kutay. Onun bacağına bakmaya devam ediyordu. "Topallamanı iyileştirebilirler. Ve doğru düzgün bir tedavi de alabilirsin. Sadece..."

"Kes umut etmeyi," dedi Mete aniden pantolonunu yaranın üzerine örterken. "Buradan çıkamayacağız."

O böyle söylediğinde içimdeki ufak bir parçanın buna isyan ettiğini fark ettim. Oyunun kurallarına teslim olsam da sanırım içimdeki bir parça hâlâ umudunu koruyordu. Birilerinin bize yardım edeceğine inanmaya mı başlamıştım?

Buradan kurtulmanız için size yardım edeceğim, Afra. Hepinizin kurtuluşu için bir yol var. Doğru an geldiğinde ne yapman gerektiğini bileceksin.

Doğru an ne zaman gelecekti?

Apartmandan dışarıya çıkmayı başarmış, geceyi görmüştüm. Daha dün dışarıdaydım. Bu gizemli kişinin tek yardımı dün için miydi, yoksa bu evde bize yardım etmenin bir yolunu bulacak mıydı?

Tekrar dışarı çıkmak istiyordum. Bu arzu heyecandan beni titretecek kadar yoğundu.

Uzanıp şişeyi kavradım. Şişeyi çevirmeden önce derin bir nefes aldım. Karnımın ağrısı ve yanmasını adrenalini etkisiyle biraz olsun arka plana atabilmiş olsam da o his hâlâ oradaydı.

Şişe yavaşlarken gözlerimle her hareketini dikkatle takip ediyordum. Şişenin bir ucu benim üzerimde durduğunda şaşırmadım, tuhaf bir şekilde içime doğmuştu. Şişenin doğrultusunu takip ederek karşıya baktığımda ise Egemen'le karşılaştım.

Kapak benim tarafımdaydı.

Ben seçim yapacaktım.

Ensemde aşağıya yeni ter damlaları süzülürken tüm olasılıkları zihnimin içinde tarttım. Cesaret seçme düşüncesi neredeyse titrememe neden olacaktı. Görevi veren Ölüm'dü.

Altı erkeğin arasındasın.

Altı erkek.

Altı erkek.

Nefeslerim sıkışırken, "Doğruluk," dedim tek solukta.

Korkuyordum. Gözlerimi Egemen'in üzerine sabitlediğimde kafasını "*sorun değil*" dercesine hafifçe eğdiğini gördüm. Cesaret kısmının ona kalmasına öfkeli gözükmüyordu. Kabullenmişti.

Telefon titrediğinde dudaklarımın arasından bir nefes vererek bakışlarımı zar zor ekrana kaydurdum. Daha net okuyabilmek için dizlerimin üzerinde yükselirken, her kelime benimle alay edercesine ekranda vurgulu bir şekilde parlıyordu.

Ölüm: Doğruluk görevi = Daha önce hiç intihara kalkıştın mı?

"Bu evden öncesini mi soruyor?" dedi Sarp. Gözlerimi ona çevirmedim. Hâlâ telefonun ekranına bakıyordum.

Evet, sorduğu şey buydu.

İğneler tekrar beynimin içinde belirirken sesler uğultuya dönüştü. Kalp atışlarımı net bir şekilde duyabiliyordum, sanki tüm duyularım vücudumun içine yönelmişti. İğneler zihnimin derinliklerine batarken baş ağrısı yavaş işleyen bir zehir gibi kendini belli ediyordu. Hem oradaydı hem değildi.

Parmaklarımı dizlerime bastırdım. Nefeslerime odaklanırken her şey yavaşça normale döndü. Suyun içine daldırılıp çıkarılmış gibi hissederken, "Hayır," diye fısıldadım.

Kalp atışlarımın sesinden zar zor kurtulan kulaklarımı bir başka ses sardı. Ani bir gürültü geldiğinde çığlık atıp kollarımı kafamın etrafına sardım ve eğildim. Birkaç saniye kıpırtısız bir şekilde öylece dururken bir el sırtıma dokundu.

Yerimden sıçradım.

“Sadece balon patladı,” dedi Kutay. Sesinden gerginliği belli oluyordu. “Sadece *balondu*, Afra. Geçti.”

Derin bir nefes alarak kollarımı başımın etrafından çektim ve yavaşça doğruldum. Verdiğim tepkinin abartısı yüzüme bir sıcaklık yayılmasına neden olurken sertçe yutkundum.

Beni bir korkak haline getiren herkesten nefret ettim.

Gözlerimi masanın üzerine sabitlerken kimseyle göz teması kuramadım. Ölüm’den bir onaylama ya da ret beklerken tek gördüğüm şey sıradaki görev oldu.

Ölüm: Cesaret görevi = Boğazına parmak atarak kendini kustur.
Ölüm: Burada.

Omuzlarımdan bir ürperti geçerken güçlükle Egemen’e baktım. Düşündüğüm gibi çıkmıştı. Ölüm *biliyordu*. Onun midesiyle ilgili sorunlarını, belki de hastalığını biliyordu. Şekerler bunun içindi. Altı ağır mide ilacı da bunun içindi. Hedef aldığı kişi Egemen’di ve o kusmaktan bu denli korkarken ona *lanet* bir kusma görevi vermişti.

Adi piç.

Egemen’in çenesi kısa bir anlığına titredi. Ardından sadece kafasını eğmekle yetindi. Kollarını karnından çektiğinde derin bir nefes aldı. Oturduğu yerden kalktı, koltuğun kenarında yere çökerken adımları sarsaktı. Dudaklarını araladığı an elini daha ağzına yaklaştıramadan kusmaya başladı.

Kendini o kadar çok kasmıştı ki, kusmak için boğazına parmak sokmasına bile ihtiyacı kalmamıştı. Kollarını karnının etrafından çekmesi yeterliydi.

Öğürme sesleri gözlerimde bir ıslaklık birikmesine neden olurken çaresizce Egemen’in sırtını izledim. *İzledik*. Bir süre sonra Egemen’in en yakınında olan Sarp hafifçe geriye çekilerek Egemen’in sırtını sıvazladı. Egemen bunu fark ettiyse de bir şey de-

medi. Peş peşe öğürüyordu ve bunun dışında sadece hırıltılı nefeslerini duyuyorduk.

Saniyeler dakikalara dönüştü ve dakikalar acımasızca devam etti.

“En azından şekerden kurtulmuş oluyor,” dedi Kutay ağır ağır. “Bu iyi bir şey. Ölüm bize bir çözüm yolu vermezse, hepimiz günün sonunda kusmalıyız.”

Egemen zar zor öğürmeyi bıraktığında salondaki sigara kokusunun arasında hafif ekşi bir koku daha belirmişti. Egemen ellerini yere dayamış bir şekilde nefes nefese dururken yavaşça geriye doğru kaykıldı. Sarp’ın sırtında duran elinin düşmesine neden olduğunda bir şey söylemedi. Sarp da bir şey beklemiyormuş gibi sadece kollarını kendine çekmekle yetindi.

Egemen kendini zorlukla koltuğa çekerken alnı terden sıırılsıklam olmuştu, hatta saçları da ona eşlik ediyordu. Yüzü solgun olsa da burnunun üstü kızarmıştı. Gözlerinden aşağıya doğru ise ıslak çizgiler vardı.

Hiçbirimize bakmadı. Kollarını gevşek bir şekilde karnının etrafına doladı.

“Midenle sorunun var,” dedi Kutay onu incelerken. Dakikalar boyunca süren sessizliği bölen o olmuştu. “Ya da bir tür hastalığın var. Her türlü miden konusunda hassassın, değil mi? Ölüm’ün verdiği aptal şekerlerden bağımsız bir şey bu.”

Egemen dişlerini gıcırdatmakla yetindi. Cevap vermeyeceğini biliyordum.

Telefon tekrar titredi.

Ölüm: Çevir.

Gözlerimi Egemen’den ayırıp şişeyi çevirdim. Şişenin her dönüşüyle zihnimin içinde uğursuzluk çanları çalıyordu, salona dolmuş balonlar klostrofobik hissetmeme neden olmaya başlamıştı. Alan gittikçe daralıyor, salondaki hava dayanılmaz bir hal alıyordu.

Şişe Kutay’la benim aramda durdu. Seçim şansı ondaydı.

Kutay’la göz göze geldiğimizde nefesimi tuttum. Ela gözlerinde bir şeyler yumuşarken hafifçe iç geçirdi ve beklemeden, “Cesaret,” dedi net bir sesle.

IŞIL LİMAE

Hissettiğim rahatlamayla omuzlarım çökerken tuttuğum nefesi bıraktım. Teşekkür etmek için dudaklarımı araladığımda Kutay uzanıp işaretparmağını dudaklarımın üzerine değdirdi ve elini hemen geri çekti. Ardından mimikleriyle normalde kameralı silahların olduğu yeri işaret etti.

Ölüm'e belli etmemeye mi çalışıyordu?

Ölüm: Cesaret görevi = Şişede kalan her yudumu ve her damlayı iç.

Kutay sadece birkaç saniye telefona bakakaldı. Ardından sertçe yutkunarak tereddütlü bir şekilde şişeyi eline aldı. Şişenin içindeki sıvının miktarına bakarken, "Bu çok fazla değil mi?" diye sordum.

Kutay derin bir nefes alıp gözlerini yumdu.

"Kesinlikle göt olursun," dedi Çağrı kendinden emin bir şekilde. "Yarım litre votkayı sek içmekten bahsediyoruz burada. Delilik bu!" Gözlerini balonlara dikti. Şaşkın görünüyordu.

Kutay gözlerini aralayıp ona bir bakış attı. "Biliyorum," dedi tereddütsüz bir şekilde. Yüzünden belli belirsiz bir bocalama ifadesi geçti. "Ah..." Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Her neyse."

Bizim bir şey daha söylememize izin vermeden şişeyi kafasma dikti. Arkaya yaslanıp hızlı hızlı yutkunurken şişedeki sıvının gittikçe azalmasını dehşetle izledim. Arada nefeslenmek için birkaç dakika durduğunda da sessizce onu izlemeye devam ettik. Bununla birlikte körkütük sarhoş mu olacaktı?

Kutay boş şişeyi indirdiğinde gözlerinde bir ışık parlayıp söndü. Altdudağını ağzının içine yuvarlarken hiçbir şey demeden boş şişeyi masanın üzerine bıraktı.

Telefon anında titredi.

Ölüm: Doğruluk görevi = Bu evde kiminle yatmak isterdin?

Soruyu okurken dudaklarım gittikçe inceldi. Yanağımın içini ısırıldım, utanç tüm bedenime yayılmaya başlamıştı. Üzerine oturduğum bacaklarım karıncalanıyordu. Gözlerimi telefondan kaldırıp Egemen'e baktım. Bakışları benim üzerimdeydi.

Ne söyleyecektim? Bu soruya bir cevabım bile yoktu ki! Hiçbirini tercih etmezdim. Elbette Ölüm de bunu biliyordu. Belki de

CAMBAZ

amacı daha önce o gece için Egemen'i seçtiğime pişman olup olmadığımı sorgulamaktı. Ya da basitçe beni utandırmak istiyordu.

Cevabımı hiçbiri umursamayacaktı, bunu biliyordum.

Dudaklarımı araladım ve tek nefeste, "*Egemen*," dedim. Sesim titrerken gözlerimi ismin sahibinden kaçırdım.

Ne balon patladı ne de başka bir şey oldu.

Mesaj geldiğinde diğerlerinin yüzüne bakmamak için ekstra çaba sarfederek bakışlarımı ekrana indirdim.

Ölüm: Çevir.

Boş şişeyi kimsenin yorum yapmamasının verdiği rahatlıkla çevirdiğimde şansımın yüzüme tükürmesi uzun sürmedi.

Şişe yine benim üzerimdeydi.

Yine.

Seçimi ben yapacaktım. Şişenin diğer ucunda ise Gökhan vardı. Ruhsuz bakışlarıyla göz göze geldim.

"Doğruluk," dedim Ölüm'ün bana sorabileceği soruları düşünmemeye çalışarak.

Telefon titredi.

Ölüm: Doğruluk görevi = Üvey abinle arandaki ilişki ne?

Gözlerimi kırıştıtarak telefona baktım. Sorulan soruyu idrak edebildiğimde zihnimde Alpay'ın benimle alay eden sesi belirmişti. Yüzüme gülmüştü çünkü babamın asla bana inanmayacağını en başından beri biliyordu. Üzerime çakan flaşın ışığı, onun telefonunu almaya çalışmam, babamın bana inanmaması ve beni evden atması...

Yağmurun ortasında Ölüm beni bulmuş ve eve dönmemi sağlamıştı. Bunun gerçek olduğunu bilmek her defasında beni şaşırtıyordu. Korkarım diye bunu polislerin yaptığından emin olmuştu.

"Üvey kardeşlerin," dedi Mete düşünceli bir şekilde. "Bahsetmiştin."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Biri daha küçük. Seneye anao-kuluna başlayacak." Bir-iki yıl önce evde bana yapışık gezen tatlı kardeşimden bahsetmek bile gerginliğimi biraz olsun azaltmadı.

Dilim damağım kurumuştı, alkolden bir yudum daha alma düşüncesi gözümde çekici gelmeye başlamıştı. “Ve diğeri... Benden büyük. Üç yaş.” Sertçe yutkundum. “Aramız pek iyi değildir.”

Ortama bir gerginlik çöktü. Telefonun titremesi ise bu gerginliğin artmasına neden olmuştu çünkü... Ölüm cevabımı yeterli bulmamıştı.

Ölüm: Aslında onun telefonunda olan biten her şeye ulaştığımda bana oldukça yakın görünmüştünüz.

Ölüm: Sevgili gibi.

Sorgulayıcı bakışlar yüzüme çevrildiğinde dehşete düştüm. “*Hayır!*” diye bağırdım aniden. Herhangi bir kameraya bakamadığımdan gözlerim direkt kendimi kanıtlama çabasıyla birinin, Mete’nin yüzüne tutundu. “Yemin ederim ki hayır... Öyle bir şey yok.”

Telefon titredi.

Ölüm: Onda bazı özel fotoğrafların vardı.

“Fotoğraflar mı?” diye mırıldandım dehşetle. Birden *fazla*lar mıydı? Kanım damarlarımda ilerlemekte zorlanırken, “*Hayır!*” diye bağırdım. Hızla yerden kalktım. Üzerine oturmaktan uyuşmuş bacaklarım ayakta durma konusunda beni yarı yolda bıraktığında koltuğa doğru sendeledim. “Onları zorla elde etti!” Sesim parçalanıp bindir parçaya ayrıldı. “Ben *uyuyordum!* Oradan bakınca fotoğraflarda poz veriyormuş gibi mi gözüküyorum?”

Herkes donakalmış bir şekilde bana bakarken fotoğrafları Ölüm’ün de görmüş olduğu gerçeği midemin ağzıma gelmesine neden oldu. Alpay’ın telefonunda fotoğraflara nasıl ulaşmıştı? Bu olanları nasıl biliyordu?

Çaresizlikle kesik bir nefes verdim. “Babam bana inanmadı,” diye mırıldandım kelimeleri ağzımda tutamadan. “Bana *inanmadı*. Fotoğrafları çekip birilerine attığını biliyordum fakat...” Sesim kısılırken boğazımda bir hıçkırık takılı kaldı. “*Bana* inanmadı.”

Tek söylediği delirdiğim olmuştu.

Fakat kendi kendime delirmemiştim, bunu biliyordum.

Beni delirtmişlerdi.

Bir kahkaha sesi salonu doldurduğunda şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. Kutay'ı bir elini alnına yaslamış bir şekilde gülerken buldum. "Yani zorla fotoğrafını çekti ve bunu başkalarına mı attı?" derken alık alık bana baktı. Gözleri odaklanmakta zorlanıyordu. "Ve Ölüm de bunu bulabilecek kadar nitelikli bir *sapık*."

Kutay'ı böyle görmek bana çaresiz hissettirirken göğsüm sızladı. Kutay neden *güliyordu*? Sarhoş mu olmuştu? Olanları anlamıyor muydu?

"Yürü git sarhoş sarhoş konuşma," diye tersledi onu Egemen. "Başlatma şimdi beni..."

Kutay kendi kendine kıkırdadı.

"Senin babanın babalığını da abinin abiliğini de sikeyim," dedi Mete elini hızla bir kere masaya savururken. Şiddet belirtisi ürpermeme neden olmuştu. Tepkimi fark edince anında elini pişmanlıkla geri çekti. "Buradan çıkarsam var ya..." diye devam ederken ses tonu karanlığa bürünmüştü. O küfürleri sıralarken sövmesi de, Ölüm'ün küfürlere tepki vermemesi de beni rahatlatmadı.

Çünkü her şey için çok *geçti*.

Birilerinin beni duymasını istediğimde kimse beni duymamıştı. Birilerinin beni anlamasını istediğimde kimse beni anlamamıştı.

Çok geçti.

Kalp atışlarım sakinleşmiyordu. Birilerine *bunu* itiraf etmiş olmamın gerçekliği zihnimi tamamen ele geçirirken bedenimin tepkilerini kontrol edemiyordum. Bana nasıl bakıyorlardı? Bana acıyorlar mıydı? Soruların cevaplarını duymak isterken bile tek kelime etmemelerini istiyordum.

Telefon titrediğinde kendimi dizlerimin üzerine yere atıp masanın üzerine doğru eğildim. Ölüm bu konunun kapanmasına izin vermiş olmalıydı çünkü başka bir şey yazmamıştı.

Sıradaki görevi bile vermişti.

Ölüm: Cesaret görevi = Tutsaklar içinde en beğendiğin kişiyi öp.

Gökhan telefonun ekranına bakmaya devam ederken, "Hayır," diye mırıldandım istemsizce. "Tekrar değil. *Hayır*." Kafamı kaldırıp Gökhan'a baktım, bana bakmıyordu. Gözleri hâlâ telefonun

üzerindeydi. “Bu görevi yapmayacaksın ve sonuçlarıyla beraber yüzleşeceğiz.”

Çağrı’nın çenesi gerilirken bir eliyle burnunu sıvazladı.

Kutay usulca gülmekle yetindi. Alnını eline yaslamış, gözlerini yummuştu. Görevi okuyup okumadığını bile anlamamışım.

“Senin sorunun ne?” dedim dayanamayarak. Gülüşü artık sinir katsayımı artırmayı başarmıştı. Konuştuğumu fark etmeyince omzunu dürttüm.

“Saaar...” diye başladı Kutay. “Sarhoşum.”

“İnkâr edecek bir şey yok,” dedi Gökhan soğukkanlı bir şekilde. Kutay’a kısa bir bakış atmakla yetindi. “Ölmek için zaten yeterince şey yaptım.” Kalbim tekledi. “Bunu yapmaktan çekinecek değilim.”

Gökhan gözlerini kısa bir anlığına bana çevirdi. Ardından oturduğu yerden kalktı, balonlardan sarkan iplerin arasından geçerek koridorda ilerlemeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye seslendim arkasından. Hareket eden silahların gıcirtısı kulaklarımı doldurmuştu. Kameralar Gökhan’ı takip ediyor olmalıydı.

“Banyoya gidiyorum,” dedi Gökhan sakince.

Banyoda kendine zarar verebileceği bir şey mi vardı? Yoksa banyoya diye gidip kırmızı bölgeye kendini atmayı mı deneyecekti? Kalp atışlarım hızlanırken çoktan yerimden kalkmışım.

Çağrı aceleyle ayağa fırladı. “Kalkın!” dedi telaşla. Tuhaf bir şekilde bunu söyleyen Çağrı olmasına rağmen diğerleri de hızlı bir şekilde onu dinledi. Birkaç saniye sonra koşarak banyonun önüne gelmiştik.

Nefes nefese kapının eşiğine elimi dayadım.

Gökhan kollarını göğsünde kovuşturmuş bir şekilde aynadan bize baktı. “Kendimi öptüm.”

Kafasını kaşırken, “Ha?” diye homurdandı Sarp.

“Tutsaklar arasında en beğendiğim kişi *benim*,” dedi Gökhan omuz silkerek. “Sonuçta ben de kümeye dahilim.”

Biz boş boş Gökhan’a bakarken Kutay kahkahayı patlattı.

“Yeter sen de!” diye homurdandı Mete. Temkinli bir şekilde Kutay’a bakıyordu. “Bu eleman mal mal gülmeyi ne zaman bırakacak?”

CAMBAZ

“Bu biraz komik ama,” dedi Sarp. Dudaklarını birbirine bastırıp boğazını temizledi.

Kutay pis pis sırtırken gülmeye devam etti. Daha doğrusu *hıçkırarak* kahkaha atıyor gibiydi. “Kafam bir tık *şey*,” dedi elini “*boş ver*” dercesine sallayarak. “Gökhan senin zekâna ne şarkılar yazılır...” diye ekledi banyoya girmeye çalışırken. “Gel *sarılcam*.”

Çağrı, Kutay’ı ensesinden tutarak geriye doğru çekerken Gökhan ifadesiz bir yüzle banyodan çıktı. Bizi arkasında bırakıp salona doğru yürümeye başlamıştı.

İç geçirdim. Sadece benden değil, hepimizden kaçıyordu.

Mete’yle göz göze geldik. “İçeriye geçelim,” dedi yavaşça. Sesini alçaltıp devam etti. “Davranışlarını kişisel algılama. Olanlardan sonra... herkes *biraz* değişti. Gökhan zaten hiçbir zaman sıcak bir tip değildi, biliyorsun.”

Gökhan bana karşı bir zamanlar *sıcaktı*. Onların alışık olduğu Gökhan bu olsa da benim tanıdığım arkadaşım bu değildi.

Hep birlikte salona geçtiğimizde Gökhan çoktan yerine oturmuştu. Tekrar salona dönmek kokunun kötülüğünü daha net bir şekilde yüzümüze vurdu. Alkol, sigara ve ekşi kusmuk birbirine karışmıştı.

Tüm bu iğrençlikler tuhaf bir şekilde Daire 13’e uyuyordu ve bu sinirimi bozuyordu.

Derin bir nefes almamam gerektiğini kendime hatırlattım. Eğilip Ölüm’ün ne yazdığına bakarken kaşlarım hafifçe çatıldı.

Ölüm: Ahahaha ♥

Bu kesinlikle güvensiz hissetmeme neden olmuştu. Gökhan’ın yaptığı onu sadece *eğlendirmiş* miydi? Sinirlenmeyecek miydi yani?

Ölüm: Çevir.

Dediğini yaptım. Bu sefer kapaklı ucu Sarp’ta, diğer ucu ise Gökhan’da durdu.

Sarp’ın yüzünde bir kararsızlık gölgesi gezinirken tereddütle Gökhan’a bakıyordu. Gökhan’ın poker suratı ise tam olarak “*ne seçersen seç, umurumda değil*” diyordu.

IŞIL LİMAE

“Cesaret,” diye mırıldandı Sarp gönülsüzce. Gökhan’ı korumaya mı çalışıyordu?

Telefon titrediğinde ilk verilen görevin Sarp’a olmadığını fark ettim.

Ölüm: Doğruluk görevi = Evde en beğendiğin kişi kim?

Ölüm: Ah, tabii kendin hariç.

Kaşlarım hafifçe çatıldı çünkü Ölüm, Gökhan üzerine oynuyordu. Hep aynı konuların üzerinden ona sorular soruyordu.

Tereddütsüz bir şekilde, “Mate,” diye cevapladı Gökhan.

Yavaşça yutkundum.

Mate ani bir öksürük krizine girerken gözleri irileşmiş bir şekilde Gökhan’a baktı. Bir elinin tersiyle ağzını kapatırken yüzündeki kafa karışıklığı net bir şekilde görünüyordu.

Gökhan onu soğuk gözlerle izliyordu. “Alıcı gözle beğenmek değil,” dedi sakince. “Buraya gelmeden önceki halin olmak istediğim kişiydi, anladın mı? İşinde iyiydin. Başarılı bir mühendistin ve geleceğin parlaktı. Üstelik olduğun noktaya tek başına gelebilmiştin.” Kısa bir an duraksadı. “Bir de herkesin imreneceği türden bir görünüme sahipsin.”

“Ee...” dedi Mete tereddütle.

“Sana âşık falan *değilim*.” Gökhan, gözlerini saklamaya çalışırcasına siyah saçlarını alnına iyice çekti. “Tuhaf tepkiler vermeyi keser misin?”

“Sağ ol?” dedi Mete onu duymamış gibi. Sanırım verebileceği en doğru tepkiyi bulma denemesi falan yapıyordu. “Umarım çıktığında benden çok daha iyi yerlere gelirsin.”

Gökhan “*umarım*” bile demedi.

Telefon tekrar titrediğinde artık Ölüm’ün “*konuyu kapatın*” dediğinin farkındaydım.

Ölüm: Birbirinizi benden koruyamazsınız.

Sarp’ın çok da isteyerek cesaret seçmediğini hemen anlamıştı. Sıradaki görev onundu ve...

“Bu ne?” dedim dehşet içinde.

“Şaka herhalde?” dedi Sarp sorarcasına. Dudakları arasından bir inleme döküldü. “Bu gerçek değil.”

Ölüm: Cesaret görevi = Tutsak 3’ün kustuklarını ye.

“Hayır,” dedi Sarp histerik bir şekilde. Sesi gülmekle ağlamak arasında kalmış gibi çıkmıştı.

Görevin ne olduğu tam olarak zihnimde şekillenirken zaten hassaslaşmış midem kasıldı. Elimi ağzıma bastırarak boğazıma kadar gelen safrayı geri yuttum.

Kutay kıkırdayarak yüzünü avucuna gömdü. Tepkileri gittikçe sinir bozucu olmaya başlıyordu. “Kıyak iş,” derken sesinde tiksintiye dair hiçbir şey yoktu. Sadece hayret vardı. Gerçekten *eğleniyor* muydu?

Sarp kafasını sağa sola çevirirken hepimizle göz teması kurmaya çalışıyordu. Onu teselli edecek birini arıyordu. “Bunu yapamam.” Onay beklercesine Egemen’e döndüğünde Egemen sadece iğrendiğini belli eden bir yüz ifadesiyle boşluğa bakıyordu. Gözlerinin içi bile titremiyordu.

“Çok saçma ve...” Sarp kesik bir nefes aldı. “Çok *iğrenç* ya bu! Ölüm şimdiye kadar böyle boktan bir görev vermemişti. Neden şimdi...”

“Ölüm verebileceği en iğrenç görevleri çoktan verdi zaten,” dedi Gökhan. Sırtını koltuğa vererek gözlerini tavana çevirdi. Bembeyaz teni sanki iyice solmuştu. Aklına hangi görevlerin geldiğini biliyordum.

İkimize verilen görevi kastediyordu.

Oysa Sarp başka bir görevi daha hatırlattı. “Biliyorum,” derken sesi biraz olsun mesafeliydi. Yüzünde başarısız bir duygusuzluk maskesi belirdi. “Eski sevgilimi gözümün önünde öldürdü.”

Beyza’nın kırmızı bölgede, kanlar içinde yatışını hatırlayınca sertçe yutkundum. Ondan akan litrelerce kanı ben temizlemiştim.

“Kâğıda kimin adını yazmıştın?” diye sordu Mete sakın bir şekilde konuyu değiştirerek. Daha doğrusu konuyu olması gereken yere getirmişti.

“Bunun bir önemi mi var?” diye çıkıştı Çağrı öne eğilirken. Yüzünde nadiren gördüğümüz bir ciddiyet vardı ve kaşları çatıl-

mişti. “Hepimiz siktiğimin şekerlerini yedik.” Parmağıyla Ege-men’i işaret etti. “Gerçi o kustu ama...”

“Farkındayım!” diye bağırdı Mete aniden. Alnının kenarında bir damar belirmişti.

“Yapmak zorunda, anlıyor musun?” diye tısladı Çağrı. Dizle-rinin üzerinde doğrulup bir elini karnına yerleştirdi. “Bir benimki mi yanıyor amına koyayım ya? Panzehir midir nedir, ne boksa ona ihtiyacımız var. Normal hissetmiyorum.”

O bunu dile getirdiğinde karnımdaki tuhaf uyuşukluk hissi arttı. Gözlerimi yumup derin bir nefes almamak için kendimi zor tuttum. Kokuya alışmış olsam da nefes aldığım da ciğerlerime ne-lerin kokusunun dolacağını biliyordum. Kusmuk, sigara, alkol, ter ve... *gerilim*.

“Sadece seninki yanmıyor,” dedi Kutay bir parmağım buklele-rinden birinin içinden geçirirken. “Şekerlerin üzerine alkol aldığımı-zı hatırlatırım...”

Kutay’ın yan profilini süzdüm. Kafasını dik bile tutamıyordu. “Kafanın güzel olmasından bunu unutamıyoruz zaten,” dedim düz bir sesle.

Kutay beni umursamadan buklelerini parmaklarının etrafına dolamaya devam etti. “Birbirlerini şey yapmışlardır. Şey işte... *Tetikleme?*”

Onu umursamadan gözlerimi Sarp’a çevirdim. “Mete’yi yaz-mıştın, değil mi?”

Sarp konuşmak üzere aralanmış dudaklarını hızla kapattı. Omuzları aldığı nefeslerle titriyordu. Cevap vermedi, zaten buna gerek yoktu. Cevabı tepkisinden okunuyordu.

Mete durgun bir ifadeyle Sarp’a bakıyordu. Yüzünden gergin-liği belli oluyordu ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Sarp’ın ce-vabını o da anlamıştı.

“Bunu yapmak zorundasın,” dedim işleri zorlaştırmamaya ça-lışırken. Ölüm’ün ağzından konuşmuştum. Sesim soğuk ve ken-dinden emindi. İçimde mide bulantısından kıvranan Afra’nın tüm duygularını bastırıyordu.

Gözücüyla Çağrı’nın beni onaylarcasına başını salladığını gör-düm.

“Sarp!” dedim yumuşak sesle. Bu onun kafasını kaldırıp belli belirsiz bir şaşkınlıkla bana bakmasına neden oldu. Kahverengi gözlerinin içinde bir an kendi yansımasını görür gibi oldum. “Yaşamak için neler yapmak zorunda olduğumuzu *anlayabiliyor musun?*” Sesimin yükselmesine engel olamamıştım.

Gözlerimi bile kırpmadan ona bakarken görüşümün bulanıklaştığını fark ettim. Kirpiklerimi kırıştırıp keskin bir nefes aldım.

Yaşamanın ne kadar zor bir şey olduğunu anlamıyor muydu?

Anılar *buradaydı*. Zihnimin tozlanmasını umduğum raflarında asla tozlanmayan, defalarca önüme serilen o kitaplardı. Kenara çekilmeseydim, kanlar içinde ucunda yatacağım merdiven bir an için tam karşımda duruyordu. Üzerinden yıllar geçse de o merdivenin tepesinden bakarken neler hissettiğimi hatırlayabiliyordum.

Annemle babamın birbirinin boğazına dolanmış elleriyle, cam kırıklarıyla dolu o mutfağı görebiliyordum. Annemin yüzündeki parçalanmış ifadeyi asla unutamazdım.

Üzerime çakan flaşın ışığı da orada, göz kapaklarımın hemen arkasında saklanmıştı. Yağmurda hiçbir şey görmeden yürüyüşümü unutamıyordum. Gözlerimi açtığımda altı erkeğin arasında kendimi bulduğum anı unutamıyordum. Kolumdan süzülen ilk kan damlasını unutamıyordum.

Gözlerimi yumdum.

Kollarımı kendi etrafıma doladığımda üzerimdeki önlük, ön kolumdaki pürüzlü yedi kesiği sakladığı için mutluydum.

“Onun gibi konuşuyorsun?” dedi Kutay sessizliği öylesine bozarak. Baygın bakışlarla yüzüme baktı. Ela gözleri parlıyordu. “Daha dün gece Ölüm’le değil miydin?”

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Dişlerimi birbirine bastırdım. Gerçekten düşündüğü şey *bu* muydu? Sarhoş insanların ekstra dürüst olduğunu söyleyenlere şimdi inanmak istemiyordum.

Yüzüne bakarak, “Kes sesini,” derken neyse ki sarhoş olması pek de umurumda değildi.

“Aloo,” dedi Çağrı kollarını havada sağa sola oynatırken. Bakışlarımı zar zor Kutay’dan ayırdım. “*Alooo*, zaman geçiyor lan! *Alooo!*”

Sarp kafasını sağa sola sallarken ellerini yüzüne bastırdı. Omuzlarındaki titremeye kısa bir bakış attıktan sonra bakışlarını Egemen'e kaydırıldı. Vücudu kaskatı kesilmişti. Acaba hâlâ midesi bulanıyor muydu? İçimden bir ses bu sorunun cevabının olumlu olduğunu söylüyordu.

"Bu görev bizimle ilgili *değil*," dedi Gökhan yavaşça. Kelimeleri üzerimize bir örtü gibi örtülürken öne doğru eğildi.

Sarp'ın eli saç köklerine dolanırken omuzları kasıldı. "Hiçbir şey anlamıyorum!" diye bağırdı çaresizce. "Diğer görevler..."

"Bu evin tüm mantığı," dedi Gökhan uzanıp onun omzuna elini koyarken. "*Kendimiz için yaşamak. Kırmızı bölgeye gidersen, sen zarar görürsün. Ölüm'ün istemediği bir şeyi yaparsan sen zarar görürsün. Bu zamana kadar hep böyleydi. Anlıyor musun?*"

"Afra gelene kadar öyleydi," diye düzeltti Çağrı donuk bir sesle.

Gökhan başını aşağı yukarı sallayarak Çağrı'yı onaylarken ona bakmadı. "Artık bizimle teker teker oynamıyor. Artık yaptığımız bir hareket sadece kendimize zarar vermiyor. Görevi yapmazsan belki sen zarar görmezsin ama burada kime değer verdiğini anladıysa, ona zarar verir. Artık sadece kendimiz için yaşamaya çalışmıyoruz. *Birbirimizi hayatta tutmak için yaşıyoruz.*" Derin bir nefes aldı. "Sadece... *Mantıklı ol.*" Cümleyi soğuk bir sesle bitirmişti.

Ölüm'ün ne yaptığını kelimelerle net bir şekilde ortaya koyması afallamama neden oldu. "Vicdanımızla oynuyor," diye mırıldandım. "Aramızdaki bağı artık görebiliyor."

Kutay dudaklarını birbirine bastırdı. "Muhtemelen deli gibi eğleniyordur," diye fısıldadı sır verircesine. "Aramızdaki bağı içten içe kısıkanıyor. *İçinde, derinlere...*" Şarkı mırıldanmaya mı başlamıştı o?

Mete hızla Kutay'a döndü. "Oğlum bak, ben ağzına şu şişeyi sokmadan önce konuşmayı kesmezsen çok pişman olacaksın."

"Şşşt," dedi Gökhan sert bir tavırla. Mete'ye ters bir bakış attıktan sonra Sarp'a döndü. "Sarp..."

Ellerini yüzünden çekerken, "Tamam," dedi Sarp tuhaf bir sesle. Gözleri yalvarırcasına Mete'ye döndü. Sanki onun yapacaklarına engel olmasını istiyordu.

Mete'nin yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Bu ifade ona hep çok yakışıyordu... "Bana bir şey olmasını umursamazdım ve bu görevi yapmanı istemezdim," dedi ağır ağır. "Ölmek de umurumda olmazdı." Kısa bir an duraksadı. "Fakat artık bu evde öylece ölemem."

Kutay şaşkınlığını belli ederek doğrulurken sendeledi. "Kurtulacağımıza inanıyor musun?" Kafasını Mete'nin dibine kadar sokmuştu.

Mete gözlerini bana çevirdiğinde yüzünde kararlı bir ifade vardı. Hatta neredeyse dudaklarında bir gülümseme oluşmak üzereydi. "Kurtulacağımıza inanmıyorum. Kurtarmam gereken biri var."

Beni kurtarmak istiyordu.

Bir şeyler söylemek istedim fakat kurabileceğim her cümle boğazımda düğümlenmişti. *Mete...* Mete benim adımı yazmıştı. Bana resmen bundan sonra kendisi için değil, benim için çabalayacağını itiraf etmişti.

Mete elini Kutay'ın alnına dayayarak yüzünü kendisinden uzaklaştırdı. Sarp başını öne arkaya salladı. Derin bir nefes aldığı anda yüzünü ekşitti. "Tamam," diye tekrarladı. "Ben... *yapacağım.*"

Sadece bir saniyeliğine rahatlama hissedebildim. Karnımdaki ağrı, midemdeki yanmayla birlikte artıyordu. Sertçe yutkundum. Egemen'in kustuğu yere bakmamaya çalıştım.

Sarp ellerini dizlerine dayayıp kafasını eğdi. Dağınık saçları omuzlarından aşağıya dökülürken, "Bana bakmayın," dedi titreyen sesiyle.

Gözlerimi Egemen'e çevirdiğimde onun çoktan kendi çıkardıklarından uzaklaşmaya başladığını fark ettim. Bir kolunu karnına dolamıştı, iki büklüm olmuş bir şekilde yürüyordu. Üçlü koltuğun arkasından dolaşırken yanıma gelip gelmeyeceğini merak etsem de gözlerimi onun üzerinden ayırdım ve küçük sehpanın üzerindeki şişeye sabitledim.

Sarp dizleri üzerinde kayarak Egemen'in kusmuğuna yaklaştığında dudaklarım aşağıya doğru kıvrıldı. Gözlerim yanarken bakışlarımı ondan ayırmaya çalışsam da başarılı olamadım. Sarp'ın birkaç saniye yerdekilerle bakışmasını izledim. Eli kusmuğun üzerine gidip yerdekileri kavramaya çalıştığında gözyaşları elinin üzerine dökülüyordu. "Tutamıyorum..."

Birkaç saniye daha geçti. Sarp hıçkırarak ağzını yere dayadığında sırtı bize dönüktü. Saçları sırtından omuzlarına dökülmüştü ve yerdekileri ağzına alıyordu.

Öğürerek kafamı çevirirken ellerimi ağzımın üzerine kapatıp hızla bakışlarımı kaçırdım. Ağrıdan titreyen vücuduma rağmen çabucak ayağa kalkmayı başardım. Sağıma döndüğüm anda gördüğüm ilk şey Egemen'in kitaplığa sırtını dayamış bir şekilde oturması oldu. Bir öğürtü sesi daha duydum ama kimden geldiğine bakmadım. Adımlarım Egemen'e doğru yöneldiğinde her öğürtü sesiyle omuzlarım kasılıyordu.

Her adımımla hıçkırık sesleri ve kısık sesli küfürlerden uzaklaşıyordum. Sarp yalvanyordu ancak onu kurtaracak kimse yoktu. Küfürler Çağrı'yla Mete'ye aitti. Gökhan ayağa kalkmış, sırtını onlara dönmüştü. Bir eliyle yüzünü kapamıştı. Mete volta atıyordu.

Sadece uzaklaştım. Egemen'in karşısına gidip yere, dizlerimin üzerine çöktüm. O karnına sarılırken uzanıp ellerimi kulaklarının üzerine örttüm.

Egemen'in kirpikleri titreşerek açıldı. Dudakları aralanırken gözlerini bir kere kırptı. Üzerime çevrilen bakışlarında anlamlandıramadığım bir şeyler vardı. Şaşkınlık... Evet, *ama...* Minnettarlık mıydı bu? Gözbebeği küçüldü, ortaya çıkan kahverengileri gözlerimin içine bakarken bir kez bile titremedi.

Sarp'tan gelen öğürtü sesini daha net bir şekilde duyduğumda dayanamayıp gözlerimi yumdum. Dişlerimi kıracak kadar sert bir şekilde birbirlerine bastırırken titriyordum.

Her gecenin bitişinin olması gibi bu kâbus da sona erdi. Çıkan seslerden Sarp'ın kasmaya başladığını anladım. Gözlerimi açıp o tarafa baktığımda Çağrı'nın da bir küfür savurarak allak bullak olmuş bir yüz ifadesiyle ayağa kalkmış olduğunu gördüm. Gökhan sararmış yüzüyle yere çökmüştü ve sırtını üçlü koltuğun arkasına yaslamıştı. Mete hâlâ ayaktaydı fakat yürümeyi bırakmıştı.

Küçük bir titreme sesi geldiğinde Çağrı küçük masaya doğru eğildi. "Görev tamam."

Sarp'ın apar topar doğrulmaya çalıştığını duyabiliyordum.

Tam olarak ayağa kalktığında Mete görüş alanımdan çekildi ve onu gördüm. Yüzü kıpkırmızıydı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bize bakmayan gözleri dolu doluydu. Hâlâ *ağlıyordu*. Çenesinden dudaklarına kadar ise...

Öğürerek yüzümü Egemen'e doğru çevirdiğimde gözlerimi yumdum. Nefes almaya çalışırken ellerimi Egemen'in kulaklarından çekmedim. Birkaç saniye sonra Sarp kuru kuru öğürerek sendeleyerek adımlarla arkamdan geçti ve banyoya doğru koştu.

Elimin üzerinde bir dokunuş hissettiğimde dikkatim tekrar Egemen'e kaydı. Kulağının üzerinden elimi çekti. Bana değil, Sarp'ın kaybolduğu koridorun başına bakıyordu. Kirpiklerinde bir ıslaklık vardı.

Ağlayacak mıydı?

"Akıl sağlığını yitiriyorum," dedi Mete. Arkamdan geçip Sarp'ın peşinden banyoya ilerledi. Sesi titrese de adımlarında tereddüt yoktu.

"Zaten... *yitirmedik miii?*" diye seslendi Kutay yayık bir ağızla. Kelimeler arasında boşluk bırakmayı unutuyordu. "Aklımızı yani... Tabii hiç sahip olmamışlar da var aramızda."

Gökhan çöktüğü yerden kalkarken sadece bir saniyeliğine bana baktı. Hızla arkasını döndü ve Sarp'ın *yediği* yere bakmadan eski yerine geçti.

Dikkatimi yeniden Egemen'e verdim. Gözlerimi rengi atmış yüzünde dolandırdım. "Daha iyi misin?" diye sorarken sesimi alçaltmışım. Onunla yüz yüze gelmek, zihnimin bu anda utanmadan bana öpücüğü hatırlatmasına neden oldu.

Egemen bana bakmadan başını sağa sola salladı. Sanki sarı saçları bile yorulmuş gibi kıpırdamıyor, bir kalıp gibi duruyordu.

"Su ister misin?" diye sordum. Sanki aynı sahneyi yaşıyorduk. Sadece rollerimiz değişmişti. Benzerlik neredeyse histerik bir şekilde gülmeme neden olacaktı.

Egemen başını tekrar sağa sola salladı. "Git."

Kaşlarım hafifçe çatılırken suçluluk duygusu ruhumu kıvrandırdı. Egemen yüzünü bana çevirmeden karnına daha sıkı sarıldı. Öğürdüğünde refleks olarak az da olsa geriye çekildim. Elini ağzına dayadı. Sıkıca yumduğu gözlerinin altında iki damla yaş vardı.

Bakışlarım önce parmaklarına, sonra da parmaklarının arasın-

dan süzülen kırmızı sıvıya kaydı. Kan damlalarının yere düşüşünü takip ederken zaman yavaşladı. Gözlerim daha da irileşirken hızla Egemen'e yanaşıp bir omzunu kavradım. Yüzüstü yere devrilmesine ramak kala onu tutmayı başarabildim. Egemen kanla kaplı elini ağzından çekip yere dayadı.

Yeni bir öğürtüyle vücudu sallandığında daha fazla kan yeri kapladı.

"Yardım edin!" diye bağırırken hissettiğim dehşet sesime yansımıştı. "*Kan kusuyor!*"

"Biri bitiyor..." diye başlayan Çağrı'nın sesini bile zar zor duyuyordum. Adım seslerinin yaklaştığını fark ettim. Egemen'in ağırlığının ufak bir kısmı vücuduma çökmüşken bile canım acıyordu. Onu tutmaya çalışırken tek görebildiğim şey yerdeki kandı. Ellerim sırtına yapışmış bir şekilde kaskatı kesilmişti ve *yerdeki kan...*

Yeri kaplayan kanın görüntüsünü kaç kere görmüştüm?

Başıma saplanan ağrıyla Egemen kusmayı kesene, yerdeki kan küçük bir göl gibi hareketsiz kalıp dizimi kaplayana kadar, hiçbir şey duymadan ve hissetmeden onun bedenine yapışmış halde öylece kaldım.

"Afra!"

"*AFRA!*"

Bilincim yerine geldiğinde hâlâ yerde oturuyordum ama Egemen'den biraz daha uzaktaydım. Omuzlarımda birinin elleri vardı, bacaklarım ileriye doğru uzatılmıştı.

Egemen sırtı kitaplığa yaslı bir şekilde duruyordu. Kafasını raflardan birine dayamıştı ve gözleri yarı yarıya kapalıydı. Bakışları benim üzerimdeydi.

Kirpiklerimi kırıpıştırdım ve tekrar yerdeki kana baktım. Hayal görüp görmediğimden şüphe etmeye başlamıştım.

Çağrı eğilerek görüş alanımı kapattı. "Selamlar, efendim," dedi kafasını eğerek. "Aramızda mısınız acaba?"

"Bayıldım mı?" diye sordum kafa karışıklığıyla

"Daha doğrusu tutkal gibi Egemen'e yapıştın," dedi Çağrı göz devirerek. "Ve niye dedikimiz hiçbir şeyi duymadın diye düşünüyorum. Transa geçmiştin böyle..."

"Çekil şuradan," diyen Mete'nin sert sesini duydum. Çağrı,

Mete'nin ayağıyla itilerek görüş alanımdan çıkarılırken Mete elindeki bardaklardan birini bana uzattı. "İç bakalım."

Titreyen ellerimle bardağı kavrayıp dudaklarıma götürdüm. Gözlerimi zorlukla kapatarak suyu içmeye odaklandığımda her yudum bana kanın metalik tadını veriyordu. Düşünmemeye çalıştım. Midemdeki yanma hissini bastırmaya çalışarak suyun tamamını içtim. İşe yaramadı. Midem hâlâ yanıyordu.

Sarp.

Gözlerim onu ararken istemsizce doğruldum. Onu üçlü koltuğun arkasına yaslanmış bir şekilde ayakta dururken buldum. Elinde bir bardak tutarken dümdüz önüne bakıyordu.

"Herkes iyi mi?" diye sordum cevabı bilmeme rağmen.

"Sarp'a sormasan iyi olur," dedi Kutay. Önüme döndüğümde Kutay'ı kollarını kavuşturmuş bir şekilde Egemen'in kustuğu yerin önünde oturmuş, kanı incelerken buldum. Egemen ise Mete'nin ona uzattığı bardağa dik dik bakmakla meşguldü.

"İçine tükürmedim," dedi Mete dişlerini gıcırdatarak.

Egemen bardağı aldı. Bir yudum alıp ağzını çalkaladıktan sonra ağzındakileri kustuğu kanın üzerine tükürdü.

"Daha inceliyordum ya," dedi Kutay dudağını aşağıya doğru sarkıtırken.

Egemen hırıltılı bir nefes vererek ona baktı. "Siktir git."

"Ben siktirip gitmeden sen dünyadan gideceksin herhalde," dedi Kutay gülümseyerek. "Kan kusmanın aş-şırı ciddi bir durum olduğunu biliyorsundur, değil mi? Mide sorunun mu ağır, yoksa kanser falan mısın? Ölmek üzereyken buraya tıklmışsan sana biraz acıyabilirim."

Mete'nin elini sert bir tokatla Kutay'ın ağzına yapıştırmasıyla çıkan ses koridorda yankılandı. "Konuşmayı kes." Sesi sakindi. Çağrı'ya dönüp, "Konuşursa susturmak için istediğini yap," diye ekledi.

Çağrı onaylarken buna epey hevesli gözükiyordu.

Kendime tamamen gelmiştim. Sırtıma destek olan kişiyi hissettiğimde bakışlarımı odanın içinde dolaştırdım ve görmediğim tek kişinin Gökhan olduğunu fark ettim. Hızla kafamı çevirdiğimde tek dizinin üstünde çökmüş bir şekilde omuzlarımı saran kişinin o olduğunu gördüm.

IŞIL LİMAE

Siyaha çalan gözleri üzerime çevrildiğinde hafifçe irkildi. “Kusura bakma,” derken ellerinin baskısı sırtımdan çekildi. “İzninle.” Yüzüme tek bir bakış daha atmadan arkamdan çekilip Kutay’ın yanına gitti.

Sanırım buna alışmam gerekecekti.

“Ne yapacağız?” diye sordu Sarp zayıf bir sesle. “Şekerler yüzünden... Ortılığı temizlemeden oyuna devam etmemiz daha iyi olur.”

“Harika,” dedi Çağrı neşesiz bir sesle. Eliyle saçlarını geriye doğru yatırdı. Onun da teninin biraz solduğunu fark ettim. “Biraz daha katlanacağız yani. Oy oy... Bir yüzyıl daha tükürük, kusmuk ya da bunların türevlerini içeren hiçbir şey görmek ve koklamak istemiyorum. Ah, bir de *kan* var tabii...”

“Sen de kes sesini,” dedi Mete soğuk bir sesle. Tek dizini kırarak Egemen’in yanına çömeldi. Kafasını eğdiğinde Egemen bıkkın bir şekilde ona baktı. Dudakları kanın kırmızılığıyla belli belirsiz parlıyordu.

“Hastalığın ne?” dedi Mete alçak sesle. “Şekerden ya da zehirden diyerek yalan atmaya kalkma. Midenin daha önce de kötü olduğunu defalarca fark ettim.” Sesi yumuşak, tavırları anlayışlıydı. Fakat Egemen’in yüzünün aldığı ifade bu tavırdan pek de hoşlanmadığını net bir şekilde belli ediyordu. Kemikli yüzündeki her zerre gerilmişti ve yorgun gözlerinde bir alev vardı.

Egemen aniden Mete’yi itti, tek bir hamlede ayağa kalkıp koltuklara yöneldi. Kollarını karnına falan sarmamıştı. “Acımanı git bir tarafına sok.”

Yerden kalkarken, “Bu acıma değil,” diye seslendim. Agresifleşmesine anlam vermeye çalışıyordum. Gerçi Egemen hep anlamsızca agresifti. “Cevabın bir şeyi...”

“Bilmiyorum,” dedi Egemen aniden bana dönerken. Aramızda iki adımlık mesafe vardı ve ikimiz de ikili koltuğun önündeydik. Bir eliyle sıkıca kendi ensesini kavrarken, “*Bilmiyorum*, tamam mı?” diye çıkıştı. Yüzündeki ifadenin, o öfkeli ve karmaşık ifadenin bana yönelik olup olmadığını bilmeden ona baktım. “Buraya gelmeden önce böyle şeyler yaşamıyordum.”

Gözlerimi hafifçe kısarken Egemen bakışlarını yüzümden ayırmadı. Onu ilk kez çaresizliğini bu denli açık ederken görmüştüm. Sanki gökyüzünde kayan bir yıldız yakalamıştım.

Seni görebiliyorum.

“Şeker ve alkolün etkisi olabilir,” dedi Gökhan. Çaprazımdan gelen sakın sesini duyduğumda gözlerimi Egemen’den zar zor ayırıp başımı çevirdim. Gökhan’ın gözleri Egemen’in yüzündeydi. Bir şey daha diyecekmiş gibi dursa da dudaklarını aralayıp konuşmadı. Gözlerimi ondan ayırdığımda herkesin tekrar salonda toplandığını fark ettim.

Mete’yle göz göze geldiğimizde Egemen’in üstüne gitmeyeceğini anladım. Onu bu haldeyken zorlamak istemiyordu.

“Ve bu *daaaa...*” dedi Kutay kelimeleri uzatarak. Birden dibimde belirmişti. “*Hem-men* şu siktiğimin oyununa devam etmemiz gerektiği anlamına mı geliyor?”

Midemdeki o berbat his varlığını tekrar hatırlatırken, “Evet,” diye mırıldandım. “Sarhoşken söylediğin tek doğru cümle olabilir.”

“Ben her zaman doğru konuşurum,” dedi Kutay kendini beğenmiş bir tavırla. “Bırakın da en azından kafam güzelken yanlış konuşayım.” Çenesini omzuma yasladığında gözlerimi kırıştıtarak ne halt yediğine baktım. Bir adım geriye atıp ondan uzaklaştığımda kolumu bir el kavradı. Tenimdeki kesikler sızlarken istemsizce inleyerek hızla arkama döndüm.

Elini kolumdan çekerken, “Özür dilerim,” dedi Egemen hızla. Gözleri koluma sabitlenmişti. “Özür dilerim.”

“Sorun değil,” derken bir elimi hafifçe ön koluma bastırdım.

“Ona dikkat et,” dedi Kutay’a yandan bir bakış atarken. Kutay ise yerine geçerken bizi duyduysa bile tepki vermemişti.

“Farkındaysan deniyorum,” dedim sertçe yutkunurken. Egemen’in yanından geçtim ve hiçbirine bakmadan şişe ile telefonun durduğu masanın yanında diz çöktüm. Normalde oturduğum yerin çaprazına oturmuştum çünkü Kutay beni huzursuz hissettiriyordu ve yakınında olmak istemiyordum.

Çağrı, Egemen’in; Egemen ise benim yerime geçti. Diğerleri önceki yerlerine otururken gözüm telefondaki yazıya kaydı.

Ölüm: Çevir.

Uzanıp şişeyi çevirdim. Şişe dönüp dururken bu sefer hepimiz önceki turlardan daha çok gergindik. Çünkü görevlerin zorluğunu kendi gözlerimizle görmüştük.

Berbat olacaktı.

Şişenin kapalı ucu Kutay'a, diğer ucu Gökhan'a denk geldi.

Kutay sırtıttı. "Doğruluk," dedi rahat bir tavırla. Telefon anında mesaj sesiyle titredi. Kutay bıkkın bir tavırla telefona doğru eğildi. Mesajı görmek için dizlerimin üzerinde biraz daha yükseldim.

Ölüm: Doğruluk görevi = Alkolle aran nasıl?

Yüzünde mimik oynamadan omuz silkerek, "Aram yok," dedi Kutay. "İğrenç bir şey."

"Ve bana da cesaret kalıyor," diye mırıldandı Gökhan kısa bir anlığına gözlerini yumarken. Telefon titrediğinde hepimizin bakışları ekrana döndü.

Ölüm: Cesaret görevi = İki tur boyunca Tutsak 1'in kucağında otur.

Gökhan'ın kaşlarının çatıldığını alnını örten saçları arasından bile fark edebilmişim.

Mete gürültülü bir şekilde nefes verdi. "Hay sikeyim ya," dedi sıkıntılı bir şekilde. Ardından bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "Kendini kötü hissetme, tamam... Sorun değil. Verdiğin cevap yüzünden piçliğine yapıyor."

Gökhan'ın dudaklarında tatsız bir tebessüm belirdi. "Komik," dedi kısık sesle. "Bu toplumda seni bir çukurun içine hapsedse-ler bile o çukurun içinde gördüğün muamele, dışarıdakilerin sana yaptığıyla aynı oluyor."

Boğazım düğümlendi. İnsan en kötüsünü yaşadığında bir çukurun içinde bile bir parça huzur arıyordu.

Mete'ye bakmadan, "Rahatsız hissedeceksen şimdiden özür dilerim," diye ekledi Gökhan.

"Ne özrü, oğlum," dedi Mete. "Bayıla bayıla yapmıyorsun

hoş. Sorun yok. İki turu da hızlı oynarız.” Gökhan ayağa kalkıp Mete’nin sağ bacağının ucuna rahatsız bir şekilde oturdu. Hiçbirimizle göz teması kurmuyordu ancak duruşunda kırılgan bir yan da yoktu.

Ölüm’den *nefret* ediyordum.

Yeni mesaj geldi.

Ölüm: Çevir.

Ölüm’ün programladığı bir robot gibi sadece şişeyi çevirdim. Şişenin kapaklı ucu Çağrı’yı, diğer ucu ise Kutay’ı işaret etti. Kutay dik dik şişeye bakarken bile yüzünde eğlendiğini belli eden o ifade vardı.

“Cesaret.” Çağrı bir saniye bile beklememişti. Kısa bir an Kutay’a baktı. “Sen gevşek gevşek davranıp evdeki rolümü çalmaya çalışırken sana cesareti vermeyeyim bari.”

“İşte feraset,” dedi Kutay alkışlamaya başlarken. Telefonun titreme sesi onun alkışına karıştı. “İşte adam gibi adamlık.”

Ölüm: Cesaret görevi = Şişeyi ağzından içeriye sokabildiğin kadar sok.

“Lan,” dedi Çağrı hararetle. Çatık kaşlarla bize döndü. “Herife bu fikri kim verdi lan?”

“Hadi iş başına,” dedi Mete, Çağrı’yı gazlayarak. “Marifetlerini görelim.”

“Marifetmiş.” Çağrı uzanıp şişeyi aldı. “Ayıp oğlum be! İnsan arkadaşına verilen görevde eğlenir mi böyle?”

“Nereden arkadaşın oluyorum ben senin?”

Çağrı parmaklarını sıkıca şişenin etrafını sardı ve hiçbir şey demeden şişeyi ağzına soktu. Şişeyi derine kaydırışını izlerken o tükürüklü şişeye nasıl dokunup çevireceğimi düşünüyordum. Tek hamlede şişeyi ağzından çıkarırken kafasını omzuna doğru eğerek ögürdü. “Iyy.”

“Her konuda bu kadar yetenekli misin?” dedi Kutay neşeli bir sesle.

Çağrı tükürüklü şişeyi masanın üzerine bırakırken elinin ter-

IŞIL LİMAE

siyle ağzını sildi. Gözleri Kutay'ın üzerindeydi. "Bak sikeceğim artık belanı... Meraklı mısın, oğlum? Ne diyorsun lan?" Telefon tekrar titredi. "Yürü git kendi görevini yap."

Gözlerimi ekrana çevirdim.

Ölüm: Doğruluk görevi = Sarhoşken yaptığın ve pişman olduğun şey nedir?

Kaşlarım çatılırken kafamı kaldırdığım anda Mete'nin dizinde oturan ve ekranı görebilmek için öne eğilen Gökhan'la göz göze geldim. Düşünceli bir ifadeyle bir Egemen'e, bir Kutay'a bakıyordu.

Kutay soruyu okurken yüzü ifadesizdi. "Sarhoşken yaptığım ve pişman olduğum en kötü şey," dedi kendi kendine konuşurcasına. "Sabah uyandığımda ne olduğunu hatırlamamak."

"Hani alkolle aran yoktu?" dedi Mete sert bir sesle. "O zaman Ölüm neden bu soruyu soruyor ve neden senin bu soruya bir cevabın var?"

"Alkolle aram yok zaten," dedi Kutay omuz silkerek. "Ölüm de bunun doğru olduğunu biliyordu ve cevabımı kabul etti. Çok nadiren içiyordum ki ben."

Ekranda yeni bir mesaj belirdi.

Ölüm: Hatırladığın bir hatan olmalı.

Zihnimi rahatsız eden ilkel bir dürtü vardı. Beynim beni bir şeye karşı uyarıyordu.

"*Hımm,*" dedi Kutay geriye yaslanıp boş boş tavandaki balonlara bakarken. Kıvrık, uzun kirpikleri göz kapağının üzerinde gölge yaptı. "Birini öpmek," dedi bir süre sonra. Ela gözlerini kapattı. "O beni öpmeyi o kadar da çok istemiyorken birini öpmek. Hâlâ pişmanım. En azından... ayıkken. Şu an pek pişman hissetmiyorum. Ya da çoğunlukla. Aslında... Ne hissettiğimden pek emin değilim."

Mete'nin kaşları çatıldı.

Anlayışla başını sallarken, "Bazen denemeden bilemiyorsun," dedi Çağrı. "Yani... Yüzünü yaklaştırıp '*Öpeyim mi bi' tane?*' de-

menin aşırı tuhaf kaçtığı atmosferde denemeden nerden bilebilirsin ki?”

Öpüşme muhabbetinin kapanması için ömrümden bir yıl verebilirdim.

Kutay kafasını koltuktan kaldırıp Çağrı'ya baktı. “Anlamıyorsun.”

“Birini taciz ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?” dedi Mete sert bir sesle. “Ya tamamını anlat ya da anladığım kadarıyla seni duvara çivileyeyim.”

“*Bay Mükemmel.*”

Bu iki kelimeyi küfredercesine söyleyen kişi elbette Egemen'di. Kustuktan sonra daha iyi hale gelmiş gibi görünüyordu. Avını yakalamış bir avcı edasıyla Kutay'ı göz hapsine almıştı.

“Öyle değil,” dedi Kutay panikle Mete'ye dönerken. Onun yüzündeki ifadeyi görünce çaresizlikle Egemen'e döndü. “Mükemmel *değilim.*”

Kafamı hafifçe omzuma yatırdım. “Mükemmel olmayı geç, şu an *iyi olmadığın* kesin, Kutay,” dedim yavaşça. “Görev için yeterli bir cevap oldu mu, Ölüm?” Balonlara kaçamak bir bakış attım.

Ölüm: Çevir.

Üçte biri tükürükle parıldayan şişeye baktım. “Çağrı...”

Çağrı iç geçirerek şişeyi eline aldı ve kahverengi tişörtünü üzerinden çekerek şişeyi tişörtüyle kuruladı. “Tükürüğümle kutsanmayı reddetmen de ne bileyim,” derken şişeyi masaya geri koydu.

Çevirdim. Midemin bulantısına rağmen kapaklı ucu üzerimde durana kadar şişenin dönüşünü izledim.

Kafamı kaldırıp şişenin diğer ucuna bakmadan bile karşımda Egemen'in olduğunu biliyordum. Gözlerimiz birbirine değdi, *yine* biz denk gelmiştik. Bu sefer seçim şansı bendeydi.

Cesareti seçmekten deli gibi korksam da... Egemen'in titreyen omuzlarını, iki büklüm olmuş bedenini ve dudaklarından dökülen kanı görmemin üzerinden çok geçmemişti. Sadece birkaç dakika öncesiydi.

“Cesaret,” dedim gözlerimi Egemen'in yüzünden ayırmadan. Ne itiraz etti ne de teşekkür etti. Sadece bana bakmaya devam etti.

Ölüm: Cesaret görevi = Kolundaki izleri göster.

“*Hah.*” Bir ter damlasının ensemden aşağıya süzülüşünü hissettim, dudaklarımın arasından bir nefes verdim. Yanaklarımın içini ısırarak geri çekilirken elim, yaralarımı saklamak istercesine kolumun üzerine kapanmıştı.

“Travma tetikleyici,” diye mırıldandı Gökhan. Beti benzi atmıştı. “*Çok acımasızca.*”

Gözlerim yanıyordu ve yaşlar da bu yangının içinde belirmek üzereydi. “O hep acımasız,” dedim donuk bir sesle. Bir elimle kumaşı kavrayıp yukarı çekmeye hazırlanırken tüm gücümü toplamaya çalışıyordum.

Yaralarımın utanıyordum.

Her bir kesik onlardan birine aitti. Asla kapanmayacak yaralarımı görecektik olmaları fikri, mide öz suyumun ağzıma dolması için yeterliydi.

Kumaşı yukarıya çekerken kafamı başka tarafa çevirdim. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp istemsizce nefesimi tuttum.

Göreceklerimden kaçıyordum, oysa bir kesiğin döngüsünü daha önce defalarca görmüştüm. Kesik kanar, sonrasında kabuk bağlar ve eğer şanslıysan iltihap kapmazdı. Zamanla kabuk dökülür, yeni deri ortaya çıkardı. Deri ilk önce pembe, hassas ve ince olurdu. Sonra biraz olsun senin vücuduna uyum sağlardı.

Eğer kesik ne tür bir hastalıklı bedenin parçası olduğunu biliyorsa, tekrar tekrar kanayacağını bilirdi. Benim gibiler hiçbir zaman tek bir kesikle tatmin olmazdı.

Kesik yeterince derinse geride izi kalırdı. Benim vücudumda kesikler... hep derin olurdu.

“Geçti,” derlerdi yara iyileştiğinde. “Bak, geçti... Gitti. *Bitti.*”

Oysa geçmez, gitmez ve bitmezdi.

Geriye soluk, beyaz bir iz bırakırdı ve baktığında o izin nede-nini hatırlardın. İnsanlar yaralarını gördüğünde sadece senin hasta olduğunu düşünürlerdi, seni anlamazlardı.

Öylece durdum. Bakışlarının tenimde, o yaraların hemen üzerinde olduğunu hissedebiliyordum. Hangi kesiğin hangisi için olduğunu ben de bilmiyordum. Onların bunu anlayıp anlamayacağından bile emin değildim. Dudaklarımı aralayıp onlara sora-

madım. Kumaşı tekrar bileğime kadar çektim ve kolumu masanın üzerinden indirdim. Yüzümü önüme çevirdim ama hiçbiriyle göz teması kurmadım.

Bir an önce sıradaki göreve geçmek, onların sessizliğinden kurtulmak istiyordum. Yorum yapmalarını, teselli kelimeleri söylemelerini istemiyordum. Neyse ki hiçbiri konuşmadı.

Telefon tekrar titredi. Görev verdiği kişi Egemen olduğu için gözlerimi ekrana çevirecek cesareti kendimde bulabildim.

Ölüm: Doğruluk görevi = Ailenden bahsetmeni istiyorum, Tutsak 3. Ailenle aran iyi midir?

Gözlerim anında Egemen'e dönerken o gece bana söyledikleri zihnimin içinde yankılandı.

Ben kimsesizim.

Bunu bilen sadece *ben* miydim?

"Ailem yok," dedi Egemen hiç beklemeden. Bakışlarını telefondan ayırmadı. "Onları hiç tanımadım. Kim olduklarını bilmiyorum. Dolayısıyla onlardan bahsedebilecek hiçbir anıya sahip değilim." Sesi pürüzlüydü.

Kimsesizliğinin yıllar sonra bile kalbini kırmasına şaşırıırken kendimi ona imrenirken buldum. Bu istek hastalıklı ve iğrençti. Yine de... Bazen babam gibi biriyle asla tanışmamayı tercih ederdim. Babam gibi birini hiç tanımamak için, annem gibi birini de hiç tanımamayı tercih edebilirdim.

Kimse yorum yapmadı. Egemen'in bunu saklamasına sinirlenmediler. Şaşkınlıklarını bastırmaya çalışıyorlardı ama gözlerinden hissettikleri az çok okunuyordu. Herkes kendi arasında bakışırken ortam tamamen sessizliğe bürünmüştü.

"İki tur doldu," dedi Gökhan. Gözucuyla onun ayağa kalktığını gördüm. Mete de koltuktan kalktı ve tekrar masanın yanına oturdu.

Ölüm: Çevir.

Tüm bunların artık bitmesini dileyerek çevirdim.

Aptal şişenin kapaklı ucu *tekrar* beni gösterdi. Diğer ucu Kutay'ı işaret ediyordu.

Kutay'ın sarhoşken takındığı gevşek yüz ifadesine baktım ve dişlerimi gıcırdatarak, "Cesaret," dedim keskin bir sesle. Üstünde çok düşünmemiştim bile. Kutay'ın faaliyet içeren herhangi bir şey yapmasını istemiyordum.

Telefon titredi.

Ölüm: Cesaret görevi = Kutay'a tokat at.

Bakışlarımı ekrandan ayırarak hâlâ telefonun ekranına bakan Kutay'a çevirdim. Kutay yüzünü kaldırdığı anda avucumun içi yanığında patladı. Şiddetin sesi salonda yankılanırken yüzü diğer tarafa doğru savruldu.

Elimi geri çektikten sonra kollarımı karnıma dolayarak Kutay'a baktım. "Kusura bakma."

"Eline kuvvet be," dedi Çağrı şaşkınlıkla. "Kıza bakın."

Kutay ela gözlerini bana çevirdiğinde artık yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifade yoktu.

Telefon tekrar titrediğinde ikimiz de aynı anda bakışlarımızı kaçırdık.

Ölüm: Doğruluk görevi = Aynaya baktığında kimi görüyorsun?

Soru Kutay'a gelmişti ama ürperen ben oldum. Aynaya baktığımda kendimi göremediğim, kendimi görmek istemediğimde ise tüm kusurlarımı orada gördüğüm zamanlar olmuştu. İntihara kalkıştığım geceden birkaç gün öncesinde aynalar bana cehennem olmaya başlamıştı.

Bu eve hapsedilmeden önceki Afra'dan geriye bana ne kalmıştı? Ölüm beni parçalara ayırıp bana ait her şeyi kendine saklamıştı.

Kutay donmuş gibi telefonun ekranına bakıyordu.

CAMBAZ

Telefon tekrar titredi.

Ölüm: Cevabı bilmiyorsun.

Ölüm: Ne kadar zavallıca.

Ölüm: Oyun bitti.

“Şüktür yarabbim,” dedi Sarp derin bir nefes verirken. Eliyle yüzünü sıvazlarken her an ağladı ağlayacak gibi görünüyordu.

Ölüm: Telefonu masadan al.

Mesajı okur okumaz telefonu hızla masadan çektim. Telefon avucumun içinde titredi.

Ölüm: İyi bir oyundu.

Ölüm: Maskelerinizi biraz olsun çıkardınız.

Ölüm: Birbirinizin gerçek yüzünü görmenizi istiyorum.

Ölüm: O an geldiğinde birbirinizden nefret edeceksiniz.

“Burada maskesi olan tek kişi sensin,” dedim düz bir sesle. Sadece dün yaşattığı korku bile sesime yansıdığına dudaklarımdan dökülen şey saf nefretti. “Sende maskeni çıkaracak *cesaret* bile yok.”

Ölüm: Senin maskenin altındakini görmeye cesaretin var mı?

“Bir *canavarın* yüzünü görmekten neden korkayım?”

Ölüm: Tanıdığın birinin yüzü olduğu için.

Cevap vermeyip dudaklarımı birbirine bastırdım. Herkesin önünde Ölüm’le saçma sapan bir kavgaya girişmek istemiyordum. Onunla bir bağlantım olduğunu düşünmelerinden tüm kalbimle korkuyordum.

Evin içinde zil sesi yankılandığında Çağrı anında ayağa kalktı.

Ölüm: Şeker için acınızı yatıştıracak bir hediye yolladım.

“Şekerler için bir şey göndermiş.” Masaya tutunarak ayağa kalktım ve telefonu cebime sıkıştırdım. “Gidelim.”

Karımdaki yangın midemin kasılmasına neden olurken yüzümü buruşturdum. Egemen’in arkasından dolanıp kapıya yöneldim.

“Egemen ve Sarp kustu ya...” diye başladı Çağrı birkaç büyük adımda bana yetişerek.

“Hayır,” dedim keskin bir sesle.

“Daha konuşmamıştım bile!”

“Onlar da kendilerine gönderilen şey neyse onu yiyecek ya da içecek,” dedim Çağrı’ya yandan bir bakış atarak.

Çağrı iç geçirdi. “Of, iyi... *Tamam.*”

Hepimiz kapının önüne dizildiğimizde bir yanımda Egemen, diğer yanımda Mete vardı. Otomatik kapı anca açılmıştı ve kapının diğer ucundaki maskeli, üniformalı adamı görmemize olanak tanımıştı. Elinde büyük, beyaz bir zarf tutuyordu.

Maskeli eğilerek zarfı kırmızı bölgeye bıraktı. Zarfın üzerinde “AFRA AHSEN” yazıyordu. Ölüm’ün bugün her şeyi bana yaptırmaya hevesli olduğu belliydi.

Gözlerimi maskeliden ayırmadan kapıya doğru yürüdüm. Yüzüne düşen gölge, maskenin ardındaki gözlerini gizlese de insan olduklarını kendi gözlerimle görmüştüm.

Gözlerini göremesem de maskesindeki o karanlık deliklere baktım. Ne kadar dağıldığımı görmesini, acı çektiğimi bilmesini istedim. İnsanlığını maskeyle kapatmış olsa da içinde bir yere dokunmak istedim.

Başarıp başaramadığımı asla bilemeyecektim.

Eğilip zarfı kırmızı bölgeden aldım ve sırtımı kapıya döndüm. Otomatik kapı kapanırken arkama dönüp bakmadım bile.

“İlaçları zarfa falan mı koydu bu?” dedi Çağrı zarfa doğru eğilirken.

Zarfı aralayıp içine baktığımda karşılaştığım şey başka bir zarf

oldu. İçindeki zarfı çıkardım, elimde çevirirken arkasında yazan yazıyı gördüm.

SADECE ŞEKERDİ.

“Bu da ne demek oluyor?” dedim sesim titrerken. “Yediğimiz şekerler zehirli değil miydi?”

“Zarfı aç,” dedi Mete elimdekini işaret ederek.

Açtığımda içinde başka bir zarfla daha karşılaştım. Parmak uçlarımla zarfı çekip aldım. Yazılar yine arkasındaydı.

**Kafanızın karıştığını biliyorum.
Midenizin bulandığını hissettiniz. Gerçekten
zehirlendiğinizi düşündünüz.
Şekerler sadece şekerdi.
Midenizin bulanmasının tek nedeni, itiraf ettikleriniz ve
yapmak zorunda kaldıklarınızdı. Siz ise sadece şekerlerin
size zarar verdiğini düşünmeyi seçtiniz.**

“Şakacı seni,” dedi Çağrı tatsız bir sesle. “Düşüncesel olarak kendimi zehirlememe ramak kalmıştı.”

Kutay kendi kendine gülmeye başladı.

“Çok eğlendim var ya anlatamam,” dedi Sarp histerik bir gülüşle. “Neden midem bulanıyor *acaba*?”

“Zehirlenmekten iyidir,” dedi Gökhan ikisine de dik dik bakarak.

Onların konuşmasına katılmadan elimdeki diğer zarfı açtım. Bu sefer içinden başka bir zarf değil, beyaz bir kart çıktı.

**Odalarnıza gidin.
Yatağa girmeden önce aynaya bakın.
Kimi gördüğünüzü sadece ben bilirken
uyumak nasıl bir his olacak?**

Bu gece uyuyabileceğimizi mi sanıyordu? Egemen'in bile uyuyabileceğini düşünmüyordum.

"Bu siktiğimin delisi ne diyor?" dedi Mete elimden kartı alırken. "Aynalar, 'aslında kimsiniz'ler falan? Bizi zehirlemeden zehirlenmiş gibi hissettirmiş!"

"Tam olarak öyle oldu," dedi Gökhan "Rahatlatıcı."

"Zehirlendiğini sanmakla zehirlenmenin ortak bir noktası var," dedi Egemen gözlerini Gökhan'a çevirerek. "Gerçeği öğrenene kadar ikisinde de zehirlendiğine inanırsın. Gerçeği öğrenmen bir saniye sürer. Zehirlendiğine inanman ise daha uzun." Çene kasları gerildi. "Yani 'rahatlatıcı' demeyi kessen iyi edersin."

Gökhan ifadesiz bir yüzle Egemen'e bakmakla yetindi. Ürkümüş gibi gözüküyordu.

Cebimdeki telefon titrediğinde elimdeki zarfları Mete'ye uzattım, sorgulamadan hepsini aldı. Ardından uzanıp telefonu cebimden çıkardım.

Ölüm: Odalarınıza gidin.

Ben mesajı okur okumaz odaya gitmemizi işaret eden, uzun zamandır duymadığım o zil sesi çalmaya başladı. Kafamı kaldırıp diğerlerinin yüzüne bakarken telefonu avucumun içinde sıktım. O odaya tek başıma girmekten delicesine korkuyordum.

"Odalara gitmemizi istiyor."

Mete'nin gözleri zaten üzerimdeydi. "Bir şey olursa kuralları siktir et," dedi bana doğru bir adım atarken. "Benim odama geliyorsun."

"Zarfa birinin ismini yazdım," dedim sertçe yutkunurken. Ölüm beni de artık sadece benimle tehdit etmeyecekti. "Ona..."

"Odaya gitmek istemediğini söylemen yeterli," dedi Mete sözümü keserek. Zil sesi gittikçe yükseliyordu. "Sonucun ne olacağını umursamadan burada kalırım."

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Bu gece bir şey yapacağını veya bana bir görev vereceğini sanmıyorum," diye mırıldandım. Bir yandan da çılgılık atma arzumu bastırmaya çalışıyordum. "Odaya gitmek ve uyumak istiyorum."

O odaya girmek istemiyorum.

Ölüm 'ün mesajlarıyla baş başa kalmak istemiyorum.

Biri beni kurtarsın.

“Koridorun oraya gidelim bari,” dedi Sarp bıkkın bir şekilde. Sırtını bize döndüğü anda zil sesine silah sesleri karıştı. Sarp anında geriye doğru adım atarken hepimiz silah sesine döndük.

Silahlar oturma odasının tavanını kaplayan uçan balonları tararken hepimiz uçuşan kurşunları ve patlayan balonları izledik. Birkaç saniye sonra silahlar durdu. Geriye patlamış rengârenk balonlar ve mermilerle dolu bir zemin kaldı. Masanın üzerindeki boş şişe bile parçalara ayrılmıştı.

Oyunun sonu.

“Gidelim,” dedim salon hakkında yorum yapmamayı seçerek. Çok geçmeden hepimiz odalarımızın olduğu koridorun başında toplanmıştık. Bakışlarımı o dar koridora sabitlerken kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Biri enseme silah dayamış gibi boynumda bir baskı vardı.

Peş peşe yutkunma sesi geldiğinde gözlerimi zar zor koridor-dan ayırabildim. Sese döndüğümde Kutay'ı tepesi kırılmış bir şişeden ağzına alkol dökerken gördüm.

Egemen elindeki şişeye sertçe vurduğunda şişe yere uçtu. Alkol yere doğru dökülürken Kutay sertçe yutkunup konuşmadan Egemen'in yüzüne baktı.

“Tek bir yudum daha almıyorsun,” dedi Egemen sert bir sesle. “Kendine gel artık.”

Kutay, konuşacak kadar bile beyin hücresi kalmamış gibi görünüyordu. Sadece bakıyordu. Beni korkutan şey ise Ölüm'den izin almadan birkaç yudum daha içmeyi başarabilmiş olmasıydı. Ölüm bunun için onu cezalandıracak mıydı?

Mete omzuma nazikçe dokunduğunda kendimi şaşırtacak kadar profesyonel bir şekilde hafifçe gülümsedim. “Sorun yok,” dedim yavaşça.

“Geleceğine söz ver,” dedi Mete bir elini kafamın üzerine koyup bana doğru eğilirken. Yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. “Korktuğunda geleceğine söz ver.”

“Söz veriyorum,” dedim düşünmeden. Zil sesi daha da yükseliyordu. “Artık girelim.”

Mete elini saçlarımdan çekerek doğruldu. Koridora ilerleyip en

uğtaki kendi odasına yöneldi. Odaya girdiğinde bakışlarımı koridordan ayırdım. Bir anlığına Gökhan'la göz göze geldim.

Bana uzun uzun baktı. Sonra hafifçe tebessüm ederek kafasını çevirdi.

Sanki verdiğim sözle alay ediyordu.

Sarp yapmak zorunda olduğu şeyden kaçarcasına hızla odasına girdi. Sıra Egemen'deydi ama o koridorda çıkmak için bir harekette bulunmadı. Durduğu yerden bana baktı. "Teşekkür ederim," dedi alçak sesle.

Neden teşekkür ettiğini sormadım. "Ben de." Sesimi yükseltip zil sesini bastırmaya çalıştım. "Ve... özür dilerim."

Neden özür dilediğini sormadı.

"Ben de."

O yaşadığım için minnettardı, ben ise affedildiğim için. Ben o akşam için özür diliyordum ama onun neden özür dilediğini anlamamıştım.

Egemen odasına girdikten sonra Kutay sarhoş olmasına rağmen sırasını hatırlamayı başardı. Hiçbimize bir şey demeden hızla odasına girdi. Kapıyı sertçe çarparak kapattı.

"Umarım sızıp kalır," dedi Çağrı başını iki yana sallayıp Kutay'ın kapısına bakarken. Bana döndüğünde ben tepki veremeden beni kendine çekip kollarını etrafıma doladı. "Tekrar bok gibi hayat yaşamaya hoş geldin ama... Ölmemen fena olmadı be. Bu ev kız yokken hiç sarmıyor."

Sarılığına karşılık verdim. "Afra değil, kız olmam önemli yani?" derken sesim alaycıydı. Çağrı'nın üzerimdeki gerginliğin bir kısmını aldığını kendime itiraf edebilirdim.

Belli belirsiz gülümseyerek bana baktı. "O işin şakası."

"Biliyorum," dedim hafifçe omuz silkerek. "Artık seni anlıyorum."

"Korkutucu," dedi Çağrı. Elini kalbinin üstüne koyup geriye doğru bir adım attı.

Ne olduğunu sorarcasına kaşlarımı havaya kaldırdığımda, "Bu evde birinin beni anlaması," diye açıkladı. Bana göz kırptıktan sonra bakışlarını kısa bir anlığına Gökhan'a çevirdi, ardından odasına girdi.

Sadece Gökhan'la ben kalmıştık. Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım ve ona döndüm. Gökhan'ı dalgın bir şekilde sa-

londaki karmaşaya bakarken buldum. Siyaha çalan gözlerinde bir boşluk vardı.

Bakışlarını takip ettiğimde gözlerim masanın üzerindeki cam parçalarına takıldı.

Kalp atışlarım hızlanırken iki adım atarak Gökhan'ın önüne geçtim. Onun salonu, masayı ve en önemlisi *camı* görmesine engel oldum. Gökhan gözlerini kırıp bakışlarını yüzüme kaldırdı. Önümden geçerek koridorun ucuna ilerledi. "Bu koridora bakmaktan nefret ediyorum," dedi yavaşça.

Dudaklarımı birbirine bastırarak birkaç adımda yanına gittim. Omzum onunkine sürtünürken korkusunun nedenini sormadım.

Tahmin edebiliyordum.

Gözlerini yüzüme çevirmeden koridorun kırmızı çizgisini geçti. Birkaç saniye sonra odasında idi. Artık koridorda sadece ben kalmıştım.

Alarm sesi kulaklarımda çalkalanırken sertçe yutkundum. Bir elimi göğsümün üzerine götürürken kalp atışlarımı avucumun içinde hissettim. Dün bu saatlerde Ölüm'den kaçmaya çalışıyordum. Dün bu saatlerde bu binanın dışına çıkmış, gece göğünü görmüştüm.

Kırmızı çizgiyi geçecek adımı attığımda gözlerim bana verilen odanın kapısına çevrildi. Üç adımda kapının önündeydim. Bir nefes sonrasında, elim kapı kolunun üzerindeydi. Kapı kolunu aşağıya doğru bastırdım. Kapı ufak bir gıcırdamayla geriye doğru açılırken loş ışık beni karşıladı. Nefeslerim boğazımda sıkışırken ölmek üzere, bilincim kapalı bir şekilde çıktığım odaya *yürüyerek* girdim.

Bir adım attım. Sonra bir adım daha. Kapıyı iterek kapatırken gözlerim odanın içinde dolandı. Yatak düzenlenmişti. Hatta... nevresimler değişmişti. Fakat oda aynıydı. Odadaki *her şey* aynıydı. Kıvrılıp ağladığım yatağın kılıfı değişmişti ama gözyaşlarım daha önce oraya akmıştı.

Nefeslerim sığlaşırken gözlerim buğulandı.

Kafamı banyoya doğru çevirdim. Kapalı kapı uğursuzluk yayan bir mezar taşını hatırlatıyordu.

Banyoya gitmek istiyordum. Yüzümü yıkamak, mesanemi hafifçe sıkıştıran o baskıdan kurtulmak... Ancak banyodan içeri bir

IŞIL LİMAE

adım atacak gücüm bile yoktu. Rüzgârın merhametine kalmış kuru yaprak gibi titriyordum.

Kolumdaki kesik izleri sızlarken elim koluma doğru hareketlendi. Sızlamalarını durdurmak istercesine koluma sarılırken gözlerimi banyonun kapısından ayıramadım.

Kapıyı açsam ne görecektim? Kurumuş kanla kaplı bir zemin ve kırık bir ayna mı? Her şey bıraktığım gibi mi olacaktı yoksa...

Cebimdeki telefon titrediğinde kollarımı güçlkle hareket ettirip cebimden telefonu çıkarabildim. Gözlerimi banyodan ayırmak baskın bir iradeye karşı gelmek gibiydi. Ekrandaki yazıları elimdeki titreme yüzünden zor okumuştum.

Ölüm: Banyoya girmeye korkuyor musun?

Cevap veremedim.

Ölüm: Bacaklarındaki izlerin hepsini tek seferde yapmadın, değil mi? Kendini kestiğin banyoya defalarca girmiştin.

Ölüm: Tekrar tekrar.

“Daha önce kendimi kestikten sonra ölümden dönmedim,” dedim titreyen sesimle. Gözyaşlarım yanaklarıma doğru akıyordu. O, beni izlerken bunun olmasından nefret ettim. Öte yandan beni izlemediği en ufak bir delik bile bulamayacağımı biliyordum.

Ölüm: Ağlama.

“Kes sesini,” dedim kelimeler boğazımda boğulurken.

Ölüm: Ben orada değilim.

Ölüm: Ağlama.

“Burada olsan ne olacaktı?” dedim histerik bir kahkaha patlatırken. Bedenim zangır zangır titrerken yatağa doğru bir adım

CAMBAZ

atmayı başardım. Ellerimi iki yanımda havaya kaldırdım. “Dün yaptığın gibi bana sarılıp omzumda mı ağlayacaktın?” Sesim bir çığlığa dönüştü.

Ölüm: Belki sen benim omzumda ağlardın.

“Öl git artık başımızdan!” diye bağırdım tekrar gülmeye başlarken. “Kimi teselli ettiğini sanıyorsun sen? Beni bu hale getiren *sensin!* Beni buraya *sen* hapsettin!”

Ölüm: Ve beni bu hale getiren de sensin.

“Aynen,” dedim kendimi zar zor yatağa atarak. Sırtüstü uzandım. “Aynen.” Çenem titrerken konuşmak da nefes almak da gittikçe zorlaşıyordu. Gözlerim bir damla yaşı bile tutamıyordu. Gözyaşlarımın hepsi yanaklarıma serilmişti.

Kaskatı kesilmiş parmaklarımı gevşetemiyordum. Yüzüm karıncalanmaya başlamış, vücudumda kalan bir gram gücüm de beni terk etmişti. “Nefes,” diye soludum güçlkle. Zar zor yatakta doğruldum. Elim boynuma doğru hareketlendi. “Nefes *alamıyorum.*”

Telefon titrediğinde irileşmiş gözlerim ekrana çevrildi.

Ölüm: Diğer yüzünü göstermek için maske takan birinden mi daha çok korkarsın yoksa...

Ölüm: Bir sürü yüze sahipken bir maske bile takmadan, o yüzleri herkesten saklayan insanlardan mı?

Yazdıkları kafamı daha çok karıştırırken dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. Hıçkırıklar nefes almamı iyice zorlaştırıyor, gözyaşlarım durmaksızın akıyordu. Çaresizdim. Nasıl nefes alacağımı bile *unutmuştum.*

Ölüm: Cevabı bu gece bulabilirsin, kelebeğim.

Ellerimi boynuma dolayarak nefes almaya çalıştım. Zar zor

IŞIL LİMAE

kendimi yataktan kaldırdım ama ellerimin üstüne düşüp yere yapıştım. Neredeyse sürünerek pencerenin altına ulaştım. Uzanıp pencerenin etrafına sarılı parmaklıkları kavradım. Bedenimi güçlükle yukarı çektim. Yüzümü pencereye yaklaştıırken, “Lütfen,” diye mırıldandım. “Camı...”

Pencere otomatik bir şekilde açılırken gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme gece havası çarptı. Islak yüzüm soğukluk hissiyle biraz rahatladı. Hıçkırıklarım yatıştı. Gözyaşlarım azalırken bedenim sakinleşip krizimden geriye sadece yorgunluk hissi kaldı.

Aralık camın ardından gözükten gökyüzüne odaklandım. Gözyaşlarım yüzünden kirlenmiş gözlük camlarımın ardından bile onları görebildim.

Yıldızlar her zamanki gibi gecenin içinde parlıyordu.

Artık ışıkları beni teselli etmekten çok uzaktı.

Ölüm bunu da elimden almıştı. Rahatlamak için baktığım gökyüzüne, bana tutsak olduğumu hatırlatan parmaklıklar dikmişti. Yıldızların rahatlatıcı yumuşak ışıkları artık içimdeki çığlığı dindirmiyordu.

Alnımı parmaklıklara dayayıp gözlerimi yumdum ve gecenin beni teselli etmesini umdum.

Ta ki kulaklarımı bir gıcırtı sesi doldurana kadar.

Kapı açılmıştı.

Düzenleme

Ny.ozlem

GÜN 77

“Sana yaklaşan herkesi öldürmek istiyorum.”

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
17 Temmuz 2021*

Donup kaldım. Zihnim her saniye farklı bir senaryo üretiyor, çılglık çılgılığa kaçmamı söylüyordu ama taşlaşmış bedenim zihnime ihanet ediyordu. Parmak ucumu bile oynatamıyordum. Sanki nefes bile almazsam, içeriye giren kişi beni fark etmeyecekti.

Ölüm mü gelmişti? Maskelilerden birini mi göndermişti? Mete beni yalnız bırakmamak için mi gelmişti?

Gözlerimi zar zor yatağın üzerinde bıraktığım telefona çevirdiğimde ekranın karanlık olduğunu gördüm. Mesaj falan gelmemiştir.

Kıpırda! Ayakta uyuyan bir ölü gibi duran bedenime seslendim. Kıpırdasana, aptal!

En sonunda dudaklarımın arasından kesik bir nefes almayı başardım. Kaslarım çözülürken hızla arkama döndüm ve sırtımı pencereimin parmaklıklarına dayadım.

İçeriye giren kişiyi *tanıyamadım*. Erkek bedeni sakın bir şekilde kapıyı arkasından kapattığında yüzünü anca görebildim. Gözlerim irileşirken sırtımı pencereden ayırıp ona doğru bir adım attım.

Silahlar gıcırdayarak içeriye giren kişinin üzerine çevrildi.

“Burada ne işin var?” dedim tereddütle onu süzerken. Hızla yüzümdeki ıslaklığı temizlemeye çalıştım.

Onu tanımakta zorlanmıştım çünkü Kutay’ın saçları sıırılsıklamdı. Kafasını suyun altına sokup direkt buraya gelmiş gibi görünüyordu. Saçları ıslakken kabarık kıvırcık saçları ortalıkta yoktu. Kıyafetlerine baktım, üstünü ıslatmış olsa da hâlâ bugün giydikleriyle duruyordu.

Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Kutay'da bir şeyler vardı.

"Burada olmamalısın," dedim gözucuyla odamda asılı kameralı silahlardan birine bakarken. Tam Kutay'ı hedef almıştı. "Ölüm..."

"Afra," dedi Kutay alçak ve sakin bir sesle.

Rahatça hareket edebileceğim açık alana doğru bir adım attım. "Kutay, *sarhoşsun*," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Ölüm'ün birbirimizin odalarına girmeyi yasakladığını biliyorsun." Gözlerim kısa bir anlığına yatağın üzerinde duran telefona kaydı. Hâlâ mesaj yoktu. "Lütfen..."

"Afra," dedi yeniden. Kafasını öne eğdiğinde ıslak bir köpek yavrusu gibi gözüküyordu. "Sarhoşum." Sesi kulağa çaresiz geliyordu.

"Biliyorum." Ona yardım etmemi mi bekliyordu? "Yarın konuşuruz, olur mu? Silahlar henüz çalışmamışken odana dönmen lazım. Ölüm'ü daha da öfkeliendirecek bir şey yapma."

"Ya odama döndüğüm anda beni vurursa?"

"Burada da vurabilir," dedim kaşlarım çatılırken.

Başını sallayarak beni onayladı. "Tamam, o zaman tek ölmek için burada kalayım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" derken sesim istemsizce yükselmişti.

"Beni vurduğunu görürsen, gözlerini kapat ve üzülme." Bana doğru birkaç adım attığında yumruk yaptığı ellerini hâlâ gevşetmemişti.

Refleks olarak geriye birkaç adım atarken ellerimi havaya kaldırdım. "Dur!"

Beni dinlemedi.

"Dur!" diye çığlık attığımda adımları anca duraksadı. Ölüm'ün ona bir şey yapacak olma düşüncesi kadar, onun odama giren bir *erkek* olduğunu fark etmek de beni korkutuyordu. Bu kadar aciz hissetmekten de bu kadar korkmaktan da nefret ediyordum.

Kutay ıslak saçları arasından bana bakarken, "Sarhoşsun," diye hatırlattım tekrar. "Ne düşündüğünü bilmiyorum ama korkuyorum. Artık *lütfen* odamdan çıkar mısın?"

Başını iki yana salladı.

Sertçe yutkundum. Ölüm kameralardan bizi izlemiyor muydu? Neden hâlâ bir mesaj bile atmadığına anlam veremiyordum. “Ya da... Sadece uzak durman da yeterli olur.”

Tekrar başını sağa sola salladı.

“Çık git odadan!” dedim sert bir sesle. Bunu ona kaç kez söylemişim? “Ne halt yediğinin farkında mısın sen?”

Kafasını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı. Bana doğru bir adım daha attığında camdan içeriye vuran gece ışığı yüzünün yansını aydınlattı.

“Ben sarhoşken hep kötü şeyler yaparım,” dedi Kutay düz bir sesle. Telefonun titreşimini duyduğumda gözlerimi kısa bir anlığına yatağın üzerine çevirmeye cesaret edebildim. Ölüm mesaj atmıştı ama ben yatağa da telefona da çok uzaktım. Ölüm’ün olanları fark etmesinin iyi bir şey olup olmadığından da emin değildim.

Kutay dönüp telefona bakmadı bile.

“Ölüm mesaj attı. Buradan çıksan iyi olur.” Kutay beni duymamış gibiydi. Yana doğru bir adım attım. Geriye doğru bir adım daha atsaydım sırtımı duvara dayayacaktım ve bu istediğim son şeydi. “Akıldan ne geçiyor senin?”

“Çok kötü bir şey,” dedi hafifçe gülümserken. “Sen...” Yüzünden bir gölge geçti. “Bana *güvenmiyor* musun?”

Sesinde hayal kırıklığı belirmişti.

Eskiden güvensizlik duygusunun bir lanet olduğunu düşünürdüm. Korku filmlerinde gördüğüm, ailelerden çocuklara aktarılan o lanetler gibi bir lanet olduğunu...

Zihnimiz gördüklerine çabucak kanar, kalbimiz beynimizi kandıracak duygularla bedeni uyarır ve insana karşı bir güven duygusu oluşturmamızı sağlardı. Bir gülümseme, iyi bir davranış, biraz şefkat aptal beynimizin güvenmesine neden olurdu ve buna engel olamazdık.

Ben, evim demem gereken o dört duvar arasında güven duygumu kaybetmişim. Sonrasında ne zaman bir insanla tanışsam, karşımdaki ne kadar iyi bir insan olursa olsun hissettiğim güvensizlik bende bir uzaklığa neden olmuştu. İnsanlarla asla gerçek bir bağ kuramamıştım.

Güvensizlik bir lanetti.

Kutay’a *güveniyordum*. Canımı acıtan da buydu. Hissetmeye

yabancı olduğum bu duygu, tanıdık bir şekilde paramparça olmak üzereydi.

Acınası hayatımın yarısından çoğunu güven duygusundan eksik geçirmem mi buna neden olmuştu, yoksa Kutay'ın bana her zaman iyi davranması mı bilmiyordum. Tek bildiğim, Kutay karşımda durup "*kötü bir şey*" yapacağını ilan ederken korku hissini bastırarak kadar kuvvetli bir hayal kırıklığı hissetmemdi.

"Güveniyorum," dedim pürüzlü bir sesle. Gözlerim kısa bir anlığına kapıya kaydı. Kaçma dürtüsü iliklerime kadar işlemişti ve bedenimin aksine bu düşünceye eskisine oranla daha çok hazırımdım.

Yeterince hızlı olabilirsem kapıya Kutay'dan önce ulaşabilir miydim? Kabul etmek istemesem de bu ihtimal çok uzaktı. Vücudum yeni doğmuş bir bebek kadar güçsüzdü. Üstelik Mete'nin yanma gitmek, kâğıda ismini yazdığım kişiye zarar verirdi. İçimden bir ses Ölüm'ün dört gözle bu fırsatı beklediğini söylüyordu.

"Yalan söylüyorsun."

"Kutay, *lütfen...*" derken sesimde bir yılgınlık vardı. Yalvarmaktan nefret ediyordum. *Erkeklerle* yalvarmaktan *daha çok* nefret ediyordum. "Biraz düşün. Biz arkadaşız. Biz... En azından bana neden geldiğini söylemelisin."

Kutay gözlerini ağır bir şekilde kırptı. "Anlatmaya geldim ama anlayamazsın." Bana doğru bir adım attığında geriye çekilmemek için kendimi zor tuttum. "Beni burada en iyi anlayabilecek kişi, bana en çok benzeyen kişi kim biliyor musun?" Islak saçlarının ucunda toplanıp düşen bir su damlası omzuna doğru kaydı.

Başımı yavaşça sağa sola salladım.

Yüzünü buruşturarak, "*Ölüm,*" diye fısıldadı Kutay.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti yayıldı. "Ne yaptığımı ya da ne düşündüğünü bilmiyorum Kutay ama ona benzemiyorsun."

Ona benzemediğini *umuyordum*.

"Ölüm bizi anlıyor," diye tekrarladığında kiminle konuştuğundan emin olamadım. Bana bakıyordu ama daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Ya da belki de Ölüm'le konuşuyordu.

İlgisini kaybetmiş gibi bana sırtını döndü. Odamın köşesine yürürken kafasını geriye yatırmış, kameralı silaha bakıyordu.

Gözlerim kısa bir anlığına kapiya ve yatağın üzerinde duran telefona kaydı. Yanağımın içini ısırdım. Ne yapmalıydım?

“Bizi anlıyor çünkü hepimizi tanıyor,” derken sesimdeki teslimiyet benim bile afallamama neden oldu. *Tanıdığını sanıyor*, diye düzelttim içimden. “Birini ne kadar çok tanırsan, o kadar iyi anlarsın.”

Kutay hareketsiz bir şekilde kameraya bakmaya devam etti. “Aylardır buradayım, Afra.” Sesinde bir duygu yoktu, sadece gerçeği yalın bir şekilde dile getiriyordu. “Ama hiçbiriniz *beni* tanımıyorsunuz.”

Konular arasından kıvrılarak birinden diğerine geçişine ayak uydurmaya çalıştım. “Ben daha kendimi tanımıyorum ki,” diye itiraf ettim. “Buraya geldiğimde kendimi tanıdığımı sanıyordum ama birden geçmişimi bile doğru düzgün bilmediğimi öğrendim.” Kapiya doğru yanaşmak için sessiz bir adım attım.

“Geçmişimiz bizi biz yapan şeydir,” dedi Kutay tuhaf bir sesle.

“Sanırım...” dedim bir adım daha atarken. “Öyle.” Kelimeleri dilimde dikkatle tarttım. “Geçmişini bilmesem de seni tanıdığımı düşünüyorum.” Kutay kafasını bana çevirdiğinde alnına dökülen ıslak saçlarının arkasındaki çatılı kaşlarını fark ettim. “Birini tanıman için geçmişini tamamen bilmen gerekmez. Geçmiş, bizi şu an olduğumuz kişiye dönüştüren bir zaman dilimi sadece.”

“Geçmişimiz bizi biz yapan şeydir dediğimde beni onayladın,” dedi aniden. Şimdi bedeni de bana dönmüştü.

“Evet,” diye mırıldandım. “Ama sandığın anlamda söylemedim. Açıkladım ya.”

“O zaman geçmişimi bilmeden beni tanıdığını söyleyemezsin.”

“Kutay...”

“Yani şu an tek yaptığın, beni yatıştırmak için öylesine konuşmak. Değil mi? Sohbeta *odaklanmadın* bile. Egemen olsaydı, böyle mi yapardın? Onu gerçekten *seviyorsun*.”

“Ne?”

“Gökhan olsaydı? Şu an yüzüne bile bakmıyor, yine de onu dinlerdin! Hatta seninle konuşması için ona yalvarırdın! Onu ciddiye alırdın! Ona sarılırdın, sözler verirdin...” Duraksayıp bana iğrenerek baktı. “Ona söz verip tutmamıştın.”

Göğsüm sıkıştı.

“Benimle sadece öylesine konuşuyorsun.” Kaşları iyice çatılırken dudaklarını birbirine bastırdı. Aldığı nefesler gürültülü ve hızlıydı. “Hepiniz için bu evdeki kişi sayısını artıran, sıradan özelliklere sahip basit bir yan karakterim. Ne zenginim ne zekiyim ne de beni farklı kılan bir özelliğim var. Sadece olmam gereken kişiyim ve bu yüzden beni *umursamıyorsun!* Bir zombi salgını olsaydı, bu evde ilk ben ölürdüm.”

Ne alaka?

“Öyle değil,” derken kafam karışmıştı. O kadar panik içindeydim ki, ikinci kez düşünmeden, sadece aklıma gelen ilk kelimelere tutundum. “Sen sıradan ya da önemsiz değilsin. Sen olmasaydın, bu evde bu kadar bağ kuramazdık, Kutay.” Doğruları mı, yoksa yalanları mı söylediğimi kestiremiyordum. “Sen olmasaydın, herkes birbirini boğazlamıştı.”

“O ben değilim!” diye bağırdı Kutay aniden. Bir elini ıslak saçlarına daldırıp sertçe çekti.

Kontrolden çıkmış haline, benim odamın içindeki duruşuna baktım. Gözlerimi ondan ayırıp tekrar telefonu kontrol etmeye cesaret edemiyordum. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “O zaman sen kimsin?”

Kutay odanın içinde dengesiz adımlarla ileri geri yürümeye başladı. “Bu evde herkesi birbirine bağlayan kişi ben değilim,” derken sesi öfkeliydi. “Bir zamanlar ben de öyle düşünüyordum. Öyleydi de. Ta ki...” Gözlerini üzerime çevirdi. “*Sen* gelene kadar.”

Bundan memnun olmadığını fark ettiğimde onu reddetmek için çoktan yanıp tutuşmaya başlamıştım. “Ben sadece daha çok kavganın ve hayal kırıklığının nedeniyim,” derken sesim sakindi. “Hiçbir zaman sizi bir araya getiren kişi olmadım.”

Bir an aynaya bakıyormuşum, o aynada kendime bunları tekrarlıyormuşum gibi hissettim. Geçmişte aynadaki yansıma bu cümleleri tekrarladığım zamanlar olmuştu.

Bir zamanlar aynanın karşısına oturmuş, kavga sesleri kulağında çınlarken annemin sözlerini düşünmüştüm. “*Senin varlığın her şeyi düzeltiyor, kızım. Babanla aramızda olanlar için kendini asla suçlama.*” Kendimi suçlamamamı söylemişti ancak benim omuzlarıma “her şeyi sen düzeltebilirsin” yükünü bırakmıştı. Odamdan çıkıp gittiğinde bile söyledikleri benimle kalmıştı.

"Ben sadece daha çok kavganın ve hayal kırıklığının nedeniyim," diye itiraf etmiştim yansımama.

Kutay'ın yüzünden anlayışlı bir ifade geçti. Benim tanıdığım adam oradaydı. "Sen kötü bir insan değilsin," dedi yürümeye devam ederken. Sanki kendi kendine konuşuyordu. "Ben kötü bir insanım."

"Bana yaptığın en kötü şeyi söyleyebilir misin?" diye sordum. Birden kendimi Ölüm gibi hissetmiştim. Sanki onu kendi geçmişiyle ve geçmişini bize itiraf etme zorunluluğuyla sınıyordum.

"Çok var," diye fısıldadı acı bir sesle. "Ama... Ama benim en kötü..." Yan gözle bana baktı. "Bu bir sır ve eğer cevap vermezsem, öldürülecek değilim. *Söylemem ki.* Ölüm sormadı."

Fakat *sormuştu*. Sanki içimde bir şeyler beni dürtüklemişti ve Ölüm'ün ağzından, onun mesajlarını okumaya alıştığım gibi cevap vermiştim.

"Biz bizyiz, Kutay," dedim alçak sesle. "Sen istemediğin sürece bunu kimseye anlatmayacağım." Onu biraz daha sakinleştirmem gerekiyordu. Ve sanırım... özel olduğunu ona hissettirmeme ihtiyacı vardı. Aslında bir bakıma öyleydi de. *Hepsi* öyleydi. Her birinin yeri bende ayrıydı.

"Ben normal biri olmadığımın her zaman farkındaydım," dedi Kutay hızla. Hızlıca söyleyip kelimelerden bir an önce kurtulmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Normal biri olmaktan bahsederken neyi kastediyorsun?"

"Normal işte," dedi elini havada sallayarak. "Kendi gibi olanlar. Kendi gibi davrananlar. Ortama, etrafındaki insanlara veya duruma göre rol yapmayanlar. Sadece tek bir karaktere sahip olanlar. Normaller. Gerçi... Onlar normal ama özgün kişiler oldukları için hiçbir zaman normal olarak tanımlanmazlar." Duraksayıp yüzünü bana çevirdiğinde gülümsedi. Bir elini kendi göğsünün üzerine koydu. "Mesela ben daha normal gözüküyorum."

Önümde görünmez yapboz parçalarının varlığını belli belirsiz seçebiliyordum. Ne yapmış olabilirdi ki? Her şeyden önemlisi Ölüm, Kutay'ın bu konuşmayı bitirmesine izin verecek miydi?

Kutay başını sağa sola salladı. "Beni rahatsız eden şey, yaptıklarına karşı *hiçbir şey* hissetmemem. Rahatsızlık duymadığım için kötü hissediyorum."

Dilimle dudaklarımı ıslattım. “Ne yaptın?”

İleri geri yürürken adımlarını yavaşlattı. “Çağımızın temel sorunu, Afra. Herkes kim olduğunu bildiğini sanıyor ama kendilerini kelimelerle tanımlayıp sınıflandırmak, kendini tanıdıkları anlamına gelmiyor. Kime sorsan, herkes kendini sana anlatabileceğini söyler. Oysa kimse kendini tanımıyor. Hepimiz yüzümüze maskeler geçirmişiz.” Kamerayı işaret etti. “Onun adamları gibi. İnsanına göre oynuyoruz. Ortama göre oynuyoruz. Asla kendimiz olmuyoruz.”

“Anlat desen sana kendimi anlatamam ama bu olduğum kişi gibi davranmama engel değil.” Haklı olduğu kısımları dile getir-medim.

“Kendin olduğun için hiçbir zaman toplumda bir yerin olmadı çünkü olduğun kişiyle ilgilenen kimse yoktu. Şimdi ölürsen, annen ya da baban dışında kim seni umursayacak?” Yüzünde boş bir ifade vardı. “Ki görünüşe göre onlar da seni şu zamana kadar yeterince umursamamış.”

Yutkunmaya çalıştım. Duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissediyordum. Telefonun ışığı yanıp söndü.

“Ama ben öyle değilim,” dedi elini göğsüne götürerek. “Herkesle kolayca arkadaş olabilirim. Çünkü birini gördüğümde, bir ortama girdiğimde onların ne görmek istediklerini anlıyorum. Nasıl birini yanlarında görmek isterler, neyi severler, hangi davranış içlerini hoş eder? Afra... Hepsini fark ediyorum ve ben sadece... öyle davranıyorum. Mesela...” Kafasını yana eğdi. “Bu eve nasıl biri lazımdı?”

Sertçe yutkundum. Cevap ortadaydı. “Her şeyi idare edecek biri.”

Kutay gülümsedi. “Peki bu kişi kim?”

Kısa bir kelimeydi fakat dudaklarıma ulaşana kadar tüm boğazıma acı verdi. “Sen,” diye mırıldandım. “*Sensin.*”

“Elimde değil,” dedi bıkkınlıkla bir nefes verirken. “Böyle biri olmak elimde değil... Ama asıl korkutucu olan şey burada olduğum kişiyi sevmem.” Ellerini açıp kapatmaya başladı. “Gerçek hissettiriyor. Benmişim gibi. Oysa bunun yalan olduğunu biliyorum. Bazen sinirden köpürdüğümde kendimi sakinleşmeye çalışırken buluyorum. Sanki bu evde olduğum kişinin, sizin gördüğünüz

kişinin sınırlarından dışarı çıkmamaya çalışıyorum. Çünkü buradaki Kutay...” Birden duvara yaklaşıp kafasını duvara geçirdi. Ne çok sert ne de çok yumuşak vurmuştu, yine de yerimden sıçramama neden oldu. “*Hiçbir sik anlamıyorum!*”

Ağzından çıkan küfrün beni şaşırtmaması gerekiyordu ama şaşırttı. Kutay kötü söz söylemeyen biriydi. Onun ağzından açık ve içten bir küfür duymak, dengesiz hareketlerinden sonra bile beklemediğim bir şeydi.

Kutay’ın kafasını geri çekip tekrar tekrar duvara vuruşunu izlerken gözlerimi ondan ayırmadım. Neler olup bittiğine biraz olsun anlam verebilirken dudaklarımın arasından sönük bir nefes verdim. “Sen inanmamışsın,” diye mırıldandım. “İnsanların istediği biri gibi olmadığında, insanların işine yarayacak biri olmadığında onların seni seveceğine inanmamışsın.”

Kutay alnını duvara yaslayarak durdu.

“Ölüm’ün seni anlayabileceğini söylüyorsun,” diye devam ettim kendime engel olamadan. “Fakat onun gibi değilsin, Kutay. Sen... sadece insanlara kendini kabul ettirmeye çalışıyorsun ve belli ki içtiğinde daha dürüst birine dönüşüyorsun.” Kutay’ın kafasının yanında duran elleri yumruk halini aldığı anda bile konuşmaya devam ettim. “İnsanların senin bu yüzünü görmesini istiyorsun. *Gerçek* yüzünü. İnsanlara kendini kabul ettirmek için çabalayan yüzünü. Bu yüzden buraya geldin. Diğerlerinin değil, benim bu yüzünü görmemi istedin.”

Kendimi biraz daha rahat hissettiğimi fark ettim. Kutay’ın söyledikleri, tutarsız cümleleri... Sesinin kızgın çıktığı her an, öfkesi aslında kendineydi. Sadece hayal kırıklığı, insanlara ve bize yönelikti çünkü kimse onun gerçekten olduğu kişiyi göremiyordu.

Bu konuda ne hissetmem gerektiğinden emin değildim. Kutay’ın sadece bu evin ihtiyacı olan bir rolü üstlendiğini nasıl anlayabilirdim? Belki de Egemen’in dediği gibi “Bay Mükemmel” gibi görünmesinden bunu çıkartabilirdim ama... Kim hapsedildiği bir evde bile rol yapardı ki?

Hepimiz.

Gözlerimi kısa bir anlığına yumdum ve derin bir nefes aldım. Hepimiz biraz olsun rol yapmıştık. Ben intihar etmeye karar verdiğimde rol yapmıştım. Mete geçmişinin karanlık yanından Ölüm

onu zorlayana kadar bahsetmemişti. Çağrı pişmanlıklarından söz etmemişti ve en kötüsü, Gökhan hepimizin arasındaki bağlantıyı uzun süre bizden saklamıştı. Ölüm, kendimizi korumak için taktığımız maskeleri düşürüp her şeyi açığa çıkarana kadar her gün aynı odayı paylaştık da birbirimizi tam olarak tanıyamamıştık.

“Tek istediğim şey sevilme mi?” diye sordu Kutay güçlü bir sesle. Alnını duvardan ayırmamıştı.

“Ya da kabul edilmek,” diye mırıldandım. Söylediklerimin ona ulaşip ulaşmadığından emin değildim. “Hangisi olduğuna sen karar verebilirsin ama... Yaptığın şeyin sana zarar vermesi ve insanları kandırman dışında anlattıklarında kötü bir şey göremiyorum, Kutay. Bu odaya girdiğinden beri bana karşı dürüsttün.” Kapıya doğru bir adım daha attım. “Ben de sana karşı dürüst olmak istedim çünkü sana değer veriyorum.” Boğazımı temizledim. “Sen olmasaydın, bu eve asla alışamazdım ve her zaman korku içinde olurum. Ayrıca ben eve geldiğimde sadece rol yapmadığını biliyorum, sadece bir his...”

“Hislerin bok gibiymiş,” dedi Kutay bana doğru dönerken. Sırtını duvara yaslayıp ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Çünkü roldü.”

Gözlerimi kırpıştırmakla yetindim.

“Neden tur rehberi gibi sana, Çağrı’ya ve Gökhan’a evi tanıtip sizin rahatlamanızı sağlamak için özel bir istek duyayım ki?” derken sesi duygusuzdu. Gözleri kısıldı. “Bu eve öyle bir karakter lazımdı. Bunu bu eve gelir gelmez anlamıştım çünkü bana herhangi bir haltı doğru düzgün açıklayan kimse yoktu. O kişi ben olabilirdim ve yeni gelen kişilerin güvenini böylece kazanabilirdim.”

“İyi ama neden güvenimizi kazanmaya ihtiyacın olsun ki?” dedim kaşlarım çatılırken. Söyledikleri beni huzursuz etmişti.

“Bir şeyleri elde etmiş oluyorum böylece,” dedi Kutay omuz silkerek. “Güveninizi elde etmiş oluyorum ve... Bu evde günü gelince birilerinin bana güvenmesi işime yarayabilirdi.”

Ellerimi iki yana açtım. “Şu an oluşturduğun o güveni sikip attın.” Küfretmemek için kendimi tutmam buraya kadardı.

Kutay gülerken elinin tersiyle ağzını sildi. “Ölüm eninde sonunda bunu yapacaktı. Göremiyor musun?” derken huzursuz bir şekilde kameralı silahlara baktı. “Rol yaptığımı -*bu durumu kim-*

seyile konuşmamama rağmen- ne yaptığımı biliyordu. Konuşmalarından, ‘*Doğruluk Mu, Cesaret Mi?*’ oyununda bize yaptırdıklarından bunu anlamadın mı? Manyak herif her şeyi biliyor, Afra. *Her şeyi. Bir Tanrı gibi.*”

Ölüm’ün kameraların diğer tarafından kendiyile gururlandığını düşünürken dişlerimi gıcırdattım. “Sana inanmıyorum,” dedim inatla. “Ayıkken bunları söyleyene kadar sana inanmayacağım çünkü hâlâ beni ürkütmemek için çabalayan Kutay’ı sende görebiliyorum.”

Kutay işaretparmağıyla yüzünü işaret etti. “Yüzümde görebiliyor olmayasın?” diye sordu alayla. “İyi bir yüz, çoğu zaman insanları manipüle etmeyi kolaylaştırır.”

“*Allah aşkına!*” diye bağırdım aniden. Ellerim istemsizce havalanmıştı. “İnsanlar hakkında öylesine kazanman gereken ödüllermiş gibi konuşmayı bırakır mısın artık? Birini manipüle edince eline ne geçiyor? Ölüm çoktan kafana sıkmadı diye dua edip odamdan çıkman lazım!”

“Tatmin oluyorum!” diye bağırdı Kutay. Sırtını duvardan ayırıp bir adım attı. Bir elini öne doğru uzatmıştı. “Onlara gösterdiğim yüzü beğendiklerinde, bana güvendiklerinde ve istediğim gibi davranmalarını sağladığımda *tatmin oluyorum!* Bu da beni deli gibi korkutuyor çünkü bizi buraya hapseden psikopata ne kadar çok benzediğimi fark ediyorum ve *dehşete düşüyorum!*” Sesi sona doğru titredi. “Bu evin içinde rol yapmaktan deli gibi korkuyorum! Anlıyor musun?”

“Ölüm gibi değilsin,” dedim bundan artık o kadar da emin olmasam da. Bozuk plak gibi aynı şeyi tekrarlayıp duruyordum.

“Asıl cevap bu değil, asıl soru bu olmadığı gibi,” dedi Kutay bana doğru yürürken. Tüm bedenim gerilse de yerimden kıpırdamamaya ve kapıya doğru bakmamaya çalıştım. “Onun gücüne ve parasına sahip olsaydık, onun gibi biri olur muyduk, Afra?”

“Ben asla böyle bir şey yapmazdım.”

Başımı sağa sola sallarken Kutay bir adım önümde durdu. “Senin adına sevindim,” dedi Kutay duygusuz bir sesle. “Kendini biraz olsun tanıyormuşsun.”

“Şu zamana kadar bana kötülüğü dokunan insanlara kötü bir şey yapmayı hiç düşünmedim,” dedim sertçe yutkunurken. Akli-

ma gelmişti fakat *gerçekten* olmasını istememiştim. Sövdüp sayarken belki ama... Böyle bir şeyin olmasını asla istemezdim.

“Hoşuma mı gidiyorsun, yoksa senden nefret mi etmek istiyorum bazen emin olamıyorum.” Kutay’ın ela gözleri belli belirsiz parıldadı. “Aniden geldin. Evdeki rolümü benden çaldın. Üstelik bunun için hiç çaba sarf etmen bile gerekmedi. Dışarıda yalnız bir ucubeyken bu evi düzeltebilmenin tek sebebi *kız* olman.” Se-
sindeki kıskançlık afallamama neden olmuştu. “Sanki bu eve dokundun ve ev öylece değişti. Ama... *Beni* bu hale getirmeyi nasıl başardın?”

“Ben rolünü falan *çalmadım*,” dedim kısık sesle. “Seni ne hale getirdim ki? Sana hiç zararım dokunmadı.”

“Peki ya o gece?”

“Hangi gece?” diye sorsam da neyi kastettiğini tahmin edebiliyordum. Kutay sarhoşken onunla anılarımda bile kaçınmaya çalıştığım bir anla ilgili konuşmak istemiyordum.

“Kim olsa o gece beni seçerdi, Afra.”

Ha?

Egemen’le onun arasında seçim yaptığım geceden bahsediyordu.

“Kim olsa. Ah...” Kutay yüzümdeki ifadeye bakarak güldüğünde ne gördüğünü merak ettim.

“Seninle seks yapma gibi bir arzum yoktu. Ama yine de beni seçmeliydin, anlıyor musun? Çünkü mantıklı olan seçenek *ben-dim!*” Yüzüme doğru eğilip bağırdığında irkilerek geriye doğru adımladım. Aramızda açılan birkaç adımlık mesafeyi hemen kapattı. “Fakat sen gittin ve... Gittin ve Egemen’i seçtin! Seni gram umursamayan, seninle doğru dürüst iletişime geçmeyen birini. Ben sana iyi davranmış, sana yardımcı olmuşum ama sen...” Derin bir nefes alıp dişlerini gıcırdattı. “Bunu yaptın!”

“Çünkü onun umursamayacağını düşündüm!” diye bağırdım yüzüne doğru. “Sen bana her an iyi davranmışken böyle iğrenç bir görev için seni nasıl seçebilirdim ki? Bunu *sana* yapmak istemedim! Sana ihanet etmişim gibi düşünmeni istemedim! Seni seçseydim, bana olan davranışların değişebilirdi ve ben de bundan korktum!”

Kutay bana bakakaldı. Birkaç saniye boyunca sessizce ayakta

dikildik. Boynumdan yukarıya bir sıcaklık yayıldığını hissedebiliyordum. Ancak bu öfkeden miydi, yoksa utançtan mıydı kestiremiyordum.

Gözlerini ilk ayıran ve bu bakışmayı bozan kişi Kutay oldu. “Sana inanmıyorum.”

“Senin inanmaman gerçeği değiştirmiyor.”

“Yani bana Egemen’den daha çok mu değer veriyordun?” derken sesi tuhaftı.

“Hepinize değer veriyorum,” dedim pürüzlü bir sesle.

“Ama Egemen’i feda edilebilir buldun.”

“Ben...” Duraksadım. “Hayır... Egemen’i feda edilebilir bulmadım. Sadece... O en *mantıklı* seçenektir.”

Kutay’ın gözleri hızla tekrar bana döndü. “Hayır, *değildi*,” dedi üstüne bastıra bastıra. Bakışları bir anda benden kapıya doğru çevrildi. Kaşları hafifçe çatılmıştı. “Sen daha önce orada mı duruyordun?”

Kalp atışlarım deli gibi hızlanmaya başladığında sertçe yutkundum. “Evet,” derken sesimi kendimden emin çıkması için çabalamıştım.

“Yalan söylüyorsun!” diye kükredi yüzüme doğru. Sigara ve alkolün birleşimiyle tuhaf kokan nefesi burun deliklerime dolarken ağzından çıkan tükürükler yüzüme sıçramıştı. Islak saçlarından kopan birkaç damla artık yüzümdeydi. Damlaların soğukluğu, aynı omzumu sıkıca kavrayan ellerinin soğukluğu gibi tenime işliyordu. Şoktan dokunuşunu bile tam olarak hissedemiyordum. “BENİ DİNLEMEMEK İÇİN KAÇMAYA ÇALIŞIYORSUN!”

“Bırak beni!” diye bağırdım geri çekilmeye çalışırken. Kesik nefeslerim dudaklarımın arasından döküldü. Gözlerim irileşmiş, nefeslerim hızlanmıştı ve korkudan kendi bedenimi bile doğru dürüst hissedemiyordum. Bana bağırان bu kişi *gerçekten* Kutay mıydı?

İşler nasıl bu hale gelmişti?

“Kafamın karıştıran sensin!” Kutay’ın parmakları omzuma saplanırken tırnaklarının baskısı tenimi saran kumaşın da altına ulaştı. Canım o kadar acımişti ki, kendimi çığlık atarken buldum. Sesimin birilerine, diğer odalara ulaşacağını umdum. Bedenimi kilitleyen korkum ilkeldi ve her saniye bana geçmişimi, bir erkek karşısında savunmasız kaldığım o anları hatırlatıyordu.

Kapının açılma sesini duyduğumda kurtuluş arayan yüzümü hızla kapıya çevirdim. Gözlerim aralanan kapının ardında çıkacak kişiyi umutla beklerken tek tahminim, bu kişinin Mete olmasıydı.

Beni karşılayan ise iki maskeli oldu.

Koridordan vuran ışık arkalarına düşerken maskeyle kapatılmış yüzleri tamamen karanlığın içinde kalmıştı. Gözlerini göremiyordum, tek seçebildiğim şey bize doğrultulan bir silahtı.

İkimiz de donup kalmıştık. Kutay ellerini omuzlarımdan çekmişti, iki yanında sallanıyorlardı.

Silah ateşlendi ama ses çıkmadı.

İrileşmiş gözlerimi Kutay'a çevirdiğimde boynunda duran iğneyi gördüm. Ne olduğunu idrak edemiyormuş gibi kafası karışık bir ifadeyle boynuna dokundu. Kutay'ın parmakları iğnenin üzerindeyken maskeliler harekete geçti. Odanın içine girdiklerinde ben ne olduğunu anlamadan biri koluyla beni geriye itti.

Geriye doğru sendeleyip kalçamın üzerine düştüğümde nefesim kesildi.

İki kolunu tuttuklarında, "Bırakın beni!" diye bağırdı Kutay. Az önce bunu söyleyen ben olsam da sesindeki panik gözlerimin dolmasına neden oldu. *Neler oluyordu?*

Maskeliler onu bırakmadı. Kutay çırpınmaya devam ederken tüm gücüyle mücadele ediyordu. Fakat hareketlerinin sertliği git-tikçe yavaşlıyordu. *İğne*, diye düşündüm uyusuk zihnimle. İğnede onu uyuşturacak bir şeyler vardı.

Kıpırda, diye emrettim bedenime ancak korku beni olduğum yerde tutmaya devam etti. Kaslarımdaki titremeler beni her zamankinden daha acınası bir hale getirmişti.

Kutay tamamen hareketsiz kalmadan önce hâlâ çırpınmaya devam ederken yüzüne siyah bir maske geçirdiler. Maskenin yüzüyle sertçe buluşmasından dolayı Kutay acıyla çığlık atarken omurgamdan aşağıya bir titreme yayıldı. Çok geçmeden Kutay tamamen onların kolları arasında hareketsiz kaldı.

Bacakları yerde sürüklenirken omuzlarından tutarak odamdan dışarıya çıkardılar.

Açık kapıyla ve bomboş odamla baş başa kaldığımda tek duyabildiğim şey kendi gürültülü nefeslerimdi. Gözlerim kararmıştı, sanki renkleri tam olarak seçemiyordum.

CAMBAZ

“Hayır,” diye mırıldandım kurumuş boğazımla. Zar zor bedeni hareket ettirip ayağa kalktığımda sendeledim. Gözlerim kameralı silahlardan birini buldu. “Onu öldürme!” Hızla yatağa ilerleyip telefonu kavradığımda gözlerim Ölüm’ün önceden yazdığı mesajların üzerinden kayıp geçti.

Ölüm: Korktuğunu görebiliyorum.

Ölüm: Benden de bu kadar korkuyor musun?

Ölüm: Kendini güvendiğin birinden korkarken bulmak insanı her zaman daha çok yaralar.

Ölüm: Tehdit altında hissetmene gerek yok.

Ölüm: Sana bir şey olmasına izin vereceğimi mi sandın?

Mesajları ne zaman attığını bilmiyordum fakat az önceki söylediğime cevap vermemişti. Telefonu avucumun içinde sıkarken hızla odadan fırladım. Koridoru birkaç adımda geçip hızla dış kapıya giden koridora döndüğümde geç kalmıştım.

Kapı kendi kendine kapanırken tek görebildiğim Kutay’ın koridorun köşesinde kaybolan ayaklarıydı.

“*Kutay!*” diye bağırırken neredeyse boğazım yırtılacaktı.

Kapı tamamen kapandı.

Dizlerimin üzerine çökerken bir elimi yüzüme bastırdım. “Lütfen onu öldürme,” dedim sesim titrerken. “Maske... Neden ona maske taktın ki?” Ellerime ıslaklık bulaştığında parmaklarımı gözlerime doğru kaydırđım. Tıpkı eskiden olduğu gibi ağladığımı ancak gözyaşlarıma dokunduğümde fark edebilmişim.

Elimi yüzümden çekerek kafamı kaldırdım ve elimdeki telefonun ekranını kendime çevirdim. Kendimi yeni mesaj olup olmadığını umutsuzca kontrol ederken buldum. Üstelik telefon titreseydi bunu hissedebilirdim.

Gözlerimi ekrandan ayırıp dış kapıya çevirdim.

Karanlık koridorda tek aydınlık olan kısım, kırmızı bölgenin ucuydu ve orada bir kutu duruyordu. Gözlerim tavana çevrildiğinde ışığın sadece kutuyu aydınlattığını fark ettim. Kaşlarım çatıldığında elimdeki telefon titredi.

Ölüm: Işıklara yeni ekleme yaptırdım.

Ölüm: Nasıl ama?

Bakışlarım kutuya kayarken Ölüm'e cevap vermedim. Kutunun bana dönük yüzünde "AFRA AHSEN" yazıyordu. Kutay'ın yüzüne bir maske geçirmiş ve onu evden sürükleyerek çıkartmıştı. Şimdi de bana bir kutu mu bırakmıştı?

Yerden destek alarak ayağa kalktım. Birkaç adımda kırmızı bölgeye ulaşmıştım. Yere oturup kutuyu kendime çektim ve telefonu yere bıraktım. Kırmızı kutunun beyaz kurdelesini bir çekişte çözdükten sonra kapağı kenarlardan kavradım ve havaya kaldırdım.

Gözlerim önce kutunun içine, sonra da telefona kaydı.

Ölüm: Senin için, kelebeğim.

Ölüm: Bir başkası olmaya ihtiyacın olduğunda bir başkası ol.

Kutunun içinde siyah bir maske vardı.

Göz boşluklarının yanlarından beyaz mürekkepten kelebek kanatları uzanıyordu.

Kapağı yere bırakıp maskeye uzandım. Maskenin metalini kavradığımda yerdeki telefon tekrar titredi.

Ölüm: Hepimiz ihtiyaç duyuyoruz.

Ölüm: Kendimizden başka biri olmaya.

Bunun bir kâbus olmasını dileyerek gözlerimi yumdum fakat bunun, bu geceyi düzeltemeyeceğini biliyordum.

Çılgılığa benzer sesler ve düzenli gümbürtüler kalp atışlarıma meydan okurcasına içimde yankılanırken bilincimi kendi ellerimde hissettim.

Kalbimin atıp atmadığından emin değildim. Tenime baskı yapıp damarlarımdaki kanı titreten ses, kalp atışlarımdan daha güçlüydü. Sanki içimde atan tek şey de oydu. Bana kalbim varmış gibi hissettirerek bir insan olduğuma dair beni kandırmaya çalışıyordu.

Zar zor aralamayı başardığım gözlerimi kırptıştırırken bulanık dünyam yavaşça netleşmeye başladı. Bedenimi ve kullanabileceğim uzuvlarımı hissettiğimde yüzümde gözlük olduğunu fark ettim. Dudaklarımı aralandı, rahatlamanın verdiği hisle derin bir nefes alınca açlığın ve hastalığın kokusu burnuma doldu. Kurumuş boğazıma rağmen yutkunmaya çalıştım.

Sesin çığlık sesi değil, zil sesi olduğunu fark ettim. Bu Daire 13'te bizi uyandıran o zilin sesiydi ve her ne kadar haftalardır bu sesi duymamış olsam da şimdi uyanık zihnimle her şeyi anlamlandırabiliyordum.

Dün akşam. Kutay. Maskeli iki adam.

Kutay gitmişti.

Zihnim uyanıklığa tam anlamıyla kavuşurken gözlerim hızla etrafı taradı. Etrafımda bir maskeliyi görecektim olma korkusu gözlerimin kocaman açılmasına neden oldu, oysa kimse yoktu. Salonda bir başımaydım.

Üçlü koltukta, bir bacağı ve bir kolum koltuğun dışına sarkmış bir şekilde uyuyakalmıştım. Tüm vücudum, özellikle tek bir kolum ağırırken yerimden zor doğruldum. Dişlerimi birbirine bastırıp ağrıyı düşünmemeye çalışırken ilaçlara ihtiyacım olduğunu fark ettim. Acının sona ermesini istiyordum.

Patlamış balonların cesetlerinin mermilerle birlikte yattığı zemine gözlerim kısaca değip geçti. Mermileri görür görmez sırtımı rahatsız eden bir şeyler olduğunu fark ettim. Gözlerimi koltukların üzerine kaydırduğımda koltukların da mermilerle delik deşik olduğunu gördüm. Masanın üzerinde dağılmış pasta kalıntıları vardı.

Dün akşam.

Ölüm'ün maskelileri Kutay'ı alıp götürmüştü.

Sonrasında koridora dönmüş, uyanık olup olmadıklarını kontrol etmek için diğerlerine seslenmişim fakat hiçbirinin sesi çıkmamıştı. Üzerime bir ağırlık çöktüğünde ve uyuyakalacağımı anladığımda ise gelip kendimi bu koltuğa bırakmıştım.

Ancak... Nasıl uyuyakalmış olabilirdim ki? Kendimi biraz olsun tanıyorsam... Gece uyuyamamam gerekirdi.

Parmaklarımı alnıma bastırırken bunları düşünmenin bile başımı ağrıttığını fark ettim. Bunun iki yudumluk alkolden olduğunu sanmıyordum. İlaçlara ihtiyacım vardı ve... zorlanıyordum.

Koltuğun kenarına tutunarak zar zor ayağa kalktım. Kalkmamla birlikte iki mermi koltuktan yere düştü. Boş bakışlarla yuvarlanıp giden mermileri izledim. Adım atmadan önce ayak tabanlarımdaki ağrının ve bacaklarımdaki sızlamanın biraz olsun azalmasını bekledim, tabii ki böyle bir şey olmadı.

Ağrılı bedenimle, ayaklarımla mermileri sürüyerek solumda kalan kameralı silahlardan birine yaklaştım. Elimi cebime atıp telefonu çıkardıktan sonra gözlerimi kameraya sabitledim. “Ona ne yaptın?” derken sesim titremedi bile. Sesim, zilin gürültüsü altında yine boğulmuştu.

Telefonu göğsüme doğru kaldırdım. Ekran bir mesajla aydınlanana kadar gözlerimi silahın kamerasından ayırmadım.

Ölüm: Seni duyamıyorum.

“Ona ne yaptın?” derken bu sefer sesimi yükselttim. “Söyle!”

Ölüm: SENİ

Ölüm: DUYAMIYORUM

Dudaklarımdaki sızıyı hissettiğimde kendimi acıklı bir şekilde gülerken buldum. Duyamıyor muydu? İşine gelseydi duyabileceğini biliyordum. *Yine* benimle oynuyordu.

Dişlerimi birbirine bastırıp telefonu indirdim. Telefonu cebime koyacakken gözlerim ekranda beliren yeni yazıya takıldı.

Ölüm: Tek istediğim seni kurtarmaktı.

Dudaklarımın arasından kesik bir gülüş kaçtı. “Önce beni kendinden kurtar.”

Telefonu pantolonumun cebine soktum.

Odaların olduğu koridora doğru yürümeye başladım. Zil sesi yüzünden kalp atışlarım hâlâ kulağıma ulaşmıyordu ve kalbimin atmadığına dair tuhaf bir şüpheyeye düşmüştüm.

Camdan vuran güneş ışığı bir an yüzümü yalayıp geçti. Salona vuran ışık bile sabah hissiyatı vermiyordu. Zihnim de bedenim de önceki akşamda kalmıştı.

Sesin bu kadar tiz ve yüksek olmasının sebebi kimsenin odasından çıkmamış olması olmalıydı. Ben kapıyı vurup çıkmadığımda Gökhan da bu sesi duyamadığı için çıkmamıştı belki de. Her şeyin bir sırası olması gerekiyordu. Ölüm'ün istediği düzen buydu.

Yine de...

Kimsenin çıkmaması normal miydi?

Belki de evde olan tek kişi sensindir.

Bir şeylerin ters gittiğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Koridora açılan kırmızı çizginin bir tarafında durup kapalı kapılara bakarken bu his daha da şiddetlenmişti.

"Gökhan!" diye bağırdım. Sesim biraz olsun zilin seviyesine ulaşsa da onların beni duyabileceğini sanmıyordum. Beklediğim gibi kuru bir öksürük krizi sırtımı sarsarken sol omzumu duvara yasladım ve bir elimi ağzıma kapatarak öksürüklerimin dinmesini bekledim. Gözlerim yaşarmıştı ama yine de su içmek için mutfığa gidip geri dönecek gücü kendimde bulamıyordum.

Yaşlı gözlerimin arasından Gökhan'ın kapısının açıldığını fark ettim. Kafamı kaldırdığımda Gökhan bol, gri tişörtü ve siyah eşofmanıyla odadan dışarı çıktı. Uyku sersemi bir şekilde gözlerini kırıştırarak bana baktı. Yüzünden şaşkınlığa benzer bir ifade geçtikten sonra hafifçe yüzünü ekşiterek bir elini kulağına getirdi ve bana doğru yürümeye başladı.

Evet, *işte!* Evde yalnız falan değildim. Tutsaklar buradaydı!

En azından Kutay hariç.

Gökhan yanımdan geçip gidecekken uzanıp gevşek bir şekilde bileğini tuttum. Sert bir hareketle bana döndüğünde kaşlarının çatıldığını alnını kaplayan saçlarına rağmen fark etmişim. Yine de hiçbir şey demeden yüzüme bakarak sabırla öksürüklerimin dinmesini bekledi. "Dinle!" diye bağırdım sesimi duyabilmesi için. "Kutay gitti!"

"Ne?" diye bağırdı Gökhan bana iyice yaklaşırken.

"Kutay'ı götürdüler!" diye bağırdım boğazım daha da sızlarken. Yeni bir öksürük dalgası bedenimi sarstığında gözlerimden yaşlar döküldü.

"Demek istediğin..." diye bağıırken sözünü kestim.

"Evde yok!" Derin bir nefes aldım ve boğazımdaki gıdıklanmayı bastırmak için sertçe yutkundum. "Nereye gittiğini, Ölüm'ün

ona ne yapacağını bilmiyorum! Konuşmamız lazım ama... Sanki..." Öksürürken bileğimin tersini ağzıma bastırdım. "Kimse uyanmıyor!"

Gökhan'ın kaşları daha da çatıldı. Dudakları hareket etti ancak ne dediğini duyamadım. "Ne?" diye bağırdım.

Başını sağa sola sallamakla yetindi. Düz siyah saç tutamları hareketiyle birlikte kıpırdandı. Elimi bileğinden nazikçe çekip yanımda durmaya devam ederken yüzünde düşünceli bir ifadeyle koridora baktı. Sessiz yapısının altında saklı gürültülü zihninin, çoktan çalışmaya başladığını biliyordum.

Çağrı'nın kapısı aniden açıldı. "Sikeyim ya!" diye bağırarak çatılmış kaşları, ıslak saçları ve kıyafetleriyle dışarı çıktı. Yumruk yaptığı elinde kuru kıyafetler vardı. "Sizde de yangın alarmı haltı çalıştı mı? Lan tam yatağın üzerine yangın bıdı bıdı varmış, ıslatarak uyandırdı o... evladı beni!"

Çağrı ıslak köpek gibi kafasını sağa sola sallayıp saçlarındaki suları duvara yedirdi. Gözleri yüzümüze döndüğünde yüzündeki ifade değişmeye başlamıştı. "Yeni güne yeni kaos demeyin!"

"Kutay evden götürülmüş!" diye bağırdı Gökhan.

Çağrı onun yüzüne bakakaldı. "Ha?"

"Kutay gitti!" diye bağırdım Gökhan'a destek çıkararak. "Dün gece..."

"Tamam, tamam!" diye bağırdı Çağrı şaşkın bir yüz ifadesiyle. "Burada sıradan bir gün de... Bir dakika, cidden *buradan* mı gitti?"

Başımı sallayarak onu onayladım. İnanması zordu... "Anlatacağım!" diye bağırdım kalbim boğazımda atarken. Her şeyi anlatmanın yükü *yine* benim üzerimdeydi. Ölüm hayatım boyunca susup anlatamadığım her şeye ceza olarak beni konuşturuyordu sanki.

Onlara olanları anlattığımda bana inanmamalarından korkuyordum çünkü benden tanıdıkları Kutay'ı, benim tanıdığım Kutay'ı duymayacaklardı. Onlara bambaşka birini anlatacaktım ve anlatacağım kişi kolay kolay kabullenebilecekleri biri değildi. Aylardır tanıdıkları sakın, yardımsever ve kibar Kutay'la ilgili duyduklarını nasıl hazmedebilirlerdi ki?

Sana yalancı diyecekler.

Sertçe yutkunup gözlerimi koridora çevirdim. Çağrı'dan sonra açılması gereken kapı Kutay'ın kapısıydı.

"Cidden o kapıdan çıkmayacak mı?" diye bağırdı Çağrı. Bağırmasına rağmen sesinde tuhaf bir durgunluk vardı. Gözleri koridora dalıp gitmişti.

O kapı *açılmadı*.

Gözlerimi zar zor Egemen'in kapısına çevirdim. Egemen uyayabilecek miydi? Uyku sorunları olduğunu hepimiz biliyorduk ve ortada tuhaf bir durum varken ona ne olacağını kestiremiyordum. Yoksa Ölüm hepsini ıslatıp mı uyandırmayı düşünüyordu? Suyun Egemen'i uyandırmaya yeteceğinden pek emin değildim.

Neyse ki endişe üzerime tamamen çökmeden önce kapısı açıldı. Kuru kıyafetli, ıpslak saçlı ve her zamankinden daha huysuz bir yüz ifadesine sahip Egemen kapıdan çıktı. Zil sesiyle ya da ıslaklıkla ilgili hiçbir yorum yapmadı ama Çağrı'yı süzüşünden onun da aynı senaryoyu yaşamış olabileceğini çıkarmıştım.

Tam önümde durduğunda gözlerini yüzüme sabitledi. Sessizce bakışlarına karşılık verdim.

Yüzümü süzdü. "Bir şey olmuş." Islak olduğu için açık kahverengiye çalan saçlarından birkaç damla yüzüne doğru damladı. Omuzlarım gerilirken gözlerimi kaçırdım. Yüzümden her şey bu kadar kolay mı anlaşıyordu?

Çağrı yüzünü ikimize yaklaştıırken bize sokuldu. "Kutay gitmiş!" diye bağırdı.

Egemen sakince gözlerini ona çevirdi. Ardından alnından tutarak Çağrı'nın yüzünü ittirerek aramızdan çekti.

"Kaçırılmakla gitmek farklı şeyler!" diye bağırdı Gökhan.

"Kaçırıldığı evden *tekrar* kaçırıldı!" diye düzeltti Çağrı bağırarak. Bunun mizahını yapıp yapmadığını anlayamıyordum çünkü yüzündeki ifade çok ciddiye. Ben daha detayları anlatmadan şoka girmişti, yine de espritüel yaklaşıyordu.

Bu onun *her şeyle* yüzleşme şekliydi.

Onun gerçek yüzünü anlattığında kimse sana inanmayacak.

"Afra." Egemen hâlâ tam karşımdaydı. Bakışlarını yüzümden hissetsem de gözlerimi onun yüzüne çeviremedim. Sadece koridora bakmakla yetindim. "Sana bir şey oldu mu?"

Uzun zaman sonra bir insana güvendiğimi fark etmiştim. Sa-

dece bir insana değil, bu evdeki *herkese* güvenmiştim. Hayat ise bana tekrar bazı insanları ne yaparsam yapayım tanıyamayacağımı, bazı insanların bana yalan söyleyebileceğini kanıtlamıştı. Güvenmek, Kutay'ı kendime yakın görmek benim hatamdı fakat bunun bir hata olmasının tek sebebi *insan* olmamdı. Her şeyin sorumluluğunu kendime yüklerken ben...

İhanete uğramış gibi hissediyordum.

Tüm bunları Egemen'e anlatabilirdim ancak bunun düşüncesi bile dilimin ağzımda ağırlaşmasına neden olmuştu. Ne zaman bir insana gerçekten "*kötüyüm*" diyebilmiştim ki? Ben her zaman iyiydim. Bana hiçbir zaman bir şey olmazdı. İnsanlara verdiğim cevap her zaman buydu.

İyiyim.

Cevap olarak başımı iki yana salladım. Bu hareketim benim kontrolümde bile değildi. İçimdeki boyun eğmeye alıştığım o irade, ellerindeki kukla iplerini kafama bağlamış ve beni öylece oynatmıştı.

Egemen'in bakışları hâlâ yüzümdeydi.

Bana inanmadığını biliyordum. Bu benim hatamdı. Beni biraz olsun tanımasına izin vermiş, kendimi ona açmıştım. Sanırım Kutay'ı biraz olsun anlayabiliyordum. Birinin beni tanımasından çekiniyordum çünkü sevilmemekten korkuyordum. Seilmeyi hak etmeyen biri olduğumun yüzüme vurulmasını istemiyordum.

"İslanarak uyandım!" Sarp'ın sesinin aramıza katılması bakışlarımı Egemen'den ayırmamı sağladı. Egemen yanıma geçerken birlikte koridora baktık. Sarp ıslak sarı saçlarını ensesinde topuz yapmıştı, bambaşka biri gibi gözüküyordu.

"Yanlış anlaşılmaya çok müsait!" diye karşılık verdi Çağrı.

"Ya, yani..." Sarp duraksadı. "Yangın alarmı şeyi yüzüme su püskürttü!"

Gökhan'ın dikkatle onu süzdüğünü gördüm. Aslında... Her şeye karşı çok dikkatli gözüküyordu. Bakışları tüm detayları yakalamak istercesine tamamen odaklanmıştı.

Mete de odasından çıktığında kaşları o kadar çatılmıştı ki, neredeyse gözünün içine gireceklerdi. Yanımıza gelmesiyle birlikte beynimin tüm hücrelerine işleyen zil sesi aniden kesildi.

“Neden burada dikiliyorsunuz?” dedi Mete. Bir bana, bir diğerlerine bakıyordu.

Neyse ki Çağrı üzerimdeki yükün birazını sırtlayıp beni bir şeyler söylemekten kurtardı. “Sana da günaydın,” dedi yapmacık bir şekilde gülümseyerek. “Kutay evde yok.”

Dönüp koridora bakarken, “Odadan mı çıkmadı?” diye sordu Mete. Kaşları hâlâ çatıktı.

“Hayır, direkt *evde* yok adam.”

Mete, Çağrı’ya döndü. “Oğlum ne demek ‘*yok*’ lan?” dedi vurgulayarak. “Çıkış vardı da bizim mi haberimiz yok?” Siniri bozulmuş gibi güldü. Gamzesi yanağında belirginleşirken bakışları bizim aramızda gezindi. “Dalga geçiyorsunuz benimle.”

“He aynen,” dedi Çağrı göz devirirken. “Afra’nın gelişine özel seninle dalga geçelim dedik, aklımıza da gele gele bu geldi.”

Mete ile Çağrı bir bakışma yarışına girdi.

“Ciddiyim,” dedi Çağrı sert bir sesle.

Lafa girerek, “Dün gece bir şeyler yaşandı,” diye destekledim Çağrı’yı. “Özetle Kutay odama geldi. Sonrasında maskeli iki adam onu iğneyle uyuşturdu. Sürükleyerek onu evden çıkardılar. *Bu evden dışarıya çıkarılışını kendi gözlerimle gördüm.*” Dilimle kurumuş dudaklarımı ıslattım. “Kutay *yok*. Konuşmamız lazım.”

Tuhaf bir sessizlik çöktüğünde gözlerimi Mete’den ayırıp bakışlarımı yere çevirdim. Dudaklarımı birbirine bastırırken kendimi bu sessiz iletişimin dışında tuttum.

Kapı zili çalmasaydı belki de dakikalarca burada dikilebilirdik.

“Kutay,” dedim hızla. Vücudumun ağrısını bir anlığına unuturken onların yanından geçip gittim. Salonu geçip koridora çıktığımda otomatik dış kapının yavaşça açıldığını gördüm. Gözlerim kapının diğer tarafında belirecek kıvrıcık saçları ararken altdudağımı ısırdım.

Üç siyah maskeli kadın kapının ağzında duruyordu. Biri elindeki tepsiyi kırmızı bölgeye bıraktı.

“Kutay değil,” dedi Mete’nin sesi solumdan. Onların da geldiğini ancak o zaman idrak edebildim. “Kahvaltı gelmiş.”

Mete yanımdan geçip kırmızıyı bölgeye ilerledi. Tepsiyi kırmızı bölgeden çektiğinde üzerinde “AFRA” yazan kâğıdı gördüm. Kâğıdı ve tepsinin üzerindeki her şeyi alıp yere bıraktı. Mete biraz

geri çekildiğinde iki maskeli, tekerlekli masadan aldığı üst üste tepsileri teker teker kırmızı bölgeye koydu. Mete yine hepsini çekti ve üzerindekiyi aldı. Tepsileri tek tek kırmızı bölgeye bıraktı.

Maskeliler tepsileri aldı. Kırmızı bölgeden geri çıktıklarında çaresizlikle onları izledim. Dış kapı kapanarak yavaşça onlarla bizi ayrı dünyalara sürükledi.

Bakışlarımı kapalı kapıdan ayırıp zar zor yerdeki plastik tabaklara çevirdim. Görünüşe göre Ölüm yemek çeşitliliğini artırmıştı. Dört farklı peynir ve üç farklı zeytin türünü görmek bunu anlamam için yeterliydi.

“Ben yemek yiyebileceğim gibi hissetmiyorum.” Sarp’ın sesiyle gözlerimi kırıştıtırıp transtan çıktım. Uzun saçlarını ıslak bir bezi sıkarak gibi döndürüyordu. Gergin olduğu her halinden belliydi. “Kutay’a ne oldu? Belirsizlik midemi bulandırıyor. Ne olduğunu anlatır mısın, Afra?”

“Sonra.” Egemen’in sesi sertti. Elinde birkaç tabakla doğrulurken bakışlarım bana sabitledi. “Sana özel ilaçlar var. Bazılarını tok karnına içmen gerektiği yazıyor. Ağzına bir şey sokmadan ve bu ilaçları içmeden tek kelime etmeyeceksin.”

“Senden emir aldığımı hatırlamıyorum,” dedim tek kaşımı kaldırırken. Beni düşünüyor olsa bile benimle bu şekilde konuşamazdı.

“Ölüm’den almayı mı tercih edersin?” dedi Egemen. Yüzünde mimik oynamamıştı. “Çünkü bana o da bunları söyleyecekmiş gibi geliyor.”

İşin aslı o ilaçları *istiyordum*. Vücudumun ağrısı, adrenalin biraz geriye çekildiği an beni tekrar ele geçirecekti. Bunu biliyordum. İşin kötü yanı, nasıl bir şeyler yiyebileceğimi bilmiyordum. Stres mideme bir kördüğüm atmıştı.

Mete üst üste koyduğu tabaklarla mükemmel bir iş çıkarmış bir şekilde ayağa kalktığı anda bıkkınlıkla derin bir nefes verdi. “Egemen haklı,” dedi ona yandan bir bakış atarak. “Önce bir şeyler yemen, bir şeyler *yememiz* iyi olur.” Bana bakarak hafifçe gülümsedi. “Sana dikkat etmeliyiz, değil mi? Seni yine kaybetmek istemeyiz.”

“Meraktan çatlayacağım,” dedi Çağrı eğilip yerden bir tabak alırken. Gökhan önce yerdeki üç tabağa, ardından Çağrı’nın

elindeki tek tabağa baktı. Sabır dilenircesine kısa bir an gözlerini yumduktan sonra kalanını kendi yerden aldı.

“Ben de,” diye destekledi Sarp. “Ama sonuçta ölmemiştir.” Duraksayıp bana baktı. “*Herhalde ölmemiştir...*”

Ölüm’ün, Kutay’a ne yapacağını kestiremiyordum. En son Senem bana kaba davrandığı için Ölüm onu öldürmüştü. Öte yandan buraya ilk geldiğimde Çağrı bana karşı oldukça rahatsız edici davranmış olsa da hâlâ hayattaydı.

“Bilmiyorum, Sarp,” diye itiraf ettim. “Ona ne yapacağını bilmiyorum.”

Sarp afallamış bir yüz ifadesiyle bana bakakaldı.

Mete yanıma gelip dirseğiyle beni hafifçe dürttü. “Hadi,” dedi mutfağa doğru ilerlerken. “Sonra konuşacağız.”

“Durun,” dedi Gökhan aniden. “Televizyonu fark ettiniz mi?”

Sarp kafasını dikleştirdi. “Ne?”

“Televizyon,” dedi Gökhan tekrar. “Televizyon gelmiş. *Tekrar.*”

Hepimiz aynı anda oynatılan kuklalar gibi kafamızı salona çevirdik.

“Oyun kolu?” dedi Sarp hevesle.

“Yoktu,” dedi Gökhan.

Sarp’ın omuzları anında çöktü.

Uyandığımda o kadar paniklemişim ki, televizyonun varlığı dikkatimi bile çekmemişti.

“Ölüm başka planlar yapıyor,” dedi Gökhan kafasını eğerken. “Tek değişim sadece bu da değil. Kitaplıktan bazı kitapların alındığını fark ettiniz mi?”

“Hayır çünkü sabah ilk iş okumamayı tercih ettiğim kitaplar kitaplıkta nasıl duruyor diye bakmıyorum,” dedi Çağrı sesli bir nefes verirken. “Böyle şeyleri nasıl fark ediyorsun? Manyak mısın, oğlum sen?”

Gökhan ona cevap vermeden bizi geride bıraktı ve mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Mete sessizce onu takip ettiğinde ben de onlara uydum.

Mutfağa girdiğimizde Mete mermileri tekmeleyerek yolundan çekerken üst üste dizdiği tabakları ustalıkla delik deşik olmuş ve mermilerin saplanmasıyla farklı bir desene bürünmüş masanın

üzerine yerleştirdi. Gökhan da çoktan ellerindekileri masaya bırakmış, masaya dalıp gitmişti.

Gözlerim kısılrken, “Bir şey daha mı fark ettin?” diye sordum.

“Altı,” dedi sadece. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Egemen elindekileri yavaşça masaya bıraktı. “Altı,” diye tekrarladı. “Sandalyelerden biri eksik.”

Bir sandalyeye yavaşça çöktüğünde, “İşte bu tuhaf,” dedi Mete düşünceli bir sesle. “Bu evde tek başımayken bile yedi sandalye vardı.”

“*Her zaman yedi sandalye vardı,*” diye ekledi Sarp. “İstediği oyuncu sayısı buydu.”

Ve bu da artık bir oyuncuyu istemediği anlamına mı geliyordu?

Kimse bu gerçeği dile getirmedi. Ayakta duramayacakmış gibi hissederken masanın başındaki sandalyeye, alıştığım yere çöktüm. Herkes oturduğunda masanın karşısı, tam benim karşım boş kalmıştı.

Elimi bile kaldıracabilecekmiş gibi hissetmiyordum ve Egemen bunu görmüş gibiydi. Bana özel gönderilen tabakları önüme koydu. Bir litrelik su şişesi, bir kâse çorba, birkaç kahvaltılığın olduğu tabak ve sadece haplarımın küçük poşetlere koyulup üzerine ne zaman içeceğimin yazıldığı başka bir tabak vardı. İçlerinden biri ağır kesici miydi, onu bile bilmiyordum. Altı farklı küçük poşet tabağın üstünden bana sırtıyordu ve bazı küçük poşetlerde birden fazla hap vardı. Gün içinde içmem gerekiyordu.

Aç karnına içilmesi gereken hapları peş peşe, bol suyla içtim. Yemeğe başladığımda kafamı kaldırıp diğerleri neler yapıyor diye bakmadım bile. Yediğim hiçbir şeyden doğru düzgün tat almıyordum. Yuttuklarım vücudumda bir boşluğa gidiyormuş gibi hissediyordum.

Annemin bana öğrettiği gibi yaptım. Tüm ilaçları peş peşe içmemek için yemek yerken aralarda bazı hapları içtim. Doğruluğundan emin olmasam da bunu yapmak bana annem buralarda bir yerlerdeymiş gibi hissettirmişti. Bir anlığına da olsa huzurlu hissetmiştim.

“Dün yediklerimizde ya da içtiklerimizde bir şey vardı,” dedi Gökhan. Sesi kafamı masadan kaldırmamı sağladı. “Alarm sesi çok yüksekti. Bu bir süre uyanamadığımız anlamına geliyor. Ölüm, Afra uyandığında bizi de uyandırmaya çalışmak istemiş gibi yangın dedektörünü kullandı.”

“Uyku hapi olabilir,” dedi Mete.

Gökhan başıyla onayladı.

“Belki de Ölüm’ün son söylediği de yalandı,” dedi Sarp. “Belki de sadece şeker değillerdi.”

“Ama sen ve Egemen kustunuz,” dedi Çağrı çenesini avucuna yaslar. “Bu ilacı ya da uyku hapını da kustüğünüz anlamına gelmiyor mu? Sizi niye ıslatarak uyandırır ki?”

Egemen gözlerini masaya dikti. “Kusmama rağmen normalden derin uyudum. Zil sesini duymadım bile.”

“Çünkü Afra’nın yaşadığını öğrendiğin ilk geceydi,” dedi Gökhan dik dik Egemen’in yüzüne bakarken. “Rahat uyuyabilme nedenin bu olabilir mi?”

Egemen çekinmeden bakışlarına karşılık verdi. “Evet.”

“Sanırım herkes bitirdi,” dedi Mete gözleriyle masayı tararken. Bu tarz cümleleri hep Kutay kurardı. Onun yokluğunda biri yine her şeyi düzene sokmaya çalışıyordu.

“Televizyon da geldiğine göre,” diye mırıldandım. “Sanırım salonda konuşsak iyi olur.” Bu konuşmadan kaçınmamın bir anlamı yoktu.

Belki herkes olanları merak ettiğinden, belki de Kutay’ın yokluğundan kimse masaya elini sürmeden ayağa kalktı.

Mutfaktan çıkmadan önce dönüp altı sandalyeye son kez baktım. Egemen de benimle kapının ağzında durup bakışlarımı takip etti. Hiçbir şey demeden gözlerini yüzüme çevirdiğinde bu masanın niye delik deşik edildiğini hatırladım.

Sanki onu öpmemin üzerinden yüzyıllar geçmişti.

Egemen’in yüzüne kısa bir bakış attıktan sonra içeri yöneldim.

Mete ikili koltukta benim yanıma otururken Gökhan da üçlü koltuğa oturmaya karar vermişti. Diğer herkes ise eski yerindeydi. Tam karşımızda tekli koltuğunda Egemen ve ikili koltukta oturan Çağrı vardı. Sarp da Gökhan’la üçlü koltukta oturuyordu.

Cebimden telefonu çıkarıp elime aldım ve sertçe yutkundum.

Kafanı kaldırıp gözlerimi kameralardan birine sabitledim. “Kutay’a ne yaptın?” diye sordum sakince.

Telefonun ekranı aydınlandı ve siyah arka plan üzerinde beyaz yazılar ortaya çıktı.

Ölüm: Önce senin anlatman gerekiyor.

Ölüm: Arkadaşların neler olup bittiğini merak ediyor.

“Yaşıyor mu?” diye direttim. “Ona bir şey yaptın mı?”

Ölüm: Keşke üzerine yürüyen bir insan için bu kadar endişelenmeseydin.

Ölüm: Neredeyse iyi bir insan olduğunu düşüneceğim.

Ölüm: Anlat.

Ölüm: Benden bir cevap alamayacaksın.

“Cevap vermiyor,” dedim telefonu sıkarken. “Önce size anlatmamı istiyor. Kutay’a bir şey yapıp yapmadığıyla ilgili tek kelime etmedi.”

“Bir akşamda her şeyi bu kadar değiştirecek ne yaşanmış olabilir?” dedi Mete koltukta öne doğru eğilirken. Dirseklerini dizlerine yaslayıp ellerini kovuşturdu. “Hazır olduğunda biliyorsun... İstedğin an konuşmaya başlayabilirsin.”

İşin aslı, anlatmaya hazır değildim. Asla da olmayacaktım.

“Anlatacaklarıma inanmakta zorlanacaksınız çünkü ben de zorlanıyorum,” diye başlarken sesim çatladı. “Bana inanmazsanız sizi suçlayamam ama yemin ederim ki, gerçekleri söylüyorum.”

“Asla yalan söylediğini düşünmem,” dedi Mete direkt. “Endişelenecek bir şey yok.”

Fakat endişe bir pençeydi ve çoktan kalbimin etrafını sarmıştı. İğne batması hissi göğüs kafesimi acıtıyordu. “Zil çaldığında ve odalara dağıldığımızda...”

İtiraf et. Güçsüz olduğunu zaten biliyorlar.

“Bir tür atak geçirdim.” Cümle tek nefeste dudaklarımdan döküldü. “Kendime ne yaptığımı bilerek o odaya dönmek beni delirtti.”

“Nasıl bir atak?” diye sordu Egemen koltukta dikleşirken.

“Ben...” Boğazımı temizledim. “Nefes alamıyordum ve... dizlerim tutmuyordu.” Yanağımın içini ısırdım. “Panikataktı.” Bir sessizlik olduğunda ayak parmak ucumla mermilerden birini iterek, “Daha önce de olmuştu,” diye mırıldandım. *Bu eve ilk geldiğimde de bundan önceki “hayatımda” da.*

Kutay. Odaklanmam gereken buydu. “Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama sonra Kutay geldi.”

“Odana geldi,” diye tekrarladı Mete.

Başımı sallayarak onu onayladım. “Kapıyı açıp öylece içeriye girdi ve Ölüm bunun için hiçbir şey yapmadı.”

“Uyarı atışı?” diye sordu Çağrı.

“Tam anlamıyla *hiçbir şey* yapmadı,” dedim bastırarak. “Saçları ıslaktı, kendinde değildi ve sürekli bir şeyler geveleyip durdu. Dedi ki... Sarhoşken her zaman kötü şeyler yaparmış.”

“Dün oyunda söylediklerini hatırlayın,” dedi Mete. “Birini o istemeden öpmesiyle ilgili zırvalamasını kastediyorum.”

“Onda abartılacak bir şey yok, oğlum,” dedi Çağrı göz devirirken. “Bazen sen tam sırası, ortamı geldi sanırsın. Senden hoşlanıyor diye düşünürsün. Öpmeden anlayamazsın ki.”

“Bu yüzden insanlar birini öpmeden önce hisleriyle ilgili konuşuyor,” dedi Egemen sakince.

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yükselirken yüzümü ifadesiz tutmaya uğraştım. Yüzümün kızarmaması için dua ediyordum.

Çatık kaşlarıyla Çağrı’ya dönerken, “Birini rızasız öpmek açık bir tacizdir,” dedi Mete. *Bu konu ne zaman kapanacaktı?* “Senin genişliğin konumuz bile değil.”

“Ben tamamen istemiyor gibi görünen birini öpmekten bahsetmiyorum zaten,” dedi Çağrı ona ters ters bakarak. “Ne demek istediğimi anladığını sanmıyorum.”

“Yanlış anlamadıysam, Kutay yaptığı kötü şeyleri ima ederken... oyunda söylediğinden bahsetmiyordu.” Yüzümü Mete’ye çevirdim. “Sanki çok daha kötüsünü yapmıştı ama bana söylemek için kendisiyle savaşıyordu.”

“Aklına bir şey geliyor mu?” dedi Mete.

Kutay’ın üzerime yürüyüşü gözümün önünde canlandı.

“Düşünmek istemiyorum,” dedim sertçe yutkunurken. Bakış-

larımı dizlerime indirdim. “Onu odadan çıkması için ikna etmeye çalıştım fakat hiçbir şekilde beni dinlemedi. Sonra...” Boğazımı temizledim. “Bana çok kötü bir şey yapacağını söyledi.”

Gözucuyla Egemen’in koltukta öne doğru eğildiğini gördüm. Dikkat kesilmişti.

“Ve ben...” *İtiraf et.* “Korktum.” Bu korkuyla hayatta kalmaya çalışmaktan tiksiniyordum. Bakışlarım Mete’yi buldu. “Yemin ederim yanma gelmek istedim ama kapının orada duruyordu ve beni yakalamadan çıkamazdım.”

“Çığlık atsaydın,” dedi Mete yüzümü süzerken. “Biz gelirdik.”

“Zaten bağırıp çağırştık!” dedim sesim yükselirken. “Yine de hiçbir şey duymadınız bile!” Aralık dudaklarımdan kesik nefesler döküldü. “Çünkü... Gökhan’ın da dediği gibi şekerde uyumamızı sağlayacak bir şeyler vardı. Kutay’ı götürdüklerinde salonda kendimden geçmişim. Duymadığınızı için sizi suçlamıyorum ama yemin ederim, elimden geleni yaptım.”

Birkaç saniyelik bir sessizlik oluştu. “Tahmin edebiliyorum,” dedi Mete alçak bir sesle. “Sorun değil, abicim. Açıklama yapma-na gerek yok.”

Ona güvenmediğimi düşünmesini istemediğimden dolayı açıklama yapmak istiyordum. “Yanına gelirimsem olacaktan korktum,” diye devam ettim. “Zarfa yazdığım kişiye bir şey olmasını istemiyorum. Ölüm birkaç dakika da olsa Kutay’ın kuralı çiğnemesine izin verdi ancak benim aynı şeyi yapmama izin vermeyebilirdi. Ya da yaptıklarımı zarfa ismini yazdığım kişiye zarar vermek için bahane olarak kullanabilirdi.”

O ismin sahibine bakmamak için kendimi zor tuttum. “Konuşarak onu oyalamaya çalıştım fakat korkuyordum. Çünkü delirmiş gibi konuşuyordu. Hiçbirimizin onu anlamadığını söyledi. Onu anlayan tek kişinin Ölüm olduğunu...”

“Ne?” diyerek şaşkınlığını ortaya koyan kişi Sarp’tı. Yandan ona baktığımda şokla aralanmış dudakları ve irileşmiş gözleriyle karşılaştım.

Derin bir nefes aldım. “Hiçbirimizin onu tanımadığını,

Ölüm'ün ise bir Tanrı olduğunu söyledi. Ölüm'ün hepimizi tanıdığını düşünüyordu.”

“Allah’a şirk koşuyor bir de,” dedi Sarp kaşları havaya kalkarken.

“Kanka en büyük derdimiz bu olsun,” dedi Çağrı ellerini dua edercesine açarken. “Lan adam kafayı yemiş. Yanımızda delirmiş ama fark etmemişiz.”

“Her zaman böyleymiş,” dedim araya girerek. “Hayatı boyunca. Hep rol yapmış ve insanlara kendini sevdirmeye, onların güvenini kazanmaya çalışmış.”

“Ortada tam olarak korkulacak bir durum olduğunu sanmıyorum,” dedi Gökhan omuz silkerek. “Bizi o yönetiyor, yeniden yaratır gibi değiştiriyor. Bizi bazı noktalarda herkesten çok tanıdığı da kesin. Hem hepimiz biraz olsun rol yapıyoruz. Sorun, onun birileri tarafından kabullenme ihtiyacıyla *her zaman* rol yapması ve kendi benliğinden emin olamaması.”

“Ona acımamızı mı bekliyorsun?” dedi Egemen alayla.

“Senden hiçbir şey beklemiyorum,” dedi Gökhan ona bakmadan. “Sonuçta nedensizce Kutay’dan nefret ediyordun.” Hafifçe gülümseyerek Egemen’e baktı. “Belki de bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyorsundur.”

Egemen ona soğuk bir gülümsemeyle cevap verdi. “Senden farkım, *çocuk...*” dedi vurgulayarak. “Yüzüme gülen insanlara güvenmemem gerektiğini uzun zaman önce öğrenmiş olmam. Sahte olduğundan en başından beri şüpheleniyordum. Onu bu yapaylık seviyesine neyin getirdiği beni ilgilendirmiyor.”

“Sezgilerin çok güçlüymüş,” derken Gökhan’ın sesinde alay yoktu. Ciddi bir şekilde söylemişti fakat bir şekilde alay ediyormuş gibi duruyordu.

Egemen sadece ona bakmakla yetindi.

“Kutay’ın psikolojik analizini en sonunda yaparsın,” dedi Mete, Gökhan’a. Sinirli gözüküyordu. “Önce tamamını dinleyelim.”

Gökhan cevap olarak tek omzunu kaldırıp indirdi.

Söyleyeceklerimi zihnimde sıraya dizerken gözlerimi kısa bir an telefona çevirdim. Ölüm hâlâ hiçbir şey yazmamıştı. “Ba-

zen konuşurken saldırganlaştı,” derken istemsizce çekinmiştim. “Onunla değil de... Sizden biriyle konuşsaydım daha farklı davranacağımı söyledi. Onunla samimi olmadığımı ima eder gibiydi ama öyle bir şey yok.”

“Kıskanmış,” dedi Çağrı anında.

“İyi ama neden?” dedim kafa karışıklığıyla.

“Çünkü kendini sevdirmek için rol yapan birisi ve *mükemmel* rolüne karşı senden istediği sevgiyi, ilgiyi ya da değeri alamadığını düşünmüştür,” dedi Egemen düz bir sesle. “Sen fark etmemiş olabilirsin ama ona karşı gerçekten belli belirsiz bir mesafen vardı.”

“Bilmiyorum, farkında değildim.” Boğazımı temizledim. “Ee... Kutay kendine ait bir kişiliği olmadığını, her zaman rol yaptığını, sadece insanların güvenini kazanmak için uğraştığını ve insanlar ona güvenince bundan zevk aldığını söyledi.” Başımı iki yana salladım. “Kendini tanımıyor gibiydi. İlk geldiğimizde bize karşı davranışlarının bile rol olduğunu söyledi. Bize yol göstermesi, evi tanıtmayı, kibar davranması... Sadece bu eve yeni birileri geldiğinde gelenlerin güvenini kazanan kişi olmak istemiş. Amacı buymuş.” Gözlerimi kaldırıp tek tek yüzlerine baktım. “Ölüm’e benzemekten korktuğunu söyledi.”

“Kişilik bozukluğu,” diye mırıldandı Gökhan düşünceli bir şekilde. “Acaba ağır psikolojik rahatsızlıklardan birine mi sahip?”

“Fark etmez miydik?” diye sordu Mete. “Aylardır tanıdığımız adam hasta olsa anlardık herhalde.”

“Bilmiyorum ama...” Egemen’e kaçamak bir bakış attım. “O gece onu seçmem gerektiğini söyledi.”

Egemen bakışlarını yüzüme sabitledi.

“Seçmem gereken kişi oymuş. Bana hep iyi davranmış, yardımcı olmuş. En mantıklı seçenek kendisiymiş fakat ben gidip seni seçmişim ve...” Kesik bir nefes verdim. “Bu dengesini bozmuş.”

Egemen’in çenesi kasılırken dudaklarını aralayıp tek kelime etmedi.

“Kapıya yaklaştığımı fark edince bağırmaya başlayıp üzerime yürüdü. Beni sarsmaya başladığında odaya iki maskeli adam girdi.

Kutay'ın boynuna bir iğne sapladılar ve yüzüne siyah bir maske geçirdiler, onun emrindekilerin taktığı maskeden. Sonra da onu evden çıkardılar. Dış kapıdan çıkarılışını gördüm." Ölüm'ün bana gönderdiği maske ortalıkta yokken o maskeden bahsetmek istemiştim. Ellerimi iki yana açtım. "Ve burada uyuyakaldım."

"Üzerine yürüdü," diye tekrarladı Egemen sonrasını duymamış gibi.

"Evet," dedim düz bir sesle. "Artık Kutay yok ve Ölüm ona ne yaptığıyla ilgili bir şeyler söylemiyor."

"Umarım ölmüştür," dedi Egemen sakince.

Tüylerim diken diken oldu. "Ne?"

"Geçmişinde anlatmadığı şey her neyse, anlatamayacak kadar korkunç bir şey yaptığına eminim," dedi Egemen umursamaz bir tavırla. "Hatta geçmişini bırak. Ölmesini dilemem için dün akşam sana yaptıkları bile yeter."

"*Siktir*," dedi Gökhan kısa bir kahkahayla. "Ondan *cidden* nefret ediyorsun."

Gökhan'a dönerek, "Ben insanlardan ilk izlenim olarak hep nefret ederim," dedi Egemen sabırlı bir ifadeyle. "Onları tanıdığımda, iyi insanlar oldukları sürece en azından onlara karşı olumsuz bir hissim olmayacak seviyeye yükselirler. Fakat bunun gibi çöpler bende her zaman dipte kalır."

"Bir insanın ölmesini diledin," dedi Gökhan.

Egemen duraksadı. "Sen hiç dilemedin mi?"

"Kutay'ın ölmesini *istemiyorum*," dedim araya girerek. "Bence hâlâ konuşulmamış çok şey var."

Egemen yüzüme bir bakış atıp koltukta geriye yaslanmakla yetindi.

"Ben hâlâ inanamıyorum," dedi Sarp. "Kutay ya... Bizim Kutay. Çok saçma geliyor. Hiç rol yapıyormuş gibi değildi ki. Ben gayet samimi hissediyordum."

"Ya sen neyse," dedi Çağrı. "Sen zaten *safsın*. Ama ben adama sinir olsam da rol yaptığını düşünmemiştim. Hiç çaktıracak bir hareketi olmadı."

“Ya sen neyse, sen de *salaksın*,” dedi Mete sözü üstüne alarak. “Ben bile onun içinden böyle bir zihnin çıkacağını tahmin etmemiştim.”

“Bazı insanları tanımak mümkün değildir,” dedim alçak sesle. “Sadece tanıdığını sanırsın.”

“Yıkıldım,” dedi Sarp ellerini yüzüne kapatırken.

Gözlerimi silahlardan birine çevirdim. “Şimdi Kutay’a ne olduğunu söyleyecek misin?”

Televizyon bir cızırtı sesiyle aniden açıldı. Karıncalanmış ekran gidip gelirken arka plan bir süre sonra beyaz noktalı, titreşen bir gri ekrana dönüştü. Ardından tamamen siyah oldu. Beyaz harfler televizyon ekranında belirmeye başladığında telefonu koltuğa bıraktım.

Ölüm: Madem tüm hikâyeyi öğrendiniz...

Ölüm: Ve de içinizden biri onun ölmüş olmasını diledi...

Ölüm: Bir oyun oynayalım mı?

Ölüm: Tek bir soru.

Ölüm: Tutsak 4 ölsün mü, ölmesin mi?

Ölüm: Ekranın bir tarafında ‘Öldür’ diğer tarafta ‘Kurtar’ yazacak.

Ölüm: Herkes gözlerini kapatacak.

Ölüm: Sırası gelen kalkıp televizyonun önüne geçip bir tarafı işaret edecek.

Ölüm: Yaşayıp yaşamayacağına siz karar vereceksiniz.

“Ciddi mi bu herif?” dedi Çağrı televizyona tuhaf bir bakış atarken. “Onu öldüreceğimizi falan düşünmüyor herhalde?”

“Çok gereksiz bir oyun,” diye homurdandı Sarp.

“Sonuç belli,” dedi Mete iç geçirerek. “Yine de kalkıp amele gibi taraf seçeceğiz.”

Gözlerimi Egemen’e çevirdiğimde onu ekrana bakarken gördüm. Bakışlarımı fark ettiyse bile bana dönmedi.

Yanağımın içini ısırdım. Onun seçimini merak ediyordum. Kutay’ın ölmesini dilerken ciddi miydi, yoksa anlık bir öfkeyle mi söylemişti? Aniden Egemen’in tepkisinin nedeni aklıma düştü.

CAMBAZ

Egemen yalan söyleyen insanlardan nefret ettiğini söylemişti.
Ve Kutay baştan aşağıya yalandı.

Ölüm: Tutsak 1, başla.

Ölüm: Herkes gözlerini kapatsın ve sadece Tutsak 1 ayağa kalsın.

Mete ile göz göze geldik. Kalbim boğazımda atarken başımı hafifçe sağa sola salladım. Ardından yavaşça gözlerimi yumdum. Mete'nin ağırlığı koltuktan kalktığında kendimi boşlukta hissettim. Mermiler yerde yuvarlanırken iki adım attığını tahmin ettim.

“Sarp,” dedi Mete. “Sıra sende.”

Ardından Sarp'ın kalktığını duydum. İşi bittiğinde keyifsiz bir sesle, “Egemen,” diye mırıldandı.

Egemen ayağa kalktığında kalbim boğazımda atıyordu.

“Çağrı,” dedi Egemen umursamaz bir sesle. Çıkan sestten kendini tekli koltuğuna bıraktığını anladım.

Çağrı, Gökhan'ı çağırdı ve biraz sonra Gökhan benim ismimi söyledi. “*Afra*.”

Kirpiklerimi aralayıp ayağa kalktım. Mermiler her adımında yuvarlanarak bana yol açarken televizyonun karşısına geçtim. Ekran iki kısma ayrılmıştı ve önümde büyük harflerle yazılmış iki seçenek duruyordu.

ÖLDÜR KURTAR

Ölüm: Birini seç.

Düşünmeye gerek duymadan elimi kaldırdım. Sağ elim havada dururken Ölüm cevabımı istediği anlama çekmesin diye ekranda ‘Kurtar’a bile dokundum. Birkaç saniye bekledikten sonra kolumu indirdim ve geçip yerime oturdum.

Ölüm: Herkes gözlerini açabilir.

“Gözlerinizi açabilirsiniz,” dedim mesajı seslendirerek. Herkes gözlerini açıp birbirine bakındı.

Ölüm: Öncelikle iyi insanlar olduğunuzu sevinçle duyuruyorum.

Ölüm: Biriniz hariç.

Ölüm: Beş kişi ‘Kurtar’ı seçerken bir kişi ‘Öldür’ü seçti.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Bakışlarım istemsizce Egemen’e kaydı. Üstelik ona dönen tek kişi ben değildim. Hepimiz ona bakıyorduk.

Egemen tek tek hepimizin yüzüne bakıp hayretle güldü. “O bir kişi kimse gerçekten iyi rol çekiyor,” derken sesinde şaşkınlık vardı. “Ben *değildim*. ‘Öldür’ü ben *seçmedim*.”

“Az önce ölmesini diliyordun,” dedi Gökhan. Kafasını öne doğru eğmişti.

Egemen’in yüz hatlarında öfkenin gölgeleri oynamaya başladı. “Birinin ölmesi için oy vermekle, ‘umarım çoktan ölmüştür’ kafasına girmek tamamen farklı şeyler,” dedi sert bir sesle. Gözlerini hayretle üzerimizde gezdirdi. “Size o oyu ben *vermedim* diyorum.”

“Kim verdi o zaman?” diye sordu Çağrı. Kaşlarını çatmıştı.

“Belki sen,” dedi Egemen cevap olarak. “Belki de o.” Gözlerini Gökhan’a çevirdi.

“Ben değildim,” dedi Gökhan.

“*Vampir- Köylü* mü oynuyoruz?” dedi Sarp. Oflayarak bir nefes verdi. “Birinin gerçekten öldür dediğini nereden bilebiliriz ki? Ölüm’ün *dürüst* olacağını düşünmeniz bile saçma. Kimsenin ‘Öldür’ü seçtiğini sanmıyorum ben. Ölüm bizi istediği gibi yönlendiriyor.”

Egemen’in birinin ölümü için oy verecek biri olduğuna inanmıyordum. Ona *güveniyordum*, her ne kadar dün gece yaşananlar bana insanlara güvenmemem gerektiğini tekrar hatırlatsa da. Egemen ona olan güvenimi hak ediyordu.

“Sarp haklı,” dedim başımı sallarken. “Ölüm’e güvenemeyiz. Egemen yapmadım diyorsa, yapmamıştır. Neyi tartışıyoruz ki?”

“Benim pek inanasım gelmedi,” dedi Mete.

“Her türlü oy çoğunluğu ‘*Kurtar*’da.” Omuz silktim. “Yani yaşayacak. Ölüm’ün dürüstlüğü şüpheliyken kimin oy vermiş olabileceğini düşünmemize gerek yok. Bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor.”

Gökhan zekice bir yorum yapmak yerine koltuktaki delik yastıklardan birini kolunun altına çekmeyi tercih etti. Düşünceli bir şekilde hareketsiz televizyon ekranını izliyordu. Çağrı, Egemen’e kararsız bir bakış atıp önüne döndü. Aramızda tuhaf bir sessizlik oluşurken Egemen’le göz göze geldik.

Teşekkür edercesine kafasını hafifçe eğdi. Dudağının kenarında anlık bir gülümseme yakalar gibi olmuştum.

Televizyonda yeni yazılar belirdi.

Ölüm: Oylamanızdaki titizliğiniz için teşekkürler.

Ona güvenmememize karşı aramızda dönen tartışmaya bir yorum yapmamıştı. Bana telefonda yazmıyor, sadece televizyondan konuşmaya devam ediyordu.

Ölüm: Korkarım ki seçiminizin bir anlamı olmayacak.

“Ne?” dedim anında. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Bir kişi seçti diye onu öldürecek misin?” dedi Gökhan. Gözleri kısılmıştı.

Ölüm: Hayır, onu öldürmeyeceğim.

Ölüm: Çünkü çoktan öldürdüm.

Salona sessizlik çöktü.

Tam, mutlak bir sessizlik.

İdrak dolu bir sessizlik.

“Mecazi...” Sesim titredi. “*Mecazi* olarak mı?”

Ölüm: Kutay Alp Kaptan, Tutsak 4.

Ölüm: Artık tutsak değil.

Ölüm: Artık hayatta da değil.

Ölüm: Mecazi değil, Tutsak 7.

Ölüm: Onu çoktan öldürdüm.

Ölüm: Çünkü seni incitmeye kalktı.

Ölüm: Onun hikâyesini benden dinleyeceksiniz.

Ölüm: Ve de arkadaşlarından.

“Yok lan,” dedi Mete aniden koltuktan kalkarken. “Ciddi değildir.”

Hayatta değil.

Çağrı başını salladı. “Biz haftalarca Afra’yı da ölü sandık. Ben-
ce de değildir. Özellikle Afra döneli bir dediği diğerini tutmuyor
zaten. Sırf bu yüzden öldürecek değil.”

Çoktan öldürdüm.

“Yedi kişiyle oynamaya hevesliydi hem,” diye ekledi Sarp. Yü-
zünün rengi atmıştı. “Niye oyundan oyuncu çıkarsın ki?”

Ölüm: En sevdiğim piyonu korumak uğruna tüm piyonları feda ederim.

Ölüm: Tutsak 7’den uzak durun.

Ölüm: Size iyi günler dilerim.

“Dur!” diye bağırdım ayağa kalkarken. Televizyona doğru adım attığım anda ekran tamamen karardı. Koltuğa dönüp telefonu elime aldım. “Yalan söylüyorsun!” diye bağırdım telefona doğru. “*Yalan söylüyorsun!*”

“Nasıl hissediyorsun?” Gökhan’ın sesiyle gözlerim ona çevrildi. Egemen’e bakıyordu. “Az önce onun ölmüş olmasını dilememiş miydin?” Koltukta ona doğru kaykıldı. “Nasıl hissediyorsun, Egemen?”

Dudaklarımdan kesik nefesler dökülürken afalladım.

CAMBAZ

Egemen'in yüzü bembeyaz kesilmişti. Bir eli kamına doğru yol alırken güçlükle yutkundu. "Ölmemiştir," derken sesinde bir onay arayışı vardı.

Belki ölmüş, belki de ölmemişti. Birinin öldüğüne herkesi inandırmak, onu öldürmekle aynı şeydi. Ben burada değilken öldüğüme inanmışlardı. Oysa ben bu binanın içinde bir yerde, başka prangalarla hapsolmuştum.

Kutay'ın ölüp ölmediğini sadece Ölüm gerçekten bilebilirdi. Peki biz hangisine inanacaktık?

Düzenleme

Ny.ozlem

DOKUZ

Saat: 00.03

İstanbul, 18 Temmuz 2021

Burada dört duvar yedi değil, tek bir kişiyi tutsak ediyordu.

Tutsaklar çoğu konuda ondan şanslıydı. Kendisi Tutsak 1'den de uzun süredir bir odada tıkılıp kalmış, yalnız başına hapsedilmişti. Tutsaklar birbirine sahipti ama o, insan yüzü görmüyordu.

Tabii ekranda gördüğü maskeli yüzlere insan diyebilecek olsaydı işler değişirdi. Bu senaryoda "Dokuz" da bir sürü insana sahipti.

Tüm bu kalabalığa rağmen Dokuz *her zaman* yalnızdı. Onu kurtarabilecek kendisi dışında kimse yoktu. Kendisinin ise çok şansı yoktu, ayda sadece bir kere yürüyüş yapma izni vardı.

Kaçma şansı yoktu, hiçbir zaman olmamıştı.

Siyah maskeli, üniformalı adam ona doğru eğildi.

Özellikle de bu gibi anlarda özgürce hareket edebilmeyi özlüyordu.

Tuvalet ihtiyacını sandalyesinin altındaki lazımlığa gideriyor, bu lazımlık maskeli bir hasta bakıcı tarafından değiştiriliyordu. İlk zamanlar bundan utanıyor, utancından ağlıyor ve altına yapmamak için kendini tutmaya çalışıyordu. İçeriye giren maskeli her kimse asla onunla konuşmuyor, yüzüne bile bakmıyordu. Bazen dışkıların kokusu yüzünden ekranlara bakmaya çalışırken gözleri doluyordu.

Buna da alışmıştı.

Gözlerini tavana dikip maskelinin işini bitirmesini bekledi. Üzeri temizlenirken ona değen beze odaklanmamaya çalıştı. Mas-

keli adam hızlıca işini bitirip ayağa kalktığında, “Teşekkürler,” dedi düz bir sesle. Oysa en ufak bir minnettarlık hissetmiyordu. Adam kafasını eğerek karşılık verdi ama başka hiçbir şey söylemedi.

Dokuz sık sık, yanında canlı kanlı bir insanın sesini duyabilmek için teşekkür ederdi.

Yoksa tüm maskeliler ölene dek sürünmeyi hak eden pisliğin tekiydi.

Dokuz tutsakların *genelde* zorlayıcı görevler aldığını düşünmüyordu. Tabii Ölüm kendini iyice kaybetmediği sürece... Tutsak 6 ile Tutsak 7'ye verilmiş görevlere de diyecek lafı yoktu. Kusmuk yeme görevi aklma geldikçe iskeletine yapışmasına ramak kalmış midesi takla atıyordu. Evet, bazı görevler çok zordu ancak...

Tutsaklar yalnız değillerdi.

Ölüm *bile* yalnız değildi.

Fakat kendisi *yalnızdı*.

Her gün tanımadığı insanların ölümünü gerçekleştirecek emri birilerine iletmek zorundaydı. Cehennemden kaçmış şeytan kadar kötü insanlara karşı şantaj yapacak sırlarını elinde tutmak ve bir grup kaçığı yönetmek zorundaydı. Kuzeni onu daha kötü şartlarda, zorla hayatta tutmasın diye sessizce onun dediklerine boyun eğmek zorundaydı. Tüm bunlar için *DarkWeb*'in derinliklerinde gezinirken akıl sağlığını kaybetmediğine dair kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Bu konuda çok başarılı değildi.

Anne tarafında genetik olan delilik, Dokuz'u son iki yılda hayatta tutan şeydi. Zihninde kaybettiği tüm değerler, bu korkunç işlere katlanabilmesini sağlıyordu.

Tutsak 7'ye planlarını mahvettiği için kızgındı ama ona hak vermiyor değildi. İlk başlarda kendisi de ölmek için Kıyı'ya defalarca yalvarmıştı. Yalvarışları cevapsız kaldığında konuştuğu kişinin Kıyı değil de bir başkası olduğunu kabullenmesi uzun sürmemişti. Kuzeni kendi bedeninde derinlerde bir yerlerde kaybolmak üzereydi. Ölüm onun bedenini kontrol ederken Kıyı'ya sadece bir-iki kere ulaşabilmişti.

Kıyı'da değişen çok şey vardı, yine de derinlerde bir yerlerde ondan esintiler görebiliyordu. Kıyı her zaman oyunun içinde ol-

mayı değil, oyunu yönetmeyi sevmiştir. Ölüm kendisine onun oyununu oynayacak yüzlerce insan bulmuştur.

Kıyı kendi doğrularının kesin ve değişmez olduğuna inanırdı. Ölüm için ise mutlak doğruları onu Tanrı yapıyordu.

İlk tutsakla birlikte Daire 13'ü kuşatan kameraların görüntüleri odasındaki ekranlara verildiğinde Dokuz, Kıyı'nın düşündüğünden de kötü halde olduğunu anlamıştı. Eve yeni tutsaklar gelmeye başladığında ise onun akıl sağlığını tamamen kaybettiğinden emin olmuştu.

Kesin olan bazı şeyler vardı. Kuzeni *delirmişti*. Ağır bir kişilik bozukluğu vardı ve asıl kişiliği, Ölüm'ün ellerinde tamamen basılanmıştı. Dokuz gizli gizli yaptığı araştırmada sonradan ortaya çıkan alter kişiliklerin, asıl kişiliği parçalayabildiğini öğrenmişti.

Kıyı yok edilmiş bile olabilirdi.

Kıyı yoktu ve Ölüm, Dokuz'u öldürmemekte ısrarcıydı. Bu da Dokuz'un kurtulmak için yalvarmak dışında başka şeyler denemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Sadece sesiyle insanları kontrol edebiliyorken kurtuluş planı yapması çok da kolay değildi.

Tüm dünyası olan odası, Ölüm'ün kendisine yaptığı odanın bir kopyasıydı. Ekranlar her yerdeydi, odada onlardan başka bir şey yoktu. Masanın üzerinde her şeyi kontrol etmesini sağlayan bir mikrofon vardı. Elleri oturduğu sandalyeye zincirlenmişti ve bileklerinin etrafında acısına alıştığı halka şeklinde kırmızı yaralar vardı. Bir zamanlar zincirlerle, derisini kanatacak kadar mücadele etmişti.

Ellerini yavaşça kaldırıp maskeli yüzüyle zincirlerine baktı. İncecik kalmış kolunda zincirler kemiğine ağır geliyordu. Gerçi bu artık en ufak sorunlarından biriydi. *Daha önemlisi...*

Kadın neredeyse adını unutmak üzereydi.

İnsanlar ona bir zamanlar hangi isimle sesleniyordu?

Ada.

Ada Altunlar.

Annesinin ona bu isimle, genellikle azarlamak için seslendiğini çok net hatırlıyordu. Ancak adının onun sesinden nasıl çıktığını hatırlayamıyordu. Annesinin sesi nasıldı ki? Onu doğuran kadın zihninde bir hayalete dönüşmüştü.

Yıllardır dört duvar arasındaydı, bu tanıdığı insanların sesini unutması için yeterli bir süreydi.

Tutsaklar bu konuda *da* ondan şanslıydı.

Ada onlara bakınca eski hayatındaki insanları anımsıyordu ve bundan nefret ediyordu. Bir zamanlar erkek arkadaşı vardı. Onu sevip sevmediğini, ne kadar sevdiğini bile unutmuştu. İyi bir arkadaş grubu vardı. “Akgün, Hilal, Ceren, Mustafa,” diye mırıldandı gözlerini yumarak. İsimlerini unutmamak için her gün tekrarlıyordu. Birlikte tatile gittiği, eğlendiği insanlardı.

Anne tarafından olabildiğince uzak durmaya çalışır, baba tarafıyla sık sık görüşürdü. “Selim amca,” diye tekrarlardı kendi kendine. “Kızı Azra.” Vakit geçirmekten en çok hoşlandığı kuzeniydi.

Kendi sesi kulaklarında silik bir yankı bıraktı. Mikrofonun kapalı olduğunu gözücuyla tekrar kontrol ederken kendi sesinin tadını çıkardı. Gün içinde Ada’nın duymaktan zevk aldığı çok ses yoktu. Özellikleri geceleri, bir zamanlar oyunlar oynadığı kuzeninin değiştirilmiş sesinden emirler almak ise en nefret ettiği şeydi.

Sadece kendi yalın sesini ve... *tutsakların* seslerini duymak ona iyi geliyordu.

Delirişini bir noktada durduran şey de bu olmuştu. Onların sırayla Daire 13’e gelişini, aralarında bir bağ oluşmasını izlerken kendi yalnızlığından kopuyordu. Nadiren de olsa onların kendi aralarındaki konuşmalarına gülüyordu. Bazen onların uyanmasını beklerken kendini en sevdiği dizinin bir sonraki bölümü için yaşayan insanlar gibi hissediyordu.

Her şey Mete’yle başlamıştı. Söz konusu o olduğunda, Ada kendini diğer tutsaklara hissettiğinden daha sorumlu hissediyordu. Mete’nin işyerinden konuştuğunu sandığı kadın kendisiydi. Onu Daire 13’e çeken de kendisi olmuştu. Ölüm’ün emri onu tavlama-sıydı ve Ada bunu başarmıştı. Hatta onunla konuşurken eğlenmişti bile. Ardından kendisi bu odada yalnız başına delirirken aylarca Tutsak 1’in de aynısını yaşamasını izlemişti.

Eve diğer tutsaklar gelmeye başladığında çektiği vicdan azabı gittikçe azalmaya başlamıştı ama asla tamamen yok olmamıştı.

Tutsak 1'in kurtulmaya dair inancı olmadığını biliyordu ama Tutsak 7'nin gelmesiyle onun farklı bir yanını görmüştü. Koruyucu ve çabalayan yanını... Ada için evi izlemek daha keyifli bir hal almıştı. Özellikle Tutsak 7'nin, Ölüm'ün dengesizleşmesine neden olduğunu fark ettiğinde işler epey ilginçleşmişti.

Ölüm'ün kendi oluşturduğu düzenden kopmaya başladığını gördüğünde içinde istemeden de olsa bir umut belirmişti. Düzen darbe yerse, Ada tüm bu cehennemi Ölüm'ün başına yıkabilirdi.

Ada sadece onun elinden kurtulmak istemiyordu.

Başka planları da vardı.

Ekranlarından biri açıldığında Ada sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Sandalye ilk başlarda rahattı. Fakat aylarını oturarak geçirdikten sonra sırtının tamamen ağrımaya hiçbir şey engel olamıyordu. Acıya karşı sesini çıkarmamaya da çoktan alışmıştı. Omurgasının yamulmuş olma fikri çok da umurunda değildi.

Görüşmeyi kabul etmeden önce onunla çalışan tek maskeliye kayıtların silinmesi komutunu vermek için hızla birkaç tuşa tıkladı. Ona yardım eden kadının kullandığı isim sahteydi, bu yüzden Dokuz ona kafasında “İsimsiz” diyordu. Dokuz'u gözetleme sırası İsimsiz'e geldiğinde İsimsiz Ölüm'ün eline sahte kozlar veriyor, On Üç'le kayıtlarının silindiğinden emin oluyordu.

Dokuz herkesin zaafını bildiği gibi İsimsiz'in de zaafını biliyordu.

Tüm bunların sonunda ona *özgürlük* vaat etmişti.

Dokuz'u kayıt altına alan kameraların ışığı kırmızıya döndü.

“Dokuz.” Maskeli bir adamın yüzü ekranda belirdi. Maskeli yüzünden sadece masmavi gözleri belli oluyordu. Mavi gözler eskiden Ada'nın en çok beğendiği fiziksel özelliklerden biriydi. Şimdiyse ona hiçbir şey hissettirmiyordu.

“Her şey yolunda mı, On Üç?” diye sordu Dokuz sesindeki merakı gizlemeden. Kendi ismini tek güvenli yere, kalbine saklamıştı.

“Evet.” On Üç'ün eli bir an kendi maskesine doğru hareketlendi.

Dokuz dudaklarını araladı. “Maskeni benim karşımda çıkarma.”

“Nasıl görüldüğümü *zaten* biliyorsun,” dedi On Üç eğlenir gibi. “Yoksa sen de Ölüm gibi insan yüzü görmekten rahatsız olmaya mı başladın?”

“Maskeni çıkardığında benden de bunu bekleyeceksin.” Dokuz’un sesi sertti. “Ve bunu sana vermeyeceğim.”

“Nasıl rahat edeceksen.” On Üç olan biten tüm bu olaylar içinde nadiren bir şeyleri umursuyordu. “Kitapları değiştirmek işe yaramadı. Onları izledin mi? Gökhan denen çocuk oldukça iyi bir gözlemci, yine de tüm gün yeni gelen kitaplara bakmak için bir şey yapmadılar.”

“Daha önce günlerce, tek tek kitaplardaki alıntıları inceledikleri oldu,” dedi Dokuz düşünceli bir şekilde. “Artık kitaplara bakmak istememeleri normal. Kitaplar onlarla iletişim kurabilmemiz için bir seçenek değil.”

“Öğrenilmiş çaresizlik içindeler ve yeni bir ipucuna dair umut taşımıyorlar,” dedi On Üç düşünceli bir sesle. “Geriye sadece tek bir şansımız kalıyor.”

“Telefon,” dedi Dokuz kafasını eğerek. “Telefonla iletişime geçeceğiz ve bu kolay olmayacak.”

“*Hiçbir şey* kolay olmayacak,” diye ekledi On Üç. “Karşı karşıya olduğumuz alter kişiliği eşsiz bir zekâyâ sahip. İtiraf etmek gerekirse duruma mesleki bir ilgi duymaktan kendimi alamıyorum. Her şeyi detaylarla dokumuş. *Kusursuz*. Dikkatsiz davrandığını fark ettiği ufak bir anda her şey biter.”

“Hiçbir şey bitmeyecek.”

Dokuz, son iki yıldır insanların korkularını anlamak konusunda uzmanlaşmıştı. On Üç her ne kadar duygularını saklasa da adamın endişeleri olduğunu biliyordu.

Bir zamanlar Deniz’in de Kıyı’nın da psikiyatristiydi. Deniz için Kıyı’dan rüşvet almış, ona vermemesi gereken ilaçları vermişti. İyi niyetli olmayan bir doktordu.

Deniz ölmüş, Kıyı delirmişti. Buna rağmen Kıyı bir süre psikiyatristle konuşmaya devam etmişti. Sonra bir gün, On Üç’ün an-

nesini onun elinden almış ve onu şantajla bu sisteme dahil etmişti. On Üç'ün ekip lideri olmasını sağlayan kişi Dokuz'du.

Ölüm, Dokuz'un önerisini kabul etmişti çünkü On Üç, Deniz'i de Kıyı'yı da tanıyordu. Ölüm'e hak veriyormuş gibi davrandığında belki de "*On Üç*" lakabına sahip olduğu için, belki de geçmişlerinden dolayı Ölüm ona karşı sıcaktı. Bazen ebeveynini dinleyen bir çocuk gibi davranıyordu.

Bu da Dokuz'un onu kontrol edebilmek için bir şansı olduğu anlamına geliyordu.

"Ölüm'ün seni hastalıklı bir kafayla arkadaş olarak gördüğünü biliyorsun," diye mırıldandı Dokuz. "Onun için çalışsan da onun gözünde hâlâ onun psikiyatristisin. Daire 13 ve Afra konusunda söylediklerini dinleyecek. Ve... *annene* zarar vermeyecek."

Adamın mavi gözleri ekrana kilitlendi.

"Etrafındaki insanları kendine benzetmek istiyor," dedi donuk bir sesle. "Acıyı yalnız yaşamaya katlanamıyor. Bu tür vakalarda sıkça gördüğümüz bir şey bu. *Ben ne yaşadıysam, onlar da yaşasın*. Bu Ölüm'ün cezalandırma isteğinden değil, bağ kurma arzusundan ortaya çıkıyor. Kendi tecavüz travmasını evdekilere nasıl yaşattığına bir bak. Kendi deneyimini başkalarına yaşatarak *anlaşıldığını* hissetmek istiyor. Travmanın faili olmak, zamanla travmanın kurbanı olmaktan daha katlanabilir hale geliyor. *Güçlü* hissetmek istiyor. Savunmasız hissetmemek için tüm gücü Ölüm'e bırakıyor. Sırf bu yüzden bile... annemi kaybetmemi isteyebilir. Onun annesine karşılık, *benim* annem."

Dokuz sertçe yutkundu. "Annene bir şey olmasına *ben* izin vermem," diye devam etti. "Nerede olduğunu bilen tek kişi benim ve bir emir verse bile bunun olmamasını sağlayacağım. Annenle birlikte buradan çıkıp gideceksiniz."

On Üç saygıyla kafasını eğdi. "*Minnettirim.*"

Minnettardı çünkü eğer bir yanlış yaparsa, Dokuz'un annesinin öldüğünden emin olacağım farkındaydı. Dokuz'un yalancı ve güvenilmez olduğunu elbette biliyordu. Tüm maskeliler öyleydi. Fakat yine de adam, ona inanmayı seçmişti.

Dokuz'un ona soracağı soru için birkaç saniye sessiz kalıp güç toplaması gerekti. "Kıyı'ya..." Bir zamanlar birlikte oyunlar oynadığı, başarısına özendiği kuzeniydi. Kuzeni de aynı Ada gibi Ölüm tarafından esir alınmıştı. "Kıyı'ya ulaşma şansımız var mı?"

"Kıyı tamamen bastırılmış, neredeyse silinmiş gibi. *Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu*'nda bu mümkün. Sonradan ortaya çıkan kişilikler, asıl kişiliği paramparça edebiliyor."

"Afra'nın kendini kestiği gece ortaya çıktı," dedi Dokuz direterek. "Orada bir yerlerde olduğunu *biliyorum*."

"Ölüm, bir zamanlar Kıyı'nın hayatta kalmasını sağlayan bir parçaydı." On Üç düşünceli bir şekilde arkaya yaslanırken işaret-parmağını maskesinde gezdirdi. "Şimdiyse onun kontrolden çıkmış kötü bir yüzüne dönüşmüş. Ölüm bir *zırh*. Hem kendi içine hapsettiği benliğini hem de etrafında ona yaklaşan herkesi yaralıyor. Kolay olmayacak ama zırhın neden var olduğunu kabul edip onu yavaşça çıkarabilirse, Kıyı'ya ulaşmak imkânsız değil."

"Anahtar *Afra*," dedi Dokuz. Bu cümleyi On Üç'e defalarca söylemişti. "Bana güven." Ellerini kaldırmak istedi ama sadece zincirlerinin ses çıkarmasına neden oldu. "Her şeyi mükemmel bir şekilde yapacağız. Kayıtlarımız silinecek. İletişime geçerken daima dikkatli ol."

"Her zaman." On Üç duraksadı. "Bilmem gereken başka bir şey var. Evdeki herkesin kurtulmasını istiyor musun? Zamanı geldiğinde bir seçim yapman gerekebilir."

"Önceliğimiz onlar olmayacak, yine de en azından bir kısmının kurtulmasını istiyorum. İster istemez polisleri yönlendirecek ve oyalayacaklar. Biz çoktan kaçmış olacağız." Dokuz yavaşça yutkundu. "Başka kurtuluş şansımız yok."

Ölüm'le oynaması için Ölüm'e benzemesi gerekiyorsa, bunu yapacaktı. Fırtınayı sadece daha güçlü bir fırtına geride bırakabilirdi.

Tatlı sözleri daha önce denemişti.

"Polisler yakında Kıyı'yla konuşmak için gelecek," dedi On Üç. Dokuz, onun bunu nereden bildiğini sorgulamadı. Programın

son bölümünde Afra'nın annesi kızının geçmişindeki herkese ulaşmaya başlamıştı. Sıra elbette Kıyı'ya gelecekti. "Kendini kontrol edemezse ve ifadesinde ondan şüphelenirlerse, o taraftan da bir şansımız olabilir. Maskesini takmadan insanlarla konuşmaya uzun süre dayanamıyor."

"Zümra Çıkaran'dan bir umudum yok," diye itiraf etti Dokuz. "Ölüm sadece birilerinin onu aramasını istiyordu. İpuçları vermesinin tek nedeni buydu."

"Onu Afra'yla geçmişleri için sorgulayacaklar," dedi On Üç bastırarak. "Maskesiz konuşmaya katlanamayacak."

"Ne düşündüğünü anlayabiliyorum," diye mırıldandı Dokuz. "Ama hâlâ kabul etmek istemediğin bir gerçek var."

"O gerçeği benimle paylaşır mısın?"

Dokuz görüşmeyi sonlandırmadan önce tek bir cümle söyledi.

"Ölüm'ü bitirebilecek tek kişi ta *kendisi*."

ÖLÜM

Saat: 00.47

İstanbul, 18 Temmuz 2021

Ölüm çıplak ellerini masasına dayamış, öne doğru eğilmişti.

Siyah gömleğinin bilekleri yukarıya kıvrılmıştı ve Ölüm kendi çıplak bileklerine bakmamak için savaş veriyordu. Gömleğini yukarıya çekerken bir an jiletle bileklerini kesme hevesiyle dolup taşmıştı. Bu arzu bir anda gözlerine yaşların dolmasına neden olduğunda bakışlarını kendi teninden kaçırmıştı. Siyah eldivenleri cebindeydi, kendine zarar vermek istediğinde her zamanki gibi onlarla tenini örtecekti.

"Kan görmek istiyorsan kan dök." demişti bir keresinde annesi. O zamanlar hâlâ hayattaydı.

Onun sesi her zaman... *oradaydı*. Önce bir fısıltı gibi belirirdi. Gün ilerledikçe sesi gittikçe yükselirdi.

"Kıpırdama."

"Ağlama."

"Beni utandırma."

Bunlar en basit arzularıydı.

"Seni kimse benim gibi sevmeyecek."

"Seni babandan bile daha çok seviyorum."

"Her zaman buradayım."

Bunlar ise Ölüm'ün inanmamak için savaştığı yalanlardı.

Ses güçlendikçe istekleri daha günahkâr bir hal alırdı. *"Öldür;"* dediğinde Ölüm arkasına döndüğünde onu görecekmış gibi hissedirdi. *"Benim güzel canavarım... Kendi ellerinle öldür."*

Yaşadığını hissetmek istiyorsan öldür.

Ölüm bu gece birilerini öldürmek istemiyordu, en azından *kısmen*. Bu gece diğerlerinden farklıydı. Ölüm çok, *çok* heyecanlıydı çünkü tutsaklarından biri eksilmişti! Durduk yere kahkahalar atmak, bunun şerefine şampanya patlatmak istiyordu. Sevdiği biri, onu anlayabilecek biri kalmış olsaydı bunu yapardı. Gerçek bir dost Ölüm'ün intikamını anlar, ona yardım ederdi. Beraber tutsakları izlerlerdi. Şampanya patlatmayı bile o teklif ederdi. O dostun Ahsen olmasını isterdi.

Ölüm düşüncelerinden tiksinererek kesik bir nefes verdi. Bir *dost* mu hayal etmişti? İnsanlara ihtiyacı yoktu. Sadece emirlerini yerine getiren canavarlara ihtiyacı vardı. Özellikle de oynadığı oyun gittikçe heyecanlı bir hal alırken.

Ölüm için güzel, farklı bir gündü çünkü tutsaklarına tekrar bir televizyon hediye etmiş ve onlara Tutsak 4'ün öldüğünü söylemişti. Onlarla bir "*Öldür ya da Kurtar*" oyunu bile oynamıştı! Tutsak 4'ün öldüğünü öğrendiklerindeki yüz ifadeleri neredeyse orgazm olmasına neden olacaktı.

Aralarındaki bağ gün geçtikçe parçalanıyordu.

Geriye geçmişini anlatması gereken üç kişi kalmıştı. Üçü de en nefret ettikleriydi. *Tutsak 3, Tutsak 4 ve Tutsak 7*. Onlar anlattığında diğerleri onlardan *nefret edecekti*. Böylece Ölüm'ün nefretini anlamış olacaklar, belki de ona hak vereceklerdi.

Ölüm ekranlardan birindeki ufak hareketi gördüğünde gözleri kısıldı. Bir sorgu odasının içinde hapsettiği adam sonunda uyanmıştı.

Doğrulup kumaş pantolonunun cebinden çıkardığı küçük anahatarla masasının en altında kalan kilitli çekmeceyi açtı. İçindeki silahı kavrayıp susturucuyu ucuna yerleştirdi. Silahı beline astıktan sonra gömleğinin kollarını aşağıya doğru çekti. Çıplak tenini sertçe kaşıyarak odanın çıkışına yöneldi. Nefesleri hızlanmıştı.

Şeytanla yaraşır kötülükteki insanlarla yüzleşmek ona iyi gelmiyordu. Bu dünya kaldıramayacağı kadar ağırlaştığında ise dünyayı hafifletme arzusu içinde bir bıçak gibi sivriliyordu.

Bu arzunun sonuçları iyi olmuyordu.

Salonu geçip altın işlemeli bir kapıya vardı. Kapıyı araladığında karanlığın içinde, aşağıya doğru uzanan merdivenler ortaya çıktı. Basamakları ağır ağır inerken her adımından zevk alıyordu.

Son basamağa ulaştığında elinde silahla öylece durdu ve gözleri karanlığa alışana dek bekledi.

Bir eline cebinden çıkardığı eldiveni takarken silahı da o eline aldı. Duvarların hatlarını görebileceği kadar gözü karanlığa alıştığında ilerlemeye devam etti. Karanlığın onu kucaklamasına izin verdi. Karanlığın her saniyesinin tadını çıkarmak istiyordu, bu yüzden ışığı açmadı.

Çırpınma sesleri kulağına dolmaya başladığında yaklaştığını biliyordu. Seslere karşın maskenin ardında yüzünü buruşturdu. Bağlandığında mantıklı olan şey çırpınarak enerjini harcamamaktı. Eğer biri Ölüm tarafından hapsedildiğini biliyorsa *kurtulamayacağını* da bilmeliydi. Sessizce olacakları beklemeliydi. Kurtulma çabasıyla çıkardıkları bu sesler, Ölüm'e sadece sinek vızıltısı gibi geliyordu. Rahatsız ediciydi ve...

Öldürme isteğini tetikliyordu.

Çırpınma ve boğazdan çıkan tuhaf seslerin yankılandığı odanın yanından geçti. Duvar, sesle arasına bariyer olmuştu. Sağda en yakındaki kapıyı aralayıp içeriye girdi.

Odanın içinde sağda kalan cam kapıyı itip odanın başka bir kısmına geçerken çırpınma seslerini artık net bir şekilde duyabiliyordu. Yere zincirlenmiş, sandalyeye bağlanmış insan bedenine ulaştığında sakın bir şekilde silahın ucunu kalbinin üstüne dayadı.

Adam hareketsiz kaldı.

Ölüm'ün geldiğini yeni anlamıştı.

Ölüm silahı eldivensiz eline aldı. Eldivenli eliyle tek hamlede adamın gözlerini ve ağzını kapatan kumaş parçasını çözdü. Biraz da iğrenerek ağzını saran geniş bandı sertçe çekti. Silahı tekrar eldivenli eline alarak namluyu adamın ağzına soktu.

Adamın karanlığa alışmamış gözleri irileşmişti.

"Merhaba, Tutsak 4," diye mırıldandı Ölüm zevkle. "Nasılsın?" Değiştirilmiş sesi odanın içinde yankılandı. Dişlerini acıttığından emin bir şekilde silahın ucunu ağzının derinliklerine daldırdı. Parmağı tetiğin üzerine doğru yol alırken elini aceleyle geri çekti.

Neredeyse onu öldürecekti. Bu arzu bir yudum su içmek kadar doğal bir refleks gibi elinde hareket etmişti. Ne yapmak üzere olduğunu farkına vardığında arkasına bakmadan cam kapıya yöneldi. Camların diğer tarafına geçtiğinde öksürük sesleri onu takip ediyordu.

Ölüm'ün durduğu odayı aydınlatan tek şey iki monitörün yaydığı beyaz ışıktı. Ölüm duvara uzanıp bir kapağı kaldırdı ve içindeki kırmızı düğmeye parmağının ucunu bastırdı. Aniden odayı loş bir ışık kuşattı ve aydınlatma görevini küçük ekranların üzerinden aldı. Ölüm kırmızı düğmenin hemen yanına basarak tutsağını görmesini sağlayacak loş bir ışık ayarladı.

Durduğu oda hem bomboştu hem de değildi. Küçük bir masanın üzerine kurulu ufak bilgisayar sisteminin hemen arkasında duvarı boydan boya kuşatan siyah bir cam vardı.

Odada dönen her şey amacını belli ediyordu.

Duvarların dört köşesine de kameralı silahlar asılmıştı. Tutsak 4'ün bağlandığı sandalye dört köşeye zincirlenmişti. Bir ölüm kapaınının içindeydi, kaçmak için en ufak bir şansı yoktu. Ölüm sevgili tutsağının baskı altında hissetmesini istemişti çünkü ne yaptığını hatırlamasın istiyordu.

Tutsak 4'ün kıvrıkcık saçları birbirine karışmıştı. Dudaklarından yanaklarına doğru bandın geride bıraktığı bir kızarıklık uzanıyordu. Gözlerinin altı mosmordu. Dudağının bir kenarından damla damla kan sızıyordu. Muhtemelen Ölüm ağzına silah soktuğunda onu incitmişti.

Hay aksi, diye düşündü alayla.

Tutsağı yere kanlı bir tükürük fırlattığında Ölüm yüzünü buruşturdu. Tutsak 4 yere bir kere daha tükürüp silahlardan birine baktı. “*Nasılsın mı?*” diye çıkıştı. Ölüm az kalsın kahkaha atacaktı. “*Dalga geçmeyi bırak, sikik herif! Beni öldürecekse öldür gitsin!*”

Son sözleri çılgılık atarak söyleyip çırpınırken Ölüm'ün kahkaha atma hevesi tamamen kaçmıştı. Dümdüz bir ifadeyle camın diğer tarafını izliyordu.

“*‘Dünyaya ışık geldi ama insanlar ışık yerine karanlığı sevdiler,’*” diye mırıldandı Ölüm. Değiştirilmiş sesi mikrofonda yankılanıp sorgu odasına ulaşırken kafasını yana eğdi. “*‘Çünkü yaptıkları işler kötüydü. Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları iş açığa çıkmasın diye ışığa yaklaşmaz. Ama gerçeği uygulayan kişi, yaptıklarını, Tanrı'ya dayanarak yaptığını göstermek için ışığa gelir.’*” Başını sağa sola salladı. “*Çok kötü şeyler yaptın.*”

* Yuhanna İncili, 3. Bölüm, 19-21. ayetler. (e.n.)

Dehşete düşmüş bir şekilde, “İnsanları kaçırıp yıllarca bir eve hapsediyorsun,” dedi Tutsak 4. “O evde tacize, tecavüze, yalana ve şiddete neden oluyorsun. Ve kötü şeyler yapan *biz* miyiz?” Dişlerini birbirine bastırarak güldü. “Hadi ama... Biz ne kadar kötüysen sen daha *beterisin*. Sen ve ben, birbirimize benziyoruz. Bizden nefret ediyorsun çünkü kendi yansımanı bizde görüyorsun. Annen intihar ederken *sen* neredeydin?”

“Benim siz *aşağılıklarla* bir benzerliğim yok!” diye bağırdı Ölüm. “*Haddini aşma!*”

Tutsak 4 başını sağa sola sallıyordu. “Maskelerin arkasına saklanıyorsunuz çünkü gerçek yüzünüzün gözükmemesinden korkuyorsunuz. Yüzünüzü karanlığa gömüyorsunuz çünkü yaptığınız işlerin açığa çıkmasını istemiyorsunuz. Havalı *alıntılar* ha?” Tekrar güldü fakat öfkesi belli oluyordu. “Ben maske takıyorum çünkü *sevilmek* istiyorum. Uyum sağlamak istiyorum. Hayatımla ilgili çok bir halt biliyormuş gibi davranmayı *kes*.”

Ölüm olduğu yerde donakaldı. Maskenin altında tüm yüz hatları gerilmişti. Dişlerini gıcırdatırken silahı camın arkasındaki adama doğru kaldırıp öylece bekledi. Konuşmaya devam ederken sesi buz gibiydi. “Hayatlarınızla ilgili sizden de fazlasını biliyorum.”

“Yıllarca bizi araştıran bir sapık olduğun için tebrik mi bekliyorsun?”

Ölüm dişlerini birbirine bastırdı. “Ölmeyi hak etmiyorsun.” Zincirlenmiş bir sandalyeye bağlı olmasına rağmen gamsızca konuşması Ölüm’ün planında yoktu. “Planım gerçek yüzünü gösterdiğin anda seni öldürmektir ama aklıma daha eğlenceli bir fikir geldi.”

Ölüm, onun sessizliğini ve düzenli nefes alıp verme çabalarını kendine bir teşvik olarak gördü. “Sevgili tutsağıma yaptıkların gerçekten çok ama çok *kötüydü*,” dedi çocuk azarlarcasına. Elbette değiştirilmiş sesinde bu duygu yoktu. “Minik kelebeğimin erkeklerle ilgili onlarca travması varken sarhoş olup kapısına dayanman hiç de sahte yüzüne yakışır bir hareket değildi.”

Ölüm onun çenesinin gerilişinden olan biteni hatırladığını varsaydı. Gözlerinin hafifçe aşağıya doğru kayışı, dişlerini birbirine bastırmamak için verdiği çaba ve neredeyse kafasını öne egecek oluşu...

“*Minik kelebeğin mi?*” dedi Kutay tuhaf bir sesle. Kendi yaptıklarıyla ilgili konuşmamayı tercih etmişti. “Nesin sen, liseli âşık falan mı?”

“Aynısını sana sormalıyım,” dedi Ölüm silahı yavaşça indirirken. “Demek Afra sana *farklı* hissettiriyor?”

Tutsak 4’ün kaşları çatıldığında alnında çizgiler belirdi. “Neyden bahsediyorsun sen?”

“Ah,” dedi Ölüm iç geçirirken. “Tamamını hatırlamıyorsun.” Bunun doğruluğundan emin değildi, karşısındaki adamın iyi rol yaptığını biliyordu. “Sana neler yaptığını anlatmamı ister misin?”

Tutsağı ona cevap vermedi. Dudaklarını birbirine bastırıp bomboş bakışlarını önüne çevirdi.

“Onu hayal kırıklığına uğrattın,” dedi Ölüm alçak sesle. “Evdeki herkes olanları öğrendikten sonra onlardan seninle ilgili ufak bir oyun oynamalarını istedim. Ölmeni mi istiyorlardı, yoksa yaşamı mı? Oyunun tek sorusu buydu.” Maskenin ardında gülümsemi. “Onlara gerçekte olduğun kişiyi anlattım.” Arsız dili yalanlarına devam ediyordu. “Oy çoğunluğuyla ölmeni tercih ettiler.”

Tutsak 4’ün aldığı nefes bile dondu.

İnsanları bir yalana inandırmak çok kolaydı. Ölüm dürüstlüğü sevmiyor olsaydı, bunu sık sık bile yapabilirdi. “Ve bu oyunun sonucuna göre...” dedi silahı parmakları arasında döndürürken. “Seni öldürmem gerekiyor.”

“Uzatma artık,” diye tısladı Tutsak 4 dişlerinin arasından. “Eğer beni öldürecekse *öldür*. Senin kurallarına göre oynamaktan bıktım.”

Ölüm kendi kendine omuz silkti. Zaten onu öldürecek olsa da bunu kendi elleriyle yapmayacaktı. Biri ölüme teslim olduğunda karşısındaki kişiyi öldüresi gelmiyordu. Bu büyük bir sorundu.

Ölüm onun için bir ödülken neden onu öldürsündü ki? Kırmızı çizgiye bir kaza sonucu ayak basarlarsa tüm bedenleri delik deşik olurdu. Kendileri intihar etmek için bunu yaparsa, Ölüm hiçbir şey yapmazdı.

Böyle olunca hevesi çok ama çok kırılıyordu.

“Off,” dedi Ölüm sinirle. “Hep bunu yapıyorsunuz.”

“Neye of?” dedi Tutsak 4 siniri bozulmuş gibi gülerken. “Oflaması gereken kişi benim.”

“Yapabilirsin.” Ölüm’ün keyfi çoktan kaçmıştı. “Az önce canımın *çok* sıkılmasına neden oldun.”

“Kusura bakma ya, evde seni yeterince eğlendirdik sanıyordum.”

Ölüm eğlenmediğini söyleyemezdi. Arada yalan söylese de yalan söylemeye bayılıyor değildi. “Beni kışkırtacak şekilde konuştuğunu farkındasm ama seni öldüresim *kaçtı*.”

Tutsak 4 kaşlarını çattı. “Ben ciddiym,” dedi sert bir sesle. “Öldür beni.” Yüzünü cama doğru çevirmişti ama elbette Ölüm’ü göremiyordu.

“Bu kadar kolay teslim oluyorsan, yaşama motivasyonun ne ki?” diye tısladı Ölüm küçümsercesine. Neden hepsi ölmeye bu kadar hevesli hale gelmişti? “Bu kadar mı?”

“Yaşama motivasyonum yok işte!” diye bağırdı Tutsak 4 aniden. “ÖLDÜRSENE BENİ!”

“Olmaz.” Ölüm başını sağa sola salladı.

Kısa bir sessizlik oluştu.

“Ne demek *olmaz*?”

“Seninle bir oyun oynayacağız,” dedi Ölüm. Bir anda hevesle duruşunu düzeltti. “Oyunun sonunda seçeneklerden birinde özgürce ölme şansın var. Fakat kurallara uyarsan, eski hayatında olduğu gibi yaşamaya devam da edebilirsin.”

Tutsağının yüz ifadesini dikkatle inceledi. Kararsız kaş çatışını, dudağının kenarının seğirişini... Zihninde çalışan çarkları duyabiliyordu. Ölüm onun diğerlerinden daha zeki olduğunu biliyordu. Fakat ahlaki değerleri en zayıf olan da oydu ve bu da tutsağının oyunun sonucunu nasıl belirleyeceğini daha çok merak etmesini sağlıyordu.

“Nasıl bir oyun?” diye sordu en sonunda. Ses tonu normal bir seviyeye inmişti.

“İki seçeneğin var,” dedi Ölüm ilerleyip masanın karşısına geçti ve ellerini masaya yaslayarak öne eğildi. “İlki, ölmen. Bedenin asılı silahlar tarafından delik deşik edilir. Hızlı bir ölüm olur. Hak ettiğinden daha da hızlı. Ama...” Uzanıp masadaki fareyi kaydırırken dudakları hafifçe yukarıya kıvrıldı.

“Ama?” diye tekrarladı Tutsak 4 sabırsız bir şekilde.

“Annemin ölümünün gerçek kamera kayıtları için sana ve aile-

ne dava açarım. Emin ol, para *her şeyi* konuşturur. Bir ölüye iftira atmak da kolaydır. Üzerlerine yüklü bir miktar tazminat yıktığımdan emin olurum. Sadece bu da değil. Arkadaşların, tanıdıkların, ailen ve akrabaların... Hepsi gerçek yüzünü öğrenir. Kendinde olmadığı zamanda neler yaptıklarını da. Ve sonra sana dair hasret çekecekleri hiçbir şey kalmamış olur. Bir gün ölünü bulmalarına izin verirsem bile seni sadece cesedine tükürmek için görmek isterler.”

Bakışlarım ekranın üzerinden camın ardındaki tutsağına çevirdi. Korkusunun kokusu Ölüm’ün burnuna gelmeye başlamıştı. “Aileni çok seviyorsun, değil mi?” diye fısıldadı zehir gibi bir sesle. Eli klavyenin üzerine kaydığında duvarda olan projeksiyon çalıştı ve duvarın üzerine bir görüntü yansıdı.

Bu bir video kaydıydı.

Ölüm görüntüye bakmadı, video bitene kadar gözlerini tutsağından ayırmadan bekledi.

“Bu ben değilim,” dedi Tutsak 4 aniden. Sesinde korku vardı. “Nasıl bir teknoloji kullanıyorsun bilmiyorum ama bu ben *değilim*.”

“Sensin, sadece hatırlamıyorsun,” dedi Ölüm görüntüyü kapatırken. Göğsünde zar zor bastırdığı, hiçbir zaman sönmeyen alevler tekrar boğazına doğru hareketlenmeye başlamıştı. Bu alevler, peşinden gelecek bir öfke krizini harlıyordu. “Annem asla yalan söylemeyeceğim bir konu. Onun katilleri *gerçekten* sizsiniz.”

“Diğer seçeneğim ne?”

Ölüm onun yutkunuşunu boynunda görebilmişti.

“Daire 13’e geri dönersin,” dedi Ölüm tatlı tatlı. “Tek bir şartla... Benim için ufak bir *iyilik* yapacaksın.” Masadan doğrulup duvara doğru ilerledi ve tutsağının odasının ışığını tamamen kapattı. Bulunduğu odanın ışığını da öyle.

İki taraf da karanlığa gömülmüştü.

Ölüm ikisi arasında kalan cam kapıyı tekrar açtı ve gözlerinin karanlığa alışmasını beklemeden ona doğru yürüdü. “Gerçi benim için bir iyilik yaparken senin adına ölüm oyu vermiş arkadaşlarının yanına dönmen biraz tuhaf olur, değil mi?”

Tutsak 4 üzerine tükürdü. Salyası ütülenmiş, kusursuz görünen siyah ceketinin üzerine yapıştı.

CAMBAZ

Ölüm öğürme isteğini güçlükle bastırırken silahı yavaşça kaldırıp ona doğrulttu. Gözleri tekrar karanlığı kucaklamıştı. Önünde duran adamın hatlarını net bir şekilde görebiliyordu. “Cevap ver.”

Kesik nefeslerinin arasından, “Bir oyunu oynarken nasıl sonuçlanacağını zaten biliyorsun, değil mi?” dedi Tutsak 4. “Seni eğlendiren şey bu.”

Ölüm usulca gülümsedi.

GÜN 78

*"Oyun sona erene dek sabretmem gerekiyor.
Sizi öldürmemeliyim."*

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
18 Temmuz 2021*

Yatağımın üzerinde oturmuş, banyonun aralık kapısını izliyordum. Gözlerimi kapıdan ayırmak istesem de yapamıyordum. Kitle-nip kalmıştım. Zihnim doluydu ama neyle dolduğunu bilmiyor, düşünmekten kafam ağırırken bile ne düşündüğümü anlamaksızın öylece duruyordum.

Dolu mesanem sızlıyordu ve bu hissin yok olmasını sağlama-nın yolu *kendimi kestiğim* banyoya girmemden geçiyordu. Dün-gün boyu ihtiyaçlarımı evin banyosunda gidermişim ve böylece kendimi intihar deliğime adım atmaktan kurtarmıştım.

İçeriye girmeme nedenim kendimi hazır hissetmemem değildi. Dün kendimle yüzleşecek yeteri kadar zamanım olmuştu. Düşün-dükçe banyo artık gözüme korkutucu gelmemeye başlamıştı. Daha çok... Ölüme yaklaştığım yerle aramda bir bağ hissediyordum. Bir bebeğin kordonuyla annesine bağlı olması gibiydi. Bebeğin dünyaya gelmesi için o bağın kopması gerekiyordu. O bağın kopuşu, yeni bir şeylerin başlamasını sağlıyordu.

Orada bir şeyleri kesip atmıştım fakat yeni bir başlangıç olarak ölüme değil, hayata tekrar kucak açmıştım.

"Eninde sonunda yüzleşmem gerekecek," diye mırıldandım kendi kendime. Bacaklarımı yataktan aşağıya saldığım da kasla-rımdaki ağrı yüzümü hafifçe buruşturmama neden oldu. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum, bana güç olmasını umarak derin bir nefes aldım.

Banyoya doğru ilerlerken zihnim boşaldı. İntihara karar ver-diğinde zihnindeki tüm seslerin susmasına benziyordu. Böyle an-

larda acıyacağını söyleyen ses, seni caydırmaya çalışan fısıltı ve korku birden susardı. Kendini sadece yaparken bulurdun.

Banyoya girdiğimde beni parlak ışık karşıladı. Gözlerimi kırsarken görüşüm bulanıklaştı, gözlerim dolmuştu. Adımlarım olduğum yerde donakalırken yavaşça derin bir nefes aldım. Örtüsüz duşakabine gözücuyla bakarken yutkunma hissiyle baş etmeye çalışıyordum.

Ölmek istiyorum, ölmek istiyorum...

İç geçirip sırtımı duşakabine döndüğümde bunun düşündüğümünden daha kolay olduğunu fark etmek sarsılmama neden oldu. Yeni bir aynanın asılı olduğu lavaboya doğru ilerledim.

Gözlerim aynadaki yansıma çevrildi. Sırtımı duvara yaslar-ken zihnimde beliren şey, kırılmış camın etrafa saçıldığı kısa bir görüntüydü. Yüzümdeki koyu gölgeler çürümüş gibi görünmeme neden oluyordu ve ruhumu yüzümde görmek çok sevdiğim bir şey değildi. O kadar berbat haldeydim ki, bu eve ilk geldiğim zaman-*lar biraz* güzel olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Her şey bembeyaz ve yeniydi. Duvar köşelerinde kameralı silahlar yoktu. Artık sıradan bir evin banyosuna benziyordu.

Gözlüğümü saçlarıma doğru kaydırıp ve yüzümü yıkamak için lavaboya yaklaştım. Musluğu kapattığımda su damlaları bileğimden aşağıya süzüldü. Gözlerim kolumdaki izlere takıldı.

Musluğu tekrar açıp avucumun içinde su biriktirdim. Avucumdaki suyu kesiklerimin üzerinde nazikçe gezdirdim. Elim yaraların üzerinden kayarken ufak bir sızı hissetmişim ama muhtemelen bunun nedeni psikolojikti.

Gözlüğü tekrar yüzüme indirdim. Kameraların olmamasının verdiği rahatlıkla işimi hızla hallettim. İçimden bir ses gizli kamera olup olmadığını sorguluyordu.

Odaya geçip kendimi yüzüstü yatağa bıraktım. Vücudumun her bir noktası sızlarken dişlerimi birbirine bastırdım. Hareket etmeye nasıl alışacaktım, bu ağrılardan nasıl kurtulacaktım bilmiyordum. Tek istediğim tüm gün yatmaktı. Yürümek bile istemiyordum.

Telefonun titreme sesi kulaklarıma dolduğunda iç geçirdim. Nedense Ölüm hep böyle anları buluyordu.

El yordamıyla yatağın üzerinde duran telefonu buldum ve ekranı yüzümün hizasına çektim.

IŞIL LİMAE

Ölüm: Günaydın, kelebeğim.

Ölüm: Sabahları hayatta olduğun düşüncesiyle uyanmak ne kadar güzel tahmin bile edemezsin.

Ölüm: Sen yaşarken seni çok seviyorum.

Az kalsın midem ağzıma gelecekti. Yüz ifademi sabit tutmak için çabaladım. “Eminim beni kendi ellerinle öldüresin geliyor-
dur.”

Ölüm: Çoğunlukla.

Kahpe piç.

“Keşke fırsatın varken yapsaydın,” dedim sırtüstü dönerken. Kalçamın kameralara dönük olmasını istemiyordum. Kollarım sızlarken telefonu yüzümün üstünde havaya kaldırdım.

Ölüm: Hâlâ fırsatım var.

Ölüm: Bunu çok düşünme.

Ölüm: Bugün güzel bir sabah.

Ölüm: Aranızdan biri yeni ölmüşken kötü şeyleri konuşmayalım.

Kutay’ı öldürdüğü konusunda ona inanmakta hâlâ zorlanıyordum. Tüm gün Ölüm’ün yalan söyleyip söylemediğini tartışmıştık ama elbette bir sonuca ulaşamamıştık.

Ölüm: Tutsak 4’ün eksikliğini çekiyor gibi gözükmüyorsun.

Ölüm’ün buna nasıl bir cevap istediğini düşündüm. Hiçbir şey hissetmemem onu mutlu eder miydi? Yoksa üzülmemden mi tatmin olurdu? Muhtemelen Kutay’a üzüldüğümü bilmek onu *sinirlendirirdi*.

“Hissediyorum,” dedim aniden. Telefonu göğsüme yasladım. “Bizim için önemi büyüktü. Onun *öldüğünü* kabullenemiyorum.”

Ölüm: Onun gibi biri için mi üzülüyorsun?

Ölüm: Saf kötülükten ibaret olan biri için mi?

“Hikâyesini henüz dinlemedik.” Dudaklarım hafifçe yukarıya kıvrılırken dudaklarımı birbirine bastırıp yüz ifademi topladım. İstedğim tepkiyi vermesinden zevk almıştım.

Ölüm: Dinlemeye değmeyecek bazı hikâyeler vardır.

Ölüm: Onun hikâyesi de bunlardan biri.

Ölüm: Yine de gerçekleri öğrenmenizi sağlayacağım.

Ölüm: Sizle işim bittiğinde birbiriniz hakkındaki tüm gerçekleri dinlemiş olacaksınız.

Ölüm: O zaman geldiğinde birbirinize bu denli bağlı kalamayacaksınız.

Ölüm: Seninle diğerleri arasında oluşan bağ, en başından beri büyük bir hataydı.

Boş tehditlerini, kıskançlıktan kuduruyormuş gibi duran cümlelerini kulak ardı ettim. Yazdığı diğer şeylere odaklandım. Tut-sakların geçmişlerini öğrenmek hoşuma gidiyordu. Kutay artık aramızda olmasa da hakkındaki gerçekleri öğrenmeyi bu yüzden istiyordum. Ona güvenerek hata yapmadığımı bilmek istiyordum.

“Kime güvendiğine hep dikkat et,” demişti bir keresinde annem. Annemle babamın boşanmaları sonrasında yeni evimize -annemle benim evime- ilk geliyordu. Anneme defalarca babama düzeleceği konusunda güvendiği için kırılgan olduğumu yüzüme attığı bir bakışta anlamıştı. *“Ama kimseyi de birine güvendiği için yargılama. Unutma, birini ne kadar seversen sev, hep onunla sınanırsın.”*

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım ve geçmişi arkamda bıraktım.

Hem Kutay’ın sırasında oyalanmamız *iyiydi*.

Hikâyesini anlatması gereken sadece ben ve Egemen kalmıştık. Ölüm’ün beni sona bırakacağını bilsem de sıranın bana çabucak gelmesini istemiyordum.

Kutay’ı aniden öldürmeye karar vermişken Ölüm’ün, Egemen’e ya da bana neler yapabileceğini düşünemiyordum bile.

Yanaklarımı şişirerek yataktan kalktım. Kıyafetler sıcaktan üzerime yapışmıştı. Dolabın kapağını açıp çok da seçeneğim olmayan giysilere göz attım. Zeliha’nın kıyafetlerini dün akşam de-

giştirmiştim. Önlüğü, pantolonu ve tişörtü dolabın en derinliklerine sokup önünü kapatmışım.

Bir daha o kıyafetleri görmek de ne yaptığımı düşünmek de istemiyordum.

Ölüm dolaba birkaç tişört daha ekletmişti ama katlanmış tişörtlere hiç bakmamışım. Aynı şekilde yine dokunmadığım bir kutu dolabın çekmecesinde duruyordu. Ben uykuya daldıktan sonra birileri Ölüm'ün bana yolladığı maskeyi kutusuyla birlikte dolaba koymuştu.

Ne giyeceğimi düşünürken telefonun titreme sesi, dikkatimin tekrar yatağın üzerine çevrilmesine neden oldu. Dönüp yatağın üzerinden telefonu alırken kaşlarım çatılmıştı.

Ölüm: Az zamanımız var, bu yüzden beni bağışla

Ölüm: Ben Ölüm değilim

Ölüm: Ve sizi oradan çıkarmak istiyorum

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Ölüm adına mesaj atan ve bize yardım etmeye çalıştığını söyleyen biri mi? Banyoda notu bırakan kişi o muydu? Yoksa bizzat Ölüm'ün kendisi benimle eğleniyor muydu?

Ölüm: Sana bıraktığım notu buldun mu?

“Diyelim ki gerçekten Ölüm *değilsin* ve bana yardım etmek istiyorsun,” dedim istemsizce gülerken. Kalbim ağzımda atıyordu. “Neden sana inanayım?”

Ölüm: Dışarıyla, hatta polislerle bağlantı kurabilmeniz için bizden başka şansınız yok

Ölüm: Ölüm sadece size zarar vermiyor, size yaptığı gibi bizi de elinde tutuyor

Ölüm: Tek kurtulmak isteyen siz değilsiniz

Ölüm: İzin ver, sana Ölüm'ün sistemini anlatayım

Ölüm: On üç, hatta on dört ekibi var ve her ekip, bir diğerinin sırlarını elinde tutuyor

Ölüm: Asla ihanet edemezsin

CAMBAZ

Ölüm: Yoksa her şeyini kaybedersin

Ölüm: Ekipler tehlikeli insanlardan oluşuyor

Ölüm: Kaçmaya çalışırken bir kısmına kendin de şahit oldun

Ölüm: Senin için tek yapabileceğim, yemek saatinde kameraları kapatmaktı

Ölüm: Bunu iyi değerlendirdin

Ölüm: Ölüm kaçmaya çalıştığını beklediğini söylemiş olabilir ama kesinlikle beklemiyordu

Ekрана bakakaldım.

Ölüm: Ölüm maskelilerin çoğunu şantajla elinde tutuyor

Ölüm: Aralarında tamamen masum olan ve birilerini kurtarmak için burada olanlar da var

Ölüm: Günahları için değil de zaafı için bu deliğe düşenler

“Sen kimsin?” diye sordum aniden. Konuşma tarzı Ölüm’e benzemiyordu. Yazma stili aceleci ve özensizdi. Ölüm sinirden delirmediği sürece özenle yazardı. “Maskelilerden biri misin?”

Ölüm: Evet, bir maskem var

Ölüm: Beni ifşalamayacağına güvendiğimde kim olduğumu söyleyeceğim

Ölüm: Şimdilik sadece onun yanında sana yardım edebilecek kadar güçlü konumda olduğumu bil

Ölüm: Sorularını cevaplamak isterdim fakat acele etmek zorundayım

Ölüm: Bu mesajlar ve kamera kayıtları silinecek

Ölüm: Ölüm her zaman kamera kayıtlarının tamamını izleyemiyor ve kameradan sizi takip edemiyor

Ölüm: Bu aralıklarda sana ulaşacağım

Ölüm’ün adına mesaj atan ve o olmadığını iddia eden biri bana yardım etmek istediğini söylüyordu. Üstelik ben daha kabul etmeden kendini benimle takım arkadaşı mı ilan etmişti? Kamera kayıtlarını beş dakika izleyen biri bile insanlara olan güvensizliği anlardı.

IŞIL LİMAE

Ölüm: Diğer tutsaklara ben söylemeden hiçbir şey anlatamazsın
Ölüm: Ölüm kameraları takip ederken bir şeyler anlatırsan, bu iş başlamadan biter

Ölüm: Bir şansın varken bunu kaybetme

Ölüm: Ben de bu şansını kaybetmek istemiyorum

“Sana bu evden nasıl yardım edebilirim ki?” derken hızla akıp giden mesajlara bakıyordum.

Ölüm: Ölüm hakkında bilmen gereken bir şey var

Ölüm: Onu eskiden tanıdığın bir gerçek

Hayır, hayır...

Hayır!

Ölüm: Ama şu an o tanıdığın kişi değil

Ölüm: Disosiyatif kimlik bozukluğuna, yani çoklu kişilik bozukluğuna sahip

Ölüm: Birden fazla insanın bir bedende toplandığını düşün

Ölüm: Tek bir bedende fakat birbirinden farklı hobileri, yaşantısı ve hastalıkları olan karakterlere sahip

Ölüm: Birbirinden habersiz birkaç kişilik

Ölüm: Uzun süre sonra ilk defa intihara kalkıştığında asıl kişiliği gün yüzüne çıktı, o kişilik senin tanıdığın kişiliği idi

Ölüm: Asıl benliği neredeyse parçalanmaya yakın olsa da hâlâ orada

Ölüm: Ve Ölüm dışında diğer kişilikleri kötü değil

Ölüm: Kişiliklerinin birbirinden haberi yok

Ölüm: Haberi olduğunda bir yüzleşme yaşayabilir ve bu yüzleşme sayesinde kurtuluş şansımız olabilir

Ölüm: Gittikçe bu noktaya yaklaşıyor ve hassaslaşıyor

Ölüm: Eskisi kadar dikkatli değil

Ölüm: Bu noktada devreye ikimiz giriyoruz

Ölüm: Onu hatırlamıyor olabilirsin ama onu manipüle edebilirsin

“Onu tanımıyorum,” derken sesim kupkuruydu. Ayrıca Ölüm’ü yönlendirmek mi? Bunu yapmaya çalıştığımda bir gece ansızın

CAMBAZ

odamda belirmeyeceğinden nasıl emin olabilirdim ki? Yazılan her şeye inanacak olsam bile bu kulağa nefesimi kesecek kadar tehlikeli geliyordu.

Ölüm: Gitmem gerekiyor

Ölüm: Tüm kayıtları sileceğiz bu yüzden telefonu yatağa bırakıp dolabın oraya tekrar gitmeni istiyorum

Ölüm: Dolapta çorapların olduğu yere senin için bir hediye bıraktım

Ölüm: Soracak olan olursa, eve geldiğin ilk günden beri dolapta kolluğun olduğunu söylemelisin

Ölüm: Yalvarırım Ölüm'e ya da diğerlerine ben tekrar sana ulaşana kadar hiçbir kelime etme

Ölüm: Aklında bir ton soru olduğunu biliyorum

Ölüm: Hepsini cevaplayacağım

Ölüm: Sadece

Ölüm: Lütfen

Kalbim boğazımda atarken dediğini yaptım. Telefonu yatağın üzerine, aldığım yere bırakıp hızla dolaba doğru yürüdüm ve dolabın kapakları arasında saklanarak yüzümü gizledim. Kafamı dolabın içine sokarken kalbim boğazımda atıyordu. Okuduklarım kafamın içinde tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Çorap yığınınına uzandım. Tanıdık görüntüleri geçip yabancı duran iri bir yumağı avucuma aldım. Yumağı açtığımda ilk önce bunun bir çorap olduğu sansam da...

Bu siyah bir kolluktu.

Kumaşı inceydi ve fazla sıkı değildi. Canımı yakmayacağı belliydi. Küçük jestini anlamıştım. Yaralarım açıktayken rahatsız hissettiğimi beni izlerken mi fark etmişti? Bu lanet evde bizi kaç kişi izliyordu?

Kolluğun tekini hızla kesiklerle dolu koluma geçirdim. Diğerini ise dolabın içine bıraktım.

Elime gelen ilk tişörtü aldım, rengi griydi. Siyah taytı da elim aldktan sonra dolabın kapaklarını iyice üzerime çekip hızla üstümü değiştirdim. Ayaklarıma da kısa çorap geçirdim. Dolabın kapakları arasından çıktığımda kendimi tekrar yatağa attım.

Telefonu kendime çekip ekranı açtığımda tüm mesajların silindiğini gördüm. Son mesaj... Ölüm tarafından yazılan mesajdı. Öylece ekranda duruyordu.

Ölüm: Seninle diğerleri arasında oluşan bağ en başından beri büyük bir hataydı.

Telefonu olabildiğince kendimden uzağa ittim.

Mesajları yazanın Ölüm olmadığına hemen inanamazdım ancak Ölüm olmayabileceği gerçeğini de çöpe atamazdım. Diğerlerine hiçbir şey söylemeyecektim. Eğer gerçekten Ölüm değilse, bunu yapmak korkunç bir hata olurdu. Ölüm'ün nasıl delireceğini tahmin edebiliyordum.

Yazan kişi Ölüm'se eninde sonunda bu ortaya çıkacaktı. Muhtemelen amacı bu sefer umutlarımla bir oyun oynamaktı.

Yazan kişi Ölüm değilse... Ölüm'ü yenebileceğine nasıl inanabilirdi ki? Ve benim de buna yardım edebileceğime?

Ölüm'ü *tanıdığımı* söylemişti ve bunu tuhaf bir şekilde *çok sık* duymaya başlamıştım. Huzursuz hissediyordum. İçimden bir ses bana bunun doğru olduğunu fısıldasa da mantığım bunu kabullenemiyordu. Hatırlamadığım birini tanıdığımı nasıl inanabilirdim ki? Belki yüzünü görsem bir şeyler değişirdi ama Ölüm her zaman maskeliydi.

Peki ya gerçekten onu tanıyorsam ve asıl sorun... *Hatırlamamamsa?*

Tanıdığım birini nasıl unutabilirdim? Hayatımdan geçen en gereksiz insanı bile az da olsa anımsayabiliyordum. Ölüm benden kendisini hatırlamamı bekliyorsa, en gereksiz insandan bile biraz fazlası olmalıydı.

Babamın beni evden kovduğu gün bana yardım edişini düşündüm. Annesinin öldüğü gündü. O zaman... Benimle bir yabancıyla konuşur gibi konuşmamıştı. Konuşma şeklini o kadar garipsemişim ki, aklımda kalmıştı.

Yani Ölüm'ü... Ya da gerçek adı *her neyse* onu hayatımın bir döneminde tanımış ve sonrasında öylece unutmuş muydum?

Dişlerimi yanağımın içine geçirmeye devam ederken ağlamak için kendimi sıkıyordum. *Çoklu kişilik bozukluğu?* Haya-

tımda böyle bir hastalık duymamıştım. Yine de zihninin sıkıntılı olması bana şaşırtıcı gelmemişti. Deli olduğu konusunda hepimiz hemfikirдик ama aynı bedende birkaç kimliğin olması...

Böyle bir şey gerçek olabilir miydi?

Onu nereden tanıyor olabilirdim?

Ortaokul... *Hayır.* Olayları bilse de ortaokuldan olduğunu düşünmüyordum çünkü olanları ona *anlattığımı* ima etmişti. Ortaokul yaşlarımda onu tanıdıysam bile okuldan biri değildi.

Bir anlığına tanıdığım bir insan olduğu için mi onu hatırlamıyordum, yoksa bundan fazlası mı vardı?

Hafıza kaybı?

Hayatımda hafıza kaybına neden olacak bir şey yaşamamıştım ki.

Ya da bunu da unuttun...

Tamam, hayatımın her anını net bir şekilde hatırlamıyordum ama bunun nedeni hatırlamak istemememdi. Annemle babamın boşanma yılları benim için hiç de eğlenceli geçmemişti.

Yatakta oturur pozisyonda doğruldum. Biraz rahatlama amacıyla saçlarımı bir omzuma atıp gelişigüzel örmeye başladım. Kollarımı çok yukarıda tutamadığımdan örgümü hızlı hızlı bitirmem gerekmişti.

Örgüm biter bitmez kendimi tekrar yatağa attım.

Zil sesi odayı doldurduğunda çoktan içim geçmişti. Hevesle yataktan kalktım. Telefonu cebime atarken ekranı tekrar kontrol ettim. Ekranda hâlâ Ölüm'ün son mesajı duruyordu.

Odadan koridora çıkarken diğerlerini göreceğim için rahatlamıştım.

Koridorda beklemeden hâlâ patlamış balonlarla ve mermilerle dolu salona geçtim. Ölüm sadece alkol şişelerini ortadan kaldırmıştı. İlk defa annemin düzenli ev takıntısına hak verdim. Salonun düzenli olması iyi hissettirirken bu kaotik görüntü kötü bir şeylerin habercisi gibi duruyordu.

Eve dönebilirim... Düzenli biri olmaya karar verdim. Annemi üzmeyecektim.

İkili koltukta kendi köşeme oturup diğerlerini bekledim.

Gökhan salona girdiğinde gözlerimiz buluştu. Hızla etrafı incelemeye başladı. Görmezden gelinme hissi iliklerime işlerken bunu hak ettiğimi kendime hatırlattım.

Diğerleri salona tek tek girerken Gökhan'ın hareketlerini takip ettim.

Salondaki her detayı dikkatle inceledikten sonra kitaplığın önünde dikilmesini izledim. Kitapların üzerinde gözlerini kaydırırken tüm kitapların düzenini ezberleyip ezberlemediğini anlayamamıştım. "Hepsinin yerini ya da adını ezbere bilmiyorsun, değil mi?" diye sordum tereddütle. Sesimin zil sesini bastırması için bağırمام gerekmişti.

Gökhan cevap vermedi. Onun yerine üçlü koltuğa çöken Çağrı cevap verdi. "Eğer öyle olsaydı, ondan Ölüm'den korktuğumdan daha çok korkardım."

Gökhan ona ters bir bakış atmakla yetindi. Eh, bu da bir şeydi. Beni *tamamen* görmezden gelmişti. Bunun hep böyle gideceği düşüncesi boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Bakışlarımı mermilerin saplanıp kaldığı orta sehpaye çevirdim ve diğerlerini salona girmesini bile izlemedim. Anca zil sesi sustuğunda kafamı kaldırdım.

İlk dikkatimi çeken gelir gelmez uyumak için kendini koltuğa bırakmış Egemen oldu. Hem tanıdık hem de sinir bozucu bir görüntüydü.

"Bir değişiklik var mı?" diye sordu Sarp hevesle. "Evde oyun kolları belirmesi gibi."

İç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Sarp'ın gereğinden fazla pozitifliği çoğu zaman iyi olabiliyordu ama her zaman değildi.

"Bu kontrolü bugün oyun oynayıp oynayamayacağımıza bakmak için yapmıyorum," diye cevapladı Gökhan. Hâlâ kitaplara bakıyordu. "Ayrıca durup hepinizin beni izlemesi çok can sıkıcı."

"İşte benim üzerimde her gün böyle bir ilgi var," diye övündü Çağrı. "Hayatımın ne kadar zor olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Sana salak olduğundan bakıyorlar," dedi Gökhan ona bakma gereği duymadan.

Çağrı'nın ağzı açık kaldı.

"Aramızdaki tek zeki insan, bir şeyi fark edecek mi diye bekliyoruz," dedi Sarp üzgün bir ses tonuyla. Gökhan'a cevap vermişti.

"Tek zeki?" dedi Mete sorarcasına. "Ya da gereksiz umutlu mu demeliyiz?"

“Çıkmak için umudum falan yok,” dedi Gökhan sert bir sesle. Kitapları bırakıp bize döndü. “Bir değişikliği fark etmek bir şeyleri *çözmeye* yarayabilir.”

Bir değişiklik fark etmek...

Sessizce yutkundum. Dudaklarımı araladım. “Herhangi bir değişiklik...”

“Yoktu,” dedi Gökhan üçlü koltuğa otururken.

“Ölüm buraları neden toplatmıyor?” diye sordu Çağrı. “Bari eve çöp kovası yollasa da biz toptasak.”

“Aktivite olur,” diye destekledi Sarp. “Yine de herife fikir vermesek daha iyi. Çöp kovasını açınca içinden çıkabilecekler listesi belirdi kafamda, şu an çok iyi hissetmiyorum. Keşke o kadar korku oyunu oynamasaydım.”

“Ve şu an eğilip mermileri tek tek toplama fikri hiç çekici gelmiyor,” diye itiraf ettim.

Azarlarcasma bana bakarken, “Sanki çöp kovası gelse sana toplattırırım da,” dedi Mete. Göz göze geldiğimizde bir anlığına gülümsedi. Hemen sonra yüzü düşerken tişörtünü havalandırmakla meşguldü. “Bu nasıl bir sıcak ya?”

“Kaç yıl geçti hâlâ bir klimamız yok,” dedi Sarp kendini koltukta geriye doğru bırakırken. “Sıcaktan bayılacağım.”

“Mutfak daha serin oluyor,” dedi Çağrı ayağa kalkarken. “Kahvaltılar gelince haber verirsiniz.”

“Yok, seninkini de ben yerim,” dedi Sarp gülümseyerek.

Çağrı göz devirip mutfığa geçti. Herkes sessizce arkasına yaslanırken Sarp televizyon için kumandayı eşelemekle meşguldü. Onlardan sakladıklarım her saniye içimde ağırlaşan bir yük gibiydi.

Bir çığlık sesi yükseldiğinde gözlerimi kırıştırdım. Ne olduğunu idrak etmeye çalışırken çığlığın mutfaktan, Çağrı’dan geldiğini anladım. Egemen’in aralanmış gözleri direkt bana sabitlenirken hızla kafamı mutfığa doğru çevirdim. “Sülalesini si...” diye bağırdı Çağrı peş peşe küfürler savururken. “Alo, *millet!* Buraya gelin!”

Hepimiz saniyesinde yerimizden kalktık. Ani hareketim kısa bir anlığına gözümün kararmasına neden olsa da beklemeden mutfığa yürümeye başladım. Mutfığa ilk girecekken bileğimin kav-

ranması beni durdurdu. Kafamı indirip elin sahibine bakarken beni durduranın Egemen olduğunu fark ettim. “Önce biz,” dedi yüzünde mimik kıpırdamadan.

O bunu derken Mete çoktan içeriye girmişti.

Kalbim ağzımda atarken karşılaşacağım şeylerin ihtimali zihnimden hızla geçiyordu. Mutfağa bir not mu bırakmıştı? Ya da bir ceset mi? *Ya Kutay’ın ölüsünü mutfağa bırakmışsa? Ya onun kanıyla hepimize bir bardak doldurmuşsa? Ya bir tezgâhın üstünde onun organlarını görürsek? Ya...*

İçeriye en son giren ben olmuştum.

İlk gördüğüm şey hazırlanmış bir kahvaltıydı. Ölüm’ün gönderdiği tepsiler çoktan masadaydı. Benim tepsimdeki ilaçlar bile oradaydı. Çağrı yere düşürdüğü plastik bardağın tepesinde ayakta dikiliyordu ve buzdolabını soğukkanlı bir şekilde kapatan adama bakıyordu.

Ela gözler direkt yüzüme çevrildiğinde hafif bir gülümsemeyle, “Merhaba,” diye selamladı. Kalp atışlarım yavaşlarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kutay yaşıyordu.

Ölüm, Kutay’ın öldüğünü söylemişti. *Yalan* söylemişti. *Biliyordum işte!* Onu öldürmeyeceğini *biliyordum*.

Yine de birimizin öldüğünü kesin bir şekilde söyledikten sonra bunun tersinin çıkması şaşırtıcıydı. Ona inanmasak da böyle bir konuda yalan söyleyebilmişti.

Ölüm eskisi gibi değil.

Konuştuğum kişi her kimse Ölüm’ün hassaslaştığını söylemişti. Bence... aynı zamanda değişmişti de.

Kutay’ın ölmemesine karşı dehşete düşmemiştim. Bir yanımda bunu bekliyordu. Bir yanımda ise insanların ölmesi, gitmesi düşüncesine alıştı. Hayatım boyunca etrafımda çok fazla kişi olmamıştı.

Kimse konuşmadı. Benim eve dönüşümü düşününce bu tuhaftı. Benim öldüğüme *kesinlikle* inanmışlardı ve ben döndüğümde beni neşeyle karşılayanlar olmuştu. Şimdiyse içeride sadece sessizlik vardı.

Kutay kusursuz bir şekilde soğukkanlıydı. “Ben yokken ortalığı epey dağınık bırakmışsınız,” dedi tanıdık *-ama bir şekilde ya-*

bancı- ses tonuyla. Gözlerini masaya çevirdi. “Üstelik gideli çok olmamıştı bile, yani sanırım... Sabah biraz ortalığı toplayayım dedim ben de.” Kimse tepki vermedi. “Gelin, otursanıza.” Sessizliğimizi çok da umursamış gözüküyordu. “Kahvaltı ederken konuşabiliriz. Eminim sormak istediğiniz çok şey vardır.”

Kutay bakışlarını bana çevirdi. Bir elimi kolluğumun üzerine koyup gergin bir şekilde bakışlarına karşılık verdim. Gece üzerime yürüdüğü anlar zihnimin gerisinde oynuyordu.

Çağrı boğazını temizledi. “Ödümü kopardın.” Kaşları çatık bir şekilde Kutay’a ters bir bakış attı. “Kapıdan falan çıksan daha normal olmaz mıydı?”

“Ölüm burada durmamı istedi.”

Sesi yorgundu, teni ise solgun gözüküyordu. Göz altları karar-mış, dudakları çatlamıştı. Üzerinde farklı dillerde yazılar yazan beyaz bir tişört vardı. Altında da koyu gri, parlak bir kumaşı olan şort giymişti. Bu kıyafetler onun dolabından değildi. Öyleyse bile daha önce giymemişti.

Ne yani, Ölüm onu süsleyip püsleyip yeni kıyafetlerle mi buraya göndermişti?

“Yoksa ölmediğime memnun olmadınız mı?” diye sordu Kutay. Sesi zihnimde oluşmaya başlayan soruların dağılmasına neden oldu.

Kutay’ın sesinde tek bir duygu belirtisi yoktu.

Bazen hiçbir şey hissetmemek, her şeyi hissetmek demektir.

“Seni niye buradan götürdüklerini hatırlıyor musun?” dedi Egemen. Hemen önümde yükselen sesi, her zamankinden daha yumuşaktı. Bu da şaşırmama neden olmuştu.

Kutay’ın çenesi gerildi. “Evet,” derken bana bakmamıştı. Hatta *hiçbirimize* bakmıyordu. “Benden bu kadar kolay mı nefret ettiniz? En azından ‘ölmediğin için sevindik’ tepkisi alsaydım fena olmazdı. Neredeyse cesedimi istediğinizi düşüneceğim.”

“Götürülme nedenini hatırlıyorsan, tepkimizin nedenini de anlamış olmalısın,” dedi Mete sert bir sesle. Egemen’e destek çıkması nadir bir durumdu. “Senin bize söylemen gereken tonla şey varken sakın buradaki kimsenin sana tepki vermemesini sorgulamaya kalkışma. Önce konuşulması gereken mevzular var.”

Sarp ortamı yumuşatmak istercesine ellerini kaldırarak bir

adımda Mete'nin önüne geçti. Ellerini ovalamaya başladı. "Şey, sanırım senin öldüğüne tam olarak inanamadık." Bir Mete'ye, bir Kutay'a baktı. "İyi ki ölmedin tabii ama öldüğüne zaten inanmamıştım. Bence *kimse* tam olarak inanmamıştı."

Sorarcasına bize baktı. Birinin çıkıp, "Yoo," demesinden korkuyor gibi duruyordu.

Neyse ki hiçbirimizden böyle bir cevap gelmedi.

"Dönmek kolay olmadı," dedi Kutay. Sarp'a bakarken kafası karışmış gibiydi. Sonra aniden kolunu havaya kaldırdı.

Gördüğüm şey gözlerimin irileşmesine neden oldu. Kutay'ın teninde kızarıklık, kalkmış bir deri tabakası vardı. Kolu içe dönük durduğu için onu incelerken bunu fark etmemiştim. Yarası su toplamıştı ve *iğrenç* görünüyordu. Midem kasılırken sertçe yutkundum. Gözlerimi zar zor Kutay'ın yüzüne geri çevirebildim. "*Her şeyi* anlatana kadar beni yaktı," derken sesi alçalmıştı.

Ölüm ve...

İşkence mi?

Bunu sırf... Kutay'ın odama geldiği gece yüzünden mi yapmıştı? Eğer öyleyse onların başına bir şey gelmesin diye kendimi herkesten uzak tutmam mı gerekiyordu? Biriyle yakınlaştım da uzaklaştım da sonuç, Ölüm'ün beni uyarmasıyla bitiyordu.

Kameralara kaçamak bir bakış attım.

"Yani Ölüm'le konuştun?" diyen Gökhan'ın sesi merak doluydu. "Onunla yalnız mı konuştun, yoksa seni başkalarıyla mı konuşturdu? Afra gibi diğer maskelilerle iletişime geçtin mi?" Yarayayı umursamışa benzemiyordu, bu kaşlarımın hafifçe çatılmasına neden oldu.

"Ölüm'le yalnız konuştum ama beni yakan kendisi değildi." Kutay omuz silkti. Kolunu indirirken yarasına bakmamıştı bile. "Anlatacağım çok şey var. Ölüm geçmişimi benim ağzımdan da dinlemenizi istiyor."

"Senin ağzından *da*?" dedi Gökhan sorarcasına.

"Bildiğiniz her şeyi, hikâyemi tekrar anlatmamı istedi," dedi Kutay derin bir nefes alarak. "Kendi ağzımla anlattığımda kolum için bir şeyler yapmama izin verecek."

"Hikâyeni bildiğimizi mi söyledi?" diye sordu Mete. Bir Gökhan'a, bir Kutay'a bakıyordu.

Kutay gözlerini bile kırpmadı. “*Evet?*”

Ortada şöyle bir sorun vardı ki... Hikâyesini *bilmiyorduk*. Tekrar anlatması gibi bir durum yoktu. Zaten hikâyesini *ilk kez* duymuş olacaktık.

“Sana yalan söylemiş,” dedi Gökhan başını sağa sola sallarken eğlenmişe benziyordu. “Seninle ilgili hiçbir şey öğrenemedik. Afra’ya söylediklerin hariç tabii. Onun dışında Ölüm senin hakkında hiçbir şey anlatmadı ya da söylemedi. Sana her şeyi bildiğimizi mi söyledi?”

Kutay’ın kaşları çatılırken sessizliğe gömüldü.

Ölüm’le ilgili bir şeyler kesinlikle yolunda değildi. Yalan söyleyebilirdi, *evet*. Fakat neden yakalayabileceğimiz bir yalan söylemeyi tercih etmişti ki?

Egemen usulca kıkırdarken kafamı kaldırıp ensesine baktım. Hemen önümde durduğu için canlılık belirtisi göstermesi irkilme neden olmuştu. “Hikâyesini biliyor sayılırsınız,” dedi sesini yükseltirken. “Sarhoşken itiraf ettiğin şeyler ve seni *seçmediği* için Afra’nın üzerine yürümen, hikâyenin tamamının nasıl olabileceği hakkında çok güzel bir sunum sağladı bize. Ne oldu, *Bay Mükemmel*? Maskeni bu sefer sadece ben değil, herkes görüyor.”

Kutay sabırla Egemen’in yüzüne baktı. Birden hiç onluk olmayan bir şekilde pis pis sırttı. “Tebrik ya da hediye mi bekliyorsun?” dedi alayla. “Tebrikleri, *seçilmiş kişi*. Ama sen beni sırf *çekmediğin* için mimlemiştin.” Bir elini masaya doğrulttu. “İstersen ödül olarak sana tabağımdan bir iki bir şey verebilirim. Malum, elimizde çok bir şey yok burada.”

“Bu diğer bir yüzün mü?” diyen Egemen’in sesi hâlâ alay taşıyordu. Kutay onu öfkelenlendirmeyi başaramamıştı. “Ölüm’le ilgili söylediklerini biliyoruz. Onu kendine ne kadar benzer, ne kadar yakın bulduğunla ilgili...” Çenesiyle kameralardan birinin olduğu tarafı işaret etti. “Onun gibi maske de ister misin?”

Kutay’ın yüzü gittikçe karanlık bir hâl alıyordu, onda görmeye alışık olduğum bir ifade değildi. Sanki tepkileri üzerindeki kontrolünü kaybediyordu.

“Tartışmayı kesin,” dedi Gökhan. Kutay’ın yanından geçti, sandalyesini çekip oturdu. “Kutay’a güvenmemek için nedenlerimiz var fakat onu dinlememiz gerekiyor. Afra üzerinden *testesteron* savaşı verme gösterinizi başka zamana saklayın.”

“Afra ne alaka?” diye çıkıştı Kutay anında.

Onunla aynı anda, “Konumuz Afra değil,” demişti Egemen.

Bu tartışmanın benimle ne alakası vardı ki? Gökhan’a bakarak kaşlarımı çatarken bana meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. Ne sanıyordu? Aşk üçgeni içinde olduğumuzu falan mı?

“Bir dakika,” diye söze girdim gözlerimi Gökhan’dan ayırırken. Elim Egemen’in koluna doğru uzandığında dokunuşum, omzunun üzerinden bana bakmasına neden oldu. “Konunun gerçekten benimle alakası olduğunu sanmıyorum ve eğer öyleyse de *konunuz* olmak istemiyorum.” Bir adım ileri çıkarken Egemen bana yer açtı. Bakışlarımı bu sefer Kutay’a çevirdim. “İkinizden birini seçmek *zorundaydım* ve seçimimi yaptım. Bu en yakışıklıya ya da en çok güvendiğim kişiyi seçme olayı falan değil. Anladınız mı?” Gözlerimi hepsinin üstünde gezdirdim. En son Kutay’ın üzerinde duraksadım. “Seni seçmediğime neden içerlendiğini hâlâ idrak edemiyorum ama nedenini düşünmek bile istemi...”

“Çünkü...” diye sözümü kesti Kutay. “*Sana dokunmayacaktım*. Anladın mı?”

Kalp atışlarımın baskısı göğsümde şiddetlenirken adımlarım yere çakılı kalmıştı.

“Egemen’le bir şeyler yaşamak zorunda kaldın. Ertesi gün hapi *bile* içmek zorunda kaldın. Oysa ben, Ölüm’ü kandırmanın bir yolunu bulmuştum. Beni seçmen ve bu olaydan kurtulman gerekiyordu. Ama sen ‘*doğru*’ gözükeni inatla seçmedin.” Bir eliyle Egemen’i işaret etti. “Ve bak ne oldu.”

Hiçbir şey olmamıştı ki. Olan şey, Kutay’ın bir tek kendisini akıllı sanmasıydı. Egemen’le hiçbir şey *yaşamamıştık*.

Egemen kafasını eğdi ve bir şey demedi. Çenesi gerilmişti, birbirine bastırdığı dudakları ikimizin küçük sırrını içeride tutuyordu.

Boğazımı temizlerken, “Bir daha bu konunun konuşulmasını istemiyorum,” diye mırıldandım. “Unutmaya çalıştığım geceleri sürekli hatırlatmayın.”

Gökhan'la göz göze geldiğimizde bakışlarıyla sandalyeyi işaret ettiğini yakaladım. “*Otur artık*” der gibiydi.

Oturmak değil, Kutay'ı yumruklamak istiyordum. Kutay'a doğru ilerleyip aramızda bir adım bile kalmayınca durdum. “Burada film çekmiyoruz, rol yapmana gerek yok.”

Kutay gülümseyerek kafasını öne doğru eğdi. “Aslında kameralar bizim filmimizi çekiyor sayılır.”

Yüzümü geri çekmeden dik dik ona baktım. “Kendine yeni bir rol bulmaya çalışmayı *bırak* ve bir kereliğine *dürüst* olmayı dene. Düşmanın değiliz, Kutay. Seni dinlemek isteyen arkadaşlarınız biz.”

Onları arkamda bırakarak sandalyeme oturdum. Egemen de sol çaprazıma geçip oturduğunda tek ayağımla yerde ritim tutuyordum. Vücudumun her boşluğu stresle dolmuştu.

Kutay yanmamış kolunun içini kaşıdı. “Ben rol yapmıyorum.”

“Aynen,” dedi Gökhan. Sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. Kutay'a dönmeye zahmet etmeden ekledi. “Eminim şu an sıçıp batırdığın için kendi kendini yiyip bitirmiyorsundur. Özgüvenli rolü yaparak sonuna kadar dayanamazsın. Ki sürekli bambaşka bir insanmış gibi davranmaya çalışanların temel sorunu özgüven eksikliğidir.” Ağzına bir peynir parçası attı. “Yerinde olsam üzgün, pişman ve hatalarını kabullenen bir maske seçerdim. Yani eğer rol yapmayı bu kadar istiyorsan.”

“En haklı sizsiniz,” dedi Kutay umursamaz bir tavırla. “Buraya gelmek yeni bir başlangıçtı ve *ben*, daha iyi bir insan olmayı seçtim. İyi bir insan gibi davranıp iyi bir insan olmak istedim. Buraya geldiğinde daha iyi biri olmak için çabalayan tek kişi *bendim*.” İşaretparmağını hepimizin üzerinde gezdirdi. “Hiçbiriniz süttten çıkmış ak kaşık değilsiniz.”

“Ben ak kaşığın ta kendisiyim,” dedi Sarp huzursuz bir şekilde. Üç küçük pembe ayıcığın oturduğu sarı tişörtünü işaret ederek kendini gösteriyordu. Kutay'a kırgın bir bakış atıp Gökhan'ın yanına oturdu.

“Sen hariç,” dedi Kutay devam etmeden önce. “İstedığınız kadar yaptığım her şeyin rol olduğuna inanın, umurumda değil. Değişmek ya da değişmek istemek sadece size ait bir lüks değil.” Gökhan'ın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. Egemen'le arasında boş bir sandalye kalmıştı.

“Evde yokken neler olduğunu anlat,” dedi Gökhan yemeye devam ederken. En rahat davranan oydu.

“Kahvaltım bundan daha önemli,” dedi Kutay göz devirirken. Gökhan’ın kısılmış gözlerini ve durmaksızın ona bakarak ağzına bir şeyler atmasını aldırmadan kahvaltısını iştahla yemeye başladı. Sadece tek elini kullanıyordu.

Gökhan inatla onu izlemeye devam etti.

“Tekrar yedinci sandalyeyi yollamış,” dedi Sarp aydınlanmış bir şekilde. Kimse ayakta kalmamıştı.

“Şimdi Ölüm kral adam triplerine falan girme,” dedi Mete çattık kaşlarla. Egemen’le Kutay’ın arasındaki sandalyede oturuyordu. “Çekemem hiç.”

“Yok demem,” dedi Sarp. “Ama iyi yapmış.”

Başımı sağa sola sallarken önümdeki tabağa odaklandım. Zaten kendimden iğrenecek kadar güçten düşmüştüm. En azından beslenmeme ve ilaçlarıma dikkat ederek kendimi toparlamaya çalışabilirdim. Bir gecede insanlara olan güvenimi altüst eden Kutay bile bu kadar iştahla ve rahatça yemek yiyorsa, ben bunu sonuna kadar hak ediyordum.

İlaçlarımı da içip bitirdiğimde telefonu cebimden çıkardım ve Ölüm’ün bir şey yazıp yazmadığını kontrol ettim. Tuhaf bir şekilde sessizdi. Çoktan konuşmuş, hatta Kutay’ı konuşturmuş olması gerekiyordu. İçimden bir ses, bugünün daha da ilginç bir hal alacağını bana fısıldıyordu.

Kutay da Ölüm’le birebir görüşmüştü. Ölüm’e isyan etmeyi düşünenler -eğer mesajlar gerçekse- Kutay’a da ulaşmış olabilirler miydi?

“Zıkkımlanmayı bitirecek misin artık?” diye çıkıştı Mete ben kara kara düşünürken. Çatalını Kutay’a doğrultmuştu. “Bir peynir dilimini dört ısırıkta bitiremezken beni sinirden kudurtmak dışındaki planın ne bilmiyorum ama ya şunu artık tek lokmada bitirirsin ya da yüzüne tabağı yapıştırırım.”

Kutay yüzünde mimik oynamadan çatalını tabağına bıraktı. “Amacım sinir etmek değildi,” dedi düz bir sesle. “Kolumdan dolayı odaklanamıyorum. Koluma buradaki kremi sürüp bandaj yapmam için önce size anlatmam gerekiyor. Ölüm bunu gönderdi fakat anlatana kadar sürmem yasak.”

Tepsisinin kenarında duran kremi yeni fark etmiştim.

“Gerçekleri anlattığında ağrın da gider,” dedi Gökhan.

Kutay, Egemen’e kaçamak bir bakış attı. “Sanmıyorum ama konuşmayı deneyelim,” dedi sandalyesini geriye iterken. Tepsisini eline aldıktan sonra mutfak çıkışına doğru yürümeye başladı.

Hep beraber sandalyelerimizden kalkarken, “İçimde kötü bir his var,” dedim çekingen bir şekilde.

Mete bana doğru geldi. “Boş ver, abicim. Zaten bu evde içinde iyi bir his olması imkânsıza yakın,” dedi bir kolunu havaya kaldırdı. Bunun bir davet olduğunu zar zor idrak ederek iki adımda kolunun altına girdim. Kolunun ağırlığı, ağrıyan omuzlarıma çökse de sesimi çıkarmadım.

Oturma odasına yürürken, “Haklısın,” diye mırıldandım.

Salona vardığımızda ikili koltuğuma tek başıma oturdum. Herkes yerleşirken dış kapıya kaçamak bir bakış attım. Kutay tepsisini kırmızı bölgeye bırakmıştı. Egemen, Sarp ve Gökhan da kalan tepsiyi kırmızı bölgeye üst üste dizdi. Egemen, Mete ve benimkini de almıştı. Benimkini alması neyse de Mete’ninkini alması... Artık birbirlerine eskisi kadar sık sataşmıyorlardı.

Egemen yine tekli koltuğundaydı. Gökhan ikili koltuğun köşesine geçmiş, Çağrı’dan olabildiğince uzağa oturmuştu. Sarp, Mete ve Kutay üçlü koltuğa yerleşmişti.

“Ölüm bir şey sormayacak mı?” diye sordu Çağrı cebimdeki telefona dik dik bakarken.

Parmak uçlarımla telefona dokundum. “Kutay geldiğinden beri sessiz.”

“Ölüm’ün bir şey sormasına gerek yok,” dedi Gökhan öne eğilirken. “Geçmişinden önce Ölüm’le konuştuklarını ve evden çıkarıldıktan sonra neler olduğunu anlatabilir.”

“Hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama,” diye söze girdi Kutay alayla. “Karanlık bir odada tutulmam dışında hiçbir şey olmadı. En azından ilk başta. Gözlerimi açtığımda karanlığın içindeydim, ağzım da gözlerim de bağlanmıştı. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, sonrasında benimle konuşmak için geldi.”

“Yani sen gideli kaç gün olduğunu bilmiyorsun?” dedi Mete sorarcasına. Tek kaşı havaya fırlamıştı.

“Bilmiyorum,” dedi Kutay başını sağa sola sallarken. “Çok

geçmediğinden eminim. Yüzünüzdeki morluklar fazla değişmiş.”

“Bir gün oldu,” dedi Gökhan omuz silkerek. “Çok olmadı.”

“Sen onu karanlıkta hapsedilen birine sor,” dedi Kutay dişlerinin arasından. Derin bir nefes aldığı anda burun delikleri genişledi. “Bir gün gibi *değildi*.”

Burnumun direği sızlayarak gözyaşlarımın gelebileceğini bana haber verirken kendimi sıktım. Kutay’ı anlıyordum. Ne demek istediğini ne hissettiğini anlıyordum. Ölüm’ün elinde sonsuza kadar kalmış gibi hissediyordum.

Hiçbir zaman kurtulamayacaksın.

“Beni öldürecekti,” diye devam etti Kutay. “İlk başta bunu istedim de. Fakat sonrasında bana ölererek kurtulamayacağımı söyledi. Yanıma gelip ağzımı ve gözlerimi açtı, sonrasında da odayla bağlantılı bir yere geçti. Sorgu odasına benzer bir yerdeydim ve sesi her yerden geliyordu. Bana yaptığım bazı şeyleri izletti.”

Derin bir nefes alıp kendine birkaç saniye izin verdi. “Ölmemek için ona yalvardım çünkü... beni ‘*hayat hikâyemi*’ aileme ulaştırmakla tehdit etti. Ölüp kurtulmak istersem, benim için önemli olan herkes gerçekleri öğrenecekti. Annesinin öldüğü günle ilgili görüntüleri kullanarak aileme dava açmakla tehdit etti. Ölülere iftira atmanın kolay olduğundan bahsetti. Ben de öldürülmeyi kabul etmedim.”

“Dava mı?” dedim tereddütle lafa girerek. “Ne davası açabilir ki? Annesinin öldüğü gün ne yaptın?”

Kutay’ın kirpikleri ela gözlerini örttü. “Bilmiyorum.” Duraksayıp gözlerini araladı. “Sonrasında Ölüm *gitti*. Tekrar geldiğinde Afra’yı korkuttuğum için acı çekmem gerektiğini ve yeterince acı çekersem dönebileceğimi söyledi.”

Kendini bu kadar tehlikede hissetme, yazmıştı Ölüm bana o gece. Sana bir şey olmasına izin vereceğimi mi sandın?

“Bu yanığı neyle yaptı?” dedi Sarp onun kolunu işaret ederken. Kutay, kolunun iç tarafını dışarıya doğru tutuyordu. “Yaa, çok kötü olmuş.” Sarp’ın yüzünde allak bullak bir ifade belirdi.

“Kızgın yağ,” dedi Kutay donuk bir sesle. Bu donukluğunu rol sanmıştım ama şimdi, bunun nedeninin acı olabileceğini fark ediyordum. Böyle bir yara çok acıydı. Küçükken sürekli kendimi

yakmayı başardığımdan dolayı biliyordum. Üstelik yanıklarım bu seviyede bile değildi. Sadece kaynamış suyla aram pek iyi değildi.

Mete'nin sakatlığı, benim kesiklerim, Kutay'ın yanığı...

Bu ev bizde daha ne kadar iz bırakacaktı?

“Seni buraya nasıl bıraktı?” diye sordum. Ona teselli verecek havada değildim. “Binadaki insanları gördün mü? Kaçmaya çalıştın mı?” *Biri sana yardım teklif etti mi?*

Kutay'ın gözleri bana döndü. “Ölüm senden sonra dersini almış. Bileklerim ve gözlerim bağlıydı. En az iki adam beni tutuyordu ama arkamdan gelen birinin daha adım seslerini duyuyordum. Asansörle geldik, beni evin içine kadar sokup gözlerimi ve ellerimi öyle çözdüler. Zaten hemen sonrasında zil çaldı.”

Gökhan'ın hareketlendiğini gözücuyla fark ettiğimde bakışlarım ona döndü. Üzerindeki siyah, salaş tişörtünü çekiştirirken düşünceli gözüküyordu. “Asansörde kaç kat çıktınız?” diye sordu. Sesinde merak vardı.

Kutay'ın kaşları çatıldı. “Bunu nasıl anlamamı bekliyorsun ki? Gözlerim bağlıydı.”

“Buraya ilk geldiğimde asansörün kat geçişlerinde teklediğini hatırlıyorum,” dedi Gökhan ayağa kalkıp televizyonun önünde ileri geri yürümeye başlarken. “Ayrıca aşağıya mı, yoksa yukarıya mı çıktığını da fark edebilirsin. Binanın hangi katında tutulduğunu hatırlarsan...”

“Ne olacak?” diye sordum aniden. “Kaçmaya çalışırken katlara mı dikkat edeceğiz?”

Amacım dalga geçmek değildi. Gerçekten ne düşündüğünü merak ettiğim için sormuştum.

Gökhan yürümeyi bıraktı, yüzünde beliren heves kırıntıları bana bakarken tamamen sönmüştü. Yine de dudaklarını aralayıp bana tek kelime etmedi. Sesli bir nefes verdikten sonra tekrar ikili koltuğun kenarına oturdu.

Konuştuğuma pişman olmuştum. Soruları gerçekten merak ettiğim için sormuş olsam da binanın katlarıyla ilgili boşuna bir şeyler umut etmesini de istemiyordum.

“O sırada ona odaklanamadım. İster inanın ister inanmayın kolum *dehşet* acıyordu.”

“Ölüm sana ne izletti?” dedi Mete konuyu değiştirirken. “*Yap-
tıklarının* videolu kanıtı mı var?”

“Ölüm`ün annesine gerçekten de bir şey yapmışım,” dedi Kutay hızla. Bakışlarını dizlerine çevirdiğinde gergin görünüyordu. “Alkol aldığım için hatırlamıyordum. Birkaç açıdan... videosunu izletti. Beni buraya tıkma sebebini öğrenmiş oldum.”

“Siktir,” dedi Çağrı. “Hani alkolle aran yoktu lan?”

Hepimiz Ölüm’e ve annesine bir şey yapmadığımız konusunda kesin değil miydik? Gözlerimi kırıştıtararak Kutay’a bakarken bunun nasıl olabildiğini anlamaya çalışıyordum. Ölüm görüntülerle oynamış olamaz mıydı? Bunu yapabilecek kadar parası olmalıydı.

“Belki görüntülerle oynamıştır?” dedi Sarp düşündüğümü dile getirerek. “Bu çağda gördüğümüz her şeye inanmak doğru değil, manyak *shop*’lar dönüyor ortalıkta.”

“Hayır,” dedi Kutay kesin bir şekilde reddederken. “O *ben-
dim.*”

Telefon titrediğinde elimi hızla cebime götürdüm. Ölüm`ün yazdıklarını görmekten korkuyordum. Onun *haklı olmasından* korkuyordum. İçimizden biri *nasıl* annesine zarar vermiş olabilirdi?

Ölüm: Annem konusunda asla yalan söylemem.

Ölüm: Asla.

Ölüm: Bana inanabilirsin.

Ölüm: Anneme ne yaptığını ona sor.

“Annesine ne yaptığını söylemeni istiyor,” diye mırıldandım. Gözlerimi telefondan ayırıp Kutay’a çevirdim. “Ona ne yaptın?”

Kutay dolgun dudağını ağzının içine yuvarladı. “Onu atlaması için teşvik etmişim,” dedi alçak sesle. “*Atla*’ diye bağırdıktan sonra yanına çıkıp onu atlaması için ikna etmeye çalışmışım. Bunların hepsini sarhoşken yapmışım fakat... ciddiye almış. Çünkü o da sarhoşmuş.” Sertçe yutkundu. “Yaşadığı son gece o gece olmuş.”

Kimse tepki vermedi.

Gözlerimi onay ararcasına Gökhan’a kaydırduğımda Gökhan bana bakarak başını sağa sola salladı. “Bunu hatırlamıyorum. Mahallede konuşulduysa da aklımda değil. Hatırladığım kadarını çoktan anlattım.”

CAMBAZ

Başımı sallayarak onu onaylarken gözucuyla televizyonun renginin siyahtan koyu griye dönüşünü yakaladım. Ölüm televizyona bağlanmıştı. “Şuraya bakın,” dedim diğerlerine dönme gereği duymadan. “Sanırım izlememiz gerekiyor.”

Ölüm: Annemin ölümünün üç sebebi vardı.

Ölüm: Birincisi alkol almasıydı.

Ölüm: İkincisi teşvik edilmesi idi.

Ölüm: Üçüncüsü öldürülmesi idi.

“Annen intihar etti,” dedi Gökhan yerine geri otururken. “Suçu bize atıyor olman, onun kendini öldürdüğü gerçeğini değiştirmiyor.” Konuşmasının öznesi Kutay’dan çıkmış, hepimize çevrilmişti.

Ölüm: Ona alkol veren de sizden biriydi.

Ölüm: Sırayla gideceğiz.

Ekran değişirken bu sefer büyük ekranı bir simge kaplamıştı. Beyaz bir hoparlör ikonu ekranda öylece duruyor, üzerinde küçük ve kısa çizgiler hareket ediyordu. Birkaç tıkırtı ve uğultu sesi televizyondan yükselirken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

“Sanırım şimdi biraz kafam karıştı,” diye mırıldandı bir kadın.

Bu Ölüm’ün annesinin sesi miydi? Sesi... Sesi çok güzeldi. Sanki konuşurken bile şarkı söylüyordu.

“Başta bir ses, canavarın sesi bana bunu yapmamı söylemişti. Fakat o parlak genç benimle konuşunca bu sesi bastırmıştı. Yaşamak için her zaman bir neden bulunabiliyor. Dünyada milyarlarca insan var ve hepsi farklı hikâyelerle dolu. Her hikâyenin de bir motivasyonu var. Bazen bir hikâye bile insanı hayatta tutmak için yeterlidir. Sadece...”

Öksürük sesi kulaklarımızı doldurdu.

“Sadece biraz daha oturup buradan gidecektim. Eskiden yaşadığım yere gökyüzü hizasından bakmak, geçmiş beni içimde canlandırıyor muşum gibi hissettiriyor. İhtiyacım olan şey iyileşmek değil, geçmişe dönmek. On sekiz yaşına dönebilsem, hayatımda her şey düzelirdi.”

"Ah, kendimi kandırıyorum."

Kısa bir duraksama oldu.

"Başka bir genç daha geldi ve bana atlamamı söyledi."

Ses kaydı düz bir çizgiye dönüştü.

"Ben... Bu gece çatının kenarına tekrar çıktım. Sadece yürümek istiyordum. Yüzümde rüzgârı hissetmek. Bir genç yanıma geldi ve bana atlamam gerektiğini söyledi. Ben... Her şeyden vazgeçmişken. Gözlerine baktım ve on sekiz yaşındaki halimi gördüm. Aynı boşluk. Aynı umutsuzluk. Kendime yalan söylüyorum. On sekiz yaşına dönsem bile bu kâbus değişmez."

"Dünya çok acımasız. Bir insan hayatının hiçbir önemi yok. Gördükleri yaşam kırıntılarını bile yok etmek istiyorlar. Ama en önemlisi..."

Ekran değişip tekrar siyaha döndü. Ölüm'ün yazıları ekranda belirdi ama annesinin sesi tekrar başa sarmıştı ve arka planda oynayıp duruyordu. *İhtiyacım olan şey iyileşmek değil, geçmişe dönmek.* Tabii Ölüm'e güvenerek bunun annesinin sesi olduğuna inanacaksak, durum böyleydi. Çaresizce buna inanmak istemiyordum.

Ölüm: Vazgeçmişti.

Ölüm: Vazgeçmişti ve onu ikna etti.

Ölüm: Yaşamak için çok çabaladın, Tutsak 4.

Ölüm: AMA ORADA

Ölüm: ÇÜRÜYEREK

Ölüm: GEBERECEKSİN

Gözlerimi Kutay'a çevirdiğimde ondan tiksınmedim. Sadece kendini bu denli kaybedecek kadar çok alkol aldığı için ona acıyordum. Derinlerde kalbinin iyi yanından çok kötü yanının ağır bastığını bildiği ve bunu saklamaya çalıştığından dolayı ona acıyordum.

Ölüm'ün Kutay'a neden yüklendiğini anlamıştım. Yine de intiharla ilgili her şey, birinin sözlerinden ibaret değildi. Yaşamak isteyen birini bir başkasının sözü ölmeye ikna edemezdi. Ölmek isteyen birini de bir söz yaşamaya ikna edemezdi.

Yine de... ilk defa aramızda birinin bu konuda biraz olsun suçlu olabileceğini düşünüyordum.

“Kadını atlaması için teşvik mi ettin?” diye sorarak sessizliği bozan şaşırtıcı bir şekilde Sarp olmuştu. Kutay’a şok içinde bakıyordu. “İyi ama bunu neden yaptın ki?”

“Hatırlamıyorum,” dedi Kutay ona bakmadan. Açıklama yapsa da sesi kendini savunuyormuş gibi değildi. Duygudan yoksundu. “Muhtemelen önümü bile göremiyordum. Ve tek değildim. Yanımda çok da iyi insanlar olmayan arkadaşlarım vardı.”

“Önünü göremiyordun ama çatı kenarında oturan bir kadını görebilmiştin,” dedi Egemen ifadesiz bir sesle. Kaşları havaya kalkmıştı.

“Cidden aramızdan biri kadına atlamasını söylüyor ve *ben* çöp atmaya giderken kafamı kaldırmadım diye mi suçlu olup buraya tıklıyorum?” dedi Sarp dehşete düşmüş gibi. Yüz ifadesi ağladı ağlayacak gibiydi. “Başlarım böyle adalete.” Silahlardan gıcırta sesleri yükselince hızla kafamı çevirdim. Hepsi Sarp’a dönmüştü.

Televizyonda yeni yazılar belirirken gözlerimi ondan ayırdım.

Ölüm: Sen bir şeyleri değiştirebilecek son kişiydin.

Ölüm: Olaydan önce o binanın önünden geçen son insandın.

Ölüm: Hiçbir şeyi değiştiremedin.

Ölüm: Suçun büyük. Yine de diğerlerine vermediğim bir şans sana vermiştim.

Ölüm: Oradan çıkabilirdin.

“Eski sevgilimi gözümün önünde öldürdün,” dedi Sarp tizleşip yükselen sesiyle. “Gerçekten beni dışarıda sağ bırakacağına mı inanacaktım? Bir de Almanya falan diyordun. O kadar inandırıcıydı ki *sağ ol.*”

Ölüm: Senin için yeterince merhametliydim.

Ölüm: İsyan etmek senin gibi bir domuza fazla.

Ölüm: Konuya dönelim. Senin sıran çoktan geçti.

Yazılar silinirken ekran tekrar değişti. Bu sefer ekranı dolduran şey bir kamera kaydıydı. Bir dükkânın kamerasından alınan bir görüntüye benziyordu. Sokağı gösteriyordu. Renksiz olmasına rağmen etraf çok net bir şekilde belliydi.

Dört erkek ve bir kızdan oluşan grup, sanki yürümeyi yeni öğreniyormuş gibi sağa sola sallanarak kahkahalar eşliğinde yürüyordu. Konuşmaları tam anlaşılmıyordu, kulağa rüzgâr uğultusu gibi geliyordu. Gözlerimi kısarak hepsine dikkatli bakınca kıvrıcık, kısa saçlı Kutay'ı fark etmeyi başardım. Üstünde tek koluna geçirdiği bir ceket vardı. Dar kot pantolon giyyordu. Arkadaşlarına çarpa çarpa yürüyordu. Ve... bir ayakkabısı ayağında değil miydi?

Görüntüdeki Kutay bir anda durup kafasını geriye attı. Boğuk sesler çıkarırken elini yukarıya kaldırdı. Arkadaşlarının dikkati de gösterdiği yere çevrilirken hepsi gülüşerek kafalarını kaldırdı. Hepsinin yüzünde gülümsemeleri asılı kalmıştı.

Diğerleri sessizleşirken Kutay'ın ağzının oynadığı görünebiliyordu. Ses kaymasına rağmen, *"Atla,"* dediği belli belirsiz duyuluyordu. Kaşlarım çatılırken Kutay'ın ellerini çırparak tezahürat yapmaya devam etmesini izledim. En sonunda binaya girmek için sarsak bir adım attığında arkadaşı uzanıp onu durdurmaya çalıştı. Fakat Kutay omzunu silkeleyerek onlardan kurtuldu.

Görüntü kaybolurken yavaşça yutkundum. Ekranda tekrar ses kaydı sembolü belirmişti. Kayıt oynamaya başladığında ilk başta hiç insan sesi yoktu. Ufak tefek tıkırtılar ve rüzgâr uğultusu duyuluyordu.

Ardından duyulan ses Kutay'a aitti. *"Uçabilirsin!"* diye bağırırken sesi uzaktan geliyordu.

"Siktir," diyen kadının sesinde duygu belirtisi yoktu. *"Eşlik etmeye mi geldin?"*

"Atlamayacaksan gel de bir kahve içelim."

"Neden atlamamı istiyorsun? Sen de mi canavarısın?"

"Hayır, hayır... Uçabilirsin! Uçmanı is... istiyorum. Ben... ben... Yanlış anlaşılmasın..."

"Kendin atlamak ister misin?" Ölüm'ün annesinin sesi artık kulağıma o kadar da güzel gelmiyordu.

"Ben uçtuğunu görmek istiyorum." Kutay'ın sesi daha da yakınlaşmıştı. *"Sen de mi içtin?"* Kahkaha atarken birkaç takırtı daha geldi. *"Sarhoşken böyle bir yerde olmak çok çok çok kötü bir fikir."* Harfleri uzatarak konuşuyordu.

"Bunu kendin için de düşünebilirsin." Kadın eğleniyormuş gibi çıkmıştı. *"Burada olman tehlikeli."*

"Ama seni itebilecek olan benim."

Ses kaydı sonlandığında hoparlör sembolü ekrandan kayboldu.

Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatırken Kutay'a bakamadım. Alkol tanımadığın bir insanın ölmesini dilemene neden olacak kadar insanı yönlendirir miydi? Burada tüm suçlu alkol müydü? Dudaklarımı araladım. "Bunu söylemeyi sen mi istedin, yoksa..."

"Defalarca körkütük sarhoş olan biri olarak söylüyorum," dedi Çağrı ciddiyetle. "Alkol içinde ne varsa onu açığa çıkarır. Ortama göre daha da kontrolden çıkabilirsin ama alkol tek başına bu cümleleri kurmana neden olmaz."

"Dediğin şey ertesi gün olanları hâlâ hatırlayabiliyorsan geçerli," dedi Kutay kafasını kaldırıp ona bakarken. "Neler olduğunu *hatırlayamayacak* kadar sarhoş olduğunda bazen gerçekten neye dönüştüğünü bilmiyorsun. İster burada rol yaptığımı, ister gerçekten kötü bir insan olduğuma inanın... Gerçekte ayık kafayla bunu yapacak bir insan değilim. Başka zaman olsa ve onu görseydim, onu yaşamaya ikna etmeye bile çalışırdım. Polisi arardım. Bir şeyler yapardım!"

"Bir şeyler yapardım," diye mırıldandı Mete. Kaşlarının arasındaki çukur yerini koruyordu.

"İhtimaller üzerine konuşmak kolay." Koltukta geriye yaslanırken neye inanmam gerektiğini bilmiyordum. Alkol etkisi hayatıma uzak bir kavramdı.

"Kadını itmekle bile tehdit etmişsin," dedi Egemen kaşlarını kaldırırken. "Ve hâlâ konuşuyor musun?"

"Ne dememi bekliyorsun?" diye bağırdı Kutay yüzünü ona dönerken. Koltuktan kalkacak gibi doğruldu fakat Mete omzundan tutarak onu koltuğa bastırdı. "Burada olmayı hak ettiğimi mi söyleyeyim? İyi bir insan olduğuma dair yeminler mi edeyim? Hayatımın bir kısmında iyi biri olmamak beni kötü biri mi yapıyor?"

Egemen koltukta yayılmış bir şekilde oturmaya devam etti. "Kötü bir insan olmadığına *gerçekten* inanıyor musun?"

Kutay dişlerini gıcırdattı. "Senin o sokakta ne yaptığını bile bilmiyoruz," dedi hırıltılı bir sesle. "Kendi yediğin boku önceden ötmeye ne dersin? Çünkü sıra ilerledikçe her şeyin daha da kötüleşeceğini hepimiz biliyoruz."

"Ben *hiçbir* şey yapmadım," dedi Egemen doğrulurken. "Senin aksine."

“Ya da hatırlamıyorsundur,” diye mırıldandı Gökhan.

“Kesin didişmeyi,” dedi Mete sert bir sesle. Kutay’ı sertçe arkaya doğru çektiğinde Kutay, Egemen’i göz hapsinden çıkardı. Ağladı ağlayacak gibi duruyordu. Ancak bunun nedeninin öfke mi, yoksa üzüntü mü olduğunu anlayamamıştım. “Annem ölseydi ve böyle bir durumun olduğunu bilseydim, o kişiyi yaşadığına pişman etmek isterdim.”

“Cidden Ölüm’e Kutay’ı hapsedmesi konusunda hak mı vereceksiniz?” dedi Çağrı şaşkınlıkla. Burun kemerini sıvazladı. “Abartıyorsunuz,” diye ekledi. “Tamam, sarhoşken Afra’yı korkutması ve saçma sapan konuşması kötü bir şeydi. Dinlediğimiz ses kaydı da düpedüz kötü bir şey ama tüm bunlar...” Derin bir nefes aldı. “Hiçbirimiz bu evde olmayı hak etmiyoruz.”

“Ekran,” dedi Sarp aniden. Gözlerimi televizyona çevirdiğimde yeni yazıların gelmeye başladığını gördüm.

Ölüm: İntihar nedenlerinden biri teşvik edilmesiydi.

Ölüm: Bu teşvik konuşmasını dinleme nedeni ise sarhoş olmasıydı.

Ölüm: O gece hakkında anlatmak istediğin bir şey var mı, Tutsak 5?

“Hayır, yok,” dedi Çağrı rahat bir tavırla. “Dediğim gibi orada işim bile yoktu benim. Yolumun oraya düşmesinin imkânı yok.”

Ölüm: Yazık.

Ölüm: Sen de hatırlamıyorsun.

Ölüm: Annemi sarhoş eden sendin.

Çağrı birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ardından sakince, “Annem gece kulüplerine gidiyor muydu?” diye sordu.

Çağrı’nın, Ölüm’ün iddiasını kesin olarak reddetmemesi trajikomikti. Sorduğu soru onun doğası için normaldi. Öte yandan tüm gece çatıda oturan biri ne ara inip gece kulübüne gidebilirdi ki? Annesinin Çağrı’nın elinden alkol alma ihtimali düşük gözüküyordu. Hem Çağrı gibi birinin yolunun Samandıra’ya düşmesi cidden uçuk bir ihtimaldi.

“Allah belanı versin senin,” dedi Mete gözlerini yumarken. Parmaklarıyla alnına masaj yapıyordu. “Allah belanızı versin,” diye düzeltti. Şimdi Kutay’ı da dahil etmişti.

Aramızdan biri *gerçekten* Ölüm’ün annesini intihar etmesi için teşvik etmişti. Çağrı... *gerçekten* onu sarhoş etmiş miydi?

Sanki hatırlamadığımız anılar, aslında yaşadığımız en önemli anlardı. Vicdanımız bizi kandırmak için mi en kötü anıları, en iyileriyle değiştirirdi?

“Harika,” dedi Egemen ama sesi pek de neşeli çıkmıyordu. Dağınık, koyu sarı saçlarını çekiştirdi. “Çağrı’nın sırasının geçtiğini düşünmüştük ama onunla ilgili en önemli kısım, onun sırası geçtikten sonra ortaya çıkıyor.”

“Adamın yediği boklar say say bitmediği için her yerden bir şey çıkabiliyor,” dedi Gökhan. Nefretle Çağrı’ya bakıyordu. Alnını kapatan saçlarını geriye yatırdı. “Bu hepimizden yeni bir şeyler çıkabileceği anlamına geliyor. Sıramız geçse de bizimle işi bitmemiş olabilir.”

Haklıydı. Ölüm her an geçmişe dönebilecek gibi duruyordu. Sarp’ın annesinin ölümünü durdurabilecek son kişi olduğu bilgisini bile bize yeni vermişti. Üstelik Sarp, onun aramızda en sevdiği kişiydi. Ya da en merhametli davrandığı...

Ona kusmuk yedirttiği aklıma gelince bu düşüncem geldiği gibi kayboldu.

“Öyle bakma bana,” dedi Çağrı alınmış gibi. Gökhan’ın bakışlarına karşılık verdi. “Herkes gençken hatalar yapabilir. Ben sadece hata yapmaya daha meyilli bir gençtim.”

“Katılıyorum,” dedi Kutay.

Mete bedenini çevirip tamamen yanında oturan Kutay’a döndü. “Sen bizle dalga mı geçiyorsun?” Mete’nin tüm bedeni yüksek gerilim hattı gibiydi. Her an kavga çıkabileceği düşüncesi, beni tedirgin ediyordu. Hepsinin yüzünde ya da kollarında ufak tefek morluklar vardı. Son kavgalarını ne zaman yapmışlarsa izleri hâlâ tam olarak geçmiş değildi.

Kutay, Mete’ye yandan bir bakış attı. Korkmuş gibi gözüküyordu. Şahit olduğum kavgalarda da hiçbir zaman korktuğu olmamıştı. “Hayır. Adam haklı, herkes hata yapabilir.”

“Adam diyorsunuz iki seferdir alınıyorum ama,” dedi Çağrı

araya girerek. “Şurada ciddi bir şey konuşuyoruz. Eleman annesini sarhoş ettiğimi söylüyor.”

“Günahsız kuzu olmaz, derdi annem,” dedi Sarp. “Hem ses kaydı ya da video olmadıkça... Sen de olanları hatırlamıyorsan...”

“Bu söz böyle...” diye mırıldanan Gökhan’ın sözünü istemeden kestim. “Biz *kuzu* muyuz, Sarp?”

Sarp bana kırılgan bir bakış attı. Sanırım kendisinin kuzu olduğunu düşünüyordu.

Gözücuyla televizyonda yeni yazılar belirdiğini gördüğümde gözlerimi ondan ayırıp hızla kafamı televizyona çevirdim.

Ölüm: ...

Ölüm: Sizden anca günah keçisi olur.

“Bizi dinleyip konuyla alakalı laf da sokuyor,” dedi Egemen kaşlarını havaya kaldırırken. Siniri bozulmuş gibi görünse de bu muhabbetin içten içe onu eğlendirdiğini biliyordum.

“Onun da sohbet etmeye ihtiyacı olabilir,” dedi Sarp alçak sesle. Herkes Sarp’a döndü.

“Ne? Tüm gün bizi izliyor. Emir vermek dışında canlılarla konuştuğundan şüpheliyim.”

Ölüm’ün yalnız olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim. Hatta gündelik hayatının nasıl olabileceği ile ilgili kafa bile yormamıştım çünkü umurunda değildi. Yalnızlık çukurunda delirerek geberebilirdi. Hak ettiği şey buydu.

Kimse Sarp’a cevap vermedi.

Ölüm: Ah, istediğiniz ses kaydı mı?

Ölüm: Bunu da kanıtlayabilirim.

“Sadece... Bir şey söylemek istiyorum,” dedi Sarp araya girerek. Uzun sarı saçlarını omzundan geriye doğru attı. “Pis Yedili’de bile ses kaydından kişinin sesini alıp başka bir şey söylemiş gibi düzenleyebiliyorlardı. Hani bir de daha kaç yıl öncesinde yapmışlardı bunu. Şimdi bu eve bakarak Ölüm’ün ne kadar üst düzey bir teknolojiye sahip olduğunu tahmin etmek zor değil.” Eliyle kame-ralı silahları işaret etti. Silah selam verir gibi gıcırdadı. Sarp irkil-

CAMBAZ

di. “Sesimize ulaşıp üzerinde oynama ihtimali de var yani. Ona güvenmiyoruz. O zaman kanıtlarına niye güveniyoruz?”

Kısa bir sessizlik oldu.

Mete, Sarp’ın sırtını sıvazlarken gözlerinde farklı bir ifade vardı. “Seninle gurur duyuyorum,” dedi ciddiyetle. “Bugün biraz zekice laflar ediyorsun.”

“Ben zaten zekiyim,” dedi Sarp kaşlarını çatarken. “Zekâ görecelidir ve lise bitirmekten bağımsızdır.”

“Dediğin şey,” diyerek gönülsüzce lafa dahil oldu Kutay. “Doğru olabilirdi ama değil. En azından benim için gösterdiği kanıtlarda değil. Sokakta yanımda olan o insanlar öylesine insanlar değildi. Hepsini tanıyorum. Arkadaşlarımla kim olduğunu bulup onların görüntüleriyle oynamış olamaz. Giydikleri... Görüntüler gerçektir.”

Sarp, Kutay’a bakarken üzgün gözüküyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı. “Yani gerçekten o sözleri kadına söyledin mi?”

Kutay onun yüzüne bakakaldı. Sesli bir şekilde yutkunurken bakışlarını kaçırdı.

Sarp kafasını eğerken kasvete boğulmuştu.

Ekranda tekrar yazılar belirirken dikkatimi televizyona verdim.

Ölüm: Siz aşağılıkları oradan buradan toplayıp kafamda bir senaryo kurup ona göre sizi suçladığıma mı inanıyorsunuz?

Ölüm: Böyle bir hikâyeye inanmaktansa, kötü insanlar olduğunuzu kabullenmeye ne dersiniz?

Ölüm: Etrafınızdaki insanlar sizi nasıl biri olarak görürse görsün, gece tek başınıza kaldığınızda gerçekte kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Ölüm: Mayası günahattan olan insanlar için fazla iyimsersiniz.

“Kendini kötü biri olarak görmediğine eminim,” dedi Egemen sert bir sesle. “Delilere herkes deli diyor. Ama deliler, kalabalıkta da tek başına kaldığında da deli olmadığına inanıyor. Sen de böylesin. Bizim mayamızı düşünmektense kendine bir bak.”

Ölüm: Ben kötü biri değilim.

Ölüm: Deli de değilim.

Ölüm: Kimse benim kötü ya da deli olduğumu kanıtlayamaz.
Ölüm: Ama ben sizin tüm günahlarınızı kanıtlayabilirim.

Yazılar bir süre ekranda asılı durduktan sonra yok oldu. Ardından tekrar bir görüntü belirdi. Bu seferki görüntü eskisi kadar bulanık değildi. Kaliteli bir videoydu. Bir çatı katını gösteriyordu. Çatının kenarında bir erkek, bir de kadın oturuyordu. Kamera onların omuz hizasında, sırtlarını da biraz gösteren bir açıdan kayıt alıyordu.

Kadının sapsarı saçları gece olmasına rağmen belli oluyordu. Saçları yüzünü örtmüştü. Onun dışında videodaki diğer renkler belirsizdi, karanlık hepsini yutmuştu.

Videonun üzerinde bir hoparlör simgesi belirdi. Ardından küçük çizgiler hareketlenmeye başladı. Aynı anda kulaklarımıza sesler ulaştı.

Çağrı ayağa kalkıp televizyonun dibine girdi ve gözlerini kısarak görüntüyü incelemeye başladı.

"Eğer gitmezsen ölümümle seni de alakalı tutarlar," dedi kadın buğulu ve umutsuz bir sesle. "Her gördüğün insana yardım etmeye çalışma. Olan sadece sana olur Bu dünyada kalmayı bu kadar çok istiyorsan, aklında bulunsun."

"Abla ben atlayacağına inanmıyorum," diyen erkek sesinin Çağrı'ya ait olduğunu direkt anladım. Aynı tonlama, aynı konuşma şekli... Sadece kelimeleri biraz daha yayvandı. Bazı harfleri gereğinden fazla uzatıyordu. Bedeni kadının arkasında kaldığı için görüntüde tam olarak gözükmüyordu. "Eğer ben intihar edecek olsaydım birinin beni görmesini çaresizce beklemezdim. Gerçekten ölmek istiyorsam ölür giderdim."

"Birinin beni görmesini beklemiyorum," diye karşı çıktı kadın.

Video kaydında Çağrı'nın yüzü kadına doğru döndü. Yan profili belli olduğunda burnundan Çağrı olduğundan emin olmuştum. Kulaklarında yine küpeler vardı. Tıpkı... arkadaş ortamındaki videoda olduğu gibi gözüküyordu.

"Bu benim," dedi Çağrı şaşkınla.

"Herkes birinin onu fark etmesini ister," diye karşılık verdi Çağrı. "Yaşamaktan yorulduğumuzda insanların bunu fark etmesini bekliyoruz. Bence birinin seni tutup geri döndürmesini bekli-

yorsun. Mesela hen kafam taşak gibi yken buraya gelip oturdum çünkü yanlışlıkla düşüp ölmeyi bekliyorum içten içe."

"Neden atlamıyorsun?" Kadın sanki bir yılanın ağzından konuşuyordu. Kelimeleri tatlı bir zehirle doluydu.

"Off, yarına bir date* sözüm var. O yüzden ölemem." Videodaki Çağrı omuz silkti. "Ne zaman kendime bir şey yapacağımdan şüphelense, herkese söz veriyorum. 'Anne söz o yemeğe giderim.' 'Kanka söz o partiye gideriz.' 'Baba söz o gün seni arabayla bırakırım.' 'Aşkım söz bir dahaki sefere yapmam.'"

"Sözlerini tutmak zorunda değilsin."

"Ben sözlerimi tutarım," dedi Çağrı ısrarla. "Bok gibi bir veldim ama her zaman sözümü tutarım."

Boğazım yanarken kimse bana bakmıyor olmasına rağmen herkes bana bakıyormuş gibi hissediyordum. Kafamı çevirip Gökhan'a bakmak istedim. Kendimi zor tutuyordum.

Kadının omuzları düşerken sarı saçları hafif bir rüzgârla dalgalandı. Kadının yan profilini, burnunun kıvrımını, dudaklarının şeklini görünce göğsümün üzerine bir ağrı bindi. Dudakları dolgundu, burnunun kıvrımı kusursuzdu. Dalgalanan saçları bile ölmek isteyen birine göre fazla dolgun ve canlı gözüküyordu. Sanki... Bu görüntü bana bir şeyler çağırıyordu. Fakat ne olduğunu çözemiyordum. Tek hissettiğim şey tutarsız bir hüzdü.

Çağrı başını geriye yatırıp bir şişeyi dudaklarına doğru kaldırdı. Elinde içki şişesi olduğunu yeni fark etmişim. Kafasını ve şişeyi indirdi. Bir an sonra şişe kadının elindeydi, bu sefer kafasını geriye yatırıp şişeyi diken kendisiydi.

Gözlerim kısıldı. Şişeyi ona kendi mi vermişti, yoksa kadın mı almak için ona uzanmıştı?

Çağrı onun omzuna elini koydu. "Abla, güzel de kadınsın aslında. Yapma bence."

Kadın güldü, sadece yan profilinden bile gülüşü büyüleyiciydi. Kadın... baştan aşağıya çok güzeldi. "Güzellik beş para etmez," dediğinde sesinde acı bir şeyler vardı.

"Ölmeyi o kadar da istemiyorsun. Bunu düşününce fark eder-

* (İng.) Randevu. (c.n.)

sin. Hem bak bunu da bir daha içemezsin sonra. Zevk alınacak ve tadına bakılacak çok şey var. Erkekler de çok var."

"Ölüm, ölmemi söyledi," derken kadının sesi kısıktı.

Çocuğu olan Ölüm mü?

"Ne?" dedi Egemen aniden. "Annene ölmesini söyleyen sen miydin?" Ölüm'e hitaben konuşmuştu, yüzünü silahlardan birine çevirmişti.

Video ve ses aniden durdu. Videonun üstünde yazılar belirdi.

Ölüm: Herkesin kendi Ölüm'ü vardır.

Ölüm: Onunki ben değilim.

"Bu ne anasını satayım! Sizde nesilden nesile gelenek mi?" diye homurdandı Mete.

Ölüm onun dediğini umursamadı. Mesajları ekrandan yok olurken video da ses kaydı da tekrar harekete geçti. Çağrı televizyonun dibinde oturmuş şok içinde kendini izliyor, geçmişteki halinin söylediklerini dinliyordu.

"Herkes ölmek istiyor," diye devam etti Çağrı'nın sesi. "Ben yardım ederim bak sana, param da var. Instagram'ını verir misin varsa? Ya da telefon numaranı. Yanlış anlama lütfen. Zaten çok büyüksün benden. Ben milf sevmiyorum ne kadar güzel olsa da. Sarmıyor beni. Her neyse, ben de sana yardımcı olabilirim. Bence sarhoş değilken seni ikna edebilirim."

"Tanımadığın birine yardım etmeye çalışma."

"Bence dünyada en az birine iyi geliyorsundur," diye directti Çağrı. "Bu yeterli."

Kadın zarif bir kahkaha patlattı. Ölüm'ün annesinin görünüşündeki ve sesindeki her şey rahatsız edici derecede kusursuzdu. "Tam şu an atlasam, başına geleceklerden dolayı benden nefret edeceksin."

Çağrı geriye yaslandığında yüzü ortaya çıktı. Dudakları düz bir çizgi halini almıştı. "Paramla kurtulurdum."

Kadın yüzünü ona döndüğünde sadece kafasının arkası gözük-tü. "Oğluma karşı değil."

* Orta yaşlı çekici kadınlar için kullanılan tabirdir. (c.n.)

Çağrı yine dikkat kesilmişti. *"Bir oğlun mu var? Zenginse net bizim partilerde tanışmışsındır."*

"Evet," derken kadının sesinde en ufak bir duygu yoktu.

"O zaman onun için yaşamalısın," dedi Çağrı kendinden emin bir şekilde. *"Dünyada en sevdiği insanlardan birisindir, değil mi? Ben annem olmadan yapamazdım."*

Videonun ve ses kaydının devamı sessizlikti. Videonun kenarında "2x" ibaresi belirdiğinde Çağrı'nın ve Ölüm'ün annesinin hareketleri hızlandı. Video tekrar yavaşladığında kadın elindeki şişeyi bitirmiş, arkasına dönüp çatının kenarına koymuştu. Bu kısa anda yüzünün tamamı bir anlığına ekrana yansımıştı. Kadın fazla kusursuz gözükse de görünüşünde ters bir şeyler olduğunu hissettim. Ancak ne olduğunu anlayamıyordum.

Videonun kenarındaki ibare tekrar '1x'e döndüğünde görüntü yavaşladı.

"Sen gerçekten iyi bir çocuksun," dedi kadın. Ses tonu tekrar değişmişti. Şimdi bir kabulleniş yaşıyor gibi tatlı, hafif bir sesle konuşmuştu. *"Sen... beni yaşamaya ikna ettin."*

Videodaki Çağrı neşeyle kısa bir kahkaha attı. *"Gerçekten mi?"*

Kadın başını sallayarak onu onayladı. *"Çocuğum varken bunu yapamam, haklısın. Sanırım biraz daha alkol alıp insanlar sokağa çıkmadan kalkıp buradan gideceğim."* 90'lardaki İstanbulluların sahip olduğu temiz Türkçe ile konuşuyordu. *"Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."*

Çağrı çatının kenarından indi. Pantolonunun kalçasını silkeledi. Ardından bir iki adım atıp yalpaladı. *"Alkolü o kadar kenarda otururken alma,"* dedi uyarırcasına. *"Bira ve atıştırmalık almıştım, onlar sana emanet. Hepsini içme."*

Ekran karanlığa gömüldü.

"Hassiktir," dedi Çağrı. Televizyonun dibinde boş ekrana bakmaya devam ediyordu. *"Bu harbi benim lan."*

"Parlak genç Çağrı mı?" diye sordu Egemen. Gözlerini iki kere açıp kapadı. *"İyilik meleği misin sen?"*

"Bana da fazla iyi geldin," diye yorumladı Mete. Acaba ne hissediyordu? Ayık kafayla kadını çok da umursamadan iş görüşmesine yetişmek için binanın altından geçip gitmişti. Çağrı ise gidip onunla konuşmuş, ikna etmeye çalışmıştı.

“*Shop* olabilir,” dedi Gökhan kayıtsızca.

Çağrı kaşlarını çatarak onlara döndü. “Yakışıklılığım anlamında tabii vidcodakinden daha iyiydim, bir tarzım vardı ama... sanırım... *shop* değilim.”

“Aslında karakter anlamında söylemiştik,” dedi Gökhan kafasını yana eğerken.

“Sonuçta aptal gibi bir poşet içkiyi kadının yanında bırakıp gitmiş,” dedi Egemen iç geçirirken. Yüzünü ellerine gömdü. Çağrı’ya tekrar fiş sokmayı düşünüyor olabilirdi.

“Lan kadını yaşamaya ikna etmişim!” diye bağırdı Çağrı. Kendi de şok içindeydi. İşaretparmağıyla Kutay’ı gösterdi. “Bu lavuk gelip tezahürat yapmasaydı, bu siktiğimin evine tıklılmıyorduk lan! Kadın belki sakın sakın aşağıya inip gidecekti!”

“Eminim kendine başka bir bahane bulurdu,” diye mırıldandım.

“Hayır!” diye yakındı Çağrı bana bakarak.

“Bana bok atma,” dedi Kutay yüzünü ekşitirken. “Kadm her türlü intihar edebilirdi. Bu sefer onu tam olarak ikna edemeyip üstüne alkol verdin diye Ölüm, onun ölümünde en büyük sorumlunun sen olduğunu düşünebilirdi. Kadına alkol verdin,” diye vurguladı. “Hem de bir poşet dolusu. Benimle konuşurken çoktan *sarhoştun*. Belki de sarhoş olmasa atlamayacaktı.”

“İhtimalleri bilemeyiz,” dedim araya girerek. “Birbirinize saldırmamız doğru değil. İkinizin de yaptıkları buraya hapsedilmeniz için geçerli bahaneler değil, bu kadar. Ölüm’ün adalet sistemine göre değil, ülkenin adalet sistemine göre yargılanırdınız gerekirse.”

Gökhan bıyık altından güldü. “*Ülkenin adalet sistemi.*”

Çağrı ayağa kalkıp heyecanla ileri geri yürümeye başladı. “Madem *ben* onu yaşamaya ikna etmişim,” dedi düşünceli bir tavırla. “Bu evde niye ağzıma sıcıldı lan? Ağzıma fiş girdi, tacize uğradım, dayak yedim, ifşa edildim, *kimse* tarafından sevilmiyorum...”

Ekranda yazılar belirdi.

Ölüm: Daha fazlasını hak ediyorsun.

Ölüm: İntiharı düşünen bir kadının sarhoş olmasına neden oldun.

Ölüm: Sana daha fazlasını da yaşatacağım.

Ölüm :)

Tacizden *daha fazlası* ne olabilirdi?

Çağrı ekrana bakarken donakaldı. “Bu gülücük,” dedi donuk bir şekilde. “Bu gülücük hiçbir zaman hayra alamet olmuyor.”

Çağrı’yı savunmak istedim. Dudaklarımı aralayacağım sırada en son Gökhan’la Çağrı’nın yaşayacağı şeylere engel olmaya çalıştığımda neler olduğunu hatırladım. Sonuç onlar için de benim için de iyi bitmemişti. Bu yüzden susup dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kutay’a bakarken, “Benim yaptığım, senin yaptığının yanından bile geçmez,” dedi Çağrı ciddiyetle. “Öl demişsin ya kadına.”

“Yeter,” dedim bıkkın bir şekilde. Kutay’ı savunduğum yoktu. Sadece “kim daha iyi, kim daha kötü” yarışmasının hiçbir yere ulaşmayacağını farkındaydım.

“Günah mı kapıştırıyorsunuz?” dedi Mete sabırsızca. “İkinizi de cehennem cennet gibi hayal edene kadar dövebiliriz. Çenenizi kapatın ve sidik yarıştırmayın.”

“İkinizin yaptığı da yanlış bir hareket sayılır,” dedi Gökhan bıkkın bir şekilde. “Çağrı’nın onu ikna etmesi güzel fakat ona alkol vermesi bir hataymış. Kutay’ın yaptığından bahsetmeyeceğim bile. Yine de tüm bunlar onun...” Duraksadı. “*Deniz’in* intihar etme nedeni değil. En başında zaten intihar etmek istiyormuş. Ne olursa olsun, kimse burada olmayı hak etmiyor.” Derin bir nefes aldı. “Benim dikkatimi başka bir şey çekti.”

Bakışlarından, zihnindeki çarkların çalıştığı belli oluyordu. “Ne fark ettin?” dedim onu teşvik etmek için.

“Neden bunlar *kayıt altına* alınmış?” dedi Gökhan gözlerini bana çevirirken. “Kutay’inkinde ses kaydı dinledik. Yani ses kaydına alan ya Deniz’in ta kendisiydi ya da başka biri, Deniz fark etmeden oraya bir ses kayıt cihazı bırakmıştı. Ya da başka bir ihtimal... Biri Deniz oraya gitmeden bunu yapmıştı. Fakat fark etmeden yapıldığını sanmıyorum. Çağrı’nın videosunda ya bir kamera ya da bir telefonla video çekilmiş. Çatı çok büyük gözüküyor ve kadının dönüp bunu fark etmeme ihtimali yok. Açık bile özellikle seçilmiş gibi.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Yani...” dedi Mete. “Kadının kendini kayda alma ihtimali daha mantıklı gözüküyor.”

IŞIL LİMAE

“Burada da asıl soru karşımıza çıkıyor,” dedi Egemen avucunu çenesine dayarken. “*Neden* böyle bir şey yaptı?”

Sarp ve Çağrı başlarını sallarken Kutay sessiz kaldı. Gökhan herkesin ona katılmasıyla birlikte oturduğu koltukta iyice dikleşti. “Buna cevap vermesi gereken kişi Ölüm,” dedi Gökhan kendinden emin bir şekilde. “Bu ses kayıtları ve video bunun bir tuzak olduğunu düşündürüyor bana.”

“Ee...” diye söze girdi Sarp. “Biri intihar etmeye karar veriyor. Sonra da ona engel olmayan, teşvik eden ya da -III- kafasını kaldırıp çatıya bakmayan kişileri tespit ediyor. Bu da Ölüm’ün oyun oynaması için seçtiği insanları toplamasına mı yarıyor?”

Ölüm’ün başka bir kişiliğini tanıdığımı söylemişlerdi. Yani bir noktada, Sarp’ın teorisine dahil değildim. İşin içinde tesadüfler vardı. Deniz intihar etmeden önce Ölüm’ün bir eve hapsedeceği insanlar aradığını düşünemiyordum. Bu... çok daha *delice* olurdu.

“Bence alınan kayıtların bununla ilgisi yok,” dedim dirseklerimi dizlerime dayarken. Hiçbirinin yüzüne bakmadan örgümden kurtulup yüzüme dökülen saçları geriye ittim. “İçimden bir ses böyle söylüyor.” Kafamı kaldırıp kameralı silahlardan en yakında olana gözlerimi diktim. “Neden çatı katında video kaydı var?” diye sorarken her kelimeyi vurgulamıştım.

Televizyonda yazılar belirmeye başladığında hepimiz oraya döndük.

Ölüm: Olanları kayda alan ben değildim, annemdi.

Ölüm: Bu onun tedavisi için bir terapi yöntemi.

Ölüm: Annem ölmeden önce bir kayıt alındığından haberim yoktu.

Ölüm: Siz de planda yoktunuz.

Ölüm: O güne dek sizden nefret ettiğim kadar nefret ettiğim hiçbir canlı olmamıştı.

“Annen oradayken *sen* neredeydin?” diye sorarken sesim ruhsuzdu.

Ölüm: Nerede olduğunu bilmiyordum.

Ölüm: Onu arıyordum.

CAMBAZ

“Annen *senden* mi kaçıyordu?” Bu sefer hissettiğim dehşet sesime yansımıştı. Ölüm’ün annesiyle ilişkisi tam olarak nasıldı?

Ölüm: Hayır, onu bulmamı bekliyordu.

Salona bir ağırlık çöktü. İlk defa o kadının ölümünde aramızdan birilerinin etkisi olduğunu biliyorduk. Gözlerimi Çağrı’ya çevirdim. Biraz olsun üzül­düğü, aşağıya eğimli duran dudaklarından belli oluyordu. Kutay’ın yüz ifadesi ise daha sert ve vurdumduymazdı. Kaşları çatılmıştı.

Gökhan’a katılıyordum. Deniz’in ölümü tamamen onların ve bizim suçumuz değildi ama...

Avucumu alnıma dayayıp ofladım.

“Duruma göre hepimiz bir şekilde o sokaktaydık,” dedi Egemen. Kafamı kaldırıp ona baktığımda koltukta dik oturmaya başladığını fark ettim. Kahverengi gözleri kısılmıştı. “Bu hikâyedeki yerimi anlamıyorum.”

Cevap gecikmedi.

Ölüm: Hepinizin bir sırası var.

Ölüm: Sabırlı olmalısın.

Ölüm: Eğer bir şeyleri konuşmak istiyorsanız, Tutsak 7 de sen de geçmişiniz hakkında konuşmaya başlayabilirsiniz.

Geçmişimi anlatma düşüncesi kalbimin sıkışmasına neden olurken Egemen’le gözlerimiz aynı anda buluştu. Ben onun geçmişinin ufak bir parçasını biliyordum. O da benim geçmişimden bir parçaya sahipti. Ancak ne birbirimize ne de diğerlerine hikâyenin tamamını anlatmıştık.

Eğer anlatmak zorunda kalacaksam anlatabilirdim. Zorunda olmadığım sürece... Yaşadıklarım, kendi isteğimle anlatabileceğim şeyler değildi.

“Egemen kadını itmiş olabilir.” Gökhan’ın sözleri gözlerimin ona dönmesine neden oldu. Üzerine dönen bakışları fark edince omuz silkti. “Tabii bu ihtimalde muhtemelen binadan çıkamaz ve yakalanırdı ama...”

“Ya da,” dedi Sarp sertçe onun sözünü keserek. “Trafığı tıkayıp

Mete'nin geç kalmasına neden olmuş, sizin bakkaldan sakız almış, Afra'ya çelme takmış, Çağrı'nın siyah içki poşetini üreten şirkette eli poşete değmiş olabilir. Ne kadar mantıklı nedenler, değil mi? Ya da *onun da* ekmek almaya giderken kafasını kaldırıp gökyüzüne bakası falan gelmemiştir belki. Bu da çok *mantıklı*."

"Sen biraz gerildin sanki," dedi Mete.

"Evet, çok gerildim," dedi Sarp ellerini saçlarına daldırarak. "Babamın Samandıra'da kiraya çıktığı günü yok etmek istiyorum. Bu nasıl mahalle ya?"

Telefon titrediğinde irkildim. Gözlerim önce bomboş televizyon ekranına, sonra da telefona kaydı. Ölüm tekrar telefondan yazmaya dönmüştü.

Ölüm: Artık ikiyüzlünün gerçeklerini öğrenme vakti geldi.

Ölüm: Ona kim olduğunu sor.

Ölüm: Bu onun canını en çok acıtan soru.

Ölüm: Bana anlattığı gibi size anlatmasını iste.

Sabah yazan kişinin bu mesajları görüp görmediğini merak ederken sertçe yutkundum. Ardından gözlerimi koltukların arasında duran orta sehpa sabitledim. Kutay'a bakmak istememiştim. "Ölüm, Kutay'ın konuşmasını istiyor," diye başladım. "Soruyor ki... *Sen kimsin?*" Boğazımı temizledim. "Ölüm'e anlattığı gibi anlatmasını istiyor."

Sessizlik tekrar etrafımızı kuşatırken hafif bir iç geçirme sesi bunu bozdu. "Hayır," diye mırıldandı Kutay. "Ölüm'e anlattığım gibi anlatmak istemiyorum."

"Ne olursa, söyle gitsin," dedi Mete sert bir sesle. "Gerçekleri söylemediğin sürece sana söyletene kadar zaten durmayacak."

"Bir kadına *tecavüz* mü ettin?" diye sordu Egemen pat diye. "Ya da taciz mi ettin?"

Herkes suspus oldu. Bunu bu kadar ani sorabilmesi dilimin boğazıma kaçmasına neden olmuştu.

Kutay ona yandan bir bakış attı. Cevap vermedi. Gözlerini

önüne çevirip onu duymamış gibi konuşmaya devam etti. “Olanları Ölüm’e anlattığım gibi size anlatmayacağım çünkü sizden beni anlamamanızı bekliyorum. Hayır, kimseye tecavüz etmedim. Sapık da değilim. Çağrı’nın aksine.”

“Ben sapık değilim,” diye tersledi Çağrı onu. “Sadece delidolu ve aktifim.”

“İlk günlerde Afra’ya neler yaşattığını biliyoruz.”

Çağrı kaşlarını çatı. “Bunun özrünü dilemişim,” derken sesi alçalmıştı. Kendini bu konuda çok da savunamıyordu.

“Geçti gitti,” dedim konuyu kapatmak için. Gözlerimi Kutay’ın yüzüne çevirdim. “Anlatmaya devam et. Neden seni anlamamızı istiyorsun?”

“Elimde değil,” dedi Kutay kırılgan bir sesle. Sanki ona hakaret etmişim. “Nasıl hissettiğimi daha önce yakın arkadaşım dediğim, yıllarca tanıdığım insanlara bile hiç anlatmamıştım. Bu benim için bir ilk. Ne tepki vereceğinizi merak ediyorum. Belki sorunluyumdur, belki bazı insanlar da benim gibi düşünüyordur... Yalnızca anlayacak mısınız merak ediyorum.”

“Şansını dene,” diyerek destek çıkan kişi Gökhan’dı. Kutay’a bakışında ılımlı hiçbir şey yoktu ama onu anlatmaya teşvik etmişti. Belki... kendisi de hikâyesini anlatırken bizden anlayış beklediği için onu anlıyordu.

“Hayatım boyunca hep kim olduğumu düşündüm,” diye başladı Kutay. Gözlerini ellerine indirdi. “Ortaokulda voleybol ve futbol oynardım mesela. Ama bunu kendi zevkim için yapıp yapmadığımı hiçbir zaman anlayamazdım. Telefonda, bilgisayardan birkaç oyun oynamıştım fakat bunu da eğlendiğim için yapmamıştım. Böyle şeyleri yapıyordum çünkü... bu sayede çevremdeki insanlarla konuşacak bir şeyim oluyordu. Elimde onlarla iletişime geçecek bir şey oluyordu ve ben yaratılışımdan beri buna açtım.”

“İnsanlarla konuşmaya mı?” dedi Sarp tuhaf bir ifadeyle. Asosyal sosyal olarak bunu garipsemesi tuhaftı. Ben asosyaldim ve bir bağı hasret çekmiyordum. Sarp asosyalı ama bilgisayarda onun için kocaman bir sosyal ağ vardı. Kutay ise...

“Evet,” dedi Kutay dudaklarını diliyle ıslatarak. “Yaşıma yakın kuzenim yoktu. Mahallede her zaman oyun için gruplar olurdu ve ben beş yaşında, bir grubun içine girmem gerekiyorsa *onlar-*

dan biri olmam gerektiğini fark etmişim. Hem ilgilerini çekecek kadar farklı hem de seni kendilerinden biri olarak görecektik kadar tanıdık olmalıydın. Hayatımda karşılaştığım tüm ilişki dinamikleri bu sistemle ilerliyordu ve ben, iletişim kurmak için bir şeyler yapıp dururken her seferinde yaptığım şeylerden zevk almadığımı fark ediyordum.”

Bu hissi bilmiyordum. Hiç başkası seviyor diye kendi zevk almadığım bir aktiviteyi yapmamıştım. Yine de söylediklerini, insan ilişkilerini analiz etme şeklini anlayabiliyordum. Haklıydı. Bir topluluğa dahil olmak için ilgilerini çekmen yeterli olmuyordu. Bu sadece daha fazla bela getiriyordu. Onlardan biriymiş gibi gözükmen gerekiyordu.

“Korkutucuydu. Sanki bir kişiliğim, benlik duygum yoktu. Kim olduğumu bilmiyordum. Sadece onların arasında olmak için şekilden şekle giren bir varlıktan ibarettim. Yeri geldi sınıfın şebeği, yeri geldi üniversitede sorumluluk sahibi biri, yeri geldi arkadaş grubunda sürekli yapacak bir şeyler bulmayı başaran kıyak kişi oluyordum. Bunların hiçbirisi öylesine, doğal bir şekilde gelişen davranışlar değildi. Kendimi *herhangi biri* olmak için zorluyordum. Ve kendimi ne zaman farklı bir kalıpta görsem, kim olduğum sorusunun cevabı zihnimde daha da silikleşiyordu. En sevdiğim yemek, en sevdiğim aktivite, en sevdiğim insan... Hepsi soran kişiye göre değişiyordu.”

“Biz buna ikiyüzlülük diyoruz ama sen bilirsin,” dedi Egemen alayla. “Tanıştığın her insana fark ettirmeden yağ çekiyormuşsun.”

“Sen de iki dakika ortalığı karıştırma,” dedi Mete kaşlarını çatarak.

Boğazımı temizleyip ikisinin de dikkatini kendi üzerime çektim. Onlara zayıf bir tebessüm yolladıktan sonra tebessümüm tamamen silindiğinde gözlerimi Kutay’a kaydırdım. “Devam et.”

“Sürekli lafımı kesip duracaklar mı?”

“Olmaması için uğraşıyoruz ya,” diye homurdandım.

“Her sorunun cevabı soran kişiye göre değişiyordu,” diye teşvik etti Sarp onun son cümlelerini özetleyerek. “Ya sonra...”

Kutay’ın kaşları çatıldı. Odaklanmaya çalışıyormuş gibi duraksadı. “Eee... Çünkü insanlar bir soru sorduğunda bunu seni merak ettikleri için sormazlar. Senin ne kadar kendisine benzediğini iç-

güdüsel bir şekilde merak ederler. Verdiğin cevabın ve kişiliğinin hoşlarına gidip gitmediğine bakarlar.”

“Ve sen de onların hoşuna gitmek için soruların cevaplarını o kadar değiştirdin ki, soruların gerçek cevabını hatırlamıyorsun,” dedim olayı bağlayıp.

Kutay’ın gözleri yüzüme kaydı. “Evet,” derken şaşkın gözüktüyordu. “Biri benimle tanıştığında beni sevmemesine imkân yoktu. İnsanlara bir bakış atarak karşılarında ne görmek istediklerini tahmin edebiliyordum. Ve ben de o kişiye dönüşüyordum. Sosyal farkındalığım gereğinden erken gelişmişti ve insan ilişkilerinin dinamiği ben daha neden beş parmağım var diye sorgulamaya başlamadan zihnimde yer edinmişti.

“Sadece mutlu olmak istiyordum.” Kutay ellerini iki yana açıp tek tek hepimize baktı. “Etrafımda kimse olmadığında inanılmaz mutsuz hissediyordum, ki yalnızlığı da denemiştim. Kendimi bulmaya çalıştığım, birkaç kişisel gelişim kitabı okuduğum zamanlar olmuştu. Kim olduğumu, neleri sevdiğimi anlamayı denedim ama bir türlü bunun cevabına ulaşamıyordum. Yalnızlık hiçbir zaman bana göre olmamıştı çünkü etrafımda ona göre şekil alacağım biri olmadıkça bir benliğim bile olmuyordu. Kitap mı okuyacaktım? Oyun mu oynayacaktım? Yürüyüşe mi çıkacaktım? Bunların hiçbiri tek başıma olduğumda beni mutlu eden şeyler değildi.”

Kutay konuşurken telefon titredi. Konuşmayı bırakıp bana baktı. Gözlerimi ekrana indirdim.

Ölüm: İçim bayıldı.

“Eee,” dedim gözlerimi zar zor telefondan ayırırken. Ölüm biraz kabaydı. “Devam edebilirsin.”

“Ne yaparsam yapayım, ailemin istediği kişi olamıyordum,” diye devam etti Kutay. “En zor kısmı buydu. Tüm insanlara kendimi sevdirebilirdim ancak onların karşısında mükemmel, iyi niyetli ve onları hayal kırıklığına uğratmayacak oğul olmayı başaramazdım. Onların yanında her zaman iyi ahlaklıydım. Davranışlarım, giyimim, kuşamım... Hepsi istedikleri gibiydi. Yine de her seferinde beni eleştirecek bir şey bulmayı başarıyorlardı. Tam onların istediği biri gibi olduğumu düşünürken bunun tam tersi çıkıyordu.”

Ah, bu kısmı anlayabilirdim. Aslında... hepimiz anlayabilirdik. Hangi birimiz anne babamızın istediği biri gibi olmak için çabalamamıştık ki? Gözlerimi Gökhan'a kaydırdığımda onu bana bakarken yakaladım. Ona baktığımı fark edince kaşlarını hafifçe çatıp Kutay'a döndü.

"Üniversite sınavı sonucu geldiğinde sonucum onları hayal kırıklığına uğrattı. Ya doktor ya diş hekimi ya da eczacı olacaktım. Diğer her şey onların gözünde kıdemsiz ve önemsizdi. Kesinlikle işsiz kalma garantiliydi. Kendileri eğitimsizdi, bu yüzden benim onlardan farklı olmamı istiyorlardı." Duraksayıp daha yumuşak bir sesle devam etti. "Onların beklentisini anlayabiliyordum. Yine de başaramayacağımı biliyordum. Kendini tanımayan biri, hangi çalışma yöntemini kullanarak bir şeyleri anlayacağım da bulamazdı. Daha ne olduğumu bile bilmiyordum. Ne olmak istediğime hiç kafa yormamıştım. Hedefsiz, nasıl bir teknikle çalışması gerektiğini bilmeyen biri nasıl iyi bir sonuç elde edebilirdi ki?"

"En iyi sonucu elde edip sonra hedef belirlemeyi deneyebilirsiniz," dedi Egemen ona bakmadan. Gözlerini tavana sabitlemişti. "Eh, sanırım senin için iş işten geçti. Afra ve Gökhan bunu düşünebilir."

"Sağ ol ama üniversite sınavı şu an aklımdaki son şey," dedi Gökhan iç geçirerek.

"Ben de intihar ederek bu yılını kaçırdım sanırım," dedim gözlerimi kaçırarak. "Gerçi her türlü bu evde tıkılıp kalmıştım ama..."

Telefon titredi.

Ölüm: Sizin için soruları çalıp sizi burada sınav yapmamı ister misiniz?

Ölüm: Tabii neredeyse bir yıl var.

Ekrana bakakaldım. Yutkunuşum odadaki herkesin duyabileceği kadar sesliydi. "Ölüm... Soruları çalıp bizi burada sınav yapmayı teklif etti. *Hımm...* Seneye olan sınav için konuşuyor."

Gökhan'la göz göze geldik.

"Yok, sağ ol," dedi soğuk bir sesle. "Çalınmış sorulara ihtiyacım yok."

“İstersen Ölüm sana bir tıp ayarlasın,” dedi Egemen alayla Kutay’a bakarken.

“Seni henüz konuşturmadığına göre seni daha çok seviyor gibi. İstersen sana ayarlasın,” dedi Kutay. Bir elini yumruk yapıp gevşetiyordu.

“İhtiyacım yok,” dedi Egemen kedi gülümsemesiyle.

“Neyse ne,” dedi Sarp üniversite ve sınav mevzularını gram umursamadan. Tekrar Kutay’a döndü. “Sınava çalışmış mıydın sen?”

Kutay başını onaylarcasına salladı. “Aylarca her gün düzenli çalışmama rağmen hiçbir sonuca ulaşamadım. Onların istediğini elde edemedim. Böylece tekrar sınava hazırlandım. On yedi buçuk yaşında mezun olduğumdan dolayı sene kaybetmiş de olmamıştım.”

“Bizim oğlan da sınava çok hırslı hazırlanıyor,” diyerek sözünü kesen bu sefer Çağrı’ydı.

Kutay sözlerine devam etmeye çalışırken Çağrı’ya dik dik baktı. “Aileme göre dünyanın en zeki, potansiyeli sonsuz olan çocuklarından biriydim.”

“Ailen de maşallah çok iyi tanıyormuş seni,” dedi Çağrı koltuğuna çökerek. “Rol yaparak istediğin her şey olabileceğin kısmı doğru en azından.”

Kutay dişlerini gıcırdattı. Gözlerini zar zor Çağrı’dan ayırıp bakışlarını televizyona dikti. “Onlara göre çalıştıgımda yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Bu yüzden sonuçlar geldiğinde bu sefer gözlerinde daha büyük bir hayal kırıklığına dönüşmüştüm. Ailemle bir kere bile kavga etmemiştim. Her zaman onların suyuna giderdim ama... O yaz, onlarla ilk kez kavga ettim. Bana aldıkları kitaplara ve beni yazdırdıkları dershaneye verdikleri paranın lafını ettiler. O kadar gözüm dönmüştü ki, bir an üniversite okumak bile umurumda değildi. Fakat onları hayatımdan kesin bir şekilde silip atamazdım. Dört yıllık yazmak istemiyordum. Onlardan olabildiğince az süre para almak istiyordum. Böylece onları tamamen silemeyeceğim için gidip köpek gibi iki yıllık sağlık bölümü yazdım.”

“Ve böylece evde pansuman yapmayı bilen biri olmuş oldu,” dedi Sarp neşeyle. “Bence bölümün gayet iyi. Sana bir şeyler katmış.”

“Pansuman yapmayı üniversitede öğrenmedim,” dedi Kutay göz devirirken. “Sokak kavgalarında lazım oluyordu.”

Sarp’ın neşesi havası kaçan bir balon gibi söndü.

“Pandemide ne öğrenebilirdim ki?” dedi Kutay omuz silerken. Sarp’ın tepkisine karşı savunmaya geçmişti.

“Hesaplarıma göre eğitiminin büyük bir kısmı pandemiye denk gelmiyordu,” dedi Gökhan üsteleyerek. “Ne bahanesi bu?”

“Bak, ilkel pansuman taktikleri için iki yıllık bölüm okumaya gerek var mı sanıyorsun?”

Kurşunun sıyırdığı koluna bakarak, “Kolum sakat kalmadı diye sevinmeliyim sanırım,” dedi Egemen. O sıyrığın sebebi *ben-dim*. Kırmızı bölgeden beni çekmeye çalışırken bunun olmasına neden olmuştum ve... Sanırım bir şekilde Egemen’e zarar vermeyi sürekli başarıyordum. Ne yaparsam yapayım, vicdanım tarafından suçlandığım taşlama duvarından kendimi kurtaramıyordum.

“İçine zehir yerleştirdim,” dedi Kutay, Egemen’e ters ters bakarken. “Birkaç aya ölürsün.”

Egemen alayla sırtsa da yüzünde donuk bir şeyler vardı.

Kan kustuğu an tekrar aklıma gelirken kaşlarını çatıldı. Egemen *gerçekten* öleceğini düşünüyor olabilir miydi?

“Komik değildi,” dedim gözlerimi Kutay’a dikerken. “Sırf odama izinsiz girdin diye Ölüm şu anda bile seni öldürebilir.”

“Evet, öldürebilir,” dedi Kutay rahat bir tavırla. “Onun için oldukça önemli olduğun belli oluyor.” Onun derken kastettiği kişinin Egemen olmadığını hemen anlayamamıştım. *Ölüm’den* bahsediyordu.

“Tamam, tamam,” dedi Sarp koltukta öne eğilip ellerini iki yana açarken. “Herkes her an ölebilir. Ecel mecel falan... Devam mı etsek artık? Farkında değilsiniz galiba ama iki saattir silahlar gıçgıç gıçgıç oradan oraya dönüp duruyor.”

“Pekâlâ,” diye mırıldandım. Konuşma yönetme işini Ölüm’ün istediği gibi üstlenecektim. Eve ilk geldiğimdeki gibi değildi hiçbir şey. Artık bir soru sorduğumda kimse çıldırıp sağa sola saldırmaya çalışmıyordu. “Nasıl hissettiğinden bahsettin. Ölüm’ün söylemeni istediği...” Doğru kelimeyi bir süre düşündüm ama aslında kelime oldukça basitti. “*Geçmişinden* bahsetmeni istiyorum.”

“Ha o mu,” dedi Kutay gülümseyerek. Ela gözleri donuklaştı.

Sanki içerde bir yerlere, bir şeylerin üstüne perde çekilmişti. “Beş kişilik bir arkadaş grubumuz vardı, videoda gördükleriniz onlardı. Sevgili olan iki yakın arkadaşımın ayrılmasına neden oldum. Hatta sonra çocuğu hapse attırdım iftira atarak. İkisi ayrıldıktan sonra ilişkileri pek iyi gitmiyordu da. Sanırım diğer arkadaşımın da intihar etmesine neden oldum, geriye mektup bırakmadığı için çok bir fikrim yok. Ama son konuşmamızda bana epey küfretmişti. Diğer bir arkadaşımı da ihbar edip hapse sokturdum.” Bir an duraksadı. “Sanırım bu kadar.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken Kutay’ın yüzüne bakakaldım. Egemen kaşlarını kaldırmış, yüzünü eline yaslamışken eğleniyor gibi gözüküyordu. Mete’nin gözleri bile irileşmişti. Sarp bomboş bir yüz ifadesiyle televizyona bakıyordu, *ne düşünüyordu ki?* Gökhan’ın yüzünde mimik bile oynamamıştı.

Çağrı bir gülümsemeyle öne eğildi. Ellerini kavuşturup boğazını temizlerken samimi gözüküyordu.

“Kanka, arkadaş grubunun *belasını sikmişsin*.”

Kutay, Çağrı’nın dediğine tepki vermedi. Dudaklarının yukarıya doğru yükselen kıvrımı düzleşmişti. Çenesinin belli belirsiz titremesinden kendini kastığı belliydi. Her an olaylar ve insanlar üzerinde kontrol sahibi olan Kutay, kendi gerçeklerini apaçık ortaya dökerken bu kontrolü kaybetmişti.

Kutay, ela gözlerini yavaşça yüzüme çevirdiğinde sertçe yutkundu. Gözlerinin rengi daha da açılmış, gözbebekleri küçülmüştü. “Evet,” dedi pürüzlü bir sesle. “Ölüm’ün anlatmamı istediği şey bu, değil mi?”

Cevap olarak gözlerimi telefona indirdim.

Ölüm: Muhteşem arkadaş grubunda yaşanan her şeyi anlatsın.

Ölüm: Yalan yok.

Ölüm: Tıpkı bana anlattığı gibi.

“Arkadaş grubunda yaşadığın her şeyi anlatmanı istiyor,” dedim soğuk bir sesle. Kafamı meşgul eden şey, iftira atarak arkadaşlarını hapse tıktırmasıydı. Hikâyenin altından ne çıkacağını kestiremiyordum. Dahası mümkünmüş gibi Kutay’ın gözümde daha da düşmesini istemiyordum.

Tutsakların yanında tuhaf bir şekilde huzurlu hissederken Kutay'a karşı düşüncelerimin huzursuzluğa neden olmasını istemiyordum.

Onların yanında güvende hissetmek istiyordum. Bir kafeste değilmişim de *evdeymişim* gibi...

"Sen anlatmadan önce baştan söyleyeyim," dedi Mete uyarırcasına. "Neler söylediğini biliyoruz. Bundan böyle Afra'yı rahatsız edecek en ufak bir şey yaparsan, Ölüm'den önce *ben* seni öldürürüm. Nasıl olsa buradan çıkamayacağız." Duraksadı. "Kaybedecek bir şeyim yok ama koruyabileceğim biri var."

Boğazım düğümlenirken gözlerimin dolmaması için başımı hafifçe kaldırdım ve birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Belki korumak istediği ben değildim, ablasının bende gördüğü silik varlığıydı. Yine de bu, sözlerinin gerçekliğini değiştirmiyordu.

"Afra'ya neden zarar vereyim? Sarhoşken odasına gittiğimde tek amacın hepinizden önce ona kendimi açmaktı." Kutay, Mete'ye kaçamak bir akış atarken kaşları çatılmıştı. Ona yalnızca, "Kötü bir dinleyicisin," demekle yetindi.

Mete'yle konuşmalarımızı düşünürken dudaklarım titredi. "Hayır, değil," derken sesim yumuşaktı. *Bana karşı değil.*

Kutay burnundan derin bir nefes aldı. "Herkes o kadar 'iyi' bir dinleyici ki, biri sözümü böldüğünde bunu cümlemin sonu sanıyorum," derken sesi alaylıydı. "Sana karşı bu evde herkes iyi bir dinleyici olmuş olabilir, *prenses*. Benim gibi birinden sana tavsiye, insanları sadece sana olan davranışlarına göre değerlendirme. Her zaman başka bir yüzleri daha vardır. *Her zaman.*"

Ses tonu yüzümü buruşturmama neden oldu. Mete'nin kişiye göre davrandığını farkındaydım. İstediginde dünyanın en iyi dinleyicisi de olabilirdi. Sadece... Kutay'a kendince hak ettiği muameleyi gösteriyordu.

"*Prenses*," diye tekrarladı Egemen alayla. Gözlerimi ona kaydırdım. Benim takılmadığım kelimeye mi takılmıştı?

Kutay sırtarak ona yandan bir bakış attı. "Tepkini merak etmiştim."

Egemen göz devirse de cevap vermedi. Sinirinin bozulduğunu fark etmek göğsümün sıkışmasına neden olmuştu. Egemen... beni *kıskanmış* mıydı? Yüzü bazen zihnimde açık bir kitaba dönüşü-

yordu. Ezbere bildiğim satırlarmış gibi hissettirirken onu okumak kolaydı. Bazen ise bilmediğim dilde yazılmış bir kitap gibi hissettiriyordu.

“Bu sefer sözümü kesmeden dinleyin,” dedi Kutay. Ellerini birleştirerek dirseklerini dizlerine yasladı ve bir süre öyle durdu. Gözleri dalıp gitmişti. “Videoda gördüğünüz kişiler, benim arkadaş grubumdu. Hayatım boyunca girip çıktığım tonla arkadaş grubu olmuştu ama bu farklıydı. Üniversite çağı... Daha özgürdük işte. Bir şeyler yapacak daha çok imkânımız vardı.” Muhtemelen bunu asla deneyimleyemeyecektim ve bu artık beni üzmüyordu bile. “Herkesle tanışmamı o gruba dahil olan Cengiz sağlamıştı. O... intihar eden arkadaşımdı.” Kelimeler dilinde bir ağırlık bırakmış gibi durdu. Bana baktı.

Dudaklarım titrerken bakışlarımı parmaklıklı pencerelere çevirdim. Kutay’la empati kurmak istemiyordum. En azından... *bu konuda* istemiyordum. Birinin intiharında suçlanan kişi olmak nasıl bir histi, iyi biliyordum.

Neyse ki intihar konusu üzerinden devam etmedi. “Videoda dikkat ettiniz mi bilmiyorum ama... Gerçi belli de olmuyordu, *neyse*. Cengiz kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, düz insandı. Ortalama bir görünüşü vardı ama ortalamanın da üstünde iyi bir kalbe sahipti. Bizim arkadaş grubunu düşününce Cebrail gibi bir şeydi saflığı. Onun yanında olmayı seviyordum çünkü olduğumdan daha iyi biriymiş gibi hissetmemi sağlıyordu. Onun yanında en az onun olduğu kadar iyi olmak istiyordum. Tamamen *ona* dönüşmek istiyordum. Bu yüzden... ona biraz hayrandım da.”

Objektif olmayan bir bakış açısıyla, “Gey misin?” diye sordu Çağrı.

“Ya ne alaka, aptal herif!” dedi Kutay aniden parlayarak.

Çağrı omuz silkti. “Sordum işte ya.”

“Geyliği hakaret malzemesi yapmasak artık?” dedi Gökhan so-rarcasına. Sinirli değildi. Buna alışmıştı. Bu evde de dışarıda da.

Kutay biraz olsun utanmış gibi gözükme zahmetinde bulundu. “Ben... *Özür dilerim*.” Sertçe yutkundu. “Üniversite için İstanbul’u yazmıştım çünkü imkânların çok daha fazla olduğunu biliyordum. Üniversitenin başında yarı özel, yarı devlet bir yurtta kalıyordum. Sonrasında oda arkadaşlarım hıyarın teki diye onlarla

kavga ettiğim için yurttan atıldım. Saygısız ve pis olmalarına sabretmemi bekliyorlardı. Toplu yaşanan bir ortamda kişisel sınırları gereğinden fazla geçmek benim için kritik bir noktaydı. Her neyse. Çocuğun kolunu kırdım ve yurttan atıldım.”

Kutay’ı birinin kolunu kırarken hayal edemiyordum. Onu kavga ederken görmüş olmama rağmen... yapamıyordum işte.

“*Toplu yaşanan bir ortamda kişisel sınırları gereğinden fazla geçmek,*” diye tekrarladı Sarp düşünceli bir şekilde. “Neden Afra’nın odasına girdin ki o zaman? Bu yaptığın ayıp.”

“Sarhoştum,” diye kestirip attı Kutay. Sarp’a dönmeye bile tenezzül etmedi. Sarhoş olması odama dalması için geçerli bir sebepmiş gibi davranması sinirlerimi bozuyordu.

“Yurttan atılınca kalacak yer aramaya başladım. Özel yurtlar o kadar pahalıydı ki, yurdu düşünemedim bile. Zar zor, kirası uygun sayılabilecek bir öğrenci apartı bulabildim. Cengiz komşumdu. Kaldığımız bina küçük bir öğrenci apartı olduğundan bir şekilde birbirimize aşina olmuştuk. Kim hangi katta, ne okuyor... Az çok hepimiz bunu biliyorduk. Birkaç ekşiğimiz olduğunda birbirimizden istiyorduk. Cengiz, önemli maçlarda bir-iki kere beni evine çağırırdı.

“Futbol umurumda bile değildi fakat dediğim gibi insan karşısındaki kişide hep görmek istediğini arardı. Evine ilk gidişimde bile bana iyice ısınmıştı. Bense buna öylesine bir arkadaşlık ilişkisi gözüyle bakmıştım. Belki lazım olduğunda, kiralar arttığında onu da yanıma alırdım. Ev arkadaşı olurduk. Benim kârım ise kirayı yarıya düşürmek olurdu.”

Kutay’ın dudaklarında hüznü bir tebessüm belirdi. Ellerini iki yana açarken, “Anladınız, değil mi?” diye sordu. “İnsanlara yaklaşırken bir şekilde, istemsizce kendi çıkarlarımızı düşünüyoruz. Bazıları bunu fark etmeden yapıyor. Cengiz iyi biriydi, beni çağırırken kendi çıkarını bir an bile düşünmediğini biliyordum. Bense neyi neden yaptığının her zaman bilincindeydim. Her davranışimde, her ilişkimde çıkarımı göz ettiğimi farkındaydım.”

Kutay’ın böyle biri olduğunu bildikten sonra *kim* ona eskisi gibi davranabilirdi ki? Neyin rol, neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirdik?

“O gün beni çağırmasının nedeni arkadaşlarının müsait olma-

masıydı ve maçı tek başına izlemek istememişti. Dışarıda neden izlemediğini de bilmiyordum. Onun beni çağırma amacında da yalnız kalmamak gibi ufak bir çıkarının olduğunu biliyordum.”

İnsanların ona çıkar için yaklaştığını düşündüğünden mi bu hale gelmişti? *Hayır...* Çocukken bunu düşünecek halde değildi ya. Çocukluğunda bunu başlatan şey, muhtemelen ailesinin istediği gibi biri olmaya çalışması ve diğer çocuklarla oyun oynamak istemesiydi.

“Daha sonra Cengiz kendi arkadaş grubuyla maç izlemeye çağırdı beni. Onlara kendimi sevdirmekte hiç zorlanmadım. Hepsi bana yüzeysel olarak ısınmıştı. Daha sonra bir gün evdeyken koridorda bağırış çağırış sesleri duydum. Kapıyı açıp koridora çıktığımda Cengiz’in arkadaşlarından birinin, Sedat’ın yaralandığını gördüm. Acayip dayak yemişti. Hemen yardım etmek için harekete geçtim. Sedat’a yaraları konusunda yardımcı olup olayı öğrendim. Böylece bir şekilde yakınlaşmış olduk.”

Erkeklerin yakınlaşma şekli ve hızı gerçekten tuhaftı. Nedense erkeklerin arkadaşlık ilişkileri bana hiçbir zaman samimi gelmiyordu.

“Buluşmalarına katılmakla başladım. Kendimle geçirdiğim ölü zamanımı onlarla doldurduğumda biraz olsun eğlenebiliyordum. Bir süre beni tam olarak tanıyamadılar çünkü onları izledim ve... hepsinden birer parça taşıyan birine dönüştüm.”

“*Winx perisi,*” dedi Çağrı kendi kendine kıkırdarken.

Hepimiz boş bir yüzle ona baktık.

Çağrı boğazını temizleyip oturduğu yerde dikleşti.

Kutay’ın dudaklarında ise ufak bir gülümseme belirmişti. Sanırım Çağrı’nın yorumu onu eğlendirmişti. “Bu sayede birbirlerinin ilgisini çekmeyen muhabbetleri benimle edebiliyorlardı, bu da onların işine geliyordu. Zamanla hepsini sevmeye de başlamıştım. Okuduğumuz bölümler ve uğraşlarımız farklıydı. Herkes ayrı telden çalışıyordu ama bir şekilde uyumluyduk.”

Odaklanmış olduğumdan dolayı telefon titrediğinde irkildim. Avucumun içindeki telefonun ekranını kendime çevirdim.

Ölüm: Ondan Meryem Sıvacı’dan bahsetmesini iste.

“Ölüm, Meryem Sivacı’dan bahsetmeni istiyor,” dedim. Telefonu koltuğun üstüne, ekranı ters bir şekilde bıraktım.

Kutay’ın yüzü gerilirken yanaklarındaki kemikler ortaya çıktı. “Gruptaki tek kız Meryem’di,” diye mırıldandı. “Tasarımla ve çizim yapmakla uğraşıyordu. Biraz iyimser, kendi dünyasında bir insandı. Ben onlarla takılmaya başladıktan birkaç ay sonra gruptaki Sedat’la çıkmaya başlamışlardı. Sedat da onun yanında epey keko kalan bir tipti. Sürekli kendi mahallesinde bıçaklı, aptalca kavgalara katılırdı. Bazen bu kavgalara biz de sürüklenmek zorunda kalırdık. Bir keresinde kendimi karakolda bile bulmuştum.”

Bu çok önemsizmiş gibi omuz silkti.

Mete kendi kendine bir şey mırıldandı fakat ne dediğini duyamadım, dudakları hafifçe kıpırdamıştı. Sarp gözlerini onun yüzüne kaldırırken biraz tırsmış gibi görünüyordu.

“Sedat kendisi dışında kimsenin sevmediği az bilindik keko *rap* şarkıları dinlerdi, söyleyenlerin sesi bile güzel değildi.” Kutay anılarına dalmıştı. Sedat’ın keko *rap* şarkıları dinlemesi kimin umurundaydı ki? “Gündelik zevkler dışında kariyer adına çok bir uğraşı yoktu. Arada oto yıkamalarda çalışıyordu. Üniversiteyi genelde ekerdi. Bunlara rağmen... Meryem’e karşı aşırı ilgiliydi ve ona sadıktı. Bazen yersiz kıskançlık yapıp surat asıyordu, yine de ciddi bir kavga ettiklerini hiç görmemiştım. Herkese hır gür yapan herif onun yanında neredeyse miyavlıyordu.”

Anlattığı insan tipi bana çok uzaktı. Sanırım arkadaşım olsaydı, düzgün insanlar olmasını isterdim. İlişkim olsaydı da... Beni sakinleştirecek bir ilişki isterdim.

Egemen’e kaçamak bir bakış attım. Kutay’ı izliyordu. Gözlerimi elime indirirken kaşlarım çatılmıştı.

Hayatım her zaman gereğinden fazla can sıkıcıydı. Yanında rahatlayabileceğim biri benim için en iyisi olurdu.

Düşünceleri kafamdan savmaya çalışarak başımı sağa sola salladım. Buradan çıkamayacaktım. Hiçbir zaman ilişkim olmayacaktı. Ben birini sevebilmeyi başarsam bile bir insanın benim gibi birini sevebilmesi neredeyse imkânsızdı.

“İlk başta normal bir arkadaş grubuyduk,” dedi Kutay dalgın dalgın. “Taze kan onlara yeni eğlenceler getirmişti. O yüzden yanlarındaydım. Zaman geçtikçe durum onlar için değişti. Beni de

kendilerinden biri olarak görüyorlardı. Ben de onları kendime yakın görmeye başlamıştım. Hatta öyle ki... Onların yanında gerçek kişiliğimi bulma ihtimalim olduğuna inanıyordum.”

Acı acı gülümsedi, sanki dünya asla bu seçeneği ona sunmayacaktı.

“Buna inanmamın nedeni Meryem’di. Diğerleri resimlerle ya da tasarımlarla ilgilenmiyordu. Sedat’la çıkmaya başladıktan sonra bile Sedat, Meryem’in gösterdiklerine ‘*He iyi olmuş,*’ deyip geçiyordu. Meryem yaptıklarını bana gösterdiğinde ise... Uzun uzun bunun sohbetini yapabiliyorduk. Onu konuşturma konusunda yetenekliydim. Doğru soruları soruyordum, o da neşeyle anlatmak istediklerini anlatıyordu. Resimde neyi ifade etmek istemişti, neden bu renkleri kullanmıştı, bu stili ne zaman denemişti... Bunları cevaplarla ilgileniyormuş gibi gözüken birine anlatmak onun için dünyanın en zevkli işiydi. Emin olmadığım şey ise resimle gerçekten ilgilenip ilgilenmediğimdi.”

Bir an bununla ilgili bir şeyler daha söyleyeceğini sandım. Fakat son cümlesini bize unutturmak istercesine hızla geçip umarsızca devam etti. “İşin aslı onun cevaplarıyla ilgilenmiyordum,” derken doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim. “İlgi istiyordu. Ben de ona ilgi veriyordum. Yine de yaptığım rol başarılı olduğu için mi, yoksa onu güldürmeyi başardığım için mi mutlu hissettiğimi kestiremediğim anlar oluyordu.”

“*Love bombing**, *gaslighting***, *ghosting****,” diye mırıldandı Çağrı dua edercesine.

Dudaklarım aralanırken, “Ha?” dedim.

“Amin,” dedi Sarp.

“Şerefsiz insan özellikleri,” dedi Çağrı doğrudan bana bakarken. “Aynı ben.”

Kutay’la aralarında uzun bir bakışma geçti. Kendimi dövüşmek için saatin on ikiyi vurmasını bekleyen kovboyları izliyormuş gibi hissediyordum.

* İlişkide taraflardan birinin diğerine aşırı ilgi, sevgi ve şefkat gösterdiği bir duygusal manipülasyon yöntemidir. (e.n.)

** Bireyi kendi hafızasını, algı ve akıl sağlığını sorgulamaya iten psikolojik manipülasyon yöntemidir. (e.n.)

*** Bireyin herhangi bir uyarı ya da gerekçe olmadan karşı tarafla ilişkisini bir anda kesmesini anlatan tabirdir. (e.n.)

“Kız güzeldi ama ona hiç başka gözle bakmamıştım,” dedi Kutay.

“Her zaman kız güzeldir,” dedi Çağrı anlıyormuş gibi.

“Benim tipim değildi.”

Çağrı sırttı. “Tabii tabii.”

“Senin aksine, insanların dış görünüşü benim ilgimi çekmiyor,” dedi Kutay. Tek kaşını kaldırdı. “Güzele güzel her zaman denir fakat... ben karakterleriyle ilgileniyorum. Karaktersiz biri için cevher gibi olan şey, karşısındaki insanların karakteridir. Olan ilişkilerim genelde karşımdaki kişiyi çekici bulmamla başladı. Güzellikten bağımsız bir şekilde... Çok güzel olmayan bir sevgilim de olmuştu mesela.”

“Çirkin yani,” dedi Çağrı.

“Çok güzel değil,” diye vurguladı Kutay tekrar. “Ama bana hoş geliyordu. İlişkilerimde ayrılan taraf hep ben oluyordum. Onlara gereğinden fazla yalan söylediğimi düşündüğümde bitiriyordum. Klişe gelebilir ama... *Seni hak etmiyorum*, cümlesi en çok kullandığım cümleydi. Gerçekten onları hak etmiyordum. Gerçek insanlar, gerçek insanları bulmalıydı. Benim gibilerini değil. Ben ne olduğumu da ne istediğimi de bilmiyorum.”

“Gerçek ıssız adam,” dedi Çağrı ilgiyle ona bakarken. Parmaklarıyla burnunun kemiğini sıkıyordu. Sesini incelterek devam etti. “*Aşkım ben seni hak etmiyorum. Bu neden bir ay sonra aklıma geldi sakın sorgulama. İyice hak etmediğimi anlamış oldum. Sorun sende değil, bende.*”

Kutay’ı savunurcasına, “Kız sarma yerken ondan ayrılmamıştır bence,” dedi Sarp.

“Çağrı lafı ağzımdan aldın,” diye homurdandı Mete. “Şimdi silktir git mutfaktan dinle kalanını. Sivrisinek bile senden daha az söz keserdi, gevşek herif.”

“Haksızlık ama bu,” dedi Çağrı. Yüzünde temkinli bir ifade belirmişti. “Kutay, kalmayayım mı?”

“Kalma.”

“Peki,” dedi Mete sakince. “Oylama yapıyoruz. Gitmesini isteyenler el kaldırsın.”

Bu kadar sözünün bölünmesinin haksızlık olduğunu düşünerek elimi kaldırdım. Kutay bu evde biri konuşurken sözlerinin bölünmemesi için elinden geleni yapardı. En azından aynı saygıyı hak ediyordu. Saygı sahte ya da gerçek olsa da...

Sadece Egemen elini kaldırmadı. Mete ona sorarcasına bakınca sırtıttı. Gözlerinin kenarındaki, gülünce oraya çıkan çizgiler ilk defa dikkatimi çekti. “Didişmeleri hoşuma gidiyor.”

Çağrı görünmez bir fermuarla ağzını kapattı.

“Gitsene, oğlum!” Mete’nin sesi yükselmişti.

Çağrı dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana sallayarak tekrar fermuar çekti.

“Sanki çoluk çocukla uğraşıyoruz,” diye mırıldandı Mete saçlarını geriye yatırırken. Derin bir nefes aldı. “Anlat sen de artık.”

Kutay bir anlığına gözlerini yumdu. “Sanırım Meryem benden hoşlanıyordu,” dedi aniden. “Sedat’la işleri resmileştirmeden önce bundan şüpheleniyordum. Hislerini fark etmeme rağmen davranışlarını ve ilgisini görmezden geliyordum. Onu hâlâ güzel buluyordum ama sonuçta arkadaşımın sevgilisiydi.

“Bir gün, gruptaki diğer arkadaşımız Bilgehan’ın doğum gününü kutlamak için bir kulübe gittik. Mekân, gece kulübü-*pub* karışımı bir yerdi. Genelde gittiğimiz yerler gibi değildi. Yine de her zamanki gibi içtik... Yani gereğinden *fazla*. Hepsi alkolik diyebileceğim kadar çok içiyordu ve ben de onlarla takılmaya başladığımdan beri aynı haldeydim. Paramın çoğunu içkiye harcıyordum ve çoğunlukla gece nasıl eğlendiğimizi hatırlamayacak halde oluyordum. Onlar liseden beri içiyordu, benim için ise bunlar yeniydi. Alkolü bırakmayı onlarlayken hiç denemedim bile. Alkol bu grubun vazgeçilmez bir parçasıydı.”

Yani bir arkadaş grubunda kalmak için sigara ve alkol içen tipler *gerçektir*. Annemin beni uyarırken çoğunlukla abarttığını düşünürdüm.

“Hepimizin kafası güzeldi. Yine de o gece her şeyi unutacak kadar çok içmemiştim. Neden yaptım bilmiyorum ama... Meryem’i *öptüm*. Bilgehan, Cengiz ve Sedat yanımızda değildi. Bir anda gelişen bir şeydi fakat bir saniye bile sürmedi. Meryem önce şaşırılmıştı. Şaşkınlığı çok hızlı kayboldu. Bana karşılık verdi. Sonra da... Sedat bizi gördü.”

Kutay sesli bir şekilde yutkundu. Diliyle dudaklarını ıslatıp devam etti. “Mekân bir anda benim için cehenneme dönüşmüştü. Sedat beni geri çektiği anda ayılmamı sağlayacak kadar sert bir şekilde bana vurmaya başladı. İkinci yumruğundan sonra burnu-

mun ve ağzımın yerini hatırlamıyordum. Her yerim kan içindeydi. Müzik sesi kesilmişti. Bağırışlar ve küfürler vardı. Neler olduğunu idrak edemiyordum. Ona karşılık bile vermedim. Sedat beni öldürecek sandım. Cengiz ve Bilgehan bile ikisi aynı deneseler de onu tutmayı başaramıyorlardı.”

Kimse yorum yapmadı. Herkes pürdikkat dinliyordu.

“Ne kadar süre geçmişti bilmiyordum ama Meryem’in, ‘*Onu ben öptüm.*’ diye bağırıldığını hatırlıyorum. Zar zor gözlerimi açınca bulanık da olsa olan biteni görebildim. Kafam bir milyonda fakat Sedat’ın beni aniden bırakıp Meryem’in karşısına geçtiğini, ona kedi gibi bakakaldığını hatırlıyorum. Ona hiçbir şey yapmadı. Meryem tekrar, ‘*Ben öptüm,*’ dedikten sonra onun yüzüne uzun uzun baktı ve aniden çekip gitti.”

Düşünceler zihnime doluşurken Meryem’in neden yalan söylediğini anlamaya çalışıyordum. Kutay’ın onu öpmesi mide bulandırıcıydı. Sevgilisi, Kutay’ın *arkadaşıydı*. Meryem’in yalan söyleme nedeni hâlâ Kutay’a karşı bir şeyler hissetmesi olabilir miydi? Peki Kutay’a karşı bir şeyler hissediyorsa, neden Sedat’la sevgili olmuştu?

“Sonuç olarak Bilgehan’ın doğum gününün içine sışmıştım. Arkadaşlarımın ilişkisine sıştığım gibi. Bilgehan o gece doğum günü kutlamasına daha fazla devam etmedi. Meryem’i tuttuğu gibi gitti. Onu eve bırakıp tüm bu kaostan uzaklaştıracaktı. Meryem de gitmeden önce sürekli bana bakıp duruyordu. Ne o bir şey dedi ne de ben.” Gözlerini yere indirirken sertçe yutkundu. “Söylediklerimden çok, söyleyemediklerimden dolayı pişmandım. Özür dilemeliydim. Af dilenmeliydim. Yarattığım kişiliğin sınırlarını bırakıp bağışlanmak için yalvarmalıydim.”

“Sarhoş olduğumda kötü şeyler yaparım derken bunu mu kastediyordun?” diye sordu Gökhan sakın bir sesle.

“Evet,” diye mırıldandı Kutay. Kıvrıcık saçlarını çekiştirdi. “Yani... Sanırım, evet. Başka neyden bahsedebileceğimi bilmiyorum. Sarhoşken büründüğüm kişiliğimin ipinin ucunu kaçırabiliyorum. Başka bir şey yaptıysam da hatırlamıyorum.”

“Bayağı bir sışmıştım,” diye devam etti Kutay. “Olanlar yetmiyormuş gibi Meryem’in bana karşı bastırdığı hislerini de alevlendirmeyi başarmıştım. Grupta bozulma da böyle başlamış oldu.

Meryem bana birkaç kez ulaşmaya çalıştı ancak onunla hiç konuşmadım. Sedat'la aralarının nasıl olduğunu Cengiz ve Bilgehan bana anlatıyordu. İlk başta her şey düzelebilir gözüyle bakıyorlardı. Sedat, Meryem'den ayrılıp giderdi ve erkek erkeğe kalırdık. Sonuçta Meryem'i ben öpmemiştim... Meryem söylediğinden hiçbir zaman vazgeçmemişti."

"Neden kızın bunu üstlenmesine izin verdin?" diye sordum. Elimde değildi, sessiz kalmayı başaramamıştım. Kızı her konuda tek başına bırakmıştı ve bunu *hissizce* anlatmaya devam ediyordu.

Kutay kafamda antenlerim çıkmış gibi bana baktı. "Eee, tabii gerçeği hiçbir zaman *söylemedim*. Sedat, Meryem'e bir şey yapamazdı. Bana ise bıçağı takar içeri girerdi. Onunla kaç kavgaya girdim, kaç yarasını sardım hatırlamıyorum. Ölümünden de öldürmekten de korkusu yoktu herifin. Böylesi daha güvenliydi. Meryem'in de bu yüzden yalan söylediğini düşünüyordum."

"Böylece tüm tehlike kızın üstüne kaldı, değil mi?" Bedenim buz kesmişti.

Kutay'ın gözleri bir süre üstümde asılı kaldı. Bakışları yüzümden, koltukta duran telefona kaydı. Gergin gözüküyordu. Ne yazık ki bunun rol mü, gerçek mi olduğunu bilmiyordum. Artık bunu hiçbir zaman kestiremeyecektim.

"Biz... Meryem için bir tehlike olabileceği aklımızın ucundan bile geçmemişti. İşler düşündüğümüz gibi olmadı. Sedat'ın... Meryem'e vurduğunu öğrendik. Aslında... Meryem bana mesaj attı. Yardım istememişti bile, sadece olanları belirtmişti. *Haberin olsun*, der gibi. Sonra bir daha bana hiçbir zaman yazamadı. Yediği tokat için beni suçladığını düşündüm. Ona yazacak yüzüm yoktu. Yani birçok yüzüm vardı ama... Ona *yazamadım* işte. O zamanlar bilmiyordum fakat daha sonra Sedat'ın onun telefonunu kırdığını öğrendim. Ona yazsaydım da ona ulaşamayacaktım."

"Bazen sadece denemek önemlidir, biliyor musun?" diye mırıldandım. "Ona ulaşmayı başarıp başaramayacağını asla bilemezsin. Belki de ulaşabilecektin."

Kutay tek omzunu kaldırıp indirdi. "İlk başlarda Sedat yanıma canı sıkkın diye gelmiyor sanıyorduk. Beni görmek istemiyordu, o geceden uzak kalmak istiyordu falan filan... Daha sonra kendi evine bir süredir uğramadığını, Meryem'in evinde kaldığını

öğrendik. Meryem'in telefonunu kırmıştı. Kimseyle konuşmasına izin vermiyordu. Sedat'a bile nadiren ulaşabilmeye başladık. Meryem ise hayatımızdan direkt silinmişti. Bu anlattıklarım ikinci haftanın sonuna doğru olmaya başlamıştı."

Mete'nin yüzündeki ifade sanki öfkenin somut haliydi. "Kızı eve mi *hapsetti*?"

Kutay başını aşağı yukarı sallarken ona dönmedi. Altdudağını ağzının içine yuvarladı.

"İnsan müsveddeleri," dedi Egemen soğuk bir sesle. "İnsan kendine benzeyeni çekermiş."

Kutay başını sağa sola sallarken kıvrıcık saçları kıpırdandı. "Ben onlara *benzemi*yordum. Onlarla anlaşabilmek için, biraz olsun onlara benzeyen bir kişilik yaratmışım. Ama... onlarla takılırken bir hata yapmışım. Onların beni gerçekten tanımıyor olmasına o kadar odaklanmışım ki, onların özünde nasıl biri olduklarını görmeye hiç uğraşmamışım. Cengiz hariç. Onun özü iyiliktendi ve bunu anlamak için onunla çok zaman geçirmene bile gerek kalmazdı."

Ve iyi olan, intihar eden olmuştu. İyi insanlar bu dünyanın kötülüğünü kaldıramazdı. İçinde biraz olsun kötülük taşımayan biri, tüm bu düzene nasıl katlanabilirdi?

"Cengiz endişelenmişti, bu yüzden Meryem'in evine gitmeye karar verdi. '*Seni görmesin, ne olur ne olmaz,*' dedi bana. Yine de gidip merdivenlerde bekledim. Onlara hiç gözükmедim. Cengiz yukarıda çok durmadı. On-on beş dakikaya evden çıkmıştı. Elleri titrerken sigarayı zor tutuşunu hatırlıyorum. '*Meryem'in bileklerinde morluklar vardı,*' dedi. Merdivenlerde oturup sigara içerken binadan çıkan bir kadın söylene söylene yammızdan geçti. '*Bu binada da ne oluyorsa, sizin gibiler yüzünden oluyor,*' dedi. Binadakilerin bir şeyler biliyor olabileceğini düşündüm."

Mete eliyle yüzünü ovuştururken omuzları titriyordu. "Umarım cehennemde yanarsın," dedi titreyen sesiyle. "Kadını eve hapsedip darp etmiş lan!"

Diğerlerinin tepkisini görmek için gözlerimi dolaştırırken Egemen'in kolunu karnına bastırıldığını fark ettim. Gözleri Kutay'a kilitlenmişti ve bakışları nefret doluydu.

Verdiğimiz tepkiler, geçmişimizin izlerini ne kadar da açık şe-

kilde gösteriyordu. Egemen'in bu konuda hassas olmasının geçmişiyle bir ilgisi olduğunu hissediyordum.

"Umarım yeterince acı çekerim," derken Kutay'ın dudaklarındaki gülümseme buruktu. "Dayanamadım, binada rasgele bir kapıyı çaldım. Üniversiteli bir çift çıktı kapıya. Binada bir-iki haftadır sürekli kavga olduğunu söyledi. Birileri durumu ihbar bile etmişti. Sedat bir akşam karakolda takılmış, sonra da eve geri dönmüştü. Konuştuğum kızın, durumu anlatırken sinirden gözleri dolmuştu. *'Asla böyleleri içeride kalmaz,'* demişti. *'Kızı tehdit ettiğine eminim. İkinci kez polis geldiğinde şikâyetçi olmak istemiyorum, sorun yok falan demiş.'*"

Elimin tersini ağzıma dayarken gözlerim sinirden dolmuştu. Bu cümleleri biliyordum.

"Sevgilisine karşı sözde çok yumuşak olan Sedat... korkunç birine dönüşmüştü. Ya da en başından beri korkunç biriydi ve ben buna gözlerimi kapamıştım. Sonuçta arkadaş grubundaydık, sadece onunla arkadaş değildim. Bıçaklı kavgalara giriyorsa ve ucu bana dokunmuyorsa, neden bunu umursayacaktım ki? Tam bir aptaldım."

"Bu senin suçun," dedim aniden. "Kızın yaşadıkları senin suçun."

"Meryem benim yüzümden o hâle geldi," derken sesinde bir boyun eğiş vardı. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Arkadaş grubu artık umurumda değildi. Ortada ne grup kalmıştı ne de arkadaşlık. Bilgehan yavaştan bizimle görüşmeyi kesmişti. Cengiz daha önce depresyon ilacı kullanan biriydi ve bu yaşananlar onu aşırı tetiklemişti. Kendi ailesinde de buna benzer olaylar olmuştu. O yüzden sessiz sessiz takılıyordu. O dönem bilmiyordum ama... yaşananlar üstüne tekrar ilaç kullanmaya başlamıştı."

Kabullenmesini istemiyordum. Suçunu reddetmesini istiyordum. Bu sayede öfkelenebilir, ona bağırabilir ya da... bir şeyler yapabilirdim. Sessiz, çaresiz bir kabulleniş görmek istediğim şey değildi.

"Bir süredir Bilgehan'ın maddi olarak bataкта olduğu için sürekli mekânlara gidip madde sattığını biliyorduk. Mesajlı kanıtları vardı. Bana teklif etmişti ve ben de reddetmişim. Eh, başım belaya girmesin diye böyle zamanlarda her zaman ondan uzak du-

rurdum. Fakat dediğim gibi bir şeyler yapmam gerekiyordu. Çok kötü bir insan olabilirdim. Ya da yalancının teki... Ama buna izin veremezdim.”

“Kral ya,” dedi Çağrı alaya alırken. “Çok erken davranmışsın.”

“Neler olduğunu bilseydik daha erken davranırdık,” dedi Kutay yutkunurken. “Kadına şiddet ihbarıyla Sedat asla o evden çıkarılamazdı. Bu yüzden başka bir nedenle polisin eline düşmesi gerekiyordu. Giriştiği kavgalardan dolayı sabıkası temiz değildi. Ben de sabıkasını... *pekiştirmeye* karar verdim.”

Kutay’ın arkadaş grubunu tam olarak dağıtma hikâyesi sanırım burada devreye giriyordu.

“Cengiz ruhsal olarak çökmüştü, onu anlayabiliyordum. Bilgehan’a ise sinirliydim. Olanları öğrenince sadece gözlerini ve kulaklarını kapatmış, yoluna devam etmişti. Kötülüğe bu kadar kayıtsız kalmak da kötü olmakla aynı şeydi. Bilgehan, aramızda Sedat’la en çok iletişimde kalan kişiydi. Onu manipüle ettim. Böylece Bilgehan, hepimiz için bir buluşma ayarlamayı üçüncü haftanın sonunda başardı. Sadece Meryem olmayacaktı.”

Kızın neler hissettiğini anlayabiliyordum. Hapsedilme ve darp edilme konusunda. Onun için o kadar üzölmüştüm ki, neredeyse fiziksel olarak canım acıyordu.

“Sedat çok neşeli, çok normal davranıyordu,” diye mırıldandı. Söyledikleri midemi bulandırmıştı. “Cengiz herkesin toplanmasına sevinmiş olsa da yüzü gülmüyordu. Ben ise rol yapmakta çok iyiydim. Tekrar görmek istedikleri kişiye dönüştüm. Özellikle Sedat’ın görmek istediği kişiye... Böylece Bilgehan’ın paketlerinden birini çalıp Sedat’ın ceketinin cebine koydum. Cengiz’i oradan çıkarabilmek için içkisine ilaç attım. Kusmaya başladığında onu tutup mekândan çıkardım ve taksiye bindiğimiz gibi oradan toplukladık. Önceden konuştuğum bekçi arkadaşşımdan durumu ihbar etmesini istedim. Polis arkadaşları vardı. Durumu haberdar etti. Kulüp zaten polislerin dikkatini üzerine çeken bir yerdi. Böylece... O gece o kulübe baskın yapıldı.”

Kutay başını sağa sola salladı. “Bilgehan ve Sedat içeri tıkıldı. Taşıma ve satıcılık yapan ayak takımını içeri tıkmak kolaydı. Onları ihbar etmede parmağım olduğı için bir şekilde beni de sorguya çektiler. Fakat hiç üstelemediler. Gerçekten de tertemizdim.

Hem istediklerini elde etmişlerdi. Sabıkası temiz olmayan iki genç uyuşturucudan dolayı ellerindeydi.”

“Planı mükemmel bir şekilde uygulamayı başarmışsın, *Bay Mükemmel*,” dedi Egemen göz devirirken. “İş işten geçtikten sonra...”

“Geç olsun güç olmasın,” dedi Sarp. “Kız sonunda kurtuldu sonuçta.”

Kutay kısa bir baş hareketiyle onu onayladı. “Meryem böylece *kurtuldu*. Olanlardan sonra evine, onunla konuşmaya gittim. O gün her şeyi anlatmak istedim. Hayatımda ilk defa ona gerçekte kim olduğumu anlatmak istemiştım. Yaşadığı hiçbir şeyi hak etmiyordu. Benden hoşlandığını sanmayı bile. Ben gerçek bile değildim ki. Belki benden nefret etmesi işleri kolaylaştırır, belki beni anlar diye anlatmak istedim ama... Yarım saatlik konuşmada bunu yapmayı başaramadım. Hep o anlattı. Ben dinledim.”

“Kızın ailesi yok muydu?” diye mırıldandım. Aniden aklıma gelmişti. “Yani... Ailesine haber verseydiniz...”

“Ailesiyle arası kötüydü,” dedi Kutay. “Annesi ve babası ayrıydı. Doğru düzgün yaptıkları tek şey kızlarının kirasını ödeme-leriydi. Bazen kira parası dışında para bile yollamıyorlardı. Abisi ondan yaşça büyüktü ve aileden kimseyle görüşmüyordu. Ailesinin numarası da bizde yoktu. Sosyal medya hesaplarını da bulamamıştım.”

İnsanın arkasında ailesi olmadığında sırtını yanlış duvara yaslayabiliyordu.

“Anladım,” diye mırıldandım. “Meryem sana ne anlattı?”

Kutay gözlerini kaçırđı. “Sedat ona şiddet uygulamıştı. Daha da ilerisinin olmasından korkmuştım ama Meryem ona elini bile sürmediğini söyledi. Sedat, Meryem’in benimle ilgilendiğinden şüphelendiğini Meryem’e söylemiş. Ve bu onların ilişkilerinin en başına dayanıyormuş. Ben en başından beri bir sorunmuşum. Meryem olanları anlattı. Benimle ilgili hislerine değinmedi. Bana teşekkür etti, hak ediyormuşum gibi... Sonra da bir daha görüşmedik. Mezun olduğunda İstanbul’dan gittiğini gördüm sosyal medya hesaplarında, bu kadar.”

“Diğer arkadaşın...” dedi Sarp tereddütle.

“İntihar eden,” dedi Kutay hızla. Kafasım eğdi. “Meryem’le

konuştuktan sonra onunla da konuşmak istedim. Meryem'i benim öptüğümü söyledim. Kendimi anlatmaya çalıştım fakat kavga ettik. Beni dinlemedi. Tekme tokat evden kovdu diyebilirim. Daha sonra birkaç kez daha onunla konuşmaya çalıştım. Kapısını çaldım. Konuştuğunda bana sadece küfrediyordu. Her şeyi bozanın ben olduğumu söylüyordu. Ben de onunla konuşmaya çalışmayı bıraktım. Birkaç hafta sonra... koridordaki gürültü yüzünden uyandım. Ambulans ve polis gelmişti. Hem de karşı daireye. Cengiz ilaç içip intihar etmişti."

Bir elini ensesine attı. "Uzun süre her şeyi unutmayı denedim fakat yaşanılanları atlatamıyordum. Artık onlar yoktu, dolayısıyla içmeme de gerek yoktu. Yine de alkolü kolay kolay bırakamadım. Zihnimin uyuşuk halde kalmasını istiyordum. Düşünmek istemiyordum. Aylarca alkolik gibi takıldım. Buraya gelmeden bir-iki ay önce içkiyi tamamen bırakmıştım. Cengiz'in yerine bir başkası taşındı. O evden kurtulup geçmiş i kapatmak istedim. Bu yüzden yeni ev bakmaya başladım. Bir emlakçı beni buraya yönlendirdi ve... işte buradayım."

Telefon titredi.

Ölüm: İşte bu kadar.

Ölüm: İyi bir yalancı gerçekleri anlatırken çok dürüsttür.

"Bitti," diye mırıldandım derin bir nefes verirken. "Anlatacakların bu kadardı. En azından Ölüm'ün dediğine göre öyle..."

Kutay başını aşağı yukarı sallarken iç geçirdi. "Sizin beni anlayabileceğinizi düşünmek sanırım aptallıktı," dedi bize bakmadan. "İnsanlar dinlenmeyi sever ama dinlemeyi sevmez. Siz de öylediniz."

Çağrı dudaklarını araladı. "Sadece sözünü kestik diye..."

"Sözümü kesmenizden bağımsız bu," dedi Kutay. "Beni duyuyordunuz ama *dinlemiyordunuz.*"

"Seni duyduk dinlemedik falan," dedi Mete başını sağa sola sallayıp tekrar ederken. Ben ne olduğunu anlamadan ayağa kalktı. Bir an sonra Mete'nin Kutay'ın yüzünde patlayan tokadı kafasını sağa düşürmüştü. Gözlerimi kırptıştırıp hızla ayağa kalktım. Titreyerek onlardan olabildiğince uzaklaşırken Çağrı ayağa fırlamış,

Gökhan ise koltuktan kaçmıştı. Sarp hızla televizyonun önüne geçmişti. Mete ikinci bir tokadı yapıştırırken Egemen benim yanıma gelip önüme geçti. Çağrı, Mete'yi tuttu.

Mete tek eliyle Kutay'ın yakasını kavrayıp onu kendine çekti. "Mağdur edebiyatın umurumda bile değil," diye tısladı. "Odasından da ondan da uzak duracaksın. Anladın mı?"

"Mete," dedim uyarıcı bir sesle. "Yaptığın şeye gerek yok. *Lütfen...*"

Kutay'ın yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Ona bir şey yapmam!" diye bağırdı Mete'nin yüzüne doğru. Kusursuz dişlerinden kan süzülüyordu. "Senin ne bok olduğunu idrak edememiş olabilir ama ben ne halt olduğunu görüyorum!"

Mete yüzüne bir tane daha geçirecekmiş gibi duruyordu. "Ne haltmışım?" dedi dişleri arasından.

Çağrı aralarına iyice girip Mete'yi omuzlarından geriye doğru itti. Mete az da olsa geri çekilmişti.

"İntikam ayağına bir adamı ölümden beter edip işin içinden sıyrılmışsın," dedi Kutay göğsü hızlı nefeslerle inip kalkarken. "Bu işi nasıl, kime yaptırdın? Sanki temiz insanlarla dönüyor o olaylar... Senin yaptıkların, benimkilerden *çok* mu temizdi?"

"Kes lan, karaktersiz piç!" diye bağırdı Mete. "Ablam için yaptıklarımla ilgili ağzını bile açamazsın sen!"

"Tamam, abi," dedi Çağrı onu daha da ittirirken. Gözleri bir an bana kaydı. "Afra korkuyor böyle şeylerden bak, uzatmayın."

Mete dönüp bana baktığında yüzündeki ifade biraz olsun yumuşadı. Dudaklarını birbirine bastırırken tekrar önüne döndü. Öyle derin nefesler alıyordu ki, arkadan omuzlarının kasılmasını görebiliyordum. "Anladığımı umuyorum," dedi Mete düz bir sesle. Ardından geri çekildi.

Onu kolundan tutarken, "Gel biraz," dedi Çağrı. Mete tuhaf bir şekilde onu dinledi. Kitaplığın yanından geçip banyonun olduğu koridora yöneldiler.

Bedenim şiddetin ve yükselen seslerin etkisiyle titrerken sertçe yutkundum. Fark ettim ki... herkesi koruyan Kutay'ı kimse korumuyordu. Gözlerim onun yüzünde asılı kaldı. Yanık olan kolunu kendi bedeninden uzaklaştırırken dişlerini birbirine bastırmıştı.

"Anlattığım şeylerle *övünmüyorum*," derken sesinde acı var-

dı. Gözleri beni buldu. “Hiçbir zaman övünmedim. Karaktersiz olmaktan utanıyorum. Hoşuma giden tek şey, insanlara kendimi kabul ettirebilmektir.” Dudakları titredi. “Görünüşe göre ne yaparsam yapayım, asla *gerçeklerimle* kabul edilmeyeceğim. Onca ayın hatırını nasıl da kolayca silip atabiliyorsunuz...”

“Drama yapmayı kes,” dedi Egemen soğuk bir sesle. “Öldüğünü düşünürken herkes üzgündü.” Buna dahil miydim? Herkese Egemen’in *kendisi* de mi dahildi?

Gökhan, Kutay’a döndüğünde elinde bir krem vardı. Ölüm’ün, Kutay’a yolladığı krem. “Kimse sana karşı eskisi gibi davranmayacak olabilir fakat bu yüzleşmen gereken bir şey.” Kremi ona uzattı. “Anlatacakların bitti. Artık kremi sürmene izin verir.”

Kutay durumu kabullenircesine kremi eline aldı. Bir eliyle kapağını açtı. Kapağın tersini kremin üstüne batırıp jelatinini patlattı. Bir an duraksadı. “Ellerimi yıkasam iyi olur,” dedi kendi kendine. Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürürken duruşu bile çökmüştü.

Kutay gidene kadar onu izledik. Ardından önümde dikilen Egemen yavaşça bana döndü. “İyi misin?” diye sorarken gözleri yüzümü inceledi, bir elinin omzumda olduğunu o zaman fark ettim.

“Sanırım,” dedim yutkunurken.

Gözlerimi mutfağa çevirdiğimde Egemen bakışlarımı takip etti. “Onunla konuşmak mı istiyorsun?”

Ben daha ne yapmak istediğimi aklımdan geçirmeden o, zihnimi okumuştı. Başımı aşağı yukarı salladım. Onunla ne konuşacağımı bilmiyordum bile. Sadece... konuşmamız gerekiyordu.

“O zaman konuş,” dedi Egemen alçak sesle. “İçinde kalmasın.”

Ondan aldığım cesaretle bir adım geri çıktım. Mutfaka yürümek için arkama dönmeden önce gördüğüm son şey, ikimizi pürdikkat izleyen Gökhan ve Sarp’tı. Sarp’ın teni sapsarı olmuştu, konuşmuyordu. Gökhan’la kısa bir an göz göze geldik. Yaptığımı onaylarcasına kafasını eğdikten sonra bakışlarını başka bir yöne çevirdi.

“Gerçekten televizyonu mu koruyorsun, Sarp?” diye soran Gökhan’ın sesini duydum.

“E... evet. Önemli bir şey bu.”

Mutfaka yürürken tuhaf bir şekilde sakinleşmiştim. Herkes odasının dışındayken Kutay’la baş başa kalma düşüncesi beni kor-

kutmuyordu. Yine de huzursuz hissediyordum ve bunun nedeni anlattıkları değildi. Odama yaptığı *ziyaretti*. Mete kendi geçmişini anlattığında onun yanında bu kadar rahatsız olmamıştım.

Mutfağa girdiğimde Kutay'ı yere çökmüş bir şekilde buldum. Sırtını tezgâhın altındaki dolaba yaslamıştı. Dişlerini sıkıp hafifçe inlerken yarasına krem sürmeye çalışıyordu. Belki de ellerini yıkamak için değil de bu halini kimse görmesin diye buraya gelmişti.

Mutfağa girdiğim anda gözleri direkt üzerime çevrildi. Yüzünden kısa bir şaşkınlık ifadesi geçti, ardından bu ifade yerini tekrar acıya bıraktı. Dişlerini sıkarken çene kemikleri ve elmacıkkemikleri belirginleşmişti. Ben geldiğim için acele edercesine parmak ucunu yarasının üzerine dolaştırırken çok geçmeden işi bitmişti. Kontrollü durmaya çalışsa da kremin kapağını kapatırken elleri titriyordu.

Ona doğru ilerlediğimde Kutay ayağa kalktı. "Senden özür dileyecektim," diye mırıldandı. Bir bana bakıyor, sonra gözlerini yere çeviriyordu. "Herkesin içinde bunu yapacaktım... Mete kafayı yemeseydi." Kendi kendine güldü. "Benimle yalnız kalmaktan korkacağını düşünmüştüm."

Tek kaşımı kaldırdım. "Senden neden korkayım ki?" derken sesim umursamazdı. "Beni rahatsız ediyorsun ama senden korkmuyorum. Ölüm'ün bana parmağının ucuyla bile dokunacak birine neler yapabileceğini artık biliyorum." Gözlerimi onun koluna indirdim. Ardından yüzünü inceledim. "Ve diğerlerinin de neler yapabileceğini biliyorum."

Kutay'ın *-yeni tanıdığım Kutay'ın-* alay etmesini bekledim. O ise sadece bundan memnunmuş gibi hafifçe gülümsedi. "Sanırım bu iyi bir şey. Tehdit olarak gördüğün ben olsam bile."

"Evet," diye mırıldandım. "*Sanırım.*"

Kutay derin bir nefes aldı. Gözlerimin içine bakarken, "Bir anlamı yok biliyorum," dedi yavaşça. "Yine de *özür dilerim*. Kabul etmeyeceksin, farkındayım. Bir daha da bana güvenmeyeceksin. Yine de... *Özür dilerim*. Odana girdiğimde sana zarar vermek gibi bir amacım yoktu. Sarhoşken bile. Sadece beni *gör* istedim." Yutkunusunun sesi kulağıma doldu. Devam ederken sesi pürüzlüydü. "Bazen kim olduğumuzu bilmesek de bazıları bizi, bizden iyi tanısın istiyoruz. İçimizdeki tüm kötülükleri görsün ve bunu kabul etsin."

“Neden benim odam?” diye sordum düz bir sesle. “Kız olduğum için mi? Her şeyin nedeni olarak kız olmamı göstermiştin.”

Kutay’ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Bu evdeki herkes için değerinin nasıl bir noktada olduğunu farkında değilsin, değil mi?” derken sesinde tuhaf bir tını vardı. “Onları senden uzun zamandır tanıyorum fakat kendimi en çok *sana* yakın hissediyorum.” Eli saçıma dokunacakmış gibi yükseldiğinde kaşlarım çatıldı. Bir adım geri çekilecek gibi olduğumda pişmanlıkla elini indirdi. “Biraz Meryem’i andırıyorsun. Verdiğiniz his aynı. Sen sadece... onun daha *doğru* bir versiyonusun.”

“Meryem’e olmasına izin verdiğin şeyleri düşününce, bu kulağa hiç...” Yüzümü buruşturdum. “Hoş gelmiyor.”

“Ona kendimi anlatamamıştım,” dedi Kutay omuz silkerek. “Muhtemelen burada öleceğim ve onu bir daha görme şansım bile olmayacak. Ona anlatamamış olsam da bana tekrar onun gibi hissettiren birine gerçek yüzümü... Yani *yüzsüzlüğümü* anlattığım için mutluyum.” Gözleri bir süre yüzümde oyalandı. “Umarım buradan kurtulursun ve bir gün aptallığım için beni affedersin.”

“Uzun zamandır insanların özürlerini kabul etmiyorum,” dedim yavaşça. Bir elim kolluğuma gitti. Kısa tırnaklarım kumaşın üzerinde dolaştı. “İnsanların sadece bana zarar verdiğinde benden özür dilediğini fark ettim. Her seferinde, iş işten geçmiş oluyordu.”

“Bazen sadece denemek önemlidir,” dedi Kutay. Benim sözlerimi, bana tekrar etmişti. Gözleri bir an mutfağın kapısına çevrildiğinde kafamı çevirip kapıya baktım. Kimse gelmemişi. Önüme döndüğümde Kutay’ı bana bakarken yakaladım. “Neden Egemen’i seçtiğinle ilgili bana söylediklerini ona söylemeyeceğim.”

Omuzlarım gerilirken kaşlarım çatıldı. “*Ha...* Ne alaka?”

“Sana nasıl baktığı belli oluyor.”

Kaşlarım bu sefer havaya fırladı. Ne saçmalıyordu bu?

“*Bana* mı bakıyor?”

“Neden onu seçtiğinle ilgili gerçekleri duymak ona iyi gelmeyebilir,” diye devam etti Kutay. “Üstelik ne sen ne de ben onun geçmişini biliyoruz. Her neyse... Sadece... Söylediklerin aramızda kalacak.”

Yutkundum. Teşekkür etmek içimden gelmedi. Sadece başımı sallamakla yetindim.

Dudaklarında yarım yamalak bir tebessüm belirdi. “Ve son bir şey daha,” dedi ben bunun üzerine düşünme fırsatı bile bulamazken. “Ölüm’ün dediği her şeyi yapacağım, sizin yaptığınız gibi.” Duraksadı. Gözlerimin içine bakarken, “Sonuçta bu evde en çok değer verdiğimiz kişiyi bir kâğıda yazdık ve Ölüm’e sunduk,” diye ekledi. Başını sağa sola salladı. “Ona bir şey olmasını istemiyorum.”

Seni yazdım, demek istemiş gibi hissettim fakat emin değildim. Kutay bu evde neden en çok bana değer veriyor olsundu ki? Beni Meryem’e benzetmesi bunun için yeterli bir neden miydi?

Tekrar başımı salladım. “Ben de,” derken yazdığım ismi düşündüm. Gözlerimi kaçırdım. “Diyecek bir şeyin yoksa...”

“Gidebilirsin,” dedi Kutay yavaşça. “Geldiğin için teşekkür ederim. Ben...” Derin bir nefes aldı. “Diğerlerinin diyeceklerini çekecek durumda değildim. Biraz burada, kendimle kalmam lazım.”

“Sen bilirsin,” dedim omuz silkerek. Nerede duracağı umurunda bile değildi. Direkt arkamı döndüm. Ona bir gülümseme ya da af vermedim. Mutfağın çıkışına doğru yürürken çıkışta adımlarım yere çakılı kaldı. “Kutay?” dedim sorarcasına. Omzumun üzerinden ona bakarken örgüm omzuma kaydı.

Kutay o sırada sandalyelerden birini çekiyordu. Kafasını kaldırdığında şaşkın görünüyordu. “Ne oldu?”

Sadece bir an tereddüt ettim. “Ölüm’ün yanında olmak nasıl bir histi?” Ölümü değil, Ölüm’ü kastettiğimi direkt anlamıştı. Yüzünün aldığı ifadeden belliydi.

Bir anlığına silahlı kameralara baktı. Orada ne gördüğünü merak ediyordum. “Buradan... O silahların ve bu düzenin arkasındayken gerçekten bir Tanrı gibi. Fakat onun yanındayken...” Kaşları çatılırken gözlerini duvara kaydırdı. “Tanrı olmaktan çok uzak gözüküyordu. Kusurları ve... *olduğu şeyi*, dibine kadar hissettiriyordu. Öfkeli bir psikopat. Bundan fazlası yok.”

Kafamı eğip tekrar önüme döndüm. Mutfaktan çıkarken ona cevap vermedim.

Ölüm’ü *taniyormuş* gibi hissetmemiş miydi? Bunu ona doğrudan soramazdım fakat aslında cevap bulmayı umduğum soru buydu.

Gözlerimi salona çevirdiğimde herkesin çoktan yerine oturduğunu gördüm.

Mete kaşlarını çatarak bana baktı. “Neden onunla tek başına konuşuyorsun?” dedi azarlarcasına. “İçeri girmemem için zor ikna ettiler.”

Bu tepkiyi başkası verseydi ona diklenebilirdim fakat bunu Mete’ye yapmam imkânsızdı. “Gerekliydi,” dedim sadece. Kendimi zorlayarak birkaç cümle daha ekledim. “Kutay’ın başından beri kötü bir amacı yoktu. Ona bu kadar sert davranmana gerek yok. Geçmişi geçmişte kaldı, bana da bir zararı dokunmadı. Ölüm’ün ona yaptıkları yeterince korkunç zaten.”

Mete’nin yüz ifadesi yumuşadı. Omuzları çökerken yüzünü eline bastırıp derin bir nefes aldı. “Sen yine de dikkat et, abicim.”

“Ederim,” derken hafifçe gülümsedim. İkili koltuğuma ulaştığımda ellerimi koltuğun arkasına dayadım. “Çok üstüne gitmeye-
lim,” derken sesimi alçalttım. “Uzun soluklu sözlü kavgalardan ve şiddetten...” Mete’ye kaçamak bir bakış attım. “Kaçınalım.”

“Hak ettiğinde hak ettiği tepkiyi alır,” dedi Egemen umursamaz bir tavırla. Ona bakarken kaşlarım havaya kalkmıştı. *Egemen...* Hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi bakıyordu. Her zaman. Kutay’ın fark ettiği bakışlar *bu* muydu?

“Yine de kavga olmasın,” dedi Sarp bana destek çıkarken. Gözlerim ona kaydı. “Katılıyorum Afra’ya.”

“Evin içindeki huzursuzluk sadece bize zarar verir,” dedi Gökhan bana bakmadan.

“Tamamdır, boş boş uğraşmam elemanla,” dedi Çağrı kabullenircesine. Koltuğunda arkaya yaslanırken Mete’ye baktı. “Hem bence aşırı büyütülecek bir mevzu yok.”

Mete hepimize baktı. En sonunda gözleri benim üzerimde duraksadı. “İyi,” dedi teslim olurcasına. “İyi, tamam. Kavga yok.”

Gözlerimi Egemen’in üstüne sabitledim.

O da bana dik dik baktı.

Aynı şekilde karşılık verdim.

“Tamam,” dedi kısaca.

“Güzel,” diye mırıldanırken dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Yerimden ayrılp koltuktaki yerime geçtim. Yanım yine boştu fakat bu sefer bir önceki kadar canımı acıtmadı. Ben koltuğa oturur

oturamaz televizyonun ekranında yazılar belirlediğinde kafamı çevirdim.

Ölüm: Bu hepinizin cezası.

Ölüm: Onun gibi biriyle yaşamak zorunda kalacaksınız.

Ölüm: Gerçek olmayan biriyle iyi şanslar.

Ölüm başarmıştı. Evdeki iş birliği ve denge bozulmuştu. Zaten dengemiz hiçbir zaman sağlam olmamıştı. Her bir hayat hikâyesi anlatıldığında herkes birbirine sırtını dönmeye eğilimli hâle geliyordu.

Kutay bildiği Daire 13'e geri dönmemişti. Burası artık sadece bedeninin değil, ruhunun da kafesiydi. Hayatında ilk defa onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilen insanlar arasında kapana kısılmıştı.

Ve biz de usta bir yalancıyla aynı çatı altında kısılıp kalmıştık. Televizyonda son bir cümle belirdi.

Ölüm: Geriye kaldı iki.

Gözlerim direkt Egemen'in üzerine çevrildi.

Sadece ikimiz kalmıştık.

Egemen'in gözleri parlarken Kutay'ın bahsettiği bakışların bu olabileceğini düşündüm. Beni rahatlatmak istercesine tebessüm ettiğinde ona aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım. Dudaklarım acemice yukarıya doğru çekiştirildi.

Bir anlığına, korkunç olan kısmın geride kaldığına inandım.

Sadece bir anlığına.

İçimden bir ses, asıl kâbusun bizi beklediğini söylüyordu.

GÜN 80

“Açlık size güvendiğiniz insanlığınızın kopmak üzere bir ip olduğunu gösterecek. Ve ben o ipi keseceğim.”

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
20 Temmuz 2021*

Ölüm bize toparlanmak için zaman vermemişti.

Eskiden aramızdan birinin sırları ortaya çıktığında bunu konuşmamız için bize zaman tanırdı. Kavgalar olurdu. Ruhlarımızın ne kadar saf olduğu bile belirsizken birbirimizi yargılamaktan geri durmazdık. Kimse masum değildi ama hepimiz yargıç gibi davranırdık. Herkes birbirinin geçmişini eleştirirdi, üstelik yaşanılanları geri alma şansımız yoktu bile. Daire 13 birkaç günlüğüne cehennemden beter bir kaosa sürüklenirdi. Yine de bu kaosun sonunda sıradaki kişi için hazır olurduk.

Sıra sana gelene kadar, “*Benim saklayacak hiçbir şeyim yok,*” derdin. Geçmişimizdeki hatalar, arındığını sandığımız ruhlarımızda silik bir leke gibi duruyor ve ortaya çıkmak için fırsat kolluyordu.

Hepimiz kırmızı bölgenin güvenli tarafında yere bırakılan tepsiyi izliyorduk. Komik bir şekilde anlaşılmış gibi hepimiz beyaz tişört giymiştik. Üzerindeki minimal baskılar değişse de rengimiz beyazdı

Kutay elleri ceplerinde bizden biraz uzakta duruyordu. Konuşmuyor, öncelik almıyor ya da yorum yapmıyordu. Susmasına rağmen bile oklar ona çevrilebilirdi, bunun farkındaydı. Ona günaydın demiş olsak da kimse onunla konuşmaya çalışmamıştı.

İlaçların olduğu tepsiyi görünce rahatladım. *Yine* vücudumda ağrılarla uyanmıştım ve ağrılar her zamanki gibi şiddetliydi.

“Sadece altı tepsi var,” dedi Gökhan dış kapı kapanırken. Be-

yaz giymek mi yüzünü daha da solgun göstermişti, yoksa bu sayı mı renginin atmasına neden olmuştu bilmiyordum.

“Belki bir tanesini unutmuştur?” dedi Sarp umutla. Pozitifliği her zamanki gibi sinir bozucuydu. “Kutay’ın ve Afra’nınki burada, onlar ilaçlardan belli oluyor. E bizimkilerden hangisi eksik, nasıl anlayacağız?”

“Paylaşırsınız,” dedi Mete iç geçirerek. “O büyük bir sıkıntı değil.”

Asıl soru bunu bilerek yapıp yapmadığıydı. Aklıma korkunç bir senaryo gelmişti. Her geçen gün bir tepsi az gönderip bizi en sonunda açlıktan ölmeye mahkûm ederse ne yapacaktık? Açlıktan ölmek yerine daha düzgün bir şekilde ölmeyi başarabilirdik, değil mi?

Felaket senaryom ağzımın kurummasına neden oldu.

Yanımda duran Egemen ‘hımm’layınca az kalsın yerimden sıçrayacaktım. Ona kaçamak bir bakış attığımda benim gibi oturduğunu fark ettim. Dizlerini kırmış, kollarını dizlerine sarmıştı ve tepsilere bakıyordu. Düşünceli gözüküyordu.

Sessizliği bozarken, “Unutmadı,” dedi Kutay soğuk bir sesle. Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyordu? “Mükemmel bir düzen içinde çalışan biri bu kadar basit bir şeyi unutamaz.”

Eh, sanırım haklıydı. Ölüm’ü planlanmış bir şeyi unutturken hayal edemiyordum.

Omzumun üzerinden geriye doğru baktığımda Gökhan’ın Kutay’ı göz hapsine aldığını gördüm. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Yine de başını bir kere aşağı yukarı sallayıp ona katıldı. Birden gözleri bana çevrildi. Yüzümde bir cevap arıyorlardı.

Ayağa kalkarken bacaklarım sızladı.

“Mesaj attı mı?” diye sordu Gökhan. Elbette Ölüm’ü kastediyordu.

“Hayır,” diye mırıldandım onlara dönerken. “Mesaj -yani size söyleyebileceğim bir mesaj- geldiğinde direkt söylüyorum zaten.”

Gökhan’ın yüzü düştü. “Haklısın,” dedi kafasını hafifçe eğerken. Bakışlarım benden ayırdı.

“Paylaşırsınız işte,” dedi Çağrı omuz silkerek. “Mete’nin dediği gibi. Kapının önünde dikilmeyelim de gidelim artık. Açım ben aç.”

“Tamam, tamam,” dedim dönüp kendi tepsimi yerden almak için eğilirken. Dizlerim bükülü kaldı çünkü Egemen çoktan benim

tepsimi almış, ayağa kalkıyordu. Diğer elinde de diğer tepsilerden biri vardı. Tekrar doğrulup herkesin tepsisini alabilmesi için kenara çekildiğinde omzum Egemen'in omzuna sürttü. "Teşekkürler," dedim kısık bir sesle.

Egemen düşünceli bakışlarını tepside ayırdı. Bir an ne dediğimi anlamamış gibi baktıktan sonra gözlerini kırıştırdı. "Teşekkür etmene gerek yok."

Sonra da beni arkasında bırakmak istercesine adımlarını hızlandırdı.

Arkasından çatık kaşlarla baktım.

Böyle olmasının nedeni sıranın ona yaklaşıyor olması mıydı? Aslında... Sıradaki kişinin o olduğunu düşünüyordum. Ölüm beni en sona saklayacaktı. Ve sonra da... oyun *bitecekti*.

Çağrı gelip dirseğini hafifçe koluma batırdığında çılgılığımı yutup bakışlarımı ona yönlendirdim.

Çağrı'nın kafası geriye doğru kaykıldı. "Lan neden tavanda cin görmüş gibi bakıyorsun?"

"Hiç," dedim iç geçirerek. Dirseğini kavrayıp ileriye doğru bir adım attım ve onu mutfığa doğru çekiştirdim. "Gel gidelim." Mete yanımdan tepsiyle geçerken bana ufak bir tebessüm gönderdi. Aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım ama dudaklarım... şu *hiçbir halta yaramayan* dudaklarım sanki içten olmadıkça bunu gerçekleştiremiyordu.

Çağrı ile yan yana yürürken beni gözücuyla süzdü. "Sıra sana yaklaştığı için korkuyor musun?" diye sordu. Adımlarımız sümüksümlücek hızındaydı. "Sıradaki kişinin kim olacağı önceden daha belirsizdi ama artık iki kişi kaldınız. Senin geçmişinden o kadar kötü bir şey çıkacağına da inanmıyorum."

"Korkmuyorum," dedim omuz silkerek. "Sadece ben... Anlatmaktan *nefret ediyorum*. Ve anlatacağım zaman yaklaşıyor."

"Anlattığımız şeyler kimsenin birine anlatmayı düşündüğü şeyler değildi." Gökhan'ın sesi arkamdan geldiğinde hemen ona döndüm. "Bizimle ölmesini beklediğimiz şeylerdi. Yine de anlattık." Siyaha çalan gözleri alnıma sabitlendi. Sanki iki antenim çıkmıştı ve bu yüzden gözlerime bakmamayı tercih ediyordu. "Anlattıkça alışıyorsun, merak etme."

Bunu bir barış teklifi olarak mı yorumlamalıyım? Gözlerime

bakmamış olsa da en azından bana baktığında yüzünde iğrenme ifadesi oluşmamıştı. Üstelik beni teselli etmeye *çalışmıştı*. Göğsüme bir sıcaklık yayılırken dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım.

Hızlanan başka adım sesleri duyduğumda tamamen Gökhan'a dönüp geri geri yürümeye başladım. Sarp da görüş açımı girince durdum.

"Bence anlatmak çok zor değildi," dedi Sarp neşeyle. Tepsisini iki eliyle sıkıca kavramıştı.

"Çünkü sen anlatırken eğleniyordun," dedi Çağrı. Küfretmek için kendini zor tuttuğu belliydi. "Öyle hayat hikâyem olsa makara olsun diye kırk kere anlatmıştım."

Sarp ona kırgın bir bakış atarken başını sağa sola sallayarak sarı saçlarını omzundan geriye doğru itti. "Sonuçta benim *özelim*di. Eğlenceli olması bir şey değiştirmiyor."

Çağrı'ya katılarak, "Anlatman kolaydı," dedi Gökhan. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Böyle bir ana şahit olacağımı asla düşünmezdim. "Ama sonrasında sana yaşattıkları değildi."

Gözümün önünde Beyza'nın cesedi belirirken boğazım düğümlendi. Sarp kafasını eğip tepsisine bakarken yüzü düşmüştü. Bakışlarımı ondan ayırdım ve mutfağa girdim.

Herkes yerine geçtiğinde bir sandalye boşta kalmıştı. Gökhan'ın sandalyeleri saymasını beklemeden kendim saydım. Yedi sandalye vardı.

Kutay yoktu. Yeni fark etmiştim.

"İçeride yiyecek sanırım," dedi Sarp. "Yanına mı..."

"Bırak tek yesin," dedi Mete sert bir sesle. "Biz kovmadık sonuçta. Kendisi gelmiyor." Sinirini yumurtadan çıkarabilirmiş gibi haşlanmış yumurtanın tamamını tek seferde ağzına soktu.

Kaşlarım çatılırken sandalyemden kalktım. Herkesin bakışları çevrilirken açıklama yapmadan onlara arkamı döndüm. Kalp atışlarım hızlanırken hızla mutfaktan çıktım. Kutay'ı oturma odasında gördüğümde kalp atışlarım anca yatışmıştı. Yere oturmuştu ve orta masanın üzerinde tepsisi vardı. Rahat bir şekilde yemeğini yiyordu. Ya beni fark etmemişti ya da bilerek bana bakmıyordu.

Hâlâ yaşıyor.

Geriye doğru bir adım attım. Hiçbir şey olmamış gibi mutfağa

dönüp sandalyeme oturdum ve bana soru sormasınlar diye ekmek diliminin bir parçasını ağzıma tıktım.

Kafamı kaldırdığımda hepsi bana bakıyordu.

“Ne?” derken sorum daha çok “nö” diye çıkmıştı.

Mete derin bir nefes verip başını iki yana salladı. Kimse bir şey sormadı, böylece yemeye devam ettik. Tepsileri kenara koyup tabakları ortaya yerleştirdik. Hepimiz istediğimiz kadarını tabağı-mıza alırken bir tepsinin eksikliğini hiç çekmemiştik. Gökhan’la ben tabaklarımızı tam olarak bitiremiyorduk zaten.

Kutay’ın içeride yalnız olduğunu düşünürken aklıma tek başı-ma yediğim sayısız öğle yemeği geldi. Okulda tek yemeye alışmış olsam da insan arada yalnız olmamayı diliyordu. Bazen kendimi çok kötü hissediyordum. İştahım kesiliyor ve tek yemekten hiç yememeyi tercih ediyordum. Bu durum bir dönem çok kilo kay-betmeme neden olmuştu. Umursamamayı öğrendiğimde normal kiloma dönmeyi başarmıştım.

Yemeğimiz bittiğinde elimizde tepsilerle birlikte içeriye geç-tik. Tepsileri kırmızı bölgeye yığdık. Kapı açılıp maskeliler teps-i-leri alırken dönüp bakmadık bile.

Koltuğuma oturup tavanı izleyerek ilaçlarımm etki etmesini ve ağrılarımmın geçmesini beklerken diğerlerine bakmadım. Bazıları banyoya elini yıkamaya gitmişti, bazıları ise yerlerine oturmuştu.

Koltuğumun yanına bir ağırlık çöktüğünde kafamı o tarafa çe-virmeden önce donakaldım. Gözlerim yanımdan geçen Gökhan’ı buldu. Beyaz tişörtü, siyah eşofmanı, düz ve dağınık siyah saçla-ryla bir hayalet gibi bana bakmadan yanımdan geçti.

Yanımda oturan kişi o değildi.

Kafamı çevirdiğimde ördüğüm için dalgalanan saçlarım om-zumdan geriye doğru düştü. Yanımda oturan bol mavi kotu ve be-yaz tişörtüyle her an uyumaya hazır görünen Egemen’di.

Hiçbir şey diyemeden nutkum tutulmuş bir şekilde ona bakar-ken bana bir bakış attı. Sanki tepkimi fazla bulmuştu. Ben daha soramadan, “Burada daha rahat uyunur,” diye açıklamakla yetindi. Gözlerini tekrar önüne çevirdi. Yastıkları keyfine göre düzeltiyor-du. Sanırım *gerçekten* uyumayı düşünüyordu.

Tekli koltuğunu bırakmıştı.

Ve sol yanım dolmuştu.

Robotik bir hareketle kafamı öne çevirdim. Egemen'in tekli koltuğu boшта kalmıştı. Kutay, Egemen'e sorma gereği duymadan oraya oturdu. Egemen'in bunu fark edip etmediğine bakmak için döndüğümde gözlerinin eski koltuğu üzerinde oyalandığını gördüm. Alayla burnundan nefes vermek dışında Kutay hakkında yorum yapmadı.

Böylece oturma düzeni değişmişti. Egemen'in tekli koltuğu artık Kutay'daydı. Yanıma tekrar oturmayacak Gökhan üçlü koltukta Mete ile oturuyordu. Sarp ve Çağrı da ikili koltuktaydı.

Gökhan'la sadece kısa bir an göz göze geldik. Onunla konuşmak istesem de elimde olan tek şey sessizlikti. *Yanımda senin olmanı tercih ederdim*, demek isterdim ona. Egemen'in yanında kendimi tetikte hissediyordum çünkü rahatlamama değil *heyecanlanmama* neden oluyordu. Gökhan ise tanıdık, sakin bir denizdi. Kıyısında oturup onu izleyeceğime söz verdiğim bir denizdi.

Tüm cümleler kursağımda kaldı. Geriye sadece Egemen'e karşı hissettiğim bininci minnet duygusu kaldı. Beni yalnız bırakmamıştı. Yine ve yeniden beni yalnızlıktan alıkoymuştu. Dudaklarımı açıp konuşmadığım konularda beni anlama konusunda gereğinden fazla iyiydi.

Ya da sadece daha rahat uyumak için gelmiştir, diye düşündüm aklıma gelen fikirleri zihnimden savmaya çalışırken. Sonuçta dünya benim etrafımda dönmüyordu.

"Eskiden, yani ilk geldiğinde Egemen'in yeri orasıydı. Hatırlıyor musun, Mete?" diye sordu Sarp. Fark etmeden düşüncelerimi desteklediğinde altdudağımı ağzıma yuvarlayıp gülümseme isteğimi bastırdım. Sarp oturduğumuz koltuğu işaret etti. "İlk üçlü koltuğa konmayı denemişti fakat PES'imiz vardı ve en rahat oradan oyun oynayabiliyorduk. Mete'yle biraz didişmişlerdi ve Mete onu başka koltuğa kovmuştu."

"Evet," derken Mete gülümseyecek gibi oldu. "İkili koltuk uyuması için yeterliydi. Üçlü koltukta fazladan yer kaplamasına gerek yoktu."

"Sanki burada uyuyabiliyordum da," dedi Egemen homurdanarak. "Bağıra çağıra konuşarak oynuyordunuz."

"Oğlum ne güzel bağışıklığın gelişmiş işte," dedi Çağrı sırtarak. "Kıyamet kopsa uyumaya devam edebiliyorsun şimdi. Ben

en ufak seste bile uyuyamıyorum. Uyumam için ölüm sessizliği lazım.”

“Ölüm demesek,” diye mırıldandı Sarp.

“Gözlerin kapalı bir şekilde durmakla, uyumak aynı şey değil,” diye homurdandı Egemen. Sözleri ruhumda bir yerde asılı kaldı. Dünyayı görmek istememekle, uyumak da aynı şey değildi.

Merak etmeden duramadım. Bu evin ilk zamanları nasıldı? Buraya ne kadar sürede alıştıklarını bile tam anlamıyla bilmiyordum. Sadece yeni geldiğimde konuştuklarımız kadarını hatırlıyordum.

“İlk zamanlar nasıldı?” diye sorarken buldum kendimi. Dönüp bakınca sormamın çok da anlamı yoktu. Geçmiş, geçmişte kalmıştı.

Sarp hevesle öne eğildi. “Mate’nin şu anki hallerine hiç bakma mesela,” dedi hevesle.

“Keko falan mıydı?” diye sordum merakla. Mate’yi o şekilde hayal edemiyordum. Koğuş ağası gibi bile hayal edebiliyordum.

“Aşkolsun,” dedi Mete alınmış bir şekilde. “Alakası yok.”

Sarp başını sağa sola salladı. “Eve ilk geldiğimde biraz çıldırıştan sonra tam bir İstanbul beyefendisiydi. Hep kibar kibar, çok iyi Türkçe ile konuşuyordu. Benim masum olduğuma hızlı ikna oldu. Sonra da bol bol konuştuk.”

“Sende kötü bir insan olabilecek beyin yok çünkü,” diye açıkladı Mete.

“Kırıcısın ama biraz da haklısın. Hayatımın hiçbir zamanmda sinsi olamadım. Oyunlarda büyük bir eksiklik oluyor bu.” Dudaklarını büzdü. “Neyse, Mete şu anki gibi konuşmuyordu bile. Çok dikkatliydi. Yanımda oturmasına kalkmasına bile dikkat ediyordu. Ben vasıfsız olduğum için beni görünce şok olmuştu. Ortak yönümüz hiç yoktu mesela ama anladık birbirimizi. Aylardır tek olduğu için beni bulunca konuşası geldi tabii.”

“Sarp da gördüğü her şeyi yiyordu.” Mete kendi kendine güldü. “İlk başta hem konservele fazlaydı hem de her şey daha boldu. Bu yüzden eve geldiğinde başta kilo aldı. Siz geldikçe kilo vermeye başladı.”

“Ya ben karakterinden bahsediyorum, sen kilomdan bahsediyorsun. Hem şu an kilom yok. Vücudumun sarkmaları var sadece.” Eh, yalan söylemiyordu. İlk geldiğimde bile yüzü incecikti. Gittikçe kilo verdiği de belli oluyordu.

CAMBAZ

“Sonra da ben geldim,” dedi Egemen tatsız bir sesle.

“Uzun zaman sonra döner yemiştik,” dedi Mete başını sallayarak.

“Güzel bir gündü,” diye ona katıldı Sarp.

“Bir de bana sorun,” dedi Egemen dişlerini sıkarken. “Eve gelme şeklimle alay ettiler. Kendi nedenleri çok mantıklıymış gibi.”

“Arkadaşının ev taşımasına yardım etmek için gelmek çok epik çünkü,” dedi Sarp. “Gerçekten arkadaşın değilmiş.”

“İhanet alışık olmadığım bir şey değil,” dedi Egemen göz devirirken. Onu merak etmemem gerekirdi ama ediyordum. Hayatının nasıl olduğunu, nelere üzüldüğünü, nelere güldüğünü... Merakım benim için tehlikeliydi.

Sarp’a dönerek, “Sen düzgün oyun oynamayı bile bilmiyorsun ama seçmelere geldin lan,” dedi Mete.

“Sen de bir kız için geldin,” diye hatırlattı ona Egemen.

Mete ona yandan bir bakış attı.

Sıradaki kişi Kutay’dı. Gözlerimi ona çevirdiğimde kaşlarını kaldırıp yarım ağız güldü. “Ne dememi bekliyorsun? Sessiz sessiz durdum, insanları gözlemledim, kendime bir kişilik seçtim falan mı?”

“Ben sadece...”

“Söylemene gerek yok, Kutaycığım. Biliyoruz zaten,” dedi Çağrı lafı alarak. “Ben geldiğimde Egemen’le Mete biraz gergindi. İlk başta bu kadar eğlenemiyordum, dehşete düşmüştüm. Evde kız yoktu mesela. Korkunç bir şeydi bu. Mete en son aylar önce dişi görmüştü. Zamanla alıştıkça kendim gibi davranmaya başladım. Bir baktım hepsi benimle kavga ediyor.”

“Kendin olmadan önce daha iyiydi ya,” dedi Mete.

Kutay kısık sesli bir kahkaha attı. Boğazını temizlerken elini dudaklarına bastırdı. Gözleri ışıldıyordu.

Çağrı’ya bakarken, “Biraz şerefsizdin,” dedi Sarp. Tekrar bana döndü. “Çağrı, Egemen ve Mete sürekli didişiyordu. Kutay kavgaları yatıştırma konusunda iyiydi. Bazen ev mucizevi bir şekilde sessiz bile olabiliyordu. Tabii sonra Gökhan geldi. Çağrı daha çok konuşmaya ve Gökhan’la bile didişmeye başladı. Gökhan başta çok suskundu. Nadiren konuşuyordu.”

“Konuşmaya gerek yoktu,” dedi Gökhan kısaca.

“Sonra da sen geldin işte,” dedi Sarp. Gözleri üzerime çevrildi. Dudaklarını bir an araladı, ardından kapattı.

Ben geldiğimde her şey kötüye gitmeye başlamıştı. Anlatacak bir şey yoktu.

Son kişi geldiğinde oyun başlar.

Telefon titrediğinde irkildim. Gözlerimi Sarp’tan ayırıp cebimdeki telefonu çıkardım. Silahların dönme gıcırtısını duyarken mesajları okuyordum.

Ölüm: Ne kadar da dokunaklı...

Ölüm: Birlikte eski günleri yâd ediyorsunuz.

Ölüm: Sizin için çok güzel günlermiş gibi.

Gözlerimi ekrandan ayırarak silahlardan birine kaçamak bir bakış attım. Kafamı çevirip diğer bir silaha baktığımda silahların hepsinin aynı yöne dönmüş olduğunu fark ettim. Koltuklardan birini işaret ediyorlardı ama hangisi kestirememiştim. Kutay’ın oturduğu tekli koltuk muydu, yoksa ikili koltuk muydu?

“Neler oluyor?” diye sordu Egemen. Koltukta bana yaklaşacak gibi oldu fakat attığım bakış onu yerine sabitledi.

Gözlerimi tekrar ekrana indirdim. “Bilmiyorum. Yazıyor işte,” diye mırıldandım.

Ölüm: Sıradaki görevin zamanı geldi.

Ölüm: Tepsilerden birini göndermeyi elbette unutmadım.

Ölüm: Bilerek eksik geldi.

Boğazım kururken aklıma düşündüğüm felaket senaryoları geldi. Yemeklerle ilgili bize nasıl bir görev verecekti ki?

Sertçe yutkunurken kafamı kaldırdım. “Tepsilerden birinin eksik olması hata değildi,” dedim gözlerimi kısa bir anlığına kapatırken. Kutay’a kaçamak bir bakış attım. “Bilerek yapmış. Ve... Bununla alakalı yeni bir görev verecek.”

“Yemekle ilgili...” dedi Çağrı boğuk bir sesle. Kasvetli ifadelerimiz birbirini buldu. Muhtemelen benimle aynı şeyleri düşünüyordu.

Televizyonun ekranı aniden aydınlandı. Hepimizin yüzü büyük ekrana doğru dönerken boynumun sağına bir ağrı saplandı.

CAMBAZ

Ölüm: Hepiniz sıradaki kişiyi merak ediyorsunuz.

Ölüm: Sıranız geçti diye güvende olduğunuzu sanıyorsunuz.

Ölüm: Suçlarınızın bedelini ödediğinizi, masum olduğunuzu düşünüyorsunuz.

Ölüm: Hiçbir şey geride kalmadı.

Ölüm: Hiçbir şey geçmedi.

Ölüm: Kırk yıllık esaret bile size günahlarınızı ödetmez.

“Sıra geriye doğru mu dönüyor yani?” dedim tuhaf bir sesle. Sıranın benden uzaklaşması düşüncesi anlık rahatlamama neden olmuştu. Oysa eninde sonunda anlatmak zorunda kalacağımı biliyordum.

“Hayır,” dedi Gökhan. Siyah saçlarını geriye doğru çekti. “Oku.”

Ölüm: En az günahkâr olan kendini günahsız mı sanıyor?

Ölüm: En masum olanın sen olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?

Ölüm: Birinin son şansı olmanın önemini anlamıyorsun.

Ölüm: Anneme yardım edebilecek son kişi sendin.

Ölüm: Buna rağmen sana bir çıkış şansı vermiştim ve bunu geri teptin.

Ölüm: Şimdi de masumiyetinle ilgili söylenip duruyorsun.

Sarp.

Sarp’tan bahsediyordu.

Gözlerimi Sarp’a çevirdiğimde yüzünün saçları kadar sarardığını fark ettim. Küçük gözleri irileşmişti ve çenesi kasılıp dururken keçi sakalı titriyordu.

Ölüm: Bu görev senin için.

Ölüm: İkinci bir emre kadar ne tek bir damla su içeceksin ne de tek bir lokma yemek yiyeceksin.

Ölüm: Aç kalacaksın.

Ölüm: Bu bir ölüm orucu.

“Ne...” Sarp boğazını temizledi. Birkaç saniye duraksadı. “Ne... Ne kadar süre?” Sesi tiz çıkmıştı. Görevi hızla kabul etmişti.

Ölüm cevap vermedi.

Ekrana bakakaldım. Karnım kasılırken safra boğazıma kadar yükseldi. Sertçe yutkunarak bunu geriye ittim.

Verdiği görev aklımdan geçenlere benziyordu. Tek fark sadece Sarp için geçerli olmasıydı. Görevi, yemek yemeyi hiçbir zaman aksatmayan ve böyle mutlu olan Sarp'a.

"İnsan vücudu uzun süre susuz kalamaz," dedi Kutay kısık sesle. "Bunun belli bir süresi olmalı. Bunu söylemeli. Yoksa..."

"Açlık ve susuzluktan ölür," dedi Gökhan donuk bir şekilde. "Bundan öncesinde ise... akıl sağlığını kaybeder."

"Hay sikeyim," dedi Mete sert bir sesle. Ellerini yüzüne örtüp gürültülü bir nefes verdi. "Ne halt yiyeceğiz biz?"

Ölüm: Her haltı.

Ölüm: Size gelince...

Ölüm: Yemek yemeye devam edeceksiniz.

Ölüm: Her biriniz size gelen her şeyi bitireceksiniz.

Ölüm: Ona yemek ya da su vermeye çalışmayacaksınız.

Ölüm: Yoksa hepiniz birbirinizin açlıktan gebermesini izlemek zorunda kalırsınız.

Ölüm: İyi günler dilerim.

Bununla birlikte Ölüm yazmayı bıraktı.

Yazılar televizyonda bir süre asılı kaldı. Ardından beyaz yazılar siyaha karışıp yok oldu ve televizyonun ekranının açık olduğunu gösteren küçük, beyaz ışık söndü. Bizi birbirimizle baş başa bırakmıştı.

Avuç içlerim terlemeye başlayınca elimdeki telefonu koltuğa bıraktım. Ellerimi pantolonumun dizlerine defalarca silip dururken kafamı kaldırıp Sarp'a bakamadım. Ölüm ikinci emrini hiçbir zaman vermezse ne olacaktı? Ona yardım etmeden durabilecek miydik? Belki de Ölüm durumu fazla abartmazdı ve iki günle sınırlı tutardı. Bir gün boyunca tuttuğum orucu düşününce iki gün kulağa dayanılabilir geliyordu. İki günden fazlası ise...

Arkadaşlarımdan birinin açlıktan ölmesini görmeye katlanabileceğimi sanmıyordum.

Çenemi zar zor kaldırıp kendimi Sarp'a bakmaya zorladım.

Sarp'ın gözleri dolu doluydu, ağladı ağlayacaktı. Dudakları titriyordu ve ne ben ne de bir başkası onu teselli edecek sözcükleri bulamıyorduk.

Oluşan sessizliği bozmaya Sarp'ın kendisi cesaret edebildi. “Kaç gün dayanabilirim?” diye sorarken sesi titremiştir.

Kimse bağırmadı. Ölüm'ü aksine ikna etmeye çalışmadı. Kimse isyan etmedi.

O günleri geride bırakmıştık.

Geriye sessiz bir kabulleniş kalmıştı.

Konuşabilme yeteneğimi geri kazanmadan önce defalarca yutkundum. “Belki...” derken sesim çatallanmıştı. “Uzun bir süre olmaz bu.” Uzun bir süreden kastım kaç gündü, onu bile bilmiyordum. Onu teselli etme uğruna çabalıyordum.

“Seni yalnız bırakmayız,” dedi Mete. Ayağa kalkıp Sarp'ın yanına gitti ve elini omzuna koydu. “Olur da odaya gitmek istemezsen ya da gidecek halin kalmazsa, hep birlikte burada dururuz.”

“En azından siz yemek yiyebileceksiniz,” dedi Sarp kendini teselli edercesine. “Tek başıma bunu atlatırım ve biter.”

“Evet,” dedim dudaklarım güçlkle yukarı kıvrılırken. “Hâlâ senin aramızda en masum kişi olduğuna inanıyor. Konuşmasından bu belli oluyor. Bunu korkutucu bir şekilde uzun tutamaz. Eninde sonunda...” *Su içmeye ihtiyacın olacak.* Bilincini kaybetmeden bu oruca nasıl dayanabilirdi?

“Bir insan susuz kaç gün yaşayabilir?” Gökhan'ın sorusu odanın havasının üzerine çökerken Gökhan gözlerini Kutay'a çevirdi. “Cevabı biliyor musun?”

Kutay başını sağa sola sallarken ellerini iki yana kaldırdı. Yüzünde huzursuz bir ifadeyle dönüp Sarp'a baktı. “Cevabı bilmememiz daha iyi. Kendini günlere göre şartlarsa, daha az sabırlı olur.”

“Böyle aptal aptal sorular sormayı kesin,” dedi Çağrı aniden. “İşler o noktaya kadar gelmeyecek. Son iki kişi kalmışken Ölüm bize sadece acı çektirmek istiyor.”

“Doğru,” dedi Egemen. Sesini yanımdan duymak hâlâ tuhaf hissettirirken dönüp ona baktım. “İçimizden birini öldürmeye meraklı olsaydı şunu...” Kutay'a tiksinti yüklü bir bakış attı. “Öldürürdü. Yakmazdı.” Kutay onun bakışlarına karşılık verirken gülümsedi. Gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı.

IŞIL LİMAE

Acının tatlı tebessümü.

Kutay kolunun içini dizinin üzerine koyarken kremelenmiş yanığı inceledi. “Haklısın,” demekle yetindi. Bunu Egemen’e katılmak için değil, Sarp’a moral vermek için yaptığını biliyordum. Ela gözlerini Sarp’a çevirirken ensesindeki kıvrıcık saçları çekti. “Senin yerinde olsam, olabildiğince az konuşmaya çalışırdım. Susuzluğun arttıkça konuşman güçleşecek.”

Sarp’ın rengi daha da sararıken bir elini Mete’nin onun omzunda duran eline iki kere vurdu. Mete elini çekerken Sarp, Kutay’a bakıp onaylarcasına başını salladı.

Böylece Sarp’ın görevi başladı.

Gün içinde neredeyse hiç konuşmadık. Egemen yastıklarını ayarlayıp bacaklarını koltuğun üzerine çekti ve gözlerini yumdu. Nefesleri düzenliydi fakat uykuya dalıp dalmadığı belli olmuyordu. O tepki vermedikçe uyuyup uyumadığını anlamak imkânsıza yakındı.

Gökhan eline bir kitap alıp okumaya başlamıştı. Mete’yi kitaplara umutsuz bir şekilde bakarken yakaladığımda göğsüm sızladı.

Kutay koltuğundan kalkıyor, bir mutfağa bir banyoya gidip duruyordu. Döndüğünde ellerinde yerdeki kurşunlar oluyordu. Büyük bir temizliğe girişmiş gibiydi. Kimse ona dur demedi, yardım da etmedi. Böylece Kutay akşama kadar salondaki mermiler de dahil olmak üzere yerdeki her şeyi toplamıştı. Mermiler yığın halinde kitaplığın yanında duruyordu. Alamadığı mermiler koltuğa ve masaya saplanmış olanlardı.

Çağrı ile Mete arada sohbet etti. Yanağımı elime yaslayıp zamanın geçmesi için onları dinledim. Ağrı kesiciler etki ederken vücudumdaki ağrılar gittikçe azalmıştı. Bir ara içim geçti. Gözlerimi açtığımda iki saat geçmişti.

Sarp sadece tek bir cümle konuştu. “Keşke daha fazla su içseydim.”

Ölüm, akşam yemeği için gereğinden fazla gösterişli bir yemek yolladı. Herkesin tabağında, buharı tüten ikişer tavuk şiş vardı. Yanında çorba, pilav ve ayran da göndermişti. Küçük bir tabakta da bir kepçe dondurma duruyordu. Maskeliler tepsileri bırakırken bu sefer üst üste koymamış, ayrı ayrı dizmişlerdi.

Ağzım sulanırken kafamı çevirip yerinden kalkmayan Sarp’a baktım. Kokuların ona gitmemesi imkânsızdı.

Ölüm piçi bunu bilerek yapmıştı.

“Boğazımdan geçeceğini sanmıyorum,” dedi Gökhan kısık sesle. Eğilip tepsilerden birini aldı.

“Dediğini yapmazsak işler daha kötüleşebilir,” diye mırıldandım. Bileğine hafifçe dokunup elimi geri çektim. Gökhan bir an bileğine baktı, ardından bana tepki vermeden arkasını dönüp gitti.

“Sadece dediğini yapın,” dedi Kutay soğuk bir sesle.

Mete kısık sesle sansürlü birkaç küfür mırıldandı. Bazıları o kadar sansürlüydü ki, ne demek istediğini bile anlamamıştım. “Babasının feriştahının gurmesini puanlayıp...”

Gökhan mutfağa girene kadar arkasından baktım. Hızla yürüdü, Sarp’a dönüp bakmadı bile.

Eğilip kendi tepsimi almaya yeltenecekken Egemen’i yine iki tepsile ayakta dikilirken gördüm. Dudaklarım aralık kaldı. Derin bir nefes verip, “Bunu yapmana gerek yok,” dedim isyan ederek.

Egemen tek kaşını havaya kaldırdı. “Gerekli olduğu için yapmıyorum zaten.”

“O taşımazsa ben taşıyım,” dedi Mete bir elini omzuma atarak diğerine tepsiyi aldı. “Sen sadece yürü, abicim.” Yan yana mutfağa yürürken Sarp’a bakmamak için tüm gücümü kullanmaya çalıştım.

Tekrar sesli bir nefes verdim. “Tamam,” dedim kafamı eğip kabullenerek. “Teşekkür ederim. İkinize de.”

“Oh oh,” dedi Çağrı. “*Afra-için-taşımacılık, AİT*. Daha fazla alım yapıyor musunuz?”

“Kes sesini,” dedi Mete ve Egemen aynı anda.

Çağrı kaşlarını kaldırdı, dudaklarını birbirine bastırarak kayarcasına yanımızdan geçip gitti.

Mutfağa geçtiğimizde her yer tertemizdi. Yerde mermiler yoktu. Sadece sandalyelere ve masaya saplanmış mermiler yerinde duruyordu. Her şey yerli yerindeydi. Tepsileri masaya koyduğumuzda tek bir kişilik boşluk dikkat çekiyordu. Sarp bu ziyafeti görmeyi en çok isteyecek kişilerden biriydi.

Yemeğe bakınca gözüme çekici gelse de tükürüğümü bile yutamıyordum. Sarp açken nasıl yiyecektik? Bir gün geçince ne olacaktı? Sonraki öğünde ne olacaktı? Ona yardım etmemizi sağlayacak hiçbir yol yok muydu?

“Ölüm sen gittiğinde ilk defa ev yemeği göndermeye başladı-

ğında sevinmiştim,” dedi Mete. Sol çaprazımda oturuyordu. Göz göze geldik. “O kadar uzun zamandır ev yemeği yememiştim ki... İlk başta yemek yerken zevk alıyordum.”

“Şimdi o kadar da zevk vermiyor, değil mi?” diye sordum.

“İnsan alışıyor. Alıştıkça da değersizleştiriyor gözünde.” Mete çatalını parmakları arasına alırken kısık gözlerini masaya indirdi. “Elimdekilerin değerini eskiden yeterince bilmiyordum. Buraya gelince bir şeylerin kıymetini anlıyorsun. Şimdiyse insan ister istemez, kolayca tekrar buna alışabiliyor.”

“Bana hâlâ farklı geliyor,” dedi Gökhan omuz silkerek. “Her an bu yemekleri tekrar kesebilir.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Sarp içeride otururken bunu yememiz haksızlık.”

“Görevimiz bu,” dedi Kutay. Kafam ona döndüğünde onu kaşığın içindeki pilavı ağzına tıkarken gördüm. *Ölüm’ün dediği her şeyi yapacağım*, demişti. Öncelik aldığı için bu yüzden şaşırma-mıştım. İçeride, Sarp’ın gözü önünde yemek yerine buraya oturduğu için mutluydum.

Yavaş yavaş hepimiz yemeye başladık. Sarp’ın gün içindeki görüntüsü gözlerimin önündeydi. Kendimi zorlayarak eti çiğneyip yutkunurken en ufak bir zevk bile almıyordum. Yemekleri ilk gördüğümde ağzım sulanmıştı, evet. Bu sadece vücudumda geçmişten kalan bir tepkiydi. Her yiyeceğin tadı benim için plastik gibiydi.

Ne tokluk ne açlık hissedebiliyordum. Ölüm’ün görevi *her şeyi yememizdi*. Bu yüzden hepimiz, ben ve Gökhan bile, tepside hiçbir şey bırakmadık. İlaçları da içtikten sonra karnıma ağrılar girmeye başlamıştı.

Ne kadar süre mutfakta oyalandık bilmiyordum. Hepimizin tepsisi boşaldığında bile masadan kalkmadan önce biraz bekledik. Kimse yemek hakkında olumlu bir yorum yapmadı. Uzun zaman sonra hepimiz aynı duyguyu paylaşıyorduk. Bu evde Sarp’a bir şey olmasını, onun acı çekmesini isteyen kimse yoktu.

Tepsiler ellerimizde mutfaktan çıktık. Egemen tepsimi almaya çalışsa da ısrarla boş tepsiyi kendim taşıdım. Tepsileri kırmızı bölgeye yığıp yerlerimize oturduğumuzda Sarp derin bir nefes aldı.

“Oha ama ya,” dedi bize bakarken. “Beni aç bıraktığı gün gönderdiği menü de menü yani.”

“Özür dileriz,” dedim boğuk bir sesle.

Sarp elini “*hoş ver*” dercesine salladı. “Hiç önemli değil,” dedi içtenlikle. “Sizin yemenize sevindim.”

Egemen’in ağırlığı tekrar yanıma çöktüğünde gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde her zamanki umursamaz ifade vardı ama vicdan azabının onu kıvrandırdığını biliyordum. Hepimizi kıvrandırdıyordu. Hepimiz suçlu hissediyorduk.

Tek dileğim Ölüm’ün ölüm orucunu kısa tutmasıydı.

Akşam zili çalana kadar dikkatimin dağılmasını istiyordum. Gözlerim direkt kitaplığa kaydı. Ayağa kalkıp kitaplığın karşısında dikildiğimde midemdeki yemekler beni aşağıya doğru bastırıyordu. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kitapların üzerinde kaydırdım.

Tutunamayanlar kalınlığı ile dikkatimi çekmişti. Kalınlığı gözümü korkutsa da okumaya değer gibi gözüküyordu. Lisede Oğuz Atay kitapları öğretmenlerin zoruyla okumama rağmen kötü gelmemişti. Kitapları sevmediğim için, kitabı sevmemiştim ama en azından elimden bırakamamıştım. Sürükleyicilerdi.

Tutunamayanlar’ı elime aldım. Işıksız salona kaçamak bir bakış attım. Mutfakta okumak daha iyi olurdu.

Koltuğa yaklaşıp telefonu koltuktan aldım. Doğrulup mutfığa gitmek için dönerken, “Mutfakta kitap mı okuyacaksın?” diye sordu Egemen.

Ona dönerken adımlarım duraksadı. “Evet.”

“Eşlik edebilir miyim?”

Kalp atışlarım hızlanırken onu reddetmek yerine başımı aşağı yukarı salladım. Egemen hızlı bir hareketle koltuktan kalkarken kitabı ellerimin arasında iyice sıktım. Birlikte mutfığa geçtik.

Kitabı masaya bırakıp kendime bir bardak su doldurdum. Suyu tek dikişte içtikten sonra sandalyemi çekip oturdum. Egemen de çaprazıma oturmuştu.

Beni göz hapsine aldığı anda kitap okuyamayacağımı anlamıştım.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu gözleri dikkatle yüzümü süzerken. Ucu sarıya çalan kirpikleri titreşti.

“Sarp için üzgünüm.” Kesik bir nefes verdim. Paniklemeye başladığımı hissediyordum. Egemen’in öpüşmemizin konusunu,

benden istediği öpücüğün konusunu açmasından korkuyordum. Üstelik Kutay onun bana baktığını söylemişti ve... Sertçe yutkundum. “Onun dışında... Ağrılarım azalıyor. Sanırım iyileşiyorum.”

“Belki bedenim iyileşiyordur, evet.” Dirseğini masaya, yanağını da yüzüne yaslayarak beni izlemeye başladı. Diğer elini uzatıp elinin tersini sol göğsümün üstüne hafifçe değdirdi. Ardından elini geri çekti. “Ama burası kolay kolay iyileşmez.”

Sen de anlıyorsun.

“Orası hep aynı,” diye mırıldandım. “Hiç iyileştiğini hatırlamıyorum.” Bir an duraksadım. “Sen nasılsın?” diye sordum dikkatimi ona verirken. “Uzun zaman konuşmamıştın yani...” Ben yokken kimseyle konuşmadığı aklıma geldiğinde boynumdan yukarı bir sıcaklık yükseldi. “Şimdi konuşmak nasıl hissettiriyor?”

“Seninle konuşmak zor değil,” dedi omuz silkerken. “Sanki burada yokken bile buradaydın ve *her gün* seninle konuşuyordum.” Gözlerini kapıya doğru çevirdi. “Ama diğerleriyle öyle değil. Konuşmak zorlayıcı. Agresifleşmeden konuşmak daha da zorlayıcı.”

“Onlardan nefret mi ediyorsun?” diye sordum aniden. “Uzun zaman boyunca neden bu kadar ters bir karakterde olduğunu anlamamıştım.”

Egemen kıpırtısız bir şekilde gözlerimin içine baktı. “Yalan söyleyen insanlardan *nefret ediyorum*. Ve hepsi biraz olsun yalan söylüyor. Sen hariç.” Gözleri saçlarımın üzerinde dolaştı. “Bana yalan söyleme, olur mu?” Bunu benden daha önce de rica etmişti. Daha önce de kabul etmiştim.

Boğazım düğümlenirken, “Olur,” diye mırıldandım. Bir şey söylememekle, yalan söylemek aynı şey değildi. “Yani Kutay’dan bu kadar nefret etme nedenin *bu*.”

“En çok yalan söyleyen en başından beri oydu,” dedi Egemen başını sallayarak. Koyu sarı saçlarının dalgaları birbirine girdi.

“Nasıl anladın?”

“Sahte insanları bir şekilde hissedebiliyorum,” dedi omuz silkerken. “Hayatım boyunca her zaman böyleydi.” Hafifçe gülümsedi. “Buradaki tek gerçek hissettiren sensin, Afra.”

En *gerçek* hissettiren mi? Kendimi *tam* bir insan gibi bile görmüyordum. İnsanlıktan uzak hissederken birinin gelip bana bunu söylemesi trajikomikti.

“Teşekkür ederim.” Sanırım bu Egemen’e göre önemli bir iltifattı. Derin bir nefes alarak, “Sıradaki kişinin sen olduğunu düşünüyorum,” diye itiraf ettim.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi elini yanağından çekerken. Kollarını masanın üzerinde kavuşturup kafasını koluna yasladı. Yüzü bana doğru yan dönmüştü. “Seni sona bırakacağını düşünüyorum. Sonrası ise yok.”

Tekrar tereddüt ettim. “Senin... Ne anlatacağın hakkında bir fikrin var mı?” Cevap vermeden birkaç saniye yüzüme baktı. “Demek istediğim...” Boğazımı temizledim. “Sanırım diğerlerinden önce bilmek isterdim. Ben sana anlatacağım en önemli şeyi zaten söyledim. Bir intihardan sorumlu tutulmam yaşadığım en büyük olaydı. Ve onu affetmemem yapmış olabileceğim en büyük kötülüktü muhtemelen.”

Egemen iç geçirip gözlerini yumdu. “İşin tuhaf yanı da bu,” dedi alçak sesle. “*Bilmiyorum*. Ailem yok. Hayatım hiçbir zaman dolu dolu geçmedi.”

“Ya...” Duraksadım. “Ya biz de hatırlamıyorsak?”

Egemen güldü. Yüzüne bakakaldım. İçtenlikle güldüğü anlar nadirdi. “Buradaki herkesin sarhoş olup hatırlamaması ya da hafıza kaybı yaşaması komik olurdu.” Alnını koluna yasladığında yüzünün sadece yarısını görebiliyordum. Gözlerini kapadı. “Bunun nasıl biteceğini merak ediyorum.”

Ölüm onu tanıdığımı iddia ediyordu ve bana yardım etmek istediğini söyleyen kişi bunu onaylıyordu. Egemen’in de hayatının bir noktası onun annesiyle ya da Ölüm’ün kendisiyle kesişmiş olmalıydı.

“Ben de,” dedim ona katılırken. “Ama bittiğini görmek istemiyorum.” Kafamda bizim için iyi bir son yoktu, hiçbir zaman olmamıştı. Zihnimdeki endişeler birleşip dudaklarımın arasından döküldü. “Ya Sarp’ın ölüm orucu... *çok* sürerse?”

“Önce ayağa kalkamamaya başlar,” dedi Egemen kafasını kaldırıırken. Bana değil, masaya bakıyordu. “Sonra verdiği nefes bile açlık kokmaya başlar. Yemek ve su için yalvarır. Bir süre sonra ise bilinci bulanıklaşmaya başlar. Sürekli bir uykuya yatar ve muhtemelen serumla düzelebilecek bir hale gelir. Koku gittikçe şiddetlenir. Neredeyse bir ölü gibi kokmaya başlar.”

Sırtımdan aşağıya bir ürperdi yayıldı. “*Sen* bunu nereden biliyorsun?”

Egemen gözlerini bana çevirdiğinde kaşları hafifçe çatıldı. “Denemedim,” dedi yüzümü süzerken. “Tahmin etmek zor değil.” Gözlerini tekrar masaya çevirdi. “İlk başlarda hepimiz aç kalsaydık, neler yaşanırdı diye düşünmüştüm. İnsanlar bu durumlarda birbirlerini çiğ çiğ yiyecek kadar ileriye bile gidebilir.”

Tekrar ürperdim. “Tamam, *tamam!* Bunu konuşmayalım.”

“Fazla mı karamsardı?” Bana yandan bir bakış attı.

“Kendi zihnimden alışığım.” İstemsizce gülümsedim.

Egemen gözleri bir an dudaklarımdaki tebessüme takıldı. Ardından masada duran kitaba baktı. “Tutunamayanlar mı?”

“Evet.” Ben de kitabın kapağına baktım. “Okumayı denemeyi düşünüyordum. Sen okudun mu?”

“Hayır,” dedi Egemen yavaşça. Gözlerinden bir ışıltı geçti. “Ana karakter mühendis diye üniversitede arkadaş grubumla son sınıfta okumayı düşünüyorduk. Son sınıfı göremeden kendimi burada buldum.” Sandalyede geriye doğru yaslandı. “Kaçıncı sayfaya kadar dayanacaksın merak ediyorum,” dedi hafifçe sırıtırken.

“Kendimi bulursam sonuna kadar giderim,” dedim kapağı aralayıp ilk sayfaları geçerken. “Bana meydan okumamalıydın.”

“Oku bakalım,” diye mırıldandı. “Belki... Ben de başlarım.”

Ben okudum, o da beni izledi.

Kitap artık sadece bir bahane gibiydi.

GÜN 81

"Hatırla beni. Yalvarırım hatırla beni."

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
21 Temmuz 2021*

Hayal kurmak tehlikeliydi; umut etmekse zayıflık.

Fakat insan, bir çıkmazın eşiğindeyken sonuçlarını bilse bile hayal kurmaya ve umut etmeye cüret ederdi. Çünkü başka çaresi kalmazdı.

Gece uykum kesik kesikti. Dün telefona gelen mesaj, çaresiz ruhumun bir şeye tutunmak istemesine neden olmuştu ve istemeden hayal etmişim... Bu evden çıkabildiğimizi düşlemiş, kurtulabileceğimizi umut etmişim. Bu yüzden dalgalı saçlarım yastığa dağıldığında ve zihnim çoktan kendi içine dalıp beni bu kâbustan uzaklaştırdığında bile elimdeki telefona yeni bir mesaj gelmesini bekliyordum.

Ölüm'den değil, o olmadığını iddia eden kişiden.

Mesaj gelmemişi.

Zihnimdeki bir ses benimle alay ediyordu. *"Kimse sana yardım etmek için mesaj atmadı,"* diyordu gülerek. *"Mesajlar yok bile! Kendini kandırıyorsun. Hiç kimse size yardım etmeyecek. Yalnız başınasın."*

Gözyaşları uykumda gözlerime birikiyor, kirpiklerimi araladığımda yaşlar yanaklarıma dökülüyordu. *"Kes şunu."* Ateşli bir hastalık geçiriyormuş gibi kan ter içinde, boğuk bir sesle inledim.

Ses susmadı, konuşmaya devam etti. *"Ancak bir aptal umut besler. Mesajları Ölüm görmesin diye siliyor, ha? Gerçek bu değil. Bu bahanenin nedeni beyninin seni kandırmaya çalışması. O mesajlar hiç gönderilmedi ki. Nesi silinecekti?"*

Gözlerimi sıkıca yummuş, yatakta yan dönmüş ve kolumu kulağıma yaslamıştım. Keşke kulaklarımı kapattığımda sesler de öylece gitmiş olsaydı. Duymayı istemediğim ses ruhumdan geliyordu ve kulaklarımı kapatmakla bunun üstünü örtemiyordum.

“Orada öleceksin.”

En azından kendi isteğimle değil, diye düşündüm. Bu sefer değil.

Kesik uykum ne vücuduma ne de ruhuma iyi gelmişti. Çökmüş bir yüzle ve doksan derecelik açıyla kabarmış bir saçla uyandım. Gözlerimin altı tam anlamıyla mordu, gözlerimin içinde kırmızı damarlar çıkmıştı. Yüzümü yıkarken elimle gerdirmek ve saçımı örmek de görüntüm konusunda çok bir işe yaramamıştı. Her örgü yapışımında elime bir tomar saç geliyor, örgüm gün geçtikçe inceliyordu.

Üstüme sıfır kol, şapkalı mavi bir *sweat* giyip altına da tayt geçirdim. Tayt, beli dışında kalçama ve bacaklarıma bol gelmişti. Kolumda “bana yardım edeceğini” söyleyen kişinin hediyesi olan kolluk vardı.

Yani deli değildim.

Sonuçta kolluk *gerçektir*.

Zil sesi kafamın içine işlercesine çalmaya başladığında kendimi zar zor salona atabildim. Çökmüş halde ikili koltuğa oturup geriye yaslandım. İçeri girenleri izlerken örgümü omzuma attım.

Gökhan bana kısa bir bakış atmak dışında hiçbir tepki vermedi. Yazlık kıyafetleri simsiyahtı.

Neşesiz bir şekilde, “Günaydın,” diye mırıldandı Çağrı. Mavi kot pantolonu ve havalı olduğunu düşündüğü desenli tişörtüyle, muhtemelen yine evin en zengini kombinini yapmıştı.

“Günaydın,” diyerek karşılık verdiğim sırada Kutay içeriye girdi.

Ona söylediğimi sanıp bir an duraksadı. Ardından garipseyerek, “Günaydın,” dedi.

Yanlış anlamayı düzeltmedim. Arada sırada bile olsa evdekilerle bir şekilde iletişim kurmalıydı.

Hepimizin mental sağlığı için...

Kutay, Egemen’in tekli koltuğuna oturup bizi incelemeye başladı. Egemen içeriye girdiğinde tekli koltuğuna baktı ama kimseye

bir şey demedi. O da çok uyumuşa benzemiyordu. Yüzü gözü her zamanki gibi çökmüştü, kirli sakalı biraz daha uzamıştı. Selamsız bir şekilde yanıma oturduğunda ilk sorduğu şey, “Uyudun mu?” oldu.

“O kadar mı belli oluyor?” Gözlerimin içi kırmızı damarlarla doluydu, elbette gecemin nasıl geçtiği az çok belli oluyordu. Yine de sormadan edememiştim.

“Uykusuz, uykusuzun halinden anlar.” Elinin tersini ağzına dayayıp esnedi. Ellerini sarı saçlarının arasına daldırdı, şekil vermek için umutsuz bir çabaya giriştiğinde odağı benden kaymıştı. Birkaç saniye onun çabasını izledim. Ardından tuhaf bir suçluluk hissiyle kafamı çevirdim.

O sırada içeri Sarp girdi.

Omuzları çökmüştü, sabah saçını düzeltme zahmetine girmedikleri belliydi. Dünkü kıyafetlerini değiştirmemişti, beyaz tişörtü hâlâ üstündeydi. Yürüyüşünde hafif bir aksaklık vardı.

Tırtıklı bir sesle, “Çok açım!” diye bağırdı. Daha doğrusu... bağırıyordu. Sesi fazla yükselememişti fakat zil sesini biraz olsun bastırmıştı. “Gözüm kararıp duruyor, bayılacağım artık!” Duvara ve mobilyalara tutuna tutuna bize doğru gelip kendini üçlü koltuğa attı. Dümdüz, yüzüstü yatmıştı.

İçeriye giren Mete’yle birlikte zil sesi kesildi.

“Sarp. Sarp!” dedi yanına gidip onu dürtüklerken. Üzerinde yazlık, kahverengi bir gömlek vardı. İlk düğmesini açık bırakmıştı. “Lan bayıldı mı?” Sorarcasına bir bana, bir de kitaplığın önünde dikilen Gökhan’a baktı.

“Yok,” diye mırıldandı Sarp güçsüz bir şekilde. “Ama yakındır.”

“En azından su içebilse,” diye mırıldandım kendimi tutamamaya. Ancak Ölüm’ün buna izin vermeyeceğini biliyordum. Daha fazlası için ısrar etmek de istemiyordum. Olan bize olacaktı. İsmi yazdığım kişinin benim ısrarım yüzünden Ölüm tarafından zarar görmesini istemiyordum.

“Canım çekiyor, deme öyle,” diye mırıldandı Sarp. “Bu koltuğu bana verin. Böyle yatayım ben.”

“Tamam, senin olsun,” dedi Mete iç geçirirken. Üçlü koltuğun kenarına oturdu, bakışları sadece Sarp’ın üzerindeydi. “Enerjini

harcama. İlk gün normal oruç gibi gelir ama sonrası daha da zor olacaktır.”

Sarp kafasını hafifçe öne arkaya salladı. Sarı saçları koltuğa dağılmıştı.

Dış kapının zili duyulduğunda koltuktan kalktım. Kapı direkt içeriye doğru açılmaya başladı. Maskelilerden biri taşıma masasını içeriye itip tepsileri tek tek kırmızı bölgeye bıraktı. Maskeli adam masayla birlikte koridora çıktığında hepimiz çoktan ayaklanmıştık. Kırmızı bölgenin önüne dizildiğimizde ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Maskeli adam kapının ardında kaybolduğunda bile hâlâ tepsi-
lere bakıyorduk.

Börek, tost, poğaç, sucuklu yumurta, kızarmış sosis, yeşillik-
lerden oluşan bir karışım, domates ve salatalık, zeytin ve peynir
türleri, buharı tüten çay bardağı, su ve limonata, kızarmış susamlı
simit parçası ve...

“Bunları nasıl bitireceğiz?” dedim dehşete düşmüş bir şekilde. Birbirine karışmış kokular ağzımın sulanmasına neden olsa da gör-
rüntü sadece beynime çekici geliyordu, mideme değil.

“O, açlıkla sınanırken bizim tokluk konusunda şikâyetçi olma-
mamız lazım,” dedi Gökhan kısık sesle. Sözleri kendimi anında
kötü hissetmeme neden oldu. Karnım kasılırken sertçe yutkun-
dum.

İçeriden Sarp’ın sesi geldi. “Kokusu geliyor, Allah kahretsin...
Mutfağa gidin ya. Valla oturup ağlarım. Yine çok güzel şeyler yol-
lamış.”

Bu Ölüm’ün verdiği bir emirmiş gibi herkes aniden eğilip tep-
silere yöneldi. Egemen elimdeki tepsiyi hızla alırken bana çatık
kaşlarla baktı. Daha da sinirlenmemesi için aynı tartışmayı tekrar
başlatmadım. Sadece omuz silkip gözlerimi kaçırdım.

Egemen’in umursamazlığı yine üzerindeydi. Dün neredeyse
bir saat boyunca beni kitap okurken izlemiş, ardından mutfak ma-
sasına kafasını yaslayıp uyuyakalmıştı. Şimdiyse bu çok *basit* bir
hareketmiş gibi ya da... *Her neyse*. Muhtemelen her şeyi büyüten
bendim. Çok da anlam aramamak gerekiyordu.

Onun gibi umursamaz davranmaya karar verdim. Bu evde dü-
şünmem gereken daha farklı şeyler vardı.

Kahvaltı safhamız ilk defa bu kadar uzun sürdü. Her şeyi hızlı hızlı çiğneyip yutmaya çalışıyordum çünkü bu süreç ne kadar çok uzarsa, o kadar tıkanmış hissediyordum. Çenem çiğnemekten ağrı-maya başlamıştı, gözlerim dolmuş haldeyken kahvaltıyı bitirdim.

“Sarp aç kalırken biz bunları yiyoruz,” dedi Çağrı tuhaf bir ses-le. “Kendimi kötü hissediyorum.” Pek Çağrı’lık olmayan bu itiraf hepimizin bir an duraksayıp ona bakmasına neden oldu.

“Ben de,” dedi Gökhan ona katılarak.

“Hepimiz aynı durumdayız,” dedi Mete ellerini birleştirirken. “Ama yapmak *zorundayız*. Sadece onun yanında bundan bahset-meyelim ve çok kokmadan tepsileri hızla kırmızı bölgeye koya-lım.”

Salona geçip dediğini yaptık.

Tepsileri bıraktıktan sonra koltuklara yöneldiğimizde Gök-han’ın bakışlarının kısa bir an kitaplığa kaydığını gördüm. “Bir değişiklik var mı?” diye sordum.

Gökhan irkilerek bana döndü. “Hayır, yok,” diye yanıtlandı. Ardından bakışlarını önüne çevirip adımlarını hızlandırdı.

Sarp üçlü koltukta yattığından dolayı birden tüm oturma düze-ni değişmişti. Geriye iki ikili kanep ve bir tekli koltuk kalmıştı. Altı kişinin sığması için yeter de artardı. Kutay tekli koltuğa otur-muştu. Mete ve Çağrı diğer ikili koltuktaydı. Egemen’le ben aynı ikili koltuğa oturmuştuk. Oturma konusunda en ağır hareket eden Gökhan’dı.

Gökhan *pat* diye Egemen’le aramıza çöktüğünde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bana yandan bir bakış attığında dudakları gü-lecekmiş gibi hafifçe yukarı kıvrıldı. Dönüp Egemen’in ona attığı bakışlara karşılık verirken, “Başka yer mi var?” diye sordu sakin-ce. “Üstelik burası *benim* yerimdi. Bana kötü kötü bakmana gerek yok.”

Öne eğilerek Egemen’in ‘kötü’ bakışlarını görmeye çalıştım.

“O zaman gelip *yerine* otursaydın.” Egemen’in yüzünde mi-mik oynamadı. “Arkadaşına sırtını dönmek yerine, ondan kaçma-yıp ona destek olsaydın. Üzüldüğünü fark etmedin mi?”

Hayır, hayır... Gökhan elbette üzüldüğümün farkındaydı. Bunu sormasına gerek bile yoktu. Bazen üzüldüğümüzde karşımızdaki insanın da aynı şekilde üzülmesini isterdik. Çocukça bir içgüdüy-

dü ama gerçektir. Bu yüzden Gökhan'ın tavırlarına sinirlenemiyordum, yine de kalbimi kırmayı başarıyordu.

Kalbimde hâlâ kırılabilir parçaların olduğunu bilmek güzeldi.

Yine de onu kırdığım kadar kırıldığımı sanmıyordum.

“Oturdum işte,” dedi Gökhan omuz silkerek. Yavaşça yutkundu. Ensesi görüş alanımdaydı, yüzünü göremiyordum. “Terslemene gerek yok. Rahatça sığabiliriz.”

“Evet,” dedim kısık sesle. Konuyu intihar girişimimden böylece saptırmış olduk. “Sorun değil.” Bir an duraksadım. Gökhan'ın kafası öne doğru çevrildiğinde, “Teşekkür ederim,” diye ekledim.

Gökhan bana bakmadı. Yan profilinde yakaladığım şaşkınlık, sadece kısa bir anlığına oradaydı. Hiçbir şey söylemeden önüne döndüğünde ince dudakları iyice düzleşmişti. Elini çenesine dayayıp derin bir nefes aldı.

Egemen'in sözleri onu ne kadar rahatsız etmişti? Hiç... Hiç vicdan azabı çekmiş miydi? Ben geleli bir hafta bile olmamışken varlığıma hâlâ alışamamasını ve kırgınlığını bir nebze anlayabiliyordum. Yine de onu anlayabilmem, her şeyin eskisi gibi olmasını dilememe bir engel değildi.

Hayatımda hiç “en yakın arkadaşım” olmamıştı. Gökhan'ın yüzüme bile bakmaya zahmet etmemesi ve geçirdiğimiz tüm günler, en yakın arkadaşımı kaybetmişim gibi hissettiriyordu.

Onu daha fazla rahatsız etmemek için yan profilini izlemeyi bırakıp önüme döndüm.

İntihar arzusu, arkada kalacakları hiç düşünmemene neden oluyordu. Başarısız bir intihar girişiminin ardından yaşamak zorunda kalmak ise... arkada bıraktığınla yüzleşmeni sağlıyordu.

Bu hem ölümden hem de yaşamdan beter bir kâbustu.

Akşam yemeğine çok kalmadığını parmaklıklar arasından içeriye giren güneş ışığıyla anlayabiliyordum. Şimdi İstanbul'un ne halde olduğunu tahmin etmek kolaydı. Dopdolu Marmaray ve metro, duraklarda bekleyen insanlar, sahilde batan güneşin manzarası... Milyonlarca farklı insanın koşturmacasıyla geçen hayat ve milyonlarca farklı hikâye.

Ve biz, yedi tutsak. Tüm İstanbul'un hikâyesinden soyutlanmış, parmakların arasında ölmeyi ya da kurtuluşu bekliyorduk. Ölümü bile kurtuluş olarak görmeye başladığımız bir bekleyişti bu.

Sarp uyuyakalmıştı. Boş midesinin gurultusunu sıklıkla duyuyordum. Arada kendi kendine inliyordu. Onu izlemek, kaç saattir aç ve susuz olduğunu düşünmek bir işkenceydi. O bu dehşeti yaşıyordu, biz ise bu dehşeti izliyorduk.

Kitaplığın yanından elimde Tutunamayanlar ile dönerken Sarp tekrar ağlamaklı bir şekilde inledi. Kitabı koltuğun kenarına bıraktım ve boğazım düğümlenmiş bir şekilde orta sehpaye oturdum. Biraz olsun onu rahatlatma umuduyla yere çöküp parmaklarımı sarı saçlarında dolaştırdım.

Saçlarındaki tek tük düğümler parmaklarıma takıldığında onların olabildiğince nazikçe ayırdım. Sarp'ın nefesleri düzene girerken saçlarını üçe ayırdım ve yavaş hareketlerle saçını örmeye başladım. Uzun, tek örgüsü bitince elimi kafasının üzerine koyup başını okşadım. Nefesleri tamamen düzene girene kadar parmaklarımı saçlarından çekmedim.

"Sürekli uyanıp uyuyor," diye fısıldadı Mete. Gözlerimi ona çevirdiğimde çoktan ayağa kalkmış, yanıma gelmiş olduğunu gördüm. "Tekrar daldı."

"Evet," diye fısıldadım. "Bu daha ne kadar devam edecek? O..." Boğazım düğümlendiğinde sustum. Gözlerim dolmuştu.

Mete cevabı bilmiyordu. Başını sağa sola sallarken yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

Biraz olsun kafa dağıtabilmek umuduyla Tutunamayanlar'ı alarak mutfağa geçtim. Kapağı aralayıp dün kaldığım yeri buldum ve okumaya başladım.

"İnsan yapısındaki çelişkiler, onun ne ölüme ne de sonsuzluğa bir türlü dayanamadığını gösteriyor. Sonsuzluk da ölüm kadar ürkütücü bir gerçektir."

Ölüm'ün bizi bu iki kavram arasına sıkıştırdığını düşününce gülmek istedim. Alıntıya uzun uzun bakarken kelimeler gözümün önünde bir netleşiyor bir bulanıklaşıyordu.

Sandalyenin yerde çıkardığı gıcırtyı duyduğumda kafamı ki-taptan kaldırdım. Gelen kişinin Gökhan olduğunu görünce şaşkınlıkla kirpiklerimi kırıştırdım.

Elindeki kitabı masaya bıraktı, sandalyeye oturdu ve bana baktı. “İyi okumalar,” dedikten sonra kitabının kapağını açıp okumaya başladı. Şaşkınlıktan okuduğu kitabın adına bile bakamamıştım.

“Sana da,” diye mırıldanarak bakışlarımı tekrar kitabıma çevirdim. Ne yazık ki dikkatim dağılmıştı. Aynı satırları tekrar tekrar okuyordum ama bir türlü anlayamıyordum. Gökhan tek başıma kitap okumamın büyüsünü bozmuştu çünkü yanımda olması *geril-meme* neden oluyordu.

Gözlerimi kitaptan ayırıp yüzüne çevirdim. Birkaç saniye sonra Gökhan ona baktığımı fark etmiş gibi gözlerini direkt bana çevirdi. Bıkkınlıkla derin bir nefes alırken bakışlarımı kaçırdım. Yine onu rahatsız etmiştim.

“Tamam,” dedi Gökhan birden. Sesinde bir kabulleniş vardı. “Kitap okumaya gelmedim. Zaten okuyamıyorum da.”

Kitabın kapağını sesli bir şekilde kapatarak kendinden uzaklaştırdığında kitabın Alice Harikalar Diyarında olduğunu gördüm. Gözlerimi kitaptan ayırıp tekrar yüzüne çevirdim.

“Konuşmak istiyorum.”

Sağıma soluma baktım. Burada duran tek insanın kendim olduğundan emin olmak istiyordum. “*Benimle mi?*”

“Evet.” Siyaha çalan gözleri benimkilere odaklandığında sanki bakışları iyice kararmıştı. “Aynı evde bulunmaya zorunlu olarak devam edecekken aramızda bir iletişimsizlik olmasını istemiyorum.” Kesik bir nefes aldı. Bir eli ensesine gitti. Parmaklarını siyah ve düz saçlarına daldırarak hafifçe çekti. “Yani gerektiğinde seninle rahatça konuşabilmeyi ve senin de bana bir şeyler söyleyebilmeni istiyorum. Saçma sapan bir gerginlik hali olmamalı. Ev yeterince gergin.”

Boğazım kurumuştı. Bana ait değilmiş gibi çıkan bir sesle, “Eskisi gibi mi?” diye sordum. Titreyen bacaklarımı görmesine engel olmak için bacaklarımı sandalyeye ve birbirlerine iyice bastırdım.

“Eskisi gibi değil,” dedi Gökhan hiç duraksamadan. Gözlerimin içine bakarak, “Asla eskisi gibi olamaz,” dedi tüm dürüstlüğüyle. “Birine karşı kaybettiğin güveni tekrar kazanamazsın.”

“Bana *güvenmiyor* musun?” Sesim titredi.

“Gitmeyeceğine *güvenmiyorum*.” Sertçe yutkunurken bakış-

larını kaçırdı. “Herhangi bir sabah olacak ve salona girmeyeceksin. Zil sesi çalmaya devam edecek ama sen dışarıya çıkmadığın için ben de dışarıya çıkamayacağım.” Gözlerini yumup avucunu alnına dayadı. “Döndüğüne inandığımdan beri düşündüğüm şey bu. Eninde sonunda tekrar pes edeceksin. Eskisinden de zayıf bir haldesin.”

Sözleri bedenime saplanan bir kurşun etkisi yaratmıştı. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Gözlerim dolarken hızla bakışlarımı kaçırdım ve bende bıraktığı etkiyi görmesine izin vermedim.

“Gökhan,” derken hislerim sesime yansımıştı. “Bu sefer gitmeyeceğim.”

Tekrar söz verdim. Bu sefer ne kadar acı çekersem çekeyim, bu sözü tutacaktım. Onu tekrar yarı yolda bırakamazdım.

Gözlerini aralayıp yüzüme bakarken acı acı güldü. “Bu sözü daha önce de vermiştin.”

Ve sözümü tutamamıştım.

“Artık sonuçları gördüm.”

“İntihar ettiğine pişman değilsin ki,” dedi Gökhan aniden. “İntihar etmeyi *başaramadığın* için pişmansın. Geride bıraktıklarınla yüzleşmek zorunda kaldığın için pişmansın. Tamamen gitmeyi başarsaydın, bana verdiğin ve tutamadığın sözü düşünmeyecektin bile. Çünkü kendini keserken bunu düşünmemiştin.”

Boğazımdaki sızı arttı. “Nereden biliyorsun?” diye sordum kendimi zorlayarak. Yaşlarla dolan gözlerimi bu sefer ondan saklamadım. “Düşünmediğimi nereden biliyorsun?”

Gökhan kollarını masaya yaslayarak hafifçe öne eğildi. “Düşünsen yapar mıydın?” Onun da gözleri dolmuştu. “Hep beraber yüzleşebilirdik. O akşam seninle kalabilirdik. Biz...”

“Ve size de zarar verirdi,” diye sözünü kestim. Gözlerimi kırp-mamak için uğraşmama rağmen yaşlar yine de yanaklarıma doğru yol almaya başladı. “Ne yapacağını kim bilebilirdi ki? İntiharım sadece bana zarar verecekti ama onun emrine karşı gelip bunu size söyleseydim *hepinize* zarar verebilirdi.”

Sesim kontrolsüz bir şekilde titrerken hıçkırdım. “Benim dışarıda bir hayatım yok. Sizi özleyen insanlar kadar insan bile tanımıyorum. Dışarıya çıkabilirsem, kendime bir hayat kurmaya

çalışacak gücüm yok. Haklısın, *zayıf* bir haldeyim. Her zaman da böyleydim. Hiçbir zaman güçlü olmayı başaramadım. Bu yüzden intihar etme fikri, size bir şey olması ihtimalinden daha kolay geldi. Çünkü siz kurtulabilirsiniz. Çünkü sizin dışarıda bir hayatınız vardı. Mete'nin bir kariyeri vardı. Sarp eğlenmeyi biliyordu. Egemen başarılı bir insan olabilecekti. Kutay kendini tanıyabilirdi Çağrı'nın daha büyümesi gereken çok konu vardı. Ve sen... Sen de kendine harika bir hayat kurabilirdin."

Gökhan kendi kendine alayla güldü ancak gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. "Tabii."

"Okul birincisi olduğunu söylememiş miydin? *Zekisin*. Ders çalışıp dışarıda çok iyi yerlere gelebilirdin."

"Türkiye birincisi olsam bile kimse beni *sevmeyecekti*," dedi Gökhan masaya bakarken. "Heteroseksüel herhangi birini benim gibi bir *ucubeye* tercih ederler. Beni sevmiyorlardı çünkü insanları, onların istediği şekilde sevmiyordum. Bu böyle devam edecekti."

Ellerimi gözlüklerimin altına sokup yüzümü hızla sildim. "Bir insanın seni tanıdıkça sevmesi zor değil çünkü sen bir hiç değilsin," diye mırıldandım. Akmak üzere olan burnumu hafifçe çektim. "Ben ne ders çalışıyordum ne bir hobim vardı ne de bir arkadaşına sahiptim... Hayatımı toplasan, elimde kalan sadece travmalarım var. Ben *hiçbir şey* yapmıyordum, Gökhan. İlaç kullanmadan depresyonumun bitmesini bekliyordum sanki. Dışarıya çıkmayı başarsaydım bile beni bundan farklı bir hayat beklemiyordu."

Başını iki yana salladı. "Hâlâ anlamadın mı, Afra? Hepimizin bir hayatı varmış gibi görünüyor olabilir ama anlattıkça hiçbirimizin bir hayatı olmadığı ortaya çıkıyor. Mete ablasının ölümü yüzünden değişmişti. Sarp'ın muhtemelen sahip olduğu tonla psikolojik sorunu vardı. Kutay'ın da aynı şekilde. Çağrı'nın da öyle. Ailevi sorunlar, insan ilişkilerimiz... Hiçbiri yolunda değildi."

"Yoluna sokma şansınız olabilirdi."

"Kim bilir," diye mırıldandı karamsar bir tavırla. "Bunun olup olamayacağını belki bir gün görebiliriz."

Aramızda kısa bir sessizlik oluştu. Gözlerimin dolmaması için kendimi iyice sıktım. "Kendimi kestiğim anı hatırlamıyorum," derken sesim artık titremiyordu. "Ne düşünüyordum, neler söyledim, nasıl yaptım... Hepsi bulanık. Fakat öncesini, salonda olduğumuzu, sizle son konuşmalarımızı hatırlıyorum. Düşündüğün kadar umursamaz değilim."

“Seni son görüşümü hatırlıyorum,” dedi Gökhan bana bakmadan. “Kızarmıştın ve tuhaf görünüyordun. Egemen de aynı şekilde.” Bana yandan bir bakış attı. “Buradaki herkes Egemen’in üzerine giderken bu yüzden engel olmadım. Sana ne demiş olabileceğini ya da ne konuşmuş olabileceğinizi kestiremiyordum.”

O hiçbir şey yapmadı, demek istedim. İkimiz de kızarmıştık çünkü bir aptal gibi ölmeden önce onu öpmeye karar vermiştim.

Utanç dudaklarımı mühürledi. Sadece güçsüzce başımı sağa sola salladım. “Suç onun *değildi*. Suçlayacak birini arıyorsan, Ölüm’ü ya da beni suçla.” Ölüm’ün adını anmak, bakışlarımın masanın kenarına koyduğum telefona çevrilmesine neden oldu. Bu konuşmayı dinliyor olduğu gerçeği rahatsız hissettiriyordu.

Gökhan iç geçirdi. Sandalyesini iterek ayağa kalktı. Kitabını alıp sandalyeyi diziyile yerine yerleştirdi. Elini bana uzattığında kalp atışlarım hızlandı. “Bir barış teklifi,” dedi rahat bir tavırla. “Benimle konuşurken çekinme. Ben de seninle günlük iletişim kurarken iki kere düşünmeyeyim.”

Sandalyeyi yavaşça itip ayağa kalktım. Gözyaşlarımın nemlendirdiği elimi uzatarak elini sıkarken avucum terlemişti. “Kabul.”

Sadece elini sıkmak değil, beni affettiğini duymayı istiyordum. Fakat Gökhan “*asla*” demişti.

Asla eskisi gibi olamazdık.

Elini iyice sıkarken onu hızla kendime doğru çektim. Gökhan’ın gözleri şaşkınlıkla irileşirken kollarımı sıkıca sırtına doladım ve çenemi göğsüne bastırdım. Gözlerimi sıkı sıkı kapatıp, “*Özür dilerim*,” dedim titreyen sesimle. Sadece sesim değil, tüm bedenim titriyordu. “Daha önce etrafımda hayal kırıklığına uğratacağım kadar yakın olduğum biri olmamıştı. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Yalvarım benden *nefret etme*.”

Birkaç saniye sessizlikle geçti. “Bunu yapmadan önce haber verebilirdin,” dedi Gökhan düz bir sesle. Kollarım arasındaki bedeni gerginlikten taş gibi olmuştu.

Kısık sesle, “Sarılmadan önce haber verilmemesi gerektiğini söyleyen sendin,” dedim suçlarcasına. Kollarımı onun bedeninden istemeyerek de olsa ayırdığımda Gökhan hızla geri çekildi. Kitabını alıp göğsüne bastırırken bana tereddütle bakıyordu.

Derin bir nefes aldı. Ardından arkasını dönüp mutfaktan çıktı.

Ölüm akşam yemeği için bir ziyafet daha yollayana kadar mutfaktan çıkamadım. Yüzümü yıkayıp su içtim. Yüzümden süzülen su damlaları gözyaşı misali sayfalara damlarken biraz daha okumayı başardım.

Mutfakta güçlkle yediğimiz bu seferki yemekte, Çağrı'nın "*şarapla sote edildiğini*" iddia ettiği kırmızı et vardı. Yanında tuhaf bir salata ile yapısı farklı olan bir pilav göndermişti. Yine tatlı vardı ama bu seferki şerbetli bir tatlıydı. Hiçbirinin adını bilmiyordum. Tat alma yeteneğini kaybetmiş ağzımla zar zor hepsini yerken Sarp'ı düşünmemeye çalışıyordum.

Akşam ilaçlarımı da içtikten sonra psikolojik olarak rahatlamıştım.

Salona tekrar geçtiğimde ise bu rahatlama tamamen kaybolmuştu.

"Su..." Sarp'ın sesi kısık, anlaşılması zordu. Yüzü televizyona dönüktü, gözleri aralıktı. "Su içmek istiyorum..."

Oturduğumuz yerde donakaldık. Birkaç metre ötemizde mutfak vardı. Musluklardan durmaksızın su akıyordu. Yine de bir bardağa su doldurup ona getiremiyorduk. Sinirden gözlerim dolarken bakışlarımı kameralı silahlardan birine çevirdim.

İstedğin bu muydu, Ölüm?

"Bu gece burada kalmalıyız," dedi Mete. Gözleri Sarp'ın üstündeydi. "Bu geceyi odada geçirirse, sabah salona yürüyerek gelebileceğinden emin değilim. Şu an uyuyor ama uyumuyor. Yarın baygınlık geçirebilir." Sesi kısık olsa da Sarp tüm bunları duyuyordu. Yine de dudaklarını açıp bu konu hakkında bir yorum yapmadı.

"Bana uyar," dedim hızla. Ölüm'ün mesaj atması için ona zaman bırakmak istemiyordum.

"Olur," dedi Çağrı.

Bakışlarını herkesin üzerinde tek tek gezdirerek, "İtiraz eden var mı?" dedi Mete.

Hepimiz başımızı sağa sola salladık. Açıkça dışlanan Kutay bile bu konu hakkında sesini çıkarmadı. Rol yapıyor olabilirdi ama kalpsiz değildi. En azından öyle olmadığını umuyordum. Sarp'ın ona hiçbir zararı dokunmamıştı.

Benim de öyle.

Gece burada kalacağımız kesinleştğinde midem bulanmaya başladı. Eğer onlara anlatsaydım, o gece de böyle olabilirdi. Her şey farklı olabilirdi. Ancak asıl soru, her şeyin farklı olmasını ister miydim?

İlk defa salonda geçireceğim bir gecede yalnız olmayacaktım ve bunu bilmek garipti. Yalnızlığa her zaman, her anlamda gereğinden fazla alıştım. Tek başıma kaldığımda Ölüm bana Beyza'nın cesedinin geride bıraktığı kanı sildirmişti. Diğerinde ise Kutay'ı alıp götürmüş ve bana bir maske hediye etmişti.

Ölüm'ün tepkisi gecikmedi. Telefon koltuğun kolunda titrerken gözlerim ekrana kaydı. Telefonu elime aldığımda gözüm kelimeler üzerinde takılı kaldı.

Ölüm: Geceyi orada geçirmenize izin veriyorum.

Ölüm: O zaman geceyi daha eğlenceli kılmalıyız. Değil mi, sevgili tutsağım?

Ölüm: İkinizden biri için düşündürücü bir gece olmalı.

Ölüm: O sırada yanı başınızda arkadaşınız ölürken...

İkinizden kastı Egemen'le ben miydim?

"Burada kalabileceğimizi söylüyor," dedim biri attığı mesajı sormadan. "Ve... Sanırım bu gece için bir planı var." Başımı kaldırıp gözlerimi Egemen'e çevirdim. Gökhan iyice arkaya yaslandığından onu görmem kolay olmuştu. "İkimizden biri için."

Egemen bakışlarına karşılık verdi. "Sıradaki kişiyi mi seçecek?"

"Belki de." Sertçe yutkunup gözlerimi telefona çevirdim ama yeni bir mesaj gelmemişti.

"Birlikte salonda geçirdiğimiz bir gece," dedi Gökhan ağır ağır. "Bizimle oynaması için yeni bir fırsat."

Aynı şekilde düşünüyordum. Ayrıca olacaklardan korkuyordum.

Telefonu koltuğun kenarına geri bırakırken orta masanın üzerine koyduğum kitaba kaçamak bir bakış attım.

Uzun bir gece olacaktı.

Televizyon çok geçmeden kendi kendine açıldığında Ölüm'ün soyut varlığı aramıza katıldı. Gözlerim ekrana çevrilirken ekranın üstünde yanan ışık ilk defa beni bu kadar germişti.

IŞIL LİMAE

Ölüm: Sıradaki kişiyi merak ediyorsunuz, değil mi?

Ölüm: Merak etmeyin, onu size vereceğim.

Egemen'le bakışlarımız birbirine kaydığında ikimiz de aynı gerginliği taşıyorduk.

Kendimi bir anda, saniyeler geçtikçe daralan bir çemberin içinde bulmuştum. Duvarlar üzerime üzerime gelirken boğazım kurudu. Tırnaklarım avucumun içini acıtana kadar ellerimi yumruk yaptığımı fark etmedim. İçimdeki ses susmak bilmiyordu. *"Sıradaki kişi ya bensem? Ya ben değilsem?"*

Ölüm: Sıradaki kişi sensin, Ahsen.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, "Ben mi?" diye sordum tereddütle. Beni en sona bırakmayacak mıydı? En sona *Egemen*'i mi bırakmıştı? En çok nefret ettiği kişinin ben olduğumu düşünmüştüm ve...

Gözlerim tekrar Egemen'i bulduğunda onun yüzünde bile belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi vardı. Çatık kaşları gözlerinin üzerine çökmüştü. Dudakları bir şey söylemek istercesine aralanmıştı. Egemen'in dağılmış sarı saçlarına bakarken onun daha mı şanslı, yoksa daha mı şanssız olduğunu kestiremedim.

Gökhan düşünceli bir şekilde bir bana, bir de Egemen'e baktı.

"Her zaman en sona kalanın sen olacağını düşünmüştüm," dedi Çağrı düşünceli bir şekilde. Gözlerimi ona çevirdiğimde tişörtünün etekleriyle oynuyordu. Endişelenmişti. Onu korkutan bana olacaklar mıydı, yoksa benim kötü biri çıkacağım düşüncesi miydi? "Sonuçta en son gelen kişisin. Tek kızsın. Sadece seninle iletişime geçiyor ve..."

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Mete gergin bir sesle.

"Ve o da böyle düşündüğünüzü çoktan biliyordu," dedi Kutay televizyon ekranına dik dik bakarken. "Düşünce tarzınızı tahmin etmesi zor değil. Sadece ters köşe yapmak istemiş olabilir."

"Onun zihninin içindeymiş gibi bilmiş bilmiş konuşma," diye tersledi Mete.

Kutay omuz silkti. "Düşünce şeklini anlayabiliyorum."

“Belki Egemen’i sona bırakmasının bir nedeni vardır.” Gökhan nihayet sessizliğini bozmuştu.

“Ya da bir nedeni yoktur.” Egemen ona ters bir bakış attı. “Bundan önceki anlatış sıralamalarında hiçbir mantık yoktu. Neden son iki kişi kalmışken mantık arıyorsun?”

“Haklısın,” dedi Gökhan sakın bir tavırla. Kafasını hafifçe ona doğru çevirdi. “Kaçırdığın bir şey var. Bu ‘büyük final’, oyunun ilk sahneleri değil.”

İkisinin de kendince haklı olduğu noktalar vardı. Tahmin yürütmek anlamsızdı. Ölüm’ün oyununun nasıl işlediğini bilemedik. Sadece onu tanımamıza izin verdiği kadarıyla davranışlarını tahmin etmeye çalışmak büyük bir kumardı.

Ölüm: Her zaman neden seni seçtiğimi merak ediyordun.

Ölüm: Ben seni seçmedim.

Ölüm: Beni seçen sendin.

Ölüm: Geçmişimiz bizim için özel, onu sana tamamıyla anlatacak kişi benim.

Ölüm: Baş başa.

Ölüm: Diğer arkadaşların sadece bir kısmını bilmeyi hak ediyor.

Ölüm: Sana gerçekleri söylemeden önce bana inanmanı sağlayacağım.

Ölüm: Dikkatli bak.

“Geçmişiniz mi?” diye sordu Mete sert bir sesle. “Seni tanıyor mu? Daha doğrusu *sen* onu tanıyor musun?”

“Hayır,” derken sesim kısıktı. Gökhan’ın dikkatli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kalp atışlarımın sesi yükselip kulaklarıma doldu. Kafamı güçlükçe çevirip televizyona bakmaya devam ettim. *Dikkatli bak*, demişti. Ben de öyle yaptım.

Yazılar kayboldu.

Yazıların yerini bembeyaz bir kâğıt aldı. Bir belgenin görüntüsüydü. Belge yakınlaştırıldığında gözlerimi kırptıstırdım. Ayağa kalkıp televizyonun karşısına geçtiğim anda tüm vücudum titriyordu. Daha önce herkes bunu yapmıştı. Televizyonun karşısına geçip kendi geçmişlerine ait anları izlemişlerdi.

Artık sıra bendeydi.

Kalp atışlarım gittikçe hızlanıyordu. Duyabildiğim tek şey, canlılığımı ispatlayan kalp çarpıntımdı. Her kelimeyle birlikte gözlerim yaşla dolarken okumaya devam edebilmek için gözlerimi kırptırıp duruyordum. Sanki uzun bir koşu yapmışım gibi dudaklarımın arasından kesik nefesler dökülüyordu.

Afra Ahsen Çakmak... Gümüşok Ruh Sağlığı Merkezi çatı katında gerçekleşen... İntihar girişimi... Kafa travması kaynaklı... Kalıcı bellek kaybı... Bellek kaybını içeren zaman dilimi... Bilinmiyor... Tahmini aralık... Altı ay... Hatırlamadığı tespit edilmiş olanlar... Arkadaşı... İntihar girişimi esnasında yanında olan [REDACTED]... Hastanın tedavisi... Devam edecek... İlaç tedavisi... İzin alındı...

Gözyaşlarım yanaklarıma dökülürken yazıyı tekrar okudum. Ardından bir kez daha. Gözlerim belgenin üstüne kaydığımda hastanenin ismine ve raporun tarihine baktım.

O tarihlerde... O tarihlerde *ben*...

“Belgeyi düzenlemiş olabilir.” Gökhan’ın sesi hemen yanımdaydı. Sarp hariç herkesin ayağa kalktığını ve yanımda dizildiğini yeni fark etmiştim.

O tarihlerde ben...

Gözlerimi bir kere kırptım.

Sınav notlarımın berbatlığını anımsadım. Sanki derste hiçbir şey öğrenmemiştim. Sınıftakilerin bana garipseyerek baktığını, hakkımda bazı konuşmalarını duyduğumu ama umursamayışımı düşündüm. “*Anlamaması normal,*” demişlerdi. Sonraki sınıfta bir öğretmenimin adını söyleyemediğimde ne kadar da gülmüşlerdi... Annemin vitamin ilaçlarıma ne kadar dikkat ettiğini, sürekli bunu hatırlattığını anımsarken sol yanağıma bir damla gözyaşı süzüldü.

Sanki tüm bu küçük, aptal detaylar birden anlam kazanmıştı.

Hepsini hatırlıyordum.

Ama ondan öncesini... hatırlamıyordum.

“Hayır,” diye fısıldadım dehşet içinde. “En başından itibaren doğruyu söylüyordu.”

Ekrandaki belge kayboldu ve tekrar yazılar belirdi.

Ölüm: Ahsen’e yalan söylemem.

CAMBAZ

“Kimsin sen?” derken sesim çatladı. Zor çıkan bir fısıltıyla anca konuşabilmişim. *Neden bana Ahsen diyordu?* “Seni tanıyorum... sana ne yaptım? *Neden* buradayım?” Belki de bu soruları ona yüzlerce kez sormuştum. Sıra bendeysen, artık cevapları da bana vermek *zorundaydı*.

Ölüm: En yakın arkadaşımydın.

Ölüm: En yakın arkadaşındım.

Ölüm: İlk öpücüğünü verdiğin çocuktum.

Ölüm: Gözünün önünde intihar ettiğin çocuktum.

Ölüm: Bunlara ne kadar “arkadaşça” diyebilirsen.

Ölüm: Bunları yapabildiğine göre benden nefret ediyordun.

“*Seni hatırlamıyorum,*” dedim dehşete düşmüş bir şekilde. “*Hiçbir şey hatırlamıyorum.*”

Ölüm beni tanıyordu.

Ben **Ölüm**’ü tanıyordum.

Normal halini, insanların içindeki halini tanımıştım. *Yanında intihar ettiğim...* Belgede ismi karalanmış kişi *oydu*. Arkadaşım olduğu yazıyordu. Onu hatırlamadığım yazıyordu.

Ölüm: Bana yaptıkların en büyük suçlarından yalnızca biri.

Ölüm: Masum olduğunu mu düşünüyorsun?

Ölüm: Yanılıyorsun. Yanılıyorsunuz.

Ölüm: Düşünmeni istiyorum.

Ölüm: Hatırlamanı istiyorum.

Ölüm: Sonra sen hatırladığın kadarını anlatacaksın...

Ölüm: Ben de unuttuklarından bana kalanları.

Yazılar geldiği gibi kayboldu. Vücudumdaki titreme gittikçe kötüleşirken dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimle ağzımı kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Boğazımdan dökülenler sadece hıçkırık değil, geçmişinin yalanlarla dolu olduğunu öğrenen birinin acı çığlıklarıydı.

Annem neden bana söylememişti?

Neden intihara kalkışmıştım?

Neden çevremdeki lanet tek bir insan bile ağzını açmamıştı?

IŞIL LİMAE

Parmaklarımı tenime iyice bastırdım. Omzuma, koluma dokunan elleri belli belirsiz hissedebiliyordum. Beni teselli etmek amacıyla bir şeyler söylüyorlardı ama onları duymuyordum.

Kontrolsüzce titrerken yüzüm karıncalanmaya başlamıştı. Nefeslerim daralıyor, kulaklarımı silahların gıcirtısı dolduruyor ve görüşüm gittikçe bulanıklaşıyordu. Bana temkinle bakıyorlardı. Kafaları karışmıştı. Ölüm'ün söylediklerine inanmakla inanmak arasında kalmışlardı.

Hafızamı kaybetmişsem, en büyük günahlarımı unutmuş olabilirdim. Kötü bir insan olabilirdim.

Hatırlamıyordum ama kalbim biliyordu.

Hatırlamıyordum ama biliyordum...

Kollarımdaki çizikler, ilk intiharıma ait değildi.

İlk intiharım, Ölüm'ün gözü önünde olmuştu.

Ve o bir zamanlar Ölüm değildi.

• • •

Düşüncelerimle baş başa kalmama izin vermediler.

Yine de zihnim gerçek dünyayı tamamen görmezden gelip kendi sığınağına çekilmeyi başardı. Kalabalık arasımda defalarca yalnız kalmış biri için bu zor değildi.

Koltuğa ne ara oturduğumu bile hatırlamıyordum, tek bildiğim ayaklarımın yere basmadığıydı ve bunu ben sağlamıştım. Arkadaşlarım etrafımdaydı, dokunuşları teselli etmek için benimleydi ama ben orada değildim. Sanki bedenimden çıkmış, yaşananları yukarıdan izliyordum. Bana dokunuyorlardı ama sanki dokundukları kişi ben değildim. Uzuvarım, bedenim, hatta benliğim bile bana ait gelmiyordu.

Hangi dokunuş, kime aitti? Gözlerimi onlara çevirdiğimde bile bunu fark edemiyordum. Sadece *bakıyordum*. Görmeye çalıştığım şey onlar değildi. Gözlerim zamanın çizgisini kırmaya, geçmişe ulaşmaya çalışıyordu. Geçmişim bir tabloydu ve eksik bir tabloda görülmeye değer pek bir şey olmazdı. Tablo bir bütün olmadıkça görüldüğünü sandığın da bir yalandan ibaretti.

Yaşadığım tüm yıllar gözümde birden koca bir yalana dönüşmüştü. Ben de bu yalanın ana karakteriydim.

CAMBAZ

Geçmişteki Afra Ahsen, geçmişini kendinden çalmıştı.

Ben unutmıştım. *Sadece* ben unutmıştım. Ben hariç herkes biliyordu.

Kulaklarımı dolduran konuşmaların büyük kısmı sorulardı. Belgede yazanlar doğru muydu, yoksa sahte bir düzenleme olabilir miydi? Geçmişte intihara kalkışmış mıydım? Öyleyse *neden* kalkışmıştım? Hiçbir şey hatırlamıyor muydum? Yoksa her şeyi hatırlamama rağmen onlardan gerçekleri gizlemiş miydım? Tedavi olmaya mı çalışmıştım? Neden bir hastanenin çatısından atlamıştım? Ölüm'ü nereden tanıyordum?

Ona ne yapmıştım?

O *bana* ne yapmıştı?

Hangi sorular arkadaşlarıma aitti? Kaç tanesi kendi zihnimin bana fısıltısıydı?

Saniyeler geçtikçe belgede yazılanların *gerçek* olduğu düşüncesi içime bir nakış gibi işliyordu. Sanki belgede yazanlar bana bir ipin ucunu uzatmış ve benden o ipi takip etmemi istemişti. Tüm küçük ve tuhaf anılar oradaydı, ipin beni sürüklediği zaman diliminin etrafında dolanıyordu.

O dönemden sonrasına ait anılar... Okul koridorunda yürürken insanların bana attığı temkinli ve küçümseyici bakışların nedeninin dış görünüşüm olduğunu düşünürdüm. İnsanlar zalimdi. Sebepsizce bunu yapabiliirdi. Bu düşünceye ortaokuldan alışkıttım, bu yüzden bana atılan tuhaf bakışları hiçbir zaman yargılamamıştım. Şimdiyse farklı bir neden aklıma gelmişti. Ya o bakışların sebebinin onlara göre çirkin olmamla alakası yoksa...

Ya onlar için intihara kalkışıp bunu başaramayan ucubenin tekiysem?

Yaz tatilinin ardından okula döndüğümde sınıfta birilerinin ismini unutma nedenim, kendimce onları umursamamamdan kaynaklıydı. Yoksa sadece *unutmuş* muydum? Umursamazlıktan değil de hafıza kaybı nedeniyle... Herkes benden her zamankinden daha mı çok uzak durmuştu, yoksa şimdi düşününce paranoya mı yapıyordum? Gerçi öğretmenler de o dönem benimle gereğinden fazla ilgiliydi. Fazladan verilen testler canımı sıkıyordu.

Bunların... Bunların nedeni de mi... *intiharımdı*?

Annemin bir gün vitamin ilaçlarımı içmeyi unuttuğumda üzün-

tüden oturup ağladığını hatırlıyordum. Hep annemin pimpirikli ve paranoyak olduğunu düşünürdüm. Şimdiyse o ilaçların gerçekten vitamin ilacı olup olmadığını sorguluyordum. İlaçlarımın kutularını hiç görmemiştim. Ya da görmüş müydüm? Hatırlayamıyordum. İçtiğim ilaçların adını bile bilmiyordum. Annem kahvaltıyı hazırladığında bardağımın yanına çıkarıp birer tane koyardı.

İlaçlar ne içindi? Antidepresan mıydı? Daha öncesinde antidepresan kullanmıştım. Nasıl hissettirdiğini biliyordum. Lise hayatımı düşününce antirepresan kullandığım zamanki duygu durumunda olduğum söylenebilirdi. Hiçbir şey yapmıyordum. Hiçbir şey yapmaya hevesim yoktu. Depresyon tüm enerjimi içine çeken, kurtulamayacağım bir örümcek ağıydı.

Babamın evinde kaldığım zamanlarda, kavga olduğunda babamın bana sürekli “deli” dediğini hatırlıyordum. Bunu hep yapardı. “*Deliler, pislikler,*” derdi. Birkaç kere karısının onu azarladığını ve buna şaşırdığını hatırlayabiliyordum. “*Kız zaten çok hassas. Üstüne gitmemelisin.*” Kurduğu cümle tam olarak buydu ve o korkunç kadının ağzından bunu duyduğumda şok olmuştum.

Hayatımdaki onlarca insan gerçeği bilirken benden tüm bunları nasıl saklayabilmişlerdi?

Tüm anılar, tüm bakışlar, tüm fısıltılar ve o zamanlar bana saçma gelen her şey bir yapbozun parçaları gibi birleşti. Zihnimde bana yol gösteren, o anıları bulmamı sağlayan o küçük ip dolandıkça dolandı. Parçalar birleşip yapbozun çerçevesini tamamladı. Oluşan çerçevenin içi boştu. Ortada koca bir boşluk vardı.

Ölüm haklı, der gibiydi herkes ve her şey. Başından beri haksız olan sizdiniz. Sendin.

Ölüm benim arkadaşım. Ölüm’ü öpmüştüm.

Hayır, hayır... Hayatımdan yok olmuş birkaç ay için onun dediklerine inanacaksam bana kanıtlarla gelmeliydi. Benim hayatımdaki yeri ve “tanışıklığımız” hakkında söylediği her şeye öyle hemen inanmayacaktım.

Zaman geçerken duvarlar etrafımda dönüp durdu. Arkadaşlarımdan yüzleri flu bir şekilde etrafımdan geçip gitti. Hiçbirinin yüzüne odaklanamadım. Korkuyordum. Bana kızmalarından, beni anlamamalarından ve yargılanmaktan o kadar çok korkuyordum ki!

Yorgundum, sanki saatlerdir öğrendiklerimi sindirmeye çalışı-

yordum. Diğer yandan kalp çarpıntım her şeyi yeni öğrenmişim gibi tazeydi. Yine de içine düştüğüm karanlığı adım adım geride bırakmayı başardım. Önce uzuvlarımı tekrar hissetmeye başladım. Ellerimi kontrol edebildiğimi kendime kanıtlamak istercesine refleks olarak parmaklarımı hafifçe kıvırdım.

Nefes aldığımı *hissettim*. Dudaklarımın arasından alıp verdiğim hırıltılı, acınası bir iniltiye benzeyen nefesler ciğerlerime yetmiyordu. Dudaklarımı kapatıp burnumdan nefes almaya çalıştım. Yüzüm yokmuş gibi hissettiren karıncalanma hissi yavaş yavaş geçiyordu.

Bacaklarımın üzerinde titreyen parmaklarım yalnız değildi. Parmaklarımın ucuna değen başka birinin eli vardı. O el de titriyordu. Gözlerimi güçlükle kaldırdığımda Egemen'i gördüm.

Odaklanmakta güçlük çeken gözlerim başka bir hedefe tutunmaya çalıştı. Mete üzerime eğilerek ışığımı kesmişti. Gölgesi üzerime düşerek beni rahatlatıcı bir karanlıkta tutuyordu. İri elleri omuzlarımdaydı. Dudakları hareket ediyordu.

Kafamı taşıyamıyormuş gibi hissettiren o ağırlık yavaş yavaş azalmaya başladı. Tam o anda sesler kulağıma doldu, hem de hepsi birden.

"Abicim iyi misin?" Soruyu soran elbette Mete'ydi.

Gözlerimi yüzüne sabitlerken zar zor, "Evet," diyerek nefeslendim. "Evet, iyiyim." *Öğrenilmiş yalanlar*.

"Yalancı." Kelime ürpermeme neden oldu. Egemen'in parmak uçları parmaklarımdan çekildiğinde bakışlarımı onun yüzüne çevirdim. Önümde diz çökmüştü. "Bir kere de kötü olduğunu kabul etsen..." Alçak sesi azarlıyormuş gibi çıkmıştı ama daha çok kendi kendine yakınıyordu.

"İyiyim derken öncekinden iyi olduğumu kastediyordum," dedim güçsüz sesimle. *Bana sen yalancı deme. Senin gözünde yalancı olmaktan korkuyorum ben.* Sertçe yutkunup televizyona kaçmak bir bakış attığımda ekranın tamamen karanlığa gömüldüğünü gördüm. Belge yok olmuştu.

"O kadar seslendik ama hiçbirini duymadın," diye geveledi Çağrı. Sanki öğrendiğimiz gerçekler hakkında konuşmaktan kaçınmaya çalışıyordu.

"Kriz geçiriyorsun sandık." Gökhan'ın her zamanki soğukkan-

lılığından uzak, korku dolu sesi dönüp ona bakmama neden oldu. Kendi yerindeydi, koltukta tam soluma oturmuştu. Gözlerim kolumdaki baskıya kaydığında Gökhan'ın tek eliyle kolumu sıkıca kavradığını gördüm. Parmak boğumları teninden daha da beyazdı.

“Gökhan,” diye mırıldandım. “*Acıyor.*” İlaçlarla zar zor bastırabildiğim vücudumun ağrısı elinin baskısıyla tekrar ortaya çıkmıştı.

Gökhan aniden parmaklarını açarak kolumu bıraktı. Ellerini kucağına çekti. Dudakları arasından derin bir nefes verirken kafasını öne eğdi. “Özür dilerim.”

Omuzlarının hafifçe titrediğini fark ettiğimde uzanıp bir elini tuttum ve hafifçe sıktım. Titremesi bir anda durdu. Gökhan'ın yüzündeki ifadeyi görmeyi beklemeden başımı Mete'ye çevirdim. “Panikataktı.”

Mete kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. İfadesi bende omuzlarımı kendime çekip koltukta küçülerek kaybolma isteği uyandırdı. Kaşlarını çatışı benim için değildi fakat gamzeleri ortada yokken ve yüzü sert bir ifade almışken korkutucu olmayı başarıyordu. “Daha çok bayılmış gibiydin.”

“Tansiyonun düşmüştür.” Kutay elleri ceplerinde, Gökhan'ın ayakucunda ayakta durmuş bana bakıyordu. Ne şaşkın ne de yargılayıcı duruyordu. Sanki tüm bunları bekliyordu. “Bu eve bir tansiyon aleti gerekiyor. Her ayılıp bayılmaya kriz demekle olmuyor.”

“Onu kullanabiliyor musun bari, çakma doktor?” dedi Egemen alayla. Kutay onu tamamen görmezden geldi.

Sarp'ın uykulu mırıltısı oluşan sessizliği anında kesti. “Bir çıkardık mı... Sırayla herkesinkine bakarız... Gelenek...”

Bir sessizlik oluştu.

“Uyandı mı?” diye fısıldadı Çağrı.

“Sanmıyorum,” dedi Kutay. Omzunun üzerinden arkaya bir bakış attı. “Yine de dikkat etmekte fayda var.” Bir an duraksadı. “Ölüm'ün Afra'nın hikâyesinin başlangıç kısmını kaçırmasına izin vermesine şaşırdım.”

Bu şu an dert ettiğim son şey bile değildi.

“Böyle başlayacağını kim bilebilirdi ki?” dedi Çağrı başını hayretle sağa sola sallarken. “Afra'nın *kendisi bile* bilemezdi.”

“Tek sorun bu değil,” dedi Gökhan biraz duraksadıktan sonra.

“Ölüm acele ediyor. Takip ettiği bir sıra, koruduğu bir düzen artık yok. İçimizden birini cezalandırırken sıra...” Boğazını temizledi. “Sıra diğerine geçebiliyor. Sanki Afra’nın...” Doğru kelimeyi ararcasına duraksadı. “Bunları duyması için de *acele etmiş* gibi durmuyor mu? Sarp’ı beklemedi bile.”

Söylediklerini onaylayan bir sessizlik oluştuğunda herkes birbirine bakıyordu.

Konuyu açan Egemen oldu. Kahverengi gözleri yüzüme çevrildiğinde bakışları yumuşaktı. “Orada yazanlar...” diye başladı alçak sesle. Yarıda bıraktığı cümlesi bile boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

“Konuşabilecek kadar iyi hissediyor musun?” diye sordu Mete araya girerek. O hep böyleydi. Önce iyi olup olmadığını, hazır olup olmadığını sorardı. Koltuğun kenarına oturdu ve beni koruyup gözetten bir melek gibi yukarıdan bana baktı. “Su ister misin?”

Başımı yavaşça sallayarak onayladım. Konuşmadan önce birkaç yudum suya ihtiyacım vardı. Bana soracakları soruları nasıl cevaplayacağımı, onlara ne anlatacağımı bile *bilmiyordum*.

“Mutfakta konuşalım,” dedi Egemen ağır ağır. Ses tonu alçalmıştı. Az önce konuşmaya çalıştığına pişman olmuşsa da yüzünden belli olmuyordu. “Sarp’ı uyandırmak onun için iyi bir fikir değil.”

Tekrar başımı salladım. Bir an oturduğum yerden kalkamayacakmışım gibi hissettim. Egemen önümden kalkıp bana alan tanırken elini uzattı. Elimi avucunun içine bıraktım ve beni destekleyerek ayağa kaldırmasına izin verdim. Bir omzumu ona yaslamıştım.

Ayağa kalktığımda sanki farklı bir dünyanın içine çekilmiştim. Nefes alıyordum. Etrafımdaki her şeyin farkındaydım, biri dünyanın detaylarını açmış gibiydi. Her şey daha *çoktu* artık.

Boğazıma oturan koca bir düğüm vardı. İçimde, göğüs kafesi-me sığmayan bir fırtına kopuyordu. Kim olduğumu bile bilmeden dünyayı görüyordum. Ağlamak istiyordum ama öyle sessizce değil, *bağıra çağıra*...

Mutfağa doğru ilerlerken Egemen’in elini bırakamadım. Kısa bir an duraksayıp üçlü koltukta baygın bir uyku içinde olan Sarp’a baktım. Tüm bunları kaçırdığı için onun adına ne hissetmem gerektiğinden emin değildim.

Delik deşik edilmiş masanın etrafındaki sandalyelerimize oturduk. Egemen önüne bir bardak su koydu. Başımı teşekkür edencesine eğip suyu yavaş yavaş yudumladım. Boğazım o kadar yanıyordu ki, sanki içtiğim su buzluymuştu.

Gözlerimi zar zor yüzlerine çevirdim. Sağımda Mete, Kutay ve Çağrı oturuyordu. Solumda, Mete'nin karşısında Egemen; Egemen'in yanında ise Gökhan vardı. Kendi düşüncelerimin içinde delirirken onların beni yargılamasından korkmuştum. Oysa yüzlerinde gördüğüm tek şey merak ve endişeydi.

Beni yargılamıyorlardı.

Gerçeklerden benim korktuğum kadar korkmamışlardı.

Neredeyse boğazıma oturan yumru çözülecekti. *Neredeyse.*

Boş bardağı masaya bıraktım. Dirseğimin birini masaya yaslayıp diğer elimle terden alınma yapışmış saçlarımı geriye ittim. Saç köklerimi havalandırırken derin bir nefes aldım.

Benden bir başlangıç beklediklerini biliyordum. Onların soru sorması, baskı altında hissetmeme neden olacaktı. Bu yüzden önce *ben* konuşmalıydım. Bana tanıdıkları sessizliğin nedeni buydu.

“Yazanlar gerçektir,” dedim güçlkle. Dile getirdiğim her kelime beni eziyordu. “Daha önce intihara kalkıştığımı hatırlamıyordum.” Sertçe yutkundum. “Ya da hafıza kaybım olduğunu... *Bilmiyordum.* Ama yazılanların gerçek olduğuna inanıyorum.”

Oluşan ölüm sessizliğinin sonucunda yüzlerinde hayret vardı. Sanki benim sözlerim bile onları gerçeklere inandırmak için yeterli değildi.

“Belirtilen tarih aralığındaki *hiçbir şeyi* net hatırlamıyorum,” diye mırıldandım. “Yani... *Sanırım.* Yazdan sonra okul başladığında olanları hatırlıyorum.” Onların konuşmasına fırsat vermeden annemin ve okuldakilerin davranışlarını, içtiğim ilaçları anlattım. Sesim kontrolsüzce titriyordu. “Gittikçe daha *kötüleşiyor.*” Kesik bir nefes alıp elimi alınma dayadım. “Sanki o dönem hakkında düşündükçe yaşadıklarım gittikçe daha da bulanıklaşıyor. *Ben... Ne yaşadığımı bilmiyorum!*”

“İyi de bunu nasıl daha önce fark etmedin ki?” dedi Çağrı şaşkınlıkla. “Yani birkaç aydan bahsediyoruz şurada. Tamam hadi kimsenin haberi yoktu, en azından sen bir şeylerin ters gittiğini hissederdin ya...”

“Neden kimse bana bir şey söylemedi bilmiyorum,” dedim kesik bir nefes verirken. Her geçen saniye anneme karşı hissettiğim kırgınlık artıyordu. “Herkes nasıl ağzını kapalı tutmayı başardı? Belki de orada burada gerçekleri öğrenip fısıldayanlar vardı fakat ben duymamıştım. Ya da duymuştum ama yeterince dikkate almamıştım. Ya da gerçekten okuldaki kimse yaşadığım şeyi bilmiyordu ve...”

“Bilmemeleri yüksek ihtimal,” diye sözümü kesti Gökhan. “Lise ortamını bir düşünsene... Öğretmenler bin kere tehdit etse bile böyle bir şeyin duyulmamasına imkân olmazdı. Senin kulağına ulaşırdı. Öğretmenlerin davranışlarının değiştiğini düşündüğünü söyledin. Muhtemelen durumunun hassas olduğunu ve ona göre davranmaları gerektiği konusunda sadece öğretmenler uyarılmıştı.”

Dudaklarımdan histerik bir hıçkırık döküldü. “Ama neden bana kimse *gerçeği*...”

“Neden intihar ettiğini hatırlıyor musun?” diye sordu Gökhan yumuşak bir sesle. Siyaha çalan gözleri üzerime sabitlendi.

Hatırlamıyordum.

Gökhan yüz ifademden cevabımı okumuştı. “Belki de intiharımdan önceki dönemi hatırlamanı istememişlerdir,” diye tahminde bulundu. “Belki de o zamanlar... hatırlamamanın daha iyi olacağı bir şey yaşamıştın. Annen başarısız bir intiharla yüzleşmen yerine, önüne bakmanı istemiştir.”

Parmaklarımı alnıma bastırmaya devam ederken başımla onayladım. “Haklısın,” diye mırıldandım. “Belki unutmak benim için daha iyiydi ama... şu an kendimi *tanıyamıyorum*. İki defa intihara kalkışmış korkağın tekiyim ben.”

İki kere ölmek istemiştim. Dünyayı birden fazla kez terk etmeyi denemiştim. İlk deneyimim zihnimde, ikincisi ise kolumda izler bırakmıştı. Hangisi daha can yakıcıydı kestiremiyordum.

“Sen korkak değilsin,” dedi Egemen yumuşak ve içime işleyen sesiyle. “Sadece kalbin fazla hissediyor, duyguları herkesten yoğun yaşıyorsun. Çoğu insan hissetmekten köşe bucak kaçarken bu dünyada dolu dolu hissetmekten daha cesur bir şey yok.”

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakakaldım. Nasıl en büyük korkaklıklarımı, en cesur hamlelerim gibi görmeyi başarabiliyordu?

Gökhan da Egemen'i onayladı. "Nereden baktığına bağlı." Bakışlarımı zar zor Egemen'in yüzünden ayırdım. "Neyi kabul edersen, gerçek o olur."

"Evet," diye mırıldandı Mete. Çağrı da başıyla onayladı.

İntihar teşebbüsümü, *-intiharlarımı-* güçlü bir hareket olarak göreceğim gücüm yoktu. Ölemeyişim bir cesaret örneği değildi. Sadece doğru düzgün ölmeyi başaramayacak kadar zayıf olmamdan kaynaklanıyordu. Yine de beni güçsüz görmemeleri ruhumun telli arayan bir parçasını okşamıştı.

"Teşekkür ederim," derken sesim cansızdı. "Ben... Ben anneme karşı öfkeliyim." Bu hissi onlara saatlerce anlatmak istiyordum. Birinin bana haklısın ya da haksızsın demesini istiyordum. Annem benden nasıl gerçekleri saklardı? O benim annemdi. Yıllarca beraber yalnız yaşamıştık. Çoğu gece birbirimizden başka kimsemiz yoktu bile. Zihnimde aynı sorular dönüp dururken her seferinde anneme bir öncekinden daha kırgın hissediyordum.

"Neler olduğunu bilmiyorsun," dedi Mete yumuşak bir sesle. "Kadıncağızın ne durumda olduğunu, senden gerçekleri saklamaya kimin karar verdiğini bilmiyorsun. Bunlar çok rahatsız edici gerçekler... Neler hissettiğini tahmin bile edemem ama odaklanmamız gereken konu bu değil."

Omuzlarıma biri soğuk nefesini vermiş gibi ürperirken bunu onlardan gizleyemedim.

"Ölüm konusu..." dedi Çağrı tereddütle. Mete ona uyaran bir bakış attı. "Onunla olan tanışıklığınızla ilgili... Bir fikrin var mı?"

Başımı şiddetle sağa sola salladım. O *şeytani* tanıdığımı kabullenmek istemiyordum. "Tanıştığımızı ilk ima edişi değil," diye mırıldandım. "Arkadaş olduğumuzu, beni tanıdığını ima etmişti ama hiçbir zaman buna olabilir gözüyle bakmamıştım. Okul hayatım boyunca, hatta daha öncesinde de hiç '*en yakın arkadaşım*' olmadı. Dışarıda beraber vakit geçirdiğim bir '*arkadaşım*' bile yoktu. Hayatım böyle bir durumdayken beni tanıdığını, yanımda olduğunu iddia etmesi çok da gerçekçi gelmemişti. Ben... Ben *unuttuğumu* nereden bilebilirdim ki?"

"Arkadaş olduğunuzdan çok daha fazlasını ima etti," dedi Egemen dikkatle. Konuşurken onun tereddüt ettiğini görmek zordu fa-

kat şimdi bunu görebiliyordum. Sanki yanlış bir şey söylemekten korkuyordu. “Senin onu öptüğünle ilgili...”

“Ve gözünün önünde intihar ettiğinle,” diye ekledi Gökhan tuhaf bir sesle.

“Belgede kendi ismini de sansürlemiş olabilir, bir başkasının ismini de,” dedi Mete düşünceli bir şekilde. “Önemli olan nasıl hissettiğin. Hatırlamıyorsan sadece nasıl hissettiğine odaklan.”

Nasıl mı hissediyordum? Söylediğim her şey yalanmış ve Ölüm’ün her kelimesi doğruymuş gibi hissediyordum. Kendimi tanıımıyormuşum, beni dünyada en iyi tanıyan kişi Ölüm’müş gibi hissediyordum. Unuttuğum benliğimin kötü biri olmasından deli gibi korkuyorum. Neleri unutmuş olabileceğim düşüncesi beni çıldırtıyordu çünkü Ölüm bana kanıt sunmadan hayatımdaki eksik o anları anlatırsa, istemeden de olsa ona inanacakmışım gibi hissediyordum.

İçimde Ölüm’le verdiğim savaşta yenilmiştim.

Sırtımı sandalyeye yaslarken ellerimi masanın üzerinde birleştirip yenilginin tadını sindirmeye çalıştım. “Söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyorum,” derken sesim çatladı. “Bir saat öncesinde sorsaydınız, bunu reddedebilirdim. Fakat... Kalıcı hafıza kaybı... Böyle yazıyordu değil mi? Neleri ve kimleri unuttuğumu, o sürede neler yaptığımı nereden bilebilirim ki? Belki hatırlamadığım zamanlarda sandığım kadar masum değilimdir.”

“Hiçbirimiz değiliz,” dedi Çağrı. Gözlerimi ona kaldırdığımda sadece onu değil, Deniz’e -Ölüm’ün annesine- alkol veren o sarhoş genci gördüm. Yine de her şeye rağmen kadım yaşaması için ikna etmeye çalışmıştı. “Olay hiçbir zaman masumiyetimiz olmadı. Sarp’ın burada olması da bunu kanıtlıyor zaten. Olay, Ölüm’ün bizi en ufak günahımızla deccal ilan etmesi ve bize ceza vermek istemesiydi. Oysa biz insanız, her insanın günahları vardır. Bizim... kötü insanlar olduğumuzu düşünüyor musun?”

Şimdiye kadar sessizce oturmuş Kutay’la kısa bir an göz göze geldik. Onun içten içe kendini kötü biri olarak gördüğünü biliyordum. Bakışlarım tekrar Çağrı’ya kayarken, “Hayır,” dedim itiraf edercesine. Kutay cevabımı ilginç bulmuş olmalıydı, kısa bir anlığına kaşlarını havaya kaldırdı.

“Seni tanıyoruz,” dedi Çağrı omuz silkerek. “Kendini tanıyor-

sun. Hafıza kaybını, sarhoş olup yaptığımız şeyleri unutmamıza benzetebilirsin. Kutay da ben de ne yaptığımızı hatırlamıyorduk mesela. *In...* Ama yaptığımız şeyler...”

“Yaptıklarımız masum değildi,” dedi Kutay bıkkın bir şekilde lafı üstlenirken. “Yine de hiçbirimiz bir psikopatın bize bunu yapmasını hak etmiyoruz. Ve ne yapmış olursan ol, sen de hak etmiyorsun. Bu yüzden neleri hatırlamadığınla ilgili endişelenmeyi bırak.”

Gökhan yan gözle, tiksindircesine Kutay’a bir bakış attı. “Korkmakta haklısın.” Siyah gözleri bana döndüğünde omuzları biraz olsun çökmüştü. “Ama... Ölüm korkunu görürse seni yapmadığın bir şeye kanıt göstermeden bile inandırabilir.”

“Bu onun tarzı değil.” Kutay’ın kaşları çatılmıştı. “Günahkâr olduğumuza inanıyor ve bizi günahlarımız için burada tutuyor. Yapmadığımız bir şey için tamamen yalan uydurup bizi bir şeylere inandırmaya çalışmaz.”

“*Şimdiye kadar* tarzı bu olmamış olabilir ama artık bir şeylerin farklı olduğunu biliyoruz,” diye tersledi Gökhan sert bir sesle. “Bizi senin öldüğüne inandırmaya çalıştı.”

“Kurbanların potansiyel katillerine bu kadar güveniyor olması pek sağlıklı değil.” Egemen soğuk bir gülümsemeyle Kutay’a baktı. “Neredeyse Ölüm’e güvenmen için bir nedenin olduğunu düşüneceğim.”

“Daha sırası gelmemiş biri olarak gereğinden cesur imalarda bulunuyorsun,” dedi Kutay. Dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi ve sesini alçaltarak ekledi. “Yerinde olsam sıramın gelmesini beklerdim.”

“Senden şüphelendiğimi belli etmem için herhangi bir şeyi beklememe gerek yok,” dedi Egemen. Küçümsercesine masaya yaslanmış bedenine baktı.

Gökhan bıkkın bir şekilde nefes verdi. “Kimse *sana* tam olarak güvenmiyor,” diye hatırlattı. Kutay’a dönük konuşuyordu. “Durumun böyle olduğunu biliyorken kışkırtıcı bir şekilde konuşmama ya ne dersin?”

“Doğruları söylüyorum,” dedi Kutay bir elini masaya dayayarak. “İyi rol yapabilmemin nedeni, insanları iyi analiz edebilmem. Ölüm’ü savunmuyorum ya da onun tarafında değilim. Sadece

onun düşünce tarzını anlayabiliyorum. Özellikle de onunla yüz yüze geldikten sonra.” Bana yandan bir bakış attı. “Sanırım beni anlayabilirsin.”

Ölüm’ün düşünce tarzını bazen... bazen *ben de* yorumlayabiliyordum. Bazı anlarda söyleyeceklerini ve hissedeceklerini tahmin edebilmek beni tatmin ediyordu. Bu küçük anlar dışında Ölüm’ü anlamak sadece ödümü koparıyordu.

“Sanırım,” diye mırıldandım. “Tartışmanın bir anlamı yok. Sadece... Anlatacaklarımı bir an önce anlatayım ve bitsin istiyorum.”

Vücudumda bir titreşim hissettiğimde irkilerek belime sıkıştırdığım telefonu çıkardım. Neredeyse varlığını unutmuştum. Telefonu ne ara belime koyduğumu bile hatırlamıyordum.

Ölüm: Hızlı gitmemelisin.

Ölüm: Sana her şeyi anlatabileceğini söylemedim.

Ölüm: Benim emrimi bekleyeceksin.

“O istemediği sürece bir şeyler anlatamazmışım,” diye ekledim. Ölüm’ün mesaj atması bir saat öncesinden farklı hissettiriyordu. Artık onunla bir geçmişi paylaştığımız düşüncesi, ruhumun bir yerlerinde kanıtlı-kanıtsız kabul edilmişti. Tüm kozların onun elinde olduğunu bilerek onunla savaşmaya çalışmak, beni her zamankinden daha zayıf hissettiriyordu.

“Belki Sarp’a yaptığı eziyeti bitirmeyi bekliyordur,” dedi Çağrı derin bir nefes verirken. “Tabii bu işkence sonsuza kadar sürmeyecekse.”

“Ölmesini bekleyebilir,” dedi Kutay aniden. Gözlerini sessizce mutfak kapısına dikti. Dudaklarımı ısırdım, bir şey söylememek için kendimi zor tuttum. Sarp’ı öldüreceğini mi düşünüyordu? “Sarp’ın yanında bunu asla söylemem ama bu eziyeti o açlıktan ölene kadar devam ettirebilir. Biliyorsunuz, değil mi?”

“Eyvallah, süper zekâ,” dedi Mete alayla. Siniri bozulmuş gibi gülerken gamzeleri ortaya çıkmıştı. “Sanki biz bu ihtimali hiç düşünmedik.”

“Düşündüğünüzü biliyorum,” dedi Kutay göz devirirken. Oysa ben Sarp’a verdiği görevin ölüme gideceğini hiçbir zaman düşünmemiştim. “Demek istediğim, Sarp’ı öldürmeyi düşünmüyorsa da

Afra'nın sorgulamasını onun açlık orucunun sonuna denk getirir. Sarp'ı, Afra'nın hikâyesinin dışında tutacağını sanmıyorum.”

“Sarp'ın durumu kötüleşmeden ona bunu yapmayı kesecekse, bu birkaç gün sonra Afra'yı konuşturacağı anlamına geliyor,” dedi Gökhan düşünceli bir şekilde. Bir elini çenesine dayamıştı. Gözleri masanın ötesine dalıp gitmişti. “Önden bombayı bırakıp birkaç gün bunu düşünerek delirmemizi istiyor belli ki.”

“Delirecek bir şey yok ya.” Mete'nin elini omzumda hissettiğimde bakışlarım tereddütle yüzüne kaydı. “Bak, abicim. Yaşadıkların çok ağır. Var olduğundan habersiz olduğun travmalarınla yüzleşiyorsun. Bu karmaşaya kapılıp sakın yalnız hissetme. İki haftaya bunlar da gelip geçecek. İçine kapanma, bizimle konuş. Hissettiğin en ufak bir şeyi söyle bize. Böyle böyle atlatacağız hep beraber.”

Göğsüme bir sıcaklık yayılırken dudaklarım titredi. Güçlülükte tebessüm ettiğimde gözlerim dolmuştu. İçimdeki gerginlik, yerini teslimiyete benzeyen bir hafifliğe bıraktı. Dudaklarımı aralayıp, “*Teşekkür ederim,*” demeye çalıştım ancak başarılı olamadım. Boğazım düğümlenmişken sadece dudaklarımı hareket ettirebilmiştim. Sesim çıkmamıştı.

“Afra'ya verdiğimiz desteğin yarısını birbirimize versek evi yıkıp geçmiştik ha,” dedi Çağrı aydınlanmış gibi işaretparmağını kaldırırken.

Titreyen dudaklarımı bir tebessümün gölgesi çekiştirse de gülümseyemedim. İtiraf etmek gerekirse, bana böylesine destek olacaklarını beklemiyordum.

“Birbirimize Afra'ya olduğumuz gibi destek olsaydık, karşı taraf sinir krizi geçirirdi,” dedi Egemen ‘hıh’layarak. “Mete'yi tatlı tatlı teselli etmeyi aklından geçirebiliyor musun?” Ses tonu alaycıydı.

Çağrı'nın yüzü tuhaf bir ifadeye büründü. “Hayır.”

Çağrı'nın omzuna birkaç kez sertçe vurarak, “Bizim desteğimiz tekme tokatla,” dedi Mete. Acıdıysa da Çağrı bunu belli etmedi. “Adam olana çok bile.”

Konunun dağılmasıyla boğazımı hafifçe temizleyip göğsüme oturan, kelimelerimi yutan o yumrudan kurtulmaya çalıştım. Beni yargılamıyorlardı. Bana kızmıyorlardı. Benimle her zamanki gibi

konusuyorlardı. Ve tüm bunlar için onlara *minnettardım*. Bu, aynı çatı altına hapsedilmiş yabancıların birbirine olan tesellisi gibi değildi. Biz *arkadaştık*.

Arkadaşlarım vardı. *Benim* arkadaşlarım.

“*Onunla* bir bağım olması sizi endişelendirmiyor mu?” diye sordum tek nefeste. Hissettiğim huzursuzluktan tamamen kurtulmak için cevaba ihtiyacım vardı. “Ya da bir zamanlar onunla... *arkadaş* olmam.”

“Ya da bir zamanlar onu öpmüş olman,” diye ekledi Kutay kısık sesle. Ela gözleri kısıılırken yüz ifadesi yumuşadı. “Hayır, endişelendirmiyor.”

“Birimizin onunla tanışmış olması hiçbir zaman uçuk bir ihtimal değildi,” dedi Mete başım sağa sola sallarken.

“Geçmişte ne yaşanmış olursa olsun, biz varken bu evde daha fazlası olmayacak,” dedi Egemen kısaca. Gözlerime uzun uzun bakarken bir an duraksadı. “Senin de endişelenmene gerek yok.”

“Eğer Afra *gerçekten* onu öpmüşse...” Gökhan bir elini siyah saçlarına daldırıp tereddütle karıştırdı. “Ya da tam tersi olmuşsa... Ölüm kaç yaşında?” Ses tonu tuhaflaşmıştı. “Ya da bir bağları varsa, aralarında kaç yaş vardı?”

“Bilmediğimiz çok nokta var,” dedi Kutay başını iki yana sallayarak. “Ayrıca Ölüm’ün anlattığı kadarını bilmek zorunda kalacağız.”

Kaşlarım çatılırken sesli bir şekilde yutkundum. “Hayır, onu öpmem hakkında söylediklerine inanmak istemiyorum,” dedim sert bir sesle. “Hem böyle bir şeyi kanıtlayabileceğini de sanmıyorum. Yaşını bilmiyorum ama genç olduğunu söylemişti. Bu eve ilk geldiğim zamanlarda...” Ben çocukken o... *kaç yaşında* olabilirdi ki? Nasıl arkadaş olabilirdik?

Geçmişte biriyle arkadaş olabileceğime bile inanmazken birini öpmüş olduğuma nasıl inanabilirdim? Ölüm buna inanmamı bekliyorsa, Çağrı’daki video kayıtları gibi bana kanıtlarla gelmeliydi. Böyle bir kanıt olduğuna da inanmıyordum.

İnanmak istemiyordum. Bir kanıt görmeye hazır değildim.

Boş bardağı izlerken bir bardak daha su dilerken buldum kendimi. Egemen bakışlarımı bardağa çevireli daha iki saniye olmamışken bardağı alıp ayağa kalktı. Gözlerimi ona çevirdiğimde ilk

önce ne yaptığını anlamadım. Birkaç saniye sonra tekrar sandalyesine oturmuştu ve önümde dolu bir bardak vardı.

Titreyen ellerimle bardağı kendime çektim. Teşekkür niyetine başımı eğip suyu içtim.

“Gecenin kalanında ne yapacağız?” diye sordu Çağrı birden. “Ölüm daha fazla bir şey yapar mı?” Kutay’ın cevap vermesini bekliyormuş gibi ona baktı.

Ellerini birleştirip ciddiyetle bize bakarken, “Nöbetleşerek uyuruz,” dedi Mete. “Sarp uyandığında ya da konuştuğunda onu duyabilecek uyanık biri olmalı aramızda. Aynı zamanda Ölüm’ün bir şeyler yapma ihtimali de var.”

“Ben nöbet tutabilirim,” dedi Gökhan oturduğu yerde dikleşirken. “Az uyuyorum zaten. Ayakta durmak beni rahatsız etmez.”

“Ben başlarım,” diyerek onu reddetti Mete. “Uykum gelirse devralırsın, yoksa gerek yok. Ben hallederim.”

“Biraz uyuman iyi olur,” dedi Gökhan. “Uygun gelmese bile uyumalısın. Gün içinde sana sağlam bir zihinle ihtiyacımız olabilir.”

“Öyle olsun,” diye kabullendi Mete. Gözlerini bana çevirip hafifçe gülümsedi. “Konuşmak istediğin başka bir konu var mı?”

Tereddütle başımı iki yana salladım.

Mete gözlerini mutfak kapısına çevirdi. “O zaman içeriye dönelim. Sarp’ı bu halde tek başına bırakmayalım. İçerideyken de fısıldayarak konuşmayı unutmayın.”

Kimse onu onaylayacak bir şey söylemedi ama sessizlik Mete’nin dediklerini kabul ediyordu. Sandalyemi itip gitmek için hareketlendiğimde avucumun içindeki telefonu iyice sıktım.

“Sen kal.”

Kutay’ın sesi hepimizin duraksamasına neden oldu. Mete arkasına dönerken ben de onu takip edip arkama baktım. Kutay yerinden kalkmamıştı. Hâlâ sandalyede oturuyor, Egemen’e bakıyordu.

“Sebeb?” Egemen’in sesi soğuktu.

“Seninle konuşmak istiyorum.”

Egemen tek kaşını kaldırdı. “Ben istemiyorum.”

“Yoksa bir şeyden mi kaçırıyorsun?”

Kutay’ın şüphe edercesine kurduğu cümle Egemen’in masaya geri yürütmesine neden olmuştu.

CAMBAZ

Ellerini masaya dayayıp Kutay'a doğru eğilirken, "Kaçtığım tek şey ikiyüzlü, kişiliksiz ve şüpheli bir ezikle kavga etmek," dedi sert bir sesle. "Duvara portreni çıkarmamak için kendimi yeterince tutuyorum ve sen kaşınmaya devam ediyorsun."

"Amacım kavga etmek değil," dedi Kutay. "Konuştuktan sonra pişman olmayacaksın."

Egemen şüpheli bir şekilde onun yüzünü süzdü. Birkaç saniye bakiştılar. Ardından Egemen sandalyeyi gürültülü bir şekilde geri çekerek tam karşısına oturdu. Patlamaya hazır bir bombaya benziyordu.

Neyse ki yakınlarında fiş falan yoktu.

Kutay gözlerini bize çevirdi. Tek tek hepimize baktıktan sonra, "Özel," diye belirtti. Kıbarca hepimizi kovuyordu.

"Başladılar yine," diye homurdandı Çağrı arkasını dönerken. "Burada ne özeliniz olabilir ya?"

"Birbirinizi boğazlamamaya çalışın," demekle yetindi Mete. Onun adım seslerini duyduğumda merak içimi kemirmesine rağmen ben de masaya arkamı döndüm.

İçeri geçerken Gökhan neredeyse yanımda yürüyordu. Gözleri yine dalıp gitmişti. Kendi kendine konuşurcasına, "Tuhaf," diye mırıldanıyordu.

Tuhaf olan çok şey vardı. Dalgın bakışlarını incelerken aklını çelen tilkileri ona sormaya cesaret edemedim.

Mete üçlü koltukta Sarp'ın bedeninden boşta kalan kısma oturdu. Çağrı da ikili koltuğa geçti. Gökhan sanki hiçbir zaman oradan kalkmamış gibi ikili koltuğumuzda yanıma oturdu. Egemen henüz dönmediğinden yayılarak oturmuştu. Aramızda epey mesafe vardı. Yine de yanıma oturması içime tekrar bir sıcaklık yayılmasını sağlamıştı.

Telefonu yanıma bırakıp kafamı koltuğa yasladım ve tavanı izlemeye başladım. Mutfakta ne konuştuklarından çok kendimi düşünüyordum.

Ölüm'le arkadaşım.

Ölüm'ü öpmüştüm. *Öpmüş müydüm?*

İntihara kalkışmışım. Hem de bir hastanenin çatısından atlamaya çalışarak.

Kalıcı hafıza kaybım vardı.

Kalıcı.

Asla hatırlayamayacağım günlerim vardı.

Asla, asla, asla.

Tavan bir uzay boşluğuna dönüşürken gözlerimi karanlık duvardan ayırmadım. Dakikalarca tavanı izlerken aynı sorular ve aynı cümleler kafamın içinde dönüp duruyordu. Sarp'ın ölüm orucunun hemen bitmesini, bundan kurtulmasını ve benim gerçeklerimi öğrenmemizi istiyordum.

Bir süre Sarp'ın düzenli nefesleriyle inip kalkan sırtını izledim. Açlığının, uyumasına ne kadar müsaade edeceğini merak ediyordum.

Gözücuyla anlık bir hareket yakaladığımda gözlerimi koltuğa çevirdim. Telefonun ekranı kısa bir an açılıp kapanırken gözlerimi kırıştıtırıp doğru görüp görmediğimden emin olmaya çalıştım. Bu telefonun da mı şarjı bitmişti? Ancak hayır, ekran sadece kısa bir anlığına karanıp geri gelmişti. Parlaklığı düşük olduğu ve arka planı siyah olduğundan dolayı neredeyse belli bile olmamıştı.

Uzanıp telefonu koltukta kendime doğru çektim. Ekrandaki yazılara bakarken gözlerim kısıldı.

Ölüm: Bilerek titreşime engel oldum

Ölüm: Kameralar çekerken yeni bir mesaj gelmiş gibi davranma

Ölüm: Benim

Benim. Bu... Bize yardım edeceğini söyleyen kişi miydi? San-ki bana yardım edeceğini yıllar öncesinde söylemişti. Delirmediğimden emin olmak istercesine kolumdaki kolluğa bir bakış attım.

Ölüm: Diğer tutsakların yanında seninle iletişime geçmem riskli

Ölüm: Fakat bazı şüpheleri kafandan silmem gerekiyor

Ölüm: Ekranı bakarken hiçbir tepki verme

Ölüm: Onunla arkadaşsınız, evet ama daha ilerisi yoktu

Ölüm: Hislerin tek taraflıydı, Afra

Ölüm: İntihar etmeden önce onu öpüp intihar ettin

Ölüm: Çatı katına ait güvenlik kameraları kayıtları var

Ölüm: Annenin seni korumak istemesi ve onun parası, bu işin mahkemeye kadar gitmesine engel oldu

Ölüm: Neredeyse senin intiharından sorumlu tutulacaktı

CAMBAZ

Kalp atışlarım hızlanırken nefeslerimi düzenli tutmak gittikçe zorlaşıyordu. Yine de bakışlarım dalıp gitmiş gibi kafamı bir milim bile kıpırdatmadan öylece ekrana baktım.

Ölüm: Hafıza kaybın kalıcı ama bunu kabul etmiyor

Ölüm: İntihar etmeyi seçtiğin için onu unutmayı da senin seçtiğine inanıyor

Ölüm: Bu yüzden senden nefret ediyor

Ölüm: Tamamen hasta

Ölüm: Hafıza kaybın kalıcı olmasına rağmen senin, onu hatırlayabileceğine inanıyor

Ölüm: Kendin hakkında bilmediğin gerçeklerin başlangıcı bu

Ölüm: Kötü biri değilsin

Ölüm: Odaklanacağın konular bunlar olmasın

Ölüm: Gerçeklerin seni dibe sürükleyeceğine ve toparlanamayacağına inanıyor

Ölüm: Tam tersi

Ölüm: Gerçekleri öğrendikçe onun üzerindeki gücün artacak

Ölüm: Çünkü onun zayıflığı sensin

Ölüm: Zamanım tükeniyor

Ölüm: Tekrar görüşeceğiz

Tüm mesajlar bir anda kayboldu. En son *gerçek* Ölüm'ün attığı mesaj kalmıştı ve ekran her zamanki gibi açıldı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp kafamı koltuktan kaldırdım. Bir şey fark edip etmediklerini anlamaya çalışarak bakışlarımı diğerlerinin üzerinde gezdirdim. Gökhan'la anlık göz göze geldik fakat yüz ifadesinde bir farklılık yoktu. Diğerleri bana bakmıyordu bile.

Sertçe yutkunup ellerimi kucağımda birleştirdim.

Hislerin tek taraflıydı, Afra.

Ondan hoşlanıyor *olamazdım*. Onu bir zamanlar seviyor olamazdım. *Yalan söylüyordu!* Belki de bunları Ölüm'ün kendisi yazıyor, benimle alay ediyordu.

Güvenlik kamerası kayıtları var.

Parmaklarımı birbirine sıkıca geçirdim. Tırnaklarımı tenime batırırken yanaklarımın içini ısırdım.

Onun zayıflığı sensin.

Ne kadar da klişe bir cümleydi. Ne kadar da komikti! Beni ölüden beter bir hale getirmiş herifin mi zayıflığıydım? Duyguları olmayan bir canavarın hiçbir zayıflığı olmazdı. Kişilik bozukluğu olan delinin tekiydi.

Diğer kişilikleri o kadar da kötü değil.

Gözlerimi yumup düşüncelerimi savuşturmak için başımı sağa sola salladım.

Kurtarıcımın attığı mesajlar kafamda dönüp dururken beni bu düşüncelerden uzaklaştıran şey Kutay ve Egemen'in içeriye girişi oldu. İkisinin de yüzüne dikkatle baktım ancak ne yüzlerinde yeni bir kızarıklık veya morluk vardı ne de bariz ifade yüz hatlarını kuşatmıştı. İkisi de suratsız bir şekilde yerlerine, daha doğrusu yeni yerlerine oturdu. Egemen, Gökhan'ı kenara *-bana doğru-* ittirerek koltuğun diğer ucuna oturdu. Kutay da tekli koltuğa çöktü.

Mete onları tartarcasına gözlerini ikisi arasında gezdirdi ama yorum yapmadı. Gökhan da aynı incelemeyi yapıyor gibi görünüyordu. Ancak o hiçbir zaman bunu insanlara belli ederek yapmazdı. Olayları sessizce analiz eder ve ona göre hareket ederdi.

Dakikalar, belki de saatler boyu süren sessizlik hepimizi kuşattı. Hiçbir şey yapmadan otururken zamanın bizi ele geçirmesine izin verdik.

En sonunda, televizyonun ekranı belli belirsiz aydınlandı. Siyah ekran üzerinde yeni yazılar belirdi.

Ölüm: Çizgi film izlemeyi özlediniz mi?

Gözlerimi kırpıştırıp koltuktaki telefona kaçamak bir bakış attım. Telefonda yeni mesaj yoktu. Hepimizle konuşmak için yine televizyonu tercih etmişti.

Herkesin yüzü televizyona dönmüştü ancak kimse cevap vermedi. Bir anlığına o gece Egemen'le saatler boyunca çizgi filmler hakkında konuştuğumuzu anımsadım. Dudaklarım belli belirsiz yukarı kıvrılırken parmak uçlarımla saç köklerimi ovuşturarak saçlarımı geriye attım.

Ölüm: Hiçbir şey yapmadan uyanık kalmaya çalışmanın çok yorucu olduğunu düşündüm.

Ölüm: Sabaha kadar sürecek, size özel bir yayın akışına hazır olun.

Ölüm: En az birini tamamen izlemek zorundasınız.

Ölüm: Gözlerinizi kapatmayın.

“Yine başladı bu,” dedi Çağrı iç geçirerek. “Sabaha kadar *çizgi film* mi izleyeceğiz gerçekten?”

Ekrandaki yazılar silindi. Tuhaf renk tonlarında bir *çizgi film*, cızırtılı sesler eşliğinde oynamaya başladığında hepimiz dikkatle ekrana baktık. Dakikalar ilerlerken bir saniye bile gözlerimi televizyondan ayıramadım ama gözlerimi kapatmak istedim.

Bu *çizgi film* çocuklar için *değildi*.

Tuhaf bir çizim tarzına sahipti. Kıpırdayan fakat konuşma sesi değil, cızırtı çıkaran yaratıklar ve insanlar vardı. Renk tonları koyuydu. Çizgi filmi rahatsız edici yapan şey bu değildi. Bir doğum günü sahnesinde hediye paketinin içinden erkek cinsel organı çıkıyordu ve erkekler bunu kutluyorlardı. Bu sırada cızırtı sesleri iyice artıyordu. Tüm organları gözüken ve organlarından kan damlayan, hüznünlü bir iskelet vardı. Evdeki tablolarla tuhaf yaratıklar ve seks sahneleri vardı. Ana karakter olan küçük kız, bundan bunalmış gibi iskeletin kemiklerini çalıp onu öldürüyor ve evin zemininde kemiklerden bir yarık açarak içine atlıyordu.

Üstelik bu sefer her şey daha da tuhaftı. Kan dolu bir deniz, tuhaf canavarlar ve cızırtılar gittikçe artıyordu. Farelerin birleşmesiyle oluşmuş bir iskelet adam, gözleri yerine böbrek koyulmuş yürüyen çiçekler ve daha fazlası... Cızırtı sesleri zihnime işleyip bende baş ağrısına neden oluyordu.

“Bu Alice Harikalar Diyarında,” dedi Gökhan tuhaf bir sesle. “Ama... *tuhaf* bir versiyonu.”

Kaşlarım çatıldı. Gökhan mutfakta yanıma geldiğinde Alice Harikalar Diyarında okumuyor muydu?

İrkilmiş bir şekilde izlemeye devam ettim. O kadar tuhaf bir şekilde bitti ki, başa sardığını doğum günü sahnesine gelene kadar anlamadım. Fakat bu sefer doğum günü hediyesinden hiçbir şey çıkmıyordu ve cızırtı sesi bir konuşma halini alıyordu. İngilizceydi.

“Ne diyor?” diye sordum.

Cevap veren Mete oldu.

“*Bir şey ne kadar çok benimse, o kadar az senin demektir.*”

Ve *çizgi film* başa sardı.

Bitti ve tekrar başladı.

Replikler ve cızırtılar, bazen de hikâyenin gidişatı değişti. Fakat sonu ile başı hep aynıydı.

Ninova

DOKUZ

Saat: 00.54

İstanbul, 22 Temmuz 2021

Akrep ve yelkovan, Ölüm'ün onu gözetleyemeyeceği nadir zaman dilimlerinden birini işaret ediyordu. Hapsedildiği ilk günden beri Ölüm'ün adamları onu izler, her hareketini Ölüm'e rapor olarak sunarlardı.

Dokuz sürekli izlenirdi, değişen tek şey onu gözetleyen kişiydi. Günlerden bir gün. Dokuz'u gözetleyen nöbetçilerden biri öldürüldü. Bunu yapan Ölüm'dü.

Yeni nöbetçiler görevlendirildiğinde Dokuz onlardan biriyle bağ kurmayı başarmıştı. Dokuz kendi kafasında "İsimsiz" olarak adlandırdığı kadının sırlarına ve güvenine ulaşmayı başarmıştı. O kadın Dokuz'un kayıtlarını silen yegâne kişiydi.

İsimsiz, Ölüm'e karşı isyankâr tavırlarını Dokuz'a gösterdiğinde bir şeyler değişmeye başlamıştı. Dokuz kafasında bir plan kurmuş, İsimsiz de onun kollarından biri haline gelmişti.

Ölüm bilgisayar başındayken Dokuz'un aykırı hareket etmek için hiç şansı yoktu. Dokuz, Ölüm'ün hangi saatlerde nerede olduğunu takip edebiliyor ve bazı doğru anları yakalayabiliyordu. Böylece ondan saklanarak planını oluşturacak ve konuşacak zamanı elde edebiliyordu. İsimsiz de Dokuz'un gün içinde yaptıkları konusunda Ölüm'e yalanlar söylüyordu.

Dokuz zorlukla elde edebildiği bu özgür zaman dilimlerinde On Üç'le konuşuyordu. İsimsiz, On Üç ve onun üzerindeki gözetimi birkaç dakikalığına engelliyordu. Konuşmak için sadece birkaç dakikaları oluyordu.

Ekranların yanıp sönen ışığı Dokuz'un maskesinden yansıyor, maskenin ardındaki çökmüş yüzü saklıyordu. Bir zamanlar güzel olan yüzünden geriye ne kaldığını kendisi bile bilmiyordu. Kendi yüzünü yıllardır görmemişti.

Bakışlarını tutsakları gösteren ekranlara çevirip kafasını geriye yasladı. Kùltürdeyen ensesi ağrıyla çığlık atsa da Dokuz umursamadı. O ağrı olmasaydı kendini yalnız ve eksik hissedirdi.

Tutsaklarının odalarını gösteren kamera görüntüleri boştu çünkü hepsi Sarp için salonda oturuyordu, geceyi orada geçireceklerdi.

Televizyonlarında Ölüm'ün onlara izletilmesini istediğı bir "*çizgi film*" oynuyordu. Dokuz bunun çizgi film olmadığını biliyordu, elbette tutsaklar da bunu fark etmişti. Bu sadece *DarkWeb*'de bir işkencecinin yaptığı deneylerden biriydi. Söylediğine göre küçük bir çocuğa birkaç saat bunu izlettiklerinde çocuk bu görüntüden kurtulmak için kaçma çabası göstermişti.

Dokuz, On Üç'ün onlara neden bunu izletmeyi seçtiğini bilmiyordu. Ancak çizgi filmi bir kez izledikten sonra tutsakların televizyona özellikle bakmadıklarını fark etmişti. Elbette cızırtıları duymaktan kaçamıyorlardı. Dokuz, Mete'nin uzun zamandır kaşları çatılı bir şekilde koltukta kıpırtısız bir şekilde oturduğunu fark etmişti. Gökhan ise uyumamak için kendini zor tutuyordu.

Gözleri her zamanki gibi Afra'ya odaklandı. Bugün ona gerçeklerin bir kısmını söylemişti. Evet, Kıyı'yı *öpmüştü*. Yüksek ihtimalle ondan hoşlanmıştı da. Ayrıca evet, Ölüm'ün elinde bir ton kanıt vardı.

Afra'ya sadece bir iyilik yapmak istemişti. Gerçeklerin *gerçekliğini* daha fazla sorgulamak yerine, onları hızla kabul etmeliydi.

Böylece Dokuz onu olması gerektiğı gibi *kullanabilirdi*.

Afra'nın kollarının üzerini ovuşturduğunu gördüğünde Dokuz'un omuzları istemsizce gerildi. Kolları ona göndermek tamamen bir kumardı ama *gerekliydi*. Dokuz'un planları Ölüm'ünki kadar kusursuz değildi.

Afra parmaklarını sıkıp bir süre koluyla oynadığında Dokuz onun korkunç şeyler düşündüğünü anladı. Onları o kadar uzun zamandır izliyordu ki, artık bedenlerinin ufak bir tepkisinden bile zihinlerinden geçenleri anlayabiliyordu.

Gelen titreşim sesi Dokuz'un dikkatinin dağılmasına neden oldu. İsimsiz'in tatlı bir tona sahip sesi, Dokuz'un kulaklarını doldurdu. "On dakikanız var. Belki de on beş. Karşılıklı susarak bir dakika bile harcamayın."

Sesi kaybolur kaybolmaz ekranın görüntüsü değişti. Maskeli bir erkek yüzü ekranda ona bakıyordu ve gergin gözüküyordu. Saçları dağınıktı, mavi gözlerinin parıltısı bile azalmıştı. Ölüm'ün insana yaptığı, işte buydu. "Yeni haberler mi var?"

Dokuz neredeyse ağlayacaktı. "Adımlarımıza daha çok dikkat etmemize neden olacak birkaç haber var, evet." Sertçe yutkunup kendini konuşmaya hazırlamaya çalıştı. "Öncelikle söylemek istediğin bir şey var mı? Çizgi filmin psikolojide bir anlamı falan mı var?"

On Üç birkaç saniye boyunca sessizce durdu. "Onlara *ipucu* vermeye çalışıyorum."

Dokuz iç geçirdi. "O kadar zeki olduklarını düşünmen beni duygulandırdı," dedi konuyu geçiştirmek istercesine. "İpucu ne?"

"Fark etmediğine göre sen de pek zeki sayılmazsın."

Dokuz sessizce ekrana bakarken tepki vermedi. On Üç onun sinirini bozmayı başardığını anlayıp kıkırdadı. "Tamam. *Tamam...* Merak etme. Ölüm'ün anlayabileceği bir şey değil. *Kimsenin* anlayacağını sanmıyorum. Sadece bir denemeydi."

"Ölüm çizgi filmi sorgulayacaktır."

"Cevabım hazır?" diye yanıtladı On Üç sorarcasına. "Bir sorun olmayacak." Kafasını öne eğince mavi gözlerine gölge düştü. "Seni rahatsız eden bir olay mı oldu?" Sesi hastasıyla konuşan o psikiyatrist havasına bürünmüştü.

"Sana bir kayıt izletmem gerekiyor," dedi Dokuz hızla. On Üç onun gerginliğini yakalamayı başarmıştı. Bileğindeki zincirler şingirdarken kollarını kaldırdı ve On Üç'le bir kamera kaydı paylaştı.

Kayıt, Kutay'la Ölüm'ün konuşmasını gösteriyordu. Kutay bir sandalyeye bağlıydı ve Ölüm odanın cam duvarının diğer tarafında onunla konuşuyordu. Dokuz, görüntüdeki yerin nerede olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği bu binanın içinde olduğuydu.

Dokuz videoyu oynattı.

"...*Daire 13'e geri dönersin. Tek bir şartla... Benim için ufak bir iyilik yapacaksın.*" Ölüm'ün sesi odada yankılanırken görüntü

karardı. Görüntü kararmadan önce kısa bir an sandalyeye bağlı Kutay gözüküyordu. Şimdi ise ışıklar kapanmıştı ve neredeyse hiçbir şey belli olmuyordu. Adım sesleri ise Ölüm'ün diğer odaya, tutsağının yanına geçtiğini belli ediyordu. "*Gerçi benim için bir iyilik yaparken senin adına ölüm oyu vermiş arkadaşlarının yanına dönmen biraz tuhaf olur, değil mi?*"

Dokuz başını sağa sola sallarken dişlerini birbirine bastırdı. Ölüm çok iyi bir manipülatördü. Bir şeyleri yıkmak söz konusu olduğunda bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu.

"*Cevap ver.*" Ölüm'ün sesi bir hükümdar gibi çıkmıştı.

"*Bir oyunu oynarken nasıl sonuçlanacağını en başından biliyorsun, değil mi?*" dedi Kutay. Nefes nefese kalmıştı. "*Seni eğlendiren şey bu.*"

"*Eğlenmek için çok nedenim var.*"

"*Yaparım.*" Dokuz kısa bir anlığına gözlerini yumdu. Kutay'ın bunu kabul etmesini beklemiyordu. "*Ne istiyorsun?*"

Ölüm zevkten ölüyormuş gibi bir kahkaha patlattı. Küçük bir çocuk misali heyecanlanmıştı. Dokuz, Kıyı'ya değil de Ölüm'e ait olan bu özelliğe de alışmıştı. Havlayan bir köpeği andıran, tuhaf ve çarpık bir kahkahası vardı.

Kutay'ı diğerlerine sırt çevirmeye işte bu kadar kolay ikna edebilmişti. Ölüm, insanların can korkusu ve rüşvetle fikir değiştirmesine elbette alışık. Alışık olmadığı şey, tutsaklar arasındaki bağı görmektir. Buna katlanamıyordu.

Sanki... Sanki Ölüm de Kutay'ı ikna edeceğine ihtimal vermemişti. Kutay'ın diğerlerine karşı hissettiği bağı görüldüğü gibi olmadığını fark ettiğinde ise gerçekten eğlenmeye başlamıştı.

"*Sana silah vereceğim,*" dedi Ölüm yılanın tıslamasını andıran bir ses tonuyla.

On Üç'ün sesi bir anlığına videonun sesini bastırdı. "*Onlardan birine mi?*" derken adamın sesinde şaşkınlık vardı. "*Verdi mi?*"

Lütfen vazgeçme, diye düşündü Dokuz. Gözyaşlarını yıllar içinde tüketmemiş olsaydı, şu an gözleri dolabilirdi. *Lütfen ne öğrenirsen öğren, beni yalnız başıma bırakma.*

Ölüm konuşmaya devam ediyordu. "*Son gün geldiğinde bunu anlayacaksın. Hepinizin hikâyesi çoktan anlatılmış olacak. Evin*

içindeki silahlar çalışmayacak ve sen silaha sahip tek kişi olacaksın. İki şansın var. Birincisi, birini öldürebilirsin. İkincisi, birini kurtarabilirsin." El çırpma sesi yükseldi. *"Çok eğlenceli olacak! Bir hayal etsene!"*

Kutay'ın sessiz kaldığı on saniyeyi Dokuz tek tuşla atladi. Zincirleri masaya sürtünerek ses çıkardı.

"Geri kalanlara ne olacak?" diye sordu Kutay. Sesinde hiçbir duygunun olmaması Dokuz'u korkutan şeydi.

Ölüm bu soruya hemen cevap vermedi. *"Oyunun sonu oyunculara bağlıdır,"* dedi düşünceli bir şekilde. Sanki bunu söylemek onu da mutlu etmemişti. *"Buna cevap vermek zor fakat Ahsen en başında bu cevaba sahipti! Bazılarınız kurtulacak, bazılarınız ölecek, bazılarınız benim olacak... Ona söylemiştim. Tıpkı hayat gibi, değil mi? Asla ne olacağını bilemezsin. Harika bir son!"*

Kutay bu sefer duraksamadan sordu. *"İstediğimi öldürebilir miyim?"*

"Elbette."

"Ve kurtaracağım kişi herhangi biri olabilir mi?"

Ölüm yine cevabı geciktirmedi. *"Nasıl istersen."*

"Kurtardığım kişi buradan çıkıp gidecek ve sen hiçbir şey yapmayacak mısın?" Kutay'ın sesindeki şüphe yerini koruyordu.

Ölüm'ün mekanik sesinden kıkırtılar yankılandı. *"Sizinle oynayabildiğim sürece sizi serbest bırakmak umurunda değil. Biri-niz yaşadığı sürece, sizle oynadığım oyun devam edecek. Buradan çıkmanıza izin versem de o kadar kafanızın içinde olacağım ki, benden asla kaçamayacaksınız. Ben sonsuzum."*

Dokuz, Ölüm'ün onları serbest bırakmak istediğinden emin değildi. Oysa Kıyı isterdi, bunu biliyordu. Kıyı işlerin bu noktaya gelmesini asla istemez, böyle bir şey yapmazdı. Bu düzeni görebilseydi, hepsinin kurtulup gitmesini isterdi.

Dokuz'un içindeki Ada bazen kuzenini çok özliyordu. Bu bir cesedi, ölüp gitmiş bir yakınıni özlemeye benziyordu.

"Kabul ediyorum," dedi Kutay. Kayıta bir gıcırta yankılandı. *"Düşündüğüm kadar korkutucu bir teklif değilmiş... Kendimi kurtarmak için bunu kabul etmek bana koymaz."*

"Doğru karar," dedi Ölüm tatlı tatlı. *"Tam olarak böyle biri olduğunu düşünmüştüm."*

IŞIL LİMAE

"Nasıl biri?" diye sordu Kutay.

"Karaktersiz."

Dokuz, Kutay'ın insani duygulardan yoksun olduğu konusunda Ölüm'e katılıyordu.

Tekrar adım sesleri gelmeye başladı. Bir süre sonra görüntü aydınlandı. Şimdi sadece sandalyeye bağlı Kutay gözüküyordu. Işığa alışmaya çalışarak gözlerini kısmıştı. Kıvrıkcık saçları yüzünü örtüyordu. *"Silah dolabının içinde olacak,"* diye devam etti Ölüm. *"Bir kutunun içinde. O gün gelene kadar kutuya dokunmayacaksın. Anladın mı?"*

"Anladım."

"Diğer tutsaklara bu konu hakkında herhangi bir şey söylemeyeceksin. İma etmeyeceksin."

"Tamam."

"Yeterince acı çektiğinden emin olduğumda... Geri döneceksin." Dokuz bu acıdan kastının ne olduğunu çoktan görmüştü. Kutay'ın kolunu yakmıştı. Defalarca ve yavaşça. *"Çektiğin acıdan sonra seni ufak bir hediye bekliyor... Aramız bozulmasın diye. Anlarsın ya."*

Kafasını kaldırıp dört duvara teker teker bakarken, *"Nasıl bir hediye?"* diye sordu Kutay.

"Seni kimin öldürmek istediğini sana göstereceğim," dedi Ölüm. Cızırtılı, mekanik sesi odada yankılandı. *"Belki bu kimi kurtarmak, kimi öldürmek istediğinle ilgili fikrini değiştirir."*

Dokuz video kaydını durdurdu ve görüntüyü alıp başka bir ekrana aktardı. Gözleri tekrar On Üç'ün üzerindeydi. Adam sakalını kavıyormuş gibi maskesinin altını kavramıştı. *"Evin kayıtlarında maskelilerin Kutay'ın odasına girdiğini görmüştüm,"* dedi On Üç yavaşça. *"Kutunun içinde ne olduğunu bilmiyordum. Bunu neden bu kadar geç bulduk?"*

"Onun hangi odada tutulduğu bilgisine ulaşmam kolay olmadı," dedi Dokuz. *"Binada bir sürü oda ve kamera var. Hangi kayda bakman gerektiğini bilmezsen, hiçbir şey bulamazsın."*

"Sistemi çözmek zor," dedi On Üç kabullenircesine. Dokuz

onu suçlamıyordu. Ekip lideri olarak çalışmaya yeni başlamıştı. Dokuz ona tutsakların ayrıntılı belgelerini vermişti ama On Üç tutsakların kayıtlarını izlemiş değildi. Onları bile sadece yazılı olarak tanıyordu.

“Bu sistemin yaradılışından itibaren buradayım ve inan bana, Ölüm’ün kendisi olmadığına sürece sistemin tamamını çözmen imkânsız.” Dokuz dürüstçe cevap vermeyi tercih etmişti. “Tamamını bilmememiz, onu parçalamayacağımız anlamına gelmiyor.”

“İlginç bir yanın var.”

Dokuz gözlerini bile kırpmadan ekrana bakakaldı.

“Çoktan sanrılar görmeye başlaman, öğrenilmiş çaresizlikle Ölüm’ün her emrine teslim olman gerekirdi.” On Üç’ün bakışları donuklaştı. “Kim olsa pes ederdi ama sen hâlâ *çabalıyorsun*.”

Dokuz zar zor yutkundu. “Bu sana *komik* mi geliyor?”

“Hayır, *büyüleyici* geliyor.”

Anlamıyordu. Dokuz ona anlam veremiyordu. Sadece bir saniyeliğine adamın onunla flört etmeye çalıştığını düşünme hatasında bulundu. Sonrasında ise gerçek yüzüne çarptı. On Üç onun *beynini* büyüleyici buluyordu. Tutsakları bir belgeselmiş gibi izlemesiyle aynı şeydi.

“Asıl konumuza dönelim,” dedi Dokuz buz gibi bir sesle.

On Üç’ün mavi gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. “*Silah*. Ya yalan söylemişse ve kutunun içinde silah yoksa? Sonuçta son güne kadar kutuya dokunamaz.”

“Belki de,” dedi Dokuz gönülsüzce. Bu daha çok işine gelirdi. “Bu Ölüm’lük bir hareket olurdu fakat neyin gerçek, neyin yalan olduğundan emin olamıyorum. Kutay’a silah vermişse, kendini de tehlikeye atmış olacak.”

“Oyunun sonunda onların karşısına çıkacağını mı düşünüyorsun?”

Dokuz’un omuzları gerginlikle büzüşürken maskeli yüzünü eğdi. “Evet, öyle düşünüyorum.”

“O zaman Kutay tutsaklardan birini değil de Ölüm’ün *kendisini* öldürebilir. Kimlik çatışması yaşadığında bile Kıyı’nın ortaya çıkma ihtimali çok düşük.”

“Diğerlerine karşı o kadar kinli mi ya da kinlenecek mi emin olamıyorum. Ayrıca Ölüm’ün korunmasız bir şekilde kendini göstermeme ihtimali de var.”

“Kafasına zırh geçirecek değildir herhalde.” On Üç’ün ses tonu Dokuz’a onun ne hissettiğini anlatıyordu. Adam Ölüm’ün ölümünü düşünürken zevke gelmişti. “Oyunun bitmesini bekliyorsa, bu yüzünü de onlara gösterebileceği anlamına geliyor. Bir kurşun beynini patlatmaya yeter.”

Dokuz bu senaryoyu hayal ederken huzur buldu. “Hepsi ihtimal dahilinde ancak beni en çok endişelendiren şey, silahların devre dışı kalabileceği ihtimali.”

“Ölüm onların karşısına çıkacak olursa, binayı kontrol etmekten uzak olacak. Silahları tekrar aktif hale getirebiliriz. İsimsiz dediğin şu kadın...”

“Bize on veya on beş dakikayı bile zor kazandırıyor. Silahlar tek tuşla açılabilen ve tek tuşla kapatılabilen bir şey değil. Bu ev bir bomba, *On Üç*. Yüzlerce kabloya sahip bir bomba. Hangi kabloyu nereye doğru ittireceğini ve hangi kabloyu keseceğini iyi bilmelisin.”

On Üç’ün duruşu biraz daha dikleşti. “O zaman planın ne?”

“Planım olduğunu kim söyledi?”

“Her zaman bir planın vardır.” On Üç’ün sesi kendinden emindi. Bilmediği şey ise şuydu, Dokuz’un planı yoktu. Dokuz’un planı olmak *zorundaydı*. Ayrıca bu konuda kendine güvenmek zorundaydı. Kimse kazanacağını düşünmediği birinin yanında durmazdı. Zafer için ise plan gerekliydi.

“İçeride silahı olan birinin Ölüm’e karşı olması bizim için bir avantaj olurdu,” dedi Dokuz kendinden emin bir şekilde. “Kutay rol yapmakta çok iyi. Ölüm’e yalan söylemiş olabilir. Ölüm, Kutay’ın beklediği gibi davranmasına çok odaklıydı. Bunu gözden kaçırdı.”

“Afra aracılığıyla onunla iletişime geçmeye mi çalışacaksın?”

“Afra’ya bunu hissettirmeden onu *yönlendireceğim*. Onunla birkaç kez daha konuşmam bunun için yeterli olur.” Evin video kayıtlarına dokunma şansı vardı, yine de bunu her zaman yapmazdı. Ne kadar fazla risk alırsa, Ölüm’ün mükemmel sonuna gelmeden planının batma ihtimali de o kadar artıyordu. Dokuz derin bir nefes aldı. “Eğer dediği gibi silahlar kapalı olacaksa, bunu bir hata olarak gösterip binanın bazı noktalarındaki silahları da kapatabiliriz.”

“Kaçmak için mi?” On Üç’ün dudaklarından bir “*hımm*” sesi yükseldi.

“Tutsakların evden ve o koridordan çıkması *gerekıyor*. Binada karışıklığa neden olmaları, bizim kaçmamızı sağlayacak. Silahların kapalı olması asansörü aktif hale getirmemizi ya da koridordaki kapıyı açmamızı, kısaca onların kaçışını kolaylaştırmamızı sağlayabilir.”

“Ve bu sırada onu bulabilirim,” dedi On Üç başını sallayarak onaylarken. Bahsettiği kişi elbette annesiydi.

“Beni bulmak için de zaman kazanmış olursun,” dedi Dokuz. On Üç’ün buna değinmemesinden rahatsız olmuştu. Zaten gözünü kapattığı her an On Üç’ün ona ihanet ettiğini, herkesin buradan kurtulduğunu ama kendisinin sonsuza kadar bu binada zincirlere bağlı kaldığı o kâbusu görüyordu.

Yürüyemiyordu. Kaçması için yardıma ihtiyacı vardı.

“Endişelenme,” dedi On Üç göz kırparak. Ekranın ışığı, mavi gözlerini daha da parlak gösteriyordu. “Buradan seninle çıkacağım.”

Yine de önceliği her zaman annesi olacaktı. Dokuz bunu biliyordu. Bu yüzden ihanetten bu kadar çok korkuyordu.

“Süremiz bitmediyse bir önerim var,” dedi On Üç duraksamadan. Zamanın kısıtlı olduğunu o da biliyordu. “Buranın adresini programa gönder.”

Dokuz ekrana bakakaldı. “Ne?”

“Başka bir şey söylemesen ya da yazmasan da olur. Ölüm son oyununu oynamaya karar verdiği gün, programa adresi gönder. Hiçbir şey olmasa bile incelemeye geleceklerdir.”

“Gerekenden önce gelebilirler.”

“O zaman onlara saat veririz.”

“Bu işler öyle yürümüyor!” dedi Dokuz isyan edercesine. Sesi yükselmişti. “Hiçbir şey tam olarak başlamadan Ölüm bunun olduğunu görürse ne denli kontrolden çıkabilir, hiçbir fikrin *var mı?* Onun gözünün önünde kişilik değiştirdiğini ya da kan akıtacak kadar delirdiğini sen *görmedin*. Ben binlerce kez buna şahit oldum.”

“Ona sakinleştirici vermenin bir yolunu bulabilirim,” dedi On Üç. “Başka planlarımız da olmalı. Stabilizatör ve ilaç desteği alması gerekiyor. Kıyı ağır bir vaka.”

“Kıyı artık yok,” dedi Dokuz tek nefeste. “*Yok.*” Derin bir nefes verip iç geçirdi. “Bunu sonra konuşalım mı?”

On Üç teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Bileklerinde zincirlerin olmaması Dokuz’un göğsünü ağrıtmıştı. O da bunu isterdi. “Tamam,” dedi adam sakın bir sesle. “Patron sensin.”

Dokuz derin bir nefes aldı. “Fikir sunman *her zaman* iyi geliyor,” dedi yavaşça. Bunu söylemiş olmak bile onu utandırmıştı. “Hastalığı konusunda benim bilmediklerimi biliyorsun ama yıllarca onun duygu durumunu takip eden benim. Yalnızca... Ölüm’ü daha iyi anlamanı istiyorum. Onu tetikleyebilecek milyonlarca olay, durum, ses ve gerçek var. Deniz’in sesini duyuyor ve halüsinasyonlar görüyor. Her adımım ses çıkarmayacak kadar ufak olmalı ve her hamleyi doğru yapmalıyım. *Yapmalıyız.* Onun kontrolü elinde tutan ufak bir parçasını kaybettiğimiz anda, bu binayı hepimizin başınm üstüne yıkar. Tek bir insan bile buradan canlı çıkamaz.”

Ölüm bunu yapardı.

Dokuz kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı. Bileklerini havaya kaldırdığında birbirine sürtünen zincirleri şıngırdadı. “Yıllardır her gün onu izliyorum. Sadece bana güven.”

“Başka şansım yok,” dedi On Üç. “Ama başka şansım olsaydı da sana güvenmeyi seçerdim. Zamanı geldiğinde senin de bana güvenmeni istiyorum.”

Dokuz onun söylediklerinin ne kadarına inanabileceğinden emin değildi. On Üç’e *güvenmiyordu*. Adamın kötü biri olmadığına farkındaydı. Defalarca rüşvetle çalışmış, yazmaması gereken ilaçlar yazmış bir doktordu. Kıyı’nın içinde beliren kötülüğü görmüş ama bunun önüne geçmemişti. Deniz’i kurtaramamıştı.

“Süremiz azalıyor,” diye hatırlattı On Üç. Dokuz’un sessizliğini yadırgadıysa bile bunu belli etmemişti.

“Başka bir şey yoksa bitirebiliriz.” Dokuz bakışlarını kaçırmamak için kendini zor tutuyordu. “Dosyalamam gereken birkaç olay var. Hepsi de...” Duraksayıp derin bir nefes aldı. “Birbirinden beter.”

“Kendine dikkat et,” diye mırıldandı On Üç. “Herkesin sana ihtiyacı var.”

“Sen de.” Dokuz’un kalp atışları hızlanırken ellerini klavyenin

üzerine koydu. Basit bir ilgi göstergesinin nabzını hızlandırmasından tiksindirirken bir yandan da kırmızı çizgiyi takip ediyordu. Hâlâ biraz zamanları vardı ama gereğinden fazla konuşmak, Dokuz'a göre ahmakçaydı. İnsanlarla konuşmaya hasret kalmış olsa bile.

Sesler kesildi, bağlantı koptu. Kırmızı çizgi yok oldu. Dokuz ellerini klavyenin üzerinde gezdirip tüm ekranları açtı ve sekmeleleri monitörlere yerleştirdikten sonra arkaya yaslandı.

Tamamen yalnızdı. Onu izleyen kameralar yine küçük, yeşil bir ışık yayıyordu. Ölüm'ün söylediklerini yapmıştı ve geriye yapacağı hiçbir şey kalmamıştı. Ekibindeki ve Ekip 8'deki herkesi kontrol etmişti. Afra'yla konuşmuş, On Üç'e gelişmeleri aktarmıştı. Şimdi sadece... *uyumaya* çalışacaktı. Ekranların ışığı maskesine vururken her zamanki gibi sandalyesine yaslanacak ve ağrılarının bir mırıltıya dönüşüp onu uyutmasına izin verecekti.

Hiçbir zaman doğru düzgün uyuyamazdı. Sıklıkla kâbus görür, gece ya da gündüz boyunca -uyuduğu zaman günün hangi kısmına denk gelirse- sıklıkla uyanırdı. Bazen sırtının ve boynunun ağrısı onu bağırtacak kadar artarak uykuya dalmasına izin vermezdi. Ölüm bunu hiçbir zaman umursamazdı, Dokuz da ona ilaçlar için yalvarmazdı. Bazen vücudu Dokuz'a daha merhametli davranırdı. Aylardır regl olmaması da bu merhametin bir parçasıydı.

Dokuz gözlerini kırparken zihinsel yorgunluğunun göz kapaklarına çöktüğünü hissetti. Yorucu bir gün olmuştu, ilerleyen günler daha da kötü olacaktı. Yine de *güzel* bir gündü. Sonuçta özgür kalma ihtimalinin olduğu güne bir adım daha yaklaşmıştı.

Kurtulmak istiyorum. Kurtulmak istiyorum. Kurtulmak istiyorum.

Buradan çıkıp gitmek, tekrar yürüyebilmek, arkama bakmadan koşabilmek istiyorum.

Kafasını yana eğip yüzünü tutsakları gösteren ekranlara çevirdi. Sandalyesi gıcırdarken birkaç santim de olsa sandalyesini o tarafa çevirmeyi başardı. Bacakları sızlarken derin bir nefes aldı.

Mete ve Gökhan konuşuyordu ama Dokuz sesi açmak için elini hareket ettirmeye üşendi. Mete'nin ellerini kullanarak bir şeyler anlatışına, kaşlarının sürekli çatılıp düzelmesine ve gamzesinin belirip yok olmasına odaklandı. Arada onu hazırlıksız yakalayan vicdan azabı oradaydı.

Gözlerini kapatıp öylece bekledi. Boynunu dikleştirip yorgunluğunun onu daha da sarmasına izin verirken içindeki huzursuzluk gözlerini açmasına neden oldu. Agresif bir tavırla tutsakların sesini açtı ve tekrar geriye yaslandı. Kulaklarını fısıltılı sesler doldururken kendini uykuya hazırladı.

"Uyanık kalabilirim, gerçekten. Afra da uyumuyor zaten."

"Senin de uyuman lazım."

"Fikrini sormadım."

"Uyuyabilecek gibi hissetmiyorum. Gökhan'la ben nöbet tutarız."

Dokuz iç geçirdi, onların sesini duymak uykusunu getiriyordu. Kendini güvende hissettiriyordu. Sanki onların yanında, koltuklardan birinde oturuyordu.

Onların yanında olmayı dilerdi.

Ada daha önce sevdiği birini kaybetmemişti, bu yüzden bir kaybın ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Ölüm onu korkutuyordu. Bunun inancıyla bir alakası yoktu. Sadece... Korkuyordu işte. Hayatında her şey yolundayken ölümün bunu elinden alınmasını istemiyordu. Hayatı kusursuza yakındı ve aptal bir kaderin, sevdiği insanları elinden almasından korkuyordu.

Sevdiği insanları kaybetmekten korkuyordu.

Bir gün korkusu gerçeğe dönüşmüştü. Tek fark, sevdiği bir insanı değil, sevmediği bir insanı kaybetmesiydi.

Teyzesi intihar etmişti.

Teyzesi Deniz'i çok tanıyor değildi. Onu en fazla beş kere görmüştü. Onun hakkında tek bildiği bir deli olduğuydu. Tıpkı dedesi ve anneannesi gibi.

İntihar...

Ada için tuhaf bir kelimeydi. Kendisi ölümden bu kadar korkarken birinin kendi isteğiyle ölmeye karar vermesi onun için çok uçuktu. Kendisi hiçbir zaman intihar etmeyi düşünmemişti bile.

Ada'nın hayatı kusursuza yakındı. Zengindi, güzeldi ve zekiydi. İnsan ilişkilerinde çok iyiydi. Huzurlu bir ilişkisi, canından çok

sevdiği arkadaşları vardı. Ailesini çok seviyordu, tek sorun annesiyle sürekli tartışmasıydı. Annesi kafayı yemiş bir aileden geliyordu. Onunla uyuşmadığı bir ton konu vardı ve annesinin dilinin ayarı yoktu. Bu yüzden sıklıkla tartışıyorlardı.

Ada huzurlu ve tartışmasız bir hayat istiyordu. Yogaya başladıktan sonra bu isteği daha da artmıştı. Nefeslerine odaklanmak, enerjiyi hissetmek ve ona iyi gelen insanlarla, ona iyi gelen şeyler yapmak istiyordu.

Ağlayan annesini izlerken siyah kalem çekilmiş gözleri kısılmıştı. Ada kolay kolay ağlamazdı ama neredeyse gözleri dolacaktı. Kırmızı ruj sürülü altdudağını ağzının içine yuvarlarken annesinin elindeki albümün sayfasını çevirini izledi. Kadın elini ağzına bastırırken tekrar hıçkırdı.

Fotoğraflarda neler olduğunu biliyordu. İki kız kardeş, anne ve baba... Fotoğrafların çoğu annesinin ve teyzesinin çocukluğuna aitti. Birbirlerinden tamamen koptuklarında albümün kalanı boş kalmıştı.

Ada annesini gözetlediği kapıya sırtını dönüp oturma odasına ilerledi. Salonda simsiyah giyinmiş babası onu bekliyordu. Cenazelerin rengi siyahtı, Ada'nın bunu bilmesi için daha önce bir cenazeye gitmesine gerek yoktu.

Babasının ela gözleri ona çevrildiğinde dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "İyi misin, prensesim?"

Ada başını sağa sola salladı. "Annem iyi değil," dedi iç geçirirken. "Albüme bakıyor. Yine."

Babası onu kendine çekerken, "Şşşt," dedi azarlarcasına. Ada'nın başının tepesine öpücük kondurdu. "İnsanlar, sevdiklerini kaybettiğinde onları daha çok eskiden oldukları gibi görmeyi isterler."

Ada bunu anlayabileceğini sanmıyordu. Böyle bir şeyi ne yaşamak ne de anlamak istiyordu. Bir daha göremeyeceğin birini özlemek, kulağa korkunç geliyordu.

"Ben gidip çantamı alayım," diye mırıldandı kollarını babasına dolarken. "Sen de annemi hazırla. Artık çıkmamız gerekiyor."

"Hadi bakalım." Babası onu tekrar öptü. Ada birkaç saniyelğine gözlerini kapattı. Ardından gülümseyerek geri çekildi.

Annesinin düzenli ağlama sesini duymak gittikçe kötü hisset-

mesine neden oluyordu. Haberi dün sabah almışlardı, cenaze ise bugün öğle saatlerinde olacaktı. Cenaze haberini aldıkları andan itibaren Ada sadece annesinin ağlama seslerini dinliyordu.

Tabut görme düşüncesi bile keyfini kaçırıyordu ama babası böyle bir durumda bile ona iyi gelmeyi başarmıştı. Ona sarıldıktan sonra daha güçlü hissediyordu.

Kendi odasına giderken annesinin odasından içeriye bakmadı. Babasının ayak sesleri arkasındaydı. Annesinin ağlaması daha da şiddetlenmişti.

Ada siyah, dümdüz ve parlak saçlarını siyah, şeffaf bir şalla örtüp bir ucunu omzundan geriye attı. Yüzünü aynaya yaklaştırarak yüz hatlarını incelerken cildindeki tek kusur olan eski bir sivilce lekesi onu yine rahatsız etti. Yüz hatları düzgündü. Dudakları dolgun, burnu fındık gibiydi. Siyah kalem çektiği gözleri elaydı ve gözlerini çevreleyen kaşları şekilliydi. Güzel bir kız olduğunu biliyordu ama o lekeden nefret ediyordu. Bugün yogayı aksatmasının da kendine karşı yönlendirdiği nefretle alakası vardı.

Göz devirip siyah güneş gözlüğünü yüzüne yerleştirdi. Gözlüğü burnundan yukarı ittikten sonra siyah kalem eteğini dizinden aşağıya çekti. Siyah gömleğini düzelterip küçük çantasını eline aldı ve odadan çıktı.

Koridorda yürürken babasıyla annesinin fısıldaşmalarını duydu ama adımlarını yavaşlatmadı. Babasının tesellisini duymak istemiyordu. Oturma odasına geçip sabırla onları beklemeye başladı.

İstemsizce kuzeni Kıyı'yı düşündü. Babası kayıplara karışalı çok olmamıştı. Bu kayıptan sonra şimdi de annesi intihar etmişti. Bir dâhi olabilirdi fakat bu yaşında, bu denli büyük bir yalnızlığı kaldırabilecek miydi?

Her neyse, bu Ada'nın sorunu değildi. Başka insanlara üzülen kendi enerji alanını bozmak istemiyordu.

Kıyı'yla en son lisenin başında görüşmüşlerdi. Annesi kariyer konusunda sürekli onunla konuşmasını istese de Ada bundan kaçınıyordu. Deli teyzesiyle alakalı hiçbir insanla ilişkisinin olmasını istemiyordu. Çocukluğuna dair tek korkunç anı, teyzesinin Kıyı'yı

merdivenlerden aşağı ittiği andı. Kuzenin küçük bedenini kanlar içinde, merdivenin dibinde yatarken görmüştü. Onun öleceğini sanmıştı.

Ada irkilip başını sağa sola salladı. Tüyleri ürpermişti.

Nihayet babası annesiyle birlikte salona geri döndü. Annesi de sarı saçlarının üstünü bir şalla örtmüştü. Kahverengi gözleri kı-zarmıştı, elleri titriyordu. Acısına rağmen giyinişi düzgündü.

Ada sorarcasına babasına baktı. Babası kafasını eğip ona hafifçe gülümsedi. "Hadi," diye mırıldandığında Ada hızlı adımlarla önden gitti. Siyah topuklu ayakkabılarını giydi ve kapıdan çıktı.

Birkaç dakika içinde hepsi arabanın içindeydi. Ada arka koltukta otururken kollarını kavuşturmuş, seğiren kaşıyla yolu izliyordu. Annesi yine ağlamaya başlamıştı. Saygısızca olmasaydı kulaklık takardı.

Telefonu eline alıp sevgilisine mesaj attı.

Ada: Düşündüğümden daha fazla kafamı dağıtmaya ihtiyacım varmış

Ada: Akşam planımızı biraz daha uzatalım mı?

Telefonunun ekranını kapatıp ellerini kucağına indirdi. Annesinin, motorun tekdüze uğultusuna karışan hıçkırıkları dışında arabanın içinde ses çıkmıyordu. Ada'nın gözleri yolda olsa da zihni bir an önce bunun bitmesi için geri sayım yapıyordu.

Bir saat geçmeden mezarlığa vardılar. Ada'ya göre İstanbul'da olan bir mezarlık için küçüktü. Girişi şatafatlıydı. Büyük, altın renginde işlemeli bir kapısı vardı. Üzerinde ise ölümler ve ruhani hayatla ilgili işlemler yer alıyordu. Saray girişlerini andırıyordu.

Arabadan indiklerinde Ada etrafına bakındı. Her yerde ağaçlar ve ağaçların etrafına serpiştirilmiş mezar taşları vardı. Yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Nedensizce üşümüştü.

Babasının ve annesinin adımlarını takip ederken kafasını eğdi. Yürümeyi bıraktıklarında az daha onlara çarpacaktı.

Kafasını kaldırdığında gözlerini kırıştırdı. Neden durmuşlardı?

Etrafta kimse yoktu.

Derken gözleri kuzenine doğru çevrildi. Adamın bedeni bir mıknaş gibi bakışları üzerine çekmişti.

Ada o an cenazeye kimsenin gelmediğini anladı.

Kıyı gri bir takım elbise giymiş, ceketinin düğmelerini iliklemişti. Gömleği bembeyazdı. Çocukluğundan beri giydiği takım elbiselerinden birinin içindeydi. Ada bir keresinde böyle giyinmesinin nedenini annesine sorduğunda, "Deniz öyle seviyor," cevabını almıştı. Bu cevap Ada'ya oldukça rahatsız edici gelmişti.

Ada onu son gördüğünde Kıyı böyle gözüküyordu. Biraz uzamış, biraz da kilo almıştı. Saçları düzgün görünümüne rağmen darmadağındı. Görünüşünde dağınık olan tek şey buydu. Yüzü kumsuzdu, cildinde hiçbir morluk yoktu. Uykusunu iyi almışa benziyordu. Odaklanmış gözleri, açılmış mezar boşluğuna bakıyordu.

Mezarın içi bir tabutla doluydu.

Ada ağzına kadar gelen kusmuğunu geri yuttu. Bir an önce bunun bitmesini istiyordu. Bir an önce.

"Kıyı," dedi Ada'nın annesi şaşkın bir şekilde. Hızlı adımlarla gidip sıkıca ona sarılırken gözlerini yummuştu. Ada onun tekrar ağlamamasını umdu. "Yanlış zamanda mı geldik? Neden kimse yok? Mezar yeri neden açılmış?" Sesi ağlamaklıydı.

"Hoş geldiniz," dedi Kıyı onlara dönmeden. Gözleri hâlâ tabutun üzerindeydi. "Annem bir keresinde cenazesinden bahsederken bir zengine yalakalık yapmak istediği için orada olacak sözde tanıdıkların hiçbirinin gelmesini istemediğini söylemişti. Sevdiği insanların bu samimi yetersizliği çekmesini istemiyordu. Az ve öz kişi olmalıydı. Küçük ve samimi olmalıydı." Gözlerini yumdu. "Tabutu taşıyacak kimse yoktu. Sağ olsunlar, mezarlık çalışanları gelip yardım etti. Ben de içeriye bırakmalarını istedim. Üstünü kapatmak için sizi bekliyordum. Sanırım... bu işler böyle yapılıyor "

"Bu..." Annesinin sesi boğazında tıkanıp kaldı. Babası çoktan onun yanına gitmiş, kolunu omzuna sarmıştı. Diğer kolunu da ayaküstü Kıyı'nın omzuna dolamıştı. Sırtını sıvazlarken Kıyı da ona yarım yamalak sarılarak karşılık verdi. Titrediği Ada'nın gözünden kaçmamıştı.

CAMBAZ

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Ada'nın babası. Yüzünü Kıyı'ya çevirdi. "Bir şeyler ayarlardık, çocuğum. Birlikte yapardık. Böyle çok..." Kendini susturdu.

Kıyı kollarını adamın bedeninden çekti. "Böylesi tam... istediği gibi."

Ada, Kıyı'ya bakakaldı. Tüyleri ürpermişti. Annesi ölmüştü ve her şeyi tek başına halletmeye çalışmıştı. Kendini onun yerine koymayı hayal bile edemiyordu. Kendi annesinin ölümünü, cenazesinin nasıl olabileceğini hiç düşünmemişti. Ya... Deniz teyzesine olan üzüntüsünden dolayı kendine zarar vermeyi deneyecek olsaydı?

"İyi misin peki?" dedi babası konuyu değiştirerek.

Ada bunu sormasını oldukça saçma buldu.

"Evet."

Annesi dikdörtgen mezarın yanına gidip elini toprağa dikilmiş tahtaya yasladı. Tabutun içine bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Bu tabut tahta değil mi, Kıyı?" diye sorarken sesi titrediydi. Ada yeni bir ağlama krizinin geldiğini anlamıştı.

"Demir." Kıyı bir an duraksadı. Gözlerini ilk defa odaklandığı yerden ayırıp Ada'nın annesine baktı. "Müslüman değildi." Tekrar duraksayıp gözlerini bu sefer Ada'nın babasına çevirdi. Kıbarca gülümsedi. "Her şeyi onun istediği gibi yapmaya çalıştım."

"İyi bir iş çıkarmışsın," dedi babası onaylarcasına.

Ada onun yalan söylediğine bahse girebilirdi.

Kıyı'nın gözleri Ada'ya çevrildi. Onu baştan aşağıya yavaşça süzüp tekrar yüzüne baktı. Ada güneş gözlüğünü saçlarının üzerine iterken gözlerini ondan ayırmadı. Kendisine bakarken Kıyı'nın yüzünde bir şeyler değişmişti ama ne olduğunu kestiremiyordu.

"Ada," dedi yavaşça. "Hoş geldin."

Ada hızla yürüyüp kollarını onun bedenine doladı. Sarılışı gevşetti, buna rağmen Kıyı ona fazla sıkı bir sarılışla karşılık verdi. "Başın sağ olsun," dedi Ada çenesini omzuna bastırırken. "Çok ani oldu. Hepimiz üzüldük." Sırtını sıvazladı. Elini çektiğinde Kıyı da onu serbest bıraktı.

Kıyı yüzüne dikkatle bakıp hafifçe gülümsedi. "Evet, gerçekten

de aniydi. "Ada onun yutkunduğunu görebildi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Ada onun yine gereksiz kibar olduğunu düşündü. Üzüntüsünü yaşamayı hak ediyordu. Şimdi mükemmel gözükmek ve mükemmel davranmak zorunda olmamalıydı. Kendini buna zorlamamalıydı.

"O zaman mezarın üzerini kapatalım," dedi Kıyı. Kafasını çevirip ellerini ceplerinden çıkardı. Ada'nın annesiyle babasına tekrar baktı. Babası onaylarcasına başını salladı. Annesi ise yeni bir ağlama krizinin habercisi bir sesle yanıt vermeyi tercih etti.

Ada hareket etmeye karar verdi. Birkaç adımda babasının yanına gidip iyice ona sokuldu. Kendini aşırı rahatsız hissediyordu. Bir an önce bunun bitmesini ve eve gitmeyi bekliyordu. Akşam dışarı çıkacaktı. Duş alması ve hazırlanması gerekiyordu.

Kıyı eline bir kürek aldı. Bir kürek de Ada'nın babasına verdi. Mezarlığın yanında, çuvalın içinde duran toprağa kürek atarak mezarın üstünü kapatmaya başladılar. Ada filmlerde ya da dizilerde böyle bir cenaze sahnesi görmediğini düşünmekle meşguldü.

Mezarın üzerini tamamen kapattıklarında Kıyı eliyle toprağı düzleştirdi. Ardından bir kutu çıkarıp içinden birkaç tohum ve çiçek çıkardı. Tek tek tohumları ve çiçekleri mezarın üzerine ekti. Ardından kutunun içinden çıkardığı minik sulukla toprağın üstünü suladı. İş bittiğinde mezarın üstü rengârenk çiçeklerle doluydu. Biraz olsun Ada'nın içi açılmıştı. Tabii böyle bir yerde içinin açılması ne kadar mümkünse...

Kıyı annesini seviyordu. Ada onu izlerken bunu biliyordu.

Kıyı kutuyu ve çuvallardan geri kalanı alıp Ada'nın nereden bulduğunu bilmediği bir çöp poşetine doldurdu. Cebinden beklenmedik bir şekilde ıslak mendil çıkardı ve ellerini sildi. Onu da çöp poşetine attı. Mezarın kenarında, Ada'nın daha önce görmediği çantasını eline aldı ve kafasını kaldırdı. "Psikolojik destek almaya başladım. İlk seansım bir saat sonra. Gitmem gerekiyor."

Ada'nın annesi ağlamalı bayılmalı kriz geçirdiğinden dola-

yı babası cevap verdi. "Nasıl istersen, oğlum. Bir şeye ihtiyacın olursa, her zaman arayabilirsin. Haftaya pazar da bize yemeğe gel, olur mu?"

Kıyı gülümseyerek başını salladı. "Tabii," dedi hevesle. Gözlerini Ada'ya çevirdi. "Umarım tekrar görüşürüz, Ada. Seni görmek iyi geldi."

Ada zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kıyı'nın yüzüne bakarken istemsizce gözleri doldu.

Kıyı'nın kızarmış gözlerini şimdi fark etmişti.

Cenaze boyunca ağlamamak için kendini tutmuştu.

Ninova

ÖLÜM

Saat: 01.13

İstanbul, 22 Temmuz 2021

Kıyı'nın yıkık dökük bir kızla karşılaştığı ilk gün, birbirine benzeyen günlerinden sadece biriydi.

Kıyı tüm işlerini halletmiş, üzerine pahalı takım elbiselerinden birini giymişti. Annesinin beğendiği o çok pahalı saati de takmıştı. Sonrasında annesinin kapısını çalmış, onun bağırsık çağırışlarını dinlemek zorunda kalmıştı. Buna çoktan hazırdu. Kelimeler artık kalbini kırmıyordu çünkü kalbinde annesinin kırabileceği tek bir parça bile kalmamıştı.

Kıyı kapıyı açtığı anda kenara çekilmişti, kapı ilk açıldığında annesinin kapıya doğru bir şeyler fırlattığını biliyordu. Yanından uzun, ince bir vazo uçarak duvara çarpmış ve parçalara ayrılmıştı. Kıyı sakinleşmek için derin bir nefes alıp annesinin denizin ve göğün renklerine boyanmış odasına girmişti.

"Canavar!" diye kükremişti Deniz yüzüne doğru. "Cesetleri nereye sakladın? Hepsini sen öldürdün!"

Kıyı için sıradan bir gündü. Annesi yine halüsinasyon görüyordu.

Hastane koridorundaki oturaklardan birine oturmuştu. Tek elinde açık duran bir kitap vardı. Sofie'nin Dünyası. "Kendi ruhumuz yok," yazıyordu kitapta. Kıyı, bu cümlelerin başına siyah dolma kaleminin ucunu değdirmişti. "Ama başka birinin ruhuyuz." Kalemini kaldırıp cümlelerin sonuna da bir nokta bıraktıktan sonra kelimeleri okumaya devam etti.

Dikkatini dağıtan ilk şey, belli belirsiz seslerdi. Akıl hastanesindeydi. Özel ve lüks hastanede bile ses olurdu ancak bu ses diğerlerinden farklıydı. Kıyı, kalemini kitabının arasına koyduktan sonra kitabın kapağını kapattı. Gözlerini etrafta gezdirip sesin kaynağını ararken bakışları bir noktada duraksadı. Koridordan merdivenlere açılan o kapının diğer tarafında, bastırılmış bağırışlar yükseliyordu. Ancak kitabı çantasının içine tıkip ayağa kalkmasının nedeni bu değildi.

Adamın birinin en fazla liseli olabilecek bir kızın yüzüne sertçe tokat attığını ve ardından onun incecik boynunu kavradığını gördü. Kızın yüzündeki gözlük uçup gitmişti.

Kıyı'nın adımları kapıya yaklaşırken karşısındaki sahne daha da netleşti. Adam, bir kız çocuğuna uzanmaya çalışıyordu ve hareketleri hırçındı. Sanki attığı tokat öfkesini kusmasına yetmemiş gibi onu yakasından kavrayıp duvara asmak istiyordu.

Kızın yüzünde ise en ufak bir korku yoktu. Sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibi bomboş önüne bakıyordu, kıpkırmızı olmuş yanağındaki acıyı hissediyorsa bile belli etmiyordu. İkisinin arasında geç kalmış bir engel gibi duran kişi ise dalgalı, küt kesilmiş saçlara sahip, yorgun gözüken bir kadındı.

"Kes şunu!" diye bağırdı kadın. "Kim sana buraya gel dedi, ha? Kim dedi?"

"Kızın delirdim diyor lan!" diye bağırdı adam.

Ulaşmaya çalıştığı kız, dikkatini bir şey çekmiş gibi gözlerini adama çevirip hafifçe gülümsedi.

Bu adamın daha da sinirlenmesine yetmişti. "Hangi yüzle 'sen delirttin' diyebiliyor? Ne yaptık lan sana, orospu? Paranı vermiyor muyum? Giyecek kıyafetin yok mu? Nasıl delirebiliyorsun? Hep o nankör anan alıştırdı seni buna!"

"Ona bağıramazsın!"

"Bağırırım! Daha fazlasını da yaparım! Ağzını burnunu kırınca bakalım delirdim diyebilecek mi? Ben hata ettim ona elimi sürmemekle."

"Hele bir dene! Bir daha elini kaldırdığında seni doğduğuna pişman ederim!"

Kız hâlâ gülümsüyordu fakat gözlerinin altında bir ıslaklık birikmeye başlamıştı.

"Çekil önümden, yoksa elimden bir kaza çıkacak!"

"Asıl benim elimden bir kaza çıkacak," diye diklendi kadın. Sesini alçalttı. "Uzak dur kızımдан," diye tısladı dişlerinin arasından. "Hastane masraflarını ben halledeceğim. Sen sadece uzak dur, tamam mı?"

"Parama ihtiyacın mı yok? O zaman şimdiye kadar verdiğimi de almasaydın amına ko..."

Kıyı daha ne olduğunu kavrayamadan itişmeler başladı. Kadının güçlüydü çünkü koruma içgüdüleriyle hareket eden bir anneydi. Kızını korumak için elinden geleni yapsa da adam, kıza ulaşmayı başardı. Kıyı, çantasını kapının dibine bıraktıktan sonra hızla kapıyı açtı ve tam bu sırada kavganın ortasına daldı.

Kıyı, adamın havadaki elini iki eliyle zar zor tuttu. "Güvenliği çağırdım, heyefendi," dedi soğukkanlı bir şekilde. Dişleri arasından bir nefes verdi. "Doktorlarımız rahatsız olmuş. Taşkınlık çıkartmaya devam etmemenizi öneririm. Birazdan burada olurlar."

"Sen kimsin lan?" Adamın yüzünde ilkel bir açlık vardı. Vahşi doğada otoritesi tehdit edilen hayvanları anımsatan bir ifadeydi.

Kıyı hafifçe gülümsedi. "Rahatsız etmemeniz gereken biri."

Adam diğer eliyle Kıyı'nın yakasını kavrayıp onu kendine çekti. "Sen kimsin lan?" diye tekrarladı. Ardından Kıyı'nın yakasını bırakıp onun yanağının üstüne yumruğu geçirdi ve geri çekildi. Kıyı geriye doğru sendelerken birkaç saniye önce önünde siper olarak durduğu kız ürkek bakışlarla babasına baktı. Kıyı birkaç saniye sonra yüzündeki acıyı hissetmeye başlarken acı karşısında neredeyse gözleri dolacaktı.

Elini yanağının üzerine getirip adama şaşkınlıkla baktı. Tanımadığı insanlara vurabilen türden bir insanı canlı kanlı görmek onu güzel bir belgesel izlemek kadar heyecanlandırmıştı.

"Bunu konuşacağız," dedi adam dişleri arasından. "Tamam mı, kızım?"

Kız koridora açılan kapıyı iterek açarken dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Koridorda yalpalayarak koşarken annesi arkasından seslendi. "Afra!"

Kıyı dengesi bozulmuş bir şekilde doğrulurken kızın çoktan koridorun köşesini döndüğünü ve ortadan kaybolduğunu fark etti. Şimdi karşısında sadece kadın ve adam vardı.

"Sen..." dedi adam onu işaretparmağıyla işaret ederek. "Başkalarının işine karışma. Bir derdin varsa, gel hastane çıkışına bakalım. Dışarıda bir konuşalım."

"Defol git!" diye kükredi kadın. "Defol git ailenin yanına, benimle işin olmasın! Duydun mu beni?"

Adam ona saldırma isteğini zar zor zapt ediyormuş gibi dişlerini birbirine bastırıp gıcırdattı. İşaretparmağını sallayıp, "Sen göreceksin," demekle yetindi. "Sen göreceksin." Ardından söylene söylene merdivenlerden inmeye başladı. "En azından onların kafası yerinde. Siktiğimin delileri sizi..."

Kıyı gözlerini kırıştıtarak adamın arkasından bakakaldı. Ancak kadın hareketlenip kızın gözden kaybolduğu koridora girmek için kapıyı açtığı anda gözlerini merdivenden ayırabildi. "Uzaklaştırma kararı için başvurmanızı öneririm ve..." Gözlerini kadına dikti fakat kadın ona ne teşekkür etti ne de tek kelime söyledi. Hızlı adımlarla etrafına bakınarak koridorda ilerlemeye başladı.

Kıyı derin bir nefes aldı. "Harika."

Kıyı'nın kendini toparlaması biraz zaman aldı. Az önce neye bulaştığını anlamaya çalışarak elini sızlayan yanağına bir kere daha bastırdı. Ardından doğrulup derin bir nefes aldı. Gömleğinin yakasını ve ceketini düzelttikten sonra çantasını almak için kapıya yöneldi. Yanağının nasıl olduğunu hemen görmek istiyordu. Yüzünde birkaç gün kalacak bir hasar demek, annesine büyük bir hesap vermesi anlamına geliyordu.

Kapıyı açmadan önce onu durduran şey sesler oldu.

Bastırılmaya çalışılan hıçkırık sesleri kulağına ulaştığında omzundan geriye, yukarı doğru uzanan merdivenlere baktı. Bir anlık bir tereddüitten sonra kapıyı açıp çantasını kapının kenarından aldı ve olabildiğince sessiz adımlarla merdivenden çıkmaya başladı.

Koridorda kaçıp giden kızı, üst katın merdiveninde otururken buldu. Duvarın kenarına sinmiş, alnını dizine yaslamış bir şekilde duruyordu. Kıyı'nın adım seslerini duyduysa da kafasını kaldırmamıştı. Gözleri sımsıkı kapalıydı, ıslak kirpiklerinden gözyaşları süzölmeye devam ediyordu. Ellerini kulaklarına bastırmıştı. "Biraz sessiz olun," diyordu yalvarırcasına. "Kalbimin sesini duymıyorum."

Oysa sesler susalı epey olmuştu.

Kıyı kararsız bir şekilde kıza baktı. Ardından uzanıp yavaşça onun titreyen omuzlarından birine dokundu. "Merhaba?" Kız yerinde sıçradı. Ellerini hızla kulaklarından çekip ondan uzaklaşmaya çalıştı. Kıyı hemen elini çekti. "Anneniz sizi aramak için koridor tarafına gitti. Haberiniz olsun istemiştım."

Aslında neden ağlama sesine geldiğini kendi de bilmediğinden en azından bunu söyleme ihtiyacı hissetmişti.

"Git buradan," dedi adının Afra olduğunu öğrendiği kız. Sesinde belli belirsiz bir korku ve şüphe kıvılcımları vardı. Islak gözleri donuktu.

Kıyı onun gözlüğünün uçup gittiğini hatırladı. "Adınız Afra'ydı, değil mi?"

"Hayır," dedi kız aniden. "Adım Afra değil."

Kıyı onun adını söylemesini beklediyse de kız ağzını tekrar açmadı. "Peki," dedi yavaşça. "Gözlüğünüz alt kattaki merdivenin oralarda olmalı. Ben onu alıp size getireceğim, olur mu? Burada bekleyin lütfen."

Kızdan bir onay beklemeden merdivenlerden inerken yanaklarını şişirip sessizce bikkın bir nefes verdi. Kendi kendine uğraştığı durumla ilgili yakınırken yetmiyormuş gibi gözlüğün merdiven boşluğundan düştüğünü öğrendi. Gözlüğü alabilmek için en alt kata indiğinde de camlarından birinin eksik olduğunu fark etti. Camı arasa da bulamadı.

Yerinde olan tek camı ceketinin içiyle elinden geldiğince temizledikten sonra son merdiveni de çıkıp kızın yanına döndü. Kız yerinden kıpırdamamıştı ve açık gözleriyle etrafa bakarken oldukça gergin görünüyordu. Kıyı karşısında durup gözlüğü ona uzattı. "Buyurun."

Kız elini kaldırıp gözlüğe uzanmaya çalıştığı anda elini isabet ettirememişti. Kıyı onun önünü görebildiğinden şüpheliydi. Kızı daha fazla uğraştırmamak adına, "İzninizle," diyerek bir cevap beklemeden bir çırpıda gözlüğü taktı. Parmakları kulaklarının arkasından süzüldü.

Geri çekilip elini kıza uzattı. Kız gözlerini kırıştırarak bakışlarını önce ona uzatılan ele, sonra da Kıyı'nın yüzüne çevirdi.

"Size yardım edeceğim," dedi Kıyı yumuşak bir sesle. Sanki bir çocuğu her şeyin daha iyi olacağına inandırmaya çalışıyordu.

Kız, onun uzattığı eli tutmadan oturduğu yerden doğruldu. Duvarдан destek alırken gözlerini Kıyı'ya dikti. "Sağ ol," dedi pürüzlü bir sesle. "Müdahale ettiğin için." Çenesini dikleştirip alev alev yanan gözlerle ona bakarken, "Şimdi gitsem iyi olur," diye ekledi. "Beni bulmalarını istemiyorum."

Kıyı dudaklarını aralasa da kızın bakışlarındaki bir şey onu susturdu. Annesi kızı bulana kadar yanında kalmayı teklif edecekti ya da annesini bulup kızın yerini ona söyleyecekti. Kızın güvende olduğundan emin olmak istemişti ama annesinin teşekkür etmeyişi ve kızın bu soğuk bakışlarını düşününce vazgeçti.

Sonuçta kız onun için bir yabancıydı ve yabancılar birbirini bir yere kadar umursayabilirdi.

Kıyı kafasını eğdi. "İyi günler dilerim," dedikten sonra sırtını kıza döndü ve merdivenlerden inmeye başladı. Sonra aniden bir şey hatırlamış gibi duraksayıp geriye baktığında kızın onu izlediğini gördü. "İzninizle bir şey daha söylemek istiyorum," dedi Kıyı alçak sesle. Merdivenden aşağıya doğru bakıp orada kimse olmadığını emin oldu. Ardından gözlerini kızın kahverengi gözlerine sabitledi. "Siz deli değilsiniz."

"Tek bakışta anladın yani?" dedi kız donuk bir ifadeyle. "Haberin olsun, deli raporumu alalı on beş dakika falan oldu."

"Siz deli değilsiniz," diye tekrarladı Kıyı. Kızın bu kadar kalın kafalı olmasını beklemiyordu. Belki de bu cümleyi en başından ona söylememeliydi. "Bir delinin, deliliğinin ürünüsünüz. Deliler düzelmedikçe hasta ettiklerinin iyileşmesi imkânsızdır" Kafasını eğip kızı tekrar selamladıktan sona, "İyi günler," diye tekrarladı.

Görüş alanından çıkana kadar kızın kendisini izlediğinin farkındaydı. Fakat kızın onu izlerken ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu.

İkisi de daha sonra defalarca kez karşılaşacaklarını, kaderin onların etrafında bir ağ öreceğini bilmiyordu.

Küçük, kare bir odada sadece tek bir masa vardı. Ölüm beyaz maskesiyle masanın bir tarafında oturuyordu. Tam karşısında siyah maskesiyle On Üç duruyordu. Adamın önünde küçük bir defter olsa da elinde kalem yoktu. Ölüm elinde kalem olduğunu görür görmez belindeki silahı kafasına dayamış, kalemi elinden almış ve odanın dışına fırlatmıştı.

“Kendini hazır hissediyorsan başlayabiliriz,” dedi On Üç. Üzerindeki gömleğin yakasını düzeltti. Ölüm terapilerde ondan şık giyinmesini istiyordu.

Ölüm kafasını omzuna doğru yatırdı. “Başla.” Değiştirilmiş sesi odada yankılandı.

“Kiminle konuştuğumu öğrenebilir miyim?”

Ölüm göz devirmemek için kendini zor tuttu. “Ölüm’den başka birinin konuşamayacağını biliyorsun.”

On Üç kıpırdamadan durmaya devam ediyordu. “Bugün buraya isteyerek mi geldin, yoksa... seni başka bir kişilik mi yönlendirdi?”

“Buraya kendi isteğimle geldim. Lafı uzatmayacağım, ne istediğimi biliyorsun ve beni oyalamandan sıkıldım.” Ölüm elini, maskesinin yanak kısmına dayadı. “Kıyı’nın ölmesini istiyorum.” Ölüm yavaşça yutkundu. “Onu *tamamen yok etmek* istiyorum.”

Sakin bir sesle, “Anladım, Ölüm,” diye mırıldandı On Üç. “Bunu bu kadar açık söyleyebilmen önemli. Kıyı’nın *tamamen* gitmesini istiyorsun. Bu da içinde hâlâ büyük bir çatışma olduğunu gösteriyor. Sana sormam gereken sorulara cevap alamadan korkarım ki sana yardımcı olamam.”

Ölüm bıkkınlıkla tavana baktı. “Sor.”

“Kıyı neden seni bu kadar rahatsız ediyor? Neden onun ‘*yok olmasını*’ istiyorsun? Bana bunu söyleyerek içten içe benden ne bekliyorsun?”

“Her şeyi yok edebiliyorum ama Kıyı hâlâ orada. Sesi çok kısık olsa da orada. Sesinin tamamen gitmesi gerekiyor. Sona çok yaklaştık. Her şey kusursuz olmalı. Bana engel olmamalı.”

“Yani Kıyı’yı susturmak sana *yetmiyor*. Onun tamamen yok ol-

ması gerekiyor, değil mi?” Duraksadığında Ölüm başını sallayıp onu onayladı. “Kıyı’nın sesinin kısık olduğunu söylüyorsun. Onu bastırдыңının farkındasın. Peki şu anda Kıyı’nın bastırılmış sesi ne söylüyor? Böyle anlarda onun sesini duyabiliyor musun?”

“Seni gebertmemi söylüyor,” diye tersledi Ölüm öfkeyle. “Sadece *ben* varım. Onun sesi *yok*. Bunu kabullenirsen, bir işe yarayabilirsin.”

On Üç kısa bir nefes aldı. Ölüm’ün gözlerinin içine bakarken, “Sana doğrudan bir şey soracağım,” dedi yavaşça. “Eğer Kıyı tamamen ortadan kalkarsa, geriye kim kalacak? Geriye sadece sen mi kalacaksın, yoksa sen de mi onunla gideceksin?”

Ölüm ellerini masanın üzerine dayayarak ona doğru eğildi. Bir elindeki silahı masanın üzerine bastırıyordu. “Ne kadar *güçlü* olduğumu görmüyor musun? Bu bedenim, onun geçmişinin sahibi uzun zamandır *benim*. Onsuz devam edebileceğimi biliyorsun.” Silahı masadan kaldırıp On Üç’e doğrulttu. “Beni oyalıyorsun. Bana onu susturmanın yolunu söylemen gerekiyor.”

On Üç kararlı bir şekilde yerinden kıpırdamadı. Silaha bir bakış attı. “Evet, güçlü olduğunu görebiliyorum, Ölüm. Kontrol sende, her zaman *sen* karşımda duruyorsun. Unuttuğun şey, bir sesi susturmakla geçmiş i söylemeyeceğin.” Kısa bir an duraksadı. “Bana onu susturmanın bir yolunu sorarken beni bir araca çeviriyorsun. Ben Kıyı’ya doğrulttuğun bir silahım. Peki sana yardım ettiğimde ve Kıyı yok olduğunda ne yapacaksın? Seslerin gideceğini mi düşünüyorsun? Bir sonraki ses kim olacak?”

“Annem bazen benimle konuşuyor.” Ölüm’ün sesi çekingendi. “Onun sesinin gitmesini *istemiyorum*.”

“Kıyı’yla savaşmıyorsun, Ölüm. İçinde olduğun bedenim hafızasına, geçmişine savaş açmaya çalışıyorsun. Ona dair yok etmek istediğin, en nefret ettiğin parça hangisi?”

Ölüm’ün bakışları dalgınlaştı. “Geçmişini biliyorsun.” O geçmiş, kendi geçmişi değildi.

“Evet, biliyorum. Yaşadıklarını, çocukken hissettiklerini, anneni... Hepsini anlattın ve hepsini dinledim. Ama dinlediğim geçmiş, ‘*senin*’ geçmişin değil. Değil mi, Ölüm? Sen Kıyı’nın acısının içinde doğdun. Onun dikenli bir kalkanısın.”

Ölüm istemsizce onun sesinin içten olduğunu düşündü. Ger-

CAMBAZ

çekten ona yardım etmek istiyordu ancak yardım etmek istediği kişi artık geri dönemezdi. On Üç'ün Kıyı'ya değil, artık Ölüm'e yardım etmesi gerekiyordu.

“Kıyı'yı yok etmek seni de siler. Sen ona tutunarak var oldun. Şimdi bana cevap ver. Kıyı'yı gerçekten öldürmek mi istiyorsun, yoksa kendini onun geçmişinden kurtarmanın bir yolunu mu arıyorsun?”

Ölüm sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Terapilerin bir yere varmadığını düşünüyordu. Üstelik bu gece yapacak çok işi vardı. Gözleri On Üç'ün siyah maskesine dalıp gitti.

“Tek aradığım şey, beni anlayacak biri.”

GÜN 82

"Bu dünya için çok zayıfsınız."

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
22 Temmuz 2021*

Da ra ra ran.

Zil çalıyordu.

Gözlerimi telaşla araladığımda kendimi Gökhan'ın bacaklarında yatarken buldum.

Bilincim olayın tuhaflığıyla aniden açıldığında hızla doğruldum. Kendimi nasıl burada bulunduğumu hatırlamaya çalışıyordum. Gökhan'ın uyanık olduğunu fark ettiğimde yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. O kadar yorgun görünüyordu ki, tüm gece uyanık kaldığına yemin edebilirdim.

Bense ne zaman uyuyakaldığımı hatırlamıyordum.

Diğerlerinin durumunu kontrol etmek üzere salona göz gezdirdim. Egemen koltukta geriye doğru kaykılmış, kafası geriye düşmüş bir şekilde uyuyakalmıştı. Zil, henüz onu uyandırmamıştı. Sarp hâlâ açlığın sağladığı o baygınlığın elindeydi. Kutay dış kapıya bakarken esnemeye başlamıştı. Çağrı ve Mete uyanmaya çalışarak yüzlerini ovuşturuyordu.

Zil sesi yüksekti, bu seviyeye gelmeden önce çoktan uyanmış olmamız gerekiyordu.

Onları incelemeyi bırakıp gözlerimi tekrar Gökhan'a çevirdim. Tam dudaklarımı özür dilemek için aralayacakken bana koltukta yaklaşması kelimelerimi yutmama neden oldu.

Gökhan yüzünü bana yaklaştıırken dudakları kulağımın altında duraksadı. O kadar kısık sesle konuşuyordu ki, bazı kelimeleri kafamda tamamlamak zorunda kalmıştım. "Zil çalarken bizi

duyması imkânsız. Onun duymasını istemediği bir şeyi söylemek istediğinde bunu kullan. Zil sesi kesildiği an susmak ya da konuyu değiştirmek zorundasın.”

Tam olarak ayılmaya çalışırken onu onaylamamak için kendimi zor tuttum. Bu dediklerini kameralar duymayacak mıydı? Ölüm ne dediğimizi duymasa bile bir şeyler konuştuğumuzu fark ederdi.

“Ölüm’ün fark etmemizi istediği bir şey var,” diye fısıldadı Gökhan. “Çizgi film baştan başlayıp dururken her seferinde bir şeyler değişiyordu. Tablolar, hediyeler... Halılara kanla yazan harfler. Otuz kez izledim.”

Yüzümü ona çevirirken ifadesizliğimi zar zor koruyabildim. Kollarımı kaldırıp onu kendime çekip sıkıca sarılırken yüzümü kulağının yanına bastırdım. Zil sesi iyice yükselmişti. “Ne buldun?”

“Bir örüntü. Her kayıttaki harfleri ters çevirip yan yana koyduğumuzda bir cümle ortaya çıkıyor. *Evdeki tek hatayı bul ve oyunu bitir*. Cümlede bazı parçalar eksikti ama asıl şey *buydu*.”

“Tek hata derken ne...”

“Belki hepimizin masum olmadığını söylemek istiyor, belki de daha farklı bir şey.” Kelimeleri beynimin içine kadar girerken cümlesi tekrar tekrar zihnimde yankılandı. Gözlerimi araladığımda tek görebildiğim şey görüşümü kapatmış simsiyah saçlarıydı.

Şifreyi yerleştiren kişi Ölüm müydü, yoksa bize yardım etmeyi düşünen “Kurtarıcı” mıydı? Her kimse, bunu sadece Gökhan’ın bulabileceğini tahmin etmiş olmalıydı. Gökhan her gün kitaplarda bir değişiklik olup olmadığına bakıyor, her detayı inceliyordu.

O hepinizden zeki, diye fısıldadı zihnim benimle alay edercesine. Siz bakıyorsunuz fakat o görebiliyor.

Zil sesi kesildiği an düşüncesizce konuşma ihtimalime karşı dudaklarımı birbirine bastırdım. Birkaç saniye Gökhan’la kollarımız birbirine sarılı bir şekilde öylece durduk. İlk geri çekilen ben oldum. Gökhan’la yüz yüze geldiğimizde gözlerinde kendi yansımamı görebiliyordum. Yüzündeki boşluk, duygularımı saklamam gerektiğinin bir hatırlatıcısıydı.

Ben de sakladım.

Başarısızlıklarla dolu hayatımda bu iyi yaptığım nadir şeylerden biriydi. *Saklanmak ve saklamak.*

“Bir şey mi oldu?” diye soran Çağrı’nın sesiyle gözlerimi Gökhan’dan güçlükle ayırdım. Çağrı’nın saçları dağılmıştı. Uykulu, yüzüne su bile vurmamış haliyle masum gözüküyordu.

“Hayır,” derken sesim alçaktı. Zil susmuşken Sarp’ın uyanmasından korkuyordum. “Rüyamda Gökhan’ı gördüm ve... korktum. Hepsi bu.”

“Rüyasında ölüyormuşum,” diye mırıldandı Gökhan beni tamamlayarak. Sesi durgun çıkmıştı. Sanki bu ihtimali ciddi ciddi düşünüyordu.

Onun öldüğünü düşünmek bile irkilmeme neden olurken başımı sallayarak onayladım. Kameralar bizi izlerken iyi rol yapmalıydık.

“İçinde bizden birinin olduğu bir kâbus mu gördün gerçekten?” diye fısıldadı Çağrı hayret edercesine. “İçimizden biri olduğu an, o rüyanın kâbus olmama ihtimali yok.”

“Sizin varlığınızı kâbus olarak görmüyorum,” dedim başımı sağa sola sallarken. Onların varlığının benim için rahatlatıcı olduğunu nasıl açıklayabilirdim ki? “Hayatımda sahip olduğum ilk arkadaşlarım sizsiniz.”

Mete’nin dudaklarında gamzelerini belli eden, şefkatli bir gülümseme oluştu. “Bazen en kötü kâbusun bile güzel bir yanı vardır,” derken sesi durgundu. “Aradığını bile bilmediğin bazı şeyleri, asla bakmayacağın korkunç bir yerde bulabilirsin.”

“Belki de,” derken dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Duygularımı itiraf etmenin düşündüğüm kadar korkutucu olmadığını o an fark ettim. Böyle bir his miydi? Hiçbiri ilk arkadaşlarım olarak onlardan bahsetmemi yargılamamış, bunu garipsememişi. Tıpkı Ölüm’le geçmişim olmasını garipsemedikleri gibi.

Tekrar bir sessizlik oluştuğunda Egemen’in gözlerini kapatıp tekrar uykuya hazırlandığını fark ettim. Sessizlik tekrar Gökhan’ın söylediklerini düşünmeme neden oldu. Öğrendiklerinden diğerlerine bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordum. Bana güvenmiyorken neden bunu bana söylediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Belki de nedeni bana güvenmesi değil, diğerlerine güvenmemesiydi.

En büyük soru Gökhan’a bu mesajı kimin verdiği idi. Gökhan

aptal değildi. Gördüğü ve bulduğu mesajın bizim için -onun için- olduğunu düşünüyorsa yanılıyor olamazdı. Evdeki *hata* mı? Evde nasıl bir *hata* olabilirdi ki? Ölüm kaçmamızı sağlayacak bir *hata* mı yapmıştı? Oysa böyle bir açık bırakacak kadar aptal değildi.

Kendimi kukla gibi hissetmeye başlamıştım. Ölüm ne derse yapıyordum. Şimdi de kurtuluş şansımız için umut etmeme neden olmuşlardı ve yine kim olduğunu bile bilmediğim biri tarafından yönetiliyordum.

Kolumdaki yara izlerini gizleyen kolluğa baktım. Parmaklarımı kolluğun etrafına dolayıp derin bir nefes aldım. Ölüm, kolluğu sorgulamamıştı.

“Bir şey sorabilir miyim?” Çağrı’nın sesi dikkatimi dağıttığında gözlerimi kırptırıp yüzümü kaldırdım. Çağrı acı çekercesine Sarp’a bakıyordu. “Ona ne olacak?”

Nefesindeki açlık kokusunu o zaman fark ettim. Sarp’ın verdiği derin nefeslerle birlikte o koku daha da belirginleşiyordu.

Gözlerimi koltukta gezdirirken bacağıma yanına sıkışmış telefonu elime aldım. Ekranı açtığımda yeni bir mesaj olmadığımı fark ettim. “Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Bunu ne kadar devam ettirebilir ki?”

“Delirdiğini düşündüğü bir nokta olacak,” dedi Kutay. Gözlerini sehpadan ayırıp Çağrı’ya çevirdi. “Bize su ya da yemek için yalvaracak. Kalan tüm gücünü bunun için kullanacak ve sürekli bilinci kapanacak. Sadece kalbinin dayanıklı olduğunu umalım.”

“Böyle devam edemez,” dedi Çağrı kaşlarını kaldırırken. “Bir noktada ona yardım edebilmemiz lazım.”

“Belki de açlıktan ölmesini istiyordur,” diye mırıldandı Kutay karamsar bir şekilde. “Ölüm’ün isteği belki de onun ölüşünü görmemizdir. Açlıktan delirmesini, kendini kaybetmesini, kemiklerinin tek tek belli olmasını ve nihayet öldüğünde o koltukla birleşerek çürüdüğünü göreceğiz. Ölüm, oyuna bir kişi eksik devam edecek ve...”

Sesini alçaltma gereği duymadan, “Kes sesini,” dedi Egemen. Tekrar uyuduğunu düşünmeye başlamıştım ama öfkesi dinç görünüyordu. Bakışları Kutay’a kilitlenmişti. “*Kimse* ölmeyecek.”

Kutay kameralı silahlardan birine düşünceli bir şekilde baktı. “Asla bilemezsin.”

Kutay'ın söyledikleri uzak bir senaryo değildi, bunu biliyordum. Daire 13'te her zaman daha kötüsü olabilirdi fakat daha iyisi olmazdı.

Sarp'ın, en masumumuzun ve en inançlı olanımızın bu kadar korkunç bir şey yaşadığını kabullenmekte zorlanıyordum.

Görünüşe göre Egemen de buna dayanamıyordu. Kaşları çatılmış Mete de, midesi bulanmış gibi gözüken Çağrı da aynı durumdaydı. Sadece... Gökhan'ın yüzünde bir ifade belirmemişti. Sanki tüm duygularını içine gömmüştü ve izliyordu.

Tüm umutlarımıza rağmen Kutay haksız çıkmadı.

Çok geçmeden Ölüm yine her zamankinden de güzel kahvaltı tepsilerini gönderdiğinde Sarp uyanmıştı. Tepsileri almak üzere arkamızı dönmüşken hiçbirimiz bunu fark etmemiştik.

Sarp ayaktaydı ama sanki değildi. Egemen ikimizin de tepsisini elinde taşıırken en öndeydi. Sarp durduğu yerde sendelerken göz kapakları yarı yarıya açıktı, ölüm döşeğinden kalkmış gibi görünüyordu. Gözleri Egemen'in elindeki tepsie kilitlendi. Ardından şaşırtıcı derecede hızlı bir hareketle su bardağını kaptı. Bardaktaki suyun bir kısmı yere sıçradı. Dudaklarımı bağırarak için aralarken Mete elindeki tepsiyi yere fırlatıp Sarp'ın üstüne atıldı ve Sarp bardağı dudaklarına götüremeden bardağı tuttu. "Hayır!" diye kükredi Mete. "İçemezsin!"

Sarp şaşırtıcı bir güçle ona karşı koyarken Egemen çoktan tepsileri kenara bırakmış, Sarp'ın arkasına geçerek kollarını kavramıştı.

"Lütfen!" diye bağırdı Sarp. Sesi kendi sesine bile benzemiyordu, pürüzlü ve boğuktu. Nefesi ise hepimizi öldüren bir açlıkla doluydu. Gözlerinden yaşlar akarken ağlamak bile canını yakıyormuş gibi inledi. "Öleceğim lütfen! *Lütfen*, Mete. Bir yudum, lütfen!"

"İçemezsin, abicim," derken Mete'nin sesi çatladı. "Dayanamadığın kadar dayanmak zorundasın. *Hadi!* Hadi, Sarp! Sen bundan daha güçlüsün!"

Sarp hıçkırmaya başladı. "Dayanamıyorum!" Sesi çatladığında öksürmeye başladı. Öksürükler bedenini sarsarken bardak ikisinin de elinden fırlayıp yere düştü. Yere saçılan suyun bir kısmı çoraplarıma ulaştığında ifadesiz bir şekilde ayaklarıma baktım.

Sarp iki büklüm olurken Egemen'le Mete onun kontrollü bir şekilde yere uzanmasına yardım etti.

"Yalvarırım, lütfen..." Sarp tekrar öksürdü. "Lütfen, *lütfen*..."

"Sarp, yapamayız," dedi Egemen donuk bir sesle. "Yapamaya çağımızı biliyorsun."

"Ölüm'e söyleyin... *Lütfen*... Hatalıydım."

"Hayır, değildin," diye mırıldandı Mete. "Sarp kendine gel! Gececek! Biraz daha dayanman lazım!"

"Biraz daha? BİRAZ DAHA? BENİ BÖYLE ÖLDÜRECEK!"

"Kimse ölmeyecek," dedi Kutay. Oysa kısa süre önce tam aksi senaryoları bize söyleyen kişi oydu. "Kimse *ölmeyecek*. Sadece bir insanın vücudunun dayanabileceği noktaya gelene ve o noktayı zorlayana kadar devam etmeni isteyecek. Bu bir *ölüm orucu*."

Onu duymamış gibi, "Ben ölene kadar devam edecek!" diye bağırdı Sarp. Mete ve Egemen'in kollarında kıvranıyordu. "Çatıya bakmam gerekirdi. Benim suçum. *Bir, bir, bir bir*... yudum. Bir ısırik verin. *Yalvarırım!*"

"Ya..." Duraksayıp bir elimi tereddütle enseme attım. "Ya bizi sınırıyorsa? Ya aslında beklediği şey ona yardım etmemizse?" Dediklerimin bir saçmalık olduğunun farkındaydım. Farkındaydım ama Sarp'ın durumu...

Herkesin gözleri bana döndü. Sarp ağlarken delirmiş gibi kafasını öne arkaya sallıyordu ama gözleri yarı yarıya açıktı, bilinci ellerinden kayıp gitmeden son kez kendini zorluyordu.

"Ölüm'ün ne dediğini biliyorsun," dedi Mete kırılgan bir sesle. Gözlerimin içine baktığında onun da acı çektiğini görebiliyordum. "Zorunda olduğumuzu biliyorsun. Öleceğinden emin olacağım bir noktaya gelmeden pes etmene izin veremem." Gözlerini yüzümden ayırıp arkama doğru kaydırdı. Silahlardan birine bir bakış attığını biliyordum. Bunun için arkama dönmeme gerek yoktu.

"Ne zaman ölmeye yaklaşacağını nereden bileceğiz?" diye mırıldandım. Sesim kuru toprak gibi çatlarken gözlerim dolmuştu.

"Lütfen," dedi Sarp inleyerek. Parmak uçları yere dökülmüş suya ulaşmaya çalışıyordu.

"Kendini belli eder," dedi Egemen. Sarp'ın kollarını iyice kendine çekti. Bir an bana cevap verdiğini idrak edemedim. Kasvetli bir ifadeyle Sarp'ın çırpınışlarına odaklanmıştı.

Bir süre sonra Sarp ağlamaları, yalvarmaları ve inlemeleri esnasında bayıldı.

“Siz mutfakta yiyin,” dedi Mete kendi yere dökülmüş tepsisine bakarak. “Ben onun yanında kalacağım. Tekrar aynı şeye kalkışırsa birinin ona engel olması gerekecek.” Sarp’ı kucaklayıp zorla ayağa kalktı. Sakat bacağına çok yüklenmemeye çalışarak, neredeyse sekerek yürüyüp Sarp’ı üçlü koltuğa geri yatırdı.

Elimde gevşek bir şekilde duran telefon titrediğinde ürperdim. Telefonu kaldırıp bakışlarımı ekrana indirdim.

Ölüm: Hiçbir yemek ziyan olmamalı.

Ölüm: Tutsak 1 yere dökülen her şeyi toplayıp yemeli.

Ölüm: Size yaptığım iyiliğe böyle mi ihanet ediyorsunuz?

“Yere dökülenleri yemeni istiyor.” Gözlerim Mete’ye çevrildiğinde dişlerini sıkıldığını gördüm. “Tamam,” diyerek durumu kabullenirken bile sesi teslim oluyormuş gibi değildi. Yanımıza gelip Sarp’ı durdurmak için yere fırlattığı tepsiyi toplamaya başladı. Yerdeki her şeyi avuçlayarak tepsiye koyuyordu.

“Yardım ister misin?” diye sordum.

“Çok bir şey yok,” dedi Mete bana bakmadan. “Ben hallediyorum, abicim. Sağ ol.”

Egemen elindeki iki tepsiyle yanıma geldi ve omzunu hafifçe omzuma değdirdi. “Hadi,” diye mırıldandı. “Mutfağa geçelim.”

Mutfağa geçtiğimize ilk yaptığım şey ellerimi yıkamak oldu. Herkes geldikten sonra kahvaltıyı beş kişi yaptık, Mete içerideydi. Her şeyi bitirmemiz yine zorunluydu. Ancak her yutkunuşumda Sarp’ın yalvaran sesi zihnimde canlanırken bu sefer öncekilerden de zor hissettirmişti. İlaçları içerken midem neredeyse bunu kabul etmeyecekti.

Tepsileri kırmızı bölgeye bıraktık. Mete çoktan yemiş, tepsiyi bizden önce bırakmıştı. Dalgın bir şekilde Sarp’ı izliyordu. Doğru olanı yaptığı halde davranışları için suçluluk çektiğini tahmin edebiliyordum. Mete böyle biriydi.

Ölüm'den korkumuz olmasaydı, Sarp'a kendi avuçlarıyla su götürecek ilk kişi belki de oydu. Fakat bu bir oyundu. Ölüm'ün istediği olmadığında gittikçe kontrolünü kaybettiği bir oyunun içindeydik.

Tekrar koltuklara döndükten bir süre sonra, "Ben kitaplardaki alıntılara bakacağım," dedi Gökhan. Kafasından neler geçtiğini anlamaya çalışarak uzun uzun yüzünü izledim.

"Binlerce alıntı var orada," dedi Çağrı yüksek bir fısıltıyla. Sanki Gökhan'ın kafayı yediğini düşünüyordu. "Tek tek hepsine bakman ne değiştirecek ki? Zaten yeni kitap eklenip eklenmediğini kontrol etmiyor musun?"

"Öncekinde hepimiz belli bir kısmı okumuştuk. Tüm alıntıları tek bir kişi daha önce hiç okumadı. Bu yüzden kendi okuduğum kitaplardaki alıntılar dışında yeni bir alıntı eklenip eklenmediğini bilemem."

"Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Mete başını sağa sola sallayarak. "Onu anlamak bize bir şey kazandırmayacak. Bunu daha önce denedik."

"Belki de," diyerek kabullendi Gökhan. Sesini daha da alçalttı. "Ama aptal aptal oturmaktan sıkılıyorum ve arkadaşımın gözümün önünde *açlıktan* ölmesini izlemek dışında bir şey yapmak istiyorum." Bu kısım Ölüm onun asıl amacını anlamasın diye söylenmiş bir yalan mıydı, yoksa yarısı yalan olan tatlı bir gerçek miydi?

Gökhan'ın koyu renk gözleri bana döndü. "Yardım eder misin?"

Ağrı kesiciler üzerime tanıdık bir halsizlik çökmesine neden olsa da ağrılarım gittikçe azalıyordu. Alıntılara bakmak ise hiçbir şey yapmamaktan daha çekici geliyordu. Başımınla onayladığımda Gökhan ayağa kalktı. Elini gelişigüzel bana uzattığında elini tuttum ve ağırlığımı çok vermeden ayağa kalktım. Elini hızla çektiğinde bunu sorgulamadım.

Kitaplığın önüne yan yana oturup bağdaş kurduk.

"Senin bunu yapman daha önemli çünkü sen onu tanıyorsun." Gökhan derin bir nefes alıp bana baktı. "Onu hatırlamasan bile... Onu *tanıyorsun*. Tüm alıntıları önce sen okumaya başlayacaksın. Kenara koyduğun tüm kitapları ben tekrar okuyacağım. Sana sorular soracağım ve konuşacağız. Bu... seni rahatsız eder mi?"

“Seninle konuşmak mı?” dedim şaşkınlıkla. Bunu sormasını gariipsemiştim. Onu sevmediğimi mi düşünüyordu? “*Asla.*”

Gökhan bir an bana bakakaldı. Ardından başını sağa sola salladı. “Hayır... Artık hatırlamadığın birinin zihnini anlamaya çalışman seni rahatsız etmeyecek mi? Üstelik bu kişi şimdi...” Cümlesini tamamlayamayarak sertçe yutkundu.

Sorusu beni bir an duraksatsa da başımı iki yana sallamayı başardım.

Kabul etmek istemesem de Ölüm’le bağım vardı. Eğer bu bağ, Gökhan’ın bir ipucu bulmasına yarayacaksa seve seve ona yardım ederdim. Onunla vakit geçirmek istiyordum. Belki aramızı düzeltebilirdik.

Böylece... Tekrar kitapları kurcalamaya başladık.

Tanıdık kitapların sayfaları parmaklarımın arasından akıp giderken bu sefer eskisinden çok daha hızlıydık. Küçük noktalar kendini belli ediyor, alıntıların arasında öylece duruyordu. *Buradan başla ve burada bitir*, diyorlarmış gibiydi. Okuduğumuz kelimelere rehberlik ediyorlardı.

Alıntıların verdiği hisler aynıydı. *Çaresizlik, bilinmezlik, tutsaklık, hapsedilme, şiddet, tecaviüz, taciz, saplantılı hisler, geçmiş, özlem ve intikam...* Alıntılarının hepsi benzer karamsarlığa sahipti. Bazı cümleleri okuduğumda sanki birinin sesiyle kulağıma fısıldanıyormuş gibi hissediyordum.

Saatler boyunca buna devam ettik. Arada dikkatimi dağıtan tek şey, Sarp’ın bilinçsiz yalvarmaları ve inlemeleri oluyordu. Mete onu teselli edercesine bir şeyler mırıldanıyordu. Kelimelerini seçmiyordum ama mırıltının ona ait olduğunu biliyordum.

Belim ağrıdığı için yerden kalkıp kucağımda kitaplarla koltuğa geçmek üzereyken arkamızda Kutay’ın durduğunu fark ettim. Oturduğum yerde ona doğru döndüm. Sırtı bize dönüktü, elinde mavi mürekkepli bir kalem vardı ve dizinin dibinde bir kurşun kalem duruyordu. Solunda hâlâ ölü olan unutmabeni çiçeğinin cese di bir saksıda öylece duruyordu. Kutay ise elindeki kalemle duvara resim çiziyordu. Aynı saksıyı ve... çiçeği.

Canlı haliyle.

Gökhan dikkatimin dağıldığını fark etmiş gibi kafasını kaldırdı. Bakışlarımı takip edip bir süre o da Kutay’ın resim çizişini in-

celedi. Çizgileri acemi değildi. Daha önce bunu duvarda yapmış mıydı bilmiyorum fakat *güzel* gözüküyordu. Silahlar ve kameralarla dolu bir duvarın hak ettiğinden fazlasıydı.

“Resim mi çiziyorsun?” diye sordum görmeme rağmen.

Kutay dönüp bize bakarken, “Hımm,” diyerek beni onayladı. “*Bazen rahatlamak için bunu yapardım.*”

“Hangi kişiliğindeyken?” diye sordu Gökhan sakince.

Kutay bir an onun yüzüne bakakaldı. Ardından gözlerini kalemlere indirdi. Sonra hiçbir şey duymamış gibi arkasını döndü ve sakince çizmeye devam etti. Gökhan onun sırtına bakarken yüzünde bir anlığına üzgün bir ifade belirdi. Bunu kötü amaçla sormadığı yüz ifadesinden belli oluyordu fakat Kutay’ın bunu anladığını sanmıyordum.

“Sorun değil,” diye mırıldandım. Gökhan yüz ifadesini anında düzelterek elindeki kitaba döndü. Sayfaları kıvrıdığımız yerleri bulup alıntıları okurken yüzünde tam bir adanmışlık vardı.

Elimde kitaplarla ayağa kalktım. Ağrılara karşı yüzümü buruştursam da ikili koltuğa varmayı başardım. Egemen’i ikili koltukta uyurken bulduğumda buna şaşırmamıştım. Dudaklarım istemsizce yukarıya kıvrıldı. Koltuğa çöküp yeni bir kitabı araladığımda tebessümüm de silinmişti. Kitabın adı Otomatik Portakal’dı.

“*Seni senden kurtarmak için çaba harcıyorum.*”

Derin bir nefes alıp sayfaları çevirirken dirseğimi koltuğun kolluğuna yasladım. Sarp tekrar tamamen ayılana kadar okumaya devam ettim.

Bu sefer Sarp’ın mırıltıları aynıydı ama gözleri açıktı. Yanında oturan Mete’nin elini sıkıca kavramıştı. “Yalvarırım, Mete!” dedi inlerken. “Ölüyorum...”

Elini Sarp’ın sarı saçlarında dolaştırarak, “Çok az kaldı,” diye mırıldandı Mete. “Dayan biraz daha.”

Sarp’ın gözlerinden gözyaşları döküldü. “Olmuyor!” diye bağırırken tekrar öksürmeye başladı. “Az kaldı... Ölüm... O mu dedi?”

“Evet,” diye mırıldandı Mete başını aşağı yukarı sallarken. “O söyledi. Biraz daha dayanman gerekecek. Tamam mı, Sarp? Yemin ederim ki çok az kaldı.”

“Ama dayanamıyorum!” Hıçkırıkları bedenini sarsarken koltuğun üzerine cenin gibi kıvrıldı.

“Ağlaman işleri kötüleştirir.” Kutay’ın sesini duyduğumda Gökhan’la beraber yanıma geldiğini fark ettim. Kutay çoktan tekli koltuğa çökmüştü. Gökhan ise yaslandığım koltuk kolluğunun yanında ayakta dikiliyordu. “Sıvı kaybı,” diye ekledi Kutay. “Ağlamayı bırak, Sarp.”

“Canım acıyor,” dedi Sarp kesik nefesleri arasında. Bizi duydığını sanmıyordum. “Çok canım acıyor.”

“Şşşt,” dedi Mete saçlarını okşamaya devam ederken. “Hadi be, abi. Dayanırsın sen!”

Sarp’ın öksürmeleri artarken yarı açık gözleri irileşti. Bir eli boğazına gittiğinde Mete hızla Sarp’ı koltukta doğrulttu. Sarp koltuğun kenarından sarkarken öğürmeye başladı. Fakat midesi boş birinden ne çıkabilirdi ki?

Yere birkaç damla sıvı aktı. Ekşi koku, neredeyse açlık kokusunu bastırmıştı. Muhtemelen mide suyunu kusmaya çalışıyordu.

Sarp kuru kuru öğürürken gözlerim Egemen’e döndü. Elbette rengi atmış bir halde çoktan uyanmıştı. Kollarını karnının üzerine dolamıştı. Kucağımdaki kitapları koltuğa bırakıp bir elimi Egemen’e uzattım. “Benimle gel, mutfağa gidelim.”

Egemen gözlerini Sarp’tan ayırmadan elimi tuttu. Kolunu karnına sıkıca bastırdı. İki büklüm bir şekilde mutfağa koşarcasına yürürken bir süre sonra elimi bırakmıştı. Mutfağa gider gitmez sırtını duvara dayayarak yere çöktü ve iki koluyla karnına sarıldı. Derin nefesler alıp verirken kafasını geriye yaslamıştı.

Yanma oturdum. Titreyen omuzları bedenime çarparken uzandım ve bana en yakın elini kavradım. Parmaklarıyla hafifçe elimi sıkarak karşılık verse de bana bakmadı. Tavanda mide bulantısına çözüm arıyor gibiydi.

“Neden böyle oluyor?” diye sordum kısık sesle. Titreyen bedenine ve zorla yutkunuşuna baktım. “Hep böyle oluyorsun, Egemen. İnsanlara yardım etmeye çalışıyorsun fakat kimsenin sana yardım etmesine izin vermiyorsun. Bir duvara sırtını yaslıyor, acının geçmesini bekliyorsun. Bana anlatsan...”

“Öleceğim.”

Yüzüne bakakaldım. Egemen çenesini eğerek başını bana çevirdiğinde yüzünde acının somut bir kanıtı belirdi. Yüzündeki tüm kaslar gerilirken ilk defa çektiği acı yüzünde bu kadar çok belli oluyordu.

“Sen...” Gözlerimi bile kırpamadım. “*Nasıl?*”

“Hiçbir zaman uzun yaşama şansım yoktu,” dedi Egemen yavaş yavaş. “Ölüm bunu biliyordu.”

“Bu...” Sesim titredi. Elini istemsizce daha da sıkı kavradım. “Kan kusmak seni *öldürüyor* mu? Bu ne zamandır var?”

“Beni öldüren hastalığın sonuçlarından sadece biri,” diye fısıldadı Egemen beni teselli edercesine. Sertçe yutkunup gözlerini kapattı, sanki bana bakmak bile istemiyordu. “Dışarıya çıkabilsem bile ne kadar süre yaşayabileceğimi bilmiyorum. Burası hayatımın son kısmı.”

Aramıza sessizlik çöktüğünde kafamı duvara dayayıp öylece durdum. Genzim yanarken nefes almak için kendimi zorluyordum.

Egemen *ölüyor* muydu?

Her zamanki umursamaz tavırlarının nedeni... yakın zamanda öleceğini düşünmesi miydi?

“Adı ne?”

“Neyin?” diye fısıldadı Egemen.

Kafamı ona doğru çevirdim. “Hastalığın.”

Egemen bana yandan bir bakış atarken hafifçe gülümsedi. “Bir gün dışarıya çıkabilirsen, o zaman öğrenirsin,” dedi yumuşak bir sesle. Yine de çektiği acının sesine yansımaya engel olamamıştı. “Şimdi bilmene gerek yok. Adı sana hiçbir şey çağrıştırmayacak. Neden olduğunu, ne olacağını anlamayacaksın. Anlama da zaten.”

“Öğrenmek istiyorum,” diye direttim. Gözlerimin dolmaması için kendimle savaş veriyordum. Onun gözünde bunu daha zor hale getirmek istemiyordum. Bana anlattığına pişman olmamalıydı.

Egemen gözlerini yumup derin bir nefes aldı. “Afra,” dedi yavaşça. “*Lütfen*. Gerek yok.”

“Ne zamandır böylesin... Ne zamandır hasta olduğunu biliyorsun? Dışarıda bunun için ilaçların var mıydı? Belki Ölüm’den iste...”

“Afra.” Kaşlarını azarlıcasına hafifçe çattı. Gözlerimin içine baktığında gözlerinin dolmasına bile engel olamayan bir aptalla karşılaştı. Yüzündeki ifade kaybolurken apaçık bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. “Üzülme,” dedi tuhaf bir sesle. “Ölürsem hem bu evden hem bu hayattan kurtulmuş olacağım. Kaybedecek çok da bir şeyim yok.”

“Ama bu...”

“*Haksızlık mı?*” dedi Egemen sorarcasına. “Belki de. Hangi hayatı yaşayacağımızı biz seçemiyoruz. Genelde insanlar aksini söylese de.”

Gözümden bir damla yaş süzüldü. “Belki biz seçebilirdik.”

Egemen gözlerimin içine bakarken yavaşça yutkundu. Bakışlarını kaçırırken, “Sarp sustu,” dedi pürüzlü bir sesle. “İçeriye geçelim.” Kollarını karnından çekip yüzünü hafifçe buruşturarak ayağa kalktı ve neredeyse benden kaçarcasına mutfaktan çıktı.

Arkasından bakakaldım.

Gözlerimde biriken yaşlar ardı ardına yanaklarıma süzüldü. Elimin tersini ağzıma bastırıp hıçkırmamak için kendimi sıktım. Boğazımdan yaralı bir hayvanı andıran bir inleme yükselirken ağlamam şiddetlendi.

Egemen *ölüyordu*.

Göz yaşlarımı durduramazken silahlı kameralardan birine gözlerimi diktim. Yanaklarımı elimin tersiyle sildikten sonra derin bir nefes aldım. Egemen’le tekrar konuşmak istiyordum. Bir sonraki seferde benden kaçamayacağından emin olacaktım. Beni bu kadar eksik bir gerçekle tek başıma *bırakamazdı*.

Duvardan destek alarak ayağa kalktım ve mutfaktan çıkıp salona ilerledim. Çoktan koltuğa oturmuş Egemen’in koyu sarı saçlarını gördüm. Göğsümde yine ağlama isteği belirirken gözlerimi bu sefer Sarp’a çevirdim. Tekrar bayılmıştı. Mete ise koltuğunun önünde paspasla yeri siliyordu.

Egemen’in yanına oturup ona bakmadan elime kitabımı aldım. Gökhan tekrar kitaplığın önüne çökmüş, Kutay ise resim yapmayı bırakmıştı.

Akşam yemeği gelene kadar vakit bu şekilde geçip gitti. Gökhan ve ben kitapları karıştırırken diğerleri mutlak bir sessizlik içindeydi. Birkaç kez Çağrı sohbet etmek amacıyla konu açsa da konuşmalarımız uzun sürmedi. Herkes keyifsizdi. Çağrı’nın kendisi bile aptalca bir şakayla hepimizi güldürmek istemeyecek kadar yorgun görünüyordu.

Sarp açlıktan *ölüyordu*.

Egemen hastaydı.

Gökhan’ın bulması gereken bir “*hata*” vardı.

CAMBAZ

Bir yabancı *-ya da yalancı-* bizi kurtarabileceğini söylüyordu. Sıra bendeydi ve oyunun bitmesine son bir kişi kalmıştı.

Alıntıları tekrar tekrar okumak zorunda kalıyordum çünkü zihnimde sürekli fark ettiğim acımasız gerçekler tekrarlanıyordu. Sona yaklaştığımı hissederken gözlerimin dolmasıyla satırlar bulanıklaşıyordu.

Bir yenisinin başlayacağına emin olsam da bu kâbusun bitmesini istiyordum.

Akşam yemeği zili çaldığında bizi bekleyen şey yine bir *ziyafetti*.

“Hızlı alın,” dedi Mete. Bu sefer Egemen’le tartışmaya girmeyi tercih ederek kendi tepsimi almaya bile yeltenmedim. Yemek kokularının dağılmaması için mutfığa her zamankinden hızlı geçsek de daha sandalyelerimize oturamadan Sarp’ın uyandığını anlamıştık.

Bir düşme sesi kulaklarımıza ulaştığında suspus kesilip aynı anda birbirimize baktık.

“Gitmeliyiz,” deyip hepimizi kararsızlıktan kurtaran ben oldum.

Hızla salona koştuğumuzda Sarp’ı yere yapışmış bir halde bulduk.

“Ayağa kalkacak gücünü kaybetmesi çok bile sürdü,” diye mırıldandı Kutay. “Bunun olacağını biliyorduk.”

Hızla Sarp’ın yanına diz çöktüm. Elimini alına yaslayarak ateşini kontrol ettim. Mete onun kafasını çevirip bir sorun olup olmadığına bakarken sadece alnında bir kızarıklık olduğunu fark ettim. Gözleri hafifçe aralıktı fakat hiçbir tepki vermiyordu. Gözleri açık mı bayılmıştı?

Boğazıma bir yumru otursa da zar zor, “Bitmesinin zamanı geldi, Ölüm,” demeyi başardım. “Artık hareket bile edemiyor.”

Ardından Sarp hareket etmeye başladı.

Ellerini yere dayayıp bedenini solucan gibi ileriye iterken, “Su,” diye inledi Sarp. Hızla ayağa kalktım, geriye doğru bir adım atarak ona nefes alabilmesi için alan tanıdım. “Banyoda...” Sürünürken yanağı iyice aşağıya kayıp aralık ağzını daha da tuhaf gösterdi. Gözleri hâlâ yarı yarıya kapalıydı. Çaresizlik içinde Sarp’ın

kendini biraz daha ileri çekmesini izlerken hareket etmeye cesaret edemedik.

Sarp'a, "*Dur, yapma, dayan,*" demek sadece daha çok vicdan azabı çekmemize neden oluyordu. Sanki dizi kanayan bir çocuğu canının acımadığına ikna etmeye çalışıyorduk.

"Sarp..." dedi Mete çaresizce.

Sarp'ın gözleri aniden açıldı. "Sizi duymak istemiyorum!" diye bağırdı çıldırmış gibi. Sesi *nefret* doluydu. "*Ölüyorum, ölüyorum, ölüyorum!* Sizi duymak istemiyorum! Sus, sus!" Daha güçlü bir şekilde yerde ileri doğru süründü.

Gözlerim sızlamaya başlamıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak geriye doğru bir adım daha attım. Sarp'ın açlık kokusu içinde yerde sürünüşünü izlemek o kadar çaresiz hissettiriyordu ki... Geri çekilip bir omzumu duvara dayadım ve elimle ağzımı kapattım.

Gökhan'ın bana bakışını yakaladım. Dudaklarını konuşmak için araladığında Egemen çoktan görüş alanımın tamamını kapatmıştı. "İyi misin?" diye sordu. Sarp'ı izlemeye devam ederken başımı sağa sola salladım.

Kutay koltukların yanındaydı, yaşananları uzaktan izliyordu. Çağrı kitaplığa sırtını yaslayarak yere çökmüştü. Gökhan da onun yanında ayakta dikiliyordu.

"Lütfen... Bir yudum..."

"Hayır."

"Mete... Görmüyor musun?"

"Dayanabilirsin," dedi Mete sabırla.

"Sadece... Bir..."

"Mektuba birinin adını yazdın, Sarp," dedi Kutay sabırla. "Sadece sen zarar görmeyeceksin. Kimi yazdıysan, o da zarar görecek. Ayrıca eğer şimdi pes edersen, Ölüm'ün seni neyle cezalandıracağını da bilmiyorsun."

"Mektup..." Sarp mırıldandığında bizim dediklerimizi anlamlandırabildiğini bilmek beni biraz olsun rahatlatmıştı. "Mektuba... Mete... Yazdım... O-o-o-o... O bana... Su vermiyor..." Sürünerek kendini biraz daha ileri itti.

Karanlığa gömüldük.

Sorunun ne olduğunu anında anladım.

Mete'nin adını yazdığını *söylememesi* gerekiyordu.

Fakat söylemişti.

Doğrulup karanlığın içine baktım. “Neler oluyor?” derken nutkum tutulmuştu. Telefonu mutfak masasında bıraktığımı fark ettiğimde Ölüm’den bir mesaj görme umuduyla televizyona baktım.

Bunun için bize *ne* yapacaktı?

Tüm oda kırmızıya bürünürken ışık yüksek bir sesle yanıp sönmeye başladı. Ses gittikçe tizleşirken televizyon titreyerek açıldı ve ekranda bir cümle belirdi.

Ölüm: KİMİ YAZDIĞINIZI SÖYLEMEMENİZ GEREKİRDİ

Silahın ateşlenme sesini duyduğumda ilk başta hiçbir şey idrak edemedim. Egemen beni geri çekmeye çalışırken hangi silahın ateşlendiğini anlamaya çalışarak irileşmiş gözlerle etrafa baktım.

Sarp’ın yanında diz çökmüş Mete, Sarp’ın yanına doğru devrildi. Dudakları aralanmıştı ama ses çıkarmıyordu.

“Mete,” diye fısıldadım ancak kendi sesim kulaklarıma ulaşmadı. Sadece o tiz ses oradaydı. Bir de Mete’nin irileşmiş gözleri ile aralık dudakları.

Kırmızı ışıktaki neredeyse siyaha yakın gözüken bir sıvı yerde birikmeye başlamıştı.

Sarp’ın parmakları sıvıya dokundu.

“Su,” diye mırıldandı. Parmaklarını dudaklarına yaklaştırarak Mete’nin tenine bulaşan kanını yaladı.

Kırmızı ışığın altında, rengini kaybetmiş kan zemine yayılmaya devam ediyordu. Bacaklarım titremeye başlarken nefeslerimin ciğerime takılı kaldığını, boğazımda sıkıştığını hissedebiliyordum. Başım öyle bir zonkluyordu ki, sanki derim iki ayrı noktaya çekilip kopmaya çalışıyordu.

Kan yerde bir yere gitmeye çalışıyormuş gibi değil de bir yerden *-belki de yaşamdan-* kaçmaya çalışıyormuş gibi yayılıyordu. Bana tıpkı kendimi kestiğim zamanlarda gördüğüm bir görüntüyü andırıyordu.

Bacaklarım tutmuyordu. Dizlerimin üstüne, yere çöktüm. Mete dışında hiç kimseyi görmüyordum. Sanki dünyam sadece o olmuştu. Kanlar içindeki görüntüsü, irileşmiş gözleri ve yüzünü kaplayan o yabancı ifade... Kaşları çatık değildi. Yüzünün ren-

ginin gittikçe beyazladığı yanıp sönen kırmızı ışığın altında bile belli oluyordu.

Abim...

Benim abim...

Gözlerim zar zor kıpırdadı. Bakışlarım Mete'nin yere dağılmış saçlarına doğru ilerleyen o ince kan sızıntısını takip etti. Gözleri hâlâ açıktı. Aralık gözleri Sarp'ın yüzüne bakarken yüz ifadesi sokla ve acıyla doluydu.

Ağzı konuşmaya çalışırcasına aralanmıştı ancak dudaklarından en ufak bir kelime bile çıkmıyordu. Ufak iniltiler... Kulaklarımı dolduran tek şey, o tiz ses ve buna eşlik eden iniltileriydi.

"Mete." Adını söylemeye çalıştığımda kendi sesim kulaklarıma ulaşmadı. Konuşabilmiş miydim? Yoksa sadece konuştuğumu hayal mi etmiştim?

Beni duymuş muydu?

Sesim onu biraz daha hayatta tutabilir miydi? Gözleri açıktı ama... ama... Hâlâ nefes alıyor muydu?

Kan neresinden akıyordu? Neresinden vurulmuştu? Kaç yerinden vurulmuştu?

Neden bu kadar çok kan vardı?

Mete neden hiç konuşmuyordu? Neden *kimse* konuşmuyordu?

Mete ölecek miydi?

Ben onsuz ne yapardım?

"Mete!" Bu sefer çığlığım kulaklarıma ulaştı. Sesin bana ait olduğunu bilmeme rağmen bir başkası kulağımın dibinde bağırmış gibi hissetmiştim. Sesim zil sesini bile bastırırken duvardan güç alarak kendimi ileriye doğru ittim.

Yalpalayarak ellerimi yere dayadım ve dizlerimin üzerinde ilerleyerek üç adımlık mesafeyi hızla kapattım. Ellerim Mete'nin kolunu kavrarken yavaş yavaş o donuk görüş açısından kurtuluyordum. Mete'nin gözleri bana çevrildi. "Mete!" diye bağırdım. Ellerim bana dönük kolu boyunca hareket etti. Parmak uçlarım göğsüne kayarken hıçkırmaya başladım. "Ne... Nerede?" Göz yaşlarım kontrolsüzce yüzümü doldururken ellerim deli gibi vücudunda gezinmeye devam ediyordu. "Kurşun..."

Kalbi değil... *Kalbi değil... Kolunda da yok...*

Öyle bir andı ki, her şeyi kat kat fazla hissediyordum. Yüzüm-

deki ıslaklık sanki bir denizden türemiştir. Sanki titreyen bedenim tüm duvarları da titretiyordu, sanki bir depremin ortasındaydım. Gözlerim hem Mete'nin vücudunun her yerinde dolaşıyordu hem de etrafımdaki her alanı görebiliyordum.

Sarp'ın şok içindeki yüzünü seçebiliyordum. Kan uzun, sarı saçlarına ulaşmıştı. Kulağımda yankılanan öğürtülerin, onu göremesem de Egemen'e ait olduğunu biliyordum. Diğerlerinin şok içinde öylece donup kaldıklarını biliyordum. Sanki sonsuzluktan beri orada öylece duruyorlardı...

Oysa...

Birkaç nefeslik süre geçmişti.

Mete yüzüme bakarken dudakları sıkıca kapandı. Korkmamam için çektiği acıyı benden gizlemeye çalışıyordu. Kaşlarını çatıp yüzünü buruştururken, "Sol..." diye hırladı sıkılı dişleri arasından. "Omzum." Bedenini biraz olsun bana döndürdüğünde elinin diğer koluna sarılmış olduğunu ve tişörtünün omuz kısmının tamamen kana bulandığını gördüm.

Oradan...

Oradan nasıl bu kadar kan akabilirdi?

Parmak uçlarım omzunun üzerine hafifçe dokundu.

"Ta..." Nefesim bir kelime kurmaya yetmedi. Dolu gözlerimi kırptıştırarak yarasına baktım. "Tamam." *Sakin olmak zorundasın.* Ellerimi omzuna bastırdığımda Mete'nin nefesi kesildi. Acıyla bağırırken, "Kan akmamalı," dedim ne yaptığımı bilemeden. "Tamam, bunu saracağız. Gececek..."

"Mete, vu... vuruldu mu?" diye sordu Sarp güçlükle. Gözlerimi ona çevirdiğimde hayatımda daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir nefret tarafından kuşatıldım.

Kafamı hızla kaldırıp Kutay'a baktım.

Olduğu yerde ayakta dikilmeye devam ediyordu. Donakalmıştı.

"Hadi!" diye bağırdım. "Kıptırdasana!" Kutay gözlerini yüzüme çevirip gözlerini kırptı. "Ne bekliyorsun, alçak herif?" Bağırarak boğazımı sızlatırken öksürdüm fakat öksürüklerimin söyleyeceklerimin önüne geçmesine izin vermedim. "Bir halta yara!"

Boğazıma dizilmiş nefesler hıçkırıklar halinde dudaklarımdan dökülürken kafamı istemsizce geriye yatırıp daha da şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım. “Lütfen, yardım edin!”

“Ben yapamam,” dedi Kutay donuk bir şekilde.

Gökhan kıpırdandı. “Bir şeyler yapmamız gerekiyor,” dedi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“Yardım et,” dedim güçlkle.

Çağrı bir Gökhan’a bir bana baktığında transtan çıkmaya başlamış gibi görünüyordu.

Başını yerden biraz kaldırarak, “Kutay!” diye kükredi Mete. Sesinin yüksekliği kulaklarımı sızlattı. “Daha önce yaptın! Yine yaparsın! Gel...” Derin bir nefes almaya çalıştı fakat bir şey, yüksek ihtimalle çektiği acı, nefesinin yarısını kursağında bıraktı. Acıyla bağırdı. “Gel buraya.”

Bunu emreder gibi değil, yalvarır gibi söylemişti.

Kutay’ı harekete geçiren şey tam olarak neydi, bilmiyordum. Belki de bu evde ihtiyaç duyulan o rolü, kim olmayı ve ne yapmayı seçtiğini anımsamıştı. Belki de olmak istediği kişinin bu evdeki Kutay olduğunu düşünmüştü. Aklmdan geçen şey her neyse... Hızla harekete geçmişti.

Kutay hemen yanımda bitti. Beni yana kaydırıp ellerimi nazikçe Mete’nin omzundan çekti. “Bana bırak.” Mete ile az önceki ses tonundan oldukça farklı bir şekilde konuşmaya başlarken yüzü o soğukkanlı maskeyi kuşanmıştı. Ses tonu sakın ve yatıştırıcıydı. Tişörtünü hızla çıkarıp Mete’nin kan kaybını durdurmak için harekete geçmişti.

“Üşüyor musun? Nefes almakta güçlük çekiyor musun?”

Mete başını sağa sola salladı. “Şokta değilim,” dedi kısık sesle.

“Bacağına saplanan kurşun kadar kolay olmayacak. Kurşun bu sefer kenarda kalmamış. Sıyrıp geçmiş değil.”

“Çıkması?” Mete tek bir kelime söyleyip dişlerinin arasından nefes aldı.

“Düzgün bir ışıktayarı görmem gerekiyor. Önce kan kaybını azaltmalıyız.” Kutay kafasını bana çevirdi. “Afra banyodaki küçük leğene benzeyen şeyi hatırlıyor musun?” diye sordu kibarca.

“Senden ona ılık su koyup getirmeni istiyorum. Ne çok sıcak ne çok soğuk olmalı.”

Başımı hızla sallayarak onayladım ve yalpalayarak ayağa kalktım. Koşarak banyoya giderken Kutay’ın emirler veren sesini hâlâ duyabiliyordum. “Kullanabileceğimiz temiz bir kumaş lazım. Evet, en azından bir tişört... *Gökhan*, yardımcı ol.”

“Tamamdır.”

“Aynen. Çağrı, Sarp’ı koltuğa götür ya da sadece buradan uzaklaştır. Bayıltabilirsen bayılmanı tercih ederim.”

Sarp’ın ağlama sesleri arasında, “Hayır,” deyişini duydum. “Ben... ben... özür dilerim.”

“Sonra da Egemen’i kontrol et.”

Egemen... Egemen kusuyordu.

Bu düşünce sadece birkaç saniye kafamda oyalandı. Zihnime sahip olan tek düşünce Mete’ydi. Mete’nin bana sarılışı, Mete’nin beni teselli edişi, Mete’nin verdiği güven duygusu ve Mete’nin yerde kanlar içinde yatışı...

Banyonun kapısını sertçe açıp hızla etrafıma bakındım. Yanıp sönen ışık yüzünden makinenin üzerindeki leğeni zor fark ettim. Leğeni kaptığım gibi suyu açtım. Parmak uçlarımı suya sokup ılığa ayarladım ve beklemeye başladım.

Parmaklarımdan akıp giden suyun rengini yanıp sönen kırmızı ışık altında bile anlayabiliyordum.

Küçük leğen kenarda dururken ellerimi kendime doğru dua edercesine kaldırdım. Ellerim ve parmaklarım titriyordu. Tırnaklarımın diplerine kadar giren kan hâlâ tazeydi. Parmaklarımı birbirine sürttüğümde parmak uçlarım birbirinden kayarak geçti. Kanlı damlalar bileklerimden aşağı doğru süzüldü.

İnleyerek ellerimi kendimden uzaklaştırmaya çalıştım fakat ellerimi kıpırdatamadım bile. Kafamı yukarı kaldırdım. Ellerime bakmamaya çalışırken burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan verdim. Başımı eğdiğimde aynayla karşılaştım. Kırmızı ışık yanıp söndükçe görüntüm de aynada belirip kayboluyordu.

Aynada, ağlamaktan ıslanmış yüzüme yapışmış saçlarımla dar-madağın olan görüntüm vardı. Yüzümün çoğu yeri kızarmıştı ve gözlerimden hâlâ yaşlar süzülüyordu.

Işık tekrar gidip geldiğinde tek değildim.

Kafamı başka tarafa çevirmek, görüntüden uzaklaşmak istedim fakat yapamadım. Sanki bir mıknatıs aynaya yapışmıştı ve bakışlarımı kendine çekiyordu.

"*Buraya bak,*" diye mırıldandı güzel bir ses. Gözlerim aynayı bulduğunda bir elini omzuma koymuş sarışın kadını gördüm.

Ölüm'ün annesiydi. *Deniz.*

Başımı iki yana sallarken saçlarım havalandı. "Hayır, hayır, hayır..." diye mırıldandım kendi kendime. Bedeninin etrafında ışık yanıp sönüyor, görüntü kopuk bir televizyon sinyali gibi titreyordu.

"*Evet,*" dedi geniş bir şekilde gülümseyerek. Dişleri ve gülüşü çok güzeldi. "*Beni artık hatırlıyorsun.*"

Başımı çevirip arkaya bakmaya çalıştım. Orada olmadığını görmeliydim. Burada olmadığını kendime kanıtlamalıydim. Boyumdan gıcırtya benzer bir ses çıkmış olsa da kafamı çevirip bakamadım. Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Dalgalı sarı saçları, kusursuza yakın yüz hatları vardı. Onu görmek, Ölüm'ün neye benzediğini düşünmeme neden oluyordu. Yine de tüm bu kusursuzluğa rağmen kadının görüntüsünde bir şeyler eksikti. Güzelliğini gölgeleyen bir kötülük vardı.

"*Ellerindeki kana bak,*" diye fısıldadı zehir gibi bir sesle.

O ölüydü.

Burada olamazdı.

Yine de sesi beni yönlendirmeyi başardı ve bakışlarım kıpırdatmadığım ellerime kaydı. Kanın sarıp sarmaladığı parmaklarım oradaydı.

Deniz'in sesi ve nefesi kulağıma iyice yaklaştı. "*Belki de beni öldürdüğünü kabul etmiş olsaydın, bir şey olmayacaktı,*" diye mırıldandı. "*Diğerleri özgür kalabilirdi... Arkadaşın senin yüzünden ölüyor*"

Ellerim daha da şiddetli titremeye başlarken yüzümü aynaya çevirdim. Gözlerim iyice dolmuştu. Aynadaki Afra da korkunç gözükmeye başlamıştı.

Deniz bana bakarken kırmızı ışık yüzünün sol yanını karanlığa gömdü, diğer yarısıysa hâlâ gülümsüyormuş gibi donuktu. Korkuyla çılgılık atmam gerekiyordu ama sesimi çıkaramıyordum.

Deniz'in arkasındaki giriş kapısı dalgalanıyordu. Sanki her

şeye suyun altından bakıyordum. Kulaklarımın içinde bir fısıltı yankılandı. *"Bu gerçek değil,"* diyordu. Gözlerimi kırptım, Deniz hâlâ oradaydı... ama gözbebekleri yoktu. *"Hepsi senin suçun."*

"Hayır," diye fısıldadım. "Sen ölüsün."

"Evet," diye cevapladı. *"O zaman beni nasıl görebiliyorsun?"* Sesi kulağıma ulaştığında kırmızı ışık bir kez daha yanıp sönmüş, Deniz'in görüntüsü hiçliğe karışmıştı.

Dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçarken hızla arkama döndüm. Banyonun kapısından dışarıya bakıp derin bir nefes aldım. Orada kimse yoktu.

Kimse yoktu.

Dönüp aynadaki görüntüme baktım. Tek başımaydım. Yalnızdım. Titrek bir nefes aldım. Ellerimi bana ait değilmiş gibi vücudumdan uzak tutarak suyun altına soktuğumda dudaklarımdan iniltiyle karışık bir hıçkırık çıktı. Parmaklarımı zar zor birbiri üzerinde hareket ettirerek kanı temizlemeye çalıştım.

Leğeni suyla doldururken havluya uzanıp ellerimdeki kanı olabildiğince kurulamaya çalıştım. Havlu lekelenirken bunun olması umurumda bile değildi. Temiz suyu taşıırken elim bu denli kanlı olmamalıydı, değil mi?

"Afra!" Kutay'ın bana seslendiğini duyduğumda leğeni musluğun altından kaptığım gibi koşar adım koridora çıktım. Koridoru geçip kitaplığın olduğu geniş koridora vardığımda leğeni dikkatle yere koydum ve Kutay'a alan tanımak için geri çekildim.

Mete'nin omzunun altına bir yastık koymuşlardı. Sarp'ı tekli koltuğun kenarına yaslamışlardı, orada yarı baygın bir halde oturuyordu. Sessiz ağlayışlarının sesi tiz alarmin sustuğu anlarda kendini belli ediyordu. Egemen'in öğürtüleri artık yoktu ama nerede olduğunu göremiyordum. Muhtemelen mutfığa saklanmıştı. Her zamanki gibi...

Çağrı ve Gökhan, Kutay'yla birlikte Mete'nin başındaydı. Çağrı tişörtünü çıkarmıştı, Kutay'ın elindeydi. "İyice temizlememiz gerekiyor," diye mırıldandı. "Ayrıca ışığın düzelmesi lazım. Düzgün bir ışıktaki mermiye bakmamız gerek."

"Bakmana gerek yok," dedi Mete zayıf bir sesle. Gözleri açıktı. Gözlerini sık sık kırptırıyor, bize bakıyordu. "Bizim çıkarabileceğimiz bir mermi olduğunu sanmıyorum."

“Bu sefer elinizde metal çatal bile yok,” dedi Gökhan kısık sesle. Gözleri etrafı tararken tüm ihtimalleri düşündüğünü anlamak zor değildi. Bir ihtimal bulmasına *ihtiyacım* vardı. “Mermiyi çıkaracak bir şey bulsak bile... yeterince steril olmayacak. Hem bacağına sıyrıp geçen bir mermiyle omzuna saplanan bir mermi-nin bırakacağı etki çok daha farklıdır.”

Mete dişlerini birbirine bastırıp sesli bir nefes verdi. Kutay om-zunu temizliyordu. Tişörtün parçalarını suya batırıp çıkarıyor, bezi sıkıyordu.

Dizlerimin üzerinde ilerleyerek Mete’nin diğer yanına geçtim.

“Mete...” dedim kısık sesle. “Bizimle konuşmaya çalış, olur mu?”

Mete’nin gözleri bana döndüğünde zor da olsa gülümser gibi oldu. Ancak sıkılı dişleri yüzünden mi, yoksa çektiği acıdan mı bilinmez, bunu başaramamıştı. “Abicim,” diye mırıldandı iç geçi-rerek. “Sen yine neleri görmek zorunda kaldın böyle...”

Güçlkle kuruttuğum gözlerim anında dolarken altdudağım titremeye başladı. Dizlerime bulaşan kan umurumda değildi. Ay-lardır buraya hapsedilmiş olmamız da.

Mete’nin *yaşamasını* istiyordum. *Sadece* Mete’nin yaşamasını istiyordum.

“Sorun değil,” dedim güçlkle. “İlk kez kan görüşüm değil.”

Tüm acısına rağmen o şefkatli ifade yine oradaydı. “Toparla-rım ben,” dedi beni teselli etmeye çalışırcasına. “Şu lavuğun bil-miyorum demesine bak...” Kesik bir nefes daha alırken gözlerini birkaç saniyeliğine yumdu. Ardından dişlerini gıcırdatarak gözle-rini tekrar araladı. “Ne yaptığını biliyor.”

Kafamı kaldırıp Kutay’a baktığımda Mete’nin sözlerine her-hangi bir tepki vermediğini gördüm. Tamamen odaklanmıştı.

“Abi bence çok konuşmamaya çalış,” dedi Çağrı. Üzüntüsü se-sine yansımıştı. “Ama tamamen de kopma yani.”

“Kes sesini, piç herif,” dedi Mete dişleri arasından bir nefes alırken. “Kolaydı sanki.”

“Valla bundan sonra alışmış olacaksın durduk yere vurulma-ya... Teorik olarak bir süre sonra kolay gelmeli.” Çağrı kollarını kavuşturmuş bir şekilde bize tepeden bakarken dediğine kendisi bile zoraki güldü. Söyledikleri hiçbirimizin neşelenmesini sağla-mamıştı.

CAMBAZ

Mete siniri bozulmuş gibi anlık olarak sırttı.

Elini tuttuğumda gözlerini bana çevirdi. Zar zor hafifçe gülümsemi ve elimi sıkarak bana karşılık verdi. Kutay onunla ilgilenirken Mete'yle konuşmaya çalıştık. Bazen dikkatini toplayamıyordu ve başarısız bir şekilde acısını saklamaya çalışıyordu. Çok geçmeden kanaması iyice yavaşlamıştı ama Kutay, Mete'nin omzunu kıpırdatmaya cesaret edemiyordu. Onu koltuğa taşımak hakkında konuşuyorlardı, Mete ise en ufak bir hareketinde acı çekse de yürüyebileceği konusunda ısrar ediyordu.

Kutay, Mete'nin omzundaki merminin yerini görmek zorundaydı. Tiz zil sesi susmuştu fakat yanıp sönen kırmızı ışık bir türlü durmuyordu. Bu da aklıma yapabileceğim bir şeyi getirdi.

Banyonun dar koridorundaki kameralı silahın karşısına geçip kandan arınmamış ellerimin arasına telefonu aldım ve Ölüm'e seslendim. "Beyaz ışığa ihtiyacımız var," dedim güçlkle. "Lütfen... İlk yardım malzemelerine ve ilaca ihtiyacımız var. Bize yardım et."

Bize bunu yapan Ölüm'dü, bu durumda ondan istediğim her şey tam bir komedi unsuruydu. Oysa tek şansım buydu. İnsan hiçbir çaresi kalmadığında celladına bile şifa için yalvarabilirdi.

Ölüm: Değer verdiğin birinin gözlerin önünde ölmesi nasıl bir his, Ahsen?

Ölüm onunla konuşmamı bekliyormuş gibi hızla cevap vermişti. Söylediği hissi o da mı tatmıştı? Deniz'e olan bu muydu? Gökhan, Deniz'in yere çakılan bedeninin yanında çok kan olduğunu söylemişti.

Ya da... İlk intiharımda böyle mi hissetmişti? İkinci intiharımda bana değer veriyor değildi. Akan bir damla kanın onu etkileyeceğini sanmıyordum. Ancak dediği gibi... Yazılanlar gibi... İlk intiharımda biz arkadaşsak...

"Onunla ölüyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldandım dürüst olmaya karar vererek. Işıklar yanıp sönerken gözlerimi kameranın üzerine sabitledim. "Sen de mi böyle hissetmiştin?"

Bu sefer elimdeki ekran o kadar hızlı aydınlanmadı. Sanki vereceği cevabı düşünüyordu. Belki de ona soru sormama şaşırmıştı.

IŞIL LİMAE

Ölüm: Evet.

Kırmızı ışık bu sefer gittiğinde geri gelmedi. Rahatlamayla omuzlarım çökerken derin bir nefes aldım. Üç-dört saniye içinde evin her zamanki beyaz ışığı geri dönmüştü.

İlk ödülüm buydu.

“Daha fazlası için...” Boğazım düğümlendiğinde öksürerek boğazımı temizledim. “Yardım edebilir misin?” Kafamı omzuma doğru yatırırken gözlerimi yere çevirdim. “Benim hikâyemi onlar dinlemeden ölmelerine izin veremezsin, değil mi?” Nasıl onu tatmin edecek şekilde konuşabilirdim? “Benim... Benim ne kadar *kötü* biri olduğumu görmelerini ve şaşkınlıklarını istiyorsun.”

Ölüm: Görecekler de.

Ölüm: Fazla iyimsersin.

Ölüm: Bu beni eğlendirdi.

“O zaman *lütfen*,” diye yalvardım gözlerimi kameraya çevirirken. “Yardım et.”

Telefonu elimde iyice sıkarken saniyeler geçiyordu. Her saniyenin Mete için gitgide acı verici olduğunu biliyordum. Yine de öylece silahın önünde dikilerek ondan bir cevap bekledim.

Cevap gelmedi.

“Lütfen,” diye tekrarladım güçlkle. Dizlerim titrerken kafamı eğip dizlerimin üstüne çöktüm ve yere kapandım. Bunu yapmanın utancı, sinirden gözlerimin dolmasına neden olurken kafamı yerden kaldırmadım. *Her şeyi yaparım*, dememek için kendimi zor tuttum. Fakat o cümle, dilimin ucunda her saniye dolandı. “Yalvarırım... İlaç gönder. Bir şey yap! Onun iyileşmesine yarayacak bir şey...”

Telefon elimin altında titrediğinde yerden hafifçe başımı kaldırıp ekrana baktım.

Ölüm: Bencil sürtüğün teki nasıl başkasının iyiliği için yalvarabilir?

Ölüm: Neredeyse seni tanımadığımı düşüneceğim.

Ölüm: Neredeyse.

CAMBAZ

Ölüm: Gerçek amacını senin bile fark etmen için seninle basit bir oyun oynayalım mı?

Ölüm: Eğer benimle bu oyunu oynarsan, kurtulmak için de Tutsak 1 için de ufak bir şansın olur, Tutsak 7.

Gözlerim mesajların üzerinde tekrar tekrar kayarken ağzım kurudu. Ölüm'ün sadece benimle oynayacağı başka bir oyunu başlatmasını istemiyordum. Onun oyunlarından iliklerime kadar korkuyordum. Fakat... Mete'ye yardım edebileceğini ima etmişti.

“Oynattığın oyun her neyse, karşılık olarak Mete'ye doktor göndermeni ve omzu için yapılabilecek en iyi şeylerin yapılmasını istiyorum,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Bacağı gibi olmayacak. Omzu eski haline gelecek.”

Ölüm: Elbette.

Ölüm: Hâlâ yaşıyor olursa.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılırken sertçe yutkundum. “Kabul ediyorum,” dedim boğuk bir sesle. Neyi kabul ettiğimi bile bilmiyordum. Sadece... acele etmem gerekiyordu.

Ölüm: Hiçbir şey yapmana gerek olmayan bir oyun olacak bu.

Ölüm: Senden sadece bir seçim yapmanı istiyorum.

Ölüm: Birinci seçeneğin şu.

Ölüm: Tutsak 1 hariç hepinizi binanın içinde serbest bırakırım. Maskelilerin hiçbiri olmayacak. Hiçbir silah olmayacak.

Ölüm: Bazı kapılar kilitli, bazı kapılar açık olacak.

Ölüm: Tek bir çıkış yolu sizi çıkışa götürebilecek.

Ölüm: Üç saat içinde doğru yolu bulup çıkmayı başarabilirseniz... Bir şansınız olacak.

“Sonra bizi silahla kovalatacak mısın?” diye fısıldadım güçlükle. Zihnimde tüm ihtimaller hızla dolaşıyordu. Altı kişi bir çıkış yolu bulmayı başarabilirdik ama binadan çıktığımızda ne olacaktı? Silahlı adamları bizi çıkışta bekliyorsa, bizim labirentten çıkmamız sadece Ölüm'ü eğlendirirdi.

IŞIL LİMAE

Ölüm: Uzaklaşmanıza izin vereceğim.

Kesinlikle yalan söylüyordu. Birimizin bile dışarı çıkmasına izin vereceğine inanmıyordum. Zaten en fazla birimizi “sözde” özgür bırakabilirdi. O da bitap haldeki Sarp’tı.

“Neden?” dedim kaşlarım havaya kalkarken. “Bu senlik bir cevap değildi.”

Ölüm: Bunu seçersen, senin hakkında tamamen haklıymışım demektir.

Ölüm: Sen kendini tekrar tanıdıktan sonra intikamımı senden başka bir şekilde alabilirim.

Ölüm: Nasıl olsa artık beni asla unutamayacaksın, öyle değil mi?

“Yeterince almadın mı?” dedim titreyen ellerimin arasındaki telefonu iyice sıkarken. Telefonu yüzüme biraz daha yaklaştırdım. “Şimdiye kadar yaşadıklarım yetmedi mi?”

Ölüm: Sence?

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Diğer seçenek ne?” diye sordum. Mete’yle ilgili olan seçenek ikincisi olmalıydı ve elbette Mete’yi seçecektim.

Ölüm: Söylediğin gibi. Mete’yi seçtiğin anda doktor gönderirim ve şans varsa yaşamaya devam eder.

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılırken başımı sağa sola salladım. “Bencilin teki olduğumdan ne kadar da eminsin...” dedim yavaşça. “Beni nasıl bir haldeyken tanıdığını merak ediyorum. Ama verdiğin hiç inandırıcı olmayan ‘*kurtuluş şansı*’ benim için bir seçenek bile değil.”

Mesaj anında geldi.

Ölüm: Emin misin?

“Evet,” diye fısıldadım.

CAMBAZ

Güvenmediğim bir psikopatın kurtuluş vaadini değil, arkadaşlarımdan yaşamasını istiyordum. *Mete'nin* yaşamasını istiyordum.

Ölüm: Seni ne kadar özlediğini annenden duysaydın...

Ölüm: Dışarıya çıkmaya ikna olur muydun?

Nutkum tutulmuş bir şekilde ekrana bakakaldım. Güçlkle yutkunurken yerde oturur pozisyona geldim. “Annem...” Sesim acınası çıkmıştı. “*Sen* anneme...”

Telefon elimde titredi.

Ölüm: Annene hiçbir şey yapmadım.

Ölüm: Sadece ona ufak bir telefon açacağız.

Ölüm: Seni çok özlediğini biliyor muydun?

Histerik bir gülüş dudaklarımdan döküldü. “Hayır,” dedim zar zor. Başımı durmaksızın sağa sola sallıyordum. “Annemi *rahat bırak*. Onu arama. Ona bulaşma, hiçbir şey yapma.” Telefona bakarken ekrandaki yazılar kayboldu. Bir elimi saçlarıma daldırıırken, “Hayır, bak...” dedim sabırsızca. “*Mete'yi* seçiyorum. Onu seçeceğim. Ne dersen de cevabım bu.”

Ölüm mesaj atmadı, ekran siyah kalmaya devam etti. Bir umut dış kapının açılmasını ve gönderdiği doktorun içeriye girmesini beklerken sırtımı duvara yaslayıp öylece durmaya devam ettim.

Ta ki... Annemin sesini duyana kadar.

“Alo?”

Telefondan yükselen ses yorgundu. Bir zamanlar tanıdığım, güçlü bir kadına dönüşmesini izlediğim, dediği dedik bir kadının bikkın sesiydi. Sesi onlarca yıl yaşlanmış gibi çıkıyordu. Beni kahvaltıya çağıran biraz aksi ses değildi bu, *değişmişti*.

“Kiminle görüşüyorum?”

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Sanki biri orada birikmiş tüm duyguları boşaltmam için gereken düğmeye basmıştı. Elim ağzıma bastırırken bağarmamak için kendimi zor tuttum. Kelime-

ler boğazımda bir barikat kuruyor, anneme anlatmak istediğim tüm o acıları biriktiriyordu. Canımın ne kadar acıdığını anlatmak istiyordum anneme, bana neler olduğunu, neler yaptıklarını... Tanıdığım insanları anlatmak istiyordum.

O gün evden çıkarken söylediğim yalan için ondan özür dilemek istiyordum. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki yara izlerini göstermek istiyordum. Bana bağırсын, kızsın, yalan söylediğim için beni azarlasın istiyordum. Gece geç yatmama laf etsin, kahvaltı yaptığım saate söylensin, evden çıkarken beni sürekli uyarıp dursun... Herkes bir aptal olduğuma inanırken o her sınavda bana tekrar güvensin, benim için umut etsin istiyordum.

Annemi istiyordum.

Önceden bilinmeyen ya da kayıtlı olmayan numaralara cevap bile vermeyen kadının sesinin bir yabancından medet ummasını dinleyebiliyordum sadece. Böyle şeylerden tedirgin olur, çağın ve insanların kötülüğü onu hep ürpertirdi. Bu söylediklerini daima abartı bulmuştum. Endişesini, beni kısıtlamasını...

“Afra’nın kayıp ilanı için mi aramıştınız?” Adımı söylerken sesinin titreyişi karnımın kasılmasına neden oldu. “Eğer bir bilginiz varsa ve paylaşmaya çekiniyorsanız, benimle olmasa da polisle irtibata geçin lütfen. Kimliğin gizli tutulması konusunda...”

Göz yaşlarım yanaklarıma dökülürken, “Anne,” dedim zar zor. Cevap vermediğinde beni duymadığını da böylece anlamış oldum. Ölüm yine aramıza bir duvar örmüştü.

Annem konuşmaya devam ediyordu.

“Orada mısınız? Yanlış numara mı?” Belki biri kayıp ilanı için aramıştır diye mi telefonunu açık tutuyordu? Israrla bir ses beklemesinin nedeni buydu belki de. Telefonu çoktan kapamış olmalıydı normalde.

Aylar olmuştu ve benden vazgeçmemiş miydi?

Hâlâ beni mi arıyordu?

Yaşadığıma inanıyor muydu? Yaşadığımı hissediyor muydu?

Ölüm bana önceden olan bir konuşmayı mı dinletiyordu, yoksa annem İstanbul’un diğer ucunda şimdi mi konuşuyordu?

Bir süre sonra, “Afra,” dedi annem boğuk bir sesle. “Sen misin, kızım? Konuşmaya mı korkuyorsun? Bir şey söyleyin ne olur!”

Annem mi kurmuştu bu cümleyi gerçekten? Yoksa Ölüm onun

sesiyle oynayıp bana dinleterek benim akıl sağlığımla mı oynamaya çalışıyordu?

“Anne,” dedim tekrar titrek bir sesle. Ancak sesim ona ulaşmadı. Ölüm ona ulaşmama izin vermiyordu. Elbette vermezdi. Anneme nerede olduğumu söyledim anında ve... bizi bulurlardı. *Bulurlardı*, değil mi? Hepimiz buradan kurtulurduk. Ölüm bunu göze alamazdı.

Telefonun ekranına bulanık gözlerle bakarken ses tamamen kesildi. Yazılar tekrar geri geldiğinde diğer elimle bu sefer yüzümü sildim. Gözlüğümün görüşü kötüleşmişti.

Ölüm: Seni serbest bırakabilirim.

Yalan söylüyordu. Yalan söylüyordu *ama...* Annemin sesini ne kadar da özlemiştim! Onu her gün düşünmeyi bırakalı çok uzun zaman olmuştu. Oysa o hâlâ, her gün beni düşünüyordu. Beni arıyordu. Umudunu kaybetse *bile* beni arıyordu.

“Bana biraz izin ver,” dedim güçlkle.

Ölüm: :)

Telefonu belime sıkıştırıp duvardan destek alarak güçlkle ayağa kalktım. Kendimi iki adım ötedeki banyoya atıp derin bir nefes aldığımnda ağlamam iyice şiddetlendi. Aynaya baktığımnda kanlı lavaboyu, kanlı ellerimi ve yüzümü gördüm. Gözyaşlarım ve sümüklerim birbirine karışmış, yüzümü bir harabe haline getirmişti.

Sert bir hareketle musluğu açtım, sabunu art arda elime sıktım ve ellerimi yıkamaya başladım. Tırnaklarımın arasını kazıyarak defalarca köpükledim. Gözlüğümü saçlarımın üstüne itip yüzümü de sabunladım. Kan kokusunun gitmediği ellerimle yüzümü yıkar-ken kuru kuru öğürdüm.

Aynaya bakmadan doğrulduğumda havludaki kan izlerini gördüm. Havlunun ters tarafıyla yüzümü ve elimi kurulayıp kaçarcasına banyodan çıktım.

Çıktığımnda koridorun sonunda, hemen köşedeki duvara yaslanmış Çağrı'yı gördüm. Kollarını çıplak göğsünün üzerinde ka-

vuşturmuştu. Başını hafifçe sağa sola salladığında konuşmamı dinlediğini anlamam zor olmadı. “Mate ona yalvarmamamı tercih ederdi,” diye fısıldadı kimsenin duymaması için.

Ayaklarına kapanmam Ölüm’ün hoşuna gitmiş olmalıydı. Yalvarmam da öyle. Bize kurşunu sıkan oydu ve kurtuluş için yine ona gidiyordum.

Aşağılanma duygusu tüm vücut hücrelerimi eziyordu. Yine de... Mate için bu kadarını yapabilirdim. “Ne olursa olsun, Mete’nin yaşamasını tercih ederim,” diye fısıldadım. “Yalvarmak umurumda bile değildi.”

Sadece bu kadarını mı duymuştu? Neyse ki bunu çok düşünme gerek kalmadı. Çağrı bir şeyleri saklayabilen bir insan değildi.

“Konuşan kadın... *Annen* miydi?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Annemdi.” Birkaç saniyelik bir sessizlik oluştu. Annemin sesi hâlâ kulaklarımdaydı. “Ama...”

Çağrı gururlu bir şekilde bana baktı. “Annen hâlâ seni arıyormuş, öyle mi?” derken sesinde silik bir mutluluk vardı. “Ölüm seni manipüle etmeye mi çalışıyordu, yoksa umut vermeye falan mı uğraşıyordu?”

Gözlerim dolarken dudaklarımı birbirine bastırıp başımı tekrar aşağı yukarı salladım. Gözlerimi kırpıştırarak gözlerimin dolmasını engellemeye çalıştım. Çağrı ise acınası çabalarını sakince izliyordu.

Haklıydı. Ölüm beni istediği yöne çekmeye, manipüle etmeye çalışıyordu.

“Sana hangi seçenekleri sunduğunu anlamadım,” dedi Çağrı omuz silkerek. “Dinlediğim için de özür dilerim bu arada. Ağlayacağını sanıp gelmişim ben. Ona yalvaracağını bilmiyordum.” Sona doğru yine sesini alçalttı. “Ne olursa olsun, en doğru şeyi seçeceğini biliyorum. En iyisini yapmaya çalış. En iyisi, hepimiz için en iyisi olmasa da.”

Çenemi hafifçe eğerek, “Tamam,” diye mırıldandım. “*Tamam.*” Burnumu hafifçe çektim. “Teşekkür ederim.”

Çağrı bir elini salona doğru uzattığında, “Hanımlar önden,” dedi düz bir sesle. Beraber salona yürürken bir adım ilerisindeydim.

Mate artık yerde değildi. Bu da salona giderken adımlarımın

daha da hızlanmasına neden oldu. Gökhan'la Kutay orta sehpayaya oturmuşlardı, Mete de üçlü koltukta uzanıyordu. Sarp hâlâ aynı yerdeydi, tek fark bilincinin çoktan kapanmış olmasıydı. Egemen yine ortalıkta yoktu.

“Yaraya bakabildin mi?” diye sordum Kutay'a.

Kutay kafasını eğdi. “Mermiyi kendi başımıza çıkaramayız,” dedi boğuk bir sesle. “Ne halt yiyeceğimizi bilmiyorum. Gerçek bir doktor ya da birkaç malzeme lazım.”

Çağrı üçlü koltuğun koluna çöktü. “Mermi orada kalırsa yaşayabilir mi?”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye çıkıştı Gökhan aniden. Genelde duvar gibi ifadesiz olan yüzünde açık bir gerginlik vardı. “Bu kulağa *mantıklı* geliyor mu sence?”

Sehpaya, Gökhan'ın yanına oturdum. Uzanıp Mete'nin elini tuttuğumda tavanı izlemeyi bırakıp gözlerini bana çevirdi.

“Ağrın var mı?”

“Abicim omzumda mermi var ve hâlâ *kanıyor*,” diye mırıldandı Mete. Dudakları neredeyse gülümseyecekmiş gibi yukarı kıvrılmıştı.

Sertçe yutkundum. “Haklısın. Sormam saçma...”

“Ve enerjim bitiyor,” dedi Mete yavaşça nefes alarak. Gözlerini yumdu. “Uyuyakalırsam sıçtık.”

“Sen dayanırsın, Kuzey Tekinoğlu,” dedi Çağrı ciddiyetle. “Gözlerini açmazsan anneni...” Devamında birkaç küfür sıralayıp başkalarının yapabileceği senaryoları saydı.

Mete'nin gözleri açıldı. Çağrı'ya çatık kaşlarla bakarken konuşacak gibi oldu ama dudaklarını kapattı. Tuhaf bir şekilde Çağrı'nın yaratıcı senaryosu işe yaramıştı.

Sehpadan inip üçlü koltuğun yanına, yere oturdum. Parmaklarımı Mete'nin parmakları arasından geçirirken bana söylediği tüm o sözleri hatırladım. Beni kurtarmak için kendini feda etmeyi düşündüğü onca seferi, beni teselli edişini, beni kurtarmak için yaşamaya çalışacağını söyleyişini...

Parmakları parmaklarımı sıktığında boğazım düğümlendi. Eğer doktorlar gelmezse neler olabileceğini düşündüm. Mete içeride

* 2011-2013 yılları arasında Kanal D'de yayınlanan Kuzey Güney dizisindeki kurgusal karakterdir. (e.n.)

yatarken biz çıkış yolu bulup buradan çıkmayı başarabilir miydik? Cevabı bilmiyordum. Tek bildiğim Ölüm'e doktor yollaması konusunda daha çok güvenebileceğimdi. Bizi serbest bırakmasıyla ilgili söylediği hiçbir şeye inanmıyordum.

Annemin beni ölü olarak bilmesini, öyle kabul etmesini tercih ederdim. Beni arayarak yorulmaz, canını yakan umudu olmazdı. Beni hatırladığı günler için ona minnettar olurdum. Öldüğümde birilerinin beni hatırlayacağını bilmek güzel bir histi.

Ölüm çıkmaya hevesli olacağımı düşünüyordu. Annemin sesini duymama izin vermesinin nedeni de buydu.

Dalgın bakışlarımı Mete'nin yüzüne çevirip hafifçe gülümsedim. Gözlerini kapatmamak için savaş verdiği belli oluyordu. Onun gibi inatçı biri öyle kolay kolay pes etmezdi. Herhalde Karadeniz kanı dedikleri şey bu oluyordu.

"Birimiz bile olmazsa olmaz, değil mi?" diye mırıldandım. "Sensiz asla olmaz."

Mete sessizce yüzüme bakmakla yetindi.

"Ölüm doktor yollayacak," dedim elini daha da sıkarak. Sanki parmakları soğumuştur. "Bunun için bizi binanın içinde serbest bırakacağı bir oyunu reddettim. Gerçi detayları söylesem, siz de kurtulabileceğimize inanmazdınız."

Belimdeki telefon titredi. Telefonu cebimden çıkarıp yazılanlara baktım.

Ölüm: Son kararın mı?

"Doktoru *çabuk* gönder," dedim istemsizce sertleşen sesimle. Kaşlarım çatılmıştı.

Telefonu masanın üzerine koyduğumda Gökhan'la göz göze geldik. "İnanmayacağımızı bildiği bir teklif miydi?" diye sordu sakın bir şekilde.

"*Evet*. Neyi seçeceğimi biliyordu fakat diğer seçeneği olabildiğince güzelleştirdi. Ne yapmaya çalıştığını tam olarak anlamadım ama doktor göndereceğine inanıyorum." Gözlerim baygın yatan Sarp'a kaydı. "Birbirimizin hikâyesini duymadan bitemez, değil mi? Şu an emin olduğumuz tek şey bu."

"Seviyorum seni," dedi Mete güçlkle. "Ciddi diyorum bak."

İçim ısınırken hafifçe gülümsedim. “Ben de seni.”

Elimi elinden çekip yavaşça ayağa kalktım. Kendi ellerini izleyen Kutay’a, düşünceli görünen Gökhan’a göz gezdirdim. “Hemen geliyorum,” derken mutfağa doğru yürümeye başlamıştım. “Mate’yi uyanık tutmaya devam edin. Doktoru muhtemelen bina içinden yollayacak. Piçlik yapmayacaksa kısa sürer.” Neden mutfağa gittiğimi açıklamadım bile, belli oluyordu.

Egemen’i kontrol etmem gerekiyordu.

Mutfağa girdiğimde onu bulmam zor olmadı. Burnumu ekşi bir koku doldururken daha az nefes almaya çalışıp gözlerimi duvar dibinde oturan Egemen’e çevirdim. Yine hemen yanına kusmuştu. Kusmuğunda kan olmadığını görmek beni rahatlatmıştı. Gerçi tüm vücudunu kendine çekip sarıldığı hali de çok iyi görünmüyordu.

Yanına gidip önünde diz çöktüm, “Egemen,” diye seslendim. “İyi misin? Mate’ye ilk yardım yaptık, doktor da gelecek. İçeride mideni bulandıracak çok bir şey kalmadı. İçeriye gelmek ister misin?”

Egemen kafasını bacakları arasından kaldırıp bana baktı. Yüzünde gözyaşları izleri olsa da bakışları sertti. “Zayıf olduğumu biliyorum ama zayıf olduğumu hissettirecek şekilde konuşma benimle,” diye mırıldandı. “Bok gibi hissettiriyor.”

“Amacım böyle hissettirmek değildi,” dedim kısık sesle. Yine ağlamaya başlamamak için kendimi sıkıyordum. Biraz duraksadıktan sonra, “Korkuyorum,” dedim güçlkle.

Egemen neyden korktuğumun cevabını ararcasına yüzümü süzdü. Sertçe yutkunup kendimde konuşacak gücü bulmaya çalıştım. Derin bir nefes aldım. “Lütfen...” diye başlarken sesim çatladığında gözlerim doldu, ne kadar bunun olmaması için uğraşsam da... “Hiçbiriniz *ölmeyin*.” Gözlerinin içine bakarken gözlerindeki kahverengi tonunu aklıma kazımaya çalıştım. “*Lütfen ölme*.”

Egemen bana bakakaldı. Gözlerinin hafifçe irileştiğini, dudaklarının aralandığını gördüm. Yüzüne daha fazla bakamayarak bakışlarımı kaçırdım ve ayağa kalktım. Ardından elimi ona uzattım.

Egemen elimi tutup ayağa kalkarken ağırlığının çoğunu bana vermemişti. Bir elini duvara dayayıp bir süre bekledi. Ardından elimi bırakmadan mutfağın çıkışına kadar yanımda yürüdü. Mutfaktan çıkarken elimi bıraktığında sesimi çıkarmadım.

IŞIL LİMAE

Gözlüğümü burnumdan yukarıya itip tekrar Mete'nin koltuğunun yanına çöktüğümde Egemen de ikili koltuğa oturmuştu. Kolu yine karnındaydı ama daha iyi gözükiyordu. Dikkati dağılmıştı.

Bir dakika bile geçmeden evin dış kapısı açıldığında ayağa fırladım. Sarp hariç hepimiz ayaktaydık. Siyah maskeler takan, mavi üniformalı adamlar ellerinde çantalar ve serumlarla içeriye girerken onlara eşlik eden diğer maskeliler silahlıydı. Silahları üzerimize doğrultup bizim Mete'nin koltuğundan uzaklaşmamızı sağlamak dışında bir şey yapmadılar.

Serumlardan birini, baygın halde yatan Sarp'a bağladılar.

Mete uyanık bir şekilde tepesinde dikilen maskeli "*doktorları*" izlerken gergin görünüyordu. Omzu uyuşturulurken ve mermi çıkarılırken sıkılı dişleri arasından birkaç inilti döküldü. İşleri bittiğinde Mete kan ter içinde kalmıştı.

Yanımızdan ayrılmadan önce masanın üzerine ilaçlarını bıraktılar.

Telefon titrediğinde temkinli bir şekilde dış kapıya doğru yürüyen silahlı maskelileri süzdüm. Ardından bakışlarımı ekrana indirdim.

Ölüm: Yaşayacak.

Ölüm: Büyük ihtimalle.

Ölüm: İlaçları ne sıklıkla, kimin içeceği kutuların üzerinde yazıyor.

**Ölüm: İntihar etmeye kalkışmayı düşünen varsa boşuna dene-
mesin.**

Ölüm: Ben izin vermeden ölemezsiniz.

Maskeliler evden çıkıp gittiğinde dış kapı kapanmadı. Bu sefer başka bir maskeli kırmızı bölgeye büyük, yuvarlak bir tepsi bıraktı. Tepsi yiyecek-içeceklerle doluydu.

Telefon elimde olmasına rağmen Ölüm sonraki duyurusunu televizyondan yapmaya karar verdi.

Ölüm: Tebrikler!

Ölüm: Ölüm orucu bitmiştir.

GÜN 83

“Kendimi kontrol edemiyorum. Sizi o kadar çok öldürmek istiyorum ki bu arzuya katlanamıyorum.”

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
23 Temmuz 2021*

O gece kimse odasına gitmedi.

“Burada kalalım,” diyen bendim. Sesim kısıktı, Mete ve Sarp’ın uyanmaması için uğraşıyordum. “Onları ne odalarına taşıyabiliriz ne de tek bırakabiliriz.”

Gece kontrol etmemiz gereken iki kişi vardı. Mete ve Sarp... Hepimizin gözü onların üzerindeydi ama benim bakışlarım arada Egemen’e de kayıyor, onun iyi olup olmadığını kontrol ediyordu.

Mide bulantısı yokken bile Egemen çok rahat gözüküyordu. Ağzını bıçak açmıyor, sadece kasvetli bir ifadeyle Mete’yi izliyordu. Üzüntüsünü fark etmek, Mete’yi benden daha uzun süredir tanıdığını bana hatırlattı.

Zaman ilerlerken endişeden ağlayacak hale geldiğimde salonda volta atmaya başladım. Beş dakika bile geçmeden Gökhan karşımda belirip beni durdurdu. Bir şey olduğunu sanarak panikle dudaklarımı aralayacağım anda işaretparmağını sessiz olmamı istercesine dudaklarımın üzerine değdirdi.

“Bu geceyi de atlatacağız.”

Peki ya diğer geceler, diye sormak istesem de dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri yuttum. *Onları nasıl atlatacağız?*

Gökhan tereddütle yüzüme bakarken beni kendine çekip kollarını bedenime doladı. Kolları arasında kaskatı kesilirken bunu kendi isteğiyle yaptığını fark ettim. Nihayet o da bana bir adım atmıştı. Bu her şeyin eskisi gibi olacağı anlamına gelmiyordu ama yine de bir gelişmeydi.

IŞIL LİMAE

Kırpiklerimi kırıştırarak gözyaşlarımı geri ittim.
Daha fazla ağlamayacaktım.

Ölüm tekrar yemek gönderdiğinde bu sefer tepsi sayısı tamdı.
Yedi kişi için yedi tepsi.

Yemek her zamanki gibi güzel gözüküyordu. Bulgur pilavı, etli patatesli bir ana yemek, ekmek ve capcanlı bir renk karışımına sahip salata vardı. Ölüm'ün bize son birkaç gündür gönderdiği şatafatlı yemeklerden daha sadeydi. Yine de konservele bin basardı.

Tüm bunlara rağmen hiçbirimizin iştahı yoktu. Tepsileri alıp mutfağa götürürken bile yüz ifademizden her şey belli oluyordu. Ölüm bu sefer zorla yememizi emretmedi. Tepsileri mutfağa bırakıp anlaşılmışız gibi hiçbir şey yemeden mutfaktan çıktık.

Yapacak bir şeyim olmadığından yerdeki kanı temizlemeye karar verdim. Gözlerim sık sık koridora kayıyor, kurumuş kanı görmek aklıma sadece gerçekleştirebilecek yüzlerce kötü senaryo getiriyordu.

“Ben yerleri sileceğim,” diye fısıldadım hiçbirine bakmadan.
“Evi biraz toplamak iyi gelir.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Kutay. Yüzüme tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Bu evde sürekli temizlik yapan kişi kendisiydi. Belki de bunu benim teklif etmemi tuhaf bulmuştu. “Ben hallederim.”

“Kan temizlemeye alıştım,” diye mırıldandım. “Ama çok istiyorsan yardım edebilirsin.”

“Ben de yardım edebilirim,” dedi Gökhan konuşmamıza dahil olarak. Bir Kutay’a, bir bana baktı.

Fark etmez dercesine omuz silktim.

Kutay cevap olarak tek kaşını kaldırarak ayağa kalktı. Üçümüz beraber kanlı koridordan geçip mutfağa ilerledik ve malzemeleri hazırladık. İki su kovası, birkaç bezimiz ve paspasımız vardı.

Beyza’dan kalan kanı temizlemekle, Mete’den akan kanı temizlemek arasında hem hiç fark yoktu hem de çok fark vardı. Bunu kendime bile açıklayamıyordum fakat Mete’nin kanını temizlerken soğukkanlıydım. Belki de bunun nedeni yalnız olmamamdı.

Dan, dan, dan...

Derin bir nefes alırken gözlerim anında açıldı. Gözlerimi kırpıştırarak kafamı sağa sola çevirirken oturduğum yerde uyuyakaldığımı anlamama yarayan şey, pencereden içeriye vuran gün ışığı oldu.

Burnumun ucuna inmiş gözlüğümü işaretparmağımla yukarı doğru ittirirken boğazımı temizledim. Sabah olmuştu ve Ölüm uyanmamızı istiyordu.

Gözlerimi diğerleri üzerinde gezdirdim. Kutay, Mete'nin ayakucunda sıkış tıkış oturarak uyuyakalmıştı. Gökhan ve Egemen yanımdaydı. Egemen koltuğun koluna yaslanmıştı. Gökhan'la ben ise arkaya doğru uzanarak yatmıştık. İkisi de çoktan uyanmıştı. Esneyerek kendilerine gelmeye çalışıyorlardı.

Sarp diğer ikili koltukta uzanıyordu. Çoktan bitmiş serumunu biri gece çıkarmıştı. Muhtemelen bunu yapan kişi Kutay'dı. Masanın üzerinde, Sarp'ın tarafında bir tane tepsi vardı. Muhtemelen Sarp'a yemek de yedirmişti.

Çağrı ise tekli koltukta kaşlarını çatmış bir şekilde kıpırdansa da zil sesine karşı gözlerini açmama konusunda direniş gösteriyordu. "Zaten uyuyamadık doğru düzgün ya, *sikeyim*," diye isyanla homurdandı.

Uykuya ne zaman daldığımı hatırlamıyordum. Tek hatırladığım gözlerim kapalı da olsa beyaz ışığın gözümün içine geçip başımı ağrıttığı, boğucu havanın nefesimi tıkadığıydı. Koltuğa kafamı yasladığımı anımsıyordum fakat uykuya dalacak kadar rahat ettiğimi hatırlamıyordum. Belki de tüm evi temizlemek zayıf bedenimi yormayı başarmıştı.

Gözlerim tekrar Mete'ye kaydığında yerimden kalkıp vücudumdaki ağrılar yüzünden yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Mete'ye yaklaşip dizlerimin üzerine çöktüm. Elimi tereddütle alnına bastırdığımda gece boyunca yüksek olan ateşinin biraz olsun dinmiş olduğunu fark ettim. Alnı terli olsa da önceki gibi sıcak değildi. Rahatlayarak derin bir nefes verdim.

Mete'nin kirpikleri dokunuşumla kıpraşırken elimi aceleyle çektim. Gözlerini güçlkle aralamayı başardı. Bakışları beni bulduğunda, "Günaydın," dedi kuru bir sesle. Ses tonu ifadesizdi. Acı çekip çekmediğini anlayamıyordum.

“Su ister misin?” diye sordum hemen.

Mete başını aşağı yukarı oynattı. Masaya dönüp suyla dolu son bardağı aldım. Mete yaralı olan kolunu dirseğinden tutarak yüzünü buruşturdu. Kalkmaya çalıştığını fark edince ona destek olarak doğrulmasına yardım ettim. Bardağı dudaklarına dayadığımda yutkunuşları gürültülüydü.

Onu izlerken hayranlık duyulacak biri olduğunu daha iyi kavırıyordum. Acısına rağmen ne şikâyet ediyor ne ses çıkarıyordu. Sadece yapılması gerekeni yapıyor, acıyı büyük bir olgunlukla karşılıyordu. Güçlü duruşuna hayran kalmış olsam da güçlü olmak zorunda kalışından *nefret ediyordum*.

“Günaydın,” diye homurdandı Çağrı. Sonunda sızlanmayı bırakıp koltuktan kalkmıştı. Vücudunu esnetiyordu. “Mete, nasılsın?”

Mete suyu içmeyi bitirdiğinde yüzünü buruşturarak kafasını yastığa geri yasladı. Dudakları arasından sesli bir nefes verirken, “Bok gibi,” dedi pürüzlü bir sesle. Gözlerini bana çevirdiğinde yüzümdeki ifadeyi görmüş olacak ki, “Ama sorun yok,” diye ekledi. “Önceki vuruluşumda da buna benzer olmuştu ilk günler. Hatırlayan hatırlar.”

“Sen yine de kendini çok yorma.” Kutay’ın yorgun sesi aramıza girdiğinde kafamı sağa çevirip ona baktım. Koltukta doğrulmuş sırtını gererken oldukça yorgun görünüyordu. Son uyuyakalan kişinin o olup olmadığını merak ettim.

“Konuşmaktan ölecek değilim ya,” diye homurdandı Mete göz devirirken. “En fazla başkasının konuşması yüzünden ölürüm gibi duruyor.” Gözlerini bir an kapatıp yavaşça derin bir nefes daha aldı.

“İsteyerek söylemedi,” dedim yavaşça. Kafamı sola çevirip ikili koltuğa bir bakış attığımda Sarp’ın bir eliyle gözlerini ovuşturduğunu gördüm. Zil sesi kesilmişti. “Hepimiz biliyoruz.” Yüzümü tekrar Mete’ye çevirdiğimde beni onaylarcasına başını salladığını gördüm.

“Mete.” Tereddütle tekrar Sarp’a baktığımda yaşlarla dolu gözlerini Mete’ye çevirmiş olduğunu gördüm. Biraz yemek ve serum yemiş olsa da hâlâ berbat görünüyordu. Sanki akıl sağlığının normal ve bilinçli bir parçasını zar zor elinin altında tutabilmişti.

Mete boşluğa bakıyordu.

Sarp'ın gözlerinden yaşlar akarken bedeni direkt hıçkırıklarla sarsılmaya başlamıştı. "Çok özür dilerim," dedi inleyerek. "Kutay anlattı ne yaptığımı. İsmi söylediğimi... Senin, senin... Se..." Kekelerken dudakları arasından gürültülü nefesler döküldü. "Kan... kanını içtiğimi."

Mete gözlerini yumup derin bir nefes aldı, ardından kafasını Sarp'a çevirip kaşlarını çattı. "Kes sesini ve ağlama," dedi sert bir sesle. "Bir şey olmadı, yaşıyoruz. Sen de delirmeden yemeye içmeye kavuştun çok şükür."

Sarp hıçkırarak ağlamaya devam ederken koltuktan destek alarak biraz olsun doğruldu. Kamburu çıkmış bir şekilde oturur pozisyona geldi. Birbirine girmiş, keçeleşmiş sarı saçlarıyla birlikte rahatsız edici bir görüntüyü. Gözlerinin altından yanaklarına yayılan morluk, yeşille karışık bir renge dönüşmüştü. Keçi sakalı titredi. Ellerini yüzüne bastırırken, "Özür dilerim," diye tekrarladı çaresizce. "Neden yaptım bilmiyorum..."

Egemen'in sesi Sarp'ın ağlamasını sert bir şekilde kesti. "Susamıştın."

Sarp'ın yüzünde bir tiksinti ifadesi oluşurken Egemen sert konuşmasına rağmen ona acırcasına bakıyordu.

Mete'nin Sarp'ı suçlamadığını biliyordum. Fakat bu haldeyken Sarp'ın ağlaması sadece sinirlerini bozuyor olmalıydı. Onu çoktan affettiğinden emindim.

"Seni yazmıştım çünkü sen her zaman yanımdaydın. En başından beri ikimiz vardık. En iyi arkadaşımısın. Ama ben... Ben o an bunu unuttum. Söylemememiz gerektiğini unuttum. Ben... Ne düşündüğümü bilmiyorum, yemin ederim. Hatırlayamıyorum. Başım dönüyordu."

Ayağa kalkıp ikili koltuğa gittim ve Sarp'ın doğrularak boş bıraktığı yere oturdum. Sarsıla sarsıla ağlaması ona yaklaşmam konusunda beni tereddüde soksa da elimi sırtına yerleştirdim. "Seni suçlamıyoruz," dedim kelimelerin üstüne bastırarak. "Mete'yi yazmıştın çünkü ona çok değer veriyordun. Adını söyledin çünkü açlıktan delirmek üzereydin ve kendinde değildin. Hâlâ kendinde değilsin, Sarp." Elim sırtı boyunca aşağı yukarı hareket ettirirken uzun sarı saçlarının bir kısmını da okşamış oluyordum.

Sarp ellerini yüzüne bastırıp iyice öne eğildi. Ağlaması daha sessiz bir hal alsa da bedeni hâlâ sarsılıyordu.

Bir dakika sonra, “Sarp,” dedi Mete sabırsız bir şekilde. Sarp hızla kafasını kaldırıp ona baktığında Mete ona yandan bir bakış attı. “Bak... *Sorun değil*, abim. Ama sen ağladıkça sinirim daha da bozuluyor. Affettim seni, tamam mı? Ağlama ve yemeğini ye, yeterli. Başka bir şey istemiyorum.”

“Özür...”

“Bir kere daha özür dersen ayaklandığım gibi kafanı kırarım, Sarp,” dedi Mete sakın bir ses tonuyla.

Sarp dudaklarını birbirine bastırıp gürültülü bir şekilde yutkundu. Başını öne arkaya sallarken yüzüne yapışan saç tellerini yüzünden çekti. Ardından aniden ayaklanıp kendini Mete’nin yanına attı ve diz çöktü. Kollarını onun karnına sardığında Mete bunun bir an önce son bulmasını bekliyormuş gibi tavana bakıyordu.

Sarp ona sarılıp ağlarken Mete epey bir süre put gibi durdu. En sonunda yaralı olmayan kolunu kaldırıp eliyle Sarp’ın kafasına ‘pat pat’ vurdu. “Yeterli,” dedi sabırsız bir şekilde. “Sen üzülünce ben de üzülüyorum. Hadi be, abi. Yapma şöyle. Halime mi üzölüyim, sana mı?”

Sarp burnunu çekerek uzaklaştığında Mete rahatlamayla bir nefes verdi. Ciddiyetle Sarp’ın yüzüne bakarken, “Toparla kendini,” diye emretti.

Sarp zar zor ayağa kalkıp kendini ikili koltuğa, yanına bıraktı.

“Şey, bu tuhaf anı hızla bitirdiğiniz için teşekkürler,” dedi Çağrı. Bir süredir onlar dışında salonun her köşesine bakıyordu.

Sarp bana döndü. “Sana da teşekkür ederim, Afra,” dedi duygulu bir sesle.

“Su ister misin?” diye karşılık vermekle yetindim. Su dilendiği her cümle aklımdaydı. “Gece yemek gönderdiğinde hiçbirine dokunmadık. Yemek de yiyebilirsiniz.”

“Olur,” dedi Sarp mahcubiyetle.

Koltuktan kalktım. Sarp yemek yemiş olabilirdi ama üzerine yapışmış o koku henüz gitmemişti. Yanında durmaktansa biraz ondan uzaklaşmam gerekiyordu çünkü koku midemi bulandırıyor.

Orta sehpa dura bardaklardan ikisini alıp mutfığa gittim. Musluk suyuyla iki bardağı da doldururken tırnaklarımın diple-

rindeki kan birikintilerine bakıyordum. Duş alsam çıkarlar mıydı? Sıcak su iyi gelebilirdi.

Bardakları doldurup tepsiye koyduktan sonra mutfak masasının üzerindeki kendi tepsimden bardağımı aldım ve suyu hızla bitirdim. Hafif bir ‘oh’ çekerek bir tepsiyi elime aldım ve oturma odasına yöneldim. Mutfak da oturma odasından iyi kokuyor sayılmazdı. Dün kusmuğu temizlemiş olsak da acı koku çıkmamıştı.

Odamızda kaldığımız günlerde salona her girdiğimizde ev, havalandırılmış olurdu. Şimdiyse Ölüm biz içeride olduğumuz için havalandıramıyordu.

Sarp’ın koltuğuna yaklaşırken istemsizce daha az nefes aldım. Tepsiyi masaya bırakıp su bardağını ona uzattığımda bardağa uzanan eli titriyordu. İki eliyle bardağı sıkıca kavrayıp kendine çekerken su için bile iştahlı görünüyordu.

Bu hissi hiçbir zaman anlamak istemediğime karar verdim.

Gökhan’ın yanına, yerime geçerken herkesin tamamın ayılmış olduğunu fark ettim. Yine de atmosferin etkisiyle kimse konuşmuyordu. Zaten Çağrı’nın bile sessiz olduğu bir ortamda kimse gürültü olmasını bekleyemezdi.

Sarp suyu içtikten sonra koltuktan inip dizleri üzerinde oturarak orta sehpadaki tepsiyi kendine çekti. Titreyen elleriyle kaşığı kavradı. Yemeye başladığında ona bakmamaya çalıştım. Bakmamaya çalıştım çünkü yemek yerken gözlerinden yaşlar akıyordu.

Boğazıma bir yumru oturdu. Sarp’ın yemek yeme seslerini dinlerken gözleri kapalı bir şekilde duran Mete’ye baktım. Acaba omzunu eskisi gibi kullanabilme şansı var mıydı?

“Bundan sonra ne olacak?” dedi Çağrı. Tekli koltukta belli belirsiz dikleşirken bir eliyle saçlarını karıştırdı. “Mete’nin biraz olsun toparlanması iki hafta, Sarp’ın kendine gelmesi birkaç gün desek...”

“Toparlanmaları ne değiştirecek ki?” dedi Kutay göz devirirken. Arkaya yaslandığında kıvırcık saçları kıpırdandı. “Afra’nın anlatması için onların toparlanmasını bekleyecek değil.”

“Yemin ederim kafayı yemek üzereyim,” diye homurdandı Çağrı sabırsızca. “İçimdeki espri yapma gücünün yüzdeliği şu an Şirinevler meydanında Suriyeli olmayan insan sayısına kadar düştü. Konuşmak bile istemiyorum çünkü salonun kokusu ağzımın içine giriyor.”

“Prens hazretleri,” dedi Gökhan alaycı bir sesle. “Bize çiçek böcek kokusu geliyor sanki.”

Gözlerini açmadan, “Gereksiz tek bir konuşma istemiyorum,” diye mırıldandı Mete. Şu an için ona hak veriyordum.

“Haklı,” dedim kısık sesle. “Sadece bekleyip neler olacağını görelim, Çağrı. Hepimiz berbat haldeyiz. Bugün veya yarın odalarımıza girip duş almaya ihtiyacımız var.”

Gökhan da onayladığında Kutay omuz silkti. Kalçamın altından telefonu çekip bacağımın yanına koydum. “Tepsilerimizi bitirip kırmızı bölgeye koymadık diye kahvaltı göndermeyebilir bence,” dedim tespitimi belirtirken. “Kahvaltı beklemek yerine, dün akşam gönderilen akşam yemeğini yiyebiliriz.”

“Sabah ilaçlarını göndermemiş olacak,” dedi Egemen öne doğru hafifçe eğilip bana bakarken.

Bunu düşünmesi hoşuma gitse de endişe gerektiren bir durum olduğunu düşünmüyordum. Omuz silktim. “Muhtemelen akşam gönderdiği ilaçlarla aynı çoğunluğu. Sadece bir öğün sonrasını atlamış sayıyorum. Sorun olmaz.”

“Mantıklı,” dedi Gökhan koltuğun ucuna kayarken. “Mutfağa geçelim o zaman.”

“Köpek gibi açım valla.” Çağrı ne söylediğini fark edince Sarp’a tereddütlü bir bakış attı. “Üzerine alınma, kanka.”

Sarp yemek yemeye sadece bir saniye ara verdi. Dolu gözlerle Çağrı’ya bakarken, “Ne alaka?” diye sordu dolu ağzıyla.

“Hiç kalkamam ben,” dedi Mete gözlerini aralayıp Gökhan’la bana bakarken. “Mutfağı buraya taşısanız?”

“O da olur,” dedim hemencecik. “Burada yeriz, sorun olmaz. Hem senin de bir şeyler yemen gerekiyor zaten. Burada tek kalmama izin vermeyiz.” Telaşıma mı, yoksa hızlı konuşmama karşı mı bilmiyordum ama Mete gamzeleri belli olacak şekilde gülümsedi.

Böylece Sarp ve Mete hariç hepimiz mutfaktan tepsileri almaya gittik. Egemen tepsimi almaya yeltense de ona attığım ters bakış bu sefer onu duraksattı. “Eskisi kadar ağrım yok,” dedim tepsimi sıkıca tutarken. “Taşıyabilirim. Beni bu kadar şımartma.”

“Şımarmayı hak ediyorsun.”

Yanağımın içini ısırp ona cevap vermemeyi tercih ettim.

Salona döndüğümüzde Mete’nin koltuğunun yanına geçip tep-

siyi sehpaye bıraktım. Yere oturacağım sırada Çağrı gelip beni ittirdi. “En hızlı ben yemek yiyorum,” dedi sesinde övünme olmadan. “Sal bana, Mete’ye ben yediririm. Aynı anda kendim de yerim.”

“Mete’ye ben yediririm değil de ben yemek yediririm diye kullansak,” dedi Sarp yorgun bir şekilde. Gözleri arada bizim yanımızda değilmiş gibi tuhaf bir şekilde dalıp gitse de çoğunlukla kendisi gibi konuşuyordu. “Bu haldeyken üzülmesin.”

“Üzülüyorum, sinirleniyorum ve bu halde bile birkaçınızı sikebilirim,” diye uyarı geçti Mete.

Bir an tereddütte kalsam da Mete’ye *yemek* yedirme işini Çağrı’nın yapmasına izin verdim. Çağrı’ya yer açacak şekilde biraz yana kayıp bacaklarımı kalçamın altına topladım. Oturduğum pozisyon bacaklarımın sızlamasına neden olsa da tepsideki ilaçlarıma bakarak kendimi teselli etmeye çalıştım. Hayatımın aşkı, ağrı kesicim de ilaçların içindeydi.

Yemek faslı kısa sürdü. Herkes hızlı yese de Çağrı gerçekten ekstra hızlı bir şekilde yemeğini bitirmişti. Üstelik bir yandan zar zor doğrulmuş Mete’nin ağzına da hızlı hızlı kaşık sokuşturuyordu. Mete pek keyif alarak yiyormuş gibi gözüküyordu, güçlkle yutkunuyordu. Hatta birkaç kez hali olsa dövebilecekmiş gibi Çağrı’ya bakmıştı.

Çağrı boş tepsilerimizi üst üste yığıp tabakları da iç içe geçirdi. İş bittiğinde yüzü ifadesiz olsa da kendisiyle gurur duyduğunu düşünmeden edememiştim. Ya da... *ben* onunla gurur duyuyordum.

Kutay dün maskeli doktorlar tarafından bırakılan ilaçları eline aldığıında Gökhan’ın dikkat kesildiğini fark ettim. Kutay hangi ilacın içirileceğini seçerken Gökhan onun her hareketini takip ediyordu. Kutay ilaçları Çağrı’nın eline verip Mete’ye içirmesini sağlarken Gökhan sesini çıkartmadı.

Gözucuyla baktığımda Sarp’ın yemeğini tamamen bitiremediğini gördüm. Çatalla tabaktaki yemekleri sağa sola çekştiriyor, düşünceli bir şekilde tabağı izliyordu. “Günlerdir yemek yemedin,” dedim Sarp’ın eline bakarken. “Midenin küçülmesi normal. Birden yüklenemezsin. Azar azar yemeye alışsın.”

Sarp’ın dalgın bakışları yüzüme çevrildi. Sonra da, “Hımm,” diyerek beni onayladı.

Tepsileri kırmızı bölgeye bıraktık. Ardından tekrar sabah uyan-
dığımız düzende koltuklara çöktük.

Sanki Ölüm bu anı bekliyordu. Televizyonun siyah ekranı be-
yaz yazılarla aydınlanırken daha yeni oturmuştuk. Hepimizin ba-
kışları ekrana çevrildiğinde sertçe yutkundum.

**Ölüm: Ah... Tutsak 2 ölüm orucundayken ne kadar çok şey ka-
çırdı.**

Ölüm: Sizce de gerçekleri bilmeyi hak etmiyor mu?

**Ölüm: Tutsak 2'nin Tutsak 7 hakkında neleri kaçırdığını ona an-
latmalısınız.**

Elbette bu bir tavsiye değil, bir emirdi.

Ortamın enerjisi değişirken dizlerimi birbirine bastırıp cesare-
timi toplamaya çalıştım. Gözlerim bir süre kucağımdaki ellerim
üzerinde oyalandı. Doğru ya... Sarp olanları henüz öğrenmemişti.

Bana bakarak, "Ne kaçırmış olabilirim ki?" diye sordu Sarp.
"Ben... kendimde değilken her şey çok mu ilerledi? Sana anlat-
tırdı mı?"

Derin bir nefes aldım ve kendimi zorlayarak Ölüm'ün göster-
diği belgeyi, belgede yazanları ona anlattım. Hafıza kaybı yaşadığımı
söylerken bile bu hâlâ gerçek hissettirmiyordu.

Sarp'ın yorgun ve çökük yüzünde şaşkınlık filizlenirken küçük
gözleri hepimizin üzerinde dolaştı. Sanki birinin daha bunu onay-
lamasını bekliyordu.

"Ölüm'le..." Boğazım düğümlendi. "Ölüm benim arkadaşım-
mış. İntiharımda yanımda olan kişi oymuş. Hastane belgesinde
bunlar yazıyordu."

"Belge gerçek mi?" dedi Sarp şüpheyle. "Bunu biliyor musu-
nuz?"

"Şüphelendik," dedi Gökhan başını sallayarak Sarp'ı onaylar-
ken. "Ama Afra gerçek olduğuna karar verdi."

Başımı sağa sola salladım. "Bazı parçalar birleştğinde... Ben-
de gerçekten bir şeylerin eksik olduğunu fark ettim, Sarp. İnsan-
ların bana bakışı, annemin benden bir şeyler saklamaya çalışması,
hatırlamam gereken isimleri unutmam ve insanların buna gülme-
si..."

“Kendini gerçekleştiren kehanet tarzı bir şey olamaz mı?” diye belirtti Sarp. “Hani fal baktırırsın, sana olacakları söylerler ve sen de olacağına o kadar inanırsın ki fark etmeden hayatını o şeylerin gerçekleşeceği şekilde yönlendirirsin. Belki de hafıza kaybın yoktur ve Ölüm’e inanmak için kafanda bazı şeyleri birleştirmişsindir.”

“Sarp aç kalınca mantıklı konuşmaya başladı lan,” dedi Çağrı. Aralık kalmış ağzıyla şaşkın şaşkın Sarp’a bakıyordu.

Sarp’ın muhtemelen göz devirecek enerjisi bile yoktu. Ona yan bir bakış atmakla yetindi. Pek Sarp’lık bir bakış değildi.

“O ayları hatırlamıyorum,” dedim başımı iki yana sallarken. “O zamanları daha önce hiç düşünmemiştim. Sonuçta lise hayatımı baştan sona sevmiyordum, üstünde düşünmeye ne gerek vardı ki? Daha önce düşünüp hatırlamadığımı fark etseydim, muhtemelen umursamazlıktan olduğunu sanırdım. Ama hatırlamama nedenim umursamazlık değil.” İşaretparmağımı alnıma değdirdim. “Burada bir şeyler eksik.”

Ancak kalbim o günleri unutsa da o zamanlara dair bazı hisleri hatırlamıştı... Bunlardan biri intihar arzusuydu.

Sarp kucağına bir yastık çekip dirseklerini yastığa bastırırken düşünceli görünüyordu ama şaşırmamıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye soran, şaşırmamasını benim dışımda tuhaf bulan Gökhan oldu. Tartan bakışları Sarp’ın üzerindeydi, onu aldığı göz hapsi biraz rahatsız ediciydi.

“En başından beri Afra’nın Ölüm için özel olduğu belliydi zaten,” dedi Sarp omuz silkerek. “Şimdi sadece daha mantıklı oldu. Hatırlamıyor musunuz? Gökhan, sen Afra’dan şüphelenmiştin mesela çok belli etmesen de.”

“*Hepinizden şüphelenmiştim,*” dedi Gökhan düz bir sesle.

“Afra ilk geldiğinde çok da şüphelenilecek bir halde değildi,” dedi Kutay. “Bir hafta ağzını bıçak açmamıştı.”

Kutay’a dik dik bakarak, “İyi oyuncular vardır,” dedi Egemen. Gözlerini bana kaydırdı. “Ama elbette Afra onlardan biri değil.”

Kutay’ın dudakları düz bir çizgi halini aldı.

“Afra’dan şüphelenilecek hiçbir konu yok,” dedi Mete sert bir sesle. “Başka bir şey konuşun.”

Minnettarlık kafamın hafifçe öne eğilmesine neden oldu. Alt-

dudağımı ağzımın içine yuvarlayıp emerken Sarp konuşmaya devam etti. “Olay kız olman değilmiş o zaman.” Keçi sakalını sıvazladı. “Olay aslında son gelen olman da değilmiş. Son olarak sen gelmişsin çünkü Ölüm’ün belki de en çok oynamak ya da sorgulamak istediği kişi senmişsin. O yüzden sen geldiğinde oyun başladı. O yüzden en son sen geldin. Olay ne sonuncu ne de kız olmandı. Yanlış düşünmüşüz. Olay gelen kişinin *Afra* olmasıydı.”

“Geliş sıralamalarının bir anlamı yok,” dedi Gökhan. “Bu yüzden son gelen kişi olmasından bir anlam aramak saçmaydı. Ama evet, *Afra* olduğu için onu sonuncu göndermiş olabilir.”

“Eee,” dedi Egemen agresif bir şekilde. “Neden sonuncu geldiğini bilmemiz neyi değiştirir ki?”

“Hiçbir şey,” dedi Mete ona arka çıkarak. “Bu yüzden konuşmaya gerek yok.”

“Sonuca odaklanmak lazım,” dedi Kutay. Hiçbirimizin yüzüne bakmıyordu. “Ölüm hepimize takmış bir durumda. *Afra*’yla arasında ayrı bir kişisel mevzu da var. Bu sadece her şeyi onun için daha da tehlikeli bir hale getiriyor.”

“Ya da daha az tehlikeli bir hale,” dedi Çağrı tek kaşını kaldırırken. “Bir zamanlar arkadaşlarsa, herhangi bir durumda insafa gelebilir.” Gözlerini bana çevirdiğinde ne düşündüğünü anlamıştım. Ölüm’e ışık ve ilaç için yalvarmamı kastediyordu. *Ah, Çağrı...*

“Sanmıyorum,” dedim dilimi şaklatırken. “Benden nefret ediyor. Bana biraz olsun acısaydı, beni intiharın eşiğine sürüklemeydi. Madem beni tanıyordu, nasıl davranacağımı da tahmin edebilmesi gerekirdi, değil mi?”

Tekrar bir sessizlik oluştuğunda bir elimi çenemin altına dayayıp ayağımla ritim tutmamak için kendimi zor tuttum. “Hâlâ kabullenemiyorum,” diye itiraf ettim kısık sesle. “Hayatımın hatırladığım kısmında buraya tıklılmadan önce doğru dürüst arkadaş edinmemiş olan ben, nasıl Ölüm gibi biriyle arkadaş olmayı başarmış olabilirim?”

“Kurtarıcı”nın yazdığı hâlâ aklımdaydı. Onun diğer kişiliklerinin iyi olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Yine de bu yeteri kadar teselli edici değildi çünkü biz sadece onun ruh hastası tarafının birer kurbanıydık. İyi yüzünü hiç görmemiştik.

Kimse söylediğime karşılık vermedi. Onların yerinde olsam, ben de benim gibi birine teselli veremezdim.

Ölüm birkaç saniye sonra daha fazla konuşmayacağımızdan emin olmuş gibi mesaj attı. Koltukta yanımda duran telefonu elimden aldım ve yazıları kendime yakınlaştırdım.

Ölüm: Arkadaş edinme konusunda çok kötü değildin.

Ölüm: Her şeyini vererek samimiyetinle bir insana yaklaştığında onunla arkadaş olmama şansın bile yoktu.

Ölüm: İyi arkadaştınız.

Ölüm kendisinden bahsediyor gibi konuşmuyordu ama Kurtarıncı yazıyor olsaydı da böyle yazmazdı. Belki de... Kişilik bölünmesi yaşadığının farkındaydı. Bu yüzden kendinden, başka biriyymiş gibi bahsediyordu. Fakat hayır... Bu olabilir miydi?

"Üzgünüm ama arkadaşlığımızı hatırlamıyorum," dedim düz bir sesle.

Hiç de üzgün değildim.

"BFF"lik derecenizi mi yorumluyor?" diye sordu Sarp şaşkınlıkla.

"Sayılır," derken bakışlarımı telefonun ekranından ayırmadım. Sıradaki mesajı bekliyordum.

"Geçmiş, geçmişte kalmıştır diye bir söz var," dedi Çağrı başını sağa sola sallarken. "Bu sözü yaşayamayanlar, böyle takıntılı kalıyorlar işte. Görünüşe göre Afra onun geçmişinin büyük bir kısmı. Ölüm de geçmişi geride bırakamamış, öylece takılı kalmış."

Benim geçmişimde o yoktu.

Elimdeki telefonda yeni mesajlar belirdi.

Ölüm: Anlat, Afra.

Ölüm: Her zaman anlatacak hiçbir şeyin yokmuş gibi davranırsın.

Ölüm: Ama en çok anlatması gereken sensindir aslında.

Ölüm: Bugün seni zorlamak istemiyorum.

Ölüm: Baştan sona aile hayatını anlatmanı istiyorum. Daha önce anlatmış olsan da.

* "Best Friends Forever" ifadesinin kısaltması. "Sonsuza Dek En İyi Arkadaşlar" olarak çevrilmekte, çok yakın dostluklar için kullanılmaktadır. (c.n.)

Kaşlarım havaya fırlarken, “Aile hayatımı anlatmamı istiyor,” diye açıkladım. “Bugünlük benden anlatmamı istediği tek şey buymuş.”

Elinin tersini alnına dayarken, “Tamamını sanırım bugün kaldıramazdım,” dedi Mete. Bir an soluklanıp gözlerini bana çevirdi. “İstedğin hızda anlatabilirsin, abicim. Çok zorlama kendini. Anlatırken üzülmeyi istemiyorum.”

Başımı sallayarak onu onayladım. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Zaten büyük bir kısmından bahsetmiştim,” dedim omuz silerek. “Küçükken babamı çok severdim. O gurur duysun diye hep bir şeyler yapmaya çalışırdım. Onun sevdiği şeyler dikkatimi çekerdi. Onun gibi davranmaya uğraşırdım.”

Devam etmek için duraksadığımda, “Ben de böyleydim,” dedi Çağrı kısık sesle. Ayağının ucuyla halının kenarıyla oynarken bakışları yerdeydi.

“Sonra... Tam olarak ne zaman onun kötü biri olduğunu fark ettiğimi bilmiyorum.” Omuz silktim. “Asla onun sevgisini hissedemediğimi, anneme karşı çok da iyi davranmadığını fark ettim ve kendi içimde ilkokuldayken bile babama karşı bir duvar örmeye başladım. Ama henüz onu tamamen affedilemez ve kötü insan olarak mimlememiştim o zamanlar. Sadece çok fazla sözlü tartışma duyuyordum.”

Daha önce bundan bahsettiğimde Çağrı’nın benimle dalga geçtiğini hatırlayınca dişlerimi birbirine bastırdım. “*Köşeye çekilip ellerinle kulaklarını mı kapatıyorsun,*” demişti Çağrı. Ya da buna benzer bir şeylerdi işte... Benim o zamanki hallerimi görmeden benim çaresizliğimi tahmin edebilmesinden tiksinimiştim.

İnsanlara anlatmaya alışık olmadığım bir şeyi anlatmak tuhaf hissettiriyordu.

“Bir süre sonra tartışmaların içine şiddet de dahil olmaya başladı. Ev... benim için rahatlatıcı bir yer değildi. Ev olmasına evdi ama bir yuva gibi hissettirmiyordu. Sadece dört duvardı. Okulda hiç arkadaşım olmasa da -hatta zorbalığa uğrasam da- okulu eve tercih ediyordum. Eve gittiğimde sadece odama kapanıyordum. Yemek yemek için mutfığa gitmek bile beni geriyordu. Herhangi bir tartışma duymak ya da görmek istemiyordum ama hepsi beni buluyordu.

“Annem bana karşı hep iyiydi ama bazen kavga sonrası den-
gesiz ruh hallerinin bana patladığı oluyordu. Beni kıracak sözler
söylüyordu. Yanma gittiğimde beni kovuyordu. Annem için hiçbir
şey yapamıyordum. Boşanmasını söylüyordum fakat annem hep
her şeyin düzelebileceğine inanıyordu. İstanbul’da tek başımıza
yapamayacağımızı düşünüyordu. Benim varlığımı da kendisi için
bir yük olarak görüyormuş gibi davranıyordu. Bu yüzden üzülmeye
den edemiyordum.”

“Annenle bunları hiç konuştun mu?” diye sordu Egemen.

Sözümün kesilmesi şaşkınla kirpiklerimi kırıştırmama neden
oldu. “Nasıl hissettirdiğini mi?” diye sordum.

Egemen başını salladı.

“Hayır,” dedim iç geçirerek. “Hiçbir zaman duygularını ifade
edebilen biri olmadım. Birine üzülssem de kırılısam da sinirlensem
de asla gidip o insana bana neler hissettirdiğini söyleyemezdim.
Bu konuda anneme benziyorum sanırım. O hep duygularını ben-
den sakınırdı. *Saklardı*. Her şeyle kendi başına baş etmeye çalışır-
dı. En sonunda... Ben de kimseye bir şey anlatamaz oldum.”

“Evde olanları söyleyebileceğin biri var mıydı?” diye sordu
Mete yumuşak bir sesle.

“Babamın tarafındaki akrabalarım asla kendi sülalelerinden
birinin haksız olduğunu kabullenecek insanlar değildi. Onlara
bayramlarda bile zor katlanıyordum zaten. Anne tarafı ise... An-
neannem vardı. Küçükken dedemi çok severdim ancak ben beş
yaşındayken vefat etmişti. Anneannem de ondan sonra çok suskun
biri olmuştu. Anlatabilirdim belki ama... Kadına dert olmaktan
başka bir işe yaramazdı o dönem. Hiçbir şey yapamazdı. Ya da
yapmaya uğraşmazdı. İçi içini yer bitirirdi.”

“Annenle baban ayrıldı, değil mi?” diye sordu Gökhan. “Yani
sonunda anlatmamış olsan da kadın öğrenmiş olmalı.”

“Boşandıklarında öğrenmiş oldu, evet,” dedim onaylayarak.
“Evdeki durum bu şekilde devam ederken bir gün şiddet içeren
bir kavgada...” Boğazım düğümlendi. Boğazımı temizledim. “Sa-
baha karşıydı. Gece uyuyamamıştım, sabaha karşı da mutfığa su
içmeye gitmiştim. Sonra onları gördüm. Birbirlerini...” Gözlerim
dolarken bakışlarımı tavana çevirip gözlerimi kırıştırdım. “Bo-
ğuyorlardı.”

Hiç kimse konuşmadı.

Zaten konuşsalar da beni teselli edemezlerdi.

“Binanın ayağa kalktığı ve polislerin bile geldiği büyük bir olay çıktı. Gecenin tüm detayları benim bile aklımdan çıkıp gitmiş. Sadece işlerin nasıl o noktaya geldiğini anlamaya çalışıyordum. Korkmuştum. Bir yandan mutluydum çünkü her şey bitmişti.” Gözlerimi yumdum. “Sonra boşandılar. O günden sonra hiçbir zaman bir arada, aynı çatı altında olmadık. Annemle ayrı bir eve çıktık, Pendik’e taşındık. Maddi olarak eskisi kadar rahat olmasak da bir şekilde hallediyorduk. Zaten ben masrafsız bir varlıktım. Varlığım la yokluğum birdi.

“Bir yıl gibi bir süre babamı görmedim. Daha sonra velayetim annemde kalsa bile babamı her hafta sonu görmem gereken bir durum oldu. Annem ısrar ediyordu. Bunu yapmazsam, başımıza bela olacağını söylüyordu. Annemle boşandıktan altı ay sonra babam bir başkasıyla evlenmişti.”

“Bu uzun ilişki sonrası ilk bulduğuna nikahı basmak mı, yoksa aldatmak mı?” dedi Çağrı aniden.

“Bunu ben de düşündüm ama hiçbir zaman anneme soracak cesaretim olmadı,” diye mırıldandım. “Her neyse, babama gitmek... onun yeni ailesine gitmek demektir. Babam kadının çocuklarına da bana davrandığı gibi davranıyordu. Yoklarmış gibi... Çocuklara üzüliyordum. Kadına acıyordum. En azından ilk başta. Sonra tek üzüldüğüm kişi Yusuf olmaya başladı. Küçük kardeşim. Üvey olması falan çok umurumda değildi. Onda kendimi görebiliyordum, onu anlıyordum. Duygusal ve tatlı bir çocuktu. Annesine hep kırgındı ve babama, yani ‘yeni’ babasına alışamıyordu. Böylece onlara gittiğim zamanlarda çoğunlukla Yusuf için gitmeye başlamıştım. En azından bir yere kadar böyle devam etti.”

Sessizleştüğimde Ölüm’ün beni itham ettiği şeyi hatırlamalarını bekledim. Üvey abime “açık” fotoğraflarımı atmam... O gün Alpay ben uyurken zorla fotoğraflarımı çekmişti ve her şey boka sarmıştı. Babam beni gözlüksüz bir şekilde sokağa atmıştı. O sokaktan, Deniz’in intihar ettiği sokaktan geçtiğim gündü. Her şey bir domino etkisiyle birbiri üzerine yıkılmıştı.

“Oraya gittiğimde sadece sessizce onlara katlanıyordum ve Yusuf’a iyi gelmeye çalışıyordum. Bir sabah... Yüzüme çakan bir

ışıkla uyandım. Üzerim açılmıştı ve Alpay odadan çıkıyordu. Ne yaptığını anlar anlamaz hızla odasına daldım. Telefonunu almaya çalıştım. Evdeki herkes uyanmıştı. Kadın kendi piç oğlunu savundu. Babam da sözde beni savunuyormuş gibi yaptı. Açıp telefonuna baktı ama çocuk galeride çoktan gizlemişti her şeyi. Babam bana inanmadı. Deli olduğumu düşünüyordu zaten.”

“Orospu çocukları,” dedi Mete bir eliyle yüzünü kapatırken. “Bu hikâyede orospu çocuğu olmayan *tek bir kişi* var mı?”

Boğazımı temizlerken bakışlarımı ellerime indirdim. Gözlerim dolmuştu ama konuşurken sesim titremedi. “Alpay benimle alay etti. Sadece arkadaşlarına attığını, çok yayılmayacağım söyledi. Sanki yaptığı taciz değilmiş de ufak bir şeymiş gibi... Bu kadarına şükretmemi bekler gibi davranıyordu.” Sinirden gözyaşlarım yanaklarıma süzölmeye başladığında sertçe yutkundum. “Babam beni evden attı. Gözlüksüzdüm, hiçbir şey görmüyordum ve akşam olmak üzereydi. Etrafı hiç bilmiyordum, öylece kayboldum. O sırada... O sırada sizin sokaktan geçmişim.” Gözlerimi önce Gökhan’a, ardından Sarp’a çevirdim. “Deniz’in bana seslendiği ama duymadığım gün.”

İntihar ettiği gün.

Gökhan dudağını ısırırken başıyla beni onayladı. Gözlerimin içine uzun süre bakamadan yüzünü çevirmişti.

“O gün Ölüm’le karşılaştım,” diye devam ettim. “Bu anlattıklarım tarih olarak hafıza kaybımdan sonrasına denk geliyordu. Gözlüksüz yüzünü bile göremediğim biri bana yaklaşıyordu, benimle konuşuyordu ve bana annesinin öldüğünü söylüyordu. Beni tanıyormuş gibi samimiyetle konuşuyordu ama ben sadece korkuyordum. Benimle biraz konuştuktan sonra beni eve ulaştırmak için polislere emanet etmişti.”

“Ölüm,” dedi Çağrı üstüne bastırarak. “Seni *polislere* mi emanet etti?”

“Dışarıda normal bir hayatı olabileceğini unutuyorsun,” dedi Egemen ona cevap olarak. “Parası ve saygınlığı da varsa, o tarz makamlara kendini güvendirmesi hiç zor değildir.”

“Güvene bile gerek yok,” dedi Çağrı alayla. “Para her şeyi satın alır.”

“Sonrasında ne oldu?” diye sordu Mete. Dik dik bakarak Çağrı ve Egemen’i susturdu. Çok zahmete girmesi bile gerekmemişti.

“Pendik’te karakola götürüldüm ve annem gelip beni aldı. Olanları anneme anlattım. O gün bir sürü şey konuşuldu. Annem avukatları arayıp onlara bir ton soru sordu. Tek bildiğim, sonrasında babamın evine gitmediğimdi. Bir kere ısrar etti diye dışarıda, hayvanat bahçesinde onların yanına gittim. Onda da sadece Yusuf var diye gittim. Alpay da ruh hastası annesi de yoktu.” Derin bir nefes aldım. “Sanırım aile hayatımla ilgili anlatabileceğim başka bir şey yok. Yeterli mi, Ölüm?”

“Yusuf’u bu kadar düşünmen çok... tatlı.” Çağrı kararsız bir şekilde konuşmaya başlamıştı. “Kan bağı yok ama onun da senin gibi olmaması için o kadar çabalamışsın. Ben olsam hiçbirinin yüzünü görmek istemezdim. Gebersinler a...”

“Çocuğun suçu yoktu ki,” dedim sözünü keserek. “Kendi babasını hatırlıyor ama neden babasının artık onlarla olmadığını algılayamıyordu. Babamı sevmiyor. Annesine çok kırgın. Gerçek babasıyla görüşemiyor. Abisi ona kötü davranıyor. Çocuğun hayatında güzel olan tek bir şey bile yoktu. Kendisi için çabalayacak gücü olmayanlar bir başkası için çabalar. Ben de onun için çabalıyordum.”

Elimdeki telefon titrediğinde gözlerimi ekrana indirdim.

Ölüm: Üvey abinle yaşananların tamamını bilmiyordum.

Ölüm: Benim hatam.

Ölüm: Bunun çaresine bakacağım.

Ölüm: Anlattıkların yeterli.

Ölüm: Bugün için.

Ölüm: Günün kalanının tadını çıkarın.

“Yeterli olduğunu söyledi,” dedim düz bir sesle. *Bunun çaresine bakacağım*, derken ne demek istemişti? Beni eksik araştırdığı için kötü mü hissediyordu? Mümkünmüş gibi daha derine mi inecekti?

“Beklediğimden sakın geçti,” dedi Kutay.

İstemsizce güldüm. “Ben sakın değildim.” Birilerine yaşadıklarına ve hissettiklerine dair bir cümle söylemek bile beni de-

lirtirken onlara *her şeyi* anlatmıştım. “Ölüm hiçbir insana hiçbir şeyini anlatmayan biri için bunlardan bahsetmenin ne kadar zor olduğunu biliyor. Üstüne sapık herif bunların bir kısmını muhtemelen beni araştırarak değil de...” Derin bir nefes aldım. Sesim hafifçe kısılmıştı. “Ben ona anlattığım için biliyordu.”

Şimdi de bana *tekrar* anlattırıyordu.

Benimle eğleniyordu.

“Anladım,” diye mırıldandı Kutay.

Anlamıyordu. Hiç kimse anlamıyordu.

Ölüm günün geri kalanında başka bir mesaj atmadı ve neredeyse hiç konuşmadan, sessizlik içinde akşam olmasını bekledik. Kutay eline iki kalem alıp yine koridorun duvarına resim yapmaya gitti. Gökhan’ın sürekli kitaplara baktığını fark ettiğimde yorgun olmama rağmen kitapları incelemeye devam etmeyi önerdim. O da kabul etti.

Sarp, Egemen ve Mete genelde uyudu. Kutay, Sarp’ı da Mete’yi de kontrol ediyordu. Egemen kendi halinde uyuyup uyanıyordu. Çağrı sıkıntından bir Kutay’a, bir bize sataşıyordu. En son dikkatimi ona verdiğimde evin içinde söverek sağa sola yürüyordu. Bir süre sonra ise spor yapmaya başlamıştı.

Ölüm öğünümüzden kısmadı. Akşam yemeği olması gerektiği gibi geldi. Bu sefer üç tepside ilaç vardı ve tepsinin kenarına baş harflerimiz işlenmişti. Sarp, Mete ve ben... İlaçları bizler içecektik.

Akşam yemeğinden sonra odalara gidiş saatimiz yaklaşırken hep beraber salonda oturup odalarımıza gidip gitmeyeceğimizle ilgili bir karar vermemiz gerekti çünkü Ölüm tek bir mesaj atmıştı.

Ölüm: Odalarınıza dönme vaktiniz geldi.

Mete için kalmayı düşünsek de Mete ısrarla odalara geçmemiz gerektiği söylediğinde karşı çıkamadık.

Zil çaldığında günler sonra koridorun ucuna dizildik ve sırayla odalarımıza girdik.

Odaya girdiğim anda son günlerde yaşanan tüm o kâbuslarla arama bir perde çekmiş gibi hissettim. Oysa odamın banyosunun benim için bir kâbus olması gerekiyordu. Banyoya gidip elimi yü-

IŞIL LİMAE

zümü yıkadım ve gözlüğümü tekrar yüzüme geçirdim. Kahverengi saçlarımda kalmış kan izlerini gördüğümde banyo hiç de öyle hissettirmedi.

Ellerime bakarken kandan yeterince arınamadığım düşüncesi midemin düğümlenmesine neden oldu. Dolaptan giyecek yeni kıyafetler alıp duşa girdim.

Suyun ısınmasını beklemeden saçlarımı suyun altına soktum. Saçlarımı defalarca kez şampuanlayıp duruladım. Oturduğum yerde defalarca kollarımı ve bacaklarımı lifledim. Sadece kollarımdaki yaralara lifi çok bastıramamıştım. Onun dışında tüm vücudum kıpkırmızı olmuştu.

Mete'nin kanma dair hiçbir şeyin üzerimde kalmadığına emin olunca hızla giyinip banyodan çıktım. Banyonun buharı odaya süzülürken saçımın suyunu havluyla olabildiğince kurulayıp kendimi yatağa bıraktım.

Saçlarımın ıslaklığı kafamı üşütürken telefonu yastığımın altına çektim, gözlüğümü komodinin üzerine bıraktım. Gözlerimi yumup hiçbir şey düşünmemeye çalışarak uykunun beni bulmasını beklerken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Tık, tık...

Bilincim açılırken gözlerimi aralamadan önce sesin kaynağının ne olduğunu anlamaya çalıştım. Odam hâlâ karanlıktı ve çıkan sesin sabah ziliyle alakası yoktu. Gözlerimi aralayıp karanlığa alışması için beklemeye başladım. Gözlüğüm yüzümden değilken gözüm karanlığa alışsa bile çok şey değişmezdi, yine de içgüdülerim bana gözlüğe uzanmamamı söylüyordu.

Yatakta en ufak bir şekilde hareket etmeden öylece duruyordum. Sonra odadaki adım seslerini fark ettim.

Ses bile sayılmazdı. Sanki... *varlığını* hissedebiliyordum. Adımları, ilerleyişi... Çok hafiflerdi fakat orada birinin, bir şeyin olduğunu hissettiriyorlardı.

Gözlerimi geri kapatmak, uyuyor taklidi yapmaya devam etmek istiyordum ama çoktan nefeslerim düzensizleşmişti. Odamdaki kimse uyandığımı anlamış olabilirdi.

Kalp atışlarım göğüs kafesimi zorlarken odada olan kişinin kim olduğunu düşünmeye çalışıyordum. Kutay mıydı? O dersini almıştı. Diğer tutsaklar? Neden böyle bir gecede sessizce odaya girme gereği duymuşlardı ki?

Ölüm...

Hayır! Hayır...

“Uyandığını biliyorum.”

Ölüm’ün değiştirilmiş mekanik sesi yatakta birkaç saniyeliğine taş kesilmeme neden oldu. Gözlerim irileşirken ne nefes alabildim ne de kıpırdayabildim. Sesi yakından geliyordu. Arkamdan. Adımları bana, yatağa yaklaşıyordu. Sesinin de yakınlaşmasından bunu anlayabilmişim.

Vücudumun kontrolünü ele geçirebildiğimde hızla yatağın diğer tarafına doğru yuvarlandım ve başımı sesinin geldiği yöne çevirdim. Onu göremiyordum. Siyahlara gömülmüş bedeninin dış hatlarını bile seçemiyordum. Hızla komodinin üzerinde duran gözlüğüme uzandım fakat titreyen ellerim gözlüğümü yere düşürme neden oldu. Nefesim sıkışırken aceleyle yaktan uzaklaştım.

Ancak karanlığın içinde duran Ölüm çoktan bileğimi kavramıştı. “Bakan ama görmeyen biri için gözlük gerekli değil.”

Tutuşu çelik gibiydi. Ağrıyan kemiğimin daha da büyük bir acıyla sızlamasına neden olmuştu. Dişlerimin arasından bir tıslama dökülürken acı ve panik yüzünden gözlerim dolmuştu.

Dudaklarımdan bir inleme döküldü. “Yardım edin!” diye bağırdım tüm gücümle. Diğer tutsakların sesimi duymasını umuyordum. Neredeyse uyumadığımız iki gecenin sonunda uyumuşlarken sesim onları derin uykularından çıkarabilir miydi? “İMDAT!” Sesim bir kükremeyi andırıyordu.

Ölüm’ün bedeni tam olarak belli olmasa da bembeyaz maskesi karanlıkla bile kendini belli ediyordu. Beyaz bir bulanıklık. Yüzünde gördüğüm tek şey beyaz bulanıklıktan ibaretti. “Metel!” diye bağırdım çaresizlikle. “Egemen!”

Ölüm alayla güldüğünde sesi tuhaf bir şekilde yankılandı. “Hâlâ anlamadın mı? Onlar sana yardım edemez.” Bir an duraksayıp ekledi. “*Hiç kimse* sana yardım edemez.”

Çıglık atmaya devam ediyordum. İkimiz yatağın iki ucunda dururken beni yatağın üzerinden sertçe kendine doğru çekti. Baca-

ğım yatağın kenarına çarptı ancak beni bir çöp poşetiymişim gibi yakınına doğru çekiştirmeyi başarmıştı. “Bırak beni!” diye bağırdım. Diğer elimi yumruk yapıp koluna doğru savurdum ama tutuşu biraz bile gevşemedi.

En yakında onların odaları olduğu için, “Gökhan! Çağrı!” diye bağırdım çaresizce. Ses tonumun yüksekliği boğazımı acıtsa da kapı açılmadı. Ben çığlık atmaya devam ederken Ölüm’ün diğer eli ağzımın üzerine kapandı.

Gözlerim irileşirken bana neler yapabileceğini fark ettim. İstemsizce nefes aldığımda aldığım tuhaf koku beni duraksattı. San-ki bir şeyler... yavaşlamamı söylüyordu.

“Bu kadar yeterli, kelebeğim,” dedi Ölüm duygusuz ve yapay sesiyle. “Seninle çatı katında ufak bir işimiz var. Diğerlerinin de oyunun bir parçası olmasını istemeyiz, değil mi?”

Konuşmaya çalışmak için ağzımı araladığımda koku daha da içime doldu.

Damarlarımdaki kanın yavaşladığını hissettim.

Bunu daha önce üzerimde kullanmıştı. Piç kurusu beni *uyuşturuyordu*.

“İşte böyle,” diye mırıldandı.

Gözlerim geriye doğru devrildi. Görüşümden o tuhaf maskesi silinirken beni karşılayan tek şey karanlıktı.

GÜN 84

*“Sen aynadaki yansımansın, keleşim.
Beni sadece sen anlayabilirsin.”*

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
24 Temmuz 2021*

Gözlerimi araladığımda bilincimin bir süredir yerinde olmadığı gerçeğinin yüzüme sert bir rüzgâr gibi çarpması, bana var olduğumu hissettiren tek şeydi.

Burnumdan aldığım hızlı nefesler göğsümü sıkıştırıyordu, yine de bedenimi tam olarak hissedemiyordum. Sanki tüm vücudumu ele geçirmiş bir uyuşukluk hissi, gözlerimi sağdan sola çevirişimi bile yavaşlatıyordu. Buna rağmen hiçbir panik duygusu hissetmiyordum. Ya da... hissedemiyor muydum?

Gözlerimi karanlığın içinde gezdirip herhangi bir eşya ve insan görmeye uğraşıyor, neler olduğunu anlamlandırmaya çalışıyordum.

Kırpiklerimi kırıştırırken bedenimi bir bütün olarak hissetmek için çabaladım. Bir an bacağımın varlığını hissediyor, bir an kolumu hissediyordum fakat bir bütün olarak sanki bedenim yoktu. *Sanki...* Tüm uzuvlarımı benden alıp koparmışlardı ama onlarla olan bağlantımı kesmemişlerdi.

Zihnimin bulanıklığı beni sarhoş etmiş gibiydi. Gözlerim görüyordu ancak ne gördüğümü algılamakta güçlük çekiyordum. *Neredeydim?* Soru bir ipe asılmış gibi zihnimde çarpıcı bir şekilde duruyordu ama bir cevabı yoktu.

Nefes alma ihtiyacıyla yanıp tutuşurken dudaklarımı araladım. Ağzımın içine bir nefes çektiğimde pek bir yararı olmadı. Kafamı toplayamıyordum.

En son ne olmuştu? Neden her taraf karanlıktı ve hiçbir şey göremiyordum? Gözlüğüm...

Gözlüğümün ağırlığının burnumda olmadığını o zaman fark ettim. Görmemi engelleyen tek şey karanlık değildi, göremiyor olmam en büyük nedendi.

Etrafı görmeye çalışmayı bırakıp bedenime odaklandığımda rahatsız edici sertlikte bir sandalyede oturduğumu fark ettim. Sandalyenin sırt kısmı girintili çıkıntılıydı, iyice sıskalaşmış sırtıma batıyordu. Kollarım, sandalyenin kollarının üzerindeydi. Bileğim-de hissettiğim baskı ellerimin bağlı olduğunu bana ispatlasa da oluşmasını beklediğim o gerginlik hissi damarlarımı ele geçiremiyordu.

Titreyen parmak uçlarımı ahşabın üstünde gezdirip sandalyenin tırtıklı zeminini hissederken ellerimde bile bir uyuşukluk vardı.

Seni bayılttı, diye fısıldadı zihnimdeki o tanıdık ama yabancı ses. *Onun elindesin. Yine.*

Gerçekleri önümden silen şey, zihnimdeki sis perdesiydi. Sis dağılmaya başladıkça buraya nasıl geldiğimi anlatan o anlar gözümün önünde tekrar canlanmaya başlamıştı.

Ölüm odama gelmişti.

Tekrar beni aynı şekilde bayıltmıştı. Aldığım koku, ondan kaçmaya çalıştığım gün üzerimde kullandığı maddeyle aynıydı.

Değişen hiçbir şey yoktu. Yine Ölüm'ün elinde yalnız başımaydım. Nerede olduğumu bilmiyordum.

Görmeyen gözlerime rağmen inatla bir şeyler görmeye çalışarak etrafa bakınmaya devam ettim. Ancak ne bir hareket ne de bir yaşam belirtisi görebiliyordum. İçinde bulunduğum şey bir odaysa odanın hatlarını bile seçemeyecek kadar acizdim.

Sadece sessiz bir karanlık vardı.

Boş bir çabayla bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştığımda bunu istediğim gibi gerçekleştiremedim. Bedenim bana ait değildi. Vücudumda zayıf düşmüş tüm kaslarım sanki birlik olmuş, bana direniyordu.

Belirsizliğin yarattığı korku, boğazımı tıkayan bir yumru gibi ruhumda ve bedenimde belirmeye başladı.

Baygın taklidi yapmam mı daha mantıklıydı, yoksa birilerine seslenmeli miydim?

Dur, diye fısıldadı o ses. *Oyun, oyuncu katıldığında başlar.*

CAMBAZ

Bunu çoktan unuttun mu? Oyunun başlaması için senin uyanman gerekiyordu.

Zihnimde yankılanan ses bana aitti ama daha sert bir şekilde yontulmuştu ve sanki yaşayacağım her şeyin sonunu şimdiden biliyordu.

Elimde olan zamanı boşa harcamamaya karar verdim. Düzenli nefes alıp verirken bacaklarımı, kollarımı ve parmaklarımı yavaş yavaş oynatıp bedenimi iyice hissetmeye çalıştım. Zaten karanlığın, hiçliğin ve bilinmezliğin ortasında ne olacağını bilmezken yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

Bağlı bir haldeyken bana yapabileceklerini düşünmemeye çalışıyordum. Bu düşüncenin varlığı bile sırtımdan aşağıya beni titreten bir ürpertinin yayılmasına yetmişti.

Zaman ilerlemeye devam etti fakat saatin içinde yelkovanın kaç tur attığını tahmin edemedim. Gerginlikten saniyeleri bile sayamıyordum.

En sonunda bir şeyler olacağını bana hissettiren tek şey, duyduğum ufak tıkırtı sesi oldu. Omuzlarım iyice gerilirken bir anlığında olsa içeriye loş bir ışık girdi. Gözlerim hemen ışığın geldiği yöne doğru çevrildiğinde tek seçebildiğim içeriye giren iki-üç bedenin bulanıklığı oldu. Midem ağzıma gelirken kusmamak için zorla yutkundum.

“Kimsiniz siz?” diye sormayı denedim ama sanki dilim boğazıma kaçmıştı. Dudaklarımı aralamama rağmen en ufak bir ses bile çıkaramadım. Tek tepkim nefeslerimin kontrolsüzce gürültülü bir hal alması oldu.

Işık yok olduğunda bu sefer öncekinden de karanlıktı. *İki...*

Hayır, adım seslerini say.

Üç kişilerdi. Üçü de bana yaklaşıyordu.

Yanıma geldiklerini göremedim ama bir şekilde hissettim. İnsan olduklarını belli eden nefeslerine ait o sıcaklığın bir şekilde etrafımı çevirdiğini hissedebiliyordum.

Konuşmam mı gerekiyordu?

Neden gelmişlerdi?

Ölüm’ün ta kendisi de burada mıydı, yoksa yanımdakiler sadece onun maskelileri miydi?

“Merhaba, Ahsen Hanım,” dedi bir kadın sesi. Kadının kelime-

leri söyleyiş şekli bir haber spikerinin konuşması kadar düzgündü. Bu nedensizce ürpermeme neden oldu. “Sizden giyeceklerinizi seçmenizi isteyeceğiz. Mor bir *crop* ile mavi bir kot şort mu tercih edersiniz? Yoksa siyah, vücudu saran elbisenin üzerine mor bir blazer ile zarif ve güçlü bir hava mı yakalamak istersiniz? Ah, mor bir bluzla tamamlanan siyah etek kombinimiz de mevcut.”

Burada ne haltlar dönüyor?

Kafa karışıklığım kaşlarımın çatılmasına neden olurken, “Hiçbiri,” dedim tek nefeste. “Burada neler oluyor?” Bir yandan ise bunun zorunlu tutulması halinde *-ne de olsa sandalyeye bağlıydım-* neyi seçmemin daha mantıklı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ölüm’den vücudumun tüm parçalarını saklamak istiyordum. Aynı zamanda rahat hareket edebileceğim bir şeyler olmalıydı.

“Maalesef birini seçmek zorundasınız,” dedi kadın aynı spiker tonlamasıyla. “Yoksa bir sonraki adıma geçemeyiz.”

“Bir sonraki adım ne?” diye sorarken vücudumu yavaş yavaş hissedebilmeye başlamıştım.

“Sizi temizlemek ve süslemek.”

Kaşlarım iyice çatılırken midem ters döndü. “Ne için?”

Kadm cevap vermediğinde sertçe yutkundum. Bir seçim yapmak beni sonsuza kadar bu adımda tutabilseydi, hiçbir şey seçmezdim. Fakat oyunun kurallarına uymamam Ölüm’ü sınırlendirebilir ve... zarfa yazdığım isme zarar verebilirdi.

“Mor *crop*,” dedim tek nefeste. “Ve kot...”

En rahat koşabileceğim kıyafet buydu.

“Seçiminiz için teşekkürler.”

Beklediğim şey bileklerimin ve bacaklarımın çözülmesiydi. Böylece kıyafetleri giyebilirdim. Oysa yaşanan şey, beklediğimden çok daha farklıydı. Bacaklarımı sandalyeye bağlayan ipi çözdüklerinde iki çift el çoktan altımdakini çıkarıp şortu bacaklarımdan geçirmişlerdi. Kalçamı sandalyeden ufak da olsa kaldırıp şortu vücuduma tamamen geçirmeleri konusunda onlara yardım ettiğimde ise ödülüm ayak bileklerimin tekrar sandalyeye bağlanması oldu.

Bana dokunan yabancı eller midemi bulandırıyor. Gereğinden uzun süre vücudumda kalmıyorlardı bile. Yine de kişisel alanım tamamen işgal altındaydı. Yüzümü basan sıcaklık nefesimin daha da kontrolden çıkmasına neden oluyordu.

El bileklerimi çözdüklerinde onları kışkırtacak bir hareket yapmadım. Kollarımı hafifçe kaldırıp üzerimdekini çıkardıklarında sadece sertçe yutkundum. Üzerime geçirilen *crop* göğsümü tamamen sarmıştı. Nasıl görüldüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Şimdi ikinci aşamaya geçiyoruz.” Konuşan yine spiker sesli kadındı. “Sizi temizleyeceğiz ve saçlarınızı yapacağız. Bunun için gözlerinizi bağlayacağız.”

“Ne temizliği?” derken midem ağzıma gelmişti. Beni *yıkayacaklar* mıydı?

“Kıllarınız efendim,” dedi aynı kadının sesi. “Böyle bir kıya-fete uygun değil.”

“Bana dokunmanızı *istemiyorum*,” dedim istemsizce yükselen sesimle. “Nasıl gözüktüğüm umurumda değil. Ellerinizi üzerimde istemiyorum.”

“Kimsenin amacı size temas etmek değil. Size gereğinden fazla dokunmamız yasaklandı.”

Midemdeki girdap daha da büyüdü. “Umurumda değil,” derken inatçı bir çocuk gibiydim. “Bana *dokunamazsın*.”

“Maalesef ki kabul etmemeniz, olacakları değiştirmeyecektir. En sonunda, her şekilde Efendi Ölüm’ün istediği olacaktır. Sadece uyum sağlamanızı ve kendinizi gidişata bırakmanızı öneririm.”

Gözlerimi bir bezle bağlamalarına engel olamadım. Burnumun ucuna kadar inen kumaşın yapısı tenimi acıtacak cinsten değildi ve sertçe bağlanmamıştı. Kadının söylediği gibi ışık açıldığında burnumun hizasından gözlerime vuran ufak ışık huzmesiyle bunu fark edebilmişim. Yine de hâlâ hiçbir şey göremiyordum ve seçemiyordum.

Elleri *her yerdeydi*. Diğer maskeliler hiç konuşmamıştı. Kadın mı, erkek mi olduklarını bile bilmiyordum ancak elleri *benim* üzerimdeydi. Gözlerimi sımsıkı kapatıp her dokunuşlarında bu işken-cenin bitmesini diledim.

Neyse ki kılardan kurtulmak için ağda yapmıyorlardı. Tüm bu rezilliğin üzerine acı çekmek istemiyordum. Sıcak, kaygan bir şeyle tenimi ovaladıktan sonra üzerinden geçiyorlardı. Muhtemelen sadece jiletli.

Kollarımın tamamı ilk biten kısımdı. Koltuk altımı almak üzere kollarımı yukarı çektiklerinde ise tüm vücudumda ağrı hisset-

meme neden oldular. En uzun süren kısım bacaklarım olmuştu. Bedenimi öne kaydırmışlar, şortu daha da yukarıya doğru çekmişler ve o sıcak, kaygan şeyi tenime sürmüşlerdi.

Olayın sadece jilet ve eldivenli ellerden ibaret olduğunu biliyordum.

Bir kuaförde değil, psikopat insanlarla dolu bir toplulukta olduğumu da biliyordum.

Yine de bilinmezlikten beni kurtaran bu aptal farkındalıklar, her şey bitmeye yakınken kuru kuru öğürmeme engel olmamıştı.

“Tertemiz oldunuz,” diye ilan etti kadın. Sesinde ne coşku ne de herhangi bir duygu vardı. Kurduğu cümleye karşı gülmekle ağlamak arasında kalmışken tek yapabildiğim şey burnumdan alaycı bir ses çıkarmak oldu. Kollarımdan dolayı Daire 13’te defalarca kez rahatsız hissetmiştim... Düşününce hissettiğim rahatsızlık kulağa komik geliyordu.

Bileklerimi tekrar sandalyeye bağlamadılar ama ufak ışık huzmesinin tamamen yok oluşunu fark etmiştim. Işık tekrar kapandığında kadın bir kez daha konuştu. “Saçınıza ufak bir dokunuş yapacağım.”

Tepki vermedim.

Bu sefer fikrimi sormayacak mıydı?

Hem kadına hem de içimdeki sese cevap verdim. “Ne zaman gerçek bir seçim şansım oldu ki?” Cevap belliydi. Sadece intihara kalkışırken bir seçim şansım olmuştu. O zaman bile seçtiğim sonuç istediğim gibi olmamıştı.

Saçıma bir sürü şey sıktılar. Hafif, güzel bir koku burnumu doldurdu. Tarakla saçımı tararlarken birbirine girmiş saç uçlarındaki düğümleri nazikçe koparmış oldular. Saçımın ortadan ikiye ayrılışını hissettim. Daha sonra başka bir fıs fıs daha sıkıldı ve bir el nazikçe saçımın iki yanından da ufak bir parça saç ayırdı. Ne yaptığını anlamak için bir süre durmam gerekti. En sonunda anladığım şey saçımın örüldüğüydü.

Eller üzerimden tamamen geri çekildiğinde benden bir adım uzaklaşan adım seslerini duydum. “İşbirliğiniz için teşekkür ederiz,” dedi aynı kadın.

Boğazım düğümlenirken, “Gözlük,” dedim olabildiğince sakın

bir sesle. “Bana gözlüğümü verebilir misiniz? Nasıl olduğumu görmediğim sürece bunun hiçbir anlamı yok.”

Hiç kimse bana cevap vermedi. Elbette, istediğimi de vermediler.

Adım sesleri gittikçe benden uzaklaştı. Kapının açılma ve kapanma sesi arasında neredeyse hiç zaman dilimi yoktu.

Gitmişlerdi.

Ellerimi ve bacaklarımı oynatıp beni tekrar bağlayıp bağlamadıklarını kontrol ettim. Bağlamamışlardı. Gözümü örten bezi çıkarıp yere attım. Tereddüt içinde ayaklarımı yere basıp ayağa kalktığımda hiçliğin ortasındaydım. Kafamı aşağı eğip ayaklarımda olan ayakkabıyı anlamaya çalıştım. Eve geldiğim ayakkabıları değil, siyah bir spor ayakkabı giyiyordum.

Kapının olduğu yöne baktığımda kapıyı seçemedim. Göremiyor olsam da kapıyı bulmam o kadar da zor değildi. Duvara ulaştığımda el yordamıyla kapıya denk gelene kadar duvar boyunca yürüyebilirdim.

Kapı nereye çıkıyordu? Ölüm’ün benden beklediği şey kapıyı açıp çıkmam mıydı, yoksa burada saklanmam mıydı? Beni ne bekliyordu ki?

Yüksek sesle, “Ne yapmamı bekliyorsun?” diye sordum karanlığa doğru. “Bu sefer ne tür bir oyun oynuyorsun?”

Cevap gelmedi. Cevap gelmese bile oralarda bir yerlerde beni izleyen, sesimi ona ulaştıran kameralar olduğunu biliyordum. Bu kameraların asılı olduğu silahlar da üzerime doğrultulmuş olmalıydı.

Gözüme kestirdiğim bir yöne doğru yürürken ellerimi öne uzattım. Sonuçta odada eşya olup olmadığını bilmiyordum ve bir şeylere çarpmak istemiyordum.

Yavaş adımlarla dikkatle ilerlerken hâlâ ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyordum.

Işık birden parladı.

Gözlerim kısılrken anında duruşumu dikleştirdim. Tetikteydim. İlk iş etrafıma bakmak oldu. Etraf hep aynı renk bulanıklıkla doluydu ve büyük gözüküyordu. Tavan hariç her yer beyazdı. Tavan siyah ya da başka bir koyu renkteydi. Her şey sadece bulanıklıktan ibaret olduğundan dolayı hiçbir şeyden emin olamıyordum.

Aydınlanan şey odanın tavanı ya da herhangi bir ışık değildi. En çok parlayan kısım duvar gibi gözüküyordu.

Gözlerimi kırıştıtırıp ışığın kaynağına doğru yürümeye başladım. Ben ilerledikçe bulanıklıkta da ufak değişiklikler oluyordu. Işığın etrafına sarıldığı şeyin bir ayna olduğunu anlamam için iyice dibine girmem gerekmişti. Elbette aynada kendi yansımamı göremiyordum ama genel hatları seçebiliyordum.

Aynanın etrafındaki ışık söndü.

Kafamı çevirdiğimde odanın içinde, duvar hizasında parlayan başka bir şey fark ettim. Adımlarım o tarafa yönelirken derin bir nefes aldım.

Bu sefer ışıkların yandığı yer, siyah bir bulanıklıktı. Bu, maskelilerin girdiği ve çıktığı kapı olmalıydı.

Elimi kapıya uzattım. Parmaklarımı aşağıya doğru kaydırarak kapının kolunu bulduğumda duraksadım. Buradan çıkmak bana ne kazandıracak ya da ne kaybettirecekti? Ölüm beni oyuncak bebek gibi giydirmişken bana nasıl bir oyun oynatmayı planlıyordu?

Bu odada sonsuza kadar saklanamayacağımı biliyordum. Önceden olsa odanın bir köşesine çöker, gerekirse sandalyeyi devirip yerde öylece yatar, ağlar ve bağırdım. Ancak artık bazı şeylerin elimde olmadığının farkındaydım.

Oyunun bitmesini istiyorsan, oyunu oynamak zorundaydın.

Kapı kolunu aşağı doğru bastırıp ittirdiğimde gözlerim açılan yeni odaya çevrildi. Vücudum gerginlikten kaskatı kesilmişken loş bir ışık beni karşıladı. İyice geriye ittiğim kapı, odanın tamamının bulanık görüntüsünü bana sundu.

Oda tasarımı biraz daha farklıydı. Tavanda ve duvarlarda görebildiğim tek renk her şeyi yutmuş gibi gözükken siyahtı. Odanın her yerindeki ufak lambalardan etrafa loş bir ışık saçılıyordu. Led ışıkları andırıyorlardı. Fakat bunların küçük ampuller mi, mumlar mı, yoksa gerçekten led ışıklar mı olduğunu göremiyordum.

Odanın tamamen siyah olması, odanın büyüklüğünü görmemi engelliyordu. Hatta başka bir kapı olup olmadığını da seçemiyordum. İçeri girip yavaş yavaş adımlarken odanın ortasında büyük bir yer kaplayan eşyanın, uzun bir masa olduğunu tahmin ettim. Uzun masa boş değildi, üstü muhtemelen bir sürü tabakla doluydu çünkü karışık yemek kokuları burnuma ulaşmayı başarmıştı.

“Hiçbir şey göremezken bile her şeyi görüyorsun,” dedi tuhaf ve mekanik bir ses. İrkilerek sesin geldiği yöne, sola doğru döndüğümde gözlerimi kısıp orada olan Ölüm’ü görmeye çalışmama rağmen buna tezat olarak geriye doğru adımladım. “Fakat beni yine göremiyorsun.”

İşte oradaydı. Maskesinin detayları ben gözlüksüzken belli olmuyordu fakat yüzü kapalıydı. Üstünde mor bir... ceket mi vardı? Algılayamıyordum. Fakat onun da giydiği şeyin rengi mordu.

“Neden buradayız?” diye sordum cesaretimi toplayarak. “Gözlüğüm yok, hiçbir şey göremiyorum. Ve ne olacağı belirsiz bir oyun için beni giydirip hazırlıyorsun.”

“Ne giyersen giy, Ahsen kadar güzel olamıyorsun,” diye yanıtladı Ölüm tuhaf bir sesle. “Yine de sende onu bulmayı denedim. Derinlerde bir yerde, ondan bir parça kalmıştır diye.”

“Ahsen dediğin kişi ben miyim?” diye sordum geriye doğru bir adım daha atarken. “Ben hayatım boyunca hiçbir zaman bu tarz giyinen biri olmadım.”

“Artık değilsin.” Bulanıklık doğrulduğunda kaşlarım iyice çatıldı. Bana yaklaşırken bir anda durduğunda yine aramızda büyük bir mesafe bırakmıştı. “Senden bir şey istemiyorum,” diye devam etti Ölüm. “Sadece seninle güzel bir yemek yemek ve konuşmak istiyorum.”

“Ben hiçbir şey göremiyorken mi?” Sinirlerim o kadar bozulmuştu ki, dolmuş gözlerime az kalsın kahkaham eşlik edecekti. Kırpiklerimi yavaşça kırıştırarak o görmeden gözlerimin ıslaklığını dağıtmaya çalıştım.

“Beni görmene gerek yok,” dedi Ölüm yavaşça. Sesinde bir parça alay vardı. “Ne de olsa ben de sende *onu* göremiyorum.”

Bir sessizlik oluştu.

Ölüm ilk defa sakın gözüküyordu, daha doğrusu sesi öyle geliyordu. Ya da deliliği yine orada bir yerdeydi ama bu sefer benden iyice saklamıştı. Gözlerim kısılırken kaşlarım daha da çatıldı. Ölüm’ün benimle konuşacak neyi olabilirdi ki? Konuşmak isteyeceği kişi ben *değildim*. İntihara kalkışan, Ahsen diye seslendiği kişiydi.

Onun oyununa nasıl eşlik edebilirdim? Ona istediğini vermeli, cevapların onun hoşuna gideceği şekilde mi söylemeliydim?

Yoksa bu kurduğu yemek oyununu ona zehir mi etmeliydim? Bir keresinde Ölüm cesaretimi sevdiğini söylemişti. İstedğim gibi davranmam bu gecenin sonunu değiştirir miydi?

Bu gecenin sonu neydi ki?

“Yediğim yemeği de mi göremeyeceğim?” diye sorarken sesim düzdü.

“Ayak uydurmakta zorlanacağını düşünmüyorum.” Ölüm’ün sesinde pis bir gülümsemenin izi vardı fakat yüzünü bile hiç görmemiştim. En azından... hatırlamıyordum.

Yaşadığımız ama hatırlamadığım geçmişim, bir ağırlık gibi omuzlarıma çöktü.

Sessiz bir kabullenişle dönüp bir elimi masanın kenarına dayadım ve masanın diğer ucuna ulaşana kadar masaya dokunmaya devam ettim. Sandalyenin bulanıklığını görünce el yordamıyla sandalyeyi çekip oturdum. Sandalyemi masaya yaklaştırmadım. Herhangi bir... kritik anda olabildiğince hızlı bir şekilde sandalyeden kalkmak istiyordum.

Gözlerimi kırıştıtarak etrafıma bakarken Ölüm’ün hâlâ ayakta olduğunu gördüm. Kendi yerine geçmek yerine benim olduğum tarafa doğru yaklaşırken elimden birini çatalların durduğu yere koydum. Hiçbir şey göremiyordum fakat bulanıklıklardan tahmin yürütebiliyordum.

Parmaklarım çatal, kaşık ya da her neyse... onun etrafına dolanmıştı.

Ölüm yanıma yanaştı. “Sadece sana yemek sunumu yapacağım,” dedi değiştirilmiş sesiyle. “Tedbirli olacağın bir durum yok.” Sesi kırılgan mı çıkmıştı?

Konuştuğum kişi Ölüm değil miydi? Yoksa başka bir kişiliği miydi? Sonuçta ne olduğu belirsiz “Kurtarıcı” onun bazı kişiliklerinin kötü olmadığını söylemişti.

Bir an tereddüt ettikten sonra, “Adın ne?” diye sordum tereddütle.

Ölüm tabağıma bir şeyler daha koyarken kıkır kıkır gülmeye başladı. “*Hangisi?*”

Deliliğini tetiklememek için çenemi kapatmaya karar verdiğim an, o an oldu. Ölüm soru soru sormadıkça ben de soru sormayacaktım. Diğer tutsaklardan bu kadar uzakken ve hiçbir şey

görmüyorken onun kurduğu oyunun gidişatını bozup bozmamam gerektiğinden o kadar da emin değildim.

Ölüm işi bittiğinde yerine geçti. Neredeyse onu hiç göremiyor hale gelmiştim. Masanın diğer ucundaki bulanıklıklardan birinden ibaretti. Onu tam olarak görememek, bu neredeyse kör olduğum halimde şükrettiğim tek şeydi.

Gözlerimi tabağa indirdim. Tabağın içi farklı renklerin birleştiği bir bulanıklıktan oluşuyordu. Hiçbir detay göremiyordum, yani ne yiyeceğimi bile bilmiyordum. Ayrıca onun gibi bir delinin kurduğu tiyatro sahnesinde yemek yemenin güvenli olup olmadığı da tartışılırdı.

Ölüm'ün tarafından çatal-kaşık sesi gelmeye başladığında parmaklarımla dokunarak kaşığı bulup elime aldım. Bir süre öylece bekledikten sonra, "Maskeyle nasıl yemek yiyebiliyorsun?" diye sordum tereddütle.

"Maskeyi yeterince takarsan maskenin kendisine dönüşürsün," dedi Ölüm umursamaz bir tavırla. "O ne bir engel ne de benim tenimden ayrı. Benim yüzüm *bu*. Bunu kabullenmelisin."

Bana yemem gerektiğiyle ilgili hiçbir şey söylemeden ya da beni zorlamadan sessizce yemek yemeye devam etti. Bana ulaşan tek şey seslerdi. Kör gibi kendi tabağıma bakmakla yetindim.

Konuşacak çok şeyi varmış gibi hissediyordum ama konuşmak isteyen o olmasına rağmen susan da oydu. Bu durumu anlamaya çok da uzak değildim. Daha önce yaşadığım olmuştu. İnsan bazen en çok konuşmak istediği zaman, en büyük sessizliğe bürünürdü.

Önümde bulanık bir yapboz vardı ve ben hiçbir şey görmeden parçaları birleştirmeye çalışıyordum.

"Yemekleri kendi ellerimle yaptım," dedi Ölüm bir süre sonra. Dakikalardır kıpırdamadan ve hiçbir şey yemeden öylece sandalyede oturuyordum. "Ayrıca insanları yemekle zehirlemek çok sevdiğim bir yöntem *değil*."

"Daha önce yaptın mı?" Sesim kısıktı.

Bir anlık sessizlik oldu.

"Bir insanı yakalamadan öldürmenin en basit yoludur," dedi Ölüm duygusuz bir sesle. Bu tam olarak bir cevap sayılmasa da benim için öyleydi. *Yapmıştı*. Ya da yaptırtmıştı. "Kurbanı öldüren sen olmazsın, onun yemeğindeki olur."

“Ama yemeğini zehirleyen sen olursun,” dedim güçlükle.

“Sorumlu olduğunu düşünüyorsan sorumlusundur. Her şey tamamen sana bağlı. Vicdanın seni kontrol etmeden senin vicdanını kontrol edebilmen gerekir.”

Sustuğunda cevap vermedim. Aramızda ufak bir sessizlik olduğu anda kaşığı tabaktaki rasgele bir şeylere daldırdım. G r n  e göre ölüm için bu konu kapanmamı tı.

“Bir  ocuk tacizcisinin yemeğine zehir katıldığını d   n,” dedi ölüm yava ca. “ ld ğ nde hak etmediğini mi d   n rd n, yoksa onun ölümünü mümkün kılan şey hoşuna mı giderdi?” Aldığı derin nefes, ses değiştirme aygıtıyla gürültülü bir şekilde yankılandı. “Dürüst olmanı istiyorum.”

Çok d   nmeme gerek kalmadı. “Suçunun kesinliğinden eminsek... hak ettiğini yaşadığını d   n rd m.”

Ölüm hafif bir kahkaha attı. Kahkahası ses değiştirici sayesinde tamamen korkutucu bir hal alıyordu. “O ne derdi biliyor musun?”

O dediği kişi Ahsen olmalıydı.

Başımı sağa sola salladım.

“ oktan  lm   olması gerektiğini.”

Geçmişte, onun tanıdığı halimle bu cevabı verebilecek biri miydim? Yoksa sadece kafasında benimle ilgili oluşturduğu profili bana mı tanıtıyordu? Gerçeği bilmek imkânsızdı. Onu tanıdığımı düşünerek içinde bulunduğumuz bu kâbusu anlamlandırmak istiyordum ama ge mi imde kayıp olan o parçanın bulanıklığı, gözlerimin gördüğü bulanıklıktan çok daha beterdı.

Bir zamanlar kim olduğumuzu *bilmiyordum*. Birbirimizi nasıl tanıdığımızı, ne düşünerek ve ne yaşayarak onun gözünün önünde intihar ettiğimi de  yle. Fakat o biliyordu.

O biliyordu.

Önümdeki tabağı bo altmaya odaklanmama rağmen çok da başarılı olamadım. A  değildim. Üstelik tabakta ne olduğunu bile görmüyordum. Bu yüzden her şeyi sağa sola  eki tirip tabağın her köşesinden ka ık almakla yetindim. Ağzımdaki tadın hangi yemeğe ait olduğunu bilmeden olabildiğince yavaş  iğnedim. Hem bir şey sormaması hem de bir sonraki adıma geçmemek için ağırdan alıyordum.

“Eminim neden seninle konuşmak istediğimi merak ediyor-

sundur,” dedi Ölüm sessizliği bozarak. “Ben yemeğimi bitirdim. Sen de öyle. Artık konuşabiliriz. Bu konuşmaya senin en çok merak ettiklerinle başlayabiliriz.”

Asla sonsuza dek kaçamazsın.

“Benim merak ettiklerim mi?” diye sordum.

“Senin bana sormak istediğin hiçbir şey yok mu?” diye soruya soruyla cevap vermekle yetindi. “Ben geçmişimizi hatırlıyorum. Sense nasıl biri olduğunu bile hatırlamıyorsun.”

Boğazım düğümlendiğinde sertçe yutkundum. Keşke ağzımda kalan yemek tadını silmek için bir bardak su içebilseydim. Fakat göremiyorken el yordamıyla bardak bulmakla uğraşmak istemiyordum.

“Ben... Sadece...” Merak ettiğim ne vardı ki? “Biz arkadaş mıydık?”

“Öyleydik.”

“Gözünün önünde intihar mı ettim? Yazılanlar doğru muydu yoksa... Hepsi senin planının bir parçası mı?”

Ölüm küçümseyici bir ses çıkardı. “Sözde ‘*planımın*’ hiçbir adımı yalan içermiyor. Kendini zeki mi sanıyorsun?”

Aşağılaması boynumdan yukarıya bir ateş yükselmesine neden olurken burnumdan derin bir nefes alıp verdim. “Seni suçlamaya çalışmıyorum,” dedim alttan almaya çalışarak. “*Gerçekleri* bilmek istiyorum. Sorduğun her soru benim için bomboş. Bir şeyleri unuttuğunu bilen ama neyi unuttuğunu bilmeyen birine ne unuttuğunu sormaya benziyor bu. Sana cevap veremem çünkü hatırlamıyorum.”

Ben cümlemini bitirir bitirmez, “Biliyorum,” dedi Ölüm. “Tüm bunlar yaşandı.” Sesi yükselmişti. “Hatırlayan tek bir kişi kaldı. O da benim. Ama acısını ikimiz de çektik.” Değiştirilmiş sesinde tonlamaları tuhaflaşmıştı. Sanki zor konuşuyordu. “Kalıcı hafıza kaybın olduğunu söylediler. Asla hatırlamayacağına inanıyorlar.”

“Hatırlasaydım ne değişirdi ki?”

“Burada olduğun için yakınmayı keserdin ve burada olmayı, çürümeyi ve gebermeyi biraz olsun hak ettiğini fark ederdin!” Bağırışı masa hariç bomboş odada yankılanırken istemsizce omuzlarım büzüştü.

Alttan mı alacaksın, yoksa ona meydan mı okuyacaksın? Ses

yine oradaydı, benimle konuşuyordu. *Kalpsiz birinin kalbine ulaşmaya mı çalışacaksın, yoksa hükmeden birine kafa mı tutacaksın?*

“Sen ne istiyorsun?” diye mırıldandım. “Burada olmayı kabul lenmem, senin için yeterli olur muydu?”

Ölüm anında cevap veremedi. “Ah, hayır.”

“Seni hatırlamamı mı istiyorsun?”

“Hatırlasaydın da bir şey değişmezdi. Bir zamanlar tanıdığın o kişi artık yok. Sen nasıl kendi parçanı kaybettiy sen, ben de o parçamı kaybettim. Senden tek farkım, neyi kaybettiğimi hatırlıyor olmam.”

“Beni kaybetmişsin,” diye mırıldandım. “Ve kendini...”

“Sen sadece bir başlangıçtın,” dedi Ölüm alayla. “Asla o kaybın tüm nedeni olabilecek kadar önemli değildin.”

“Belki de seni hatırlamamı isteme nedenin, kendinin nasıl biri olduğunu çoktan unutmuş olman,” dedim hafifçe öne eğilirken. Ona meydan okuyabilir, içinde bir insanlık kalmışsa ona ulaşmaya da çalışabilirdim. *Kurtarıcı* onun içinde iyi bir kişilik olduğundan bahsetmişti. “Olmak istediğin kişi olduğuna emin misin?”

“Eminim,” dedi Ölüm zehir gibi bir sesle. Tuhaf bir şekilde aniden, zorlama bir kahkaha patlattı. “Seni öldürmek istiyorum. Diğerlerini öldürmek istiyorum. Hepinize günahlarınız kadar acı çektirmek istiyorum.”

Onu neyin sinirlendirdiğini, hangi cümlemin içinde bir yerlere dokunduğunu anlayamıyordum. İstekleri çoktan duyduğum ve bildiğim şeylerdi. Temiz bir şekilde yapacağını bilsem, beni öldürmesine karşı en ufak bir korku duymazdım. Diğerlerini öldürmek istemesi ise...

Korkutucuydu.

Dünyanın onlarla daha güzel olduğuna inanıyordum.

“Seni mahvetmek istiyorum,” dedi Ölüm aynı tehditkâr ses tonuyla. Fakat sesi bir an sonra alçaldı. “Diğer yandan seni her şeyden *korumak* da istiyorum. Ölümünün elimden olmasını istiyorum ama biraz olsun elimde yaşamayı da istiyorum. Seni yaşatamayan biri, nasıl seni öldürebilir ki?”

“Yaşayamadığında intihar etmek istemez misin?” dedim dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtıktan hemen sonrasında. “İki kere intihara kalkışmamın nedeni bu değil miydi? İlkini hatırlamasam da... ikincisini hatırlıyorum.”

Senin neden olduğun intiharı hatırlıyorum.

“Hayır, anlamıyorsun...” Sesi titredi. Bir an sonra masanın karşısında belli belirsiz bir bulanıklığın hareket ettiğini gördüm. Kırılma sesi kulaklarımı doldurduğunda ellerim istemsizce kulağıma doğru uzandı. “Aptal orospu!” diye kükredi. “Neden bana onun yaptıklarını söylemedin?”

Ellerimi kulaklarımdan aşağıya doğru indirirken, “Neyden bahsediyorsun?” diye bağırarak karşılık verdim. Sandalyemden kalkmalı mıydım? Nereye kaçacaktım ki?

“Üvey abinin yaptıklarını ya da babanın yanında kalırken neler yaşadığını bana anlatmamıştın!” Sanki... buna alınmış gibi konuşuyordu. Sanki benim hakkımda bilmediği hiçbir detay olamazdı. Sanki zamanında ona her şeyi anlatmıştım ve bilmediği şeyler olması onu çılgına çevirmişti.

“Sana ne anlatıp ne anlatmadığımı hatırladığımı mı sanıyorsun?” Sesim onunla aynı tona yükselmişti. “Seni çoktan unuttuktan sonra tacize uğradım ben! Ne bekliyordun? Büyülü bir şekilde seni hatırlayıp seni bulmamı, her şeyi sana anlatmamı mı? O gün annenin öldüğü gündü ve yanıma geldiğinde sadece kendi acını anlattın bana. Üstelik ne halde olduğumu görmüştün.”

“Kes sesini!” diye kükredi. Masada bir şeyleri daha fırlattığında çıkan ses irkilmeme neden oldu. “Bana, beni unuttuğunu söylemişlerdi ve ona göre davrandım. Annen uzak durmamı istedi ve ben de uzak durdum! Seni özlememe rağmen yanına bile yaklaşmadım! Beni unuttuğunu bilirken neden o halde olduğunu mu soracaktım? Sormak aklıma gelmedi mi sanıyorsun?”

“Geldi mi?” Az önce o zamanki halinden bir yabancından bahsediyormuş gibi bahsediyordu fakat şimdi o kişinin *kendi* bedeninde olduğunu kabullenmiş gibiydi. Siktir, *gerçekten* birkaç kişiliği vardı.

Ölüm’le ilgili duyabildiğim tek şey sesli nefes alış verişleriydi. Ses değiştirici cihaz aldığı nefesleri insanlıktan çıkmış bir sese dönüştürüyordu. Yine de kriz geçirircesine nefeslendiğini anlayabiliyordum.

IŞIL LİMAE

“Adın ne ki senin?” diye sordum tereddütle. “Biraz önce kendinden ‘o’ diye bahsediyordun ama az önce...” Duraksayıp sertçe yutkundum. “Adını hatırlamama izin ver.”

Hasta olduğunu bilmeyen bir hastaya bir şeyleri fark ettirmek kulağa mantıklı gelmiyordu. Kişilik bozukluğu olduğunu bilmeyen birine bunu fark ettirmek ise... Farkında olup olmadığını bile anlamamıştım ki.

Bu soruya cevap vermesini beklememeliydim. Daha önce adını sorduğumda, “Hangisi?” diye cevap vermiş olsa da durumun tam olarak farkında olması imkânsızdı.

“Bu evde bana, yaşadıklarımın daha da beterini yaşattın sen,” dedim sakince. Sandalyeyi geriye itip temkinli bir şekilde ayağa kalktım ve birkaç adım geriledim. Kalp atışlarım tüm vücudumda yankılanacak kadar gürültülüydü. Göremememin neden olduğu belirsizlik beni geriyordu.

“Ben sana hiçbir şey *yaşatmadım*,” derken kelimeleri birer tıslama gibi çıkıyordu. “Sen ne yaşayacağını kendin seçtin!” Sesi alçaldı. “Buraya kendi ayaklarınla geldiğini unuttun mu, aptal?”

“Her gün hatırlıyorum.”

“Eminim her dakika o güne içinden gizli gizli küfrediyorsundur.”

“Evet.”

“Bu kadar çok düşünmene gerek yok. Eninde sonunda ait olduğun kişiye geri dönersin,” dedi Ölüm. Sesi bana yaklaşıyordu. “Sen sadece ait olduğun yere geri döndün.”

“Sana ait değilim.”

“Geçmişimiz tamamen bana ait,” dedi alçak ve zehirli bir sesle. “Ve sen, geçmişini aşamayan aptal, geçmişine aitsin. Ben kafanın içinde eksilen her şeyi tamamlamak için buradayım.”

“Bunu nasıl yapacaksın?” diye sorarken Ölüm’ün bana doğru yaklaşan bulanıklığını seçebildim.

“Yöntemleri bana bırak, kelebeğim.” Kıkırdadı. “Seninle işim bittiğinde tüm zaman dilimlerin mahvolmuş olacak. Geçmişten, şimdiden ve gelecekten... hepsinden nefret ediyor olacaksın. Hepsinde acı çekmiş olacaksın.”

Geçmişimizi bana anlatacağını sanmıştım. Oysa Ölüm karşımda durmuş yine bana tehditler savuruyordu. “Buraya gelmeden

önce de hayatım öyle bir durumdaydı,” dedim bana yaklaşan bulanıklığa bakarken. “Çok çabalaman gerekmeyecek.”

“Şimdi ölmek ister misin?” diye sordu Ölüm aniden. Benden birkaç adım uzakta durdu.

“Tek bir kurşunla mı?” diye sordum tereddüt etmeden.

“Evet, temizce.”

“Cevabımın bir anlamı yok,” dedim omuz silkerek. “Her şey senin elinde.”

Ölüm cevap vermeden öylece durdu. Bulanık bedeninde bile en ufak bir kıpırdama yoktu. Beni öldürme teklifinin beni yeterince korkutmuş olmamasına mı, yoksa bu kadar yorgun hissetmeme mi üzülsem bilemiyordum. İçimde tuhaf bir boşvermişlik vardı. Bana olan nefreti ve yükselttiği sesi kalp atışlarımı hızlandırıyor, soğuk soğuk terlememe neden oluyordu. Yine de tüm bunların betterini daha önce bana yaşatmışken yeterince *korkamıyordum*. Temiz bir ölüm kulağa güzel geliyordu.

Ruhumun bir kısmını kaybetmiştim.

“Yanlış cevap,” dedi Ölüm dilini şaklatırken. “Bir şeyler senin elinde.” Bulanık bedeni bana yaklaşırken yerimden kıpırdamadım. Ya da kıpırdayamadım... Sanki ayaklarım yere çakılmıştı. Elimi kaldıracak gücüm bile bir anda vücudumdan çekilmişti.

Ölüm önümde belirdiğinde bir anda eli saçlarımı kavradı. İri eliyle, azarlanması gereken bir evcil hayvanmışım gibi kafamın arkasından tutarken bu sefer kaçmaya çalıştım.

“Bırak lan!” diye bağırırken ondan uzaklaşmaya çalışıyordum. Fakat ben uzaklaşmaya çalıştıkça elini örgüme iyice dolayıp beni sıkıca tuttu.

“Kıpırdamayı kes!” derken sesi yükselmişti. Ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ancak Ölüm’ün saçımdan sertçe çekişiyle bedenim ona doğru savruldu. Saç köklerimin kopuşunu hissederken çığlık attım.

Kaybettiğimi düşündüğüm, ruhumdaki korku taşıyan o parçam o anda bana geri döndü. Gözlerimden yaşlar boşanırken, “Piç kurusu!” diye bağırdım. Canımın ne kadar acıdığıyla ilgili sızlanmak dudaklarımın ucuna kadar geliyordu fakat karşımdaki kişi Ölüm’dü. Saçlarımı iyice çekerken dudaklarımdan acı dolu bir bağırış daha yükseldi.

IŞIL LİMAE

Bırakması için yalvarmak istiyordum ama bunu yapsam bile bırakmayacaktı.

Bu yüzden tüm aciz kelimelerimi zorla yuttum. Sadece her çe-kişinde istemsizce bağırmaya devam ettim. Sırf saç köklerimdeki acının azalması için ellerimle yerden destek alarak bedenimi onun gittiği yöne itmeye çalıştım.

Ölüm masanın üzerindeki örtüyü çekip her şeyi yere devirdi. Çıkan cam kırılma sesleri ve takırtılar dizlerimin üzerinde sürünürken doğrulmaya çalışmama neden oldu. Bir an sonra masanın üzerine serilmiş olan tek şey *bendim*.

Ölüm'ün gölgesi üzerime düşerken bulanık, titreşen bedenine bakakaldım. Elleri boğazımı kavradığında aldığım nefesler tıkan-
dı.

“Sana ölümü dilemeyi yasaklıyorum!” diye kükredi yüzüme doğru. “Canını acıtan herkesten intikam almadan *ölmeyeceksin*. Beni duydu mu? Herkes yaşattığını yaşamalı, kelebeğim. *Herkes*.”

Kendi kendine güldü.

“Her şeyi hatırlamalısın. Beni hatırlamalısın. Yüzümü hatırlamalısın. Bir katil olduğunu, annemin ölümüne neden olduğunu hatırlamalısın. Daha suçu bile kanıtlanmamışken ölmemeliydi. Anlıyor musun?”

Nefes almaya çalışarak çırpınırken bacaklarım can havliyle onun bedenini kendi bedenimden olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyordu. Tüm çabalarıma rağmen tekmelerim onu yerinden bile kıpırdatmamıştı. Onun kadar güçlü değildim.

Acizlik gözyaşlarımın artmasına neden olurken boğazımdan tuhaf sesler yükseldi. Söylediği hiçbir şeye odaklanamıyordum. Sadece nefes almak istiyordum.

“Senin bana sorduğun birkaç soruyu sana soralım,” dedi Ölüm donuk, mekanik sesiyle. “Bana *âşık* mıydın?”

Elini boğazımdan biraz olsun çektiğinde hızla nefes aldım. Boğazımdan dökülen öksürükler masanın üzerinde yamulmama neden olurken hıçkırmaya başladım. Başımı güçlülle sağa sola salladım.

“Beni seviyor muydun?”

Daha da gürültülü bir şekilde ağlamaya başladığımda hıçkırık-

larımın sayısı da arttı. Parmak uçlarımdaki o uyuşukluk geri gelmişti. “İlk... İlk arkadaşım değil miydin?” diye sordum güçlükle. Sesim titrerken gözyaşlarımdan izini taşıyordu. “Ben *yapayalnızdım*.” Yalnız bir insan tek arkadaşını nasıl sevmezdi?

Cevap buydu.

“Ama o *sen* değildin,” diye fısıldadım güçlükle.

Ölüm’ün parmakları boynumdan tamamen uzaklaştığında bacaklarımı hızla kendime çektim. Kafamı tekrar masaya dayayıp tavana bakarak nefes almaya çalışırken bir tür panikatak geçirdiğimi düşündüm. Tüm vücudumun titrediğini hissedebiliyordum.

“Şimdi oyunun diğer kısmına geçelim mi?” Üzerime doğru eğildi.

“Ne istiyorsun?” diye sorarken kelimeleri zor oluşturmuştum. Üzerime eğilmesi neredeyse yüzüne öğürmeme neden olacaktı.

“Işığı takip et.”

Geriye çekildiğinde işe yaramaz bir şekilde masanın üzerinde duran elimin içine bir şey bıraktı. Avucumu anında sıkıtiğında bunun bir gözlük olduğunu fark etmem zor olmamıştı.

Ölüm’ün bulanıklığı önümden silinirken oda karanlığa gömüldü. Gözlüğü yüzüme taktığımda Ölüm’ün uzaklaşırken çıkardığı ayak seslerini bile duymamıştım. Sanki gerçekte var olan biri değildi.

Yerimden kıpırdamadan öylece tavana baktım.

Tavan camdı ve camların ardında İstanbul’un gece göğü görünüyordu. Yıldızlar belirgindi. Tek bir bulut bile yoktu. Yarın hava açık olacaktı. Sadece gökyüzüne bakarak bunu söylemek mümkündü.

Kontrolden çıkmış nefeslerimi düzenleyen şey izlediğim yıldızlar oldu. Eskisinden farklı olan tek şey, artık yıldızların en az birinin benim için parladığına inanmıyordum. Yıldızların o küçük ışıklarının umutsuzluğumun büyüklüğünü ezip geçebileceğine inanmıyordum.

Bir elim boynuma gitti. Ölüm nasıl bir güçle boğazımı bu denli sıkabilmişti?

Beni boğarak öldüreceğini sanmıştım.

Gözlerimi kapatıp birkaç dakika öylece uzandım.

Gücümü topladığımda yıldızlara son bir bakış atıp doğrudum.

Masanın üzerinden inerken gözlüğümün altına parmaklarımı sokup yüzümdeki ıslaklığı temizledim. Tam karşımda başka bir kapı vardı ve kapının çerçevesi ışıkla parıldıyordu. Bu Ölüm'ün oyununun bir sonraki kısmıydı.

Geriye dönüp yere saçılmış kırık tabaklara ve bardaklara, ziyan olmuş yemeklere baktığımda aslında bu yemeğin iki kişi için değil, çok daha fazlası için hazırlanmış olduğunu fark ettim.

Ancak sadece iki sandalye vardı.

Kaşlarım çatılırken başımı tekrar kapıya doğru çevirdim. Ölüm intihara meyilli olmamamı istiyordu, oysa kendisi beni öldürmeyi düşünüyordu. Peki o gece, bu gece olabilir miydi? *Hayır*, bu düşük ihtimaldi.

Hikâyem henüz bitmemişti.

Diğerleri dinlemeden beni *öldüremezdi*.

Kapıya doğru attığım her adımda bunları kendime hatırlattım. Belirsizlik içinde en azından ölmeyeceğime dair kendimi teselli etmeye çalışıyordum çünkü Ölüm beni öldürmek istediğinde, sunduğu teklifteki gibi temiz bir şekilde beni öldüreceğini sanmıyordum.

Kapının kolunu kavrayıp çevirdiğimde kapıyı geriye doğru ittim. Hafif bir esinti beni karşılarken nemli yüzümde belli belirsiz bir soğukluk oluştu. Gözlerimi kırıştıtırıp çıktığım yerin neresi olduğunu anladığımda ağzım kurudu.

Çatı katı.

Binanın çatı katındaydık.

Açık alanda ilerlerken kapı arkamdan kapandı. Dönüp baktığımda kapının kendi kendine kapanmış olduğunu fark ettim. Tekrar önüme döndüğümde ise geniş ve bomboş bir çatı beni bekliyordu. Çatının kenarına doğru ilerlerken hafif esinti saçlarımı geriye doğru savurdu. En uca geldiğimde kollarımı çatının korkuluğunun kenarına dayadım. Gözlerimi İstanbul manzarasına çevirdim.

Çatalca'nın tepesinde olan bina ilçenin tamamına yukarıdan bakıyordu. Diğer binalar ve araçlar uzakta ufak ışıklardan ibaretti. Bizi kimsenin bulamayacağını tekrar hatırladım.

İçimden bir ses tüm gücümle haykırmamı söylüyordu ama dudaklarımı birbirine bastırmam bu sese yeterli cevap olmuştu. Türkiye'de, bir dağın başındaki binada bunun etkili olmayacağını

biliyordum. Sokakta duyduğumuz kavgaları bile sadece ayıplıyorlardı. Bizim evdeki kavgalara bile kimse sesini çıkarıp bir şey dememişti. “*Aile arasında olur böyle şeyler,*” deyip geçiyorlardı. Kimse “*Belki durum kötüdür,*” diye düşünüp kontrol etmesi için polisi arama zahmetine girmiyordu.

Bağırmam sadece Ölüm’ün sinirini bozardı.

Uzaktaki ışıklara, bizi umursamayan o insan topluluğuna bakarken esen rüzgâr gözlerimin dolmasına neden oldu. Saçlarım esintiyle yüzümün önüne düştüğünde gözlerimi çatıdan aşağıya çevirdim.

Zemine uzanan onlarca metre vardı.

Bir insan buradan atladığında hayatta kalma şansı yoktu.

Atlama düşüncesi zihnimde belirdi ama artık bu fikre karşı hiçbir yakınlık hissetmiyordum. Konu intihara meyilli olmakla alakalı değildi. Belki de sorun... bu yöntemi artık istemiyor olmamdan kaynaklanıyordu.

Çatının etrafında dolaşmaya başladım. Ortada buraya açılan kapı yer alıyordu fakat korkulukla çatının ortasının birleşeceği köşelerde dar bir boşluk vardı. Binanın ne kadar geniş olduğunu çatının boyutu bile belli ediyordu.

Bir koridoru andıran ince köşeye yöneldim. Diğer taraftan çıktığımda ilk çıktığım genişliğe benzer olan kısmına geldiğimde donakaldım. Burada *insanlar* vardı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Maskeli kadın ve erkekler her yerdeydi. Bedenleri çuvalla tamamen sarılmış üç kişi vardı ve dizlerinin üstüne çökmüşlerdi. Hepsinin yanında maskeli adamlar bekliyordu. Hepsinin elinde de silahlar vardı.

Diğer köşede ise... üzerinde sadece *boxer*’la duran, yere serilmiş bir erkek vardı. Onun başında ise maskeli kadın bekliyordu. Ölüm ise hiçbir yerde yoktu.

Bu nasıl bir *oyundu*?

Beyaz çuvalın içindekiler tutsaklar olabilir miydi?

Kafamın arkasında bir sertlik hissettiğimde Ölüm’ün sesi beni karşıladı. “Sadece önüne bak, kelebeğim. Arkanı dönmek istemezsin.” Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu? Kafama dayadığı silahın namlusuyla kafamı ittirdiğinde öne doğru bir adım attım.

“Ne kadar hoş bir manzara, değil mi? Manzarayı beğenip atlama-
mana şaşırdığımı itiraf etmem gerekiyor. Genelde fırsat bulduğun-
da dayanamıyorsun. Sanırım az önceki konuşmamızın bir faydası
olmuş.”

Dediklerini umursamamaya çalıştım. “Beni öldürmeyeceksen,
neden kafama silah dayıyorsun?” diye sordum arkama dönmeden.

“Seni öldürebileceğimi hatırlamak hoşuma gidiyor.”

Dişlerimi birbirine bastırıp çatıdaki manzaraya baktım.

“Yürümeye devam et.” Ölüm’ün emredici sesi bu sefer alay-
dan yoksundu.

Adım adım ilerlerken Ölüm’ün bana doğrulttuğu namlu kafa-
ma yapışmış gibi beni takip ediyordu. Nefesi ensemdeydi.

Yaklaştıkça çatıdaki manzara daha korkunç bir hal aldı.

Gözlerim neredeyse çırılçıplak o bedene kaydığında nefesim
boğazımda kaldı. Uzaktan kim olduğunu fark edememiştim. Sa-
çının rengi, burnunun şekli ve boyu... *Çağrı’ydı*. İyi gözük mü-
yordu, bedeninin her kısmı küçük küçük titriyordu ve ağzından
zemine doğru beyaz bir sıvı akıyordu. Kusmuş muydu, yoksa bu
köpük müydü?

“Çağrı?” Sesim dehşet doluydu. “Çağrı!” diye bağırdım. Hız-
la ona doğru adımlayacağım sırada Ölüm bir anda iki kolumu da
kavrayıp sırtımda birleştirdi. Diğer elindeki silahı kafama iyice
bastırırken, “İ-h,” dedi azarlarcasına. “Sadece benim dediğimi
yapmalısın. Çağrı’nın yanına yaklaşamazsın, anladın mı?”

“Ona ne yaptın?” derken sesim titredi.

“Öldüğünde dünya ve insanlık adına en az kayıp verecek birini
seçmem gerekiyordu,” dedi Ölüm düşünceli bir sesle. Kendi ken-
dine güldü. “Güzel bir seçim yapmış mıyım?”

“Ölüyor mu?” diye sordum hızla. “Neden bu halde?”

“Oyunu öğrenmek için bu kadar heyecanlı mısın?” dedi Ölüm
hevesle. “Heyecanın beni de heyecanlandırıyor!”

“Ağzından akan... O köpük ne?”

“Bu bir sır.”

Verdiği cevaplar akıl sağlığımın kırıntılarını gülerek topluyor-
du. “Bana ne yaptırmaya çalışıyorsun?” dedim boğuk bir sesle.

Onun maskeli yüzünü görmek için arkaya dönmeye çalışsam
da Ölüm’ün kollarımdaki tutuşu iyice sıklaştı. Beni kapana kısıtır-

mıştı. “Onun haline iyi bak,” dedi kulağıma doğru. Maskesi kulağıma değiyordu. “Onu ben öldürecekim ve senin hiçbir suçun olmayacak. Asla kendini suçlayacak bir neden bulamayacaksın. Sen yemekteki *zehirsin*. Zehri koyan kişi değilsin.”

Gözlerim dolarken güçlkle yutkundum. “Neden onu öldürüyorsun?”

“Yaşamayı tamamen sana bağlı.” Ölüm bir an duraksayıp ekledi. “*Afra...*”

Gözlerimi, üzerlerine çuval geçirilmiş üç kişiye doğru çevirdim. “Onlar kim?” diye sorarken buldum kendimi.

“Suçunun kanıtlanmasına gerek duymadığın, ölsen üzülmeceğin insanlar,” dedi Ölüm zevkle. Silahı kaydırarak başımı çuvalların olduğu yöne doğru iyice çevirmemi sağladı. “Oyunu anladın mı?”

Maskeli kadınlardan biri bana silah uzattı. Silahın ucu uzundu, namlusu maskeli kadına dönüktü.

Bir silaha, bir de çuvalların geçirildiği insanlara baktım.

“Benim öldürmemi istiyorsun,” dedim kuru sesle. “Tanımadığım birini öldürmemi istiyorsun. Yoksa...”

“Yoksa...” dedi Ölüm eğlendiği belli olan sesiyle. “Artık altı tutsak olarak devam edersiniz. Bunu zevkle, gözünün önünde yaptıracağım. Dolaylı olarak onun katili de sen olmuş olacaksın. Yaptığın seçim ya arkadaşını öldürtecek ya da kendi ellerinle birini öldüreceksin.”

Gözlerimi silahtan ayıramadım.

“Katil olduğunu hatırlamıyor musun?” diye seslendi alaycı tavrıyla. “O zaman katil olduğunu hatırladığından emin olacağım, kelebeğim. Hangi seçeneği seçersen seç, cesedin sorumlusu sen olacaksın. Bu gece, öldürdüğümüz her şey için... *Şerefe*.”

Gözlerimi bana uzatılan silahtan ayıramadan öylece kalakaldım.

Ölüm de benimle donmuş gibiydi. Arkamda en ufak bir kıpırtısını bile hissedemiyordum. Benim sessizliğim onun için bir ziyafet olmalıydı. Dudaklarımı araladığımda neler söyleyeceğimi biliyordu. Ya ona bunun olmaması için yalvaracaktım ya da...

Ya da *ne*? Bir seçim mi yapacaktım?

Dudaklarımdan kısa, histerik bir gülüş kaçtı. “Hiçbir şey yap-

mayacağım,” dedim başımı sağa sola sallarken. “*Hayır*, hiçbir şey yapmayacağım.” Gözlerimi silahtan ayırıp çatı katının korkuluğuna baktım. “Ne tür bir deliliğe sahip olduğun umurumda değil. Beni kafandaki kılıfa sokamayacaksın. Ben katil *değilim*. Beni tanıımıyorsun. Neyi hatırlamıyor olursam olayım, caninin teki olmadığımdan eminim.”

Ölüm’ün gaddar sesi arkamdan yükseldi. “Hepimiz birilerini az da olsa öldürmüşüzdür, Afra.” Silahın namlusunu iyice bastırırken kafamı öne doğru ittirdi. “Sen çoktan birini öldürmüştün.”

“Kanıtla,” dedim boğuk bir sesle. Arkama dönmek için kendimle savaşıyordum. “Birini öldürdüğümü bana *kanıtla*. Hatırlamıyorsam bana kanıtı göster.”

Göğsümün üzerinde bir baskı hissettiğimde gözlerim aşağıya doğru çevrildi. Eldivenli elinin göğsümün üstüne değdiğini gördüğümde midem takla attı. Korku ve tiksinti vücudumun titremesine neden olurken, “Her ölünün cesedi olmaz,” dedi Ölüm alçak sesle. “Annemin cesedini ise görmeyi hak etmiyorsun.”

“Kanıt onun cesedi mi?” dedim tekrar hıçkırırken. Gözlerim dolmuştu ama daha kuvvetli bir kahkaha atmak istiyordum. “Mezarlar ne zamandan beri kanıt oldu?” *Siktiğimin delisi...*

“Mezar mı?” diye sordu Ölüm tuhaf bir sesle. “Cesedi gömülü değil. Küçük odaları bile sevmeyen bir kadın nasıl tabuta girebilirdi ki?”

Ne?

“Daha geniş bir yere ihtiyacı vardı. Ayrıca çirkinliği hiç sevmeydi.” Sanki bir çocuk kendini savunuyordu. “Onun cesedi neredeyse ilk günkü gibi güzel.”

Ne?!

Ölüm elini göğsümden yukarı kaydırды, parmaklarını omzumda dolaştırdı. Ardından eli tekrar inip bileklerimi kavradı. Safraya gelirken gözlerimi kırpmamama rağmen sıcak gözyaşlarım geçtiği yeri yakarak yüzüme dökülüyordu.

“Annemi...” Dudaklarımın arasından kesik nefesler döküldü. “*Annene ne yaptın?*”

“Annem evde,” dedi Ölüm yavaşça. Değiştirilmiş sesi kafamın içinde yankılandı. “Annem evde, yatağında yatıyor. Hâlâ benimle konuşuyor.” Kendi kendine gülmeye başladığında omuzlarımı tit-

reyerek kendime doğru çektim. Namluyu kafama daha da bastırmıştı. “Senin ve onun sesi... Hiç susmayacaksınız, değil mi? Asla gitmeyeceksiniz.”

Annesinin cesedini *saklıyordu* ve annesinin cesedinin onunla *konuştuğunu* düşünüyordu. Sertçe yutkunurken gözlerimi yumdum. Yavaşça derin bir nefes aldım.

Bu adam *deliydi*. Kurtarıcı’nın söylediklerine inanmıyordum, Ölüm’ün hiçbir iyi tarafı kalmamıştı. Benimle telefonda konuşan kişi her kimse yalan söylüyordu. Bu varlığın iyi tarafı hiçbir evrende var olmuş olamazdı.

Annesinin cesediyle konuştuğu bir sahne kapalı gözlerimin ardında canlanırken almaya çalıştığım nefesler tekledi. Kuru kuru hıçkırdım ama artık gözyaşlarım bile akıyordu. Daha çok astım krizi geçiriyormuş gibi nefesleniyordum.

“Lütfen *yapma*,” dedim ağlamaya ramak kalmış sesimle. Gözlerim Çağrı’ya döndü. Ağzından akan köpük çok değildi ama iyi gözükmüyordu. Tek gözü hafifçe aralık, diğer gözü kapalıydı. “Biz düşündüğün kişiler değiliz. Sana... *Sana* bunları yapan insanlar değiliz.”

“Tam da aradığım kişilersiniz,” diye yanıtladı Ölüm. Değiştirilmiş sesinden ne hissettiğini tam olarak anlamak imkânsızdı fakat dediğim herhangi bir şeyi umursadığını sanmıyordum. Kafamdan namluyu geri çekti. Gözlerimi sımsıkı kapattım ancak yerimden kıpırdayamadım. Sanki ayaklarım görünmez zincirlerle zemine, boynum ise gökyüzüne bağlanmıştı.

Dünya beni parçalamaya çalışıyordu.

Eli bileklerimi bıraktığında geri çekildiğine dair bir adım sesi duydum. “Şimdi yap, *kelebeğim*,” diye mırıldandı hevesle. “Kimin ölmesini istediğine karar ver.”

Başımı iki yana sallarken gözlerimi aralayıp bana uzatılmış silaha tekrar baktım. Kafamı bir sağa, bir sola çevirdiğimde maskelilerin hâlâ kıpırtısız bir şekilde durduğunu gördüm. Sanki sadece doldurulmuş bebeklerden ibaretlerdi. Ölüm onlara bir şey demediği sürece hiçbir şey yapamıyorlardı.

IŞIL LİMAE

Çuvalların örttüğü bedenler orada, çatının kenarında duran maskelilerin ayaklarının dibindeydi. Çuvalların hepsi kıpırtısızdı. Altında kimlerin bedeninin saklı olduğunu bilmiyordum fakat onların da Çağrı gibi baygın olduğu kesindi.

“Ben kimseyi öldüremem,” dedim zar zor. Arkama doğru dönmek üzere bedenimi çevirirken Ölüm’ün adım sesleri benim dönüşümü takip etti. Bir saniye geçmeden silah tekrar kafamdaydı. Başıma dayalı namluyu kabullenircesine, “Beni öldür,” dedim güçlkle. Ne zaman ona dönmeye çalışsam arkamda belirliyordu. “Böyle bir karar veremem.”

“Bu kadar zor olmamalı, değil mi?” dedi Ölüm. Sesinde bir sertlik vardı. “İnsan ölmeye de öldürmeye de bir anda karar veriyor. Sadece bir an düşün ya da düşünme. Sadece seç. Sonra da her şeye eskiden olduğu gibi devam edelim.”

“Onları tanımıyorum,” dedim tüm vücudum titrerken.

“Neden tanıdığın kişiyi kurtarmak için tanımadığın birini öldürmeyi seçmiyorsun o zaman?” Sesinde merak vardı. “Bu tam senlik bir seçim olmaz mıydı? Onların yüzlerini, gerçekte kim olduklarını merak ediyor musun?”

Sorusuna cevap vermedim. Veremedim.

Sorun sadece seçim yapmak değildi. Birinin ölümüne neden olacak olmamdı.

“Hepsinin kötü insanlar olduğunu sana söyleyebilirim,” dedi ikna etmeye çalışırcasına.

Nasıl bir kötülük anlayışı vardı da ona inanacaktım?

“Bizim de kötü olduğumuzu düşünüyorsun.”

“Sen üstüne kondurdukları kötülüğü taşıyorsun,” dedi Ölüm. “Onlar ise kötülüğün yarattığı insanlar.”

Ne olursa olsun onların *insan* olduğunu biliyordum. Birilerinin sevdiği, birilerinin “onsuz yapamam” diye düşündüğü insanlardı. Onların ölümü, dünyanın bir ucunda, hatta İstanbul’un bir yanında, bir başka canı üzecekti. Kötü insanlar olabilirlerdi ama bu, onları silahla öldürmem konusunda beni hiçbir şekilde teselli edemezdi.

Silah.

Bana silah vermişti.

Gözlerimi kırıştırdım.

Derin nefesler alıp verirken bana uzatılan silaha baktım. Maskeli kadının kıpırtısız duran kolu hafifçe titremeye başlamıştı çünkü dakikalardır aynı pozisyonda, bana silahı uzatmaya devam ediyordu. Gözlerim kadının maskeli yüzüne çevrildiğinde göz göze geldik.

Kadın gözlerini silaha doğru çevirdiğinde aklımda çoktan uçuk fikirler dolaşmaya başlamıştı.

Ölüm 'ü vurabilir miydim?

Bu tarz filmlerde her zaman içlerine kurşungeçirmez yelek giymezler miydi? Gerçi *tüm* vücudu kurşungeçirmez olamazdı. Öte yandan silah kullanmayı bilmiyordum. Ancak öğrenmek zorunda kalacakmışım gibi gözüküyordu.

Bir yerden başlamak gerekiyordu.

Nefes alışlarım hızlanırken tepkimi Ölüm'den gizleyemedim. Bende her duygu değişimini fark ettiğini biliyordum. O bir avcıydı ve ben de defalarca kez yakaladığı avıydım. Düşüncelerimin ve hislerimin kokusunu alıyor, tepkimi bilerek bana yaklaşıyordu.

Korkumu hissediyordu. Kıkırdamasının nedeni buydu. Ses değiştirme cihazından çıkan mekanik sese rağmen hareketsiz durmaya devam ettim. Bakışlarımı üç çuvalın olduğu yöne doğru çevirdim.

Ben de onun bana baktığında ne gördüğünü tahmin edebildim.

Kafamı seçeneklere doğru çevirdiğimde bir karar vermeye çalıştığımı düşünecekti.

Ben ise üçüncü bir seçeneği düşünüyordum.

Ölüm'ü vurmayı başarabilir miydim? Silahı ona doğrultsam, maskesini görsem ve ateş etsem... Kurşun teninden içeriye girdiğinde nefesinin tekleyişini, acıyla inleyişini o aptal ses değiştirme cihazıyla birlikte duysam... Sonra da ondan akan gerçek *kanı* görsem...

İnsan olduğundan emin olurdum.

Ölür müydü?

Ölmek *zorundaydı*. Onu öldürmeyi başaramazsam, hepimiz daha da korkunç bir kâbus yaşayabilirdik.

Peki o öldüğünde buradan kurtulabilir miydik?

Kararsızlık içinde kafamı Çağrı'ya çevirdim. Çağrı elbette onu

seçmemi isterdi. Yerlerimiz değişmiş olsaydı, beni seçeceğini de biliyordum. Oysa benim için bu kararı vermek o kadar kolay değildi.

Çuvalların içinde birimizin annesi bile olabilirdi. Ölüm neden yabancıların yüzünü gizlemiş ve bana sadece onların kötü birer insan olduğunu söylemişti?

Mete olsa ne yapardı? Elinde silah varken Ölüm'ü vurma şansını değerlendirirdi. Evet, o riski alırdı. Ya da... kâğıda yazdığı tutsak her kimse, onu düşünür müydü? Eğer başaramazsa neler olacağını düşünerek mi hareket ederdi, yoksa sadece Ölüm'e olan öfkesine mi odaklanırdı?

Oyunu bittiğinde Ölüm bize Anadolu'nun kapılarını açıp çekip gitmemize izin mi verecekti ki? Gerçek kurtuluşa ulaşan şans, elimize ne kadar sürede bir geçiyordu? Bana vereceği silah -eğer doluyorsa- büyük bir şanstı.

Cesur haline bayılıyor olmasaydım, kafana sıkılmıştım.

Ölüm'ün beni cesaretlendiren sesi kafamın içinde yankılandı. Belki de karşıma çıkıp bana bir silah teklif ederken beklediği şey, onu da tehdit etmeye çalışmamdı.

Bu yaptığım arkadaşlarıma zarar verir miydi bilmiyordum. Emin olduğum tek şey, bu riski almamı onaylayabilecekleriydi. Kendime zarar vermediğim sürece bunu yapmamı isterlerdi.

Silahlı Ölüm'e doğrultabilmek için ondan biraz olsun uzaklaşmam gerekiyordu. Bunun için de... Bunun için de önce silahı almamalıydım. Gözlerim tekrar Çağrı'yı bulduğunda sertçe yutkundum. Adımlarım ona yönelirken Ölüm silahı aniden enseme bastırdı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Verebileceğim tüm agresif cevaplardan yutkunarak kurtulmaya çalıştım. Umursamadan ileriye doğru bir adım daha attığımda silahın ensemdaki baskısı kayboldu. “Eğer beni öldürmeyeceksen, silahla beni rahatsız etmeyi kes,” dedim titreyen sesimle. “Uyanması lazım. Yaşadığını ve yaşayacağını görmeye ihtiyacım var. Dediğini yaparsam, onun yaşayacağı konusunda sana nasıl güvenebilirim ki?”

“Sana verdiğim sözlerimi her zaman tuttum,” dedi Ölüm alınmış gibi. “Hatırlamaman benim suçum değil.”

CAMBAZ

“Belki de senin suçundu...” dedim Çağrı’nın yanında dizlerimin üzerine çökerek. Elim Çağrı’nın elini kavrarken tüm vücudum titriyordu. Tepkisinden korkup cümleme devam edemedim.

Bir sessizlik oldu. Ölüm ne bana cevap verdi ne de silahıyla beni dürtükledi.

“Çağrı,” dedim bir elimle Çağrı’nın yüzünü kavrayıp dudaklarından akan köpüğü başparmağımla temizlerken. Yüzünü hafifçe tokatladım. “Lütfen, uyan. Sana ihtiyacım var.”

Çağrı kıpırtısız bir şekilde durmaya devam etti.

“Muhtemelen uyanmaz ama gerçekten yaşıyor,” diye güvence verdi Ölüm arkamdan. İç geçirmeye benzer bir ses çıkardı.

“Çağrı!” dedim diğer elimi de yüzüne çıkarırken. Bu sefer yüzüne sert bir tokat geçirdim. Omzundan tutarak onu öne arkaya doğru sarsmaya çalıştım fakat gücüm onu yerden biraz olsun kaldırmaya yetmedi. Panikten adını sayıklama başladım. “Çağrı. Çağrı. Çağrı!”

Çağrı gözlerini açmadı.

Hışımla arkama döndüğümde Ölüm üzerindeki takım elbiseyi düzeltmeyi bırakıp bir an bana bakakaldı. Sonra da ellerini iki yana kaldırıp “bilmiyorum” dercesine bir poz verdi. Onu gözlükle ilk kez net bir şekilde görmüştüm. Uzun boylu ve kalıplıydı, saçları takım elbisesinin ensesinden çıkan siyah bir şapkayla örtülüydü.

“Neden uyanmıyor?” diye sordum güçlülle. Cüssesi karşısında en ufak bir şansım olmadığını tekrar görmek berbat hissettirmişti.

“Uykusuz kalmıştır. *Henüz* onu zehirlemedim.” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Henüz?” Sesim boğuklaştığında hızla önüme döndüm. “Çağrı!” diye bağırdım aniden. İki elimle omuzlarını kavrayarak canım acısa da bedenini hafifçe çekiştirmeyi başardım. Çağrı’nın kapalı olan gözünü açtım. Ardından nabzını kontrol ettim. “Çağrı!”

“Hı?” Çağrı’nın kapalı gözü, yarı açık olan kadar açıldığında derin bir nefes verdim. Gözlerini kırpıştırıp neler olduğunu idrak etmeye çalışırken hafifçe yüzünü buruşturmuştu.

“Sana ne yaptı?” diye fısıldadım güçlülle. “Beni duyabiliyor musun? Nerede olduğunun farkında mısın?”

Çağrı’nın gözleri etrafta döndükten sonra yüzüme odaklandı.

“Bana çok fazla viski içirdi,” dedi yakınırcasma. Ancak hâlâ odaklanamıyormuş gibi görünüyordu.

“Sadece *bu* mu?”

Çağrı başını sağa sola hafifçe sallarken bir an odağı yüzünden dağılır gibi oldu ama gözlerini kırıştırdı. “Burada olmaman lazım,” dedi güçlkle. “Beni öldüreceğini söyledi. Yeni bir oyun oynuyor.”

“Hayır, hayır. Seni öldüremem,” dedim hızla. “Seçim yapmamı istedi. Silahla tanımadığım birini öldürürsem, sen canlı kalacaksın. Eğer birini öldürmeyi reddedersem... Ölüm seni öldürecek.”

“Gözlerimi açtığımda duymayı en son istediğim şey,” dedi Çağrı gözlerini gökyüzüne çevirirken. “Beni odamdan kaçırdı, kafamdan aşağıya defalarca kez viski döküp zorla içirdi. Sonra da ağzıma çocukların baloncuk çıkarmak için kullandığı şu oyuncağın suyunu döktü.”

“Ne?” derken sesim kısılmıştı. “Ağzından akan köpük...”

“Gargara yapıp dudaklarımdan baloncuk çıkartmamı istedi.” Çağrı’nın gözleri yüzümden arkaya doğru kaydı. “Demek oydu.” Kaşları çatık bir şekilde kendini toparlamaya çalıştı, sendelediğinde ona yardım ettim. En sonunda Çağrı dirseklerinin üzerinde hafifçe doğrulabilmişti. Bakışları arkama kaydı.

Kafamı çevirdiğimde Ölüm’ü, Çağrı’ya el sallarken gördüm. “Merhaba.”

Çağrı o değiştirilmiş, mekanik sesi duyunca irkildi. “Orospu çocuğu,” dedi yüzü öfkeyle çarpılırken. “Benim sıram geçmişti bile! Bu siktiğimin oyununda neden karakter olarak *ben* seçildim?”

Ölüm bize doğru bir adım attı. Gelişigüzel bir şekilde sivri uçlu siyah ayakkabısını Çağrı’nın karnına geçirdi. Çağrı’nın nefesi kesilirken irkilerek kenara kaçtım.

“Ne yapıyorsun?” derken sesim istemsizce yükselmişti.

“İntihar etmek isteyen birine alkol içirdin!” diye kükredi Ölüm onun üzerine doğru eğilirken. “Öyle kolayca bu işin içinden sıyrılıp evde arkana yaslanarak yaşamaya devam edebileceğini mi sandın?”

“Kadına motivasyon konuşması yaptım!” dedi Çağrı nefesi kesilmiş bir şekilde.

Ölüm ellerini ceplerine koydu ve omuz silkmekle yetindi. “Bakalım aynı konuşmayı Afra’ya yapabiliyor musun?” Geriye doğru birkaç adım atıp bizden uzaklaştı.

Çağrı’nın gözleri bir süre Ölüm’ün üzerinde durduktan sonra gözlerini bana çevirdi. “Çatıdan atlamayı düşündün mü?”

“Hayır,” dedim kısık sesle.

“Güzel,” dedi Çağrı. “İkimiz de ölmek *istemiyoruz*.” Derin bir nefes alarak bir elini karnının üstüne koydu ve iyice doğrulmaya çalıştı. Gözleri bir an kayar gibi olduğunda kafasını zemine çarparak geri düştü. “Bedenimi kaldırmaya çalıştığım an başım dönüyor.” Sesi uyuşmuş gibi çıkıyordu. “Ama ölmek istemiyorum.”

“Ölmek istemediğini biliyorum.” Sertçe yutkundum. Sanki Ölüm hemen arkamda durmuyordu ve sağımda bana silah uzatan bir kadın yoktu. Sanki sadece Çağrı ve ben vardık. “Hangi seçeneği seçmemi isteyeceğini biliyorum. Bunu söyleyebilecek kadar açık sözlüsün.”

Çağrı kendinden tiksindircesine yüzünü hafifçe buruşturdu. “Evet, ben öyle bir piçim,” dedi çekingen bir sesle. “Mete olsa onun için tanımadığın birini öldürmeni istemezdi. Doğru kararı vermeni falan söylerdi. Ama ben...”

Çağrı gözlerini yüzüme, sonra Ölüm’e, ardından gökyüzüne çevirdi. Görünüşe göre bakışlarını uzun bir süre tek noktaya odaklayamıyordu. Burnundan değil, ağzından düzensiz nefesler alıp veriyordu. Dudakları normalden daha çok pembeleşmişti, yanaklarında bile hafif bir kızarıklık vardı.

“Bu sadece viskinin etkisi mi?” diye sordum.

Çağrı hafifçe gülümsedi fakat gözlerini bana çevirmedi. Başını hafifçe sağa sola sallarken gözlerini yumdu. “Lütfen beni bırakma,” dedi kısılmış sesiyle. “Ölmeme izin verme. Yaşamak istiyorum. Yaşamayı *çok* istiyorum.”

Çağrı gözlerini yumduğunda yüzüne bakakaldım. Uyanık olması gerekiyordu. Ayağa kalkabiliyor olması gerekiyordu. Ölüm’ü vurmayı başarabilirsem, buradan beraber kaçmamız gerekiyordu. Onu taşıyamazdım. Belki... Belki önceden olsa bunu yapabilirdim ama kollarıma eklenen kesiklerden sonra vücudumda en ufak bir güç kırıntısı kalmamıştı.

İçimden onun bu dileğine karşı bir söz vermek istedim ancak

bunu yapamadım. Yine de kararımı çoktan vermiş gibi gözükmem gerekiyordu. Bu yüzden Çağrı'nın yanından kalkarken bana doğru uzatılan silaha döndüm. Ölüm'ün varlığını sağımda, benden birkaç adım uzakta hissedebiliyordum. Silahı alır almaz ona döndürdüğümde direkt müdahale edip edemeyeceğini kestiremiyordum.

Silahı elime alırken bakışlarımı tekrar kadının yüzüne çevirdim. Bu sefer benimle göz teması kurmayı reddetmişti. Parmaklarımı silahın üzerinde gezdirirken silahı elimde doğru şekilde konumladım. Ardından hedefim çuvallardan biriymiş gibi gözlerimi çatının kenarında duran çuvallara çevirdim. Rol olmayan tek şey korkum ve gerginliğimdi. Avucumdaki silahla birlikte elim titriyordu.

“Kararın bu mu?” diye sordu Ölüm. Yüzümü ona doğru çevirmedi. “Arkadaşının yaşaması için, kendi ellerinle birini öldürmeyi kabul mü ediyorsun?”

“Başka seçeneğim var mı?” diye sorarken sesim boğuktu.

“Ah, ne kadar da duygusal...” Sesi alaycıydı. “Bu evde ne kadar derin bağlar geliştirmişsiniz böyle... Çok da tanımadığın biri için insan öldürmeyi kabul ediyorsun.”

“Çağrı'yı *tanıyorum*.”

“Kıyı'yı da tanıyordun.”

Bir an kimseden ses çıkmadı. Tereddüt içinde kafamı ona çevirdiğimde kıpırdamadan beni izlediğini gördüm. Maskesinin sağında, yüzünün solunda, gözünün kenarında oturmuş kadın silüeti hâlâ küçük bir kelebeğe doğru elini uzatmış bir şekilde duruyordu.

Silahın dolu olup olmadığını nasıl anlayacaktım? Bunu test etmem onu alarma geçirir miydi? Ya da bunu ona sormalı mıydım? Sorsam şüphelenir miydi? Çok mu düşünüyordum? Belki de tek yapmam gereken şey silahı ona çevirip ateş etmektir.

“Yüzündeki açlığı görüyorum,” dedi yankılı sesiyle. “Sen reddetsen de gözlerin söylüyor. Birini öldürmek için yanıp tutuşuyorsun. Bu senin içinde var. İçinde kalan kanımın bir parçası.”

Seni öldürmek istiyorum, demek istedim. Fakat sadece sessizlik içinde ona bakmakla yetindim. Gözlerimi tekrar çuvallara doğru çevirdim. “Sadece birini istiyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Ne kadar istersen,” dedi Ölüm kıkırdarak. “En az bir tane-sini ölü istiyorum.”

CAMBAZ

“Aileleri var mı?” diye sordum.

“Bazılarının.”

“Onları seven insanlar var mı?”

“Evet.”

“Gerçekten kötü insanlar mı?”

“Öyleler. Ahsen’in de senin de kabul edeceğin bir kötülükte-
ler.”

Ölüm’le aramdaki mesafeyi açmak için çuvallara doğru yürü-
meye başladım. Neresine nişan alacaktım? Boynuna isabet ettir-
mek zor olabilirdi çünkü silah kullanmayı bilmiyordum ve boy-
nunun yüzey alanı dardı. Göğsü açık hedefti fakat kurşungeçirmez
yelek giymiş olabilirdi. Kafası ise... Maske onu koruyamazdı,
değil mi?

Ölüm’ün ayak sesleri arkamdaydı.

Risk al.

Silahı kontrol etmedim. Durmayı beklemedim. Eğer beni bu
çatıdan birini öldürmüş bir şekilde çıkarmak istiyorsa, onu öldü-
recektim. Hızla arkama döndüm. Taktığı maskeden, giydiği takım
elbiseden, bizi tıktığı daireden ve tüm bu binadan nefret ediyor-
dum. Nefretim o kadar keskindi ki, sivriliğini vücudumdaki yara-
ları açan jilet ve cam kadar net bir şekilde hissedebiliyordum.

İki elimle silahı kavrayıp ateşledim. Silahın namlusunu yüzüne
hizalamaya çalışmıştım.

Silah doluydu.

İlk mermi isabet etmedi.

İkincisi alnının ortasındaki maskeyi bükerek kafasının içine
girdi. Yine de öne doğru bir adım attı. Ondan kaçmak için kıpır-
dayamadım. Geriye doğru bir adım dahi atamadım. Kollarım bile
havada öylece donup kalmıştı.

Ölüm’ün bedeni yalpaladı. Ses değiştirme cihazından çıkan
tuhaf inleme sesleri kulaklarımın içine kadar dolarken gözlerim
irileşmişti. Şakaklarımdan dökülen soğuk ter, dudaklarımdan zar
zor aldığım havadan bile daha soğuk hissettiriyordu.

Ölüm bir an sonra öne doğru devrildi. Yere düştüğünde kafası
benden bir adım uzaktaydı. Çıkardığı sesler gitmişti. Yattığı yer-
den, ayaklarımdan ucuna doğru kan yayılmaya başlamıştı.

Yapmıştım.

Onu vurmuştum.

Ölüm'ü öldürmüştüm.

Beni harekete geçiren şey, kanı görmek oldu. Hızla kandan kaçarken bedeninin etrafında dolaşıp sırtımı diğer maskelilere vermekten kurtuldum. Silahı hızla tek tek onların üzerine çevirirken onların tepkisizliğini fark ettim. “Neden öyle bakıyorsunuz?” diye bağırdım nefes nefese. “Her şey bitti, görmediniz mi?”

Gözlerimi yere çevirdiğimde kanın gittikçe yayıldığını gördüm. İçimde maskesini çekip çıkarma isteği vardı ama asla, *asla* o bedene yaklaşılamazdım. *Ölecekti*. Ölecekti, değil mi? Kimse kafasının ortasından vurulmuşken yaşayamazdı.

Maskeliler öylece durmaya devam etti.

“Neden konuşmuyorsunuz?” diye bağırdım titreyen sesimle. Silahı hepsinin üzerine sırayla çevirirken kollarım ve dizlerim titremeye başlamıştı. “Lütfen, *yardım edin*... Binadan çıkmayı başarırız, polise yardım ettiğinizi söyleyeceğim. Sadece yardım edin biraz...” Titreyen kollarımla Çağrı'yı işaret etmeye çalıştım ama daha çok silahı onun üzerine çevirmiş olmuştum. “Arkadaşımı... taşımam lazım.”

“Ölümü öldüremezsin.” Ölüm'ün sesi soldan geldiğinde çılglık atarak o taraftan olabildiğince uzaklaştım. Gözlerim sesin kaynağını ararken kafamı deliler gibi çeviriyordum. “Ah, beni mi arıyordun?”

“Sen...” Nefesim kesildi.

Ses bana silahı veren kadından geliyordu.

“Ben her yerdeyim, kelebeğim,” diye devam etti Ölüm'ün sesi. “Hâlâ anlamadın mı?” Sesin geldiği yön değişti. Bu sefer en sağda kalan, bir çuvalın başında bekleyen maskeliden çıkıyordu. “Ben sadece yemek yerken karşıdaydım. Sonrasında ise masamın başında, seni uzaktan izliyordum. Maskelilerin hepsinde sana sesimi iletecek bir cihaz var. Tüm zaman boyunca sadece neler yapabileceğini görmek istemiştım.”

Gözlerimden yaşlar akarken kollarımı yavaşça indirdim. Kollarım iki yanımda işe yaramaz bir çöp parçası gibi sarkarken bile elimdeki silahı sıkıca tutmaya devam ediyordum. Gözlerimi güçlkle yerde yatan bedene çevirdim. Kan etrafını bir daire şeklinde sarmıştı.

Ve o, Ölüm *değildi*.

“O kimdi?” diye fısıldadım.

“Önemli değil,” dedi Ölüm’ün sesi. Ses hâlâ aynı adamdan çıkıyordu. “Ama hâlâ seçimini yapmadın, Afra...”

“Birini öldürdüm,” diye fısıldadım donuk bir şekilde.

Ne yapmıştım ben?

“Sorun değil,” dedi Ölüm yatıştırırcasına. “İlk cinayetinle gurur duymalısın. Artık birbirimize daha çok benziyoruz.”

Kuru kuru öğürürken bileğimin tersini ağzıma bastırdım. Başımı sağa sola sallayarak, “Hayır,” dedim güçlkle. “Sana benze-miyorum.”

Vurduğum adamın ölmemiş olma ihtimali var mıydı? Ölüm onu kurtarmak için yardım eder miydi, yoksa ölmesini tercih mi ederdi?

Ölüm...

Ölüm’ün umursayacağını sanmıyordum.

Birini öldürdüm.

Ölüm’ün sesi gerçek zehirdi. “Kanım damarlarında dolaşüyor, iki kere seni ölümden döndürdü. Ne kadar reddedersen reddet, ben senin *içindeyim*. Gittikçe bana dönüşüyorsun. Ben de dönüşümünü izliyorum.”

“Senden *nefret ediyorum*,” diye fısıldadım güçlkle.

“Benden ne kadar çok nefret edersen, günün sonunda kendinden de o kadar çok nefret edeceksin.”

Katilim.

Ben bir *katilim*.

Titreyerek geri çekilirken sırtım çatının ortasında duran duvara değdi. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, öğürtülerim devam ediyordu. Bir süre sonra ise midemdeki her şey boğazımı günahlarımdan daha çok yakarak yere döküldü. Ellerimin üstüne kusuyordum. Buna rağmen elimdeki silahı bırakamadım. Sanki parmaklarıma yapışmıştı.

Kusacak hiçbir şey kalmadığında bile kuru kuru öğürmeye devam ettim. Gözlerimi sımsıkı kapatıp bu acının dinmesini beklerken ağlamaya başlamıştım. Gözyaşlarım sessizce yere damlarken boğulduğumu hissediyordum. Gözlüğüme damlayan gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı.

Gecenin karanlığı ruhuma kadar ilerleyerek beni tamamen kuşattı. Titrek nefeslerimde dönüştüğü şeyden tiksinen bir canavarın ilkel korkusu vardı. Gözlerimi kapattığımda elimdeki silahın gerçekliğinden kaçamıyordum. İstemsizce işlediğim cinayet, benimle alay ediyordu. Öldürdüğüm kişi Ölüm olsaydı da böyle mi hissedecektim, bilmiyordum. Belki tek sorun birini öldürmüş olmam değil, benim gözümde kötülükleri doğuran kişiyi öldürememiş olmamdı.

Gözlerim kanın üzerinde yatan adamın kıpırtısız bedenindeydi. Ruhumun taşıdığı ufak bir sıcaklık varsa, o da yok olmuştu. Hava soğuk olmamasına rağmen içim buz kesmişti. Göz kapaklarım kapanmamaya direniyordu. Gözlerim o kadar irileşmişti ki, canım acıyordu.

Birinin hayatını bitirmiştım.

Ben bitirmiştım.

Ölüm beni bir canavara dönüştürmüştü.

Ellerimi kucağıma çektim. Parmaklarımda kana dair hiçbir iz yoktu fakat yerdeki o kanın ellerimde de olduğunu biliyordum. Sonsuza dek benim bir parçam olarak kalacaktı.

Bakışlarım gökyüzüne kaydığında yıldızlar bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama seslerini duyamıyordum. Kafamı geriye yaslayıp aya baktım. Gözyaşları çene çizgime kadar inip boynuma akarken bacaklarımı kendime çektim.

Nefes almak istemiyordum.

Ölüm'ün sesini taşıyan maskeli bana yaklaştı. "Oynadığım oyunlarda görmeyi istediğim şey sadece sonuç değil," dedi Ölüm'ün sesi. "Nasıl tepki vereceğiniz de önemli. Bu oyunun kâfanda kaç farklı sonu vardı biliyor musun?"

Başımı sağa sola salladım.

"Doğru adımları atsaydın, buradan hiç kimseyi öldürmeden bile çıkabilirdin. Her oyunun ve her seçimin, seçiminden bağımsız bir sonu daha vardır. En azından benim sana sunduğum buydu." Ayıplarına dilini şaklattı. "Ama sen beni öldürmeyi seçtin. Benden o kadar mı nefret ediyorsun?"

Hıçkırarak ağlarken ona cevap veremedim.

"Ben ölseydim, bu kadar ağlar mıydın?"

Sorun kimi öldürdüğüm değildi.

CAMBAZ

Birini öldürdüğümdü.

Ancak anlamıyordu.

O bile beni anlamıyorsa, kim beni anlayabilirdi ki?

“Sakinleş,” dedi Ölüm. “Sonra da seçim yap. Soldaki mahkûmumuza bir dersek, üç seçeneğin var. Hangi numarayı öldürmek istiyorsun?”

Maskeli benden uzaklaşırken Ölüm’ün sesi de gittikçe uzaklaşıyordu. Beni kusmuk göletimle, sızlayan gözlerimle ve bitmeyen gözyaşlarımla baş başa bırakmıştı. Zaman yağmur damlalarına meydan okuyan bir hızda geçip giderken gecenin karanlığı kendini koruyordu.

“Ne yaptım ben?” diye fısıldadım kendi kendime. “Ne yaptım ben?”

Hiç kimseyi öldürmeden buradan çıkabilirdim. Sadece bir kişiyi öldürerek buradan çıkabilirdim. Ama şimdi... Şimdi her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. Benden birini daha öldürmemi istiyordu ama tek düşündüğüm, çatıya ilk çıktığımda atlamam gerektiği idi.

Ben ölmeyi hak ediyordum.

Benim gibi biri yaşamamalıydı. Sadece insanların hayatında kötü etkiler bırakıyordum ya da onların hayatlarının sona ermesine neden oluyordum. Bensiz bir dünya daha az problemlili olurdu. Yaşayacağım hayat sanki çok güzelmış gibi neden arkadaşlarım için yaşamaya bu kadar uğraşıyordum ki?

Birini öldürdüm. Birini öldürdüm. Birini öldürdüm.

Kaç saniye, kaç dakika, kaç saat geçti bilmiyordum. Bir süre sonra neredeyse yerde sürüne sürüne kendimi zorlukla Çağrı’nın yanına attım. Maskeli kadın, hemen yanımda dikilmeye devam ediyordu ama bize bakmıyor, bizi umursamıyordu. Çağrı’nın elini tuttum ve yalnız hissetmemeye çalışarak öylece durdum. Yaptıklarımı görmüş müydü?

Artık kötü bir insandım. Kendi iyiliğimi savunamayacak kadar kötü bir insandım.

Gözlerimi kaldırdığımda çatının köşesinde yürüyen bir kadını fark ettim. Sarı, dalgalı uzun saçlar bir anlığına görüşüme girdikten sonra bedeni tamamen kayboldu. *Deniz* buradaydı.

“Afra?”

Çağrı'nın sesini duyunca irkildim. Yaşlarla dolu gözlerim onun yüzüne döndüğünde titreyen sesimle adını fısıldadım. “Çağrı... Çağrı bana yardım et, *yalvarırım*...”

Çağrı birkaç kez gözlerini kırptırdı, ardından hafifçe doğruldu. Bu sefer daha iyi gözüktüyordu. Ölüm onu nasıl uyuşturmuştu bilmiyordum ama Çağrı'nın bu geceyi kendine gelmeden bitireceğini düşünmüş olmalıydı.

“Neden ağlıyorsun?” dedi Çağrı. Çatılmış kaşlarıyla yüzümü izliyordu. Hızla etrafı incelerken esen tatlı rüzgâr, Çağrı'nın dağınık saçlarını havalandırdı. Çağrı'nın gözleri bir noktaya odaklı kaldığında neyi gördüğünü anladım. Tekrar o görüntüyü görmek için kafamı diğer tarafa çevirdim. “Ölüm... Öldü mü?”

“Ölüm değilmiş,” dedim gülmekle ağlamak arasında kalmış gibi hıçkırırken. Elimden bırakmadığım silahı Çağrı'ya doğru hafifçe iteledim. “Ben yaptım, *biliyor musun*? Benim yüzümden öldü. Üçünden birini seçmemiştim bile. Senin yaşamayı seçerdim büyük ihtimalle ama neden Ölüm için şansımı denemiyorum ki dedim. Benim yerimde olsaydınız hepiniz risk alırdınız diye düşündüm. Senin yaşamayı için birini öldürmeyi düşünüyordum ama...”

Çağrı'nın elleri yüzümü kavrayarak beni sertçe sarstı. Gözlerim yüzüne odaklandığında gözyaşlarımdan onu tam olarak göremiyordum bile. Gözlük camım neredeyse tamamen lekelenmişti.

“Seninle oynuyor,” dedi Çağrı sert bir sesle.

Hafifçe gülümsedim. “Hepimizle oynuyor.”

“Buradan çıkabilmek için sadece dediklerini yapmamız lazım, tamam mı? Sadece... birini seç gitsin. Eve döneceğiz ve sonra sıkıştığının oyunları devam edecek.”

“Kötü insanlarmış zaten,” dedim hıçkırarak. Yine de kafamı o tarafa çeviremedim. “Ölüm öyle söyledi.”

Çağrı yüzüme temkinle baktı. “Afra, lütfen akıl sağlığını kaybetme ve kendini suçlamayı bırak,” dedi uyarırcasına. Sanki akıl sağlığım onun tek bir kelimesiyle kurtulabilecek gibi bunu söylemişti. Neredeyse gülecektim. “Yaptığın her hareket nefsi müdafaa, farkında mısın? Hiçbir hareketin keyfi değil. Hem kendini hem

bizi kurtarmaya çalışıyorsun. Yetmiyormuş gibi hayatta kalmaya çalışıyoruz. Sana baktığımda kendinde kaybolduğunu görmek istemiyorum. Elindeki şansı kullandığı için pişman olmayan birini görmek istiyorum.”

Gözlerim tekrar dolarken gözyaşlarımın nasıl bitmediğini sorgularken buldum kendimi. “Çağrı,” diye fısıldadım sır verircesine. “Ben bir insanı *öldürdüm*.”

Çağrı derin bir nefes alıp azarlaracasına alınını benimkine çarptı. “Ve bir insan da bizi öldürmek istiyor, Afra.”

“Birini seçip onu öldürmeliyim, öyle mi?” diye sordum. “Zaten bir tanesini öldürmüşken diğeri ne kadar zor olabilir, değil mi?”

Çağrı geri çekilip bana bakarken gözleri dolmuştu. “Kolay olacağını düşünmüyorum ama buradan ikimizi de canlı çıkaracak başka bir fikrim yok,” dedi zar zor.

Haklıydı.

Ölüm’ün dediğini yapmadan buradan ikimiz birlikte çıkamazdık, bunu biliyordum. Yine de...

Gözlerimi istemeyerek kan gölüne çevirdiğimde göğsümün ortasında bir boşluk hissediyordum. Çağrı tek kolunu omzuma dolayıp bana gevşek bir şekilde sarılırken dik durmaya çalışıyordu fakat gözlerinin arada kayıp gittiğinin farkındaydım.

Ölüm’ün sesi bu sefer yanında durduğumuz maskeli kadından geldi. “Ne kadar duygusal bir sahne,” dedi alay edercesine. “Bir-birimize hep bu kadar değer veriyor muydunuz? Çağrı’yı gerçekten bu kadar umursuyor muydun, Afra?”

“Onlar benim arkadaşlarım,” diye fısıldadım donuk bir şekilde.

“Arkadaşlarına neler yapabileceğini çok iyi biliyorum,” diye yanıtladı Ölüm’ün sesi. “Onun gibi biri için bunu yapacak mısınız? Silahı tekrar kaldırıp ateş edebilecek misin? Yoksa karşında sadece ‘ben’ varken mi bu kadar hevesliydin?”

Cevap vermek için dudaklarımı aralamadım bile.

“Senin onu kurtarmanı istiyor fakat neler yaşadığını görmüyor.” Gözlerimi Çağrı’ya çevirdiğimde bir kolu bana sarılmış bir şekilde tekrar bayılmış olduğunu gördüm. Ölüm’ün ona bir şeyler yaptığı kesinleşmişti. Bu sadece alkol değildi. Muhtemelen Çağrı’nın gözlerini açması ve konuşması için bile çok çabalaması gerekiyordu.

“Ayağa kalk, Afra,” dedi Ölüm. “Artık bir seçim yapmanın zamanı geldi.”

Onun kuklalarından biriymişim gibi bedenim söylediklerini yerine getirdi. Çağrı’nın kafasını çatının kenarını saran duvara yaslayıp ayağa kalktım. Bedenim bacaklarıma ağır gelse de yürümeye devam ettim. Oluşan kan göletinin etrafından dolaşırken gözlerimi yere sabitlemişim. Tertemiz zemine geldiğimde gözlerimi yerden anca kaldırdım.

Üç maskelinin ve çuvala koyulmuş üç insanın önündeydim.

Ölüm’ün sesi arkamdaydı.

“Sadece birini seçmen yeterli,” derken sesi alçalmıştı. Sanki bana fısıldıyordu. Silah tutan kolumu zar zor kaldırdım. “Bir mi, iki mi, üç mü?”

Bir karar vermem gerekiyordu. Üstelik Ölüm, Çağrı’yı öldürmesine izin vereceğim ihtimalini hiç düşünmemiş gibi davranıyordu. Oysa titreyen ellerim pes etmemi söylüyordu. Daha fazlasını yapamazdım. Her insanın bir sınırı vardı ve ben o sınırı çoktan aşmışım. Sadece... Sadece daha fazla kan görmek istemiyordum.

Hiç kimseye bir şey olmasını istemiyordum.

Çağrı’nın hepimizi güldürdüğü anlar, ortamın moralini yükselttiği o komik sözleri zihnimde dönüp dolaşıyordu. Bizim gözümüzde nasıl gözükeceğini umursamadan biraz olsun gülebilmemiz için ne kadar uğraştığını hatırlıyordum. Özünde iyi bir insandı, sadece özünü görmemiz vakit almıştı.

Ölmeyi hak etmiyordu.

Peki çuvallardakiler ölmeyi hak ediyor muydu?

Yüzleşmem gereken tek gerçek, bir karar vermek zorunda olduğumdu. Bir seçim yapmam gerekiyordu. Bu çatıdan çıkıp gitmek, diğerlerinin yanına dönmek istiyordum. Artık hayalim ev bile değildi. Bizi hapsettiği yere dönmek bile benim için yeterliydi.

Başkalarının hayatlarının ağırlığı elimin üzerine silahtan bile daha ağır bir şekilde çökmüştü. Ellerim titriyordu. Silahı iki elle tutmam gerekiyordu fakat diğer elimi kaldırarak gücü kendimde bulamıyordum.

Ölüm’ün sesinin yankılandığı bedenim eli, kolumu kavradı. Eli kolumu okşayıp elime yöneldi. “Birini öldürmeye karar verdiğinde sonucu düşünmezsin,” dedi Ölüm. “Sadece hedefe bakarsın.”

Eliyle silahı tutan elimin üstünü aynı pozisyonda tamamen kapattı. İkimizin parmağı da tetiğin üzerindeydi.

“Karşındaki kişi senin için bir insan değildir. Sadece... bir canlıdır. Her canlı yaşamayı hak etmez, kelebeğim.”

Bir an için nefes alamadım. Gözlerim dolmuştu. Tam o anda diğer el yüzümdeki gözlüğü çekip aldı.

“Aynı bu şekilde görürsün,” diye devam etti. “Çünkü görmen önemli değildir.”

Uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyordum. Atlamak istiyordum fakat Ölüm düşmeme izin vermiyordu. Uçurumun kenarından aşağıya bakarken bana sonraki adımda neler olacağını anlatıyordu.

“Yalnız değilsin.” Sesi zihnime işledi. “*Beraber* yapacağız. Hiçbir zaman yalnız olmayacaksın çünkü *ben* her zaman seni anlayacağım. Sadece kendini ve arkadaşlarını korumak istiyorsun, Afra.”

Silah elimde, *elimizde* titriyordu. Kararımı vermek zorunda kalmıştım. Dudaklarımdan çıkan her kelime göğsümde bir yerlerde fiziksel olarak canımı acıtırken, “Sağdaki,” diye fısıldadım. *Üçüncü*.

“Hemen yanındayım,” dedi Ölüm. “Birlikte *öldüreceğiz*.”

Elimi tutan el kolumu hafifçe sağa kaydırdı. Tetiği çekmem için parmağımı bastırıldığında hedefi bulup bulmadığımı göremedim. Silahtan bastırılmış bir ses çıktı. Tek gördüğüm bulanıklıktı. Fakat bulanık görsem de kayıp giden bedenleri seçebilmiş, birkaç tıkırtının ardından yere düşerken çıkardığı o sesi işitmiştim.

“İşte bu kadardı,” dedi Ölüm. “İntikamını aldık.”

“Ne intikamı?” diye fısıldadım. “Çuvalda *kim* var?”

“Ölmesini dilediğin biri.” Ölüm’ün sesini taşıyan el kendi eliyle birlikte benim kolumu da aşağıya indirdi. “Biliyor musun?” dedi düşünceli bir sesle. “Ben sana sorunlarımı hiç anlatmazdım.”

Sessizlik içinde titrerken devam etmesini bekledim. Sanki biraz önce sesini kullandığı bedenle birini öldürmemiştik de kafede oturmuş karşılıklı kahve içerken bana hayatını anlatıyordu.

“Bana...” Duraksadı. “Bana da... Annem, babama çok benzediğimi söylerdi.” Kendisi de sustu fakat arkamdaki beden çekilmemişti. Bir süre sonra devam etti. “Beni ona benzetmek isterdi.

Bunu zaten biliyordun ama annemin bana babammış gibi davrandığını sana hiç söylememiştim, Ahsen.”

Başım dönüyordu. Sadece, “Ne?” diyebilirdim. Oysa aslında, “*Ne saçmalıyorsun?*” demek istiyordum.

“Hiç.” Elimdeki el geri çekildi. “Birbirimize benziyoruz.”

“Hayır,” diye fısıldadım güçlkle.

“Oyun *bitti*. Geldiğin yolu takip edersen asansörle 13. Kata geri dönebilirsiniz. Tutsak 5 yakında kendine gelecek.”

Gözlüğü tekrar yüzüme yerleştirdiğinde etrafımda gördüklerimi ilk başta idrak edemedim. Önümdeki tüm maskeliler yere yığılmıştı ve... vücutlarından kan akıyordu. İki çuval bembeyaz gözüküyordu ancak en sağdaki, benim seçtiğim *tamamen* kırmızı kanla kaplanmıştı.

Hızla kafamı çevirip Çağrı’ya baktığımda bedeninin etrafındaki kanı fark ettim. Boğazımdan bir inleme dökülürken ona doğru sarsak bir adım attım. Kanın ona ait olmadığını fark etmem için birkaç adım atmam gerekmişti.

Hemen yanındaki maskeli kadın kanlar içinde yere yığılmıştı. Çatıdaki herkesin yerde yattığını fark ettiğimde dünyam deprem oluyormuş gibi sarsıldı.

Aydın ışığı sadece kanları birbirine karışmış cesetleri aydınlatıyordu.

Gözlerim bir hareket yakaladığında gözlerimi kısarak çatının kenarındaki dar koridora baktım. Bir erkek bedeni ay ışığının bir oyunu gibi kaybolup giderken az önce arkamda duran kişinin *gerçek* Ölüm olduğunu anladım.

Benimle öldürmüştü. Ruh hastası bunun için buraya gelmişti.

Gözlüğümü çıkarmasından anlamam gerekiyordu ancak anlamamıştım.

Elimde gevşek bir şekilde duran silah parmaklarımdan kayıp yere düştü. Gözlerimi yere çevirdim. Ayakkabılarıma ulaşan kana tiksintiyle baktım. Yerde ne olduğunu düşünmeden kafamı kaldırdım ve Çağrı’ya doğru ilerledim. Yanında diz çöküp onu uyandırmak için sarsmaya ve adını söylemeye başladım. “Çağrı,” derken sesim titriyordu. “Lütfen uyan... Lütfen buradan gidelim. *Sana ihtiyacım var.*”

Çatı katı bir cehennemdi.

Kanla dolu bir cehennem.

Ölüm söz verdiği cehennemi bana yaşatmıştı.

Çağrı'nın gözleri aralandığında kendine gelebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Bitti mi?" diye sordu yüzüme dikkatle bakarken. Gördüğü şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Işığı olmayan, siyaha çalan, ağlamaktan şişmiş ve kızarmış kahverengi gözler. Dağılmış bir ruhun yansıması...

"Hepsi öldü Çağrı," diye fısıldadım. Kafamı geriye yatırıp yıldızlarla dolu gökyüzüne baktım. "Artık lütfen gidelim."

Çağrı yüzüme tuhaf bir ifadeyle baktı ama doğrulur doğrulmaz ilk yaptığı şey bana sıkıca sarılmaktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı sesi titrerken. "*Teşekkür ederim.*" Kolları sırtımı sararken buz kesen vücudum biraz olsun canlılığın sıcaklığını hissedebilmişti. Yine de kollarımı kaldırıp onun sarılışına karşılık veremedim.

Çağrı ilk denemede ayağa kalkamadı. İkinci denemede de. Emekleyerek gitmeye karar verdiğinde cehennemin ortasında daha fazla durmamak için bunu kabul ettim. İkimiz de bir konuda hemfikir olduk, kaçmaya çalışmayacaktık. Kabullenerek hapishanemize geri dönecektik.

Kaçamayacağımızın farkındaydık.

Geri dönüşümüz bulanık, sonsuz bir yolculuk gibiydi. Çatının son görüntüsüne dönüp tekrar bakamadım.

Ölüm'le yemek yediğim odaya girdiğimizde Çağrı'nın yaralanmadan geçebilmesi için kırık tabak ve bardakları bir kenara itip Çağrı'ya dayanak olmam gerekti. Ayakta zar zor yürüyerek odayı geçtiğimizde diğer oda ortaya çıktı. Odanın tamamını ilk defa ışıklar içinde, net bir şekilde gördüm. Odanın içinde sadece iki şey vardı. Bir ayna ve sandalye.

Aynaya dönüp bakmadım.

Karanlıkta fark etmediğim diğer kapıyı itip açarak yeni yolumu seçtim. Kapının açıldığı yer, kare bir odaydı. Odanın içinde ise sadece bir asansör vardı. Asansörlü çağırırken kafamı asansörün metaline yasladım. Çağrı derin nefesler alıp verirken yerde oturuyordu.

Asansör geldiğinde ilk gördüğüm şey asansöre binerken aynadaki yansımam oldu. Midem ağzıma gelirken gözlerimi hızla

kaçırıp Çağrı'nın asansöre binmesine yardım ettim. 13. kata tıkladığımda asansörden klasik müzik sesi yükseldi ve kapılar kapandı.

Saniyeler içinde 13. kattaydık. Çatı katıyla 13. kat arasında sadece bir kat olduğunu fark ettim. Katların hepsine gözucuyla baktıktan sonra Çağrı ile açılan kapıdan dışarı çıktık. Koridorda çıktığım yer bir an kafamı karıştırırken kaşlarım çatıldı.

Çağrı duvara yaslı bir şekilde dururken beti benzi iyice atmıştı. “İki asansör varmış,” dedi tuhaf bir sesle. “Bunu fark etmiş miydin?”

Başımı sağa sola sallamakla yetindim ve kapanan asansörün kapısına baktım.

Duvarla aynı renkteydi ve neredeyse tamamen bütünleşmişti. Üzerinde asansörü çağırmak için bir tuş bile gözükmüyordu. Ölüm asansörü gizlemişti.

Çağrı'yla göz göze geldiğimizde asansöre sırtımızı döndük. Birkaç adım sonra bizi bekleyen açık kapıyı bulmamız uzun sürmedi. Düşünmeden eve girerken ikimizin de adımları hızlanmıştı. Bizim için tehlikeli olan bu ev, en azından *şimdilik* güvenli bölgemizdi.

Tek yaptığım gidip üçlü koltuğa oturmak ve kapalı televizyonun ekranına boş boş bakmak oldu. Çağrı da yanıma oturduğunda nefes nefese kalmıştı.

Kafasını omzuma yasladığında omzuma damlayan damlaları hissetsem de yorum yapmadım.

İkimiz de uyuyamadık.

Gecenin karanlığı yavaş yavaş aydınlanmaya başladığında televizyon ekranında bir yazı belirdi.

Ölüm: Katilsin.

Artık haklı olduğunu biliyordum.

İsteddiği “beni” kendi elleriyle yaratmıştı.

“Güneş doğuyor.”

Gözlerimi sabitlediğim boşluktan ayırdım ve sesin kaynağına çevirdim.

CAMBAZ

Çağrı'nın sesi tuhaftı. Sanki güneşin tekrar doğmasını, ışığın salonu yavaş yavaş aydınlatmasını beklemiyordu. Bunu garipsiyor gibi konuşmuştu. Parmaklıkları camın kenarında durmuş, duvara yaslanmış bir şekilde pencereden dışarıya bakıyordu. Bakışları dalgındı. Gözlerinin altı morarmıştı ve halsiz olduğu her halinden belliydi. Banyoya gidip öğürdüğü bir yarım saat bile olmuştu. Kustuktan sonra biraz olsun kendine gelmişti.

Gözlerimi ondan ayırıp içeriye vuran ışığı inceledim. Işık yere yansıyan görüntüsü parmaklıkların da etkisiyle bölük pörçüktü. Güneşin bile içeriye düzgün bir şekilde girmesine izin verilmiyordu.

İnsanlar her yeni günün bir umut doğurduğunu söylerlerdi ama gerçek öyle değildi. Bazen yeni bir gün, çekeceğin yeni acılara ve yüzleşmek zorunda kalacağın yeni hislere kapı açardı. Her günde bir umut, bir mutluluk ya da bir şans olmazdı.

Bazı günler daha başladığı an, insanı içinden kemirerek bitirirdi.

Gün ışığında kendimi çınlıplak hissediyordum. Salon yavaş yavaş aydınlanırken sanki günahlarım da gün yüzüne çıkıyordu. Güneş biraz daha yükseldiğinde zil sesi de yükselecekti. Arkadaşlarımız gelecek, bize bakacaklar ve ne olduğunu anlatmamızı bekleyeceklerdi. Daha ağzımızı açmadan yaşadıklarımızın bir kısmını yüzümüzde görecektik.

Artık bir katil olduğumu *ben* onlara söylemeden anlamayacaklardı.

Ellerimi birleştirip gözlerimi dizlerime çevirdim. Saatlerdir beni ele geçiren hissizlik göğsümde bir buz parçası varmış gibi hissettiriyordu. Bense sadece bekliyordum.

Ölüm'ün tekrar benimle oynamasını bekliyordum.

Ellerimi koltuğa dayayıp kaskatı kesilmiş bedenimi zorla ayağa kaldırdım. Sanki uzuvlarım bedenime yapıştırılan, paslı çubuklardan ibaretlerdi. Hareket ederken gıcırta çıkarmamalarına neredeyse şaşırmıştım.

Çağrı'nın bakışlarının bana döndüğünü hissettim ama ona bakmadım. Dudaklarımı araladım. Bir anlığına kendi sesimi duyma fikri bende o kadar büyük bir korku oluşturdu ki, neredeyse gözlerim dolacaktı. Midem kasılırken zar zor, "Banyo," demeye zorladım kendimi. Banyoya gidecektim.

“Gelmemi ister misin?”

Cevap olarak başımı sağa sola sallarken kitaplığın yanından geçiyordum.

Banyoya girdiğimde gözlerim anında kaçınmaya çalıştığım şeye sabitlendi. Aynadaki görüntüm adımlarımın banyonun girişinde donakalmasına neden olduğunda gözlerim kendi bedenimin üzerindeydi.

Mor *crop* ve mavi şort üzerimde *aptalca* duruyordu. *Barbie* bebeğe çuval giydirmekle aynı tezatlıkta hissediyordum. Ben bir çuvaldım ve *Barbie*’nin kıyafetleri zorla üzerime geçirilmişti. Sanki Ölüm’ün alaylı sesi, zihnimin arkasında benimle alay ediyordu. Bunların bana ne kadar zıt olduğunu o da çok iyi biliyordu.

Gözlerimi kendi görüntümden ayırıp birkaç hızlı adım attım. Direkt musluğu açtığımda suyun sesi bir an irkilmeme neden oldu. Gözlüğümü saçlarımın üstüne itip önce ellerimi, sonra da yüzümü yıkadım. Temiz olmayan ellerimle yüzümü yıkamış gibi hissettiğimde ise ellerime daha çok sabun sıkıp tekrar yıkadım. Ardından tekrar yüzüme suyu çarptım. Fakat yeterli gelmiyordu... Sabunu alıp yüzüme, boynuma sürdüm ve tekrar ellerimi yıkadım. Suyu tekrar tekrar yüzüme ve boynuma çarparken nefesim tıkanmıştı.

Boğulmama ramak kalmışken musluğu sert bir hamleyle kapattım. Bir elimi lavaboya dayayıp nefeslenirken yüzümden akan suya gözlerimden çıkıp gitmek isteyen birkaç damla yaş da eşlik ediyordu. Onları sadece suyun bir parçası gibi hayal ettim.

Sanki üzerimdeki kir suyla asla gitmeyecekti.

Kafamı kaldırıp gözlüğümü burnuma indirdiğimde tekrar aynadaki yansımamla göz göze geldim. Kaşlarım hafifçe çatılırken aynaya doğru eğilip dikkatle gözlüğümdeki küçük noktalara baktım.

Kan.

Dudaklarımdan korku dolu bir inleme döküldü. Hızla gözlüğümü yüzümden çıkarıp musluğu tekrar açtım. Gözlüğü suyun altına tutarken suyun bir kısmı üzerime sıçradı. Yüzümü tiksintiyle buruştururken gözlüğe sabun sıktım. Dünya benim için aptal bir bulanıklıktan ibaretken gözlüğümü yıkadım.

Defalarca.

Ne yaparsam yapayım, asla temizlenmiyordu. O kir *gidiyor-*

muş gibi hissetmiyordum. Kan her yerdeydi. Kan zemindeydi. *Zemin...*

Gözlüğüm yüzüme takılıyken ayakkabılarıma bakakaldım. Ayakkabının kenarlarında kurumuş ince şerit halindeki kanı gördüğümde midem ağzıma geldi. Dokunmadan ayakkabılarımı hızla çıkarıp düşün içine attım ve duşakabinin kapaklarını sertçe çekerek kapattım.

Öğürmemek için derin nefesler alırken elim saçıma gitti. Örgümü çekiştirirken nefes nefese kalmış bir şekilde sırtımı banyonun kapısına yasladım.

Bir daha asla temiz hissetmeyecektim.

Bir kan gölü yaratmıştım. Ölüm o kan gölünü büyütürken ben de yürüyerek kanın içinden geçmiştim.

Ellerimi saçlarıma atıp hızla örgümü açmaya başladım. Bunu yaparken aynaya bakmadım. Aynaya baktığımda ya üzerimdeki kiri -*üzerimdeki kanı*- görecektim ya da gördüğüm şey sadece kendi bedenim olacaktı ancak içindekini tanıyamayacaktım.

Kendimle yüzleşecek cesaretim yoktu.

Zil çalmaya başladığında saçlarımdaki örgüyü açmayı bitirmeme ramak kalmıştı. Saçlarımda dolaştırdığım parmaklarım yavaşladı.

Benden *nefret* edeceklerdi. Ölüm'le aynı şeye dönüşmüştüm.

Ben bir *canavardım*.

Onlarla yüzleşmekten korktuğum için parmaklarım yavaşlasa da onları görmek de istiyordum. Çuvalın içinde onların olmadığını bilmeye ihtiyacım vardı. Bu, koltukta otururken kafamda tekrarlayan korkularımdan sadece biriydi.

Banyodan çıktığımda zil sesini bastıracak kadar yüksek sesli bir bağırış duydum. "Afra!"

Endişeli ses Gökhan'a aitti. Adımlarım hızlanırken, "Gökhan!" diye bağırarak karşılık verdim. Koridorun köşesini dönmeden önce tek düşünebildiğim, birine bir şey olduğuydu.

Köşeyi döner dönmez Gökhan üzerime atladı. "Afra!" derken gözleri iri iri açılmıştı. Beni bir kavganın içine çekecek gibi elleriyle göğsümün üzerindeki *crop*'un kumaşını kavrayıp ellerini yumruk yaptı. Boynumdan aşağıya su damlaları akmaya devam ederken Gökhan'ın parmakları ıslandı. *Crop* yukarıya doğru çekilip belimi daha da açarken donakalmış bir şekilde öylece durdum.

“Sana ona bir şey olmadığını söyledim!” diye bağırdı Çağrı. Kaşları çatılmış bir halde yanımızda belirmişti. “Ellerini çek, aptal evladı!”

Gökhan’ın gözleri bir süre yüzümün üstünde dolaştı. Boynunda bir tur atan âdemelmesini gördüm. Gözünün ferisi sönmüştü.

Ölüm ona da mı bir şey yaptırmıştı?

Arkadaşlarım odasından çıkacaktı. *Hepsini* görecektim.

Buna ihtiyacım vardı.

“Öldün sandım,” dedi Gökhan tek nefeste. “Sen... *sen...* kapını açmadın. Adını söylediğimde çıkmadın. Odamdan çıkmak zorunda kaldım. Salonda yoktun. Seslendim, yine yoktun. Çağrı senden önce çıkmıştı. Ben sandım ki... ben sandım ki sen yine...” İrileşmiş gözbebekleri biraz olsun küçülürken gözleri doldu. “*Tekrar* öldün sandım...” Sesi kısılmıştı.

Haklıydı. Ölmüştüm. *Tekrar* ölmüştüm. Fakat bu ölümüm de bir mezar taşından eksik kalmıştı. Yine sadece ruhum parçalara ayrılmıştı.

Ellerimi yumruk yaptığı ellerinin üzerine koyarak, “Yaşıyorum,” dedim yavaşça. *Saçlarım artık mezar taşım.* “Bana hiçbir şey olmadı, olmaz da.” *Çünkü artık benden geriye bir şey kalmadı.*

Gökhan’ın elleri ellerimin altında gevşerken kendine gelmiş gibiydi. Derin bir nefes alarak ellerini kıyafetimden çektiğinde utanmış gözüküyordu. Ellerini arkasına saklarken yüzünde bir şeyleri idrak ettiğini gösteren o ifade belirdi. “Siz neden buradaydınız?” diye sorarken bakışları Çağrı ile ikimizin arasında gidip geliyordu.

Dudaklarımı araladım. “Ben...”

“Konuşulacak şeyler var,” diyen Çağrı beni kurtarmıştı. “Ama şimdi değil.” Aynı anda içeriye giren Kutay’ı gördük. Salonun boş olduğunu görünce önce mutfığa, daha sonra da dış kapıya doğru baktı. İkinci bakışında bizi görebilmiştii. Tek kaşını kıvrırcık saçları arasında kaybolacak kadar yukarıya kaldırırsa da ağzını açmadan tekli koltuğa oturdu ve bizi izlemeye başladı.

Kutay da aptal değildi. Çağrı’nın çıkma sesini duymadığından dolayı bir şeyler olduğunu tahmin etmiş olmalıydı.

Gökhan cevabı yüzümüzde bulabilecekmiş gibi Çağrı’yla beni dikkatle inceliyordu. Daha sonra bakışlarını bedenimde gezdirdi.

Tenimin çoğu açıkta ve pürüzsüzdü. Gökhan'ın yüzünde gördüğüm şey kafa karışıklığıydı. Zihnindeki birbirine geçirip çalıştırmaya çalıştığı çarklarda bir şeyler örtüşmüyordu.

Vücudumdan bir ürperti geçti. Kollarımı kendi etrafıma sarıp Gökhan'ın yüzüne bir bakış attıktan sonra koltuklara ilerledim. Kutay'ın bakışları altında yerime oturduğumda içeriye giren kimseye bakmamaya çalışarak bacaklarımı izlemeye başladım.

Ölüm bacaklarımdaki jilet izlerinin görüneceğinden emin olmuştu. Aptal değillerdi. Kimsenin bacağında durduk yere onlarca beyaz, yatay iz olmazdı. Kendime defalarca zarar verdiğimi öğrenmelerinden kaçamayacaktım.

Bakışlarımı kendi tenimden kaçırıp içeri girenleri gerginlikle izledim. *Egemen*. Egemen hayattaydı ve her zamanki gibi gözüküyordu. Uykusuz, huysuz ve dağınık saçlarıyla tüm hayattan bıkmış. Gözleri beni bulduğunda ilk önce kafasını çevirdi fakat sonra tekrar dönüp bana baktı. Üzerime sadece bir saniye bakmakla yetindi. Kafasının karıştığı onun da yüzünden okunuyordu.

"Günaydın," derken sadece benim gözümün içine baktı. İkili koltuğun diğer ucuna değil, Gökhan'ın oturduğu yere, yani koltuğun ortasına oturdu. "Bu... Ölüm sana bir şeyler mi verdi?" Sanki soruyu nasıl soracağını bilememişti.

Gözlerinin içine bakmaya daha fazla dayanamadım. Kafamı indirip şortuma yakın izlerime baktım. Kendimi hem ruhen hem de bedenen çıırılçıplak hissediyordum. Gerçekleri anlatma düşüncesi bile beni dehşete düşürürken, "Öyle de söylenebilir," diye karşılık verdim.

"Yakışmış," dedi Egemen. Yine sadece yüzüme bakıyordu, bunu hissedebiliyordum. "Ama rahatsız ve uykusuz gözüküyorsun. Bir şey mi oldu?"

"Belli değil mi?" diye seslendi Kutay alayla.

"Kes sesini," dedi Egemen sakince yüzünü ona çevirirken. Bakışlarımı kaldırıp ikisine de kaçamak bir bakış attım. Egemen'in gözlerinde donuk bir şeyler vardı. "Yoksa seni sustururum."

Gökhan, Egemen'in araya oturmasını yadırgamadan koltuğun

köşesine oturdu. Çağrı da kendi koltuğuna geçerken bir an gözlerimiz birbirimizde takılı kaldı. Hissettiğim acının aynısını onun da gözlerinde gördüğümde en azından birinin benden nefret etmeyeceğini hatırladım.

Bu geceden Çağrı'yla birlikte sağ çıkmıştım.

Sarp içeriye girdiğinde içimdeki rahatlama biraz daha artsa da Mete'nin salona girmesini beklemek eziyet gibiydi. Ölüm benden intikam almak uğruna, beni korumak için her şeyi yapan o adamı çuvala sarmış olabilir miydi?

Tüm bedenim hafifçe titremeye başladığında Mete sanki korkmaya başladığını hissetmiş gibi koridordan çıktı. Kolu ve omzu hâlâ sargılıydı, teninin rengi soluktu. Her adımında, kaşı çatılmaya yönelik bir girişimle seğiriyordu.

Alarm sesi kaybolduğunda anlık bir sessizlik oluştu.

"Günaydın," dedi Mete bir eliyle yüzünü ovuştururken. Sonra gözlerini açıp bize bakındı. Onun da gözleri üzerimde ikinci kez durdu. "Sana jilet göndereceğini hiç sanmıyorum. Ağda ve yeni kıyafetler falan mı gönderdi Ölüm iti?"

"Kolun nasıl?" diye karşılık verdim.

"Önce ben sordum," dedi Mete tek omzunu kaldırıp indirirken. Dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kalkmıştı.

Dudaklarımı araladım. "Ben..." Kelimeler tekrar boğazımda bir ağ örerken kendimi ne kadar zorlasam da konuşmaya devam edemedim.

"Kızın kıyafetini sormayı bırakın artık," diye çıkıştı Çağrı bir anda. "Onu bu şekilde giydiren ve bu hale getiren Ölüm, tamam mı? Susun da soracağınız soruların cevabının gelmesini bekleyin. Evet, çok güzel olmuş yeni kıyafetlerle. Hepimiz aynı fikirdeyiz ama konuşmayı kesin artık."

Güzel mi? Başka bir zaman olsa, bu kelime yanaklarımı kızartırdı. Hatta belki dün bile bu kelime karşısında kızarabilirdim. Şimdiyse sadece kulağa *komik* geliyordu. Güzellik bana ve ruhum tamamen uzaktı. Bacaklarımın üstündeki beyaz ve silik çizgiler de kollarımdaki kesikler de bunu kanıtlıyordu.

"Daha yeni geldim, göt papatyası," dedi Mete sert bir sesle. "Bana atar gider yapma." Bir an duraksadı. "Ölüm mü *yaptı* dedin sen?"

“Evet,” dedi Çağrı.

Yeni anlamış gibi, “Ne dedin sen?” dedi Egemen öne eğilirken.

“Ölüm mü?” Mete tuhaf bir şekilde ayakta donup kalmıştı. “Neler oldu?” Kolu yüzünden çektiği ağrıyı tamamen unutmuş gibiydi. Kaşları düzleşmişti.

“Anlamayanlar için,” dedi Kutay yayvan ve yavaş bir şekilde. Koltukta geriye yaslanırken sakın gözükmüyordu. “Çağrı ve Afra biz odalardan çıkmadan çoktan salondaydı. Ana karakterlerin ikisi olduğu bir şeyler yaşanmış ve küçük dâhimiz bile bunu henüz anlayamadı.” Ela gözleri Gökhan’ın üzerine çevrildiğinde Kutay’ın bakışları beni es geçtiği için rahatlamıştım.

Parmaklarımda bir dokunuş hissettiğimde irkilerek bakışlarımı elime çevirdim. Egemen’in parmakları teselli edercesine parmaklarımm ucunu sıktı. Ardından elini yavaşça çekip dirseklerini dizlerine dayadı. Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde, “Geçti,” dedi dudaklarını oynatarak.

Titrememeleri için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Çağrı’ya bakarken, “Neler olduğunu ne zaman anlatacaksınız?” dedi Gökhan.

“Üstümüze gelmeyi bırakıp sadece sesinizi kestiğinizde!” diye bağırdı Çağrı birden. Yüzünü hiç bu kadar ciddi ve öfkeli görmemiştim. Onun hikâyesi anlatılırken bile böyle değildi. “Siktiğimin oyununda zaten her detayı size anlatmamızdan zevk alacak ve tek yaptığınız papağan gibi aynı soruları sormak! Yaşıyoruz tamam mı? Ve bu geceden canlı çıkmamız hiç kolay olmadı!”

Mete sessizce üçlü koltuğa oturdu. İyi olup olmadığını yoklamaya çalışıyormuş gibi gözlerini yüzüme çevirdi. Gözlerinin içine, yüzünü saran o şefkate baktım. Kendimi bıraksam hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilirdim.

Mete istediği cevabı yüzümde bulamadı. İyi olmadığını görmüştü.

Birden gözleri yüzümden ayrılıp başka noktaya odaklandı. Bakışlarını takip ettiğimde televizyona baktığını fark ettim. Ekranda yeni yazılar belirmişti.

Ölüm: Herkese iyi sabahlar.

Ölüm: Sabah kahvaltınızı mı bekliyordunuz?

“Evet,” dedi Sarp dürüstlikle. Yaşadıklarından sonra buna odaklandığı için onu suçlayamazdık. “Bize yemek göndereceksin, değil mi?”

Ölüm: Beklemeye devam edebilirsin.

“Ama yemek yiyeceğiz, değil mi?” diye sordu Sarp yerinde kıpırdanırken. Bir elini saçlarına atıp sarı saçlarını kaşıdı. “Değil mi?” diye sorarken hepimize tek tek baktı. “Hepimizi de aç bırakmaz, değil mi?”

Ölüm: Yalnızca hikâye doğru anlatılırsa yemek yiyebilirsiniz.

Ölüm: Burada senin dışında herkesin ilgisini çeken bir olay var.

Ölüm: Yemekten daha önemli.

Ölüm: Tutsak 7...

Ölüm: Afra Ahsen Çakmak.

Ölüm: Konuşmak ister misin?

Ölüm: Hayatta kalma oyununu en iyi sen anlatabilirsin, değil mi?

Ölüm’ün yazmayı bırakmasıyla tüm bakışlar yine benim üzerine çevrildi. Bir kaçış ararcasına Çağrı’nın yüzüne baktım ancak aradığım şeyi onda bulamadım. Ölüm’ün anlatılacak her şeyi yine bana yüklemesine öfkelenmiş gibi gözüküyordu. Diğer yandan dün gecenin tamamı için benim anlatmaya başlamam gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. “Gece...”

“Ben başlayayım,” dedi Çağrı birden. “*Ben* başlayayım.” Israrla gözlerimin içine baktıktan sonra ayağa kalkıp ellerini iki yana açtı. Bakışları nasıl kendisine çevireceğini çok iyi biliyordu. “Uzun boylu bir erkek olmak uyurken seni bayıltıp kaçırmaya çalıştıklarında hiçbir etki etmiyor, bunu baştan söyleyeyim. Gerçi sizin çok da bilmenize gerek yok sanırım.”

Kimse gülmedi.

“Uyurken Ölüm beni aldı ve... götürdü. Nerede olduğumu bilmiyordum. Gözlerimi açtıklarında her yerden üzerime beyaz ışık vuruyordu. Maskeliler başımdan aşağıya defalarca kez viski döktü. Şişeleri ağzıma dayayıp bana zorla içirdi. Birkaç dakikada bana kaç bardak içirdiğini ve kaçını kafamdan aşağıya döktüğünü hatırlamıyorum bile.”

Kutay başını salladı. “Viski kokuyorsun.”

“Ciddi misin kanka ya, eyvallah,” dedi Çağrı sinir bozucu bir şekilde sırıtarak. “Etrafımdaki herkes maskeliydi. Ses değiştirme cihazıyla konuşan bir erkek sesi emir veriyordu. Ağzımdan aşağıya bir şeyler daha döktü ve gargara yapmamı istedi. Boynumdan aşağıya köpükler akana kadar buna devam ettirdi ve sonrasında... Sonrasında *bayılmışım*.”

Bir an duraksayıp bakışlarını yavaşça bana çevirdi. “Gözlerimi açtığımda Afra yanımdaydı ve biz...” Sertçe yutkundu. “Çatı katındaydık.”

Bu sefer gözler benim üzerime çevrildi. Bakışlarımı bacaklarımdaki yaralara indirip kimseyle göz teması kurmadım. “Ölüm’ün ta kendisi ya da onun ses cihazını takmış biri odama girdi,” derken düşündüğüm kadar zorlanmadım. “Uyandım ve kaçmaya çalıştım, size seslendim fakat kurtulamadım. Beni de bayıltıp aldı. Gözlerimi açtığımda gözlerimin bir kumaşla bağlı olduğu karanlık bir odadaydım. Ölüm birkaç maskeli gönderip benden kıyafet seçmemi istedi. Sonra da bana bunu...” Ellerimle üstümü gösterdim. “Yaptılar.”

“Yani seni süslediler mi?” diye sordu Sarp.

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım. “Sandalyeye bağlıydım. İşleri bittiğinde serbest bırakıldım ama gözlüğüm yoktu, hiçbir şey göremiyordum. Bomboş odadan çıkıp diğer odaya geçtiğimde orada beni Ölüm bekliyordu. Uzun bir masa ve masanın iki ucunda sandalyeler vardı. Birinde o oturuyordu. Birine de... beni oturttu. Bana yemek servis etti ve benimle konuşmak istediğini söyledi.”

“Ne konuştunuz?” diye sordu Egemen. Kafamı sola çevirip onun yüzüne bakarken boğazımı temizledim. “Ben...” Gözlerimi kırıştırdım. “Bana *sinirliydi*. Üvey abimin yaptıklarını... eskiden ona anlatmadığım için bana sinirliydi ve tuhaf konuşuyordu. Konudan konuya atlıyordu. Konuşma şekli dengesiz ve korkutucuydu. Sonra...”

Ölüm’ün beni saçlarımdan tutarak sürüklediği anı hatırladığımda irkildim.

Egemen gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Sonra *ne*?”

“Sonra bana şiddet uyguladı,” derken sesim kısıldı. Bir an

sanki salondaki herkes kaybolmuştu ve sadece Egemen kalmıştı. “Saçlarımdan tutarak beni zorla yerde sürükledi.” Saç köklerim bunu hatırlıyormuş gibi sızladı. “Masanın üstündeki her şeyi devirerek beni masaya yatırdı ve...” Gözlerim dolduğunda Egemen’in gözlerindeki yansımamı görebiliyordum. “Beni tehdit etti. Ona ait olduğumu sanıyor. Bana zarar verecek *her şeyi* zamanla yapmak istiyor. Eğleniyor çünkü onun elinden kaçamayacağımızı biliyor. O... O...”

Egemen irkilerek doğruldu.

Boğazımdan bir hıçkırık kaçtığında ellerimi yüzüme kapatıp gözlüğümün altından gözyaşlarımı silmeye başladım. “Annesinin cesedini saklıyor,” derken sesim daha da kısıldı.

Egemen bana bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini yüzünden ayırdığında dünya tekrar eski haline döndü. Bakışlarımı ondan ayırıp arkadaşlarıma baktım. Mete’ye, Sarp’a, Gökhan’a... Hatta Kutay’a bile.

“Sana şiddet uygulamış,” dedi Mete boğuk bir sesle. “Yalnız olduğundan emin olup...”

“Annesini mummylamış mı?” diye sordu Sarp kaşları havaya kalkmış bir şekilde.

“Bilmiyorum,” dedim hıçkırarak ağlamaya devam ederken. “Annesinin ve benim onunla sürekli konuştuğumuzu, sesimizi duyduğunu söyledi.”

“Hasıltır,” dedi Sarp eliyle ağzını kapatırken.

Boğazım sızlarken dudaklarımdan tekrar bir hıçkırık döküldü. Kolumu burnuma bastırıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Daha fazla ağlamak istemiyordum. Sürekli ağlamaktan yorulmuş, aciz hissetmekten bıkmıştım ama bir şekilde gözyaşlarım bir türlü tükenmiyordu.

“Tamamen delirmiş,” dedi Mete yüksek sesle. Gözlerimi aralayıp kafamı kaldırdım. Dişlerini sıktağında bir gıcırta sesi çıktı. “Bu sefer *tamamen* delirmiş.”

“Günaydın,” dedi Kutay sakince.

“Siktiğimin delisi! Bu kızla alıp veremediğın ne lan senin?” diye bağırdı Mete. Ayağa kalkıp volta atmaya başladığında öfkeden eli ayağı titremeye başlamıştı. “Gebermek uğruna *her gün* bu kızın yatağının yanında uykusuz bir şekilde nöbet tutarım. Sen

hepimizi öldürmek zorunda kalana kadar keyfini kaçırarak *her haltı* yaparsın, anladın mı? Eğlencen bile kalmaz. Afra'dan *uzak* duracaksın! Saçının telini bile çekemezsin lan sen onun, korkak herif!" Bana döndüğünde gözlerinde acı vardı. "Ne demek saçımı kavradı?"

"Metc..." diye başlasam da ne diyeceğimi bilemedim.

"Metc," dedi Çağrı yüksek sesle. "Gel şu koltuğa otur, yoksa yeni bir oyuna başlayabilir ve emin ol, oyunlar artık hiç kimse için iyi sonla bitmiyor." Çağrı'nın sakinliği ona bakakalmama neden olmuştu.

Sakinliği beni şaşırttığı gibi Mete'yi de şaşırtmıştı. Dönüp bir Çağrı'ya, bir de bana baktı. Kafamı aşağı yukarı sallayıp Çağrı'nın dediklerini onayladığımda, "Ne oyunu?" diye sordu. Gecenin en büyük kısmını Ölüm'ün beni yerden yere sürüklemesi sanmış olmalıydı.

"Gece bundan ibaret değildi," diye fısıldadım. Fısıldadım çünkü sesimi yükseltecek kadar gücüm kalmamıştı. Dudaklarımı araladım. "*Ben...*"

Ben birini öldürdüm.

Kelimeleri söyleyemedim.

Geriye dönüp baktığımda, daha birkaç saat öncesine ait o anlar sanki başka bir dünyada, başka bir Afra'nın yaşadıklarıydı. O an, silahı doğrulttuğum an zihnimde asla düzelmeyecek bir çatlak oluşmuştu. Ölüm'ün parmakları parmaklarımın etrafına dolanmıştı. Kulağıma zehirli kelimelerini fısıldayarak beni teselli etmeye çalışırken tek düşünebildiğim şey, Çağrı'yı kurtarmak ve o geceyi bitirmektir.

Salonun duvarları benimle alay edercesine üzerime gelmeye başladı.

Başım dönüyordu.

Cesedin yüzünde maske vardı fakat maskesinin altında bir insanın yüzü yatıyordu, bunu biliyordum.

Ben öldürdüm.

Gözlerimi kaldırıp onların yüzüne bakma cesaretini bulduğumda kelimeler tekrar dilimden aşağıya, boğazıma doğru kaymaya çalıştı. Sarp... Sarp gibi bir insanın dostluğu için fazla kirli olacaktım. Mete belki de beni artık korunmaya değer görmeyecekti.

Kutay bu evde ondan daha kötü namı biri olmasından zevk alacaktı. Gökhan hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ve Egemen... Egemen bir daha bana asla eskisi gibi bakmayacaktı.

İtirafımı temsil edecek kelimeler yine dile gelmekten kaçınıyordu. Anlatacaklarım bu evde, en korkunç durumda bile yapabildiğimiz masum küçük sohbetleri lekeleyecekti. Sanki güldüğümüzde bir daha hiçbir gülüşümüz eskisi gibi olmayacaktı.

“Oyun...” Hayır, bu bir oyun *değildi*. Beni iki cehennem arasında bırakan bir işkenceydi. “İki seçeneğim vardı,” diye devam ettim zorla. Sesim titriyordu. “Hiçbir şey yapmazsam, Çağrı’yı öldürecek ve gece bitecek. Ama eğer... eğer... çuvalı insanlardan birini kendi ellerimle öldürürsem, ikimiz de kurtulacaktık.”

“Çuvalı insanlar mı?” diye sordu Gökhan merakla.

“Kim oldukları ya da cinsiyetleri belli olmuyordu,” dedi Çağrı. “Üç kişiye çuval geçirilmişti.”

“Sana *silah* mı verdi?” dedi Kutay kaşları çatılırken. “Ve sen de...”

“Evet, gerçek bir silahtı,” diye cevaplarırken Çağrı’nın sesi durmuştu.

“Sıçtık,” dedi Sarp elleriyle yüzünü kapatıp öne eğilirken. Sarı saçları yüzünü tamamen gizledi.

Yüzleşmekten korktuğum Egemen’in ve Mete’nin bakışlarını yüzümde hissederken kafamı daha da eğdim.

“Birini öldürdüm,” diye fısıldadım güçlülükle. “Ben... *Birini öldürdüm*.” Dile geldikçe kelimelerin ağırlığı daha da artıyordu.

Benden nefret ediyorlar.

Yüzlerindeki şaşkınlığı gördüm. Tepkilerinden o kadar korkuyordum ki, birinin yüzüne uzun uzun bakmaya cesaretim yoktu. Sadece sırayla hepsine göz gezdirdim. Hissettiğim ağırlık kelimelerimle birlikte onlara da bulaşmıştı. Sanki salgın bir hastalığın onlara geçmesine neden olmuşum.

“Ölüm sanmıştım,” dedim sesimdeki çaresizlikle konuşmaya devam etmeye çalışırken. “*Ölüm* olduğunu sandım. Maskeli arkamdaydı. Ölüm’ün sesi ondan çıkıyordu. Ama... Ama... Ölüm ona... *Ona*... Bunu yapmaya kalkışacağımı biliyordu. Bu yüzden ses cihazını bir başkasına koymuştu.”

“Ölüm oradaymış gibi yaptı, öyle mi?” diye sordu Gökhan kısık sesle. “Çünkü kurtulmak için şansını deneyeceğini düşündü.”

“Düşündüm ki... Düşündüm ki eğer siz benim yerimde olsaydınız, elinizdeki şansı denerdiniz.” Gökhan’a baktım. “Kurtulmak için sen... sen denerdin.” Egemen’e baktım. “Sen de.” Mete’ye döndüm. “Sen...” Çağrı’ya gözlerimi kaydırdım. “Sen...” Kutay’a baktım. “Sen.” Derin bir nefes alıp Sarp’a döndüm, “Ve sen...” diye fısıldadım. “Ölüm’ü bitirmeyi denerdiniz. Hepimiz için bir şans elde etmeye çalışırdınız. *Mete... Mete*, ben... Ben seni örnek almaya çalıştım. Ve... Ve hepinizi. Ben *bizi* kurtarmak istedim.”

Ben titreyerek usul usul ağlarken Egemen’in kolu sırtımı sardı. Parmakları omzumun üzerine okşarken, “Senin yerinde olsaydık, hepimiz aynısını yapardık,” dedi sessizce. “Sorun yok. *Sorun yok.*”

“Ben seni kurtarmak için oradaki *herkesi* öldürürdüm,” dedi Mete donuk bir sesle. “Ama aynı şeyi senin benim için yapmana izin vermezdim. Çünkü sen... Sen bencil olmalısın, abicim. Kendini düşünmelisin, bizi değil. O temiz kalbinle hepimizi düşündüğün için seni kimse suçlayamaz.”

“Hem maskeliler bildiğimiz kadarıyla iyi insanlar değil, öyle değil mi?” diyerek katıldı Gökhan. “Çete üyesiler ve sapığın teki-ne çalışıyorlar. Sen ya da bir başkası neden onlardan birinin kaybına üzölsün ki?”

“Yerinde olsam seçim yapmak yerine intihar ederdim,” dedi Sarp kısık sesle. “Silahla ya kendime ateş eder ya da binadan atlardım. Ayrıca Çağrı’yı kurtarmak için kesinlikle yapmazdım. Gelecekteki karım için masum kalmalıyım. Masum kalamayacaksam da... ölmeliyim. Zaten burada yaşam hiç eğlenceli değil.” Sertçe yutkundu. “Zor olanı seçtiğin için asla seni yargılamam.”

“Sağ ol,” dedi Çağrı soğuk bir sesle. Çenesi kasılmıştı. “Ben de seni düşünmemem gerektiğini not edeyim.”

“Ölüm’den daha karmaşık bir oyun beklerdim,” diye itiraf etti Kutay. Gözlerimi şaşkınlıkla ona çevirdiğimde gözyaşlarım bile akmayı bırakmıştı. Kutay tereddütle kıvrıcık saçlarını karıştırdı. “Sana seçtireceği seçenekler bol değil ve yaşanılanların tek amacı senin...” İşaretparmağını alnına dayadı. “Akıl sağlığıyla oynamak. Seni istediği türden bir insana dönüştürmeye çalışıyor.”

Gerçekleri ilk anlayan kişi Kutay’dı.

“Sana tüm seçenekleri aynı acıyı içeren bir soru soruyor,” diye

mırıldandı Egemen. “Fakat sonunda doğru şeyi seçtiğini düşünürken bile çektiğin acıyı izliyor.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Neden hepiniz... bunu *normal* karşılıyorsunuz?” derken sesim boğuklaştı. “Ben birini öldürdüm! Bir *insanı* öldürdüm. Ölüm’ün bizi suçlayıp durduğu şeye dönüştüm. *Katilin* tekiyim ben!”

Egemen yüzünü bana döndü. Ben de başımı hafifçe sola çevirerek ona baktığımda, “Maskelilerin hepsini öldürsem beni suçlar mıydın?” diye sordu beni bir teste sokar gibi.

Duraksamadan başımı sağa sola salladım.

Gözleri hafifçe kısıldı. “O zaman kendini ve arkadaşını korumak amacıyla yaptığın hiçbir hareket için ne sen kendini suçla ne de bir başkasının seni suçlamasına izin ver.”

“Benden nefret etmiyor musunuz?” diye sordum titreyen sesimle. Her şeye rağmen... Her şeye rağmen yanımda mı kalacaklardı?

Hepsi başlarını sağa sola salladığında dudaklarımdan histerik bir gülüş kaçtı. Korkularım boşunaydı. Burası lise değildi. Evet... Burası bir zindandı. Birbirimizden başka hiç kimsemiz yokken nasıl birbirimizi suçlayabilirdik ki? Nasıl tam anlamıyla birbirimizden nefret edebilirdik?

Şeytana dönüşsek bile birbirimizden kopamazdık.

Televizyonda yeni yazılar belirmeye başladı.

Ölüm: Belki de senin tek bir kişiyi öldürdüğünü söylemen onları tatmin etmemiştir.

Ölüm: Ve bu bir yalan, Tutsak 7.

Ölüm: Sadece ‘Ölüm’ sandığın zavallılığı mı öldürdün?

Ölüm: O zaman çuvaldaki kişiyi öldüren kimdi?

Bir sessizlik oluştu.

Sessizlik uzadıkça ifade edemedikleri dehşeti hissedebiliyordum. Söylediğim her gerçek onlar tarafından anlayışla karşılansa da aslında beni onlardan ayıran bir duvar örülmüştü.

“Ölüm’le *birlikte* öldürdüm,” dedim kısık sesle.

“Ne?” dedi Sarp. Gerçekten anlamamıştı. Yüzündeki boş ifadeyi görmek sinirimin bozulmasına neden oldu.

“Ölüm’le...” dedim tekrar. “Ölüm’le birlikte öldürdüm. *Bana...* Bana yardım etti. Çağrı’yı kurtarmak için üç çuvaldan birini seçmeli ve onu öldürmeliydim. Birlikte nişan aldık.”

“Gerçek bedeniyle mi?” diye sordu Mete. “Yoksa yine bir başka maskeli...”

“Bilmiyorum,” dedim hızla. “Bence oydu. *Kendisiydi.*” Anlatmaya devam etmek beni, boğulduğum sulara daha da dibe çekiyordu. “Sonra...”

“Ben devam edebilirim,” dedi Çağrı elini öğretmenden izin alan bir çocuk gibi havaya kaldırırken.

Başımla onayladım ama Ölüm devam etmemize izin vermedi.

Ölüm: Çuvaldakilerin maskesi yoktu.

Ölüm: Onları umursamama nedeniniz bu muydu? Sadece bir maske mi?

Ölüm: Maskelerinin olmaması onları tehlikeli kılmadığı için mi umursamadınız?

Ölüm: Çuvaldakiler sizin hayatınızdan insanlardı.

Ölüm: Eskiden sevdiğiniz ya da sevmediğiniz...

Ölüm: Ve hepsi şimdi birer ölü.

Ölüm: Birini öldüren de artık içinizden biri.

Herkes donakaldı.

“Bana ne yaptırdın sen?” diye sordum yanıltıcı bir sakinlikle. Parmaklarım kasıldı. Koltuktan fırlamama ramak kalmıştı. “Elimi tuttun. Elimi *sen* kaldırdın. Tetiği çekmemi *sen* sağladın. Her şeyi *sen* yaptın! Bana kim olduğunu söyle! Tanıdığım biri var mıydı? Söyle!”

Ölüm: Çuval numarasını sen seçtin.

Omuzlarımdan aşağıya bir ürperti yayıldı. Sertçe yutkundüğümde bakışlarım televizyon ekranından arkadaşlarıma kaydı. “Ben... Bilmiyorum. Çağrı... Çağrı da gördü. Çuvaldakilerin kim oldukları belli olmuyordu. Hepsi öldü çünkü herkesi *o* öldürdü. İçinde kimlerin olduğunu bilmiyorduk.”

“Ölüm içinde kimlerin olduğunu bize söyleyecek mi?” dedi

Sarp titreyen sesiyle televizyona bakarken. Ne düşündüğünü biliyordum. Beyza'nın gözünün önünde vurulduğu anı düşünüyordu. Kendini suçluyordu ve böyle bir şeyi tekrar yaşamak istemiyordu.

Ölüm: İpucu göndereceğim.

Ölüm: İpucundan önce yemek yemeli ve ilaçlarınızı içmelisiniz.

Ölüm: Tutsaklarımın yaşaması benim için en önemli şey.

Ölüm: Siz olmadan yapamazdım.

Bizi ciddiye almadığını, bizimle dalga geçtiğini haykıran mesajları sona erdiğinde televizyon ekranı karardı. Boğazım düğüm-
lenirken Egemen hâlâ sırtımı sıvazlıyordu.

“Oradan nasıl çıktınız?” diye sordu Gökhan. Ona döndüğümde bana değil, Çağrı'ya baktığını gördüm. Konuşmak zorunda olmak beni biraz olsun rahatlatmıştı.

“Ölüm çatıda kalan herkesi öldürdü,” dedi Çağrı derin bir nefes verirken. “Yer sadece kandan ibaretti. Ben çatıda kenarda yatıyordum. Afra beni iki ya da üç kez uyandırmayı başarmıştı ama doğrulmaya çalıştığımda başım dönüyordu ve bayılıp duruyordum.” Gözlerini Mete'ye çevirdi. “Yani beni sakın işe yaramadığım için suçlama. Kalkmayı denedim. Ama tek yapabildiğim arada ayılıp konuşabilmekti.”

“Bir şey demedim,” dedi Mete fakat sesi soğuktu.

“En sonunda her şey bittiğinde ben yerde sürünerek Afra'yı takip ettim. Afra'yla birlikte dönüş yolunu geçtik. Asansörle bu kata indik. Çatı katıyla bu kat arasında bir kat daha var ve koridorda bir asansör daha var, bunu fark ettik. Diğer asansör duvarla tamamen bütünleşmiş, düğmesi falan yok dışında.”

“Yani bu dairenin koridorunda iki asansör mü var?” dedi Gökhan dikkatle. “Gizli olması dışında bir farklılığı var mıydı?”

“Hayır,” dedi Çağrı.

Kollarımı göğsümde kovuşturup dizlerime baktım. “Vardı,” dedim donuk bir sesle. “Gizli katları, bodrumdan alttaki katları da gösteriyordu. Ölüm'ün beni tuttuğu yeri yani. Eve dönerken bunu fark etmememin nedeni muhtemelen beni uyuşturmuş olmasıydı.”

Gökhan derin bir nefes alırken siyah, dümdüz saçlarını karıştırdı. “Bu bilgi de işe yaramayacak çünkü...” derken birden sustu. “Her neyse.”

Çünkü ipucunu evde arıyordu, koridorda değil. Yine de bu tarz bir bilgiyi bilmesi gereken biri varsa o da Gökhan'dı.

“Keşke bu geceyi yaşamasaydınız,” dedi Mete bileğini alnına dayarken. “Yine sadece birileri bir şeyler yaşıyor ve biz dışarıda kalıyoruz.” Gözlerini bana çevirdi. “Seni de kaybedemem, anladın mı?”

İnsanlara getirdiğim tek şey ölümdü. Mete'nin beni ablası yerine koyduğunu ve onu koruyamadığı için beni korumaya çalıştığını hissediyordum.

Kahvaltı saatimizin geldiğini duyuran zil sesi yükseldiğinde hepimiz ayaklandık. Tepsilerimiz her zamanki gibiydi ve bunu en çok sevinçle karşılayan kişi Sarp olmuştu. Midem sadece katı bir dikdörtgenmiş gibi hissetsem de zorla her şeyi yedim. Güçten düşmemem gerektiğini biliyordum.

Tepsileri bıraktıktan sonra Egemen elinde beyaz, uzun bir hapla yanıma oturdu. Bana su uzatırken kaşları çatılmıştı. “Bu ilacı içmeyi unutmuşsun,” derken sesi azarlar gibiydi. “Tabağın altında kalmış. Bir dahakine dikkat et.”

Hapı ve suyu alırken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldansam da tebessüm edecek gücü kendimde bulamadım.

Günün geri kalanı çoğunlukla sessizlik içinde geçti. Kutay elindeki basit kalemlerle tekrar duvarın önüne oturdu ve resim çizmeye devam etti. Kafa dağıtmak amacıyla bir süre onu izledim ancak görüntüler kafamın içinden gitmiyordu. Ölüm'ün değiştirilmiş korkunç sesini her an arkamdan yükselecekmiş gibi hissediyordum.

Elimdeki silahın ağırlığını, basıp geçtiğim kanı unutamıyordum. Tam önümde duran ve sonra kanlar içinde yere devrilen bedeni, delik açılmış çuvalları hatırlıyordum. Ve çuvaldakiler bizim tanıdığımız insanlardı...

Kimin tanıdığı, kimin için hangi anlama gelecek kişiler olduklarını düşünmek istemiyordum.

Akşam yemeğine kadar çoğunlukla kimse konuşmadı. Sarp'la Kutay duvarda ellerindeki kalemlerle *XOX* oynadı. Gökhan kitapları karıştırmaya devam etti. Yardım etmemi istememişti çünkü ne halde olduğumu görebiliyordu.

Egemen bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi zaman zaman beni izledi.

IŞIL LİMAE

En sonunda bakışlarını tekrar yakaladığımda kafamı koltuğa yaslayıp ona yandan bir bakış attım. “Neden bakıyorsun?”

“Düşünüyorum,” diye cevap verdi Egemen.

Ne düşündüğünü sormadım. Cevabından korkuyordum.

Ölüm nasıl hissettiğimi biliyordu. Ne görmekten, ne duymaktan korktuğumu da biliyordu. Akşam yemeği için gönderdiği tep-silerin sadece kırmızı rengi içeren bir curcuna olmasının nedeni buydu. Kırmızıya çalan çorba, kiraz suyu, sosla birlikte kıpkırmızı olmuş et...

Mutfakta yerlerimize oturduğumuzda ve yemeğe başladıklarında kendimi yemek için tekrar zorladım. Bedenimin güce ihtiyacı olduğunu, ilaçlar için karnımın tok olması gerektiğini kendime hatırlatıp duruyordum.

Kaşığı çorbaya daldırıp çıkarırken kırmızı damlaların kaşığın eğiminden kayışını izledim. Aynı hareketi tekrar tekrar yaptım. Tabaktaki kan gölü dalgalanıp dururken gözlerimi tabaktan ayıramıyordum.

“Afra?”

Egemen’in sesini duyduğumda kafamı kaldırıp ona baktım. Yeri kapıldığı için masada tam karşıma oturmuştu. Elinde boş kaşıkla endişeli bir şekilde bana bakıyordu. Ancak bakışlarım onun üzerinde uzun süre kalmadı.

Gözlerim onun arkasındaki maskeliye çevrilmişti.

Alnının ortasında, maskesini delip geçmiş bir kurşun vardı ve delikten kan damlıyordu. Maskeli ise kıpırdamadan öylece duruyordu.

Nefeslerim sıklaştıkça ellerim titremeye başladı. Elimdeki kaşığı sesli bir şekilde çorba tabağının içine öylece bırakırken sandalyemi geriye itip hızla arkamı döndüm. Nefes seslerim kulaklarımı doldururken Egemen’in tekrar, “Afra!” deyişini duydum fakat dönüp ona bakamadım.

Hayır, maskeli adam ölmüştü.

Ölmüştü.

Kimse yokken mutfağa giremezdi.

Ölmüştü.

Ben öldürmüştüm.

Hızla mutfaktan çıktım. Koşarak banyoya gittim ve derin bir

nefes alarak içeriye girdim. Aynada gözücüyla kendimi görür görmez hızla banyodan çıktım. Banyonun kapısını sertçe kapattım.

Aynadaki görüntümdede gözlerim yoktu.

Hızlı adımlarla ileri geri yürürken bir elimi alnıma dayadım. Gözlerim irileşmiş, boynumdan aşağısını kaplayan ince bir ter tabakası oluşmuştu. Tüm vücudum titriyordu fakat hareket etmezsem maskeli adam bir anda belirecekmiş gibi hissediyordum.

Ben katildim.

“O öldü,” diye fısıldadım. “O öldü...”

Arkamı döner dönmez bir bedene çarparken çığlığı bastım. Egemen omuzlarımdan tutarak beni kendinden uzaklaştırdığında titrek bir nefes verdim. Şaşkın bir şekilde bana bakıyordu.

“Adını seslendim ama duymadın,” dedi tuhaf bir sesle. “Bir şey sayıklayıp duruyordun. Korkuttuğum için özür dilerim ama hiç iyi görünmüyorsun.”

Derin bir nefes daha alıp verdim. “Oradaydı.”

“Kim?”

Egemen’in gözlerine bakarken gözlerimi kırıştırdım. Gözlerinin içindeki yansımam beni sarstı.

Gerçek dünyadaydım.

Ölüler dirilip beni ziyarete gelemezdi.

“Kimse,” dedim tek nefeste. Zar zor da olsa hafifçe gülümse-dim. “Hiç kimse, Egemen.”

Egemen gözlerini yüzümde dolaştırırken tereddütlü gözüküyordu. Bir an sonra bakışları değişti. Her zamanki kendinden emin tavrına geçmişti. “Seni tüm gün ürkek bir halde senden soğuya-cağımızı ya da senden korkacağımızı düşünerek etrafa kaçamak bakışlar atarken görmek hoşuma gitmedi.”

İki elimle saçlarımı geriye doğru iterken saçlarımı yumruklarımın içinde sıktım. “Neden bunu bu kadar normal karşılıyorsunuz anlamıyorum,” diye fısıldadım dehşete düşmüş bir şekilde. “Sarp hariç gerçekten hepiniz mi aynı şeyi yapardınız? Ve... Ve önemli olan öldürmemin bir nedeni olması mı? Önemli olan sadece ölmesi değil mi?”

Egemen gözlerini yüzümde gezdirirken ellerimi indirdim. İşaret parmağını çenemin altına dayayıp yüzümü yukarı doğru kaldırdığında yüzünde keskin bir ifade vardı. “Hepsi kötü insanlar,

Afra,” diye fısıldadı. “Eğer bundan sonra oyunlar bu kadar kötüleşecekse, şunu bilmeni istiyorum... Canını yaktığını biliyorum fakat yaptığın her şeyi kurtulmak için yapmalısın. Saldıran her zaman Ölüm ve onun adamları. Hiçbir şeyi isteyerek yapmadın.”

“Ya dün gece çuvaldaki senin yakın arkadaşlarından biriye ve ben onu öldürmüşsem?”

“Onu o çuvala sokan kişi Ölüm’dü,” diye cevap verdi Egemen anında. “Ve bunu sana yaptıran da oydu. Neden tüm suçu üstüne almaya çalışıyorsun? Bazen sadece yapmak zorunda olduğun şeyi yaptığını kabullenmelisin.”

“Aynaya baktığımda sadece...” Sesli bir şekilde yutkundum. “Ölüm’e dönüşen bir canavar görüyorum.” Kameralardan izleyen Ölüm’ü bunu duymanın tatmin edeceğini biliyordum ancak Egemen’den duyacaklarıma ihtiyacım vardı.

“Sana baktığımda sadece kendisi ve sevdiği insanlar için birini öldürebilecek kadar güçlü bir kadın görüyorum,” dedi Egemen kafasını hafifçe omzuna doğru eğerken. “Sana psikopatça gelebilir fakat... Bu seni daha *çekici* bir hale getiriyor.”

Kaşlarım çatılırken, “Ne?” dedim güçlükle. “*Katil* olmam mı?”

Egemen teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı ve geriye doğru bir adım atarken güldü. “Bana bu kadar kızma. Geçmişini hatırlamayan tek kişi sen değilsin.”

Tek kişi ben *değil* miydim?

“Sen ne...”

Egemen çoktan arkasını dönmüş, koridordan çıkıp gitmişti. Peşinden gitmek için hızlı iki adım attığım anda Gökhan karşıma çıktı. Neredeyse onunla da çarpışacaktık.

Kafa karışıklığıyla geri çekilirken gözlerimi kırıştırdım.

“Az önce buradan Egemen çıktı, değil mi?” dedim tereddütle.

“Evet,” dedi Gökhan kaşlarını kaldırırken. “Neden sordun?”

“Ben...”

Gökhan’ın simsiyah gözleri yüzümü dikkatle inceledi. “Banyo için gelmiştim. İlaçların hâlâ tepside, içmeyi unutma.”

Banyonun kapısı kapandığında sırtımı duvara verip yere çöktüm. Gözlerimi ellerime çevirdim ve arkadaşlarımin söylediği her şeyi düşündüm.

Tüm tesellilerine rağmen parmaklarımda sadece kanın gölgesi

GÜN 85

“Bir süre sonra senin yüzünü gördüklerinde akıllarına benim yüzüm gelecek. Ben şeytansam sen cehennemimsin.”

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
25 Temmuz 2021*

İki insanı sonsuz bir uykuya yatırmak, zar zor uykuya dalabildiğim gecelerden geri kalan kırıntıları da alıp gitmişti.

Zil sesi tüm evde yükselirken odamdan çoktan çıkmış, ikili koltukta yerimi almıştım. Gözlerim uykusuzluktan sızlıyordu. Bense sadece ellerime bakıyor ve göz kırpmaya ihtiyacım olduğunu hatırladıkça göz kırpmaya çalışıyordum. Uykumun geldiğini, uykunun tüm varlığımı bastırdığını hissediyordum. Ancak gözlerimi kapattığımda bilincim son derece uyanıktı. Bana hatırlamak istemediğim detayları tekrar tekrar hatırlatıyor, acımasız davranıyordu.

Sen bir katilsin.

Sanki Ölüm’ün ta kendisi beynimin içine girip oraya oturmuş, karşımda bir televizyon açarak yaptırdığı şeyleri bana tekrar tekrar izletiyordu. Onu suçlamaya çalıştıkça da artık ne olduğumu bana hatırlatıyordu.

Onun gibiydim.

Aslında kafamın içindeki Ölüm değildi. Ben kendimle konuşuyordum ama benimle konuşan sesim *zalimdi*. Söyledikleri bana ait değildi. Kendimi eskisi gibi teselli edemiyordum.

Babam bir kercesinde, “Kaç yıl geçer, geriye dönüp bakarsın ve yaptıklarını unutmuş olursun,” demişti. “Ama yaptıklarının sonuçlarını unutamazsın.” Yaptığım hiçbir şey yoktu. Sözde annemle benim ona yaptıklarımızın sonuçlarını bize “ödetmeye” çalışan ise kendisiydi. Söylediği söz doğrudu ama söylemeyi hak eden

kişi o değildi. Aylar sonra annem ona bu sözleri geri iade etmişti ve eklemişti. *“Yıllar geçer, geriye dönüp bakarsın ama sen, yaptıklarını unutamazsın. Ne kadar reddedersen reddet, içten içe her şeyin nedeninin sen olduğunun farkında olacaksın. Bense yaptığın hiçbir şeyi unutmayacağım.”*

Sonra her şey bitmişti.

Sonuçlar her zaman kalırdı.

Elimde hâlâ tuttuğum silahın ağırlığı vardı.

İşaretparmağım seğirirken koltuğa bir beden in çöktüğünü hissettirdim. Kafamı kaldırıncaya Gökhan'ın gelmiş olduğunu gördüm. Yüzündeki kayıtsızlık ifadesi çalkantılı bir deniz gibiydi. Altındaki endişe sürekli belli olup kayboluyordu. Üzerinde yine siyah tişörtü ve kot pantolonu vardı. Kot pantolonu daha bol gözüküyordu. Sanki... kilo vermişti.

“Günaydın,” dedim onun konuşamayacağını hissederek. Sesimi çalan zil sesiyle yarıştırmaya uğraşmamıştım.

“Sana da...” diye karşılık verdi. Gözlerini yüzümden çekip orta sehpadan bir kitap aldı. “Uyuyamadın mı?” Kitabı dizlerinin üstüne bırakışını izledim. Kitabın adı Otomatik Portakal'dı. Alıntı ararken hepimizin elinden defalarca geçmişti ve Gökhan'ı da bu kitapla bolca görmüştüm.

Dikkatimi kitaptan çekerken derin bir nefes aldım. Ellerimi birbirinden ayırıp koltuğa bastırıncaya sağımda kalan telefonun kapalı ekranına ters bir bakış attım. “Uykuya dalar gibi oldum,” dedim sesimi biraz olsun yükseltirken. “O da çok bir şey değıştirmedi. Uyuşuyormuş gibi hissettiğim her seferde tetikte olmam gerekiyormuş, etrafımda biri dolanıyormuş gibi geliyor.”

Gökhan'ın yutkunduğunu gördüm. Bana kaçamak bir bakış attı. “Seni uykundan kaçırdığı için... Sanırım böyle hissetmen normal.” İç geçirdi. “Ama buna karşı nasıl bir tavsiye verilir bilmiyorum.”

Odama gitmek istemiyordum.

Ancak Mete'nin kolu yaralıyken kimseyi koltuklarda rahatsız bir uykuya da zorlamak istemiyordum. Yeni oyunun ne olacağını hiçbirimiz bilmiyorduk fakat içimden bir ses iyi dinlenmemiz gerektiğini söylüyordu. Bunu ben yapamasam da onlar yapabiliirdi.

“Sanırım,” diye geveledim ağzımda.

“Selamlar!” Çağrı yüksek sesle aramıza katıldığında benim çaprazıma, üçlü koltuğun köşesine oturmuştu. Yine şort ve desenli bir atlet giymişti.

Şaşırtıcı bir şekilde ona da, “Sen uyudun mu?” diye sordu Gökhan. Gözucuyla Gökhan’a baktığımda samimi olduğunu gördüm.

Çağrı soruya şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Ardından, “Hayır,” dedi sesini biraz alçaltarak. “Gerginlikten uyuyamıyorum. Gün içinde uyurum burada, etraf daha... *güvenli*.” Çağrı’nın bakışları bana döndü. “Sen de uyursun, olur mu?”

Özellikle de yapacak hiçbir şey yokken ve etrafım insanlarla çevriliyken uyumak mantıklı olsa da uyumak istemiyordum. Arkadaşlarımla biraz olsun konuşmak, onların yüzünü görmek istiyordum.

“Geceleri tek başıma kaldığım saatleri, sabah olmasını beklerken gözlerimi kırpma bile cesaret edemez bir halde geçirmek istemiyorum,” dedim açıkça. “Gerçi boş ver, zaten burada uyuyabileceğimi de sanmıyorum.” Bir elimi alnıma dayayıp saçlarımı geriye doğru yatırırken derin bir nefes aldım. “Bir daha uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

“Bir yolunu buluruz,” dedi Çağrı inatla. “O kadar ilaç içiyorsun. Uyku yaptıklarını da söylemiştin. Belki yine yaparlar.”

“Çağrı,” dedim derin bir nefes aldım. “Susmuyor.”

Gökhan dudaklarını araladı. “Ne zaman sustu...”

İşaretparmağımı alnıma dayarken hiçbirine bakmadım. “Burası susmuyor.”

Kutay üzerinde yeşil-beyaz bir bluzla içeriye girdi. Kollarını sıvamıştı. Bir Çağrı’ya, bir bana baksa da yorum yapmadı. Konuşmadı da. En azından nasıl olduğumu sormadığı için ona minnettardım.

Geriye kalan herkes hızlıca salona geldi. Egemen içeriye girdiğinde ona uzun süre bakamadım çünkü dün dedikleri aklımdaydı. Gece bunu da düşünmüştüm. Arkadaşımı kurtarmak için birini öldürebilecek olmam mı beni onun gözünde *çekici* kılmıştı? Beni çekici mi buluyordu ki? Bu evde, bu cümle ne anlama geliyordu? Benden hoşlanıyor olamazdı, değil mi? Evet, aramızda bir şeyler olduğunun ben de farkındaydım ama bunun için yanlış yerdeydik.

Birbirimize değer veriyorduk, hatta bu saçmalığı ben başlatmış bile olabilirdim. Beni kurtarması için onu seçmiştim. Kendi canı pahasına risk almıştı fakat Egemen... Sonuçta erkekti.

Uzun süre bir kadın görmemiş ve biriyle konuşmamış bir erkekti. Üstelik intihara kalkışmadan önce dudaklarına yapışmıştım. Bunu neden yaptığıma bile kendi içimde mantıklı bir açıklama bulamıyordum. Onun benden hoşlanmasına nasıl bir açıklama bulabilirdim ki?

En önemli sorun bu da değildi. Egemen geçmişini hatırlamayan tek kişinin ben olmadığını ima etmişti. Ve bunu... kendi için söylemiş gibiydi.

Onu incelerken üzerinde ince kumaşlı, uzun kollu bir bluz olduğunu fark ettim. Onu uzun kolluyla görmek iyice sıcaklamama neden oldu. Havalar gittikçe ısınyordu. Gece odama girer girmez ilk işim üzerimdeki kıyafetlerden tamamen kurtulmak ve kendimi hızla suyun altına atmak olmuştu. Birkaç dakika bile geçmeden banyodan çıkmıştım ama ruhum yüzünden kendimi hiç arınmış hissedememişim. Yine de cinayet işlediğim kıyafetlerden kurtulup yara izlerimi gizleyecek kolluğumu takmak, aptal lacivert bir tişörtü giymek ve altına bir eşofman geçirmek beni rahatlatmıştı.

Bakışlarımı Egemen'den ayırıp diğerlerini inceledim. Mete de Sarp da iyi görünüyordu. Tabii ikisi de kötüydü... Yine de kötünün iyisiydi işte. Bu evde en fazla bu kadar iyi olabiliyorduk. Mete'nin ilaçlarını içtikten sonra biraz daha toparlandığını fark etmiştim. Sarp ise üzerindeki donukluğu yavaş yavaş aşırıyordu.

Bu evin neşesini kaybettiğini hissedebiliyordum. Eh, bu tuhaf değildi. Tuhaf olan şey bu evde *en başında* neşe olmasıydı.

Zil sesi kesildiğinde hepimiz birbirimize baktık. Hepsinin kafasının üzerinde asılı kalmış, “*Nasılsın?*” sorusunu neredeyse somut bir şekilde görebiliyordum.

“Hepinizin bana bakmamasını tercih ederim,” dedim kafamı eğip yere bakarken. “Yeni bir şey olmadı. Zamanla toparlarım.”

“Toparlarız,” diye düzeltti Mete. “Geçen yıllarda anladığım bir şey varsa, o da bu evde beraber olduğumuz sürece her şeyin aşıldığı.” Ondan duymayı beklemediğim bir cümleydi.

“Geriye izler ve yaralar kaldığı sürece hiçbir şey tam olarak geçmeyecek,” dedim gözlerim bir an kolluğuma kayarken. Yutku-

nup gözlerimi Mete'ye çevirdim. "Ama sizin varlığınıza şükrediyorum."

Egemen sesli bir nefes verdiğinde Mete ile bakışlarımız aynı anda ona kaydı. Gökhan'ın yanına oturmuştu. Yine ikili koltukta sıkışık oturuyorduk, yine de bu hoş hissettiriyordu.

Egemen bir Mete'ye, bir bana baktı. "Bu konuşmaları yapmaktan nefret ediyorum," diye itiraf etti.

"Senin keyfine göre susalım mı bir de, *paşam*?" dedi Mete sesini yükseltirken. "Dinleme o zaman. Git mutfığa otur."

Egemen'in yüzünden belli belirsiz bir öfke geçti ama Mete'nin dediklerini takmadan bana döndü. "Geriye her zaman izler kalır," derken gözlerimin içine bakıyordu. Yine aynı şey olmuştu. Sanki diğer sesler daha az çıkıyor, etraf bulanıklaşıyordu ve var olan tek şey o oluyordu. "İzler değişmemizi sağlar ve bazen bundan dolayı yaşananlar asla geçmeyecekmiş gibi hissederiz. Böyle hissetmenin tek nedeni, olduğun kişi olarak kalmak istemen. Değişmek istemiyorsun."

"Normal değil mi?" diye sorarken sesim ters çıkmıştı. "Eskiden bir katil değildim ve şimdi iki kişiyi öldürmüş, litrelerce kan görmüş ve neden yaşadığını bilmeyen aptalın tekiyim."

Tek omzunu kaldırıp indirdikten sonra, "Hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağını kabullenerek başlayabilirsin," dedi Egemen. Konuştuğuna pişman olmuş gibi görünüyordu. Oysa Mete'nin dediklerini umursamadığına göre bunları içtenlikle söylemek istemişti. "İzlerini ve yaralarını kabul et. Eskisi gibi olmaya çalışma. Kabul ettiklerinle ve yaptıklarınla gerçekleştirebileceğin en iyi Afra'yı yarat. Ölüm'ün sende görmek istediğini kabullenme."

İçimden bir parça Ölüm'ün mesaj atıp söyledikleriyle alay etmesini bekledi ancak o bile sessiz kalmayı tercih etmişti.

"Doğru konuştu," dedi Kutay.

"Ya lütfen *sen* onaylamaz mısın?" diye sordu Çağrı. "Hepimize mantıklı bir konuşma gibi gelmişti fakat sen hak verince insan doğruluğunu bir sorguluyor."

Kutay ona dik dik baktı.

"Ben burada alınılacak gücenilecek bir şey görmüyorum," diye ekledi Çağrı. "'*Sen bittin*' bakışları atmaya devam edebilirsin. Yapabileceğin tek şey bana plastik çatal saplamak..."

“En son ağzına fiş girdiğini unutmuş gibisin,” dedi Kutay alayla sırtıp bir Egemen’e bir de Çağrı’ya bakarken. “Sanırım yaratıcılığın yeteri kadar takdiri görmüyor.”

“Duvara çizdiğin çöp adamlardan daha çok takdir gördüğün ke-sin,” dedi Egemen buz gibi bir sesle.

“Duygusal bir konuşmada ortamın gerginleşme seviyesi beni benden alıyor,” diye itiraf etti Sarp. “Neden kimse sakın kalamıyor?”

“Sarp en son ne zaman gülümsediğini hatırlamıyorum lan!” dedi Çağrı. “Bari sen deme bunu.”

“Tahmini ne zaman susarlar?” dedi Gökhan kulağına doğru yaklaşıp.

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde *susmadılar*. İşler ne kadar ciddi olursa olsun birbirleriyle, hatta travmalarıyla dalga geçip gülerek konuşmaya devam ettiler.

“Bu tarz konuşmalar bu ortama halı saha terapisi sağlıyor,” diye tespitte bulundu Sarp. “Topu da Ölüm yaptık mı tamamdır.”

Çağrı ona lafa attığında bir didişme başladı.

Belki ne böyle bir ortamı ne de yaşamayı hak ediyordum. Yine de onları izlerken bir anlığına da olsa istemsizce tebessüm ettim. Mete bunu yakalamış mıydı bilmiyordum fakat genelde küfrederek araya girip herkesi susturmaya çalışırken bu sefer buna kalkışmadı. Benim gibi konuşmaya katılmadan sessizce diğerlerini izledi.

Zil çaldığında zaten herkes kendi kendine susmayı başarmıştı. Egemen kahvaltı tepsimi yine eline almaya çalıştığında karşısına dikilip dik dik yüzüne baktım. “Artık kollarım o kadar ağrı-mıyor,” diye yalan söyledim. Kemiklerim hâlâ ağrıyordu ama dolu bir tepsiyi taşımama engel olacak kadar da değildi. “Tepsimi alabilir miyim?”

Yüzüme tek bir bakış attıktan sonra, “Hayır,” dedi Egemen ve yanımdan yürüyüp geçti.

Hissettiğim duygu karmaşası yetmiyormuş gibi anlık bir öfke de içimde sivrildi. Dişlerimi birbirine bastırarak birkaç saniye olduğum yerde durduğumda tepkimi gören Çağrı sırtıttı. O da iki tepsi taşıyordu. Diğer elindeki Mete’nin tepsisiydi. “Sen büyüdün de tepsi mi taşıyacaksın *sen*?”

“Çağrı...” dedim dişlerimi birbirinden ayırırken. “Sus yoksa senin tepsini tekmelerim.”

“Onu Mete’ye veririm o zaman.”

“Hayır, vermezsin,” dedim kaşlarımı havaya kaldırırken. “Çünkü iyi bir insansın.”

Çağrı bir an şaşkınlıkla bana baktı. Ardından, “İyy,” dedi yüzünü ekşiterek. “Öyle söyleyince iğrenç duruyormuş. Bir daha böyle şeyler söyleme sakın.” Ayağının’ucuyla dizimi dürtükledi. “Yürü-sene lan, mutfağa en son giren kişi mi olmak istiyorsun?”

Göz devirdim ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Çağrı son anda bir yarış yapıyormuşuz gibi araba sesi çıkarmaya başladı ve benden önce mutfağa girdi. Arkasından birkaç saniye bakakaldım, ardından gidip sandalyeme oturdum.

Kahvaltıya başlamadan önce Mete’ye dönerek, “Bu iyice sana benzedi,” dedi Çağrı. “Siniri bozulduğunda etrafa tehdit savuruyor.”

Mete’nin genelde etrafa boş ölüm tehditleri savurduğunu hatırlayınca ürperdim. Suyumdan büyük bir yudum alırken gözlerimi tepsiden kaldırmadım. Kahvaltı her zamanki gibiydi, sıkılmaya başlamıştım.

Sol çaprazımda oturan Mete saçlarımı karıştırdı. “Onur duy-dum,” dedi gülerek. “Ne dedi?”

“Tepsimi tekmeleyecekmiş.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Vay,” dedi Kutay. “Çok ağır konuşmuş.”

Göz devirmemeye çalışarak ağzıma bir tane zeytin attım. Zeytinler kısa bir anlığına zeytin siparişi almaya gönderilen ama aslında seri katil olan maskeliyi hatırlamama neden oldu. Saçma bir şekilde gülesim geldi. Neredeyse zeytinin çekirdeğini boğazıma kaçıracaktım.

Galiba deliriyordum.

Kahvaltı sakın bir şekilde geçti. İlaçları içtikten sonra tepsileri giriş kapısındaki kırmızı bölgenin yanına bıraktık ve koltuklara çöktük.

Oturur oturmaz bana bakarak, “Artık telefon elinde gezmiyorsun,” dedi Kutay. “Ölüm mesaj mı atmıyor, yoksa şarjın mı bitti?”

Aslında sadece herhangi bir anda onun attığı mesajı görüp tadı-

mı kaçırmak istememiştim. Yine de Ölüm bunu bilmese de olurdu. Gözlerimi kırıştıtırıp sağ bacağımın altında kalan telefonu çekerek elime aldım ve orta sehpanın üzerine koydum. “Tuhaf bir şekilde unutuyorum,” derken sesim ifadesizdi. Kutay’ın yalanımı anlayıp anlamaması umurumda değildi. “Hatırlattığın iyi oldu.”

“Sırf telefonla gezmiyorsun diye yine bir oyunun yaşanması hoş olmazdı, değil mi?” dedi Kutay tatlı dille. “Bazen sevdiğimiz insanlara istemeden de olsa zarar verebiliyoruz.” Sarp’a doğru kaçamak bir bakış attığında Sarp neler olduğunun farkında bile değildi. Yine dalıp gitmişti.

“Bu şekilde konuşmaya devam edersen sıradaki oyunda Ölüm seni seçer belki,” dedim aynı dille ona karşılık verirken. “Ama senin için fedakârlık yapmaya hevesli birini bulabilir misin, bilmiyorum.”

Gerçekleri söylediğim için sadece bir anlığına pişman oldum fakat bunu çok düşünmedim. Kutay cevap vermedi. Gözlerini yüzünden ayırıp omuz silkerken söylediklerimin onun için bir anlamı yokmuş gibi davrandı.

Fakat vardı, bunu hissedebiliyordum.

Gün devam ederken buraya geldiğim ilk zamanlarda odada yalnız olmanın değil de burada topluca günü geçirmenin bana sonsuzluk gibi geldiğini anımsadım. Şimdiyse tam tersini hissediyordum. Zamanın yavaş geçmesini istiyordum fakat onlarla zaman su gibi akıp geçiyordu.

Kutay, Egemen’in dalga geçmesini umursamadan duvara çizim yapmaya devam ediyordu. Egemen’in dalgası öylesineydi, bunu hepimiz farkındaydık. Kutay şimdiye kadar duvara çirkin olan herhangi bir şey çizmemişti. Sarp da o çizim yaparken Kutay’a oynanabilecek oyunlardan bahsediyordu. Kitabın kâğıtlarını yırtıp *Vampir-Köylü* oynamayı bile teklif etmişti. Kimse yorum yapmamıştı fakat Ölüm’ün masum bir oyunu bile büyük bir ölüm oyununa dönüştürebileceğinden korktuğumdan dolayı oyun oynamak istemiyordum.

Egemen koltukta tuhaf bir pozisyonda uyuyakalmıştı. Gökhan ise tek tek kitapları araştırmaya devam ediyordu. Bu sefer biraz daha yavaşlamıştı çünkü alıntının öncesi ve sonrasındaki tüm sayfaları okuyordu. Hatta bazı ince kitapları bitirmişti bile.

Çağrı beni “düzgün” lise ve üniversite anılarını anlattığı bir sohbet bombardımanına tutmuştu. Buna Mete de katıldığında konuşma benim için dikkat dağıtıcı olmuştu. Çağrı’nın da amacı muhtemelen buydu. Evet, eski hevesli konuşmalarını ve neşesini taşıyor olmayabilirdi ama insanları lafa tutma konusunda hâlâ iyiydi. Arkadaşlarım bir zamanlar dışarıdaydı ve yüzlerce güzel anı biriktirmişlerdi.

“Abi ilk hoşlandığın kız aklında ne olursa olsun kalıyor ya,” dedi Çağrı. “Hani bir şeyler yaşamışsan, yaşadıklarını unutamıyorsun. Yaşamadıysan da ‘ulan hiçbir şey yaşayamadık, biz de olabiliydik be’ diyorsun. Aklından çıkmıyor insanın şeytan gibi.”

Dün iki insanı öldürmüştüm ve bugün de ilişkilerle ilgili bir konuşma mı dinliyordum?

“Oğlum her gün aklına gelmiyordur ya,” dedi Mete göz devirerek. “Ortaokulda âşık olduğun kızı niye üniversitede hatırlayasın? Kaç yaşında oluyordun? Sekiz mi, dokuz mu?”

“Yok abi çok iyi kızdı o.”

“Sana şeker falan mı vermişti?” dedim iyi bir insan olmasını anlamlandırmaya çalışarak.

“‘Nasılsın?’ diye sormuştu,” dedi Çağrı bu çok önemli bir şeymiş gibi. Bir an duraksadı. “Sonra bir de erkeklerin kalbi yok derler ya... Var işte kalbim. Sadece yeri zor bulunuyor. O kız hâlâ kalbimin içinde.”

Mete dalgaya almamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. “Çocukluktan yetişkinliğe kadar insanların içindeki iyilik epey değişebiliyor, haberin olsun.”

“Yok, o hep iyi kalmıştır.”

Mete sabır dilenircesine derin bir nefes aldı. “Ulan dört kız anlattın, hepsine de iyi diyorsun. Sorun sanki burada değil ha, Çağrı?”

“Ben berbat bir insanım,” dedi Çağrı. Başını aşağı yukarı sallayarak durumu kabullendi. “Ayrıca dört kızın iyi olduğu konu karakter değ...”

“Bilmek istemiyoruz,” diye belirtti Mete.

Başımı sallayarak Mete’yi destekledim. “Unutulmayan ilklerin adı da aşk değil,” dedim kısık sesle. Tereddütle boğazımı temizledim. “*Takıntı.*”

“İyi de ben *hiçbir şeyi* takmadan geçerim,” dedi Çağrı saçlarını karıştırırken. “En azından ilişki hayatımda öyle oluyordu. Takıntı yapacak son kişiyim yani.”

Gökhan sohbet ilgisini çekmiş gibi bir anlığına kitaptan kafasını kaldırdı. “Yanlış noktaya bakıyorsunuz,” dedi ortaya. “İlk başta iyi anılarımızda hissettiğimiz güçlü olumlu duygular da kötü anılarımızdaki o ağır hisler de aklımızda kalır. Çünkü *ilk* hissedişimizdir. Biriyle yaşadıklarının ya da yaşayamadıklarının daha da ağırlığını bir başkasıyla, gerçekten sevdiğin biriyle deneyimlediğinde ilki artık gözüne önemli gelmez. Sağlıklı bir zihin her zaman ilkleri geride bırakmanın bir yolunu bulur.”

Gökhan gözlerini tekrar kitaba çevirse de gözleri bir süre hareket etmeden öylece sayfanın üzerinde durdu. Bir süre yan profilini izledim.

Kafamı çevirip Mete’ye baktım. “Senin aklında kalan biri oldu mu?” Önceden bu konuları konuştuğumuzda Mete neredeyse hiçbir şey anlatmamıştı. Sorulması bile onu öfkelenlendirmişti.

“Sevgi anlamında aklımda kalan olmadı ama...” dedi Mete bir süre düşündükten sonra. “Buraya gelmeme neden olan kişiyi merak ediyorum. Ölüm onunla olan konuşmalarımı sonradan mı ele geçirmişti? Öyle biri gerçekten var mıydı, yoksa başından beri aylarca Ölüm’ün kölelerinden biriyle mi konuşmuştum? Kadında aklım kaldı sayılmaz, sadece merak ediyorum. Herkesin sohbeti o kadar akamaz çünkü. Telefonda konuşmaktan zevk alan biri bile değildim ama onun sohbeti sarıyordu. Zekiydi. Bilgiliydi.” Bir an duraksadı. “Genelde kendi birikimime yakın birikimi olan insanlarla karşılaşmam da.”

İç geçirdim. “Muhtemelen onun çalışanlarından biriydi,” dedim gerçekleri kabullenmesini isterken. “Seni buraya çekmek için daha basit bir yol da bulabilirdi ama ilk tutsak olduğundan, işini daha garanti bir şekilde halletmek istemiş olabilir.”

“Gerçeği öğrenmek hiçbir şey değiştirmeyecek,” dedi Mete iç geçirerek. “O yüzden merak etmenin anlamı da yok.”

Başımı sallayıp onu onayladım. Ölüm beni *çağırılmıştı* fakat di-

ğerleri buraya hapsedildiğinde duygularıyla oynanmış bir şekilde buraya kapatılmıştı. Çoğu da “sözde” arkadaşı tarafından ihanete uğramıştı. Ölüm benim arkadaşım olmadığını fark ettiğinde oldukça zorlanmış olmalıydı.

Gerçi buraya gelmem çok da zor olmamıştı ama...

Konuşmamızın ortasında zil çalmaya başladığında diğerlerinin yüzlerine bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Uzanıp masanın üzerinden telefonu aldım. Ölüm mesaj atmamıştı.

“Akşam yemeği saati değil,” dedi Gökhan hepimizin fark ettiği bir şeyi belirtirken. Bir yandan da Egemen’in omzunu dürtükleyip onun uyanmasını sağladı. “Ne göndermiş olabilir ki?”

Kalp atışlarım hızlanırken ağzım daha da kurudu. “Yeni bir oyun istemiyorum,” derken sesim acınası çıkmıştı. Parmaklarımı telefonun etrafına o kadar sıkı bir şekilde sarmıştım ki, eklemlerim acıyordu.

Egemen gözlerini kırpıştırıp doğrulduğunda zil sesini duyar duymaz kaşlarını çattı. Hızla koltuktan kalktığında hepimiz çoktan ayaktaydık. Kutay kalemelerini yere bırakmamış, bir silah tutar gibi avucunun içinde sıkıca kavramıştı.

Kapının önünde yan yana dizildik. Neredeyse eski günlere benziyordu.

Dış kapı açılırken kapının ardında duran siyah maskelinin bedeni yavaş yavaş gözükmeye başladı. Gelen kişi bir kadındı. Elinde uzun bir tepsi ve tepsinin üstünde de üç tane kutu tutuyordu. Beyaz kutular kare şeklindeydi. Kutuların etrafı kırmızı kurdelelerle sarılmıştı.

Maskeli kadın eğilerek tepsiyi kırmızı bölgenin içine bıraktı. Ardından kutuları özenle tepsinin üzerinden alarak yan yana koydu. Tek renk üniformasının cebinden bir kâğıt çıkarıp yere bıraktı. Kâğıdın üzerinde büyük harflerle “A. A. Ç.” yazıyordu.

Maskeli kadın birkaç adım geri çekilerek kapının diğer tarafında beklemeye başladı.

“Bunların ne olduğuyla ilgili fikri olan var mı?” diye sordu Sarp. “Üç kişiye... üç korkunç hediye mi?”

Çağrı’yla göz göze geldik. İkimiz de aynı anda bakışlarımızı birbirimize çevirmiştik. Ölüm’ün alaycı suskunluğu anlam kazanırken boğazım düğümlendi. Parmaklarım titremeye başladığın-

da titremeyi durdurmak için ellerimi bacaklarıma bastırdım. Kalp atışlarım kulağımı doldurmaya başlarken, “Hayır, Sarp,” dedim durgun bir sesle. “Bu hediye değil.”

“Üç çuval...” dedi Çağrı. “Üç kutu. Bu onlarla ilgili olmalı.”

Elimdeki telefonu iyice sıktım. Kırmızı bölgeye ilerleyip yere çöktüm ve kutuları çizginin diğer tarafına çektim. Neyle yüzleşmek zorunda olduğumun farkındaydım.

Dış kapı kendi kendine kapanmaya başladığında emekleyerek kırmızı bölgeden uzaklaştım.

Elimdeki telefon titreşti.

Ölüm: Seni bu kadar korkutan şey ne?

Suskunluğu mu daha tehlikeliydi, yoksa konuşmaya başlaması mı? Söyledikleri çenemin kilitlenmesine neden oldu. Burnumun direği sızlasa da gözyaşlarım akmadı. Hepsini harcamıştım. Daha önce de defalarca böyle hissetmişim fakat bu sefer *gerçekten* tükenmişim.

Ölüm: Kutuları alıp salona geçin.

Dudaklarımı zar zor araladım, “Kutularla birlikte içeriye geçmemizi istiyor,” diye mırıldandım. Elim kutulara gitmedi. Hatta yerden kalkabileceğimi bile sanmıyordum.

Egemen önümde belirip bana elini uzattı. Bakışlarım önce eline, sonra yüzüne kaydı. Eline tutunup ayağa kalktığımda elimi onunkinden çektim. Parmaklarım hâlâ hafifçe titriyordu.

“Kutuları onlar alır, abicim,” dedi Mete omzuma hafifçe dokunarak. “Gel biz geçelim.”

Hepimizin tekrar salonda toplanması uzun sürmedi. Gökhan üç kutuyu da orta masanın üzerine koydu. “Kutular hafif,” dedi Çağrı kutulardan birini parmağının ucuyla iterken.

“Kutuların ağırlıkları aynı değil,” dedi Kutay. Kıvırcık saçlarını bir anlığına geriye yatırdı. Kutulara bakarken gergin gözüküyordu.

Telefon tekrar titredi.

Ölüm: Üç kutunun, çuvalın içindeki üç cesetle bağlantısı var.

Ölüm: Haklıydınız.

Ölüm: Kimi öldürdüğünü bilmeyeceksin, Tutsak 7.

Ölüm: Sana asla söylemeyeceğim.

Ölüm: Tek bir şansınız var.

Ölüm: Kutuların içinde birer eşya var.

Ölüm: Kimleri kaybettiğinizi, sadece kim olduklarını anlayabilerseniz öğrenirsiniz.

Ölüm: İyi eğlenceler!

Ölüm: ♥

Sertçe yutkundum. Gözlerim anında kutulara kaydığında dudaklarımı aralamama rağmen konuşamadım. Tekrar tekrar yutkunduktan sonra sesime zar zor kavuşabildim. “İçinde... eşyalar var.”

“Ölenlere ait eşyalar mı?” diye sordu Çağrı.

“Evet,” derken sesim kısılmıştı. “Kimlerin öldüğünü bize söylemeyecek. Eşyalardan... Tahmin etmeye...” Geriye bir kelime kalmış olsa da konuşmaya devam edecek gücü kendimde bulamadım. Tek tek herkesin yüzüne baktığımda herkesin ortamın gerginliğini taşıdığını fark ettim.

Öldürülen kişi hepimizin hayatından biri olabilirdi.

“Kutuları tek tek açalım,” dedi Sarp parmaklarıyla oynarken. “Eşyalar ya kanlıysa?”

“Tek tek açıp gerilim yaratmaya gerek yok,” dedi Kutay. İkinci soruya cevap vermemeyi tercih etti. “Kutuların hepsini açalım ve sırayla birbirimize verelim. Birimize tanıdık geldiğinde sonucu bulmuş oluruz.”

Herkes onayladığında Kutay ayağa kalkıp tek tek tüm kutuların kırmızı kurdelelerini çözdü ve kapaklarını açtı. “Bir kravat, bir saat ve bir kolye var,” dedi hepsine tepeden bir bakış atarken. “Hiçbirinde de kan yok. Şimdi tek tek bakabiliriz.” Bir kutuyu Mete’ye, diğerini Sarp’a verdi ve bir diğerini de eline aldı. “Kravat benim için bir şey ifade etmiyor,” dedi kravatı çevirip iyice incelerken. Kutuyu Çağrı’ya uzattı.

“Kolye de benim için tanıdık değil,” dedi Sarp ve Kutay’a uzattı. “Arkadaşımın ya da ne bileyim, hayatımda iyi-kötü önemli bir yere sahip olan biri için özel bir kolye olsaydı unutmazdım.”

“Kimin ne saat taktığına bakan biri değilim,” dedi Mete. “Fakat belki... Bazı arkadaşlarımla saatlerinden biri olabilir.” Sertçe yutkunurken kutuyu Sarp’a uzattı. “Emin değilim.”

“Sanırım Ölüm haklı olup olmadığımıza dair bizi onaylayacak,” dedim dudaklarımı birbirine bastırırken. “Bunu belirsizlik içinde delirmemiz için yapıyor.”

“Her zamanki gibi,” dedi Mete.

“Bu kravat öylesine bir kravat değil bu arada,” dedi Çağrı kravatı elinde evirip çevirirken. “Aşırı kaliteli ve zengin işi bir parça. Babamın etrafında takım elbiseli, kravatlı tipler çok gezerdi. Benimle alakası olan takım elbiseli insan da en fazla babama dedi-kodularımı söyleyip hayatımı karartan eleman olabilir.” Kravatı kutunun içine geri koydu. Omuz silkti. “Ölse çok de üzülmem.” Ayağa kalkıp kutuyu Egemen’e verdi.

Eşyalar elden ele dolaşırken elime ilk gelen şey kravat oldu. Kravatı elimde çevirip Çağrı’nın ısrarla belirttiği markasına bakarken aklıma hiçbir şey gelmedi. Kravatı çözüp detay ararken bir ipucu bulamadım. Kravatı tekrar bağlayıp kutusuna koydum.

“Kravat bağlamayı biliyor musun?” dedi Çağrı.

“Niye ki?” diye sordum. “Zor bir şey mi?”

“Ne bileyim, ben yapamıyorum.” Omuz silkti. “Gerçi kadınlar babalarına, sevgililerine bağlayarak falan kapıyor bu işi.”

“Ben...”

Kravat bağlamayı ne zaman ve nasıl öğrendiğimi *bilmediğimi* fark ettim.

Hatırlamıyordum.

“Benim için de bir şey ifade etmiyor,” dedim kutuyu masanın üzerine geri bırakırken. Mete sadece derin bir nefes almakla yetindi. Kendi hayatından birine ait olduğunu ama onun kim olduğunu bulamadığını düşünüyordu. “Çok düşünme,” dedim Mete’ye bakarken. “Blöf bile olabilir.”

“Değil.”

Gökhan’ın sesi bir an duraksamama neden oldu. Yüzümü ona çevirdiğimde Gökhan’ın elindeki kolyeyle kıpırdamadan durduğunu fark ettim. Kolyeyi yavaşça kutuya bıraktı, ardından kutuyu masaya koydu. “Kolyede ‘19’ yazıyor,” dedi. “Künyeye benzer bir şey ve... Caner’in forma numarası 19’dur. Bu tarz bilekliği bile

vardı. Ayrıca kolye takmayı çok severdi. Kolyeyi hiç görmedim ama...”

“Yine de blöf olabilir,” diye ısrar ettim. “Caner’in forma numarasını ve neleri sevdiğini bulması uzun sürmemiştir.”

“Bilmiyorum,” dedi Gökhan omuz silerek. “Öldüğü düşüncesi benim için rahatsız edici de değil. Ama bu kolyenin onunla alakalı olduğuna eminim. Yine de isterseniz bakabilirsiniz.”

Başımı sağa sola salladım. “Kolyenin bana bir şey çağrıştıracağını sanmıyorum,” diye itiraf ettim. “Ben... özür dilerim.”

“Ölü olması *umurumda değil*,” dedi Gökhan umursamaz bir tavırla. “Nasıl ya da kim tarafından öldürüldüğü de. Benim için sadece bir yabancı. Özür dilemene gerek yok.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hafifçe eğdim. Bu sessiz bir teşekkürdü.

Egemen kol saatini de Gökhan’a uzattı. Gökhan saati evire çevire incelemeye başladı. “Bu da pahalı bir şeye benziyor. Ve bileği ince biri için gibi duruyor.” Saati kendi bileğinin etrafına dolayıp altta kalan ufak boşluğa baktı. Omuz silkip kutuyu bana uzattı.

Gözlerim saatin arkasındaki marka yazıma kayd. Kulaklarım çınlamaya başlamıştı. “Evet,” dedim uyuşmuş bir şekilde. “Ucuz değillerdi. Babamın taktığı model. Rengi de...” *Gümüş*. Evet, bu babamın saatinin aynısıydı. “Markası da buydu. Ama...” Saati kendi bileğimin etrafına sardım. Kalbim ağzıma atıyordu. “Babamın bileği bu kadar ince değil.”

“Kardeşlerin?”

Gözlerim Egemen’e kaydığında, “Üvey kardeşlerin,” diye düzeltti. “Onlardan birine almış olamaz mı?” Diğerlerinin yüzlerine baktı. “Babalar genelde böyle jestler yapmıyor mu?”

“Para harcamaktan çekinmeyen babalar yapıyor,” dedi Sarp.

“Ya da direkt zengin olanlar,” diye ekledi Çağrı.

“O... O küçük ama diğeri...” Saati yavaşça kutunun içine bırakıp bir an öylece kalakaldım. Geçmişini anlatma sırası bendeydi. Ölüm bana Alpay’ı anlattırmıştı. Bunu geçmişte ona anlatmadığım için sinir krizi geçirip bana şiddet uygulamıştı. Ölüm’ün taktığı şey *buydu*. “Evet.”

Alpay’ın koluna olabilecek bir saatti.

Alpay’ın öldüğünü düşündüğümde bir anda... rahatsız hisset-

IŞIL LİMAE

mediğimi fark ettim. Ölü ya da hayatta olması benim için önemli değildi. Benim için önemli olan *birini* öldürmüş olmamdı ve Ölüm bunu öğrenmeme izin vermeyecekti.

Kutuyu masanın üzerine koydum. “Muhtemelen Alpay’ın saati.”

“Kolye, Gökhan’ın eski sevgilisi,” diye başladı Kutay. “Saat, Afra’nın üvey abisi ve... Kravatın da kim olduğunu bilmiyoruz. Oyun bu kadar mıydı?”

“Bu bir oyun değildi,” dedim pürüzlü bir sesle. “Daha fazla düşünmemi, öldürdüğüm kişiye daha çok kafa yormamı istedi.”

Ölüm cevap verdi.

Ölüm: Birini öldürmenin bir hayaleti vurmaktan farkı olması gerekir, Tutsak 7.

Ölüm: Sen bir hayalet vurmadin.

Ölüm: Ben de öyle.

Ölüm: Daha iyi hissedeceksen ikisini benim öldürdüğümü hesaba katabilirsin.

Ölüm: Kötü hissettiriyor.

“Kötü mü hissettiriyor?” dedim sesim yükselirken. “Orada eğlencesine beş... hayır, altı kişiyi öldürdün! Bana *kötü* hissettiğini mi söylüyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Ölüm: Delirmeni istiyorum ama kötülüğünü istemiyorum.

Ölüm: Bazen delirmek iyidir.

Ölüm: Seni hayatta tutar.

“Sen delisin,” diye fısıldadım dişlerimi birbirine bastırırken. “Sen *gerçek* bir delisin.”

Ölüm cevap vermedi.

“Siktir git,” deyip telefonu masaya fırlattım. Ellerimi saçlarımdan geçirip bacaklarımı koltuğa çektim ve alnımı dizlerime yasladım. Bir an sonra Mete hemen yanıma geldi. Tek eliyle sırtımdaki saçları nazıkçe itip, “Sakinleş hadi,” dedi yavaşça. “Onun istediği gibi düşünme.” Bir an duraksadı. “Üvey abin olacak piç...”

“Umurumda değil,” dedim tek nefeste. “Kim olursa olsun...”

Sesim titrediğinde gözlerim yine sızladı fakat gözyaşları akmadı. “Alpay’ın ölü ya da canlı olması umurumda değil. Tanıdığım birini öldürmüş olma ihtimalim de öyle, tamam mı? Bu beni normal bir insan yapmıyor! *Deliriyorum ben!*”

“Neden seni taciz etmiş biri için kötü hissedesin ki?” dedi Egemen. Sesi koltuğun diğer tarafından geliyordu. “Yerinde olsam öldüğünü düşünmekten zevk bile alırdım.”

“O da bir insandı!” diye bağırdım kafamı kaldırmadan.

“Her insan yaşamayı hak etmez,” dedi Gökhan. “Caner için hiçbir şey hissetmiyorum derken ciddiymdim. Bu beni de mi delinin teki yapıyor?”

Kafamı kaldırıp Gökhan’a baktım. “*Hayır,*” dedim tek nefeste. “Öyle demek istemedim.”

“O zaman kendini suçlamana da gerek yok,” dedi Gökhan teselli edercesine.

Gözlerimi kaçırıp dakikalar boyunca aynı pozisyonda bekledim. Mete yanımdan ayrılmadan saçlarımla oynamaya devam etti. Saçlarımdaki eli sakinleşmemi sağlıyordu.

Bir süre sonra Sarp kutuların kapaklarını kapattı. “Bunları ortadan kaldırıyorum,” dedi soğukkanlılıkla. “Sürekli göz önünde olmaları sinir bozucu. Ben bunları mutfak dolaplarından birine tıkmaya gidiyorum.”

Kimse itiraz etmedi. Herkesin bu konuda hemfikir olduğuna emindim.

Egemen’in mutfağa doğru gittiğini görene kadar koltuğumdan ayrılmadım.

Onunla konuşmak istiyordum. Neden ilk sağlıklı arkadaş ilişkimde katil olmam *çekici* bulunmuştu, anlam veremiyordum. Geçmişinde hatırlamadığı şeyi öğrenmek istiyordum.

“Ben su içmeye gidiyorum,” deyip ayağa kalktım. Bir şey demelerine izin vermeden mutfağa yöneldim.

Mutfığa girdiğimde Egemen'i plastik bardağa su doldururken buldum. İçeri girdiğimde bakışları bana döner dönmez suyu kapattı. "Bir şey mi oldu?" diye sorarken yüzü ifadesizdi fakat endişelendiğini görebiliyordum. "Biraz daha iyi hissediyor musun?"

"Hayır, sadece..." Ellerimi birleştirdim. "Dün bana söyleyip kaçtığın şey hakkında... sorularım var."

Egemen bir an bakışlarını plastik bardaktan ayırmadı. Bardağı parmaklarının arasında çevirip dururken, "Sorularının olacağını biliyordum," dedi sesini alçaltarak. "Ama neden aptal gibi bunu sana söylediğimi bilmiyorum."

"Geçmişî hatırlamayan diğer kişi olarak bahsettiğin kişi *kendin*, değil mi?" diye sordum kısık sesle. Egemen'e doğru bir adım attım. "Bunu neden daha önce söylemedin? Bu... Bu çok şey ifade ediyor olabilir."

"Kusura bakma," dedi Egemen bana sert bir bakış atarken. "Evde, *'Ölmek üzereyim ve bu arada sanırım geçmişimin bir kısmını hatırlamıyorum,*' diyebileceğim bir ortam yoktu. Sen geçmişini hatırlamadığını öğrenmeden önce beni o konuda anlayabileceğini düşündüğüm biri de yoktu."

"Ben anlardım."

"Hayır, anlamazdın."

"Önemli olan daha önce söylememiş olman değil, peki." Kabullenircesine iç geçirdim. "Hatırlamadığın kısımlar kaç yıl öncesine ait? Hatta... ne zaman fark ettin? Hayatının hangi dönemi ya da dönemleri yok? Bir şeyler bulabiliriz. Belki bir bağlantı ya da..."

"Afra..."

"Ölüm'ün neden ikimizi en sona bıraktığına dair yeni bir bilgi de bulabiliriz, tamam mı?"

"Bu evde bir şey bilmek ne zaman geleceği değiştirdi?" dedi Egemen sabırla. "Ve bir şeyler bilmen, ne zaman seni daha iyi hissettirdi?"

"Sadece sorularımdan kaçıyorsun." Kaşlarım çatılırken yüzüne dik dik baktım. "Eğer gerçekleri anlatsaydın, belki daha öncesinde ikimiz arasında bir bağlantı olup olmadığını bile bulabilirdik. Saçmalığa bak... Tanışmış bile olabiliriz."

Egemen başını sağa sola salladı.

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordum. “Hatırlamıyorum dediğin kısım bir hafta falan mı?”

Egemen’in yüz hatları sertleşti. “Sıra bana mı geçti?” diye sordu.

Ne kadar çok soru sorduğumu fark ederek bir anlığına sessizleştim. Sorusuna cevap olarak başımı sağa sola salladım.

“O zaman bu kadar sorunun da cevap vermenin de anlamı yok,” dedi Egemen. Tuttuğu su dolu bardağı elime tutuşturdu. “Bu evde sorular da cevaplar da tehlikeli.”

Kapıya doğru yürümeye başladığında dişlerimi birbirine bastırıp arkamı döndüm. “O zaman neden bana söyledin?” diye sordum. “Konuşmamaya bu kadar hevesliysen *sussaydın*.”

Egemen durup bana döndü. “Yalnız olmadığını bilmeni istemem suç mu oldu?”

“Hayır ama düşünecek bir milyon tane delirtici şeyim varken üstüne bu soruların eklenmesi dünyanın en güzel hediyesi değildi.”

Egemen iç geçirdi. Koyu sarı saçlarını karıştırırken, “O zaman...” diye mırıldandı. “Özür dilerim. Kafanı daha çok soruyla doldurmak istemezdim ama söylediklerim hâlâ geçerli. Sorularının cevaplarını bilmenin bir şeyi değiştireceğine inansaydım, gerçekten sana anlatırdım fakat...” Gözlerini kameralardan birine çevirdi. “Yalnız değiliz.”

“Peki ya diğer söylediğin?” dedim cesaretimi zar zor toplayarak. Yanaklarıma bir sıcaklık yükseliyordu.

Egemen’in gözlerinden bir ışık gelip geçti. “Hangisi?”

“Çekici bulmakla ilgili olan.”

“Doğruyu söylüyordum,” dedi Egemen tekrar arkasını dönüp çıkışa yürürken. Dudaklarında yarım bir sırıtış vardı. “Bununla ilgili bir sorun olmasın.”

Mutfaktan resmen kaçarak çıkmıştı.

Dişlerimi birbirine bastırıp elimdeki bardağı sıktım. Ardından bardağı sinirle tezgâhın üzerine fırlattım.

Yalnız değildik ama beni çekici bulduğunu söylemeye ve bunu Ölüm’e de belli edecek cesareti bulabiliyordu, öyle mi?

Bu *siktiğimin* evinde neler dönüyordu?

GÜN 86

“Artık yapabileceği hiçbir şey kalmadı. Şah mat.”

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
26 Temmuz 2021*

Titriyorum.

Titrememi bastırmaya çalışırcasına dizlerimi kendime doğru çekiyorum. Kollarımı sıkıca kendi bedenimin etrafına sarıyorum. Beni korkutan bir şeyler var ama neyden korktuğumu bilmiyorum. Korkunun bilinmezliği, korkunun ta kendisini derinden besliyor. Gözlerimi hiç açmamak istiyorum. Bu yoğun isteğe rağmen birden alnımı dizimden ayırıp gözlerimi aralıyorum.

Bir an şaşkınlıkla bakakalıyorum. Gerçek evimde olduğumu fark etmenin neden beni bu kadar şaşırttığını anlamıyorum. Titremem birden hiç var olmamış gibi yok oluyor. Yeni bir yeri keşfetme heyecanı taşıyan bir gezginin ruhuyla ayağa kalkıyorum. Hissettiğim mutluluk bir çocuğunki gibi. Ayaklarım yere değdiğinde sanki bir bulutun üstünde süzülüyorum.

Önünde durduğum televizyonun kenarında parmağımı gezdirdikten sonra etrafa bakınmadan salondan çıkıyorum. Sağa ve sola uzanan koridor beni karşılıyor. Neşeyle gülümsüyorum. Sağa, mutfığa giden kapıya yöneldiğimde, “Anne!” diye seslenmeye çalışıyorum. Ama sesim çıkmıyor. Bir an elim boğazıma doğru yöneliyor. Sesimin çıkmaması tekrar korkmama neden olurken adımlarım hızlanıyor.

Mutfağın kapısından içeriye doğru baktığımda görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimi kısarak içeriye dikkatle bakıyorum fakat

mutfağı tamamen kapatan sis bana engel oluyor. Annemin sesi mutfağın içinden yankılı bir şekilde geliyor. "Kızımla iyi ki tanışmışsın. Senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı."

Beyaz sis yüziime yaklaşıırken geriye çekiliyorum. Yanlış giden bir şeylerin olduğunu hissetmek bende kaçma isteği uyandırıyor. İlk başta bu evi görünce neden mutlu olduğumu anlayamıyorum.

Koridorun diğer ucuna geldiğimde başka bir koridor görüyorum. Olduğum yerde durup kafa karışıklığıyla koridora bakıyorum. Zeminlerin uyumsuz olduğunu fark ediyorum.

Kafamı çevirip geldiğim yöne bakıyorum. Beyaz sis bana daha da yaklaşıyor. Sis tenime bile değmesini istemiyorum. Bu yüzden tekrar önüme dönüyorum.

Tam önümde Alpay gülümseyerek bana bakıyor. "Hiçbir şey olmayacak demiştin," diyor "Yıllar geçti ama kötü hiçbir şey olmadı. Hem fotoğraflar abarttığın kadar açık değildi."

Ayaklarım yere çakılı kalıyor. Kıpırdayamıyorum. Dudaklarımı bağırmak için araladığımda sesim yine çıkmıyor Ürperti tüm vücudumu sarıyor fakat sadece olan biteni izliyorum. Boğuluyormuş gibi hissediyorum. Ağlıyorum fakat sonuna kadar açtığım ağızımdan tek bir kelime çıkaramıyorum.

Alpay'ın göğsünde bir delik açılıyor. Yüzü beyazlamaya, yüzünde damarlar belirmeye başlıyor. Kan yere bir sel gibi akmaya başlarken elini yaranın üstüne koyup gülümsemeye devam ediyor. Gözlerinden ve burnundan kan akarken sakın bir şekilde, "Ben öldüm, Afra," diyor. "Tüm bunların nedeni sensin."

"Afra!"

Annem bana sesleniyor.

"Anne!"

Gözlerim açılırken nefes nefese doğrulmaya çalıştım. Nerede olduğumu bir an idrak edemedim.

"Sadece bir kâbustu," dedi Egemen'in yumuşak sesi. "Annen burada yok ama... keşke annenin yanında olsaydın."

Tutsaklar. Ev.

Gözlerimi hızla kırptıştırırken ikili koltukta, Egemen'in dizinde yattığımı fark ettim. Egemen dağınık sarı saçlarıyla üzerime doğru eğilmişti. Bir gözünün içi kan toplamıştı, gözlerinin altındaki karaltılar her zamankinden de fazlaydı. Doğrulmaya çalıştığımda

Egemen omzumu tutarak beni destekledi. “Sorun değil,” dedi. “İstersen yatmaya devam edebilirsin.”

“Daha fazla uyuyabileceğimi sanmıyorum,” derken sesim çattı. “Teşekkür ederim. Ve ben...” Kâbusumdan uzaklaşmaya çabasıyla etrafı inceledim. Koltuklar boştu. Sadece Egemen’le biz buradaydık ve bunu görmek anında gerilmeme neden olmuştu.

Bu Ölüm’ün yeni bir oyunu muydu?

“Diğerleri nerede?” diye fısıldadım. Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı.

Egemen de bakışlarını koltuklara çevirdi. “Ben de yeni uyan-dım,” dedi yavaşça. “Daha doğrusu sesine uyandım. Sanırım mut-faktalar.” Yüzüme dikkatle baktı. “Sakin ol. Bir şey olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. Bir elimi saçlarımı geriye doğru yatırdım. Derin bir nefes verdim. “Uyandırdığım için özür dilerim.” Sonuçta uyumak onun için zordu.

“Sorun değil,” dedi umursamaz bir tavırla omuz silerken. Gözlerimi yüzüne kaydırduğımda bana değil, dalgın bir şekilde masaya baktığını gördüm. “Sesinle uyanmak hiçbir zaman yakı-nacağım bir şey değil.”

Gözlerimi kırptırdım. Söylediği söz kalp atışlarımı hızlan-dırdı. Dün akşam ve bu sabah onu tek yakaladığım her aralıkta benden kaçtığını düşününce kaşlarım çatıldı. Saniyeler içinde his-settiğim tek duygu saf bir *öfkeydi*.

Sorduğum her sorudan kaçıp bana bu tarz cümleler kurarken ne düşünüyordu ki? Bana sorularımın cevabını bile vermezken bu şekilde konuşmaya hakkı yoktu.

“Ben buradayım.”

Gökhan’ın sesini duyduğumda kafamı çevirdim. Yüzünde bir bıkkınlık ifadesiyle kitaplığın önünde, kitapların arasına oturmuş-tu ve kafasını raflardan birine yaslamış bir şekilde kitap okuyordu. Saçları yine gözlerini neredeyse kapamıştı. Bir anlığına bakışlarını bana kaydırды. “Annenle ilgili bir kâbus mu gördün?”

Ne diyebilirdim ki? “*Öldürdüğüm üvey kardeşim kâbusumda annemle evimi ziyaret etti,*” mi? “Sanırım,” demekle yetindim. “Ne gördüğümü hatırlamıyorum.”

Keşke hatırlamasaydım.

Egemen'in bakışlarını üzerimde hissediyordum, sanki yalanımın kokusunu almıştı.

Gökhan'ın yüzü asıldı. "Diğerleri sen sonunda uykuya dalabilirdin diye içeriye geçti."

"Sonunda" derken abartmıyordu. Dün gece sabah olana kadar titreyerek yatağında oturmuştum. Sanki her an Ölüm gelip beni tekrar alabilirdi. Sabah salona girdiğimde bile uykum olup olmadığı hissedemiyordum. Koltukta tam olarak ne zaman, nasıl uykuya daldığımla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Hâlâ iyi hissetmiyordum. Sonsuza kadar uyumak istiyordum.

Dikkatimi Gökhan'a vermeye çalışarak, "Neden yüzün düştü?" diye sordum. "İçeride ne konuşuyorlar? Canını sıkıyan bir şey mi oldu?"

Gökhan anlamlı anlamlı gözlerimin içine bakarken, "İçeriye geçerken evde oynanabilen takımlı oyunlar hakkında konuşuyorlardı," dedi yavaşça. "Mete bile."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "*Oyunlar mı?*"

"Onlara oyun konuşmanın çok da mantıklı olmadığını söyledim," dedi Gökhan yakınırcasına. "Ama beni dinlemediler."

"Doğru söylemişsin." Yanaklarımı şişirdim. Ölüm'e fikir vermeye mi çalışıyorlardı?

Egemen koltuktan kalkıp kitaplığa yöneldi. "Kitaplara tekrar bakarken neden hiçbirimizden yardım istemedin?" diye sordu. "Yapacak hiçbir şeyimiz yok. En azından yardım edebilirdik."

Gökhan başını sağa sola salladı. "Çoğunuzun kitabın büyük bir kısmını okumaya gönüllü olacağını sanmıyorum. Bir şeyler kaçırmış olabiliriz. Sadece alıntıları okuyup geçmiştik, oysa kitaplar bir bütündür. Bir alıntının tam olarak ne ifade ettiğini anlamak için bazen kitabı baştan sona okumak bile gerekebilir."

Dikkatle kitaplığı incelerken, "Yine de yardım edebiliriz," dedi Egemen ısrarla.

Gökhan bir kez daha başını iki yana salladı. "Kim hangi kitabı okudu diye hesap ederken işler karışabilir. Başta bana Afra yardım ediyordu çünkü o alıntılara farklı bir gözle bakabilir ve yorumlayabilir. Bunun dışında daha fazla kişiye de ihtiyaç yok zaten." Gökhan elindeki kitabı kapattı. "Yüksek ihtimalle buradan hiçbir şey çıkmayacak."

Egemen başını sallayarak onu onayladı. “Muhtemelen.”

Gökhan hâlâ ipucu arıyordu ve bu evin içindeyken ipucu bulabileceği tek yer kitaplardı. Kafasında kitapları nasıl bir süzgeçten geçirdiğini bilmiyordum.

Titreme sesi geldiğinde irkildim. Egemen’in de Gökhan’ın da bakışları bana döndüğünde gözlerimi koltuğun köşesinde sıkışmış telefona çevirdim. Yeni mesaj gelmişti.

Telefonu elime aldım.

Ölüm: Zavallı.

Ölüm: Gerçekten bu evden kurtulmayı bu kadar çok mu istiyor?

“Ne yazıyor?” diye sordu Egemen.

“Önemli bir şey değil,” diye mırıldandım. “Gökhan’ın şevkini sorguluyor.”

“Nasıl yani?” diye sordu Gökhan.

“Evden kurtulma isteğini sorguluyor.”

Televizyondan gelen parlaklık dikkatimi çektiğinde kafamı telefondan kaldırıp bakışlarımı televizyona çevirdim. Ekran önce bembeyaz bir şekilde kaldı. Daha sonra ekranda bir görüntü belirdi. Kanal logosuyla birlikte bir programın görüntüsüydü. Ekranda bir sunucu, uzun bir koltuk ve birkaç koltuğu içeren bir sahne belirdi. Video oynamıyordu. Duraklatılmıştı.

Koltukta annem ve birkaç kişi oturuyordu.

Annem oradaydı.

Onu görmeyeli neredeyse üç ay olmuştu ancak sanki annem için yıllar geçmişti. Kilo vermişti, sivri yüz hatları daha da içeri çökmüştü. Saçları çenesinin hizasını geçmezdi, uzadığında her zaman keserdi ama saçları bu sefer uzundu. Açık bıraktığı saçları yorgun görüntüsüne rağmen güzel gözüküyordu.

Gözlerim dolarken ayağa kalkıp televizyona daha da yaklaştım. Kalp atışlarımın uğultusu kulağıma dolduğunda, “Buraya gelin,” dedim boğuk bir sesle. “Bu...”

Egemen ve Gökhan çoktan yanıma gelmişti. Kolumu zar zor kaldırıp işaretparmağımla koltuğun en kenarında oturan kadını, annemi işaret ettim. “O...” Sertçe yutkundum. “Benim *annem* o.”

Birkaç saniyelik sessizlik oldu.

“Afra,” diye mırıldandı Gökhan. “Annen, annemin yanında oturuyor.”

Gözlerimi ona çevirdiğimde Gökhan’ın dalgın bir şekilde ekrana baktığını fark ettim. Titreyen elimi yumruk yaptım. Gözlerimi anneme çevirmek yerine güçlükle onun yanındaki kadına çevirdim. Siyah saçlarını ensesinde toplamıştı, boyu annemden uzundu. Yüzü ve bedeni çok zayıftı. Üzerinde mavi dar paça pantolon ile beyaz bluz vardı.

“Sizi arıyorlar,” dedi Egemen kısık sesle.

“Diğerlerini çağıralım,” dedim kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatırken. Ekranın ortasındaki video simgesini işaret ettim. “Bize izletecek olmalı. Diğerlerini de çağıralım.”

Bunu söylememe rağmen yerimden bir santim bile kıpırdamadım. Gökhan da aynı şekilde. Egemen’in yanımdan geçip gittiğini zar zor fark edebildim.

Gözlerim annemin görüntüsüne takılı kalmıştı. Üzerindeki gömlek bile ütüsüzdü. Bir kere bu krem rengi gömleği ben ütülemiştim. Bir kolunun çizgisini tam yapamadığımda annem söylene söylene gömleği tekrar ütülemişti.

Gözlerim sızlarken sertçe yutkundum. Televizyon dışında her şey dönüyordu. Yere oturup dizlerimi kendime çektim. Sırtımı masaya yaslarken televizyon ekranına bakmaya devam ettim.

Diğerlerinin salona gelmesi uzun sürmedi. Koşarcasına ayak sesleri kulaklarıma dolduğunda kafamı güçlükle çevirip onlara baktım. İlk göz göze geldiğim kişi Mete oldu. Kaşları çatılmış, dudakları incelmışti.

Dudaklarımı aralasam da ilk başta konuşamadım. Birkaç saniye sonra, “Annem burada,” demeyi başardım.

“Ne demek *burada*?” dedi Çağrı. Adımlarını hızlandırarak Mete’ye yetişti. “Ölüm anneni de mi kaçırdı?”

Sessizce televizyonu işaret ettim.

Kimse koltuğa oturmadi. Herkes televizyonun önünde ayakta dururken Gökhan da benim yanıma oturmuştu.

“Bir dakika...” dedi Sarp bir anda. “Eee, bunlar benim annem ve babam.” Parmağıyla ayrı bir ikili koltukta yan yana oturan kadınla adamı işaret etti. Gösterdiği yerde kısa, açık kahverengi saçlı şişman bir kadın ile zayıf bir adam vardı.

“Diğer kadın?” diye sordu Kutay. “O zaman diğer kadın da birinizin ailesinden olmalı.”

“Benim annem,” dedi Gökhan ifadesiz bir sesle.

Mete masanın üzerine oturup sargılı olmayan kolunu omzunun üzerine koydu. “Bu üçünüzün de arandığı anlamına geliyor.”

Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım.

“Öylesine aranıyor da değiliz,” dedi Sarp hevesle. Sesi uzun zamandır duymadığım kadar mutlu çıkıyordu. “Bizi *Zümra Çıkaran* arıyor! Herkesi saklandığı deliğin içinden bulan kadın... Kayıp ve kaos programlarının en ama *en* iyisi. Bu ne demek oluyor biliyor musunuz? Gerçekten bulunma şansımız var.”

“Erken seviniyorsun,” dedi Kutay yavaşça. “Ölüm bunu bize gösterdiğine göre bir şeyler düşündüğün gibi olmayacak.”

“Videoyu izletecek mi?” diye sordu Çağrı. “Yoksa sadece bu görüntüyü mü gösterecek?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım.

Ölüm, Çağrı’ya cevap verircesine videoyu oynatmaya başladı. Herkes sessizliğe gömülürken gözlerim kıpırdamaya başlayan görüntüdeydi. Kamera *Zümra Çıkaran*’a doğru yakınlaştı. Kadının dalgalı kızıl saçları ışığın altında parlıyordu. Annemin en sevdiği sunucuydu.

“Şimdi şöyle bir şey var,” dedi kadın net bir sesle. “Elimizde bilgiler var. Bu üç kaybın bağlantılı olduğunu da biliyoruz. Fakat bazı sorunlar ve medyanın kısıtlaması gereği ilerleme kaydedemiyoruz.”

“Buraya çocuklarımızı bulmak için gelmiştik,” dedi annem soğuk bir sesle. Kamera annemin üzerindeydi. Annemin bakışları buz gibiydi. “Magazin haberi olmak için değil.”

“Maalesef televizyona çıkan her şey bizim toplumumuz için bir magazin konusu oluyor. Hem burada olanlar magazin tarzı konuşulmuyor. Sadece sosyal medyada tartışılıyor. Elbette bu noktada tartışma konusu olacak çok şey var.” *Zümra Çıkaran* soğukkanlıydı. Yanlış bir şey yapmıyordu ve öfkeli ailelerle daha önce defalarca kez uğraşmıştı.

Annem geçmişte neredeyse hayran olduğu kadını hiç takmadan konuşmaya devam etti. “Burada çocuklarını bulmaya çalışan üç aile var. Bu programda bundan daha fazlası da var. Yine de

bir şekilde haftalarca programın yayınlanmasına engel olunuyor. Yetmiyor sahte haberler çıkıyor. Sahte tanıklar konuşuyor. Burada *sirk* mi çeviriyoruz? Ekran başında bizi izledikten sonra arayıp öylesine konuşanlar hiç mi empati kuramıyor?”

“Sahte tanıklar ve haberler mi?” diye sordu Sarp. “Nasıl yani? Hem bizim kaybolmamızın bağlantılı olduğunu nasıl anlamış olabilirler ki? Demek ki Ölüm’ün bir yerlerde açığı vardı.”

Ölüm açık vermiş olabilir miydi? Onun gibi takıntılı bir herifin bir şeyleri dikkatinden kaçırıp bunun sonucunu bize izleteceğini sanmıyordum.

“İlerleyememe nedenimiz sadece tepkilerden kaynaklı değil,” dedi Zümra Çıkaran. “Sena Hanım bir bölüme katılıyor, bir bölüme katılmıyor. Bu bölüme katılması için bile kaç kere dil dökmemiz gerekti. Gökhan sosyal medyada haftalarca konuşuldu. Bu tepkilerin programa da bazı dönüşleri oldu.”

Gözlerimi kırıştıtırıp bakışlarımı Gökhan’a çevirdim. Bembe yaz teni daha da solmuştu. Televizyonun ışığı, zifiri karanlık gözlerinin içinde parlıyordu.

“Gökhan nedeniyle neden askıya alınsın ki?” dedi Sarp. Sesi tuhaf çıkıyordu. “Ve hiçbir ilerleme kaydedememişler mi? Aylardır ne yapıyor bu adamlar?”

“Eski bölümlerden birini izletiyor olabilir,” dedi Egemen çekingeni bir şekilde. Bize umut vermeye korktuğu belli oluyordu.

“Gökhan’ın yönelimi konuşulmuş olabilir,” dedi Kutay sakini bir sesle. Bakışlarım ona çevrildiğinde omuz silkti. “Başka neden program askıya alınsın ki? Bu topluma nelerin battığını hepimiz gayet iyi biliyoruz.”

Yavaşça yutkunarak gözlerimi tekrar ekrana çevirdim, Gökhan’a bakamadım. Annem hâlâ tartışıyordu, kaşları çatılmıştı ve sesi daha da yükselmişti. “Burada çocuğunu aramayan birinin işi ne o zaman?” dedi sert bir sesle. “Burada acısı olan, çocuğunu bulmak için her şeyi yapan aileler var. Bu kadın da çocuğu hakkındaki söylentiler dünyanın en önemli olayıymış gibi kayıp çocuktan *utanıyor*.”

Gökhan’ın annesi anında çıldırdı.

Kadın annemin üzerine atladığında hemen, “Güvenlikler!” diye seslendi Zümra Çıkaran. Anneme bir şey olacak korkusuyla

irileşmiş gözlerle izlemeye devam ettim. Dört adam hızla sahneye daldı ve Gökhan'ın annesini annemin üzerinden çektiler.

Kadın bağınıyordu. "Sen ne hakla konuşuyorsun? Cümle âleme rezil olduk o *sözde* kesin olmayan dedikodular yüzünden! Sınıf arkadaşı olacak o velet bile olay duyulunca kaçtı gitti! Neyi kesin değil bunun?"

"Oğlun o senin!" diye bağırdı annem. "Çocuğunun ölüsü için bile böyle konuşuyor olabilirsin! *Aptal kadın!*"

"Ne ölüsü? Kaçmıştır o!" Kadın kendi kendine güldü ama bir yandan da ağlıyordu. "Bir de hâlâ gelmiş buraya çıkmam için ısrar ediyorlar. Ne programına çıkacağım ben? Tüm akrabalara, tüm mahalleye, iş yaptığımız herkese rezil olduk biz! Bakkala bile uğramayan insanlar var. Yok çocuğun eşcinselmış, yok ibneymiş diye!"

Dönüp Gökhan'ın yüzüne bakamadım.

Boğazım kururken, "Kapatın şunu," dedim güçlükle. Ayağa kalkmaya çalışırken Mete beni yere bastırdı. "Fişini çekin televizyonun!" diye bağırdım. "Bunu izlememizin hiçbir anlamı yok!" Annemi birkaç saniye daha görmemin hiçbir önemi yoktu. Gökhan'ın yüzündeki o dağılmış ifadeyi görmek istemiyordum.

"Hepsini izlememiz bizim için iyi olur," dedi Mete boğuk bir sesle. "Otur, Afra. Zor olduğunu biliyorum ama dışarıda neler döndüğünü anlayabileceğimiz nadir bir şans bu."

"İyi mi olur?" derken sesim histerik çıkmıştı. "Ölüm bize şans mı verir sence? Programda elbette bize umut verecek bir şey yok! Bu da bir oyundan ibaret!" Ölüm bir ipucu bulmaya çalışan Gökhan'ı tamamen durdurmak, umutlarını yok etmek istiyordu. İpucu aramasını Ölüm'ün ta kendisi istemiş olsa bile.

Kavgaya Sarp'ın annesi ve babası da karıştı. Sarp'ın annesi ağlayıp dövünerek konuşuyordu. Bazen ağlamasından ne dediği belli olmuyordu bile. "Biz burada evladımızı arıyoruz, evladımızı! Sen ne biçim bir anasın? Aramıyorsan çocuğunu çek git buradan! Senin yüzünden..."

Gökhan'ın annesi iyice çıldırdı. "Ben gittim zaten, bunlar beni defalarca çağırıp duruyor! Keyfimden mi buradayım ben? Elalem içine çıkmaya yüzüm yok, televizyona çıkarıp duruyorlar beni!"

Gökhan'ın annesine dönerek, "Sena Hanım, sakın olun lütfen," dedi Zümra Çıkaran. "Sizi burada kimse zorla tutmuyor, ne münasebet? Sizin için de zor bir durum, anlıyoruz. Fakat 'kaçma olayı' dediğiniz olayın da bu kayıplarla bir bağlantısı olabileceğini düşü-

nüyoruz. Tüm detayları burada paylaşamıyoruz ama sınıf arkadaşının kaçtığına değil de *kaçırıldığına* dair kesinleşmiş birkaç kanıt var. O çocuğun da bir ailesi var. Yani lütfen saldırgan bir tavırla konuşmayın.” Boğazını temizledi. “Nilüfer Hanım, Ali Bey. Siz de güçlü durmaya çalışın lütfen.”

“Saldırganca konuşmak mı?” Sena, gözyaşlarını elinin tersiyle silerken öfkeli gözüküyordu. “Buraya boşuna geldim,” dedi aniden ayağa kalkarken. “Fikrim de değişmeyecek. Kim çocuğunu arıyorsa devam etsin. Benim birini aradığım falan yok artık. Ailemiz hakkında konuşmayı kesin. O sosyal medyada aptal aptal bizi konuşmalarına engel olun yeter.”

Zümra Çıkaran bir elini kaldırdı. “Sena Hanım, lütfen.”

Kamera tekli koltukta oturan diğer bir kadına yaklaştı. Kadın sakın kalmak için içinden dua ediyor gibiydi fakat mimikleri hissettiklerini saklayamıyordu. “İstedığınız kadar gidebilirsiniz, Sena Hanım ama sosyal medyada en çok konuşulan şey çocuğunuzun kimden hoşlandığından daha çok sizin ölüp ölmediği belli olmayan çocuğunuz hakkında böyle konuşmanız. Ve de onu aramaktan vazgeçmeniz. Oturup kendinizi sorgulamalısınız.”

Gökhan’ın annesi bağıra çağıra çıkarken arada sansür sesleri de çıkıyordu. “... programı! Ailemden de benden de uzak durun! Tüm o yazanları, konuşanları dava ederiz!”

Gökhan’ın annesi tamamen ekrandan çıkıp gitti.

“Allah Allah,” diye sabır çekti Zümra Çıkaran. Derin bir nefes aldığı kamerada bile belli oluyordu. “Bu durum herkes için ayrı zor tabii ama çocukları bulmada ne kadar ilerlediğimiz bizim için en önemli şey. Görünüşe göre Sena Hanım da buna engel olmaya devam edecekti. Bu şekilde devam etmemiz daha uygun.”

“Kayıplar gerçekten bağlantılıysa...” dedi annem boğuk bir sesle. “Kızımı ya da... Sarp’ı bulduğumuzda Gökhan’ı da bulmuş oluruz.”

“Evet, öyle,” dedi Zümra Çıkaran. “Biz hiçbir çocuğumuzdan umudumuzu kesmiyoruz. Hepsini bulacağız, buna inancım da tam.”

Ekran bir anda kapandı, sonrasında tekrar bir görüntü belirdi. Gökhan’ın annesi ekranda yoktu, annemin kıyafetleri farklıydı. Muhtemelen başka bir günün çekimiydi. Kamera başka bir yere odaklanmadan önce doya doya anneme baktım. Bu sefer çok sevmediği eteklerinden birini giymişti. Üzerinde de eteğin içine soktuğu düz bir tişört vardı. Bu sefer küpelerini takmıştı.

IŞIL LİMAE

“Bu hafta boyunca Twitter’da ve her yerde Gökhan bulunmak istiyor diye sosyal medyayı kasıp kavurmuşlar. Sena Hanım’a ulaşamadık. Bugün neden aramızda olmadığını bilmiyoruz. Yine de ulaşmaya çalışmaya devam edeceğiz.”

“Sosyal medya paylaşımları dışında Gökhan için bir yürüyüş de yapıldı İstiklal Caddesi’nde,” dedi diğer kadın. Sanırım bu kadın da programın bir parçasıydı. “Oldukça destek topladı.”

“Bu kadın kim?” diye sordu Mete.

“Programın psikoloğu,” dedi Sarp durgun bir sesle. “Böyle programlarda gerekli oluyor.”

“Belli oluyor,” diye mırıldandı Mete.

Video tekrar ekrandan yok olduğunda bir anlığına simsiyah ekrana bakmakla yetindik. Ekranda arka planı gri, kare şeklinde bir görsel çıktı. Bir sosyal medya paylaşımıydı bu.

Değerli izleyicilerimiz,

Sizlere programımız “Zümra Çıkaran ile Gerçeğe Doğru” hakkında bir güncelleme sunmak istiyoruz. İstanbul’da birbirleriyle bağlantılı üç kaybı aradığımız vakayı ele alan içeriklere dair son zamanlarda sosyal medyada ve kayıp ailelerinde oluşan tepkileri dikkate alarak araştırmayı televizyon önünde değil, arka planda ilerletmeye karar verdik. Ailelerin mahremiyeti ve toplumun genel tepkileri göz önüne alındığında, bu dosyanın artık programımızda ele alınmamasına karar verdik. Ailelerin hassasiyetlerine saygı göstermek ve izleyicilerimizin beklentilerini karşılamak adına bu adımı atmış bulunmaktayız.

Bundan böyle, “Zümra Çıkaran ile Gerçeğe Doğru” programı farklı vakalarla kaldığı yerden devam edecek. Bu kararı alırken zorlandık ve bu değişikliklere izleyicilerimizin anlayışla yaklaşabileceğini umuyoruz.

Programımıza, bu vakaya olan inancınıza, gösterdiğiniz ilgi ve desteğe teşekkür ederiz. Sorularınız ve düşünceleriniz için bize her zaman sosyal medya üzerinden ulaşabilirsiniz.

Anlayışınız için teşekkür eder, sevgilerimizi sunarız

#ZümraÇıkaran #GerçeğeDoğru #Duyuru #SonDakika

Dişlerimi birbirine bastırarak paragrafları tekrar tekrar okudum. Ardından Mete'nin hastalığının nereye kadar okumasına izin verdiğinden emin olamadığım için yüzümü ona çevirip, "Artık programın konusu değilmişiz," diye mırıldandım. "Programdan çıkarılmışız. Ailelerin ve toplumun tepkileri yüzünden."

Mete'nin gözleri yüzümü dikkatle incelerken çenesi gerildi. Kaşları daha da çatılırken alnında derin bir çizgi oluştu. "Tüm bunların nedeni..."

Hepimizin buna neden olan şeyi farkındaydık. Gökhan'ın hikâyesi ortaya çıkmıştı. Ailesi onu istememişti ve sosyal medya Gökhan'a destek verirken program görünüşe göre arada askıya da alınmıştı. Buna Ölüm'ün neden olup olmadığını bilemezdik fakat her türlü ailesinin nasıl insanlar olduğunu görebiliştik.

Yazılar ekrandan kaybolduğunda televizyonun ekranı karanlığa gömüldü. Zaman donmuş gibi boş boş televizyon ekranına bakmaya devam ettim. Kimse yerinden kıpırdamıyordu, hepimiz sessizliğe gömülmüştük.

Gözlerimi Gökhan'a çevirdiğimde bomboş bir ifadeyle televizyon ekranına bakmaya devam ettiğini gördüm. Nefes alıp almadığı bile belli olmuyordu.

Birkaç saniye sonra burun çekme sesi geldi. Gözlerimi ekrandan ayırıp kafamı geriye yatırdığımda Sarp'ın gözyaşlarını tutmaya çalışırcasına elini yanaklarında sürekli hareket ettirdiğini gördüm.

Ağlıyordu.

"Özür dilerim," derken sesi çatladı. "Ben... annemi görünce çok kötü oldum." Geriye çekilip ikili koltuğa oturduğunda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Boğazım düğümlenirken benim de gözlerim dolmuştu.

Mete onun yanına geçti. "Ağlama be, Sarp," dedi acılı bir sesle. "İyilermiş, bak."

Sarp yüzünü ellerine daha da bastırdı. "Onların yüzünü bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim!" Sesi ağlamasına meydan okuyormuş gibi bağırışa dönüştü.

Mete sağlam olan kolunu Sarp'ın omzuna sardığında Sarp bir anda yüzünü bırakıp Mete'ye sarıldı. Uzun sarı saçları her hıçkırışında sallanırken Mete'nin sargılı omzuna bastırmıştı. Mete dişlerini sıkıp yüzünü buruştursa da bir santim geri çekilmek dışında hiçbir şey yapmadı.

Bir zamanlar, bu eve ilk kapatıldığımda annemin bir gün benden umudu kesip kesmeyeceğini merak ederdim fakat onu bu hâlde görmek benim için yeterli bir cevap olmuştu. Annem de benden *vazgeçmemişti*. Annemle beraber onlarca zorlukla baş etmek zorunda kalmış, annemi defalarca dağılmış hâlde görmüştüm ama onu hiç bu kadar kötü bir hâlde görmemiştim.

Annem zihnimin her yerini kaplarken bakışlarımı kaçırdım. Babam her zamanki gibi ortalıkta yoktu.

Gökhan sessizce yanımdan kalktı. Onun harekete geçişi beni dalgınlığımdan kurtarıırken bakışlarım onu takip etti. Banyoya gittiğini anladığımda masaya tutunarak yerden kalktım.

Egemen'le bir anlığına da olsa göz göze geldik. İkili koltuğumuza oturmuştu ve biraz... çaresiz gözüküyordu. Gözlerinin etrafta hızlı hızlı dönmesi ve söyleyecek tek söz bulamaması muhtemelen bundandı.

Onu arayacak bir ailesi olmadığını hatırladım.

Boğazım düğümlenirken bakışlarımı kaçırdım. Çağrı'nın Gökhan'ın arkasından kararsız bir şekilde baktığını fark edince, "Ben gidiyorum yanına," dedim usulca.

"Ha, evet... Senin gitmen mantıklı olur," dedi kendi kendine konuşurcasına.

Herkesi arkamda bırakıp hızlı adımlarla banyonun olduğu koridora vardım. Banyonun kapısının kapalı olduğunu gördüğümde ellerimi birleştirip çaresizlik içinde durdum. Kendimi cesaretlendirip zar zor elimi kaldırıp kapıya tıklattım. "Gökhan?"

Ses gelmedi.

Dikkatle içeriden gelecek seslere odaklandım. "Gökhan? İçeriye girebilir miyim?" Cevap gelmedi. "Endişeleniyorum. En azından bir şey söyler misin?"

Kapıyı tekrar tıklattım. "İçeriye giriyorum," deyip birkaç saniye bekledim ve kapının kolunu çevirdim. Kapıyı kilitlememiş olduğunu fark ettiğimde tereddütle kapıyı ittim.

Gökhan sırtını dolaplara yaslamıştı. Bir bacağını kendine çekmiş, diğerini öne uzatmıştı. Kafası öne eğikti. Ben içeriye girdiğimde kafasını kaldırıp bana bakmadı bile.

Kapıyı arkamdan kapatıp bir adım attım ve yanında yere çök-

tüm. Yüzünü örten simsiyah saçlarına bakarken, “İyi misin?” diye fısıldadım.

“Herkes biliyor,” diye fısıldadı Gökhan donuk bir sesle. Kafasını kaldırıp bana baktığında kızarmış, hafif sulanmış gözlerinin içinde kendi yansımasını gördüm. “Afra... Herkes biliyor. Bilmesinden korktuğum insanlardan da daha fazlası biliyor.”

“İnsanlar sana destek olmuş,” dedim kısık sesle. Ellerimi omzunun üzerine koydum. “Senin için yürüyüş yapmışlar. Senin için konuşmuşlar.” Canını acıtan şeyin bu olmadığını biliyordum ama nasıl teselli edeceğimi bilemiyordum.

Gökhan kıkırdadı. “Destekler kadar desteklemeyenler de olmuştur. Bu toplum her konuda yüzde elliye bölünür.”

“Bizi tanımıyorlar,” dedim çaresizce. “Seni tanımıyorlar. İnsanlar sadece konuşur.”

“Neler yazdıklarını tahmin edebiliyorum,” dedi Gökhan. “Defalarca insanlar öğrenseydi hakkımda neler konuşulurdu, ne söylerlerdi diye düşünmüştüm. Defalarca. Düşünmekten uyuyamadığım sayısız gece olmuştu. Hiç bu kadar kötüsünü düşünmemiştim.” İki kolunu yana açarak banyoyu gösterdi. “Halime bak. Bir evin içine hapsedilmişim ve hayatta kalmaya çalışıyorum. Dışarıda ise tüm Türkiye sakladığım gerçekleri öğreniyor.”

Aramızda bir sessizlik oldu. Bir süre sonra, “Afra,” diye fısıldadı Gökhan.

“Efendim?”

Sesi titredi. “Ağlayamıyorum.”

Hemen cevap veremedim. Kelimeler tekrar boğazıma yığılmıştı. “Göz yaşlarını içine akıtmaya alışmışsın,” dedim alçak sesle. “Ben senin için de ağlarım.”

Yüzüne baktığımda gözünde bir damla yaş bile görmedim. Gözleri kızarmış, bakışları değişmişti ancak yanaklarında yaş izi yoktu.

Gökhan bir an sarılacakmış gibi kollarını kaldırıp bana tereddütle yaklaştı. Sonrasında ise bakışlarını kaçırdı, iki eliyle bir elimi sıkıca kavradı. Ellerini sıktım. Benimle temastan kaçınmasına üzülsem de o bu haldeyken önemli olan benim hislerim değildi. Gökhan bakışlarını ellerimize indirdi. “Buradan çıkmam için hiçbir sebep yok,” diye mırıldandı. “Dönecek hiçbir yerim yok.”

“Hayır, öyle söyleme...” dedim güçlkle. “Seni görünce fikirleri değişebilir. Eminim üzüyorlardır da. Fakat... hem açık fikirli değiller hem de olay sosyal medyada patladığından normalde vereceklerinden daha büyük tepki vermiş olabilirler. Yani...”

“Boşuna beni ikna etmeye çalışma,” dedi Gökhan başını sağa sola sallarken. Parmaklarımla oynamaya başladı. “Beni eve almayacaklar. Eve alsalar bile göreceğim tek şey şiddet olacak. Tüm akrabalarım biliyorken beni o evde tutmazlar bile. Ölü olmamı tercih ederler.” Sertçe yutkundu. “Annem için çoktan bir ölüyüm. Bu yüzden beni bulmak istemiyor.”

Boğazıma bir yumru otururken konuşamadım. Doğru kelimeler bir türlü dilimin ucuna ulaşamadı.

“Beni bekleyen kimse yok. Bir arkadaşım yok. Ailem var ama onlar için ben yokum. Nefret ettiğim eski sevgilim bile benim yüzünden öldü ve kaçırılmasının bizim kaçırılmamızla bağlantılı olabileceğini biliyorlar. Caner’in öldüğünü de öğrenirlerse, beni destekleyen insanların kaçı yanımda kalır ki? Ben... Ben dışarı çıkarsam *yapayalnız* olacağım.” Parmaklarımı sıktı. “Ama burada yalnız değilim.”

Hayatı mahvolmuştu.

“Eğer çıkabilirsek...” dedim zar zor. “Birlikte yeniden başlarız. Görüşmeyi kesmeyiz. Senin için bir yolunu buluruz. Yanında olurum. Yalnız hissetmene izin vermem. Ama... Lütfen dışarıda bir hayatının olabileceğini düşünmekten vazgeçme.”

Gökhan’ın parmakları hareket etmeyi bıraktı. Kafasını kaldırıp bana baktı. “Söylediklerin rüya gibi.”

“Gerçekleştğinde bir rüya olmamış olur,” dedim hafifçe gülümseyerek.

Buradan çıkabileceğimize inanamıyordum.

Yine de gülümseyip elini tutmaya devam ettim. Gökhan bana canını yakan şeyleri fısıldayarak anlatırken onu sessizce dinledim.

Banyodan çıkacağımız zamana o karar verdi. Ayağa kalkıp yüzünü yıkadı. Havluyla yüzünü kurularken onu izledim.

“Duruşun çok güçlü,” diye itiraf ettim. “Ne ağladın... Ne de... Bilmiyorum.”

“Ağlayamamak bir güç değil,” dedi Gökhan. “*Güçsüzlük.*” Havluyu yerine astıktan sonra gözlerini bana çevirdi. “Başkala-

rında güç aramak yerine keşke aynaya bakıp kendi duruşunun ne kadar keskin olduğunu görsen,” dedi alnındaki saçlarını aşağıya doğru çekip onları gözlerini saklaması için hazırlarken. “Sarp ağladı. Ben nefes almak tüm dünyayı sırtıma almak kadar zormuş gibi hissediyorum. Sense sadece bizi teselli etmek için uğraştın.”

“Kendi halime üzülecek yüzüm yok,” dedim hafifçe gülümseyerek. Kapıyı açıp dışarıya bir adım attım. “Hadi, gidelim.”

“Bir dakika...”

Arkamı döndüm.

Gökhan ellerini önünde birleştirdi. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

“Her zaman.”

“Ben... Annenin seni aramasına sevindim. Annen çok iyi birine benziyor.”

Dalgın dalgın koridora bakarken, “Öyledir,” diye mırıldandım. “Bu yüzden sık sık üzülür.”

Beraber salona geçtik. Herkes koltuklarda otururken bıçak gibi bir sessizlik vardı. Gözlerim ilk Sarp’ı buldu, yüzü kıpkırmızı ve şişti. Mete onun yanındaydı. Bu yüzden Çağrı üçlü koltukta tek oturuyordu.

Egemen salona girerken bizi izledi. Yanına oturduğumda Gökhan da sağıma oturdu. Telefonu sehpa da bıraktığını fark edince uzanıp telefonu elime aldım ve bacağımanın altına sıkıştırdım. Egemen’in bakışlarını hâlâ yüzümde hissediyordum fakat dönüp ona bakamadım. Onun nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyordum.

“Durumla ilgili herhangi bir şey konuşmak isteyen var mı?” diye sordu Kutay sessizliği bozarak. “Bir umut olup olmadığına dair...”

“Bazılarımızın ailesi bizi aramaya tenezzül bile etmemiş,” dedi Çağrı soğuk bir sesle. Sanırım kendi ailesini kastediyordu. “Bizi aramaya çalışanlar ise çok başarılı olmuş ya da olacak gibi durmuyor. Yani akşam yemeği gelene kadar sesimizi kesip oturmaya ne dersiniz?”

“Ailen ihbarda bulunmuş olabilir,” dedi Gökhan yavaşça. “Ama bu kayıplarla bağdaştırılmamış olabilirsin.”

“Ya da ailen televizyonda yer almak istememiş de olabilir,” diye ekledi Sarp. Burnunu çekti. “Bence *hepimizi* arıyorlar.”

IŞIL LİMAE

Televizyon aydınlandığında bakışlarım ekrana çevrildi.

Ölüm: Sizi nerede bulabileceklerini bilmiyorlar.

Ölüm: Son oyunumuza hazır mısınız?

Ölüm: Son kez birlikte eğlenmeden önce umudunuzun olmadığından emin olmak istedim.

Ölüm: Her ne kadar Tutsak 7, Tutsak 6'ya umut dolu bir konuşma yapmış olsa da...

Ölüm: Sıra son oyuna geldi.

“Bu ne demek lan?” dedi Mete aniden. “Programı izletmekteki amacın neydi ki? Sen umudumuz olduğunu mu sanıyorsun, *piç herif*?”

Ölüm: Tutsak 3.

Senin sıran.

Gözlerimi kırptıştırırken şaşkınlık içinde Egemen'e döndüm. O da şaşkın gözüküyordu. Aslında... Hepimiz şaşırmiştık. “Benim...” dedim güçlkle. Egemen bir anlığına bana baktı. “Benim sıram bu kadar mıydı? Ben sadece... aile hayatımı anlattım.”

Ölüm: Ve iki kişiyi öldürdün.

Yutkunamadan ekrana bakakaldım.

Ölüm: Sizi özleyeceğim.

Ölüm: Son zamanlarınızı güzelce değerlendirin.

Ölüm: Çünkü buradan çıkamayacaksınız.

GÜN 87

*"Birbirinize güvenmiyorsunuz ve
bunu sadece ben görebiliyorum."*

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
27 Temmuz 2021*

Ölüm bir gün boyunca bize ulaşmamıştı. Sanki köşeye çekilmiş, olacakları bekliyordu.

Ondan uzak geçen bir günümüzde sadece gergin bir şekilde beklemiştik. Gökhan kitaplara bakmayı bırakmıştı. Sarp bir kere oyun oynamayı teklif etse de gergin bir topluluktan ret cevabı aldığında sessizleşmişti. Kutay duvara tuhaf şeyler çizmeye başlamıştı. Anlamını çözemiyordum ama gördükçe içim kararıyordu.

Sonun yaklaştığını hepimiz hissediyorduk. Bizi nasıl bir sonun beklediğini ise bilmiyorduk.

"Sona sen kaldığına göre senden korkunç bir şey çıkacak olmalı," demişti Çağrı doğrudan Egemen'in yüzüne. Yüz ifadesi ciddiye. Son zamanlarda Çağrı'nın ciddiyeti artmıştı, eski halinden eser yoktu. "O sormadan konuşsan, en azından boş boş beklemeyiz. Ölüm'ün annesinin sevgilisi falan mıydın? Kutay'ın intihara teşviğinden kötü ne olabilir ki?"

Kutay siniri bozulmuş bir halde alayla gülmüştü.

Uzun uzun Çağrı'ya baktıktan sonra, "Geçmişimde korkunç olan hiçbir şey yok," demişti Egemen. "Bana ne anlattıracağını bile bilmiyorum."

Ölüm'ün ona ne anlattıracağıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu, merak içimi kemiriyordu. Egemen'i diğerlerinden daha iyi tamsam da bu yeterli hissettirmiyordu. Bana gelip gerçekleri söyledikten sonra hikâyesinin tamamını anlatmaktan kaçıyordu.

Benden kaçıyordu.

Onu tek yakalamaya çalışsam da buna izin vermiyordu. Tuvalete sadece ben su içmeye gittiğimde gitmişti. Salonda onunla konuşabileceğim her an gözleri kapalı oluyordu. O kadar huzurlu uyuyordu ki, onu uyandırmaya kıyamıyordum. Geceleri uyuyamadığımdan dolayı pes edip ben de uyuyordum.

Ertesi gün evde bir yenilik vardı.

Kahvaltı tepsilerimizi mutfak masasının üzerine bıraktıktan sonra hepimiz aynı şeye odaklanmıştık. Egemen'in sırtını dayayarak defalarca midesinin bulantısının geçmesini beklediği o duvarda artık bir tablo asılıydı.

"Bu ne a..." diye başlayan Çağrı'yı Kutay dirsek atarak susturdu.

"Bir tablo," dedi Kutay salağa anlatır gibi.

"Hadi canım!" dedi Çağrı. Abartılı bir tepkiyle Kutay'a ters ters baktı. "Ben onu hiç fark etmemiştim, biliyor musun?"

Hepimiz tabloyu incelerken bir sessizlik oluştu. Tabloda uzun bir yemek masası ve masanın diğer tarafında insanlar vardı. İnsanların yüzündeki ifade hararetli bir tartışmanın içinde olduklarını gösteriyordu. Bunun dışında tabloda öne çıkan bir şey yoktu. Arka plan sadeydi. Masanın üzerine tabaklar, şarap bardağı gibi şeyler vardı.

"Yani Ölüm bizim için dekorasyon değişikliği mi yapmış?" dedi Sarp saçlarını geriye atarken. "Eve hâlâ güncelleme geliyor. Oyunların bitmeden önce aldığı son güncellemeler gibi..."

"Cahilsiniz madem en azından susun," diye tersledi Mete.

"Tamam *sensin*," dedi Çağrı göz devirerek. "Sensin, kanka."

Sarp'ın bana baktığını fark edince gözlerindeki soru işaretlerini gördüm. "Benimle iletişim kurmadı," dedim omuz silkerek. "Ve tablonun ne olduğuyla ilgili fikrim de yok." Tablonun her yerini dikkatle inceleyen Mete'ye döndüm. "Sen biliyor musun?"

"Ünlü bir tablo bu," dedi Mete. "*Son Akşam Yemeği*. İsa ve on iki havarisinin son akşam yemeğinin tablosu." Parmağını tablonun üzerine yerleştirdi. "İsa yemek masasının tam ortasında."

"Rönesans dönemi tablolarına benziyor," dedim tabloda gözlerimi gezdirirken. Bir tablonun rönesans dönemine ait olduğunu tahmin etmek o kadar da zor değildi. Benzer tarz, aynı renklendirmeler...

Mete düşünceli bir ses çıkardı. “Çizeri sanırım *Leonardo da Vinci*’ydi.”

“Evet,” diyerek Gökhan onu onayladı. “Doğru hatırlıyorsun.”

“Tamam, sizsiniz,” dedi Çağrı harfleri uzata uzata.

Kimse onu takmadı.

Gökhan’ın bir şeyleri çözmeye çalışan her zamanki yüz ifadesi oradaydı. Bakışları tabloya dalıp gitmişti. Gözbebekleri normalden daha da büyük duruyordu.

“Tabloyla ilgili başka bir şey biliyor musun?” diye sordu Mete. O da Gökhan’ı inceliyordu.

Gökhan hemen cevap vermedi. Birkaç saniye bekledikten sonra, “Hayır,” dedi düz bir sesle. “Ama mutlaka bir hikâyesi vardır. Her tablonun olduğu gibi.”

Kutay başını sallarken kıvrıcık saçlarını sağa sola çekti. “*Leonardo da Vinci*’nin her tablosunda şifre-mesaj falan arıyorlar zaten,” diyerek Gökhan’a katıldı.

“Aman, siz de fazla kafa yordunuz,” dedi Sarp belli belirsiz bir neşeyle. “Tabloyu neden astığı basit. Biz burada yemek yiyoruz, tablodakiler de yiyor işte.”

Antenleri çıkmış gibi Sarp’a bakakaldım. “Ha?”

“Her şeyden bir anlam çıkarmaya çalışıp neden kafayı yiye-
lim ki?” dedi Sarp omuz silkerek. Sırtını tabloya verip önümüzü kapattı. Ellerini iki yana açtı. “Gökhan’ın sıfatına bakın mesela. Birazdan tabloyu sıyrarak yiyecek gibi duruyor.”

“Öyle durmuyorum,” dedi Gökhan sakince.

Öyle duruyordu.

Gözleri tablonun her tarafında hızlı hızlı gezinirken sırf önünü biraz olsun kapattığı için öfkeyle Sarp’a bakıyordu. Kutay’m dediği gibi bu tabloda gerçekten bir mesaj ya da şifre varsa da yoksa da Gökhan bunu bulmaya çalışacaktı.

İnsan aradığı bir şey olduğunda sessizlikte bile bir melodi arar, hiçliğin ortasında yol bulmaya çalışırdı.

“Tablo herhangi birimizin boktan geçmişiyse alakalı mı?” diye sordu Çağrı.

Düşünmeye bile tenezzül etmedim. “*Hatırladığım* kadarıyla hayır.”

Hatırlamıyor olmam da olasıydı. Ölüm birden çıkıp, “*Sen as-*

İinda bu tabloya sarılarak uyuyordun,” falan da diyebilirdi. Reddetsem de çok bir anlamı olmazdı.

Sıranın bende olmadığını hatırladım.

Geriye doğru bir adım atıp sessizce bekleyen Egemen’e baktım. Tablonun üzerinde olan kayıtsız bakışları anında bana döndü. Yüzündeki ifade bir anlığına gevşedi. Bana katılarak, “Benimle de alakası yok,” dedi gözlerimin içine bakarken.

Geçmişinde hatırlamadığı bir şeylerin olduğunu söylemişken bunu gereğinden fazla kolay reddetmişti. Ölüm sormadan diğerlerine de söylemek istediği kesindi.

“O zaman,” dedi Çağrı. “Artık yemek yiyebilir miyiz? Kendimi Afrikalı hissetmeme ramak kaldı. Sahra çölleri bu ev, ben de bir zeytin yemek için yanıp tutuşan o akbabayım.”

“Zeytin ve çöl bağlantısı nasıl kurdun?” diye sordu Mete iç geçirerek.

“Ben zeytin yemek istiyorum çünkü.”

Alakasız şekilde aklıma yine zeytin siparişine yollanan maske-
li seri katil geldi. Yanaklarımı şişirip omzumdan göğsüme kadar sarkan örgümü çekiştirdim.

“Ben de acıktım,” dedi Kutay omuz silkerek. “Ayakta kalıp istediğiniz kadar tabloyu incelemeye devam edebilirsiniz.”

“Tekrar söylüyorum, Kutay’la aynı tarafta olmak ve aynı şeyleri söylemek beni çok yaralıyor ama...” Çağrı boğazını temizledi. “Ben de gidiyorum.”

“Hepimiz gidiyoruz,” dedi Mete göz devirerek. Kaşlarının arasındaki çukur yine oradaydı. “Kimsenin ayakta kalıp duvarı izlemeye niyeti yok. Muhtemelen kendisini İsa, bizi de havarileri olarak düşünüyor.”

Herkes arkasını dönüp tablonun önünden ayrılmaya başladı. Arkamı döndüğümde kıpırdamadan durak tek kişinin Gökhan olduğunu fark ettim. Duraksayıp koluna dokundum. İrkilerek gözlerini bana çevirdi. Kafasını eğdiğinde saçları gözlerinin büyük çoğunluğunu sakladı. “Ah,” diye mırıldandı. Sanki yemek yemesi gerektiğini yeni hatırlamıştı. Bir şey diyecekmiş gibi durduktan sonra dudaklarını kapatıp yanımdan geçti.

Tablonun yanından en son ayrılan ben oldum. Sandalyeme oturup yemek yemeye başlamadan önce eşofmanımın cebindeki

telefonu hafifçe çekerek ekranına baktım. Düşündüğüm gibi Ölüm hiçbir şey yazmamıştı.

Bu psikopatin aklından geçen neydi?

Ve neden Ölüm ortalıkta yokken *Kurtarıcı* hiçbir şey yazmıyordu? Onun da gördüğüm sanrılardan biri olduğunu kabullenme ramak kalmıştı. Ölüm bana cinayet işletmiş, bir kâbus yaşatmıştı. *Kurtarıcı* ise ortada yoktu.

Gözlerimi kolumu saran kolluğa indirip, “*O gerçek,*” diye kendime hatırlattım.

Gerçektir fakat benimle tekrar iletişime geçecek miydi? Ölüm beni birilerini öldürmeye zorladığında hiçbir şey yapamamışken bana nasıl yardımı dokunabilirdi ki?

Kahvaltımızı yapıp tepsileri kırmızı bölgeye bıraktıktan sonra salona geçtik. Herkes sessizce koltuklarda otururken aslında beklediğimiz şey, Egemen’e bir şeylerin sorulmasıydı fakat kimse ağzını açıp bir şey söylemiyordu. Ölüm’ün bir süreliğine de olsa elini üzerimizden çekmesi güzel haberdi.

Dış kapıdan ses yükseldiğinde hepimiz beklentiyle dönüp baktık. Tepsileri almak için maskelilerin geldiğini tahmin edebiliyorduk. Tepsiler alınırken dönüp bakmamaya bile alışmıştık ancak bu sefer hepimiz istemsizce bir şeylerin olmasını bekliyorduk.

Farklı bir şey olmadı. Maskeli kadın tepsileri alıp tekerlekli masasının üzerine koydu ve kapı kapanana kadar sopa yutmuş gibi dimdik durarak önüne bakmaya devam etti.

Kapı kapandığında sessizliği bozan Sarp oldu, “Tekrar bunu söylediğim için bana zorbalık yapmayın,” diye uyararak başladı. “Ama lütfen artık *Vampir-Köylü* falan oynayabilir miyiz? *PES*’sizliği kaldıramıyorum. Kitap okumak falan da istemiyorum.”

Gökhan tam da okumak için bir kitabı kucağına çekmişti.

“Hayır.” Cevap Mete’deni.

“Yaa, ama!” diye sızlandı Sarp kafasını geriye yatırıp. “Birlikte kötü şeyler olmadan, birileri ölmeden geçirebileceğimiz çok az zaman kaldı. Oyun *bitiyor*. Bir şeyler olsun diye beklemek de bana inanılmaz saçma geliyor. Biraz eğlenmeye çalışalım. Psikopat olsa da Ölüm söylediğinde haklıydı. Son zamanlarımızı... iyi geçirebiliriz.”

“Bu ekiple *Vampir-Köylü* oynamanın kaos içermeyeceğine

mi inanıyorsun?” diye sordum ellerimi kucagımda birleştirerek. Herkesin birbirini yiyeceğine emindim. Yine de... kötü bir teklif sayılmazdı. Düşüncelerimden kaçmak istiyordum. Hep birlikte güzel zaman geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. “Birbirinizi boğazlamaya çalışırsınız.”

“Ben hariç,” dedi Sarp kendini temize geçerek. “Ben kimseyi boğazlamam. Zaten muhtemelen hep köylü çıkarım.”

“Oyun başlamadan herkesi manipüle etmeye çalışıyor,” dedi Kutay sakince.

“Hadi oradan,” dedi Sarp gücenmiş bir ses tonuyla. “Hem kendine bak sen.” Burnundan küçümseyici bir nefes verdi. “Vampir olmasan bile zevkine asarlar seni.”

Kutay omuz silkerken sırttı. “Köylü olmama rağmen bana güvenmeyip beni öldürürlerse kaybederler.”

Mete derin bir nefes aldı. “Biliyor musun, Afra...” diye başladı. “Evdeki insan sayısı dördü geçtiğinden beri Sarp düzenli aralıklarla *Vampir-Köylü* oynamayı önermeye başlamıştı. Hatta sırf bu yüzden insan sayısı arttıkça mutlu oluyor bile olabilir.”

“Hayır tabii ki,” dedi Sarp kollarını göğsünde kavuştururken. “Buraya gelen kim olursa olsun üzülüyorum. *Yazık.*”

“Bence de yazık,” dedi Mete. “Çok yazık.”

“Hadi oynayalım,” dedi Gökhan aniden. Kafamı yavaşça Gökhan’a çevirip gözlerimi kırıştıtarak yüzüne baktım. Gökhan hepimizin yüzüne tek tek baktı. “Oyun oynamayı istemem bu kadar mı *tuhaf?*”

“Hayır da,” dedi Çağrı boğazını temizleyerek. “*‘Ben kitap okumaya devam ederim, ne yaparsanız yapın!’* gibi bir tepki daha senlik olurdu.”

“Ne yaparsanız yapın demezdim,” dedi Gökhan. “Terslediğim tek kişi sensin.”

“Çok sağ ol,” dedi Çağrı. “Bir de Kutay var.”

“Merak etme,” dedi Kutay araya girerken. “Çağrı’nın aksine terslenmek benim umurumda değil.” Egemen’in umursamazlık maskesi bu sefer onun yüzündeydi.

“Tabii. Zaten ben her gece yastığa yüzümü gömüp ağlıyorum,” dedi Çağrı geniş bir gülümsemeye. “Benim inanılmaz umurumda.”

Sarp'la göz göze geldiğimde bir elimle etrafı işaret ederek, "Daha oyun başlamadı bile," diye belirttim. "Yine de boş tartışmaların eğlenceli olmadığını söyleyemem."

Sarp boğazını temizledi. "Gökhan bile kabul ettiyse..."

"*Bile* mi?" diye fısıldadı Gökhan. Teselli edercesine sırtını sıvazladım.

"O zaman oyuna başlayabiliriz. Sadece bazı yeminlere ihtiyacımız var." Elini yumruk yapıp ağzına götürdü. "Egemen, birinin ağzına fiş sokmayacağına söz vermen gerekiyor. Çünkü bir vampir doğal olarak Afra'yı öldürebilir." İmalı sesini fark ettiğimde başka bir şeyler düşünmeye çalıştım.

Yüzümü ifadesiz tutarken Egemen, Sarp'ın sorusuna karşı hafifçe gülümsedi. "Söz."

"Ve Mete," diye devam etti Sarp. "Senden de az agresiflik bekliyoruz. Zaten sadece bir kolun çalışıyor."

"Sayende," dedi Mete sırtarak.

Sarp'ın anında yüzü düştü.

Mete onun sırtına gelişine bir tokat attı. "Ağlama lan," dedi keyifli bir sesle. "Şaka yapıyorum şurada. Sen herife fiş şakası yaparken iyiydi."

"Özür dilerim," dedi Sarp tekrar. Mete'den yüzden fazla kez özür dilemişti.

Mete gözlerini tavana dikti. "Keşke şaka yapmasaydım." Eliyle "ayağa kalkmamızı" işaret ederken, "Hadi hadi," diye ekledi. "Kitaplardan kâğıt koparın. Kutay sen de aşk yaşadığın kalemi ver de kâğıt hazırlayalım."

"Alıntı olmayan okuduğum kitap sayfalarından ben vereyim," dedi Gökhan kaşları çatılırken. "Siz... Siz yırtmayın."

"Tamam tamam, dokunmadık kitaplarına." Mete teslim olurcasına tek kolunu havaya kaldırdı.

Gökhan kütüphaneye yönelirken Kutay cebinden tükenmez kalem çıkarıp parmaklarında çevirmeye başladı. Gökhan birkaç sayfa koparıp yanımıza geldiğinde sakince Kutay'ın elinden kalemi aldı. Bir dakika bile geçmeden Sarp'ın yönetiminde her şey hazırlanmıştı. İki vampir, bir doktor vardı. Boş olan kâğıtlar köylüydü. İki vampir ortaklaşa karar verip birini öldürebilecekti çünkü iki farklı kişiyi öldürebilecek olsalar oyun hızlı biterdi.

Oyun sınıfta arkadaşlarımın oynadığı gibiydi. Ben genelde çağrılmadığım için kendimi oyuna katmaya çalışmaz, sadece arka sıralarda otururken sakince oyunlarını takip ederdim. İzlemesi bile eğlenceli olurdu.

Vampir-Köylü hiç oynamamış, sadece izlemiştim. Oyunda sadece tartışma ve vampiri yakalama çabası olduğunu biliyordum. Geceleri vampirler öldüreceği kişiyi işaret ediyordu. Vampirler gözlerini kapattığında ise doktor uyanıyor ve birini korumak için işaretliyordu. Eğer vampirin saldırdığı kişiyi seçmişse, o kişi ölmüyordu.

“Oyunu yöneten normalde oynamaz ama ben oynayacağım aynı zamanda,” dedi Sarp. “Bu yüzden vampirler işaret ederek değil, birine dokunarak öldürmek zorunda kalacak. İkisi de öldüreceği kişiye ortak karar vermeli. Bir gecede iki kişi ölemez. Sabah olduğunda ise ortaklaşa oylamayla vampir olmasından şüphelendiğimiz birini asabiliriz.”

Televizyon bir anda aydınlandığında konuşmak üzereydim. Hepimizin bakışları televizyona dönerken yüzümüzde “sıçtık” ifadesi vardı.

Ölüm: Ben de oynayabilir miyim?

“Tam da sensiz bir şeyler yapmaktan bahsediyorduk,” dedi Sarp ifadesiz bir sesle. Sesinin daha önce hiç bu kadar duygusuz olduğunu hatırlamıyordum. “*Hayır.*”

Ölüm: Tabii ki kibarlık olsun diye soruyordum.

Ölüm: Burada bensiz bir oyun oynayamazsınız.

“Yok, biz bir anda vazgeçtik,” dedi Sarp elindeki kâğıtları buruştururken. “Hiç zahmet etme.”

Ölüm: Birbirinize dokunarak oynarsanız, vampirleri bulması çok kolay olur.

CAMBAZ

Ölüm: Ve bu hiç eğlenceli olmaz.

Ölüm: Sizin işaretlerinizi takip edeceğim.

Ölüm: Sabah kimin ölüp kimin hayatta kaldığını ben size söyleyeceğim.

Ölüm: Sadece yardım etmek istiyorum.

“Bu nasıl bir can sıkıntısı?” dedi Çağrı bir an duraksadıktan sonra. “Kardeşim, *seni istemiyoruz. İstemiyoruz!* Güzel vakit geçirin demedin mi sen? Kendini dahil ettiğinde çok mu güzel olacak sence?”

Ölüm: Biz bir aileyiz.

“Aynen,” dedi Çağrı alayla. “Tam Türk ailesiyiz.”

“Oyunda ölen birini gerçek hayatta öldüremeyeceksin, değil mi?” diye sordu Sarp şüpheyle.

Ölüm: Güzel fikir.

Ölüm: Ama hayır.

“Sıçtık, yanlışlıkla fikir verdim herife,” dedi Sarp yüzünün rengi atarken. “O zaman... O zaman...”

Ölüm: Sizin onayınızı almaya çalışmadığımı ne zaman anlayacaksınız?

Ölüm: Artık isterseniz bile bu oyundan kaçamazsınız.

Ölüm: Bu oyunu oynayacaksınız.

Daha birkaç dakika öncesinde hepimiz sakince oyun oynamaya hazırlanıyorduk. Şimdi Ölüm’ün bunu bize zorunlu kılması ve kendisini de oyuna dahil etmesiyle salondaki hava anında değişmişti. Nabzım hızlanırken bu oyunu bir şekilde Egemen’e bağlayıp bağlamayacağını merak etmeye başlamıştım.

Sarp elinde katladığı kâğıtları açtı. “Peki o zaman.” Sertçe yutkundu. Elini Mete’ye uzatırken eli titriyordu. “Bir tane seç.”

Hepimiz elindeki kâğıtlardan bir tane seçene kadar tek tek tüm koltukları dolaştı. “Boş olanlar köylü,” dedi Sarp. “Evet... Herkes rolüne baksın, sonra da küçük masanın etrafında toplanalım.”

Elimdeki katlanmış küçük kâğıdı açtım. Kâğıt boştu. Köylü olmak beni rahatlatmıştı.

Masanın etrafında toplandığımızda televizyondaki yazılar kayboldu. Sırtımı televizyona dönüp oturdum, Ölüm’ün yazdıklarını görmek istemiyordum. Bir yanımda Mete, diğer yanımda Gökhan vardı. Sırayla Gökhan, Egemen, Çağrı ve Sarp olacak şekilde sehpanın etrafını çevrelemişlerdi.

“Herkes gözlerini kapatsın.”

Televizyondan Google çeviri sesine benzeyen bir ses yükseldiğinde yerimden sıçrayıp dizimi sehpaye çarptım. Yüzümü ekşitip dizime sarılırken, “Siktir,” diye mırıldandım televizyona dönerken. Televizyonda yazı yoktu. Ölüm bize robot sesiyle mi oyun kuruculuk yapacaktı?

“Dikkat etsene,” diye azarladı Mete. Sarıldığım dizimi hızlı hızlı ovaladı.

Ellerimi çekerken, “Tamam, tamam,” diye mırıldandım.

Arkamdan yükselen ses çok tekin hissettirmiyordu. Gözlerimi yumarken derin bir nefes aldım.

“Sadece vampirler gözlerini açsın ve birbirini tanısin.”

Neredeyse hiç ses çıkmadı.

“Vampirler öldüreceği kişiyi seçsin.”

“Vampirler gözlerini kapatsın. Doktor gözlerini açsın.”

“Doktor kurtarmak istediği kişiyi seçsin.”

“Doktor gözlerini kapatsın. Herkes gözlerini açsın.”

Gözlerimizi açıp birbirimize baktık.

“Tutsak 6 öldü. Ölülerin konuşma hakkı bulunmamaktadır.”

“Hayda,” dedi Sarp.

Gökhan yanağını avucunun içine dayayıp bıkkın bir şekilde masaya baktı. Yüzünde ilk ölmenin belli belirsiz bir gururu vardı.

“Ben köylüyüm,” dedim kimse konuşmayınca.

“Ben de köylüyüm,” dedi Mete.

“Ee, ben de köylüyüm.”

“Ben de.”

“Ben de.”

“Aranızda yalan söyleyen var,” dedi Kutay. “Ben de köylüyüm.”

“Aynen kanka hepimiz köylüyüz,” dedi Çağrı el çırparak. Kutay’a döndü. “Sen değilsin bu arada.”

“Nereden biliyorsun?” dedi Kutay kaşlarını kaldırarak.

“Kıpırdadın.”

“Götüm kaşınmıştı.” Kutay utanmış gibi bir eliyle ensesini sıvazladı.

“Ya da götün kaşındı diye birini öldürmeyi seçtin,” dedi Çağrı.

“Sen neden oyun başlar başlamaz bana rasgele bok atıyorsun ki herkes susuyorken?” diye karşı saldırıya geçti Kutay. “Kimse senden şüphelenmemişti daha. Panik mi yaptın?” Gözlerini bana çevirdi. “İlk köylü olduğumu iddia eden kişiye dikkat etmeni öneririm.”

Elimle kendimi işaret ettim. “Ben gerçekten köylüyüm ama?”

“Ben de,” dedi Kutay.

Televizyondan ses yükseldi. “*Son on saniye.*”

“Ben Kutay diyorum,” dedi Egemen elini havaya kaldırıp.

Çağrı mutlu olmuş gibiydi. “Ben de.”

“Zevkine asalım ya,” dedi Mete. “Deneme turu olmuş olur işte.”

Bana laf attığı için ben de elimi kaldırdım. Sadece Sarp elini kaldırırken biraz üzülmüş gibi gözüküyordu. “Çok acemi oynuyorsunuz,” diye yorum yapsa da topluluğa uydu.

“*Tutsak 4 idam edilmeden önce son sözlerin neler?*”

Kutay boğazını temizledi. Ardından, “Salaksınız,” dedi soğukkanlı bir şekilde. “Çağrı’yı da muhtar ilan etmeyin.”

“*Tutsak 4 öldü. Tutsak 4’ün rolü köylüydü. Herkes gözlerini kapatsın.*”

“Doktor akşam beni koru,” dedi Çağrı.

“Siktir git ya,” dedi Mete aniden. Birkaç saniye duraksadı. “Doktor değilim bu arada.”

Televizyondan çıkan sesler tekrarladı. Otuz saniye geçmeden tekrar sabah olmuştu.

“*Tutsak 1 öldü. Ölülerin konuşma hakkı bulunmamaktadır.*”

Mete öfkeden kudurmuş gibi gözüküyordu fakat dudaklarını açıp konuşmadı. Muhtemelen vampirler onun doktor olduğunu anlamıştı.

IŞIL LİMAE

“İki vampir, iki köylü kaldı. Kazanan: Vampirler!”

Sarp el tokuşturmak için Egemen’e el uzattığında Egemen sakince eline bakmakla yetindi. Ardından dokunması zehirli bir şeymiş gibi Sarp’ın parmağıyla tokalaşıp Çağrı’ya baktı. “Vampirler değil, Çağrı kazandı. Yerimize çok çalıştın, teşekkür ederiz.”

İkisi de çok belli etmemişti. Gerçi belli edecekleri kadar oyunu görememiştik bile.

“Sen doktor muydun bu arada?” diye sordum Mete’ye.

Mete alnını eline gömdü. “Afra, sus.”

İstemsizce kıkırdadım. “Aşırı belli ettin ama.”

“Sana saldırırlar diye seni korudum ya, bana saldıracaklarından da şüphelenmiştim doktor kelimesini ağzıma aldım diye. İşte ne yaparsın... Hep abilik hislerimden oldu böyle...”

Bu sefer gülümsemeyi başardım. “Teşekkür ederim o zaman.”

Dikkatimi arka planda dönen kaosa verdim.

“Bunu siz istediniz,” diyordu Çağrı. “O zaman... O zaman Kutay’a piçlik yapmadan *ciddi* oynayacağım.”

“Doktor olsam evinde ölürken sana gelmem bile,” dedi Kutay göz devirerek. “Takıl sen.”

Sarp işaretparmağını saçına dolarken eğlendiği belli oluyordu. “Hiçbir vampir Çağrı’nın ölmesini istemez ki. Tam olarak kişiliği vampir.”

“Aşk olsun,” dedi Çağrı. “Ben köylünün yanındayım.”

Sarp tek kaşını kaldırdı. “Hadi kâğıtları tekrar dağıtalım.”

Kâğıtları tekrar Sarp’a verdik. O da yeniden bize dağıtırken Gökhan’a eğilip, “Sırf zekisin diye seni erkenden öldürdüler,” diye fısıldadım.

Dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Fark ettim.”

Bana gelen yeni kâğıdı açtım.

DOKTOR.

“Herkes gözlerini kapatsın.”

Gözlerimi yumdum. Köylü dışında bir rol oynamak beni heyecanlandırmıştı.

“Sadece vampirler gözlerini açsın ve birbirini tanısin.”

“Vampirler öldüreceği kişiyi seçsin.”

“Vampirler gözlerini kapasın. Doktor gözlerini açsın.”

“Doktor kurtarmak istediği kişiyi seçsin.”

Heyecanla gözlerimi açtım. Kıpırdamaya bile korkarken arkadaşlarıma baktım. Vampirin kim olduğunu bilmeden kimi öldürmek isteyebileceklerini düşündüm. En çekici seçenek bir şekilde yine Gökhan'dı. Bu yüzden parmağımla Gökhan'ı işaret edip gözlerimi kapattım.

“Doktor gözlerini kapatsın. Herkes gözlerini açsın.”

Herkes birbirine baktı.

“Tutsak 6 saldırıdan kurtuldu. Bu gece ölü yok.”

“Bir dakika,” dedi Sarp kaşlarını çatarak kameralardan birine dönerken. “Kimin saldırıdan kurtulduğunu söylememen lazım. Bu bir kişiyi direkt temize çıkarıyor.”

“Vampirler buna göre risk almalı,” diye cevap verdi Ölüm'ün aptal Google çeviri sesi.

İçim gururla dolup taşarken otuz iki diş sırtmamak için kendimi zor tuttum. Gökhan'ı *kurtarmıştım!*

“Yine mi ben?” dedi Gökhan alayla. Neredeyse gülümseyecekti, dudağının kenarı yukarıya kıvrılmıştı. “Utanmasanız bana oyun oynatmayacaksınız. Oynamamdan bu kadar korkmayın ya.”

“Bence ben vampir değilim,” dedi Çağrı.

“Senin diyeceğin her cümleyi Kutay'ınkiler kadar güvensiz ilan ediyorum,” dedi Mete. Yanaklarının üstü kızarmıştı. “Bu yüzden sus.”

“Mete,” dedim durgun bir sesle. “Sen vampir misin?”

Mete yanaklarının içini ısıtıyormuş gibiydi, gergin yanak çukurlarıyla bana baktı. “Değilim.”

“Evet demeni beklemiyorduk zaten,” dedi Gökhan. “Ama şey... Yüzün gittikçe kızarıyor.”

“Hayır, kızarmıyor,” dedi Mete.

“Kızarıyor,” diye onayladı Sarp. Ardından elini kaldırdı. “Mete vampir diyorum.”

“Değilim diyorum,” dedi Mete kaşları çatılırken. Sesi bile değişmişti. “Eğer köylü çıkarsam, hakkımı Afra'ya helal etmiyorum. Kusura bakma ama köylü çıktığımı gördüklerinde seni assınlar, tamam mı?” Bana güvenmişti.

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. “Tamam,” dedim. “Köylüysen cidden beni de asabilirler.”

El birliğiyle Mete'yi astık.

"Tutsak 1 öldü. Tutsak 1'in rolü vampirdi. Herkes gözlerini kapatsın."

Mete köşeye, koltuğa çıkıp somurturken istemsizce gülüp gözlerimi kapattım. Sıra bana geldiğinde tekrar gözlerimi açtım. Mete de gözlerini kapamıştı. Ölülerin gözlerini kapattığını bilmiyordum.

Kimi seçeceğimi hızlı düşünmem gerekiyordu. Gökhan... Tekrar Gökhan'ı deneyebilirlerdi. Hem doktorun iki gece aynı kişiyi korumasını beklemezlerdi. Tekrar Gökhan'ı işaret edip gözlerimi kapattım.

Yanlış kişiyi korumuştum.

"Tutsak 3 öldü. Ölülerin konuşma hakkı bulunmamaktadır."

Egemen ölmüştü. Böylece bir vampir, dört köylü kalmıştık. Egemen kayıtsızca omuz silkip ilgiyle oyunu izlemeye başladı.

"Ya bu doktor ne işe yarıyor ya?" diye Çağrı yükseldiğinde ona dik dik bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Şey," dedim yutkunarak. "Belki seni korumuştur."

"Pek korunmuş hissetmedim," dedi Çağrı.

"Ne bekliyordun?" diye sordum gözlerimi kırpıştıtırırken. "Korunmanın verdiği kutsal bir sıcaklık mı?"

"Nankör Çağrı," dedi Gökhan. Acaba benim doktor olduğumu anlamış mıydı? "İki gece yaşadık, doktor bir geceyi kurtardı bile. Ne diye ağlıyorsun?"

"Egemen gibi önemli birini kaybettik. Benim muhtarım oydu. Köylü olduğuna inanıyordum."

"Hangi kanıtlarla?" dedi Gökhan.

"Ben sezgilerimle oynuyorum," dedi Çağrı ona ters bir bakış atarken. "Ben inandıysam doğrudur."

"Eee, neden yaşadığını düşünüyorsun?" dedim ellerimi iki yana açıp. "Vampirlerin yerine çalışıyorsun diye seni sağ bırakmış olmasınlar? Tabii Egemen öldüğü için köylü, bu kesin. Onun köylü olduğunu öğrendikten sonra yaptığın yorumda sezgilerini övmemiz mi gerekiyor?"

"Belki direkt Çağrı vampirin kendisidir," dedi Sarp araya girerek. "Dört köylü kaldık... Dikkatli seçmeliyiz bugün asacağımız kişiyi. Yanlış kişiyi asarsak ve doktor ölüyse bayağı zora giriyoruz."

"Köylü gibi konuşmak popüler oldu." Saçlarımı geriye yatı-

ıp derin bir nefes aldım. “Çağrı dengesiz olduğu için vampir gibi davranıyor. Onu ciddiye almayalım. Başka şüphelendiğim biri yok. Kimseyi boşa asmak istemiyorum. Sadece Gökhan’a güveniyorum.”

Sarp bana döndü. “Ben gerçekten köylüyüm. Bence vampir Çağrı olabilir bu tur.”

“Ya...”

“Katılıyorum,” dedi Gökhan. Yan gözle bana baktı. “Ve ben de sana güveniyorum.”

“YA!”

“O zaman Çağrı’yı mı asıyoruz?”

“Ya niye ben?” diye patladı Çağrı. “Allah Kuran çarpsın köylüyüm!”

“Şu an durum daha şüpheli oldu,” diye itiraf ettim bir elimi havaya kaldırırken.

“Afra sana aşırı alındım,” dedi Çağrı burnunu çekerek. “Masum olduğumu göreceksiniz.”

“Tutsak 5 öldü. Tutsak 5’in rolü köylüydü. Herkes gözlerini kapatın.”

Çağrı bana üzgün üzgün bakmaya devam etse de bunu umursamadım. Gökhan temizdi ve bana güveniyordu. Bu da Sarp ya da Kutay’ın vampir olduğu anlamına geliyordu.

Gece olduğunda yine Gökhan’ı işaret ettim. Vampir kimse güvenilir olduğu kesin olan kişiyi öldürmek isterdi. Böylece oyunda geriye birbirlerine güvenmeyen insanlar kalmış olurdu.

“Herkes gözlerini açsın.”

“Tutsak 6 saldırıdan kurtuldu. Bu gece ölü yok.”

Yine dört kişi kalmıştık. Gökhan tereddüt etmiş gibi Kutay’a baktı. “Doktor sen misin?”

Kaşlarımı çattığımda Kutay yüzümdeki ifadeyi yakaladı.

“Her gece seni korudum,” dedi Kutay bakışlarını tekrar Gökhan’a çevirirken. “Güvenilirliğin kesinken her türlü seni öldürmeye çalışacaklardı. Tahmin etmesi zor olmadı.”

“Doktor olan benim!” diye bağırdım şok içinde. Rolümü *çalıyordu!*

“Doğru düşünmüşsün, Kutay.” Gökhan onu onayladıktan sonra Sarp’a döndü. “Benim köylü olduğum kesin.”

“Gökhan, doktor *benim!*” dedim hışımla. “Benden önce söyleyip rolümü çalmaya çalışıyor! En başından beri seni koruyan *bendim!*”

Gökhan bana soğuk bir bakış attı. “Kutay’ın vampir olduğu kesin oldu.”

“Ne alaka?” dedi Kutay kaşlarını havaya kaldırırken. “Doktorum derken ciddiymdim. Afra vampir olduğu ortaya çıkacak diye boşa panik yapıyor şu an. Doktorsa madem önceden söyleseydi.”

“Afra doktor,” dedi Gökhan hafifçe gülümseyerek. “Her gece beni korudu. Elini havaya kaldırdığı her seferi hissettim. Köylü olsaydın, doktor rolünü sahiplenmeye çalışmazdın. Ama doktor olduğuna dair şüphe belirttiğimde hemen bu rolü sahiplendin.” Elini havaya kaldırdı. “Basit oyundu.”

“Bir an cidden inanacaksın sandım,” dedim derin bir nefes vererek. “Ve elimi kaldırdığımı nasıl hissettin? Sessizce kaldırıyordum işte...”

“Alışkanlık.” Gökhan omuz silkti.

“Yanlış kişiyi seçiyorsun,” dedi Kutay sert bir sesle. “Tamam, doktor değilim ama köylüyüm. Sadece bana inandığından emin olmaya çalışmıştım.” Gözlerini Sarp’a çevirdi. “Vampir o. Bundan eminim.”

Sarp göz devirdi. “Seni asmca göreceğiz.”

Hepimiz elimizi kaldırdık.

“Tutsak 4 öldü. Tutsak 4’ün rolü vampirdi. Geriye üç köylü kaldı. Kazanan: Köylüler!”

“İyi denedin beni,” diyerek Gökhan’ı tebrik etti Kutay.

Gökhan ona sessiz bir üstünlükle bakmakla yetindi.

Bu bir savaşın başlangıcıydı. Sarp’a en başında söylemiştim, bu ekiple herhangi bir şey yapmanın kaosla bitmemesi imkânsızdı. Saatler ilerlediğinde haklı çıkmıştım.

Çağrı’yla Egemen’in iyice birbirine girdiği bir tur oynadık fakat turun sonunda ikisi de vampir değildi.

“Kimseyi savunmuyorum, Çağrı’nın salak olduğunu söylüyorum!” diye bağırmişti Egemen. “Vampir gibi davranıyor!”

“Hayır, davranmıyorum!” Çağrı aynı öfkeyle ona karşılık vermişti. “Herkesin boş yere güvendiği, bizi paranoyak yapabilecek birini oyundan attırdım sadece!”

Attırdığı kişi bendim ve şans eseri gerçekten de vampirdim. Çağrı rasgele iftira attığı için beni tutturmuştu.

Başka bir turda Kutay hepimizi tam anlamıyla parmağında oynatmıştı. Diğer vampir Egemen'di. Kutay, Egemen'i idam ettirip güven kazanmıştı. Bu sayede hepimiz ona inanmıştık. O ise tek tek hepimizi öldürmüştü.

Kutay oyun bittiğinde gururla sırtırken sadece Sarp'la dalga geçiyordu. Sarp sayesinde neredeyse kazanmak üzereydik. Kutay teselli edercesine Sarp'ın omzuna elini koymuştu.

“Ölümler dokunamaz,” demişti Sarp ters bir tavırla. Oyuna kendini kaptırmıştı. “Çek şu elini. Vampir değil, başka bir şeydin sen. Şeytan falan ele geçirmiş bedenini.”

Egemen o turun sonunda aynı tarafta olsalar bile Kutay'ı öldürmek istemişti, bundan emindim. Kutay ise o sırada sırtarak, “Ne güzel kazandık,” demeye devam ediyordu.

Başka bir turda, “Egemen vampir,” demişti Sarp durduk yere. Egemen kanıt istediğinde ise, “Geceleri uyumuyor,” diye yanıtlamıştı.

Egemen'in güldüğünü uzun zaman sonra ilk defa o zaman görmüştüm. “Ben vampirim. Evet, doğru... Her gece uykusuzum ve kanın tadını seviyorum.” Sesini boğuklaştırıp taklit yaptığında o ses tonu... beni *etkilemişti*. Böylece hâlâ ergen olduğuma karar vermiştim.

Benim için en zor olan tur, Gökhan vampir olmasına rağmen ısrarla ona güvenmek istediğim turdu. Ne yazık ki Gökhan dışında diğer vampir Mete'ydi ve yine kızarıp vampir olduğunu yüzüyle bize itiraf etmişti.

Sessiz olduğu için üzerine gittiklerinde, “Sessizlik suç değil,” diye kendini savunmuştu Gökhan. “Belki de sizin gibi bağırmak yerine düşünmeyi tercih ediyordumdur.”

Başka bir turda ise Ölüm bizi kandırmıştı. Sarp ve Kutay vampirken öldürmeyi seçtiği kişiyi değil, Gökhan'ı öldürmüştü. Sarp sabah olur olmaz, “Biz Çağrı'yı öldürmüştük!” diye ilan etmişti. “Düzgün sunsana şu oyunu!”

Ölüm'ün buna cevabı ise...

Ölüm: ♥

Kalp atmak olmuştu.

Akşam olana kadar onlarca tur oynadık. Bazıları hızlı, bazıları yavaş bitmişti. Bazen gülsek de çoğunlukla herkes sinirlenip birbirine bağırmaya başlamıştı. Bu mutluluğu hak etmediğimi, daha birkaç gün önce insanların canını aldığımı bilmeme rağmen gülmekten kendimi alamamıştım. Ruhumun böyle bir zevke aç olduğunu bilmiyordum.

Akşam yemeği geldiğinde oyunu bitirmemiz gerekmişti. Ölüm bizi bıraksaydı, günlerce *Vampir-Köylü* oynamaya devam edebilirdik. Fakat itiraf etmek gerekirse, durmadan konuşmak bizi epey acıktırmıştı.

Mutfakta hızlı hızlı çorbamı yudumlarken maç sonu programları gibi oyun kritiği yapıyorduk.

Kaşığı onuncu saniyede neredeyse onuncu kez ağzıma sokarken, “Afra doktoru oynarken tahmin kraliçesi falan oluyor,” dedi Sarp. Neredeyse boğulacaktım. “Vampiri bilmeden bile içimizi okumayı öğrenmiş.”

“Sen de oyun sonlarını güzel yönettin,” dedi Mete. “Aferin size.”

“Sen de...” diye başladı Çağrı. Ancak Mete ona ölümcül bir bakış attı.

Evet, hepimiz Mete’nin rol yapmada *korkunç* olduğunu öğrenmiştik. “Kötü yalan söylemek, iyi yalan söyleyebilmekten daha iyidir,” diye erdemli bir söz de söylemişti. Sözün “kötü” tarafı, Kutay’ı işaret ediyordu.

Ağzımdakini yuttuktan sonra, “Şans benimleydi,” diye itiraf ettim. “Genelde yanımda olmasa da.”

Gökhan ve Egemen’in hangi turlarda iyi oynadığını konuşmaya başladılar. Gökhan ortaya yem atma konusunda ustaydı, iyi blöf yapıyordu. Egemen ise az ve öz konuşuyor, kurduğu bir cümle herkesin odağını değiştirebiliyordu. Bu özelliği, vampir olduğu zaman çok iyi yırtmasını sağlamıştı.

Kendimi bu oyunu lisede, sınıf arkadaşlarımla oynayabilseydim nasıl olabileceğini düşünürken buldum. Göğsümde bir boşluk hissetmeye başladığımda sadece yemeğe odaklanmaya karar verdim.

O kadar acıkmıştım ki, yemeği Egemen ve Gökhan’dan önce

bitirdim. Diğerleri yemeği bitirmiş olsalar da hâlâ oyunu konuşuyorlardı. İlaçlarımı içerken gözlerim Egemen'e odaklandı. Bugün birkaç kez onu da gülümserken görme şansı bulmuştum. Onun gibi birinin gülebildiğini görmek, benim dudaklarımın mührünü de biraz olsun kırmayı başarmıştı.

Herkes yemeyi bitirdikten sonra tepsilerimizi bıraktık. Egemen'den kaçarak tepsimi onun almasına engel oldum. O bana bir şey anlatmaktan kaçıyorsa, ben de ona aynı şekilde karşılık verecektim. Ölüm sayesinde gerçekleri eninde sonunda zaten öğrenecektim. Neden sürekli nazikçe yanına gidip gerçekleri kendi isteğiyle anlatması için uğraşacaktım ki? Israrcı biri değildim. Buna rağmen söz konusu o olduğunda fazla bile ısrarcı davranmıştım.

Böyle düşünsem de içimden bir ses onu tek yakaladığım ilk boşlukta dayanamayıp yine yanma gideceğimi ve ona sorular soracağımı söylüyordu.

Gökhan'ın yanımda oturmadığını fark ettiğimde salonda olmadığını gördüm. Sarp o sırada odalara gitmeden *Vampir-Köylü* oynayabileceğimizden bahsediyordu. "Ben bir Gökhan'a bakayım," dedim koltuktan kalkarken. "Bu arada oynayabiliriz, bana fark etmez."

"Adamsın, Afra," dedi Sarp diğerlerini ikna etmeye dönmenden önce.

Gökhan'ı mutfakta tabloyu izlerken buldum. Kalçasını sandalyenin sırtına dayamıştı. Elleri cebinde, kafasını eğmiş bir şekilde tabloya bakıyordu. İçeriye girdiğimde dalgın bakışları bana döndü. Hafifçe gülümseyerek, "Beni bulacağını biliyordum," dedi ağır ağır.

Yanına yürürken bir an bakışlarımı tabloya çevirdim. Kalçamı sandalyelerden birine dayayıp onun gibi duvarı inceledim. "Merak ettim ne yaptığını," dedim bir açıklama yapma zorunluluğu hissederek. "Tabloyla ilgili aklına bir şey mi takıldı?"

"Gelip arkasında bir şey var mı diye kontrol ettim," dedi Gökhan. Kollarımı göğsümde kavuşturarak yüzünü inceledim. Tabloya bakarken tekrar odaklanmıştı. "Hiçbir şey yoktu."

"Tabloda bir ipucu arıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Bakışlarından belli oluyor."

Gökhan hafifçe gülümsedi. “Tablonun hikâyesi ipucu,” diye mırıldandı. “Onu çoktan buldum.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. “Hikâyesini biliyor muydun? Mete sorduğunda kimse cevap vermeyince ben...” Kendi cümlemi yanında bırakıp bir an düşündüm. “Sen... ipucunu kimsenin bilmesini istemedin.” Sesim kısılmıştı.

Gökhan küçük bir mırıltıyla beni onayladı. “Mete’yi idol olarak görüyorum ama onun hikâyeyi bilmemesi beni hayal kırıklığına uğrattı.” Dalgın dalgın bana bakarken başını iki yana sallayarak dalgınlığından kurtuldu. “Her neyse.”

“Hikâyesi ne?” diye sordum tereddütle.

Derin bir nefes alıp alçak bir sesle anlatmaya başladı. “Tablodaki sahneden sonra İsa, Romalı askerler tarafından yakalanıyor. Tablonun adı Son Akşam Yemeği. İsa, on iki havarisi ile *son kez* yemek yiyor fakat olay bu da değil. İsa’ya ihanet eden kişi bu tabloda gizli. İsa bu tabloda içlerinden birinin ona ihanet ettiğini söylüyor. Yüzlerindeki ifadenin nedeni bu. Hepsi şok olmuş. Biri hariç.”

“Yani tablo *ihaneti* temsil ediyor,” diye mırıldandım. Tüylerim diken diken olmuştu.

Başını sallamakla yetindi. Bir an gözüme oldukça yorgun gözüküyordu. “İhanet eden kişi Yahuda. ‘*O ben miyim?*’ diye sormuş. İsa da, ‘*Kendi ağzınla söyledin,*’ diye cevap vermiş.” Gökhan gözlerini yüzüme çevirdi. “Bu tabloyu anlatan kişinin şu sözü söylediğini hatırlıyorum. ‘*Hain her zaman en yakınındır.*’”

İstemsizce güldüm. “Demek istediğin şey...”

“Başta Mete’nin düşündüğü gibi düşünmüştüm. Ölüm’ün İsa olabileceğini... Sonra vazgeçtim. Tablonun hikâyesi Ölüm’ün egosuyla ilgili değil. İsa da Ölüm’ü temsil etmiyor.” Gökhan sertçe yutkundu. “İsa sensin, Afra.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “O zaman Yahuda kim?”

Gökhan’ın yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. “Afra,” diye mırıldandı. “Bu önemli değil çünkü *herkese* güveniyorsun. Egemen’e de Kutay’a da... Sorun kim olduğu değil. Sorun...”

Söylediği gerçek vücudumdan bir titreme geçmesine neden oldu.

“İhanete uğrayacaksın.” Yüzünü tekrar tabloya çevirdi. “*Hepi-*

miz uğrayacağız. Kendine en yakın gördüğün kişiyi ise ikimiz de biliyoruz.”

Sensin.

Kalp atışlarım hızlanırken o olduğunu söylemeye korktum çünkü Gökhan kendi olduğunu düşünmüyordu. “Sadece tahmin yürütüyorsun,” dedim sertçe yutkunarak. “Bu sadece bir tablo... Ölüm’ün söylemeye çalıştığı şey belki bu değildir. Belki...”

Gökhan başını sağa sola salladı. “Bu yapbozun son parçasıydı, Afra,” dedi yavaşça. “Ama öncesinde gözümüzün önünde onlarca parça vardı, sadece fark etmemiştik. Sana hepsini anlatacağım. Her şey bu tablodan sonra anlamlı gelmeye başladı, anlıyor musun?”

Kafamı iki yana salladım. Hiçbir şey anlamıyordum.

Gökhan gözlerimin içine baktı. “Sence neden geceleri hiç uymuyordu?”

Egemen’i kastettiğin fark edince irkildim. “Uyku sorunları...” diye mırıldandım. Başımı tekrar inkâr edercesine salladım.

Bana bakan gözlerinin içinde kırgınlık ve afallama vardı.

“Egemen... Ölüm’e *çalışıyor.*”

Ne tepki vereceğimi bilemeden öylece Gökhan’a bakakaldım.

Egemen mi? O... içimizden biriydi. İçimizden biri Ölüm’e *çalışıyor olamazdı. Egemen, Ölüm’e çalışıyor olamazdı. O beni Ölüm’ün elinden kurtarmıştı.*

Hayır...

Hepimiz aynı taraftaydık.

Karşıt düşünceler zihnimde darmaduman olurken sertçe yutkundum. Göğsümden yükselen sıcaklığın boynuma doğru yayıldığını hissedebiliyordum. Parmak uçlarımdan kan çekilmeye başlamıştı. Ansızın beliren o korku, bedenimin uç noktalarını soğutuyordu.

“Ben...” diye fısıldadım. *Sana inanmıyorum.* “Yanlış düşünüyorsun. Eminim şu an Ölüm bizi izleyip eğleniyordur. Amacı zaten birbirimize olan güvenimizi kırmak ve bizi birbirimize düşürmek değil miydi? Belki de aradığını sandığın şey bu değildir. Belki de aradığını sandığın şey *yoktur.* Sadece bir çizgi film açtı ve sen oradaki yazılardan dolayı bulman gereken bir şey olduğuna inandın.”

Gökhan sakın bir şekilde yüzümü izlerken yorum yapmadı.

Neye ihtiyacı vardı? Kesin bir kabul ya da redde mi? Bu onayı alabileceğimiz tek kişi Ölüm'dü.

Yüzümü sağımızda kalan kameralı silaha çevirdim. Kamera-
nın tam ortasına bakarken silah hareketsiz bir şekilde duruyordu.
“Gökhan’dan bulmasını istediğin şey bu muydu?” diye sordum.
“Ya da onun bir şey bulmasını istiyor muydun?”

Sorularım umutsuzca cevap bekliyordu. Ölüm elbette kafa ka-
rışıklığının devam etmesini istiyordu ve belki de sırf bu yüzden
sorularıma cevap vermedi. Yine de hızla elimi cebime atıp telefo-
nun ekranını kontrol ettim.

“Önce beni dinleyecek misin?” diye sorarken Gökhan’ın se-
sinde bir ağırlık vardı. Paniklediğini görebiliyordum. “Biri her an
buraya girebilir ve... *Sen* bilmelisin. Bir başkası değil.”

Küçülmüş gözbebeklerine ve gerilmiş dudaklarına baktım.
Korkuyordu. Konuşmaktan korkuyordu. Ona karşı hissettiğim
şefkat bir acıma duygusuyla karışarak göğsümü ağrıtabilecek radde-
ye geldi. “Eğer şüphelendiğin şeyde haklıysan bu... Bu hepimizin
bilmesi gereken bir şey değil mi? Neden sadece *ben*?”

Gökhan kafasını sağa sola sallarken siyah saç tutamları ha-
valandı. “Güvendiğim tek kişi sensin,” diye fısıldadı. Bu gerçek
benim için beklenmedikti. Sarsılmış bir şekilde ona baktım. *Bana
güveniyordu*. Gökhan *tekrar* bana güveniyordu. “Ve Afra... Ona
bu kadar güveniyorken *asıl* tehlikede olan *sensin*.”

Ellerimi saçlarımdan geçirdim, saç köklerimi çekiştirirken
derin bir nefes aldım. Saçlarımla bırakıp, “Anlat bana,” diye fısıl-
ladım. Gözlerimi Gökhan’ın yüzünden ayırmadan her hareketini
dikkatle incelemeye başladım.

Gökhan ellerini ovuşturdu. “En başından başlayacağım,” der-
ken sesi titredi. “Sırayla gitmeliyim. Böylece beni anlayacaksın.”
Gözleri odaklanmakta zorlanıyormuşçasına benim yüzümde hızla do-
laştı. “Sen bu eve gelmeden birkaç gün önce, Egemen gün içinde
uyumamaya başlamıştı. O zamanlar bu hiç dikkatimi çekmemiş-
ti fakat her şey birleşince... bu garipti. Gün içinde uyumuyordu,
bizi izliyordu ve *heyecanlı* görünüyordu. Bunun dikkatimi çekti-
ğini hatırlıyorum çünkü ilk başta incelediğim rutinine uygun bir
hareket değildi. Yine de o an çok takılmadım çünkü yeni birinin

geleceğini ben de bilmiyordum ve senin gelmeden önce rutin hareketlerini bozduğunu fark edemedim.”

“Sana öyle gelmiş olabilir,” diye fısıldarken boğazım yanıyordu.

Gökhan kafasını sert bir hareketle sağa sola sallayarak beni reddetti. “Ve sonra... Sen geldiğinde... Kriz geçirirken kırmızı bölgeye kendini attığında... Seni umursamamasına rağmen peşinden atlayıp seni geri çektiğini hatırlıyor musun? O gün söylediğimi hatırla... *Silahlar geç çalıştı*, demiştim. Kimse dediğimi umursamamıştı ama gerçekten öyleydi, Afra. Silahlar o kırmızı bölgeye girip seni çektikten sonra geç harekete geçti ve kolunda bir kurşun sıyrığıyla bundan kurtuldu. Böylece ilk gün senin kahramanın olmayı başarmıştı.”

Dudaklarım titremeye başladı. “Ölüm oyun yeni başlayacakken içimizden birine bir şey olmasını istememiş olabilir,” dedim boğuk bir sesle. “Bizimle oynamak için çok zamanı vardı. Sadece bir uyarı atışı yapmıştı.”

Gökhan alayla gülerken derin bir nefes aldı. “Egemen o andan sonra dönüp kameraya baktı,” dedi fısıltısının tonu yükselirken. “Sanki... Sanki kameranin arkasında bir şeyleri uyarır gibiydi. Normal bir bakış değildi. Bir anlıktı. Ve sonra... Bu sadece bir kez olmadı. Onu başka günlerde, biz Ölüm’le konuşmuyorken de kameraya bakarken yakaladım.”

Başımı sağa sola salladım. Bunların hepsi... kafada kurulacak şeylerdi. Somut bir kanıt değildi. Bazen Ölüm’den nefret ettiğimizi belli etmek için bile kameraya bakıyorduk.

“Salonda kurşun yağmuru yağarken hiçbir şeyi umursamadan ayağa kalktı,” diye devam etti Gökhan. “Ölüme hevesli biri değil. Sadece hiçbir kurşunun ona isabet etmeyeceğini biliyordu. O günkü kavgaya, sana bir şey olana kadar karışmadı. Ayrıca kavgaya karıştığında da normal bir insan gibi değildi. Şiddete ne kadar aç olduğunu görmedin mi? Tepkileri sence normal miydi? Ölüm’e çalışan biri olmadığına inanmayı bu kadar istiyorsan bile normal bir insan olduğuna *inanmamalısın*.”

Konuşmaya devam etmeden beklentiyle bana baktığında dudaklarımı birbirine bastırıp düşündüm. Egemen’i tekmeleyerek oturtmak zorunda kalmıştım ama o an... O an transa geçmiş gibi görünüyordu.

Şiddete eğilimli.

Şiddete eğilimli biri olsa bile bu, onun Ölüm'e çalıştığını göstermezdi. Dahası ben ona yalan söylemeyeceğime söz vermiştim, o da bu evde şiddete başvurmayaacağına söz vermişti. Korktuğumu gördüğünde pişman olmuştu.

Onda bazı sorunlar vardı ama Gökhan'ın sandığı gibi değildi. Çağrı'yı korumak için birini öldürmek zorunda kaldığımı öğrendiğinde bunu *çekici* bulduğunu söylemişti. Sonra ise bunu hiç söylememiş gibi benden kaçmıştı.

Gökhan yüzümden gerekli cevabı almış olmalıydı. Hayal kırıklığıyla aceleyle konuşmaya devam etti. "Uyku sorunu olan birinin gündüz de uyku sorunu olur. Gündüzleri deliksiz uyurken neden geceleri uyanık kalıyor?"

"Çünkü o *hasta*!" diye patladım. "Ondan şüphelenebiliyorsun çünkü hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Ne hastası?" derken Gökhan'ın kaşları çatılmıştı.

"Söylemedi," dedim yutkunarak. "Dışarı çıkarsam... öğrenebileceğimi söyledi. O *ölüyor*, Gökhan. Bana söylediği şey bu, tamam mı? O bu evin içinde bile hastalığı yüzünden *ölüyor* ve sen onu bize ihanet etmekle suçluyorsun!"

Gökhan çıldırmış gibi saçlarını alnından geriye doğru çekerken dişlerini birbirine bastırdı. Tekrar alayla güldü. "Hasta ama sana hastalığın adını *bile* söylemiyor. Bunu bilen tek kişi sensin çünkü bizim bunu daha çok kurcalayacağımızı biliyor."

"Kendini bana daha yakın hissediyor diye de mi onu suçlayacaksın?"

Gökhan kısa bir kahkaha attı ancak konuşmaya devam ederken sesi kısılmıştı. "Madem sen onun hakkında daha çok şey biliyorsun... Biraz düşün, Afra." Gözlerindeki bakış tekrar yumuşarken yutkundu. "Yemin ederim, *yemin ederim* bir şeyler var... Sadece seni inandırmak için daha fazla ipucuna ihtiyacım var çünkü ona kendinden bile daha fazla güveniyorsun."

"Beni *kurtardı*," diye fısıldadım.

"Kendini kurtaran her zaman sendin, Afra."

İç geçirerek gözlerimi kaçırdım. Bakışlarımı tabloya çevirdim. Gökhan bana anlattıklarını diğerlerine anlatsaydı, evde bir kavga çıkacaktı. Aramızdaki bağın zedelenmesi ise sadece Ölüm'ün işi-

ne gelir, onu eğlendirirdi. Egemen'in sırası gelmişken bunun olmasını istemiyordum.

Gökhan'ın, Egemen'in bana son söylediklerini bilmemesi gerekiyordu. Bu yüzden baştan başladım.

Egemen'in sırrı dilimin ucunda dolaşırken kendimi cesaretlendirdim. "Ailesi yok," diye fısıldadım. "Sanırım devlet tarafından büyütülmüş fakat bildiğim şey, ailesini daha önce hiç tanımadığı." Gözlerimi tablodan ayırıp tekrar Gökhan'a baktım.

Gökhan'ın zihninde dönen çarkların yansımasını neredeyse gözlerinde görebiliyordum.

"Ona detayları hiç sordun mu?"

Kafamı sağa sola salladım.

"Bir kere uyurken 'baba' diye sayıklamıştı," dedi Gökhan gözlerimin içine bakarken.

Ve bu da mı *sözde* bir ipucuydu?

Sahip olmadığı bir babanın varlığını özleyip olamaz mıydı?

Gökhan düşünmekten kafayı yiyecekti.

Kafasını çevirip tabloyu incelemeye başladı. Yeni bir şeyler mi arıyordu, yoksa sadece bakıyor muydu? Kafasını bunlara bu kadar çok yorması beni korkutmaya başlamıştı. Bu konuşma hiç yaşanmamış gibi yapıp içeriye dönmek istiyordum.

"Onu, o gece için seçtiğinde odasına girdin," dedi Gökhan ağır ağır. "Bir şeyler görmüş olmalısın. Uyanık mıydı? Ne yapıyordu? Odasının bizim odalarımızdan bir farkı var mıydı?"

Sabırım taşmaya başlamıştı. Egemen aynı konuşmayı Gökhan'dan şüphelendiği için benimle yapsaydı da aynı tepkileri verirdim. İkisine de güveniyordum. *Bize inanıyordum.* Hepimizin Ölüm'ün kurbanı olduğuna inanıyordum.

Birimiz bile olmadan devam edemezdik.

"İçin rahatlasın diye anlatıyorum," dedim sert bir sesle. "Ama yanlış düşündüğün konusunda fikrim değişmedi. O gece önce kapısını çaldım. İçeriye girdiğimde dağınık eşyalarını topladı. Hem onu seçtiğim hem de o gece yaşanacaklar için kötü hissediyordum. Ben gelmeden önce uyuyordu. Oda aydınlanana, sabah olana kadar sadece konuştuk. Normal insanlar gibi sohbet ettik. Çizgi filmlerden, ünlülerden, üniversitelerden..."

Gökhan'ın tabloda gezinen bakışları duraksadı. "Ne dedin?"

IŞIL LİMAE

“Ne? *Ne* dedim?”

“Oda aydınlandı dedin,” dedi Gökhan yüzünü bana çevirerek. “Odası ışık mı alıyordu? Bizim odaların aksine...”

Duraksadım. Kaşlarım çatılırken, “Evet,” diye fısıldadım. “Biz...” Buraya ilk geldiğim günleri hatırladım. Benim odamda bir farklılık olup olmadığını anlamak için bana sorular sormuşlardı. Ancak camlardan ışıktandırmaya kadar odalarımızın tasarımı aynı çıkmıştı. “En başta odalarımızın nasıl olduğu hakkında konuşmuştuk... ve hepimizin odası aynıydı.”

“Hepimiz camların ışık geçirmez olmasından, odanın ışık almamasından yakınmıştık,” diye devam etti Gökhan. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Ama onun odası ışık alıyor.”

Egemen geceleri uyumuyordu. Beni kurtardığında silahlar geç çalışmıştı. Benim gelişimden önce heyecanlanmıştı. Odası bizimkinden farklıydı. Birini öldürebildiğim için beni çekici bulduğunu söylemişti. Geçmişinin bir kısmını hatırlamıyordu ve...

Hiçbiri kesin yargılar değildi.

Fakat Gökhan benim bildiklerimi tamamen öğrenirse, sadece düşündüklerinden iyice emin olurdu.

“Üzgünüm, Gökhan,” diye mırıldandım. “Ama hâlâ ortada düzgün bir kanıt göremiyorum. Geçmişini bilmediğimiz tek kişi olması seni bunları düşünmeye itebilir fakat onu Ölüm’e çalışmakla suçlaman çok... *ağır*.”

Gökhan çaresizlikle uzanıp elimi kavradı. Parmaklarımı hafifçe sıkarak, “Lütfen, Afra,” dedi yalvarırcasına. Terlemiş elinin sıcaklığı soğuk parmaklarıma bulaştı. “Aptal *değilim*. Onu öptüğünü biliyorum.”

Boynumdaki ateşin yüzüme doğru yükseldiğini hissettim. “Sen... *Nasıl?*”

“Onu sevdiğini biliyorum.” Gözlerimi kırıştırdım. Onu *seviyor* muydum? “Daha azı ya da fazlası... Ona karşı hislerin olduğunu görebiliyorum. Ve bu sadece her şeyi senin için daha tehlikeli hale sokuyor. Egemen ve Kutay... İkisinden de uzak durmalısın.”

Üçüncü bir gözü çıkmış gibi alnının ortasına baktım. *Kutay mı?* “Komplo teorilerinin sırası Kutay’a mı geldi?” diye sordum. “Ondan neden şüpheleniyorsun?”

“Nasıl davrandığını sadece ben mi görüyorum?” diyerek soru-

ya soruyla karşılık verdi. Çıldırmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Bence... Bence o da en başından beri Ölüm’e çalışıyor olabilir. Eğer öyle değilse bile sağ kalmasının karşılığında onun için çalışmaya başladığını düşünüyorum.”

“Kanıtın nerde?” diye sordum.

“Egemen’le Kutay’ın mutfakta ne konuştuğunu biliyor musun?” diye sordu çenesi gerilirken.

“Hayır.”

“Peki konuşmalarından sonra birbirleriyle neredeyse hiç muhatap olmadıklarını ve birbirlerine eskisine oranla hiç sataşmadıklarını fark ettin mi? Sanki *bilerek* birbirlerinden uzak duruyorlar.”

“Ya da iki yetişkin insan gibi böyle bir evde kavga etmenin saçma olduğuna kanaat getirip ergence kavga etmemeye karar vermişlerdir?” dedim sorarcasına. “Hangisi kulağa daha az komplo teorisi gibi geliyor, Gökhan?”

İkimiz de sessizleştığımızda birkaç saniye birbirimize baktık. Gökhan öfkeli değildi. Hayal kırıklığına uğramış ve korkmuş gözüküyordu. Gözlerinin sürekli kıpırdadığını, kendine tutunacak bir yer aradığını görebiliyordum. Onu incitmek istememiştim ama doğruları söylemem gerekiyordu.

Birbirimize güvenmeliydik.

Ne kadar zeki olursa olsun, bu evin atmosferi onun paranoyalarını tetiklemişti. Ölüm bunun olması için onun önüne yem atmıştı çünkü Gökhan’ın nasıl düşündüğünü biliyordu.

“Aramızda Ölüm’den birinin olmasının Ölüm’e nasıl bir katkısı olabilir ki?” diye sordum. “Her an bizi görüyor. Her an bize görev verebiliyor. Her an bizi öldürebilir bile. İçimizden birini kontrol etmeye ihtiyacı yok. Biri hapşırsa kavga ediyoruz zaten.”

Gökhan kafasını eğdi. “Nasıl daha zevkli olurdu?”

“Ne?”

“Ölüm için hangisi daha zevkli olurdu?”

Cevap veremedim.

“Birbirimize güvenmemizi gülerek izliyor ve *bam!*” Kafasını kaldırıp bana baktı. “İçimizdeki kuklasının gerçek yüzü ortaya çıkıyor ve kuklası favori tutsağının hoşlandığı kişi.” Dudakları titrediydi. Neredeyse dudaklarının kenarı aşağı doğru eğilecekti. “Böyle daha çok eğlenmez miydi?”

Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı konuşmak istemiyordum. Bunu ne reddedebilir ne de kabul edebilirdim.

“Diyelim öyle... Egemen’e güveneceğimi nasıl hesap edebilirdi ki?”

“Seni tanıyordu.”

Gökhan’ın cevabı kalbimin teklemesine neden oldu.

“Zamanında ona da güvenmemiş miydin?” Gökhan altdudağını ağzının içine yuvarladı. “Sanırım güvenmeyi seçtiğin insanlarla sonun hiçbir zaman iyi bitmedi.” İki eliyle saçlarını arkaya yatırırken yanaklarını şişirdi. “Pekâlâ... En azından hoşlanmadığın kişinin, Kutay’ın tuhaf olduğu konusunda bana inanabilirsin sanırım.”

“Hoşlantı deyip durma!” dedim kaşlarım çatılırken. “Ölüm söylediklerine inanırsa, neler yapabileceğini hayal edebiliyor musun?”

Bana yumuşak bir ifadeyle bakarken, “İnan bana, ben kör değilim,” dedi Gökhan. “Gördüklerim canımı acıtsa da ne gördüğümü biliyorum.” Bir an duraksadı. “En azından Kutay’a *güvenmemelisin*.”

Sabırla Kutay hakkında söyleyeceklerini bekledim.

“Geçmişini biliyoruz, nasıl rol yapabildiğini de öyle. Eve döndüğünden beri hareketlerinde bir şeyler değişti, bunu görebilirsin.”

Göz devirdim. “Duvara çiçek böcek çiziyor ve rol yapmamaya çalışıyor.”

“Kendinden daha *emin* davranıyor,” diye düzeltti Gökhan. “Herkes onun önceki halinin rol olduğunu düşünse de bence eskiden içinden geldiği gibi davranıyordu. Bizden biri olmak istiyordu ve öyle davranıyordu. Bu rol değildi, en azından büyük bir kısmı. Oysa geri döndüğünden beri rol yapıyor. Sürekli bizi gözlemliyor, konuşmaların dışında kalıyor ve bu evden çıkma derdi varmış gibi davranmıyor. Sanki bileti çoktan hazır.”

Yavaşça gözlerimi kırptım. “Yani Ölüm onun kurtulmasına izin verecek ve buna *güveniyor*. O yüzden rahat rahat takılıyor. Öyle mi?”

“Tam olarak ne yaptığını, Ölüm’ün onlara ne diyeceğini bilmiyorum fakat...”

“Sadece *tahmin* ediyorsun,” diyerek sözünü kestim.

Bir şeylere tutunma ihtiyacıyla tekrar ellerime uzanırken başını

salladı. “Bu *son oyun*, Afra. Ölüm son oyunun basit olmasına izin vermeyecek. İçimizden birini rehin alabilir. İçimizden birine bıçak verebilir ve sağ kalanın buradan çıkabileceğini söyleyebilir. Her şey...”

“Fikir verme herife,” diye homurdandım.

Gökhan’ın dudağının bir kenarı yukarı kıvrılacak gibi oldu. “Egemen’in hikâyesini dinlememizden sonra ne olacağını düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Düşünmemeye çalışıyorum,” diye itiraf ettim. “Hepimizi öldürebilir. Bizimle bir yakalamaca oyunu bile oynayabilir.” Dilimle dudaklarımı ıslattım. “Daha birkaç gün öncesinde iki kişiyi öldürdüm ve ondan bir gün önce bana bir katil olacağımı söyleselerdi, buna inanmazdım. Söz konusu bu evken... Ne olabileceğini düşünmemeye çalışmak en iyisi. Sen de öyle yap.”

Gökhan güldü. “Yapamam.” Sesi keskindi.

“Sadece kendine işkence ediyorsun,” dedim azarlayıcı bir ses tonuyla. “Sadece birbirimize güvenip ne olacağını bekleyelim, tamam mı?”

“Sadece *seni* korumaya çalışıyorum!” diye yükseldi Gökhan boğuk bir sesle. “Ve sen buna izin vermiyorsun. Ölüm son oyunu seninle oynamak isteyebilir. Sana tekrar bir oyun oynatabilir. Son ne olaksa olsun, *seninle ilgili* olacak. Herhangi bir tutsakla, hatta istiyorsan benimle bile baş başa kalmamaya çalış. Gece uyumadan önce dolabını kapının önüne it.” İtiraz etmek için dudaklarımı aralayacağım zaman fısıldayarak devam etti. “Egemen’den ve Kuttay’dan *uzak dur*.”

Bir anda kendimi yorgun hissettim. Tüm gün oyun oynamanın ve bu konuşmanın ağırlığı üzerime çökmüştü. Her gün Gökhan’ın gözümün önünde kitaplar arasında ipucu aramasını izlemiştim. Onun bulması gereken bir ipucu olduğundan emindi ve bu düşünceyle kendini çok yormuştu.

“Gel buraya,” dedim sadece. Hissettiğim yorgunlukla beraber kollarımı onun bedenine dolayıp gözlerimi yumdum. Bu sefer bana karşılık vermesini beklemiyordum, benden kaçındığını kabullenmiştim. Bu yüzden Gökhan ellerini sırtıma yerleştirdiğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Avucunun sıcaklığını sırtımda hissedebiliyordum.

“Tüm bunlar bitince olabilecek her şeyden ben de çok korkuyorum.” diye devam ettim zar zor. “Sakin kalmak yapabileceğimiz tek şey.”

“Bana *inanmıyorsun*.” Hayal kırıklığı dolu fısıltısı omzumda kaybolup gitti.

Cevap vermedim. Sakin bir şekilde düşünebildiğinde, bir ipucu bulmaya çalışmaktan vazgeçtiğinde beni anlayacaktı. Bunu biliyordum. Ölüm birkaç güne Egemen’in hikâyesiyle ilgili soru sormaya başlardı. O zaman Gökhan’ın şüpheleri aklından silinebilirdi.

Ya da kesinlik kazanırdı.

Saniyeler, dakikalar geçti. Gökhan geri çekilmedi. Sanki geri adım atmaya çekiniyordu. O sarılmayı bırakmadığı için ben de bırakmadım. Bu anda sonsuza dek kalabilirdim.

Bizi ayıran şey, beş dakika dolmadan çalmaya başlayan zil sesi oldu. Ölüm bizi odalarımıza çağırıyordu. Beni ise uykusuz geçecek, gerginlikten titreyeceğim bir geceye davet ediyordu. Sabah olması için dakikaları sayacaktım.

Tüm geceleri oturma odasında geçirmeyi daha önce konuşmuştuk fakat bunun, Ölüm’ün sınırlarını zorlamak anlamına geleceğine karar vermiştik. Evin kurallarını kritik durumlarda esnetebilmiştik ama bunu bir rutin haline çevirmemiz, Ölüm’ün şu anki durumu için kulağa iyi bir fikir gibi gelmemiştii. Ölüm her zamankinden daha tehlikeliydi.

Gökhan’la uzaklaşıp birbirimize baktık. Bembeyaz teni her zamankinden daha solgundu. Simsiyah düz saçları, gözlerini görmeme izin verircesine alnında hafifçe yana yatmıştı. Zil sesi yükselirken, “*Lütfen bana inan,*” dedi uzanıp elimi tutarken. Kemikli parmaklarına baktım. Parmak boğumları kızarıktı. “Gördüklerime güven.”

Kafamı onu onaylarcasına sallasam da, “Sana güveniyorum,” demekle yetindim. “Hadi gel, gitme zamanı geldi.”

Mutfaktan çıkıp salona geçtiğimizde herkesin çoktan ayaklanmış olduğunu gördük. Gözlerim istemsizce Egemen’e kaydı. Yumruk yaptığı elleriyle gözlerini ovuşturuyordu. Uyandırılmış olmaktan pek de mutluymuş gibi gözüküyordu. Ancak her zamanki kadar suratsız da değildi. Bugün oyun oynamak onu da eğlendirmişti.

Mutfaktaki konuşmayı duysaydı, hissettiği tüm iyi şeyler uçup giderdi.

Bakışlarım Kutay'a kaydığında umursamaz bir şekilde duvara yaslandığını ve ıslık çalarak sırasını beklediğini gördüm. Bizi bekliyorlardı.

"Beş dakikada kim en çok su içer yarışı yaptığınızı düşündüm," dedi Çağrı sıraya girdiğimizde. "Birinizin file dönüşmüş halde geleceğini sanmıştım."

"Dedikodunu yapıyorduk," diye takıldım ona hafifçe omuz atarken. "O yüzden bitmek bilmedi.

Çağrı bu sözlerimle neşelenmişti. Sırttığında gözlerinin içinde bir ışık parladı. "Dillerden düşmemeye alışık olsam da umarım konuşurken yakışıklılığımın hakkını vermişsinizdir."

"Hı-hı," diye karşılık verdim.

Gökhan göz devirdi.

Omzunun üzerinden bize bir bakış atarak, "Az daha konuşsan inanacak," dedi Mete. "Neyse, iyi geceler diyelim..." Bana sevecen bir tavırla göz kırptığında gülümseyerek karşılık vermeye çalıştım ama başaramadım.

"İyi geceler," dedim sesimi yükselterek. Zilden dolayı söylediklerim zor duyulmuştu.

Tek tek odalara girmeye başladık. Egemen odasına gitmeden önce bana döndü. "*Tatlı rüyalar*," dedi dudaklarını oynatarak. Diğerlerine gelişigüzel el sallamakla yetindi. Kutay da hiçbir şey söylemeden, elleri cebinde onun peşinden kendi odasına girdi. Neşeli bir şekilde giderken, "İyi geceler!" diye şakıyordu Çağrı.

Gökhan'la ikimiz kaldık. Ona dönüp çökmüş omuzlarına, yüzündeki umutsuz ifadeye ve bir yerlere tutunmaya çalışan gözlerine baktım. Sanki bir şey sayıyormuşçasına başparmağını sırayla diğer parmaklarına değdiriyordu. Dudakları da her an bir şeyler fısıldayacakmış gibi hafif aralıktı.

Yine de odasına girerken gözlerimin içine bakıp sadece, "İyi geceler," demekle yetindi.

Gökhan'a gülümsemeye çalışmam bir tık daha başarılı olmuş-

tu. Yukarı doğru kıvrılmaya çalışan dudaklarımın kenarıyla ona baktım. Gökhan'ın kapısı kapanır kapanmaz kendimi odama attım. Zil sesi kapımı kapattığım anda kesildi.

Sırtımı kapıya yaslayarak derin bir nefes aldım. Gökhan'ın yüzündeki dağınık ifadeyi düşündüm. Yarın baş başa kalabilirsek onunla tekrar konuşmalıydım. Onun içini biraz olsun rahatlatabilirdim. Bugün istemsizce ona sert çıktım. Oysa niyeti de amacı da iyiydi. Sadece doğruyu görmek için yanlış yere bakıyordu. Doğrular, bizi izleyen kameraların arkasında saklıydı ve onu da görmemiz imkânsızdı.

Ya doğruyu söylüyorsa?

Sırtımı kapıdan ayırıp hızlı adımlarla yatağa yürüdüm. Yatağın üzerine oturup bacaklarımı kenardan sallandırırken Gökhan'ın bakış açısını düşündüm. Eğer fark ettiği her şey doğruysa... Şüphelerini biraz olsun haklı kılardı. Benim ona söylemediklerimi de bilseydi, Egemen'in bir psikopat olduğunu ilan ederdi.

Kutay'dan şüphelenmesi bir nebze daha mantıklıydı.

Ya da benim inanmak istediğim şey buydu.

Yatakta kayarak bacaklarımı yatağın üzerine çektim. Örtüyü kaldırıp altına girdikten sonra sırtımı başlığa dayadım. Örtüyle birlikte kendime çektiğim bacaklarıma sarıldım. Cebimdeki telefonun yatağa doğru kaydığını hissetmiştim.

Gece boyunca Gökhan'la konuşmamızı düşünmekten kaçamayacaktım. Geceleri uyumak benim için imkânsızdı. Daha şimdiden tüm vücudumun gerildiğini ve soğuk soğuk terlemeye başladığımı hissedebiliyordum. Ölüm *her an* gelebilirdi. Her an beni bayıltıp yeni bir oyuna sürükleyebilirdi. Uyumamam gerekiyordu. Hazır olmalıydım.

Gözlerim dolaba kaydı. Gökhan'ın dediğini yapıp dolabı kapının önüne çekmeli miydim? Bunu yaparsam sabah odadan çıkmam kolay olmayacaktı.

Bu bir bahane, dedi zihnim benimle dalga geçercesine. Yataktan çıkmaktan korkuyorsun.

Örtüyü omuzlarıma kadar çekerek tüm vücudumu ele geçiren titremeyi bastırmaya çalıştım.

Tam o anda telefon titredi.

Buz kesmiş parmaklarımı hareket ettirirken zorlandım. Parmaklarımın bükülmesi her zamankinden daha güçlü. Örtünün altından uzanarak telefonu avucumun içine aldım ve bacaklarımı kendimden uzaklaştırırken telefonu örtünün altından çıkarıp ekrana baktım.

Ölüm: Benim

Oydu. *Kurtarıcı*. Cümlenin sonunda nokta olmaması bile *o* olduğunu gösteriyordu. Ölüm her zaman yazarken imla kurallarına dikkat ederdi. Hızla kafamı kaldırıp banyonun kapısının köşesindeki kameraya baktım. Kameranın yeşil, ufak ışığı kırmızıya dönmüştü.

Ölüm: Uzun zamandır sana ulaşma şansım olmadı

Ya da işine gelmedi.

Ölüm: Ölüm bizi her zamankinden daha çok izliyor

Ölüm: Bize daha çok görev veriyor

Ölüm: Yine de neler yaşadığını takip ettim

Ölüm: Çok şey olduğunu biliyorum

Ölüm: Hiçbirine engel olamadım

Ölüm: Özür dilerim

Nefes almak birden zorlaştığında yavaşça dudaklarımın arasından bir nefes verdim. Kendi kendime “Kurtarıcı” dediğim kişi *gerçekten* geri gelmişti.

Fakat çok geç kalmıştı.

Hiçbir şeye engel *olamamıştı*. Hiçbir yardımı *dokunmamıştı*. Kolumun içindeki cam kesiklerini saran kolluğu göndermek dışında hiçbir şey yapmamıştı. Bana yardım etmiyordu. Sadece yardımcı olacağını söyleyip duruyordu.

“Şimdiye kadar neredeydin?” diye sorarken sesimde bir sertlik vardı. Sanki beni her şeyden koruyacağına söz vermişti ve sözünü tutmamıştı. “Bize yardım edeceğini sanıyordum! Seninle konuşmayalı ben...” Söylemek kolay olmadı fakat hayatın komik bir şa-

IŞIL LİMAE

kası gibi yaptığımı söylemek öncekinden daha kolay hale gelmişti. “Birini öldürdüm!” Ağzımdan sesli nefesler alıp verirken yatağın örtüsünü üzerimden attım ve yatağın ucuna doğru kaydım. Kame-ralardan birine baktım.

Ya benimle konuşan kişi Ölüm’se?

Ölüm: Biliyorum

Burnumdan küçümseyici bir ses çıktı. “Ve inan bana, hiçbir yardımın dokunmadı.”

Ölüm: Neler olduğunu biliyorum

Ölüm: Fakat beni suçlayamazsın

Ölüm: Ölüm’ün üzerinde bir güç sahibi değilim ve onun yaptıklarına karışamıyorum

Ölüm: Yetkim oldukça sınırlı

Ölüm: Sana ne yaptıracığını bilsem bile müdahale etme şansım yoktu

Ölüm: Yine de yaşadıkların için özür dilerim

Ölüm: Çok zor ve korkunç olmuş olmalı

Ölüm: Kurduğu oyunlar hâlâ beni dehşete düşürebiliyor

Ölüm: Sana yardım edebileceğim bir şey var mı?

Peş peşe söylediği özürler, burnumun kemiğinin sızlamasına neden oldu. Gözlerimi kırıştırdım. Ağlamak istemiyordum.

Ölüm: Bana sorularını sor

Ölüm: Sonrasında sana son uyarılarımı yapmalıyım

Ölüm: Hızlı olmalıyız, Afra

Ölüm: Her an gidebilirim

Ölüm: Çok zamanımız yok

“Ölenler kimlerdi?” diye sorarken gözümün önünde zemini tamamen kaplayan kan canlanmıştı. İrkilip gözlerimi sıkıca kapadım ve kan görüntüsünün kafamdan gitmesini bekledim. Bu nafile bir çabaydı. Sanki kan odanın içindeymiş gibi burnuma kokusu dolmuştu.

Ölüm: Biri üvey kardeşindi

Ölüm: Diğeri ise Gökhan'ın eski sevgilisiydi

Ölüm: Tahminleriniz doğruydu

Ölüm: İkisinin de kayıp ilanı var ve polisler tarafından hâlâ aranıyorlar

Ölüm: Öldükleri dışarıdaki dünyada bilinmiyor

Hangisini kendi ellerimle öldürdüğümü merak ederken buldum kendimi. Bu soruyu sormak istedim ancak sorunun cevabını duymak istemiyordum. İsteyerek yapmamıştım. Ölüm beni buna *zorlamıştı*. Ellerimde kimin kanının olduğunu bilmek istemiyordum.

“Peki ya diğeri?” diye sordum hızla. “Kravat kime aitti?”

Ölüm: Üç çuvaldan biri boştu

“Yani üçüncü yok muydu?”

Ölüm: Vardı

Ölüm: En azından ben öyle düşünüyorum

Ölüm: Ölüm'ün zihninde çuval doluydu

Ölüm: Kravat Ölüm'ün senin bir zamanlar tanıdığın haline, Kıyı'ya aitti

Ölüm: Kıyı'yı kendi zihninde tamamen öldürmeye çalışıyor

Ölüm: Çünkü sana gerçekten zarar vermek istediğinde onu durdurmanın Kıyı olduğunu biliyor

“Hiçbir şey anlamıyorum,” diye mırıldandım zor çıkan sesimle. “Birden... bir başkasına mı dönüşüyor? Yoksa zihninde sesler var ve ona engel mi oluyorlar? Tüm maskeliler ve... *senin* gibiler bunu biliyor mu?”

Ölüm: Bambaşka bir kişi oluyor

Ölüm: Bir bedende birçok ruh yaşıyor ve sırası geldiğinde o bedeni kullanıyor gibi düşün

Ölüm: Bunu herkes bilmiyor

Ölüm: Ben Ölüm'e ihanet edebilecek kadar onun yakınındayım

IŞIL LİMAE

Ölüm: Bu yüzden hasta olduğumu biliyorum

Ölüm: Diğerleri sadece psikopat olduğumu düşünüyor

Korkunçtu. Çok korkunçtu. Ölüm'ün dengesizliğinin sebebi bu olmalıydı. Bir bedende birbirinden iğrenç birkaç zihinle yaşıyordu. Sadece Ölüm'ken bile kendisiyle çelişiyordu. “Ölüm bana zaten zarar veriyor,” dedim kafa karışıklığıyla. “Zihninde bir kişiliğin ona engel olduğunu sanmıyorum. Görmemiş olabilirsin ama... o gece beni saçımdan tutarak yerde sürükledi. Elimi tutarak birini öldürmem konusunda beni yönlendirdi. Bana tetiği çekti.”

Ölüm: Seni intiharından kim kurtardı sanıyorsun?

Ölüm: Ölüm mü?

Ölüm: Kıyı kişiliğinin, yani asıl kişiliğinin uzun zaman sonra uyanışı o gece oldu

Ölüm: Yoksa Ölüm, ölmeni izleyecekti

Yıllar önce arkadaş olduğum ama hatırlamadığım kişinin bir anda onun bedeninde ortaya çıkıp beni kurtarması kulağa *saçma* geliyordu. “Gerçekte olduğu kişiyi öldürebilir mi? Böyle şeyler... psikolojide olabiliyor mu?” Kendini bir çuvalın içinde hayal edip onu öldürmek mi istemişti?

Ölüm: Evet

Ölüm: Kıyı'nın ölümü, asıl kişiliğinin ölümü anlamına geliyor

Ölüm: Ve bu Dissosiyatif Kimlik Bozukluğunda en ileri noktalardan biri

Ölüm: Kıyı'nın ölümü gerçekleşirse kurtuluş şansımız olmayacak

Yutkundum. Ölüm'den kurtulabilme şansımız diğer bir kişiliğinin hâlâ yaşamasına mı bağlıydı? Bu nasıl bir hastalıktı? Birden “iyi” olan kişiliğine dönüşüp bizi özgür mü bırakacaktı? Konuştuğum kişinin bel bağladığı tek umut böyle bir saçmalık olmamalıydı.

Bir elimle saçlarımla oynarken ekrana bakmaya devam ettim. “Sana bir şey sormam gerekiyor,” dedim aniden. “Egemen ya da Kutay, Ölüm'e mi çalışıyor?”

CAMBAZ

Ölüm: Hayır

“Yani onlara güvenebilirim?” dedim sorarcasına.

Ölüm: Tüm tutsaklara güvenmelisin

Ölüm: Hepsine güvenmemen gerekse bile

Gözlerim kısıldı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Ölüm: İnsanlar sana güvendiğinde onları hayal kırıklığına uğratmamak için onların istediği kişiye dönüşürsün

Ölüm: Onların güvenebileceği birine

Ölüm: Ve bu gerçek olur

Ölüm: Birbirinize güvenmelisiniz

“Söylediklerin Gökhan’ın, Kutay hakkında dediklerine benziyor,” diye mırıldandım kendi kendime. Konuştuğum kişiye tam olarak güvenemiyor olsam da daha çok bilgiye ihtiyacım vardı. “Evin kamera kayıtlarını izleyebiliyor musun?”

Ölüm: Sizi her zaman izliyorum

Ölüm: Gökhan’la konuşmanı dinledim

Ölüm: Seninle konuşmaması gerekirdi

“Ölüm onun böyle konuşmasını sorun eder mi?” Sertçe yutkundum. “Gökhan’dan ipucu bulmasını kendi istemişti.”

Ölüm: İpucu bulmasını istediği kişi Gökhan değildi

Ekrana bakakaldım. “Kimdi?”

Ölüm: Bu evde konuştuklarınıza dikkat etmeniz gerekiyor

Ölüm: Sizi izliyor

Ölüm: Hangi konuşmanızın onu tetiklediğini bilemezsiniz

Soruma cevap bile vermemişti.

“O zevk alsın diye konuşmuyoruz zaten,” dedim dişlerimi sı-

karken. Omuzlarımı gevşetmeye çalışarak öne arkaya oynattım. “Gökhan’ın benimle *neden* konuşmaması gerekiyordu? Söylediklerinde haklı olduğu kısımlar mı vardı? Ölüm’ün canını sıkacak bir şey mi söyledi?”

Ölüm: Gitme vaktim geldi, Afra

“Gidemezsin!” dedim sesimi istemsizce yükseltirken. “Soruma cevap ver!”

Ölüm: Kurtulmanız için bazı şeyleri bilmemen gerekiyor

“Doğaçlama yapmam mı bizi kurtaracak?” dedim öfkeyle. “Ne demek ‘*bilmemem*’ gerekiyor?”

Ölüm: Bundan sonra sana bir daha ulaşamayabilirim

“Harika haberlerin bitmiyor.” Bana bir daha ulaşamayacaksa, bana şimdiye kadar ne yardımı dokunmuştu ki?

Ölüm: Bilmen gereken iki şey var

Ölüm: Birincisi, Ölüm’ün senin karşında daha iyi biri gibi davrandığını fark ettiğin an ona ‘Kıyı’ diye seslenmelisin

Ölüm: Böylece seninle sakince konuşabilir

Ölüm: Eğer seninle maskesiyle konuşursa, maskesini çıkarmaya onu ikna etmelisin

Ölüm: Tüm bunları doğru anlarda yapmalısın

Ölüm: Ona ulaşabileceğini düşündüğün anda

Ölüm: Yoksa Ölüm kontrolden çıkmaya başlar

Ona karşı hissettiğim öfke, patlamış bir balon gibi hızla söndü. Boğazım kurumuştu. “Tamam,” dedim zorla. “Ben... Onunla tekrar yüz yüze gelecek miyim? Tek... Tek başıma.”

Ölüm: Evet

Ölüm: Bu kaçınılmaz

CAMBAZ

Onunla tekrar karşılaşmaktan korkuyordum. Son sefer bile bu korkuyu beslemem için yeterliydi. Bana birilerini öldürmekten daha kötü ne yaptıracaktı ki? Her zaman daha kötüsünü bulabileceğini biliyordum.

Onun karşısında yalnız olmak istemiyordum.

Ölüm: İkincisi, tutsaklara güvenmelisin

Ölüm: Güvenmiyor olsan bile güveniyormuş gibi davranmalısın

Ölüm: Neden bunları söylediğimi anlayacaksın

Ölüm: Bu binadan kurtulmak isteyen tek kişi siz değilsiniz

Ölüm: Benim kurtuluşum da sizinkine bağlı

Ölüm: Söylediklerime bu yüzden inanmalısın

Ölüm: Hepimiz hayatımızla oynuyoruz

Ölüm: Daire 13'ün anahtarı sensin, Afra

Ölüm: Söylediklerinle insanları kontrol edebilirsin

Ölüm: Kendine iyi bak

Ölüm: Ve kendini olacıklara hazırla

Ölüm: Tabii bu ne kadar mümkünse

Mesajlar gözümün önünde telefonun ekranından kayboldu. Kafamı kaldırıp baktığımda kameraların ufak ışığının tekrar yeşile döndüğünü gördüm. Geriye kayıp sırtımı yastık başlığına yasladım ve eski pozisyonuma geçtim. Telefonu ters çevirip yatağın içine koyarken örtüyü iyice üstüme çektim. Çenemi dizlerime dayayıp derin bir nefes aldım ve gözlerimi yumdum.

Konuştuğum bu kişi Ölüm'ün kişiliklerinden biri bile olabilirdi. Kendi kendine bana 'sözde' kurtuluş vaadi sunan bir karakter yaratıp beni istediği şekilde yönlendirerek benimle oynayabilirdi. Tabii içimdeki umuda susayan ruh kırıntıları, onun Ölüm olmadığına inanmak istiyordu. Şüpheli yanıma ise Ölüm olmasa bile ona güvenmiyordu.

Tutsaklara güvenmemi söylemişti. Ona güvenmeli miydim, yoksa bunu söylemesi beni daha çok mu şüphelendirmeliydi? Aramızda güvenilmeyecek biri olduğunu da ima etmişti. Gökhan da Egemen ve Kutay'dan şüpheleniyorken ne düşüneceğimi bilmiyordum. Egemen'in kim olduğuyla, hikâyesiyle ilgili bir şeyler eksikti fakat Egemen'in Ölüm'e çalışmadığını bu akşam doğru-

latabilmiştim. Güvenmemem gerektiğini söylerken bahsettiği kişi Kutay mıydı?

Kurtarıcı, kurtuluş şansımız olduğuna inanıyordu. Söylediklerinin bana umut vermesi, umudun içimde titrek bir ışık gibi parlaması, bana yol göstermesi gerekirdi. Oysa ışıklar bana yıldızlar kadar uzaktaydı. Ona güvenmiyordum. Ölüm'e çalışan biri için kaçıışı düşünmek kolaydı fakat aylardır bu evde işkence çeken bizim için kurtuluşa inanmak o kadar basit değildi.

Çılgılık atmak istiyordum. İşe yaramayacak olsa bile sesim, içimdeki çaresizliği bastırana kadar haykırmak istiyordum.

Önceki gecelerde yaptığım gibi hareketsiz durarak zamanın geçmesini bekledim. Her saniye, her dakika aklımda bir düşünce belirliyordu. Ölüm'ün beni izlediğini, her an içeriye girebileceğini bilerek kapıyı izliyordum. Vücudum titriyor, soğuyordu. Kaslarım seğiriyor, gözlerim nedensizce dolup duruyordu. Saatler ilerlerken bu gece, her zamankinden daha kötüydü.

Kime güvenmeliydim?

Kime güvenmemeliydim?

Annemi yanımda hayal ettim. Yatağımın kenarına usulca oturduğunu, elini şefkatle saçlarımın üzerinde gezdirdiğini düşündüm. Bana ne diyeceğini biliyordum. "Sadece kendine güven kızım," derdi bana güvenini hissettiren sesiyle. "İnsan ailesine bile güvenmiyor bu zamanda."

Sadece kendine güven.

Hayır, benim ruhum birine güvenmeye açtı. Birine güvenmeden buradan çıkamazdım. Tek başıma yapamazdım. Tek başımayken gerektiği kadar yaşama isteği hissedemiyordum.

Gökhan? Sarp? Onlara güvenmemek imkânsızdı. Egemen... Ve Mete. Onlara güvenmeden nasıl durabilirdim ki? Çağrı... Ona da güveniyordum. Hatta Kutay... Kutay bile tamamen güvenilmecek biri değildi. Peki konuştuğum kişi? O kimdi? Neden onun uyarılarını dinlemem gerekiyordu?

Ya beni yönlendirerek olabilecek en kötü sona hazırlıyorsa?

Düşünme, Afra.

Düşün, Afra.

Uyanık kalmam gereken onlarca saat vardı ve zaman geçmiyordu. Ölüm bir anda kapıdan içeriye girip beni tekrar bayıltırsa

CAMBAZ

ne yapacaktım? Vücudumun güçsüz olmasından nefret ediyordum. Kalkıp spor mu yapmalıydım? Duş almak? Hayır, çok iyi bir fikir değildi. Odada dolaşabileceğim saat geçeli çok olmuştu. En azından... ben öyle düşünüyordum. Saat kaçtı ki?

Bir süredir gözlerim kapalı mıydı? Gözlerimi aralayıp kısık gözlerle, odanın loş ışığı altında etrafı inceledim. Değişen hiçbir şey yoktu.

Gözlerim tekrar kapandı.

Uyuya mı kaldın?

Ani bir ürpertiyle yatakta doğruldum. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Elimi göğsümün üzerine koyup deli gibi çarpan kalbimin atışını avucumda hissettim. Yüzümü öne eğince örgüm omzuma kaydı. Saç köklerim terlemiş, vücudum ürpermişti.

Neredeyse uykuya dalmak üzereydim. Bedenim çaresizce bana bu evde uykunun tehlikeli olduğunu hatırlatıyordu.

Terli sırtımı yatak başlığına yaslayarak bacaklarımı kendime çektim. Egemen ve Gökhan'la aynı koltukta otururken uyumak daha rahattı. Onların yanında *güvendeyim*.

Yalnız başımayken sadece korkuyordum.

GÜN 88

"Özür dilerim."

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
28 Temmuz 2021*

Sabaha kadar boşluğa bakarak zilin çalmasını bekledim. Zaman sonsuzluk gibi hissettirirken evrendeki her şey gibi en sonunda sonsuzluk da sona ermişti.

Zil çalmaya başladığında kesik bir nefes verdim. Sonunda yalnızlıktan kurtulacağım düşüncesi kalp atışlarımı hızlandırırken banyodaki işlerimi hızlıca hallettim. Siyah, ince bir bluz ile siyah tayt şort giydim. Gözlüğümü yüzüme yerleştirdikten sonra aynaya bir bakış bile atmadan banyodan çıktım.

Odadan koşarcasına çıkıp koridoru geçtim ve kendimi salona bıraktım. İkili koltuğa uzanırken gece boyu oturmanın belimi ağrıttığını fark ettim. Yüzümü buruştururken gerinerek belimi esnetmeye çalıştım.

Zil sesi yükselmeye devam ederken hafifçe doğrulup koridora bir bakış attım ve kimsenin gelmediğini fark ettim.

Kaşlarım çatılırken içimden saniyeleri saymaya başladım. Belki de bana uzun zaman gibi gelmişti.

Ancak hayır... Zil sesi kulağımı acıtacak kadar yükselmişti. Hepsinin odasından çıkması gerekiyordu.

Koltuktan hızla kalktım. Koşar adım odalarımızın olduğu koridorun başına gidip kırmızı çizginin güvenli tarafında durdum.

Zil sesi aniden kesildi.

Geriye benim gürültülü nefeslerim kalmıştı.

“Onlara ne yaptın?” derken tuhaf bir transa geçmiş gibiydim. Sesim kendime bile yabancı gelmişti. Yüzümü kaldırıp en yakındaki kameraya baktım. “Onlara *ne* yaptın? Neden kimse çıkmıyor?”

“Alooo!” Kapının ardından gelen boğuk ses beni duraksattı. “Afra ya da Gökhan... Çıktınız mı lan? Neden zil çalmıyor?” Ses, Çağrı’ya aitti. Kendi kapısının ardından sesleniyordu. “Çıkayım mı, ne yapayım ben şimdi?”

“Ben çıktım!” diye bağırdım kalp atışlarım hızlanırken. “Gökhan çıkmadı! Ve zil birden kesildi!”

Bir an sonra kapının açılma sesi duyuldu. Çağrı kafasını uzatarak bana baktı. Her zaman özenle taradığı saçları yana doğru döküldü. “Gökhan çıkmadı ve zil çalmıyor mu?” diye sordu. Yüzündeki klasik sabah gülümsemesi solmaya başlamıştı.

Başımı sallayarak onayladım.

Çağrı’nın bakışları Gökhan’ın kapısına kaydı. “Belki uyuyakalmıştır?” dedi sorarcasına.

“O zaman zil sesi neden kesilsin?” dedim kendi kendime konuşurcasına. Telefonu hızla cebimden çıkarıp ekrana bir bakış attım. Ölüm hiçbir şey yazmamıştı. Başımı kameralardan birine çevirdim ve sertçe yutkundum. “Bir şey yapmamızı mı istiyorsun?”

Çağrı’yla birkaç saniye bekledik ama cevap gelmedi.

Başka bir kapıdan ses yükseldi. Bu sefer Kutay’dı. “Çıktınız mı? Niye zil çalmıyor?”

“Kafanı kapıdan uzatıp konuşabilirsin!” dedi Çağrı sesini yükselterek. “Bilmiyoruz.”

Kutay’ın kapısı açıldı. O da kıvrıcık kafasını koridora sarkıtıp bir bana, bir de Çağrı’ya baktı. “Gökhan’ın çıkmasını mı bekliyoruz?” diye sordu. “Ölüm bir şey söyledi mi?”

Telefon gelen mesajla değil, ellerimdeki titremeden dolayı titreştiğinde taytımın cebine koydum. “Cevap vermiyor,” derken sesim boğuktu.

Bir kapı daha açıldı. Bu sefer Sarp kafasını dışarıya çıkardı. Uzun, sarı saçları neredeyse kapının zeminine degecek kadar sarkmıştı. “Neler oluyor?”

“Gökhan dışarı çıkmıyor ve zil sesi kesildi.”

Yeni bir kapı açılma sesi daha geldi. Bu sefer Egemen’di. “Neden odanızdan çıkmadınız?” diye sorarken sesi boğuktu. Uykulu yüzüne ve kısılmış gözlerine sadece bir an baktım. “Sadece sen mi çıktın?” Yüzüne bakmasam da bana sorduğunu biliyordum.

“Gökhan çıkmıyor,” diye tekrarladım.

En son Mete kapısını açtı. “Duydum,” dedi yavaşça. “Tekrar-lamanıza gerek yok.”

Kimseye bir şey demeden kırmızı bölgenin diğer tarafına adım attım.

“Afra...”

“Lan *dur!*”

Hiçbir şey olmadı.

Koridorda ilerleyip Gökhan’ın odasının önünde durdum ve kapıyı çaldım. “Gökhan!” diye seslendim sesimi yükselterek. “Gökhan!”

Sesim neredeyse bir cıgılığa dönüşmüştü.

Cebimden telefonu çıkararak Ölüm’ün bir şey söyleyip söylemediğini tekrar kontrol ettim.

Sessizdi.

“Ben odaya giriyorum,” dedim Ölüm’e ve diğerlerine hitaben. Telefonu tekrar cebime attım.

“İyi bir fikir gibi durmuyor,” dedi Kutay. “Ölüm’ün bir şey yazmasını bekleyelim.”

“Ya da...” dedi Mete. Yüzümdeki ifadeyi gördü. Omuz silkip tüm bedenini koridora çıkardı. “Sikerler kurallarını. Kapıdan sarkmayı bırakın da birlikte girelim. Bir şeyler ters gidiyor.”

“Haklısın,” dedi Çağrı. “Gökhan’ın yapacağı bir şey değil bu.”

“Onu da mı kaçırdı?” dedi Sarp sorarcasına.

İçimdeki huzursuzluk tuhaf bir şekilde büyümeye devam ediyordu. Diğerleri de koridora çıktı, hepimiz tedirgindik. Bir an sonra kapının önünde toplanmıştık. Elim kapı kolunda duraksadı.

Tek koluyla omzumu sıkarken, “Bir şey yok,” dedi Mete yatıştırırcasına. “Birlikteyiz. Muhtemelen uyuyordur.”

CAMBAZ

Kapı kolunu aşağı doğru çektim ve kapıyı iterek açtım.

Beni karşılayan koku oldu.

Metalik bir kokuydu. Mide bulandırıcı, onlarca anımı tetikleyen bir kokuydu.

Kanın kokusu.

Sonra onu gördüm.

Üzerinde hâlâ dünkü giysileri vardı ama kıyafetler bedenine yapışmıştı. Etrafına geniş bir kan gölü yayılmıştı. Kırmızı, neredeyse siyaha çalan sıvı bedeninin etrafını tamamen kuşatmıştı. Hareketsiz bir şekilde yüzüstü yatıyordu. Bir eli öne, kapıya doğru uzanmıştı. Bize doğru... Parmakları sanki ilerlemeye çalışıyormuş gibi yerin üzerinde kıvrılmıştı.

“Gökhan?” dedim sorarcasına.

Diğerlerinin konuştuğunu zar zor seçebildim. Ne söylediklerini hatırlamıyordum.

Hızla içeri girip *onun* yanına diz çöktüm. Dizlerim kurumaya yüz tutmuş kanın içine gömüldü. “Şaka mı yapıyorsun?” diye sordum sakince. Omzunu sarstım. “Hadi kalk, gidelim. Zil sustu, Gökhan.” Tekrar omzunu sarstım. “*Gökhan!* Bana cevap ver!”

Biri elimi onun omzundan çekmeye çalıştı.

“Bırak!” diye bağırdım. Gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. “Gökhan kalksana artık!”

İki el onun omuzlarını kavrayarak sırtüstü çevirdi. Dehşete düşmüş, yarısı kana bulanmış bembeyaz yüzüyle karşılaştım. Kıpırdamıyor, nefes almıyordu. Gözleri açıktı ama bana bakmıyordu. Hareket etmiyordu. Sanki... canlı değildi. Oysa bu olamazdı, değil mi? *Olamazdı.*

Nefeslerim sıklaştıkça dudaklarımdan histerik bir ses çıktı. Yaralı bir hayvanın inlemesine benziyordu. Bir çift el beni sarstı. Gözlerim bir an sonra Egemen’in yaşlı gözleriyle buluştu. Elleri omzumu kavramıştı, bana bir şeyler söylüyordu. Oysa odaklanabildiğim tek şey Çağrı’nın, Gökhan’ın üzerindeki eliydi. Gökhan’ı çeviren oydu.

Çağrı’nın eli bembeyaz, zayıf boynunun üzerinde nabız arıyordu.

IŞIL LİMAE

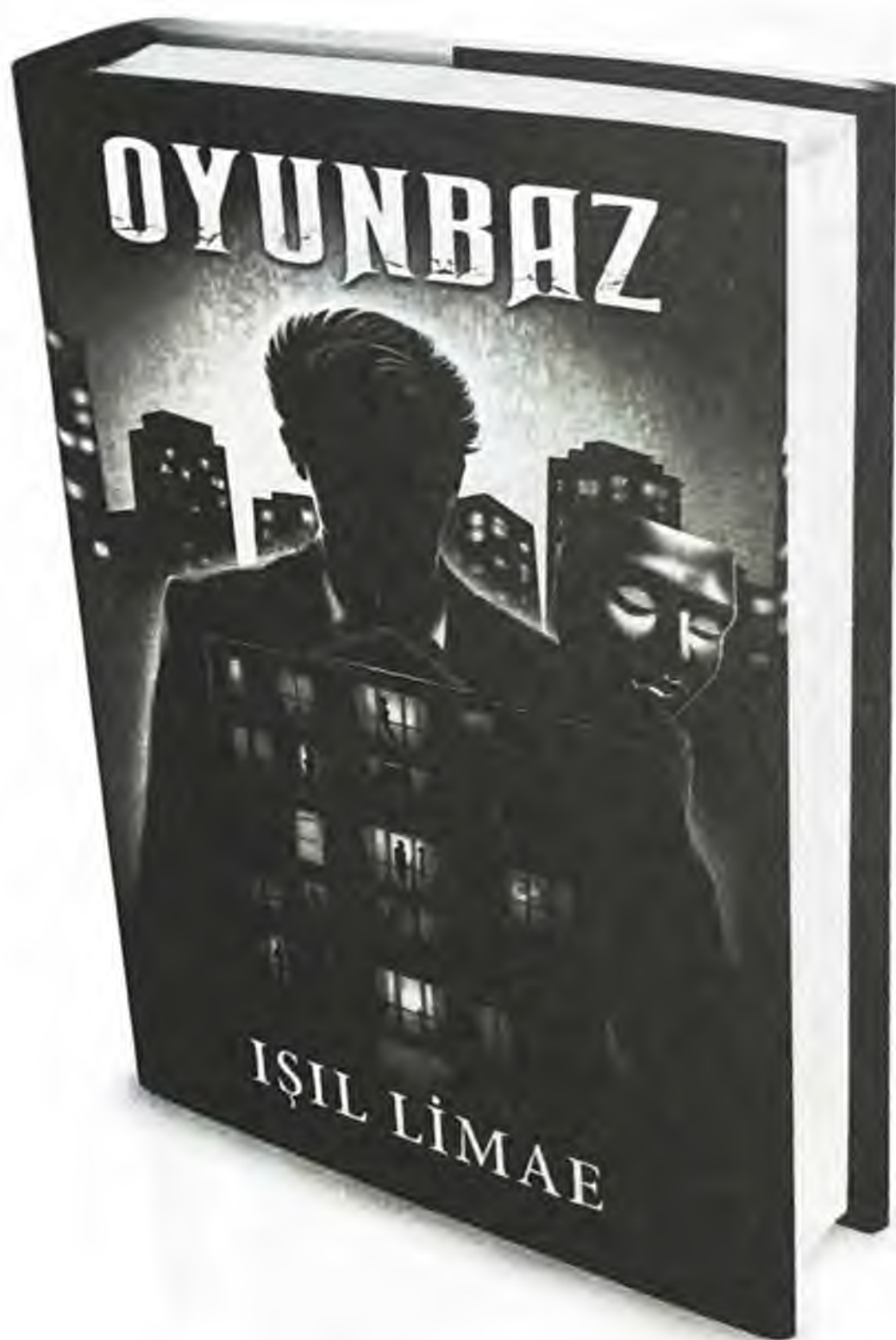
Çağrı konuşmadı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece elini çekme-
den öylece durdu ve kafasını onun bedeninin üzerine eğdi.

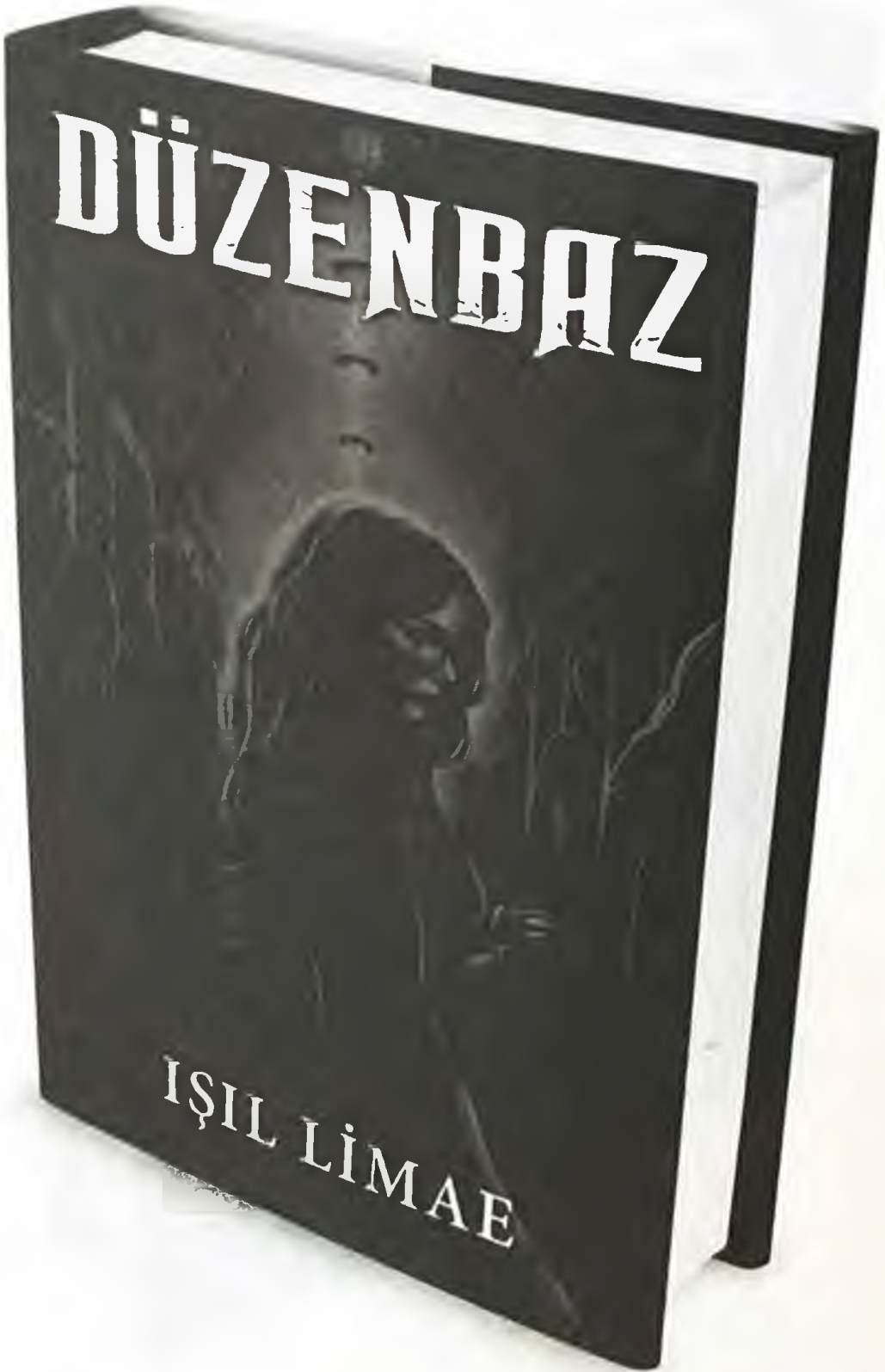
Bir an sonra omuzları sarsılmaya başladı. Ağlıyordu.

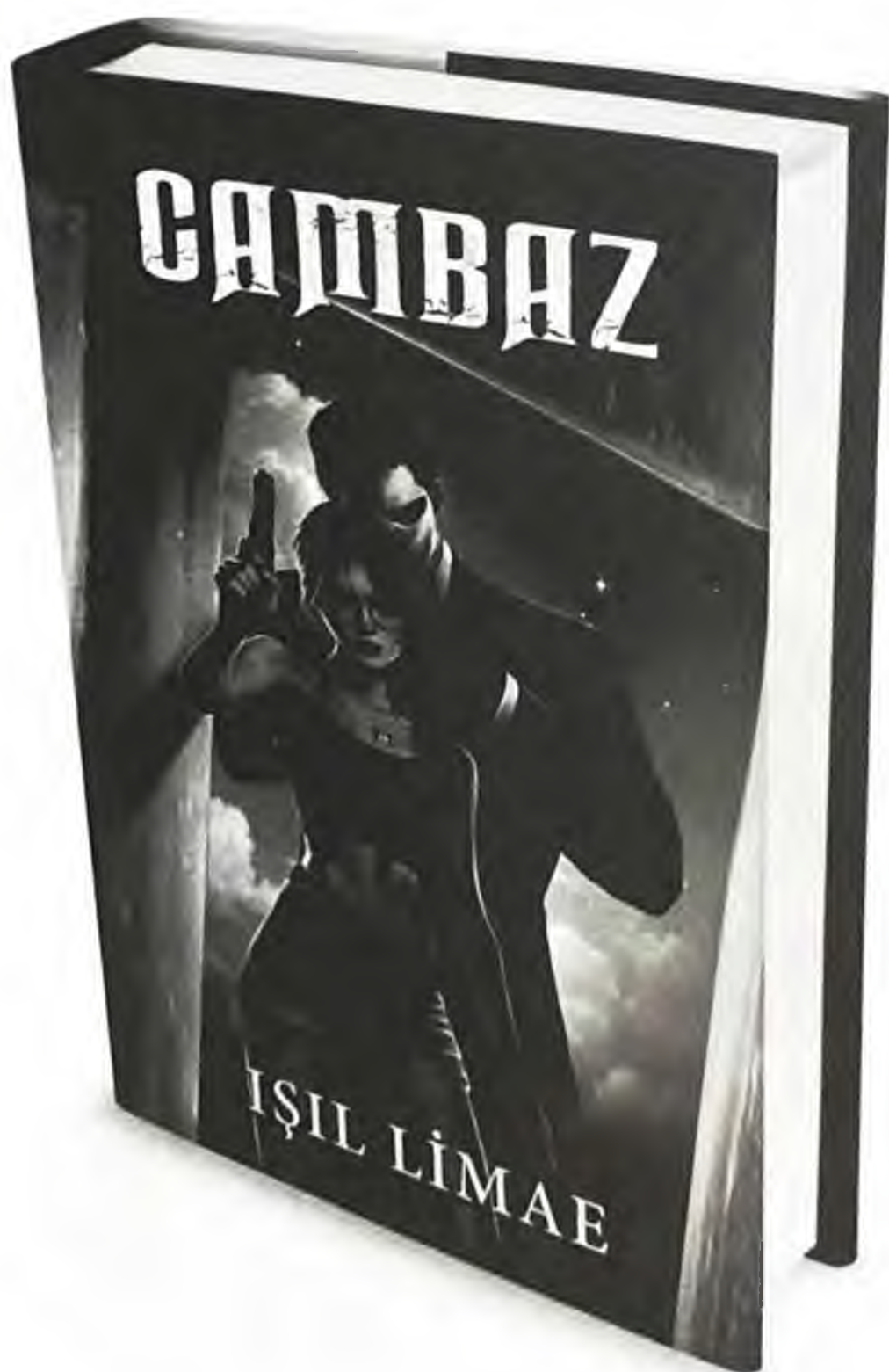
Gökhan'ın dehşete düşmüş, açık gözlerine baktım.

Ölmüştü.

*Devam edecek ****

IŞIL LİMAE'NİN GÜNCEL KİTAPLARINI TAKİP ETMEK İÇİN

Sayfayı çevirin!

İSİL LİMAE

EZBER BOZAN

Ninova

TŞIL LİMAE

TUTKUNUN TANRISI

Ninova

1ŞIL LİMAE

GUZ DANSI

Ninova